

குடி அரசு

1933-1

பெரியாரின் எழுத்தும் பேச்சும்

தொகுதி 16

பெரியார் திராவிடர் கழகம்

29 இதழியலாளர் குடியிருப்பு
திருவள்ளூர் நகர் - திருவான்மியூர்
சென்னை - 600 041

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	:	குடி அரசு 1933-1
பொருள்	:	பெரியாரின் எழுத்தும் பேச்சும்
மொழி	:	தமிழ்
பதிப்பாளர்	:	கொளத்தூர் தா.செ.மணி
பதிப்பு	:	2008
உரிமை	:	பதிப்பாளருக்கு
தாள் வகை	:	நேச்சுரல் ஷேட்
நூல் அளவு	:	1/8 டெம்மி
எழுத்து அளவு	:	11 புள்ளி
பக்கங்கள்	:	288
அட்டை வடிவமைப்பு	:	ட்ராப்ட்ஸ்கி மருது, செம்பட்டி இராசா
கணினியாக்கம்	:	அசுரன் ஊடகம், திண்டுக்கல்
விலை	:	உரு. 200 / -
வெளியீடு	:	பெரியார் திராவிடர் கழகம் 29 இதழியலாளர் குடியிருப்பு திருவள்ளூர் நகர் - திருவான்மியூர் சென்னை - 600 041

சமதர்ம கட்சி - உதயமானது

சுயமரியாதை இயக்கம் பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளையும், தனது வேலைத் திட்டத்தில் இணைத்துக் கொண்டு, சமதர்ம கட்சி என்ற அரசியல் கட்சியைத் தொடங்கிய காலம் இதுவேயாகும். இந்த மாற்றத்தை எதிர்த்த வர்களுக்கு ‘குடிஅரசு’ பதில் தந்தது. கசாப்புக்கடை நடத்தும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிடம் காங்கிரஸ் இறைச்சி வாங்கிடும் வாடிக்கையாளராகி, பேரம் பேசுகிறது. ஆடுகளாக பலியிடப்படுவோர் மக்கள் தான் என்று ‘குடிஅரசு’ எழுதியது.

காந்தியாரின் ‘உப்பு சத்தியாகிரகம்’ மற்றும் ‘தீண்டாதார் ஆலயப் பிரவேசத்தின்’ பொய்மைகளையும், சூழ்ச்சிகளையும் அம்பலமாக்கியது. நாட்டில் பொதுவுடைமை கிளர்ச்சி வந்துவிடக் கூடாது என்பதே, உப்பு சத்தியாகிரகத்தின் நோக்கம் என்று காந்தி கூறியதையும், தீண்டாதார் கோயிலுக்குள் நுழைவதற்கு, தனிநேரம் ஒதுக்கித் தரலாம் என்று காந்தி கூறிய யோசனையையும் கடுமையாக சாடும் பெரியார், தீண்டாமையை மதப் பிரச்சினையாக அணுகுவதே தவறு என்கிறார். அது சமூக, சமத்துவப் பிரச்சினை என்று அழுத்தமாகக் கூறுவதோடு, கோயில் நுழைவு, மனிதனைத் தொடுதல் என்பவற்றையும் தாண்டி, தீண்டப்படாதாரின், சமூக, பொருளாதார முன்னேற்றத் திட்டங்களும், தீண்டாமை ஒழிப்பில் அடங்கியிருப்பதை சுட்டிக் காட்டினார்.

மேல்நாட்டு சுற்றுப்பயணம் முடித்து நாடு திரும்பிய பெரியாருக்கு, ஒரு சில இடங்களில் பாராட்டு வரவேற்புகள் வழங்கப்பட்டதை ஏற்றுக் கொண்ட அவர், இவை சடங்குகளாக மாறி வருவதால், முழுமையாக நிறுத்தப் படும் என்று அறிவித்ததோடு, புரட்சிகர இயக்கத்துக்கு, பாராட்டுகளும், வரவேற்புகளும், மாலையளங்கள் அல்ல என்றார். சுய மரியாதை இயக்கத்தின் முன்னோடித் தலைவர் மாயவரம் நடராசன், தாயார் மற்றும் குடும்பத்து உறுப்பினர், மறைவுக்கு இரங்கல் செய்தி எழுதிய பெரியார், ‘உலக வழக்கப்படியான ஆறுதல் மாயவரம் நடராசனுக்கு தேவையில்லை’ என்று எழுதியிருப்பது சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியதாகும். துணைவியார் நாகம்மையார் மறைவுக்கு, பெரியார் எழுதிய இரங்கல்

அறிக்கையும் இத் தொகுப்பில்தான் இடம் பெற்றுள்ளது. இலக்கியமாக போற்றப்படும் அந்த இரங்கல் உரையில் பெரியார் நாகம்மையாரை ஒருமையில் குறிப்பிட்டுள்ளதை, உள்ளது உள்ளவாறே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சர்வதேசப் பிரச்சினைகளையும் ‘குடிஅரசு’ அலசியுள்ளது. சீனா - ஜப்பான் போர், ஸ்பெயின் நாட்டின் அரசியல் போராட்டம், ரஷ்ய நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பு; சோவியத்தில் ஸ்டாலின், ‘ட்ராட்ஸ்கி’ தத்துவார்ந்த மோதல் கள் இகைளை விளக்கியும் இந்திய அரசியலோடு ஒப்பிட்டும் தலையங்கங் கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

கிறிஸ்தவ மதத்தில் தீண்டாதோர் புறக்கணிக்கப்படுவதைக் கண்டித் ததால், ‘குடிஅரசு’ கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ நிறுவனங்கள் அவர்கள் நடத்திய பத்திரிகைகளின் கடும் எதிர்ப்பையும் எதிர்கொண்டது. அய்ரோப்பிய பகுத் தறிவு இயக்கங்களின் கிறிஸ்தவ மத எதிர்ப்பு வெளியீடுகளை வரவழைத்து, அதைத் தமிழாக்கம் செய்து வெளியிடவும் இயக்கம் முன்வந்தது.

மகாமகப் புரட்டுகளை விளக்கியும், பெண்ணுரிமையை வலியுறுத்தி யும் தலையங்கங்கள் எழுதப்பட்டன.

9 ஆம் ஆண்டில் ‘குடிஅரசு’ கால்பதித்த காலகட்டம் இது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் எதிர்ப்பாளர்கள் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வந்ததை பட்டியலிட்டு ‘குடிஅரசு’ விளக்கியது. இதே காலத்தில் லால்குடி வட்ட ஆதி திராவிட கிறிஸ்தவர்கள் மாநாடு, நாகையில் தஞ்சை மாவட்ட சுயமரியாதை மாநாடுகள் நடந்தன.

‘மதப் பிரச்சாரங்கள் வழிபாட்டுத் தலங்களுக்குள்ளே நடத்த வேண்டி யுள்ளது, பொதுவிடங்களில் நடத்த முடியாமல் போய்விட்டது’ இதற்குக் காரணம் ‘சுயமரியாதை இயக்கம்தான்’ என்று ‘மெயில்’ ஆங்கில நாளேடு கண்டனத் தலையங்கம் எழுதியது. இதுவே சுயமரியாதை இயக்கமும் ‘குடிஅரசு’ ம் ஈட்டிய வெற்றிக்கான அளவுகோலாகும்.

வொருளாக்கம்

1.	The Aims and ideals of the Self-Respect Party of South India	11
2.	வேலைத்திட்டக் கூட்ட முடிவு	14
3.	வேண்டுகோள்	20
4.	சுயமரியாதை இயக்க லட்சியம், வேலைத்திட்டக் கூட்ட நடவடிக்கை	21
5.	காந்தியின் மற்றொரு ராஜி	25
6.	இந்தியாவின் ஜனத் தொகையும் கல்வி நிலையும்	30
7.	நாடார் மகாஜன சங்கம்	35
8.	“சுப்பராயன் மசோதா”	36
9.	கத்தோலிக்கர்களுக்கோர் விண்ணப்பம்	37
10.	காந்தியாரின் தீண்டாமை ஒழிப்பு	38
11.	“சுப்பராயன் மசோதா” வின் இரகசியம்	40
12.	ஸ்பெயினும் இந்தியாவும்	41
13.	வருந்துகிறோம்	45
14.	நேற்றும், இன்றும்	46
15.	மதிப்புரை	48
16.	எலெக்ஷன் கூத்து	49
17.	எது நல்ல ஜோடி?	52
18.	வரவேற்கின்றோம்	57
19.	ஏன் வரி குறைக்க வேண்டும்?	62
20.	கான்சாகிப் சேக்தாவுத் அவர்கட்குப் பாராட்டு	64
21.	விபசாரத் தடை	67

22.	ஈ.வெ.ராவுக்கு கோவை முனிசிபல் சங்கத்தார் வாசித்த உபசாரப் பத்திரமும் பதிலும்	68
23.	இந்தியப் பெண்களுக்கும் இடம்	73
24.	சுயமரியாதையைப் பற்றி காந்தி அபிப்பிராயம்	78
25.	இந்தியாவில் பெண்கள் நிலை	79
26.	கோவை உபசாரப் பத்திரங்கள்	85
27.	தீண்டாமை விலக்கு இரகசியம்	91
28.	வருந்துகிறோம்	97
29.	“காந்தியின் மிரட்டல்”	98
30.	உள்ள கோவில்கள் போறாதா?	99
31.	புதுமை! புதுமை!! என்றும் கேட்டிராத புதுமை!!	100
32.	“காருண்ய” சர்க்கார் கவனிக்குமா?	105
33.	மகாமகம்	107
34.	ரஷியாவும் அட்வெகோட் ஜெனரலும்	113
35.	ஈ.வெ.ராவுக்கு சென்னிமலை யூனியன் போர்டார் வரவேற்பு	115
36.	காங்கிரஸ் ஸ்தம்பித்து விட்டது	118
37.	ரகசியம் வெளிப்பட்டதா?	122
38.	மாமாங்கம்	128
39.	‘மெயில்’ பத்திரிகையின் கூற்று	131
40.	மாமாங்கத்தில் பார்ப்பன கும்மாளம்	133
41.	“மாமாங்கத்தின் அற்புதம்”	134
42.	எதை நம்புவது!	136
43.	திருவாங்கூரில் சமதர்ம முழக்கம்	137
44.	வருணாச்சிரமம்	142
45.	காந்தியின் ஆலயப் பிரவேச நோக்கம்	148
46.	சேலத்தில் ஈ. வெ. ராமசாமி, முத்துச்சாமி வல்லத்தரசு	150
47.	காங்கிரசும் ஒத்துழைப்பும்	157
48.	உண்மைத் தோழர் மறைந்தார்	160
49.	ஈரோட்டில் குச்சிக்காரிகள் தொல்லை	162

50.	விருதுநகர் ஆண்டு விழா	164
51.	விருதுநகரில் சுயமரியாதைப் பொதுக்கூட்டம்	167
52.	ஈரோடு பெண் பாடசாலையில் பெற்றோர்கள் தினம்	171
53.	ஸ்தல ஸ்தாபன சுயாசனிகளின் மோசம் I	174
54.	பார்ப்பனர்களின் தேசியம்	180
55.	இராணுவம்	183
56.	தோழர். R. K. ஷண்முகம்	189
57.	“தொழிலாளர் நிலைமை”	192
58.	அரசியல் சீர்திருத்தம்	195
59.	குடி அரசு “குபேர” பட்டணத்தின் சிறப்பா? சிரிப்பா?	199
60.	காரைக்குடியில் போலீஸ் அட்டூழியம்	202
61.	செட்டிநாட்டில் தோழர் ஈ. வெ. இராமசாமி	204
62.	சைனா - ஜப்பான் யுத்தம்	210
63.	மாரியம்மன்	213
64.	மதப்பிரசாரம்	215
65.	கேசவ பிள்ளை	216
66.	“தொழிலாளர் நிலைமை”	217
67.	சம்பளக்கொள்ளை	226
68.	ஈரோடு முனிசிபாலிடி கவனிக்குமா?	232
69.	தஞ்சை ஜில்லா மகாநாடு	235
70.	போலீஸ் யோக்கியதை	239
71.	“தொழிலாளர் நிலைமை”	241
72.	ரஷ்ய நீதி	244
73.	ஒன்பதாவதாண்டு	249
74.	லால்குடி தாலூகா ஆதிதிராவிட கிறிஸ்தவர்கள் மகாநாடு	255
75.	ஈரோடு சுதேசி வர்த்தக சங்க ஆண்டுவிழா	260
76.	மற்றொரு பட்டினி விரதம்	265
77.	தோழர் காந்தி	270
78.	கெண்டைக் குஞ்சுகள்	271

The Aims and ideals of the Self-Respect Party of South India.

1. The attainment of complete independence from the British and other forms of capitalist Governments.
2. The cancellation of all national debts.
3. Public ownership of Railways, Banks, Shipping and other transport services waters and lands etc.,
4. Public ownership without compensation of all agricultural lands, forests, and estates.
5. Cancellation of all private debts and other obligations incurred by the workers and peasants.
6. Changing of all Native States into one common Indian Federation under the rule of the workers and peasants of India.
7. Improving the life of the workers and peasants of the land by securing for them, more than 7 hours labour, increased wages, State aid for their unemployed, health resorts, free libraries and other cultural facilities.
8. These shall form the main ideals of the Self-Respect Party.

Self-Respect League. Samadharma Party of South India. Proposals.

Preamble:-

Whereas, the Self-Respect Party, during the past eight years has very largely succeeded in rousing the attention of the mass people to the enormity of their superstitions habits, customs and practices of their religion and caste and of their degraded economic conditions of life.

Whereas, it is becoming increasingly evident that such irrational religious and caste habits and customs and their low economic conditions of life, cannot be done away with, except through state action, and

Whereas, it is further evident that the various political social and religious bodies and institutions are ever more determined to hold the masses in social, religious and economic bondage and degradation, through their political organisation all over the country, and

Whereas, the safeguards adopted by the Round Table Conference for the perpetuation of pernicious religious practices and of inhuman caste distinctions are inimical to and destructive of all rational life of the masses.

Objects:-

IT IS HEREBY PROPOSED to form from the body of Self respectors, a political Party called THE SAMADHARMA PARTY OF S. I., to carry out the following main objects, namely,

I. To obtain by constitutional means and methods, the repeal of all irrational safeguards for the private enjoyment of public utilities, for all harmful religious and caste practices and habits, and thereby free the masses from their degrading religious and caste superstitions and habits and improve their economic life.

II. To obtain the adoption of adult suffrage for election of members to all Government, Legislative and Municipal bodies, Local, Provincial and Central.

III. To obtain security of service and minimum wage to all workers in public and private utility services, such as factories, workshops, railways, shipping, transport, post and telegraphs etc.,

IV. To get for the landless workers and agricultural labourers working in cultivable lands, estates and waters, a reasonable share in the produce of such lands, estates and waters.

V. To obtain state sanction for utilising temple, church, mosque and religious funds and incomes, for the education, both literary and vocational, for sanitation and housing of the mass population in the country, and for the maintenance of destitute children and orphans.

VI. To obtain the removal of all caste distinctions among all caste, sects and classes of the Indian community, by removing all caste titles, from all public records and making such retention of caste titles as a disability to hold any kind of public service.

VII. To secure through state action, municipalisation of housing, transport, milk and medical service and establishment of nurseries in Municipalities Taluk and District Boards and Village Unions.

VIII. To set up party candidates to the Legislative Councils, Taluk, District, and Village Boards and Unions and Panchayats, to secure the afore-said objects of the party.

IX. Party Candidates pledged to these various objects of the party will be elected for the various Legislative Councils, Taluk and District Boards, Village Unions etc.

X . These various measures, acts, and reforms shall be obtained through all constitutional means and methods such as council entry and propaganda by means of lectures, discussions and discourses as well as through the press. Rules and regulations for party funds and organisations etc will be made by a provisional committee of the party called for the purpose.

குடி அரசு - 01.01.1933

வேலைத்திட்டக் கூட்ட முடிவு

சென்ற வாரம் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தபடி சுயமரியாதை இயக்க வேலைத்திட்டக் கூட்டம் ஈரோட்டில் தோழர் ஈ.வெ.ரா. வீட்டில் நடைபெற்ற விபரமும் அதன் முடிவும் சுயமரியாதை இயக்க லட்சியம், வேலைத்திட்டக் கூட்ட நடவடிக்கை மற்றொரு பக்கத்தில் பிரசுரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அக்கூட்டத்திற்கு எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாகவே பல ஊர்களில் இருந்தும் சுமார் இருநூறு தோழர்கள் வரை விஜயம் செய்து இருந்தார்கள். பல தோழர்கள் தாங்கள் வர முடியாத அசௌகரியத்திற்கு வருந்தி தந்தியும் கடிதங்களும் எழுதி இருந்தார்கள். என்றாலும் கூட்டத்தின் முடிவை ஏற்று, தங்களால் கூடியவரை கலந்து உழைப்பதாகத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

கூட்டமானது இரண்டு நாளில் நான்கு தடவை கூடி சுமார் 20 மணி நேரம் நடந்தது. பல விஷயங்களைப் பற்றியும் பலமான வாக்கு வாதங்களும் நடந்தது என்றாலும் முடிவில் ஏகமனதாகவே தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப் பட்டன,

முதலாவது சுயமரியாதை இயக்கத்தின் லக்ஷியம் என்பது. அதாவது சென்றவார்க் குடியரசில் “சுயமரியாதை இயக்கத்தின் அடிப்படையான கொள்கை” என்ற தலைப்பில் பிரசுரித்த விஷயமாகும். இது பலருக்கு ஒரு பெரிய உணர்ச்சியையும், திடுக்கிடக்கூடிய நிலையையும் உண்டாக்கி விட்டதாகத் தெரிகிறது. அதில் சிலருக்கு அந்த கொள்கையே அதிருப்தியைக் கொடுக்கக்கூடியதாய் இருந்ததாகவும் காணப்பட்டது என்பதோடு மாத்திர மல்லாமல், சிலருக்கு அந்த லக்ஷியத்தை அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளு கின்றவர்களுக்கும் கூட அதை வெளியில் சொல்லுவது என்பது அதிக பயத்தைக் கொடுத்திருக்கிறதாய்த் தெரிகிறது. எதனாலென்றால் இதைச் சொன்னால் அரசாங்கத்தார் பிடித்து 10 அல்லது 20 வருஷம் தண்டித்து விடுவார்களோ என்று கருதினதினாலேயாகும்.

ஆகவே, எது எப்படி இருந்த போதிலும் சரி, அதைப் பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை, அதன் சாதக பாதகங்களையும் அதனால் ஏற்படும் பயன்களையும் நன்றாய் விவாதித்து ஆராய்ந்து அறிந்த பின்பே அது சரியா தப்பா என்று முடிவு கட்ட வேண்டும் என்பது தான் நமது கடமையாய்

இருந்தது. அந்தப்படியே நமது அழைப்புக்கு இணங்கி விஜயம் செய்து இருந்த சுமார் 200 தோழர்களும் நன்றாய் இரண்டு நாடும் விவாதித்து பிறகே ஏகமனதாய் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

அதுபோலவே சு. ம. இயக்க வேலைத் திட்டம் என்கின்ற விஷயமும் மேற்கண்டது போன்றவையாய் இல்லா விட்டாலும் அதுவும் ஓரளவுக்கு பெருத்த விவாதத்தைக் கிளப்பி விட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எப்படி என்றால் சு. ம. இயக்கம் அரசியலில் தலையிட்டால் இயக்கத்திற்கு கேடுவந்து விடுமென்றும் பலருக்கு அது அசௌகரியமாய் இருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது. ஆனபோதிலும் சட்டசபை முதலிய ஸ்தாபனங்களை கைப்பற்ற முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்றும் அதனால் குறைந்த பட்சம் என்று சற்று அதிகமான பிரசாரம் செய்யவாவது இடமேற்படும் என்றும் கருதி ஏகமனதாய்த் தீர்மானிக்கப் பட்டு விட்டது.

லக்ஷியம்

நிற்க, சுயமரியாதை இயக்க லக்ஷியம் பொது உடமை இயக்க லக்ஷிய மாய் இருக்கின்றதென்றும், அதற்கு அரசாங்க அடக்குமுறை கொடுமை ஏற்படுமென்றும், அதனால் இயக்கமே அழிவுற வேண்டி வரும் என்றும் பலர் சொல்லக் கேள்கிறோம். பலர் பத்திரிகைகளிலும் பிரசங்கங்களிலும் அந்தப்படி குறிப்பிட்டு வருவதையும் பார்க்கின்றோம். இதற்கு நாம் முதலாவதாக கூறும் பதில் என்னவென்றால் அவர்கள் கூறுகின்றபடியே பொது உடமைக் கொள்கையே சு. ம. கொள்கை என்று ஒத்துக் கொண்டே பாப்போமானாலும் அதனால் ஏற்படும் நஷ்டமென்ன? கஷ்டமென்ன? என்றுதான் கேள்க்கின்றோம். நாம் என்றையத் தினம் சுயமரியாதை இயக்கம் என்று ஆரம்பித்தோமோ அன்று முதலேதான் இவ்வியக்கத்தைப்பற்றி பலரால் இது பொதுவுடமை இயக்கமென்று சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கின்றது என்பதோடு சு. ம. இயக்கத்தின் முடிவான லட்சியங்களை எடுத்துச் சொல்லும் போதெல்லாம் நாமும் மேல் கண்ட தத்துவத்தையே தான் சொல்லி வந்திருக் கிறோம். ஆதலால் நாம் புதிதாக எதையும் கொண்டு வந்து புகுத்தி விட வில்லை.

நிற்க மனித சமூகத்துக்கு ஏதாவது ஒரு உண்மையான தொண்டு செய்யவேண்டுமென்று ஒருவன் கருதினால் அவன் ராட்டினத்தின் பெருமையையும், கோவில்களிலுள்ள கடவுள்களின் பெருமையையும், பகவத்கீதை, புராணங்கள் ஆகியவற்றின் பெருமையையும் உலகிற்கு எடுத்து ஒதிக் கொண்டிருந்தால் போதுமா? என்றும் சகல கொடுமைகளுக்கும், குறைபாடு களுக்கும் அன்னிய நாட்டான் மீது குற்றம் சொல்லி பாமரமக்களை அவன் பக்கம் திருப்பி ஏவிவிட்டுக்கொண்டு இருந்தால் போதுமா என்றும் கேட் கின்றோம்.

நமது நாட்டுக்கு நன்மை செய்ய முற்பட்ட காங்கிரசை 46 வருஷமாய் பார்த்தாய் விட்டது. அதைத் தலைமை வகித்து நடத்த தேசாபிமானிகள், லோகமானியர்கள், தேச பந்துக்கள், மகாத்மாக்கள் வரை முன்வந்த எல்லாப் பெரியார்களின் யோக்கியதைகளையும் பார்த்தாய்விட்டது. அதுமாத்திரமல்ல. அவற்றால் விளைந்த பயன்களையும் பார்த்தாய் விட்டது. இனி விளையப் போகும் பயன்களும் நன்றாய் விளங்கிவிட்டன. ஆகவே இனியும் அறிவுள்ள மனிதன் - மனித சமூகத்தின் ஜீவகாருண்யத்தில் உண்மையான பற்றுக் கொண்ட மனிதன் அவற்றையேதான் இன்னமும் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமா? என்று கேட்கின்றோம்.

அன்றியும் நம்மை ஆட்சிபுரியும் அரசாங்கம் என்பதின் யோக்கிய தையும், அது இந்த 160 வருஷ காலமாய் நமக்கு செய்துவந்த பயன் என்ன என்பதையும் கண்டுவிட்டோம். அது இனி என்ன செய்யப்போகின்றது என்பதையும் தெரிந்துவிட்டோம். சுருக்கமாய்ச் சொல்லவேண்டுமானால் நமது அரசாங்கம் ஒரு கசாப்புக்கடைக்காரன் போலவும், நமது காங்கிரஸ் அந்தக் கசாப்புக்கடைக்காரனிடம் வியாபாரம் செய்து விலை பேசி மாமிசம் வாங்கும் வாடிக்கைக்காரன் போலவும், நாமாகிய பொது மக்கள் கசாப்புக்கடைக் காரனது ஆடுகள் போன்றுமே இருந்து வந்திருக்கின்றோம். ஆடுகளாகிய நம்மை வளர்க்கும் விஷயத்தில் கசாப்புக்கடைக்காரனுக்கு இருக்கும் கவலையும் தாராள நோக்கமும் எல்லாம் நம்மை வெட்டி விற்பனை செய்வ தில் அதிகலாபம் கிடைக்கும்படியான ஆசை முயற்சியே யொழிய வேறில்லை.

இனியும் அரசாங்க சீர்திருத்த திட்டங்களையும் காங்கிரஸ் தலைவர் களுடைய தேசிய வேலை முறைகளையும் நம்பிக்கொண்டும் அவற்றிற்காக உழைத்துக்கொண்டுமே இருப்போமானால் கசாப்புக்கடைக்காரனை நம்பிய ஆடுகளின் கதியே ஆவோம்.

இதற்கு ஒரு சிறு உதாரணம் எடுத்துக்காட்டுகிறோம். அதென்ன வென்றால், சமீப வட்டமேஜை மகாநாட்டின் முடிவை எடுத்துக் கொள்ளுங் கள். வட்டமேஜை மகாநாட்டின் அடிப்படையான கொள்கை யானது அதா வது இந்திய அரசியல் எப்படி அமைக்கப்படவேண்டும் என்ற விஷயமானது காங்கிரசினுடையவும் காந்தியாருடையவும் பூரண சம்மதத்தைப்பெற்றது என்பதை நன்றாய் ஞாபகத்தில் இருத்துங்கள்.

எப்படியென்றால்,

உப்பு சத்தியாக்கிரகத்தில் சிறைசென்ற தேசியவீரர்கள் விடுதலை பெறுவதற்காக தோழர் இர்வின் பிரபுவிடம் தோழர் காந்தி செய்து கொண்ட ராஜி ஒப்பந்தத்தில் வட்ட மேஜை மகாநாட்டின் அடிப்படையான பெடரல் கவர்ண்மெண்ட் சிட்டம், அதாவது சமஸ்தி அரசாங்கம் என்னும் மகாராஜாக்களும், ஜமீன்தாரர்களும், முதலாளிகளும் சேர்ந்து ஆதிக்கம்

செலுத்தும் ஆட்சிக் கொள்கையை ஒப்புக்கொண்டு கையெழுத்து செய்து விட்டுத்தான் விடுதலை செய்யப்பெற்றார்கள் என்பதை ஞாபகத்தில் வைபுங்கள்.

ஏறக்குறைய சென்ற 30 வருஷ காலமாய் அரசியல் துரையில் ஏற்பட்டுவந்த சீர்திருத்தமென்பதெல்லாம் 'ஜனநாயக ஆட்சி' 'குடிச ளுடைய ஆட்சி' 'சுயராஜ்யம்' என்னும் பேரால் பாமரமக்களை ஆயுதமாக வைத்துக் கிளர்ச்சி செய்யப்படுவதும், அதன் பயனாய் ராஜாக்களுக்கும், ஜமீன்தாரர்களுக்கும்' முதலாளிகளுக்கும் ஆதிக்கங்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதுமாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது. ஆனால் இந்தத்தடவை செய்யப்பட்ட கிளர்ச்சியின் பயனாய் ராஜாக்கள், ஜமீன்தாரர்கள், முதலாளிகள் என்பவர்கள் மாத்திரமல்லாமல் மகாராஜாக்கள் என்பவர்களுக்கும், இந்திய ஆட்சி ஆதிக்கம் கொடுக்கப்பட்டு அதை நிலைநிறுத்துவதற்காக எல்லா மதங்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளித்துக் கையொப்பமும் போட்டாய்விட்டது. இந்தப்படியான அரசியல் சீர்திருத்தமே 1933 லோ 34 லோ அமுலுக்கு வந்து விடப்போகின்றது. இதை யாராவது மறுக்க முடியுமா என்று கேட்கின்றோம். இதற்காக அடிபட்டவர்களுக்கும், உதைபட்டவர்களுக்கும், சிறை சென்றவர் களுக்கும், தேசாபிமானி, தேசிய வீரர், தேசபக்தர் என்ற பட்டமும், தலைமை வகித்து நடத்தியவர்களுக்கு மகாத்மா, கவர்னர், மந்திரி முதலிய பட்டமும், பதவியும் அல்லாமல் வேறு என்ன நடக்கக்கூடும் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

இதுசமயம் உலகிலுள்ள மற்ற தேச அரசியல் சீர்திருத்தக் கிளர்ச்சி களானது அரசர்களை ஒழிப்பதற்கும் அரசாட்சிக்கு பாமர மக்கள் மீது இருக்கும் ஆதிக்கத்தைக் குறைப்பதற்குமாக கிளர்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. நமது நாட்டிலோ அரசர்களுக்கும், மகாராஜாக்களுக்கும் அவர்களது ஆதிக்க அரசாட்சிக்கும் படிப்படியாய் அதிக பலம் ஏற்படுத்தவே கிளர்ச்சிகள் நடை பெறுகின்றன.

சென்ற பல வருஷக் கிளர்ச்சியை நினைத்துப்பாருங்கள். நமது நாட்டின் ஆக்ஷிக்கு சென்ற சீர்திருத்தங்களால் ஸ்டேட் கவுன்சில் ராஜாங்க சபை என்று ஒன்று புதிதாக உண்டாக்கப் பட்டது. அதன் கருத்து என்ன? முதலாளிமாரையும், ஜமீன்தாரையும் கொண்ட ஒரு தனிச்சபை ஆக்ஷிக்கு பொருப்பாய் தலைமையாய் இருக்க வேண்டும் என்று கருதி செய்யப்பட்டு வந்ததல்லவா?

இது இந்திய அரசியல் நிலைமை சீர்திருத்தம் என்பதற்கு முன் இருந்த நிலைமையை விட அதிக மோசமான நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்ததா அல்லது முற்போக்கான நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்ததா என்று பாருங்கள். இதற்கு தேசியமும், காங்கிரசும் காரணமாயிருந்ததா இல்லையா என்பதையும் யோசித்துப் பாருங்கள்.

அதுபோலவே இப்போது வட்ட மேஜையால் வரப்போகும் அரசியல் சீர்திருத்தம் முதலாளி ஜமீன்தார் மாத்திரமல்லாமல் மகாராஜாக்களும் கலந்த சபையின் ஆக்கிக்கு ஆளாக இருக்க வேண்டும் என்கின்ற நிலைமைக்கு வந்து விட்டதா இல்லையா என்பதை நன்றாய் யோசித்துப் பாருங்கள்.

இதைப்பற்றி ஆரம்ப காலத்திலேயே தோழர்கள் மகாகனம் சீனிவாச சாஸ்திரிகள் ரங்கசாமி அய்யங்கார்கள் சிவசாமி அய்யர்கள் சி.பி. ராமசாமி அய்யர்கள் வியாக்கியானங்கள் செய்து புகழ்மாலை பாடும்போதே நாம் எடுத்துச் சொன்னோம்.

இந்தியா முழுவதிலுமே நம்மைத் தவிர வேறு யாருமே இந்த மகாராஜாக்கள் கூட்டுறவு கொண்ட அரசியல் திட்டத்திற்கு ஆட்சேபணை சொல்ல முன்வரவே இல்லை. இந்த நிலைமையில்தான் தோழர் காந்தியும், காங்கிரசும் ராஜி பேசிக் கையொப்பமிட்டாய் விட்டது. இனி இதை மாற்ற வேறு என்ன வழி இருக்கின்றது என்று யோசித்துப்பாருங்கள். ஆகையால் எப்படியாவது நாம் இந்த மகாராஜாக்கள், ஜமீன்தாரர்கள், முதலாளிமார்கள் ஆதிக்கம் கொண்ட ஆட்சியை அழிக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கின் றோம். அப்படிப்பட்ட ஆட்சி பிரிட்டிஷாரால் நடத்தப்படுவதானாலும் சரி, இந்தியரால் நடத்தப்படுவதானாலும் சரி, மற்ற எவரால் நடத்தப்படுவதா னாலும் சரி நமக்கு அதைப்பற்றி கவலை இல்லை. அடியோடு ஒழிக்க வேண்டியதுதான் கடமையாகும்.

உதாரணம் காட்டவேண்டுமானால் ‘பீரங்கியால் சுடப்படவேண்டும்’ என்ற முடிவை ஒப்புக்கொண்ட பிறகு அந்த ‘பீரங்கியை யார் சுடுவது’ என்பதில் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருப்பதில் பயன் உண்டா என்று கேட்கின்றோம்.

நமது தேசியம் இப்போது “யார் சுடுவது” என்பதில்தான் சண்டை போடுகின்றது. ஆனால் நமது சுயமரியாதை இயக்கமோ பீரங்கியை உடைத்து சின்னா பின்னமாக்குங்கள்; இந்த வேலைக்கு தேசியம் வேண்டாம்; செய்யவருகின்றவர்களை எல்லாம் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்று தான் சொல்லுகின்றது. இது சரியா தப்பா என்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

வட்டமேஜை மகாநாடானது என்றைய தினம் காங்கிரசினிடமும், காந்தியினிடமும் பிடரல் சிஸ்ட்டத்திற்குக் கையெழுத்து பெற்ற அன்றே முடிவு பெற்றுவிட்டது. இனி அதை யார் எப்படி திருத்தினாலும் அதனின் முக்கிய பயன் ஒன்றும் மாறுதலை அடைந்து விடாது.

இந்த நிலையில் இன்று இந்தியா மாத்திரம் இருப்பதாகக் கருதி விடாதீர்கள். உலகத்தில் உள்ள “தேசியக்கிளர்ச்சி”கள் என்பவைகள் எல்லாம் ஆங்காங்குள்ள பாமர மக்களை ஏமாற்றி, கூலிகளை அமர்த்தி இந்தப்படியே தான் வேலை செய்து, சரீரத்தினால் பாடுபட்டு வாழும் மக்களை வதைத்து

வாழ்ந்து வருகின்றன. இதனால்தான் நமது சுயமரியாதை இயக்க லக்ஷியம் உலக லக்ஷியமாய் உள்ளதை கைகொண்டு இருக்கிறது. இந்த லக்ஷியத்தால் ஒன்றும் ஆபத்து வந்து விடப்போவதில்லை. அப்படி ஏதாவது ஒரு ஆபத்து வருவதாய் இருந்தாலும் அந்த ஆபத்தானது மக்கள் சமூகத் தினிடம் உண்மையான கவலை உள்ளவனுக்கு மேல் கண்ட ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்து வருவதை விட கடினமானதாக இருக்காது. ஒரு சமயம் யாருக்குக் கடினமான தாக இருக்கும் என்று யோசிப்போமானால் சோம்பேறிகளுக்கும் ஊரார் உழைப்பில் வாழ்கின்றவர்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும், ஜமீன்தாரர் களுக்கும், ராஜாக்களுக்கும் மகாராஜாக்களுக்கும் கடினமாய் இருக்கலாம்.

அதனால் நமக்கு என்ன? என்றையத்தினம் நாம் அந்த சமூகங்கள் பெரும்பான்மையான மனித சமூகத்தின் இன்ப வாழ்வுக்கும் சுதந்திர வாழ்வுக்கும் இடையூறாய் இருக்கின்றது என்று கருதி விட்டோமோ அன்றே அவற்றின் நாசகாலத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டியவர்களாகவும் அதற்கு நம்மால் ஆன எல்லா காரியத்தையும் செய்து தீரவேண்டியவர்களாகவும் ஆகிவிட்டோம். ஆதலால் அதைப்பற்றி கவலை இல்லை.

மற்றபடி வேலைத்திட்டத்தைப் பற்றி மற்றொரு சமயம் எழுதுவோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 01.01.1933

வேண்டுகோள்

நமது மாகாணத்தில் ஆங்காங்குள்ள சுயமரியாதை சங்கத்தார்களும் மற்றும் அதன் லக்ஷியத்தையே லக்ஷியமாய்க் கொண்டு நடைபெற்று வரும் சங்கத்தார்களும் தங்கள் தங்கள் சங்கத்தின் ஊர் பேர், நிர்வாகஸ்தர்கள் பெயர், அங்கத்தினர் கள் எண்ணிக்கை முதலியவைகளைக் குறித்த விபரம் ஒன்று உடனே தெரிவிக்க வேண்டுகிறோம். ஏனெனில் துண்டு பிரசுரங்களையும், சிறு புத்தக வெளியீடுகளையும் அப்போதைக்கப்போது அனுப்பி வரவும் கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக் கொள்ளவும், சங்கங்களைக் குறித்து ஒரு சிறு புத்தகம் வெளியிடவும் வேண்டியிருப்பதால் அதன் விபரங்களை உடனே அனுப்பக் கோருகின்றோம். உடனே சீக்கிரத்தில் புதியதாய் ஏற்படுத்தக் கூடியதையும் ஏற்படுத்தி விபரம் தெரிவிக்க விரும்புகின்றோம்.

குடி அரசு - வேண்டுகோள் - 01.01.1933

சுயமரியாதை இயக்க லட்சியம், வேலைத்திட்டக் கூட்ட நடவடிக்கை

திருத்தப்பட்டபடி திறைவேறிய சுயமரியாதை இயக்க லக்ஷியம்.

1. பிரிட்டிஷ் முதலிய எந்தவித முதலாளித் தன்மைகொண்ட ஆட்சி யிலிருந்தும் இந்தியாவை பூரண விடுதலை அடையச் செய்வது.

2. தேசத்தின் பேரால் கொடுக்கப்படவேண்டிய எல்லா கடன்களை ரத்து செய்வது.

3. எல்லா தொழிற்சாலைகளையும், ரயில்வேக்களையும், பாங்கி களையும், கப்பல் படகு நீர் வழி போக்குவரத்து சாதனங்களையும் பொது மக்களுக்கு உரிமையாக்குவது.

4. எந்தவிதமான பிரதிப் பிரயோஜனமும் கொடுபடாமல் தேசத்தில் உள்ள எல்லா விவசாய நிலங்களையும், காடுகளையும் மற்ற ஸ்தாவர சொத்துக்களையும் பொது ஜனங்களுக்கு உரிமையாக்குவது.

5. குடியானவர்களும், தொழிலாளிகளும், லேவாதேவிக்காரர் களிடம் பட்டிருக்கும் கடன்களையெல்லாம் (கேன்சில்) செல்லுபடி யற்றதாக ஆக்கி விடுவது, அடிமை ஒப்பந்தங்களை ரத்து செய்து விடுவது.

6. சுதேச சமஸ்தானங்கள் என்பவைகளை யெல்லாம் மாற்றி இந்தியா முழுவதையும் தொழிலாளிகள், குடியானவர்கள், சரீர வேலைக்காரர்கள் என்பவர்களுடைய நேரடியான ஆட்சிக்கு கொண்டு வருவது.

7. தொழில் செய்பவர்கள் 7 மணி நேரத்திற்கு மேல் வேலை செய்யக்கூடாது என்பதுடன், அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலை உயர்த் தப்படுவது. தொழிலாளிகளுக்கு கூலியை உயர்த்தி, அவர்களது

9. மேல்கண்ட சட்டங்கள், சீர்திருத்தங்கள் முதலியவைகளை எல்லாம் சட்டசபைப் பிரவேசம் மூலம், பிரசங்க மூலம், சொல்லுவதன் மூலம், பத்திரிகைத் துண்டுப் பிரசுரம் முதலியவைகள் மூலம் சட்டத்தை அனுசரித்துச் செய்ய வேண்டியது.

குடி அரசு - 01.01.1933

காந்தியின் மற்றொரு ராஜி

தீண்டாமை ஒழிப்பா? நிலைப்பா?

அரசியலில் வேலையற்றதினால் பாமர மக்களுக்கு தம் மீது ஏற்பட்ட சலிப்பையும், வெறுப்பையும் தீர்த்துக் கொள்ளுவதற்காக சமூகத்துறையில் ஏதோ பெரியதொரு சீர்திருத்தம் செய்வதாக வெளிப்பட்டு, அவ்வெறுப்பை மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்று கருதிய தோழர் காந்தியவர்கள் “பிள்ளையார் செய்யப் போய் குரங்காய் முடிந்தது” என்ற பழமொழிப்படி மக்களின் அதிகமான வெறுப்புக்கு ஆளாக நேரிட்டு, இப்போது அதிலிருந்தும் தப்பு வதற்கு ஒரு பெரிய குட்டிக் கரணம் போடவேண்டியதாய் ஏற்பட்டு விட்டது.

அதென்னவெனில் தோழர் காந்தி, இர்வின் பிரபுவிடம் செய்து கொண்ட ராஜியின் பயனாய் இந்திய ஏழை மக்களின் மீது பணக்காரர்கள் ஆட்சியையும், முதலாளி ஆட்சியையும் இந்திய மகாராஜாக்கள் ஆட்சியையும் எப்படி நிரந்தரமாய் இருக்கச் செய்து விட்டாரோ அதே போல் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு என்று கள்ளிக்கோட்டை சாமுத்திரினிடமும், சாஸ்திரிகளிடமும் செய்து கொள்ளும் ராஜியானது தீண்டப்படாத மக்களுக்கு தீண்டாமை என்பது என்றும் நிரந்தரமாய் இருக்க ஏற்பாடு செய்து தீர வேண்டிய நிலைமைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டது. இதுபார்ப்பன தேசியவாதிகளுக்கு ஓர் பெரிய வெற்றியேயானாலும் பார்ப்பனரல்லாத “தேசியவாதிகள்” இதற்கு என்ன பதில் சொல்லுவார்களோ தெரியவில்லை. என்றாலும் எப்படியோ தமிழ்நாடு பத்திரிகையும், தோழர் வரதராஜலுவும், ஐஸ்டிஸ் பத்திரிகையும் ஒரு வழியில் தைரியமாய் இதன் இரகசியத்தை வெளியாக்கி விட்டன. என்றாலும் மற்றவர்கள் என்ன சொல்வார்களென தெரியவில்லை. என்னவோ சொல்லிக் கொள்ளட்டும். தேசியம் என்பது அழியும் வரையோ, அல்லது தேசிய வாதிகள் என்பவர்கள் வாழ வேறு மார்க்கம் கண்டு பிடிக்கும் வரையோ இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் அவர்கள் தைரியமாய் உண்மை சொல்ல முடியாததால் காந்தியாருக்கும், அவரது பார்ப்பன வலக்கைகளுக்கும் பின் தாளம் போட்டுத்தானாக வேண்டும். அவர்களைப்பற்றி இப்போது நாம் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் தீண்டப்படாதார் என்ற மக்கள் இதற்கு என்ன பதில் சொல்லுவார்கள் என்பது ஒரு சிக்கலான பிரச்சினை யாகவே இருக்கின்றது.

மக்களுக்கு உண்மையான சுயமரியாதை உணர்ச்சி என்பது இல்லாத காரணத்தால் தான் உலகில் அரசனும், குருவும், பணக்காரனும் மேல் ஜாதிக்காரனும் ஏற்பட இடமுண்டாயிற்று என்பதோடு, ஏழையும் தொழிலாளியும் கூலியும் “சூத்திரனும்” (அடிமையும்) “சண்டாளனும்” ஏற்பட இடமுண்டாயிற்று என்றும் தெரியமாய் கூறுவோம்.

இந்த காரணத்தால்தான் இன்று நமது “தெய்வத்தன்மை” பொருந்திய “ஞானபூமி” யாகிய இந்தியாவில் 16 கோடி “சூத்திரர்” (அடிமை) என்பவர்களும். 7 கோடி “தீண்டாதார்கள்” “சண்டாளர்கள்” என்பவர்களும் பல ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாய் இருந்து வருவதுடன் இவற்றை இன்றும், என்றும் நிலை நிரூபிக்க வென்று சங்கராச்சாரி “லோக குருக்களும்” “மகாத்மாக்களும்” இருந்து வருவதுடன் இவர்களுக்கு இடமும், ஆக்கமும் அளிக்க “ஜாதி மத நடுநிலைமை” வகிக்கும் “மகா காருண்யம் நிறைந்த” சக்கரவர்த்திகள், மகாராஜாக்கள் ஆட்சிகளும் இருந்து வருகின்றன.

சாதாரணமாக ஆட்சி என்பது மக்களுக்கு சமதர்ம நீதி செலுத்தவே ஒழிய, அதாவது எளியோரை வலியோர் வஞ்சித்து வதைக்காமல் இருப்பதற்கே ஒழிய பூனைக்கு குரங்கு மத்தியஸ்தமாய் இருந்த கதைபோல் “எப்படியோ வலிமை பெற்ற அயோக்கிய மூர்க்கர்களுக்கும், அவர்களால் வலிமையற்ற சாதுக்களுக்கும் நடுநிலைமை வகிப்பதற்கு” அல்ல என்பதை உலகில் எந்த அரசாட்சியும் இதுவரை உணர்ந்து நடந்ததாக தெரியவில்லை. என்றாலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாகிய தீண்டாதார் என்னும் மக்களுக்கு சுயமரியாதை உணர்ச்சி கடுகளவாவது இருக்குமானால் அவர்கள் ஒருநாளும் உதைத்த காலுக்கு முத்தமிடுவது போல் இந்த கோவில் நுழைவு சூட்சிக்கு ஆளாகி இருக்கவே மாட்டார்கள்.

ஏனெனில் இன்றைய கோவில் நுழைவு கிளர்ச்சியில் “கடவுளை நம்புகிறவன் தான் கோயிலுக்குள் போக இஷ்டப்பட வேண்டும்” என்றும் இன்றைய கோயில் பிரவேசக் கிளர்ச்சி “கடவுளை நம்புகிறவர்களைப் பற்றியது தான்” என்றும் நன்றாய் விளக்கமாய் பறையடிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

அது மாத்திரமல்லாமல் “இந்துக்கள் தான் இந்துக் கோவில்களுக்குச் செல்ல ஆசைப்படலாம்” என்றும் “இந்துக்கள் தான் கோயில் பிரவேச முயற்சியில் கலந்துகொள்ளலாம்” என்னும் நிபந்தனைகளும் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, கடவுளைப்பற்றிய நம்பிக்கை இல்லாதவனுக்கும், தன்னை ஹிந்து என்று சொல்லிக்கொள்ள இஷ்டப்படாதவனுக்கும் இந்த கோவில் நுழைவு கிளர்ச்சியில் கலந்து கொள்ளவோ, கோவிலுக்குள் போக ஆசைப்படவோ செய்வது நியாயமாகாது என்பது வெளிப்படாத அநிலையே அப்படிப்பட்ட அனேகர் அதில் கலந்து கொள்ளாமல் இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

இவை ஒரு புறமிருக்க உண்மையிலேயே கடவுள் அதாவது “சகலத் தையும் படைத்து, காத்து, நடத்தும் சர்வ சக்தியுள்ள” ஒரு கடவுளையும், முன் பின் ஜன்மம் உள்ள இந்து மதத்தையும் நம்புகின்ற, ஒப்புக் கொள்ளுகின்ற ஒரு இந்து தீண்டாதவன் என்கின்றவன் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்க முயலுவது அறிவுடைமையா? அல்லது சுயமரியாதை உடமையா? என்று பார்த்தால் இரண்டுமற்ற தன்மை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில் ஒரு ஆஸ்திக இந்து சர்வ சக்தி உள்ள கடவுளால் தான், முன் ஜன்ம கர்மத்தால் தான், தான் பிறந்ததாக கருதியாக வேண்டும். அன்றியும் தான் தீண்டப்படாதானாய் பிறந்ததற்கும் அல்லது கருதப்படுவதற்கும் அந்த கடவுள்தான் காரணம் என்பதையும் உணர்ந்தாக வேண்டும். ஆகவே தன்னை இந்த நிலை ஆக்கிய ஒரு கடவுளை-அதாவது தீண்டத்தகாதவனாய் ஆக்கிய ஒரு கடவுளை - தீண்டத்தகாதவன் என்று சொல்லும்படி செய்த ஒரு கடவுளைப் போய், அதன் இருப்பிடம் சென்று தரிசிப்பது, பூஜிப்பது, பிரார்த்திப்பது, வணங்குவது என்பவைகளான காரியங்கள் அணுவளவாவது சுயமரியாதைக்கு ஏற்றதா? என்று கேள்கின்றோம். இந்தப் படியான சுயமரியாதை அற்ற மக்களைக் கொண்ட நாட்டுக்கு “தேசீயம்” “வேண்டும்”, “சுயராஜ்ஜியம்” வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்வதில்-அதற்காக பாடுபடுகின்றோம் என்று சொல்லப்படுவதில் ஏதாவது அர்த்தம் இருக்க முடியுமா என்றும் கேள்கின்றோம்.

இவை ஒரு புறம் இருக்க, தீண்டாதார் சமூகம் என்பதாக ஒரு சமூகம் இந்த நாட்டில் நிரந்தரமாய் இருப்பதற்காக இந்த கோவில் நுழைவு என்னும் பேரால் ஒரு புதிய சூக்ஷி செய்யப்படுவதாய்த் தெரிகிறது. அதென்ன வென்றால் இப்பொழுது தீண்டாதாராய்க் கருதும் ஒரு சமூகத்திற்கு ஹரி ஜனங்கள் என்று புதிதாக ஒரு பெயரை இட்டு அதை அவர்களையே ஒப்புக் கொள்ளச் செய்தாய் விட்டது.

இதனால் இந்த ஹரிஜனங்கள் என்கின்ற பெயர் உலகில் உள்ளவரை தீண்டாதவர்கள் என்பவர்கள் இருந்தே தீருவார்கள் என்பது திண்ணம். அதுபோலவே இப்போது தோழர் காந்தியார் ஜாமோரினிடமும், சாஸ்திரிகளிடமும் செய்துகொள்ளும் ராஜி ஒப்பந்தப்படி தீண்டப்படாதார் கோவிலுக்கு போக என்று ஒரு தனி நேரம் ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிரகு இந்தக் கோவில்கள் உள்ள வரையிலும் தீண்டாதார் என்கின்ற கூட்டம் இருந்தேதான் தீரும்.

தீண்டாதார் தினமும் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் கோவிலுக்குப் போய் வணங்கிவிட்டு வருவதும் அவர்கள் வெளியே வந்தவுடன் அக்கோவிலுக்கு சுத்தி (சம்ரோட்சணை) செய்வதுமான காரியங்கள் அத்தீண்டப்படாதார் என்பவர்களை தினம்தினம் எவ்வளவு இழிவுபடுத்தி அவ்விழிவை நிலைக்கச் செய்கின்றது என்பதை நினைத்துப்பாருங்கள்.

இன்றைய தினம் தீண்டாதாருக்கு யாராவது உண்மையான-பயன் தரும்படியான - அவர்களது இழிவு நிரந்தரமாய் நீங்கும் படியான நன்மை செய்கின்றவர்கள் இந்நாட்டில் உண்டு என்றால் அதில் தோழர் டி.ஆர்.ராமச்சந்திர அய்யர் என்பவரே முதன்மையாவார் என்று சொல்லுவோம். ஏனெனில் அவர்தான் உண்மையை தைரியமாய்ச் சொல்லுகின்றார். அதாவது “**தீண்டாதார் என்பவர்கள் இந்துக்கள் அல்ல**” என்கின்றார்கள். அதையே தான் நாமும் சொல்லுகின்றோம். வெருகாலமாகவே சொல்லியும் வந்திருக்கின்றோம். மற்றும் அவர் சொல்லுகிறபடி அரசாங்க சட்டமும் ஏற்பட்டு விடுமானால் (அந்தப்படி ஏற்படுவதை தோழர் காந்தியே கெடுத்தார்) அன்றே இந்தியாவைப் பிடித்த தீண்டாமைக் கொடுமை மாத்திரமல்லாமல், அடிமைத் தன்மைக் கொடுமையும் ஜாதி ஆணவமும் ஒழிந்தது! ஒழிந்தது!! ஒழிந்தது!!! என்றே சொல்லுவோம். எப்படி என்பது இந்துக்கள் அல்லாத கிறிஸ்து வரையாவது மகமதியரையாவது மற்ற எவரையாவது தீண்டாதவர்கள் என்று சொன்னால் என்னபலன் கிடைக்கும் என்று பார்த்தால் விளங்கிவிடும். ஆகவே இன்று தோழர் டி. ஆர். ராமச்சந்திர அய்யரைக் குற்றம் சொல்லுபவர்களை நாம் தீண்டாதாரின் எதிரிகளென்றே சொல்லுவோம். தீண்டாதவர்கள் இந்துக்கள் அல்லவானால் அவர்களை பின்னையார் என்று சொல்லுவது என்று சிலர் கேள்கக்கூடும். அவர்கள் யாராயிருந்தாலும் நமக்குக் கவலை இல்லை. கழுதைகள் என்று அழைத்தாலும் சரி, நாய்கள் என்று அழைத்தாலும் சரி நாம் அதைப்பற்றி இவ்வளவு கவலைப்படுவதில்லை. ஏனெனில் இன்று தீண்டாதாரை தீண்டாதார் என்று கருதும் மக்கள் நாய்களையும், கழுதைகளையும் தீண்டாதார் என்று கருதுவதுமில்லை. அவற்றைத் தீண்டாமல் இருப்பது மில்லை. தீண்டினால் குளிப்பதுமில்லை. மற்ற விஷயங்களிலும் கழுதை களுக்கும் நாய்களுக்கும் உள்ள சுதந்தரங்களை தீண்டாதார்களுக்கு அளிக்கவும் அவர்கள் சம்மதிப்பதுமில்லை.

அவைகளைப் பொருத்தவரை மாத்திரமல்லாமல் உண்மையைப் பேசப்போனால், இந்துக்கள் என்று சொல்லிக்கொள்வதன் காரணமாம் ‘சூத்திரர்கள்’ என்று அழைக்கப்படுகின்ற 15 கோடி மக்களைக்கூட சூத்திரர்கள் என்ற பெயரை எடுத்துவிட்டு கழுதை என்றோ, நாய்கள் என்றோ பெயரைக் கொடுக்கலாமா என்றால் அதற்கும் நாம் ஆட்சேபிக்க வர மாட்டோம்; முதலில் ஒட்டுக் கொடுப்போம்.

ஏனெனில் “இந்து மத” மனிதசமூகத்திதல் “சூத்திரன்” என்பவனுக்கு உள்ள மதிப்பு அநேக விஷயங்களில் ஒரு நாயிக்கு உள்ள மதிப்பை விட கீழாகவே இருந்து வருகின்றது. நாய் போகக்கூடிய இடத்தில் “சூத்திரன்” போக முடியாது. பன்றி போகக்கூடிய இடத்தில் “தீண்டாதார்” என்பவர் போக முடியாது என்பதை நினைப்புக்குக் கொண்டு வந்தால் இதன் நியாயம் விளங்கும்.

தீண்டாதாருக்கு தனிக் கிணறு, தீண்டாதாருக்கு தனிப்பள்ளிக்கூடம்- தீண்டாதாருக்கு தனிக் கோவில் எல்லாம் இன்று இருந்துவருவது தவிர, இனி தோழர் காந்தியால் தீண்டாதாருக்கு தனி நேரமும் ஏற்பாடு செய்யப்போகின்றது என்றால் இதை அறிவும், சுயமரியாதை உணர்ச்சியும் உள்ள மனிதசமூகம் எப்படித்தான் பொருத்துக்கொண்டு இருக்க முடியும் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். உண்மையாக சுயமரியாதை ஆட்சி இன்று இருக்குமானால் இப்படிச் செய்கின்றவர்கள் கண்டிப்பாய் தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்று தான் சொல்லவேண்டி வருகின்றது.

இன்றைய கோவில் நுழைவு கிளர்ச்சி தீண்டாமை ஒழிப்பு வேலையா? அல்லது தீண்டாமையை என்றைக்கும் நிலை நிறுத்தும் வேலையா? என்று யோசித்துப்பார்த்தால் அதன் உண்மை விளங்கும்.

இதைப்பற்றி தமிழ்நாடு பத்திரிகை எழுதுகையில் இதனால் “தீண்டாதார்” மக்களுடைய இழிவும் மேல் ஜாதியினுடைய உயர்வும் மறுபடியும் உறுதியாக்கப்பட்டதென்றே சொல்லலாம்” என்றும், “இந்த யோசனை ஒப்புக் கொள்ளப்படுமாயின் தீண்டாதாருடைய தாழ்மைக்கு புதிய முத்திரையிட்டது போல் ஏற்படுகின்றது” என்றும் எழுதி இருக்கிறது. சுதேசமித்திரன் முதலிய கலப்பற்ற பார்ப்பனப் பத்திரிகைகளும், சில கலப்புப் பத்திரிகைகளும் வாய் மூடி மௌனம் சாதிக்கின்றன. ஆனால் அவைகள் தீண்டாதார்கள் பெயர்களைச் சொல்லிக் கொண்டு சட்ட சபைக்கு போகவும், ஊரைக் கொள்ளை அடிக்கவும் வலை வீசுகின்றவைகளாய் இருப்பதால் இந்தப்படி வஞ்சகமாய் நடந்து கொள்ளவேண்டி இருக்கிறது.

ஆனாலும் இவைகளின் வண்டவாளத்தை சீக்கிரத்தில் மக்கள் உணர்ந்து அவர்கள் ஆசையைக் கனவாகும்படி செய்யப் பொதுமக்களுக்கு யோக்கியதை ஏற்படாமல் போகுமென்று நாம் கருதவில்லை. எவை எப்படியிருந்த போதிலும் தேசிய புரட்டு, கதர் புரட்டு, மறியல் புரட்டு, சத்தியாக் கிரகப் புரட்டு ஆகியவைகளை யெல்லாம் விட இந்த தீண்டாமை விலக்குப் புரட்டு கோவில் நுழைவுப் புரட்டு கொடுமை! கொடுமை!! மகா கொடுமை!!! என்று சொல்லுவோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 08.01.1933

இந்தியாவின் ஜனத் தொகையும் கல்வி நிலையும்

சென்ற பத்து வருஷத்திற்கு முன் எடுக்கப்பட்ட ஜன கணித கணக்குப் படி இந்திய ஜனத்தொகை சுமார் 32 கோடியாகும். இப்பொழுது அதாவது 1931ல் எடுத்த ஜனக்கணிதப்படி இந்திய ஜனத்தொகை சுமார் 35¹/₄ கோடியாகும், இவர்களில் 100க்கு 11 பெயர்களே பட்டணங்களில் வசிக்கின்றவர்கள். பாக்கி 89 பெயர்கள் கிராமவாசிகள். 100க்கு 67பேர்கள் விவசாய ஜீவிதக்காரர்கள். பாக்கி 100 க்கு 33 பேர்கள் கூலி தொழிலும் மற்றும் பல வகை உத்தியோகம் முதலிய ஜீவிதங்களிலும் வாழ்கின்றவர்கள். ஜன சங்கையும், அவர்களது வாழ்க்கையும், ஜீவனமும் இந்நிலையில் இருக்க இனி இவர்கள் கல்வி நிலையைப் பற்றி சற்று விசாரிப்போம்.

கல்வி விகிதம்

மேல்கண்ட 1931ம் வருஷத்திய ஜன கணிதப்படி மொத்த ஜனத் தொகையில் பகுதி சமூகமாகிய ஆண் சமூகத்தில் 100க்கு 15¹/₂ பேரும், மொத்த ஜனத்தொகையில் மற்றப்பகுதி பேர்களாகிய பெண் சமூகத்தில் 100க்கு 2³/₄ இரண்டே முக்கால் பேர்களுமே எழுதப் படிக்க கற்று இருக்கிறார்கள் என்று மேற்படி கணக்கு புள்ளி விபரத்தில் இருந்து தெரிகின்றது, “வாசித்திருக்கிறார்கள்” என்றால் பி.ஏ., எம்.ஏ., வாசித்தவர்கள் என்றோ, அல்லது தமிழ் முதலிய தம் தாய் பாஷைகளையா தமிழாவது நன்றாக எழுதப்படிக்கத் தெரிந்திருக்கிறார்கள் என்றோ கருதி விடுவது ஏமாற்றத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாகும். எனவே மேல் கண்ட புள்ளி விபரமானது தங்கள் தங்கள் பெயர்களை எழுதுவதற்கே, அதற்குள்ள எழுத்துக்களை வேறு ஒருவர் எழுதிக் காட்டினாலொழிய எழுதமுடியாத விற்பன்னர்களையும் சேர்த்துக் கூட்டிக்கணக்கெடுத்த புள்ளி விபரமே ஆகும்.

ஆண் பெண் அடங்க மேல் கண்ட 35¹/₄ கோடி ஜனங்களிலும் மேல் கண்ட மாதிரி கையெழுத்துப் போடக்கூடியவர்களையும் சேர்த்து கணக்குப் போட்டு மொத்த ஜனத்தொகை விகிதாசாரம் பார்த்தோமானால் 100க்கு 9¹/₄

பேர்வழிகள் தான் மேற்கண்டவாறு எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் என்னும் கணக்குக்கு வரக்கூடும்.

ஆகவே இந்திய மக்களின் கல்வியறிவு 100-க்கு 9¹/₄ பேர்வழிகள் தான் மேற்கண்டவாறு எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்களாகிறார்கள்.

இதற்குத் தான், அதாவது இந்த மக்களைக் கொண்ட நாட்டுக்கு தான் ஞானபூமி என்றும், கம்பன் காளிதாசன் வள்ளுவர் ஓளவை பிறந்த பூமி என்றும் பேசி இந்தியாவின் கல்வி ஞானத்தைப் பற்றி சதா புகழ் மாலை பாடிக் கொள்ளப்படுகின்றது.

தாழ்த்தப்பட்டார் விகிதம்

இது ஒரு புறமிருக்க இக்கல்வியின் பிரிவினையைப் பற்றி சற்று விவரித்துப் பார்ப்போம். இந்திய மக்களில் சராசரி 100க்கு 9¹/₄ பேர்தான் கையெழுத்துப் போடத்தெரியும் என்ற கல்வி கற்றிருக்கின்றார்கள் என்றாலும் இதில் எல்லா சாதியிலும் எல்லா சமூகத்திலும் எல்லாப் பிரிவிலும் இந்த சராசரி 100க்கு 9¹/₄ பேர் என்கின்ற கணக்கு விகிதமாவது இருக்கின்றதா என்று பார்த்தால் அந்தப்படி பார்ப்பது என்பதே ஒரு பெரிய வகுப்பு வாதமாகவும் வகுப்பு துவேஷமாகவும் தான் முடியும். அதோடுமாத்திரமல்லாமல் சற்று அழுத்திப் பேச ஆரம்பித்து விட்டோமேயானால் பிறகு அது ஒரு பெரிய தேசத்துரோகமாகவும் முடிந்து விடும். பிறகு இந்த தேசத்துரோகம் என்ற தீர்ப்புக்கு தோழர் காந்தியின் மேலொப்பமும் ஏற்பட்டு விடும். ஆனால் நாம் அதற்கு பயப்படப் போகின்றோமா? தலைக்கு மேல் போகும் வெள்ளம் ஜாண் போனா லென்ன? முழும் போனா லென்ன? ஆகவே பிரித்து கணக்குப் பார்த்தால் இந்தியாவில் உள்ள அநேக வகுப்புகளில் 100க்கு 100 பேர் தற்குரிகளாகவும் சில வகுப்புகளில் 100-க்கு 100 பேர் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்களாய் மாத்திரமல்லாமல் பி.ஏ., எம்.ஏ., முதலிய பட்டம் பெற்ற பண்டிதர்களையும் கொண்ட வகுப்பினர்களாகவும் சமூகமாய் இருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக சில ஊர்களில் பார்ப்பனர்களை எடுத்துக்கொண்டால் 100-க்கு 100பேர் படித்து இருக்கிறார்கள். பல ஊர்களில் பரையர்களை எடுத்துக்கொண்டால், பள்ளர்களை எடுத்துக்கொண்டால், சக்கிலியர்களை எடுத்துக்கொண்டால் மற்றும் இது போன்ற பல தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புகளை எடுத்துக்கொண்டால் 100-க்கு 100-பேர் எழுத்து என்றால் ரூபாய்க்கு எத்தனை படி என்று கேட்கக்கூடிய தற்குறிகளாகவே இருக்கிறார்கள்.

பெண்கள்

பெண்கள் சமூகமும் அப்படியே சில சமூகத்தில் பார்ப்பனர் சமூகத்தில் சில இடங்களில் 100-க்கு நூறு பெண்கள் படித்தவர்களாகவும் அவர்கள் அல்லாத மற்ற அனேக சமூகத்தில் 100-க்கு 100 பெண்கள் எழுத்து வாசனை

அறியாதவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இவற்றைப்பற்றி யாராவது கேட்டால் அதாவது “பார்ப்பனர் மாத்திரம் ஆனும், பெண்ணும் 100-க்கு 100 பேர் எப்படி படித்தார்கள்? பரையர்கள், பள்ளர்கள் முதலிய வகுப்பார் மாத்திரம் 100-க்கு 100பேர் ஏன் தற்குரிகளாய் இருக்கிறார்கள்” என்று கேட்டால் இதற்கு பதில் இது வகுப்பு துவேஷம் அல்லது வகுப்பு வாதம் என்று சொல்லுவதைத் தவிர வேறு சமாதானம் இல்லவே இல்லை.

கொடுமை! கொடுமை!!

பார்ப்பானும், பாப்பாத்தியும் கோவணம் கட்டிக்கொண்டு பாடுபட்டு, மண்வெட்டி, தண்ணீர் பாய்ச்சி தெருவில் கல் உடைத்து கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்து படித்தார்களா? மற்றபடி பறையனும், பள்ளனும், பஞ்ச கச்சம் போட்டு பட்டு வேஷ்டி உடுத்திக்கொண்டு, மூன்று வேளை குளித்து முழுகி நகத்தில் அழுக்குப்படாமல் தெருத்திண்ணையில் உட்கார்ந்து வண்ணமே ஊரானிடமெல்லாம் கும்பிடும் காணிக்கையும் பெற்று, சாம்பலையும் ஆசீர்வாதத்தையும் கொடுத்து படித்தார்களா என்று யோசித்துப் பாருங்கள். பாடுபட்ட கூட்டமெல்லாம் பட்டினியாய் கிடப்பதோடு, தற்குறிகளாக இருக்கவும், பாடுபடாத கூட்டமெல்லாம் தின்று கொழுக்கவும், பி.ஏ., எம். ஏ., படித்து மாதம் 1000, 10000 கணக்காய் சம்பாதித்து, கெம்பு வைரத்தோடும், பனார்ஸ் பொங்களுர் புடவையும், பீச்சரோட் மோட்டார் சவாரி உல்லாசமாக யிருக்கவும் எப்படி ஏற்பட்டது? என்பதுதான் இங்கு கவனிக்கவேண்டிய விஷயமாகும். எனவே இதைப்பற்றி பேசப்போனால் இதை சோஷியலிச மென்றோ போல்ஷிவிசமென்றோ, கம்யூனிசமென்றோ சொல்லி விட்டால் போதுமா? இது கம்யூனிசமாய் இருந்தால் என்ன, அவர்கள் பாட்டனிசமான கொள்ளை கொலைகாரிசமாய் இருந்தால் என்ன? மேற்கண்டபடி நடக்கின்றதா இல்லையா என்பதும் இந்த நிலை திருத்தப்படடைய வேண்டுமா வேண்டாமா என்பதும் தான் இங்கு நமது கவலை.

அரசாணி யோக்கியதை

உலகத்திலேயே நாகரீக அரசாட்சி என்று பேர் வாங்கிய பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இந்தியாவுக்கு வந்து 150 வருஷ காலம் ஆன பிறகும் பார்ப்பான் 150க்கு 150 பேர் படித்திருக்கவும், பறையன் 150க்கு 150 பேர் தற்குறியாயிருக்கவும் காரணம் என்ன என்பதற்கு என்ன பதில் சொல்லக்கூடும். இப்படிக்கேட்பதை அராஜகம் என்றோ போல்ஷிவிசம் என்றோ சொல்லி இனியும் ஏமாற்றவோ மிரட்டவோ முடியுமா? என்று கேட்கின்றோம்.

பார்ப்பனர் முதலிய “உயர்ந்த” ஜாதியார் என்பவர்கள் செய்யும் வேலையையும் அதனால் ஏற்படும் பலனையும், பறையன் முதலான ‘தாழ்ந்த’ ஜாதியார்கள் என்பவர்கள் படும்பாட்டையும் அதனால் ஏற்படும் பயனையும் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கட்டும். சோம்பேரிகள் - ஊரார் உழைப்பில் பயன்

அடைபவர்கள், கொள்ளை கொள்ளையாய் சம்பாதிக்கவும் பொருள் சேர்க்கவும், அவர்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகள் தலைமுறை தலைமுறையாய் வயிற்றிலிருந்து வரும்போதே புஸ்தகத்துடன் வரவும் தலைமுறை தலைமுறையாய் படிக்கவும் தலைமுறை தலைமுறையாய் மாதம் 400, 500, 1000, 5000 வீதம் சம்பாதிக்கவும், பாடுபடுகின்றவன் கஷ்டப் பட்டு உழைப்பவன் ஏழையாகவே இருக்கவும் அவன் பிள்ளை குட்டிகள் வயிற்றிலிருந்து வரும்போதே ஏர், மண்வெட்டி, சம்மட்டியுடன் வரவும் தலைமுறை தலைமுறையாய் தற்குறியாகவே யிருக்கவும் தலைமுறை தலைமுறையாய் இருக்க இடமில்லாமல் ஒண்ட நிழல் இல்லாமல் பட்டினியினால் நோயினால் மடியவுமான நிலைமைக்கு யார் காரணம்? யார் காரணமாயிருந்தாலும் அக் காரணங்களும் காரணஸ்தர்களும் அடியோடு அழிய வேண்டாமா? அழியா விட்டாலும் ஒழிய வேண்டாமா? ஒழியாவிட்டாலும் மாறவேண்டாமா என்று கேட்கின்றோம்.

இம்மாதிரியாகக் கல்வித்துறையில் உள்ள அக்கிரமம், கொடுமை, கொலைபாதகத் தன்மை மற்றெதிலும் இல்லை என்று தைரியமாய்ச் சொல்லுவோம். பச்சையாய்ச் சொல்லவேண்டுமானால் மாடு மேய்க்கத் தெரியாதவர்கள் எல்லாம் படிப்பு என்னும் சாக்கால் மந்திரியாகி - சட்டமெம்பராகி மாதம் 5000, 6000 ரூபாய் வீதம் சம்பளம் வாங்கிக் குடித்துக் கூத்தாடிக் கொண்டு இருப்பதும், மண் வெட்டி கூலி வேலை செய்து பயிர் செய்து அரண்மனை கட்டி கோட்டை கட்டி அரசனைக் காப்பாற்று கின்றவர்கள் எல்லாம் படிப்பில்லை என்னும் காரணத்தால் இடுப்புக்குத் துணி போராமல் வயிற்றுக் கஞ்சி போராமல் வதைக்கப்படுவது என்பது நியாயமா? இந்நிலை அடியோடு அழிய வேண்டாததா என்று மறுபடியும் கேட்கின்றோம்.

சென்ற 10 வருஷத்திற்கு முந்தின ஜன கணிதத்தில் 100க்கு 7 பேர்கள் தான் படித்தவர்கள் இருந்தார்கள் என்று கூப்பாடு போட்டது இந்த “காருண்ய சர்க்கார் நாகரீக சர்க்கார்” காதுக்குக் கேட்கவில்லை என்று சொல்லி விட முடியுமா? அல்லது இந்த “பொது ஜன தலைவர்கள் மகாத்மாக்கள்” காதுகளுக்கு கேட்கவில்லை என்று சொல்லிவிட முடியுமா? 10, 12 வருஷ காலமாக ஒத்துழையாமை, சுயராஜ்யக் கிளர்ச்சி, உப்பு சத்தியாக்கிரகம், பரதேசி மறியல், ஹரிஜன சேவை ஆகிய காரியங்கள் எவ்வளவு நடந்தன? எத்தனை கோடி ரூபாய்கள் இந்தக் காரியங்களுக்காக என்று வசூல் செய்து ஊரிலுள்ள சோம்பேரி கூட்டம் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் கொள்ளை கொண்டன. ஆனால் இந்த மாதிரியான கல்வி நிலையைப் பற்றி ஏதாவது மூச்சுப் பேச்சு உண்டா என்று கேழ்க்கின்றோம். அது போல காருண்ய நாகரிக சர்க்காருக்கும் நல் அரசாட்சி செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசையால் இந்திய மக்களை காப்பாற்ற தங்களால் அல்லாமல் மற்றவர்களால் முடியவே முடியாது என்ற முடிவால் செலுத்தி வந்த தர்ம நீதி ஆட்சியால் இந்த 10 வருஷ காலத்தில் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட கல்வி அறிவுஞானம் எவ்வளவு? என்பதை ஒரு கடு

களவு அறிவுள்ள நடுநிலைமை ஞானமுள்ள ஒரு மனிதன் கவனித்தால் இதைவிட கொடுங்கோலாட்சியும் இந்தத் தலைவர்கள் மகாத்மாக்கள் என்பவர்களை விட ஏழை மக்கள் துரோகிகளும் உலகத்தில் வேறெங்காவது இருக்கின்றார்கள் என்று சொல்ல முடியுமா என்று கேள்கின்றோம். அர்த்த மற்ற உப்பு சத்தியாக்கிரகத்திலும் சூட்சி நிறைந்த கோவில் நுழைவிலும் தான் கவலை இருக்கின்றதே தவிர அதைப் பற்றிய விளம்பரங்களே விஷத்தைப் போல் மக்கள் மனத்தில் புகுத்தபடுகின்றதே தவிர இந்த தாழ்த்தப் பட்ட மக்கள் கல்வி அறிவைப் பற்றி பேசப்படுகின்றதா? அதற்காக ஒரு கடுகளவு கவலை கொள்ளப்படுகின்றதா என்று பாருங்கள். இதன் கருத்தென்ன? எந்தக் காரணத்தாலாவது உலகில் 100க்கு 90 மூடர்கள் எழுத்து வாசனை அற்ற பாமரர்கள் இருந்தால் தான் 100க்கு 10 வீதமாவது அயோக்கியர்கள், சோம்பேரிகள், பேராசைக்காரர்கள், ஊரார் உழைப்பில் வயிர் வளர்ப்பவர்கள், ராஜாக்கள், மகாராஜாக்கள், சக்ரவர்த்திகள், ஜமீன்தாரர்கள், மகாத்மாக்கள், சங்கராச்சாரிகள், பண்டார சன்னதிகள், புரோகிதர்கள், குரு மார்கள் முதலாகிய பகல் கொள்ளைக் கூட்டம் வாழமுடியும் என்பதேயாகும். ஆதலால் இந்நிலையில் மக்களுடைய கல்வியைப்பற்றியோ, அறிவைப் பற்றியோ, பகுத்தறியும் ஞானத்தைப்பற்றியோ பேசுவது என்பது அரசாங்கங் களுக்கும் தேசியத்திற்குமே விநோதமான காரியமாகிவிடும். ஆகவே சுய மரியாதை சமதர்மக் கட்சியார் என்பவர்கள் அரசியலில் பிரவேசித்து சட்டசபைகளுக்கு போவதானால் அவர்கள் அடுத்த மூன்று வருஷக்காலத்திற்குள் கல்வித் துறையில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களில் 100-க்கு இத்தனை வீதம் உள்ள மக்களுக்கு நன்றாய் எழுதப்படிக்க கற்றுக்கொடுப்பது என்பதாக ஒரு மூன்று வருஷத் திட்டம் போட்டு அதில் பெரும்பாலும் உழைப்பதாகவும் உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும். கள்ளுக்கடை மறியலும், பரதேசி துணி மரியலும், கோவில் நுழைவும் பார்ப்பன காங்கிரசுக்கும் வயிற்றுப் பிழைப்பு தேசியத் திற்கும் விட்டுவிட வேண்டியதே ஒழிய அவைகள் இந்தக் கல்விக் கொடுமையைவிட பிரமாதமான காரியமல்ல. ஆகையால் இவ்விஷயத்திற்கு இப்போதே ஒரு திட்டம் வகித்துக் கொள்ள விரும்புகின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 08.01.1933

நாடார் மகாஜன சங்கம்

சென்ற டிசம்பர் மாத இறுதியில் சென்னையில் கூடிய நாடார் மகாநாடு, நாடார் வாலிபர் மகாநாடு, நாடார் கல்வி மகாநாடு ஆகியவைகளின் தலைவர்களின் சொற்பொழிவுகளும், தீர்மானங்களும் இன்று நமது பத்திரிகையின் வேறிடத்து பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பொருளாதார நெருக்கடியால் பல்வேறு தொல்லைகளுக்குப்பட்டு வரும் உலகிற்கும், சுயமரியாதை இழந்து பரிதவிக்கும் இந்திய மக்களுக்கும் நாடார் மகாநாட்டுத் தலைவர்களின் சொற்பெருக்குப் போதிய வழி காட்டியாயிருக்கு மென்பதில் கிஞ்சித்தும் ஐயமின்று. வாலிபர்கள் மகாநாட்டிற் றலைமை வகித்த தோழர் கூ. கா. ஆ. பெரியசாமி அவர்களின் தம் சொற்பொழிவு பல நுண்பொருளை அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதில் ஒரு சிறிதும் மிகையாகா. வருமைநோய், வேலையில்லாத் திண்டாட்டம்! பொருளாதார நெருக்கடி!! பஞ்சம்!!! என்று துன்பவாழ்வைப் போக்க வழிதெரியாது பரிதவிக்கும் உலகிற்கு, “ருஷிய தேசத்தின் மாஸ்கோ என்ற நகரிலுள்ள 8 முதல் 13 வயதுவரையுள்ள பள்ளிச் சிறுமிகள் ஒரு சங்கமாகச் சேர்ந்து படிக்கும் நேரம் நீங்கலாக மற்ற நேரங்களில் படியாத தொழிலாளர்கள் வசிக்குமிடங்களுக்குச் சென்று அவர்களுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள். மற்றும் தேச முன்னேற்றத்திற்கான வழிகளில் சித்தத்தைச் செலுத்தி வருகிறார்கள். சிறு பிராயத்திலிருந்தே இவர்களுக்குத் தொழில் விவசாயம், ரசாயனம் முதலிய கல்விகளோடு தேகப் பயிற்சிக்கான வகையிலும் கல்வி போதிக்கப்பட்டு வருகிறது. தேசப்புனருத் தாரண கைங்கிரியத்தில் சிறுவர் சிறுமிகள் ஈடுபடுகிறார்கள். இதனாலன்றோ, வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும் வருமைப் பிணியும், வியாபார மந்தமும், பொருளாதார நெருக்கடியும், அடிமைத் தனமும் அந்நாட்டிலில்லை. ருஷியாவின் முற்போக்கைக் கண்டு இதர வல்லரசுகளும் திடுக்கிடுகின்றதென்றால் அந்நாட்டின் செல்வச் சிறப்பை சொல்லவும் வேண்டுமோ” என்று குறிப்பிட்டிருப்பது நாம் அடிக்கடி உலகப் பொருளாதாரக் கஷ்ட நிவர்த்திக்கு சமதர்மமே வேண்டுமென்று கூறி உண்மையை வலியுறுத்தியிருப்பது நாடார்கள் மட்டுமல்ல மக்களனைவருமே கவனிக்கத்தக்கதாகும். மகாநாட்டின் தீர்மானங்களிற் பெரும்பாலும் நமது சமதர்மக் கொள்கைகளை ஆதரித்தே இருக்கிறதென்று கூறலாம். நாடார் மக்கள் தங்கள் தலைவர்களின் சொற்பொழிவுகளையும் தீர்மானங்களையும் நன்குணர்ந்து யாண்டும் சமதர்மம் நிலவச் செய்ய ஆவன புரிய முன் வருவார்களாக.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 08.01.1933

“சுப்பராயன் மசோதா” விளம்பரம்

கோவில் பிரவேச மசோதா என்னும், டாக்டர் சுப்பராயன் மசோதா வுக்கு சிறிது காலத்துக்கு முன் ஜிண்டான் மாத்திரைக்குச் செய்யப்பட்ட விளம்பரத்துக்கு மேலாகவே செய்யப்பட்டு வருகின்றது. இவ்விளம்பரம் தோழர் ராஜகோபாலாச்சாரி சிபார்சின் மீது தோழர் காந்தியாலும் செய்யப் பட்டு வருவதைக் கண்டு டாக்டர் சுப்பராயனைப் பாராட்டாதவர்கள் இல்லை. டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்களுக்கு இது ஒரு சகட யோகமேயாகும். ஆனால் மசோதாவின் யோக்கியதை என்ன என்பதையும், பயன் என்ன என்பதையும் இதன் கருத்து என்னவென்பதையும், எதை உத்தேசித்து இந்தப் பித்தலாட்ட பிரசாரம் மகாத்மாக்களாலும், தேசிய பத்திரிக்கைகளாலும் நடைபெருகின்றது என்பதை சீக்கிரத்தில் நாமே விவரமாக வெளிப்படுத்த இருக்கிறோம். சிறிது தாமதம் ஆவதால் ஒன்றும் முழுகிப்போகாது. ஆதலால் அது சம்மந்தமாக வந்திருக்கும் பல வியாசங்களை வெளியிடாததற்கு நிருபர்கள் பொருத்துக் கொள்வார்களாக.

குடி அரசு - செய்தி விளக்கக் குறிப்பு - 08.01.1933

கத்தோலிக்கர்களுக்கோர் விண்ணப்பம்

நமது பகுத்தறிவு இயக்கத்தை தாக்கி எழுதும் முறையில் திருச்சி “கிங்ஸ் ரோலி” என்ற ஆங்கில மாதச் சஞ்சிகையையும், சர்வவியாபி என்ற ஒரு தமிழ் வாரப் பத்திரிகையும் நம்மை திட்டி எழுதியிருந்தவைகளை நமக்கோர் நற்சாட்சிப் பத்திரமாக எண்ணி நமது கொள்கைகளை ஆதரிக்கும் அமெரிக்கா, ஐரோப்பாவிலுள்ள பகுத்தறிவு இயக்க ஸ்தாபனங்களுக்கு அதன் பிரதிகள் சிலவற்றை வாங்கி அனுப்பினோம். அவர்கள் நமது தொண்டைக் கண்டு மகிழ்ந்து அதற்கு வெகுமதியாக

1. Priest the Women and the Confessional
2. Question for Catholics
3. Roman Catholicism Analyzed
4. Fifty years in the church of Rome
5. Confession of a Nun

முதலிய புத்தகங்களை அனுப்பியுள்ளார்கள். அவைகளின் மொழி பெயர்ப்பு இனி குடி அரசில் வெளியாகிக் கொண்டு வரும். கத்தோலிக்கர் களுக்கும் மற்ற வைதீக கிறிஸ்துவர்களுக்கும் நாமாக ஏதாவது சொல்வதா யிருந்தால் தான் அவர்கள் கோபித்துக் கொள்ள இடமேற்படலாம். ஆதலாலேயே இனி கத்தோலிக்கு பாதினிகளும், பிஷ்புகளும் மற்றும் கிறிஸ்துவ அறிஞர்களும் சொன்னவற்றையே முதலில் சமர்ப்பிக்கிறோம். இதற்கும்கூட கோபிப்பார் களோ என்னமோ தெரியவில்லை. நம்மைக் கண்டிப்பவர்கள் நாம் எழுதிய வைகளை எடுத்து ஓதியோ, எழுதியோ அவற்றிற்கு சமாதானத்துடன் கண்டித் தால் மிகவும் நன்றி உள்ளவர்களாய் இருப்போம் என்பதை அன்புடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 08.01.1933

சக்தி குறைந்து போகின்றது என்கின்ற உணர்ச்சி பலருக்கு இருந்து வருகின்றது.

அம்மாதிரி உணர்ச்சி உள்ளவர்களை சட்டத்தைக் கொண்டோ, ஆயுதத்தைக் கொண்டோ, பலவந்தத்தைக் கொண்டோ விடும்படி செய்வது என்பது முடியாத காரியம். (அப்படி ஆனால் பின் எதற்காக பட்டினியும், மெஜாரிட்டி கையெழுத்தும் “சுப்பராயன் மசோதா”வும்?)

இந்து மதத்தில் தங்களுக்கு உள்ள அந்தஸ்தை நிலைநாட்டிக் கொள்ளுவதற்காக ஒருவர் பெற்றிருக்கும் நியாயமான கோரிக்கைகளை அவருக்கு மறுத்து அவர்கள் மனதை புண்படுத்துவதை ஹரிஜனங்கள் விரும்பவில்லை என நான் கருதுகிறேன்.

(அப்படியானால் பார்ப்பனர்களை பூதேவர்கள் என்று ஒத்துக் கொள்ள வேண்டியது தான்.)

சம்ரோகஷுணை என்பது ஆட்சேபகரமான காரியம் தான். அதை ஒப்புக்கொள்ளுவது தீண்டாமையை ஒப்புக் கொண்டதாகும். என்றாலும் இதை ஒப்புக் கொள்ளுவது வைதீகர்களுக்கு காட்டும் ஒரு தயவாக இருக்கும்.

மனித வார்க்கத்தில் தீண்டாமை என்பது ஏதாவது ஒரு ரூபத்தில் சகஜமாக இருந்து தான் தீரும்.

அது மனிதனுடைய தொழில் அல்லது நடத்தையைப் பொருத்ததாக இருக்கும். அப்படிப்பட்ட தீண்டாமையை ஒழிப்பது இந்த இயக்கத்தின் நோக்கமல்ல.

என்று எழுதி இருக்கிறார்.

இது 12-1-33 சு-மி பத்திரிகையில் காணப்படுகின்றது. இதிலிருந்து ஹரிஜன கோவில் பிரவேசத்தின் யோக்கியதையும், தீண்டாமை விலக்கின் தத்துவத்தையும், மதக் கொடுமையை ஒழிக்கும் சம்மதத்தையும் தோழர்களே யூகித்தறிந்து கொள்ளுவீர்களாக.

குடி அரசு - கட்டுரை - 15.01.1933

காந்தியாரின் தீண்டாமை ஒழிப்பு

தீண்டாமை ஒழிப்பா? நிலைப்பா என்று சென்ற வாரம் நாம் தலையங்கம் எழுதியிருந்தது வாசகர்களுக்கு நினைவிருக்கும். அதற்கு பதில், அல்லது சமாதானம் என்று கருதும்படி தோழர் காந்தியவர்களால் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையிலும், மோர்வி மாஜி திவானுக்கு அளித்த பதிலிலும் காணப்படும் அடியிற்கண்ட விஷயங்கள் நமது கருத்தை ஊர்ச்சிதப் படுத்துவதாக இருக்கின்றதா? இல்லையா என்பதைச் சற்று கூர்ந்து கவனிக்கும்படி வாசகர்களை வேண்டுகின்றோம். தோழர் காந்தியார் கூறுவதாவது:-

“நான் கலப்பு மணத்தையும், சமபந்தி போஜனத்தையும் ஆதரிப்ப தில்லை” (ஏன்?)

“சுத்தமில்லாமல் இருப்பவர்களையும், மாட்டு மாமிசம் சாப்பிடுபவர் களையும் ஆலயத்துக்குள் பிரவேசிக்க அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன்” என்று கூறி இருக்கிறார்.

காந்தியார் அறிக்கை கூறுவதாவது:-

எனது ராஜி பிரேரேபணையை யார் கண்டித்தாலும் நான் வாப்பீசு வாங்கிக் கொள்ளப் போவதில்லை.

மத விஷயத்தில் நிர்ப்பந்தமென்பது இருக்கக் கூடாது.

மத விஷயத்தில் பிறர் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை முக்கிய விஷயத் திற்கு இணங்கிய அளவுக்கு மதித்து நடக்க வேண்டும்.

ஹரிஜனங்களுடைய ஆலயப்பிரவேசத்தை ஆட்சேபிக்கின்ற வர்களும் மத சம்பந்தமான மன சாந்தியை அடைய உரிமைபெற்று இருக் கிறார்கள்.

ஆதலால் அவர்களுக்கு உரிய அந்த மன சாந்தியை பரிக்காத மாதிரி யில் தான் ஒரு திட்டம் தயாரிக்க வேண்டும்.

கோவிலுக்குள் சில ஜாதியார் சென்றால் அங்குள்ள விக்கிரகத்தின்

“சுப்பராயன் மசோதா” வின் இரகசியம்

டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்களின் மசோதாவானது தீண்டாமை ஒழிப்பு விஷயத்தில் ஏதோ பிரமாதமான நன்மை செய்துவிடப்போவதாக ஜனங்களுக்குள் பிரசாரம் செய்யப்பட்டு வருவதைப்பற்றி முன் ஒரு குறிப்பு காட்டி இருந்தோம்.

அதன் இரகசியம் என்ன என்பதும், எதற்காக அந்தப்படி பிரசாரம் செய்யப்படுகின்றது என்பதும் அநேகர் அறிந்திருக்கவே மாட்டார்கள். இருந்தபோதிலும் அந்த மசோதாவின் யோக்கியதை என்ன என்பதும் அதனால் என்ன பயன் ஏற்படும் என்பதும் அடியில் குறிப்பிட்ட தோழர் சி. ராஜகோபாலாச்சாரியாரின் இரண்டொரு வாக்கியத்தில் இருந்து ஒருவாறு உணரலாம். அதாவது,

“டாக்டர் சுப்பராயனின் கோவில் பிரவேச மசோதாவை அவர்கள் (வைதீக ஜனங்கள்) எதிர்க்க வேண்டிய அவசியமே ஏற்படாது.

ஹரிஜனங்களை கோவிலுக்குள் விட்டே தீரவேண்டுமென்றும், அம்மசோதா சொல்லவில்லை. அம்மசோதா சட்டமானவுடன் ஹரிஜனங்கள் கோவிலுக்குள் நுழைந்து விடுவார்கள் என்று யாரும் எண்ணிக் கொள்ள வேண்டாம்” என்று 9-1-33-ந் தேதி சுதந்திரச்சங்கு என்னும் பேப்பரில் 5-வது பக்கம் இரண்டாவது கலத்தில் எழுதி இருக்கிறார். இதைப்பற்றி வியாக்கியானம் ஒன்றும் தேவையில்லை என்றே கருதுகிறோம்.

நிற்க, இந்த விளம்பரத்தின் இரகசியம் என்ன என்பது பற்றி மற்றொரு சமயம் வெளியாகும்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 15.01.1933

ஸ்பெயினும் இந்தியாவும்

ராஜவை விரட்டி அடித்த பிறகும் ஸ்பெயின் தேசத்தில் முதலாளிகளுடைய ஆட்சியே ‘குடி அரசு’ ஆட்சி என்னும் போர்வையைப் போற்றிக் கொண்டு அதாவது இந்தியாவில் எப்படி சுயராஜ்யம்-தேசியம் என்னும் போர்வையை போத்திக் கொண்டு முதலாளிகளுடைய ஆட்சிக்கு காங்கிரசின் மூலம் சிறிது காலமாய் அஸ்திவாரம் போடப்பட்டு வருகின்றதோ அதுபோல் நடந்து வந்தது. இன்றும் அப்படியே நடந்து வருகிறது என்றாலும் இப்போது அங்கு இந்த முதலாளிக் குடி அரசு ஆட்சியையும் அழிக்க ஒரு கூட்டம் துணிந்து வெளியில் கிளம்பி வந்து, தேசியத்தையும் ஒழித்து, போலிக் குடி அரசையும் ஒழிக்கப் புரட்சி செய்து பொது உடமை ஆட்சி ஆக்க முயற்சித்து ஒரு அளவுக்கு வெற்றியும் பெற்று வருகின்றதாக தெரியவருகிறது. ஸ்பெயினைச் சேர்ந்த கட்டலோனியா மாகாணத்தில் கிண்டிகலிஸ்ட் (அனார்க் கிஸ்ட்) அதாவது சர்க்கார் ஆட்சி என்பதே இல்லாமல் எல்லாம் தன்னரசு நாடாகவே இருக்க வேண்டும் என்கின்ற ஒரு வித கொள்கை மீது ஒரு பெரிய இயக்கம் நடந்து வருகின்றது. அந்த மாகாணத்தில் இந்த இயக்க மெம்பர்கள் தான் மெஜாரிட்டியாய் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஸ்பெயின் தேசிய இயக்கத்திற்கும் “குடி அரசு” என்கின்ற இயக்கத்திற்கும் எதிராய் இருப்பவர்கள். ஆனாலும் ஒரு அளவில் பொது உடமை ஆட்சிக்கு சிறிது அனுதாபம் காட்டுகின்றவர்களாய் இருக்கிறார்கள். இந்த பொது உடமைக் கொள்கையிலும் ஸ்பெயின் தேச முழுவதிலுமே இரண்டு கட்சியார்கள் உண்டு. அதாவது ஒரு கட்சியார் இன்று ரஷ்யாவில் நடக்கும் ஸ்டாலினுடைய பொது உடமைக் கொள்கையை ஒப்புக் கொள்ளுகின்றவர்கள்.

மற்றொரு கட்சியார் ட்ராட்ச்கியினுடைய (இவர் முன் லெனினுடன் வேலை செய்து வந்தவர். இப்போது ஸ்டாலினால் நாடு கடத்தப்பட்டு வெளி நாட்டில் இருப்பவர்) பொது உடமைக் கொள்கையை ஒப்புக் கொள்ளுகின்றவர்கள். இவ்விருவருடைய பொது உடமைக் கொள்கைக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை உணர வாசகர்கள் ஆசைப்படக் கூடும். அவ்வளவு விபரமாய் விளக்க நமக்கும் தெரியாது. ஆனாலும் தெரிந்தவரை சிறிது விளக்குவோம். என்ன வித்தியாசமென்றால் இப்போது ரஷ்யாவில் நடைபெறும் ஸ்டாலினின் பொது உடமைக் கொள்கையானது ரஷ்யா தேசத்தை மாத்திரம் பொருத்த

பொது உடமை என்றும் அதில் தேசிய வாடை வீசுகிறதென்றும் ட்ராட்ஸ்க் கியால் குற்றம் சொல்லப்படுகின்றது. ட்ராட்ஸ்க்கியின் பொது உடமைக் கொள்கையானது உலகம் முழுவதும் பொது உடமைக் கொள்கை ஏக காலத்தில் ஆக வேண்டும் என்றும், இதில் ரஷியாவென்றும், ஜர்மனி என்றும், இந்தியா என்றும் தேசிய உணர்ச்சியே இல்லாமல் எங்கும் பொதுவான புரட்சி நடைபெற வேண்டும் என்ற நோக்கத்தைக் கொண்டது என்று சொல்லப் படுகின்றது. இதை ஸ்டாலின் கட்சியார் குற்றம் சொல்லுகின்றார்கள். காரணம் என்னவென்றால் ஒவ்வொரு தேசமாகத்தான் பொது உடைமை ஆட்சியாக ஆக்கப்படக்கூடும் என்றும், அப்படிக்கில்லாவிட்டால் உலக முழுவதும் முதலாளி தொழிலாளி, புரட்சி ஒரே சமயத்தில் ஒன்றாய் சாதிக்க முடியா தென்றும், தோல்வி ஏற்பட்டால் எல்லா தேசத்தையும் அந்த தோல்வி பாதிக்கு மென்றும், அந்தந்த தேச மக்களுக்கு அந்தந்த தேசத்திய புரட்சியை விட்டு விட வேண்டும் என்றும் சொல்லுவதாகச் சொல்லுகின்றார்கள்.

இதற்கு டிராட்ஸ்கி சொல்லும் பதில் என்னவென்றால் உலகப் பரப்பில் ஒரு தேசம் மாத்திரம் பொது உடைமை ஆகி விட்டால் மற்ற தேச முதலாளி கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்துப் போர் தொடங்கி அதைக் கெடுத்து விடுவார்கள் என்றும் தனித் தேசத்திய பொது உடைமை என்றைக்கு இருந்தாலும் ஆற்றோரத்திய வீடு போல் ஒரு நாளைக்கு வெள்ளத்தில் அடித்துக் கொண்டு போகப்பட்டு விடும் என்றும் சொல்லுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்தப்படி இன்னும் அனேக வித ஆட்சேபணை சமாதானங்கள் உண்டு. இந்த இரண்டு கட்சியும் ஐரோப்பிய தேச முழுவதிலுமுள்ள முக்கிய நாடுகளிலெல்லாம் இருந்துவருகின்றது. இருகட்சிக்கும் புஸ்தகங்கள் துண்டு பிரசுரங்கள் உண்டு. ஆனால் ஸ்பெயினில் ஸ்ட்ராட்ஸ்க்கி கட்சியே பலம் பெற்று இருப்பதாய் தெரிய வருகிறது.

நிற்க ஸ்பெயினில் தற்சமயம் இருந்து வரும் குடி அரசுக்கு சற்று பலம் குறைவு என்றே சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில் அங்கு தற்சமயம் உள்ள குடிஅரசானது முன்குறிப்பிட்டதுபோல் ஒரு வகை முதலாளி குடிஅரசு ஆகத்தான் இருக்கிறது. ஆதலால் இதற்கு கிண்டிகலிஸ்ட் கட்சியாரும் இரண்டு வகை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியாரும் பொது தொழிலாளிகளும் விரோதி களாகவே இருக்கிறார்கள். குடிஅரசு கவர்ன்மெண்டானது நாஸ்திக கொள்கை யாய் இருப்பதால் பாதிரிகளும் ஆஸ்திக முதலாளிமாரில் சிலரும் மற்றும் பழய ராஜாவுக்கு சேர்ந்தவர்களும் விரோதிகளாய் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த குடி அரசு சர்க்காருக்கு இப்போது உதவியாய் இருப்பவர்கள் எல்லாம் நமது நாட்டு (இந்திய) காங்கிரசுக்கு உதவி இருப்பது போல் சில முதலாளி களும் (உத்தியோகத்தை எதிர்பார்த்த) படித்த கூட்டத்தாரும் அவர்களது கூலிகளான சில தேசிய வாதிகள் என்று சொல்லிக் கொள்ளப்படுபவர்களுமே ஆவார்கள். இவர்களுக்கு மேல் கண்ட தொழிலாளர் கூட்டத்தாரிடையும்

பொது உடமை கூட்டத்தாரிடையும், தன்னரசு கூட்டத்தாரிடையும் மதிப்பு கிடையாது. இந்த மூன்று கூட்டத்தாரும் எக்காரணம் பற்றியாவது ஒன்று சேர்ந்தால் அந்த நிமிஷமே ஸ்பெயின் முழுவதுமே ஒரு வினாடியில் பொது உடமை நாடு ஆகிவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இன்றைய ஸ்பெயின் குடி அரசை நிர்வாக விஷயத்தில் அதிகமாக குற்றம் சொல்லி எதிர் பிரசாரம் செய்பவர்களும், துண்டு பிரசுரம் வழங்குப வர்களும் பெரிதும் பாதிரிக் கூட்டங்களே ஆவார்கள். ஆதலால் ஸ்பெயின் குடி அரசானது சிற்சில விஷயங்களிலாவது பாதிரிகளுக்கு நல்ல பிள்ளையாய் நடக்க வேண்டி இருக்கின்றது. அதுபோலவே பொது உடமைக்காரரின் தயவை பெற சில விஷயங்களில் அவர்களுக்கு அனுகூலமாகவும் நடக்க வேண்டி இருக் கின்றது ஆகவே ஸ்பெயின் குடி அரசின் கொள்கைக்கு ஏதாவது ஒரு உதாரணம் காட்ட வேண்டுமானால் நமது சென்னை அரசாங்க மந்திரி சபையையே தற்சொருபமான உதாரணமாய்க் காட்டலாம்.

சென்ற 5, 6 வருஷ காலமாய் சென்னை மந்திரி சபைகளுக்கு எப்படி யாதொரு வித கொள்கையுமில்லாமல் எப்படியாவது உத்தியோகம் நிலைத்தால் போதும் என்கின்ற ஒரே “பலமான்” கொள்கை மீது மந்திரிகள் நிர்வாகம் நடை பெற்று வந்தனவோ அது போலவே தான் ஸ்பெயின் குடி அரசு அரசாங்கத்திற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கை இல்லாமல் நடந்து வருகின்றது. மக்களுக்கு உண்மை உணர்வு வந்து விட்டால் இம்மாதிரி கொள்கையற்ற ஆட்சி ஒழிந்து தான் தீரும். ஆதலால் தான் இன்று ஸ்பெயின் தேசத்தில் ஏற்பட்ட சில மக்களின் உண்மை உணர்வானது இன்று அந்த தேசத்தில் இரண்டொரு நகரங்களில் பொது உடமை ஆட்சி நிறுவப்பட்டு விட்டதாக தினசரிகளில் காணப்படுகின்றது. (இதன் முடிவு எப்படி இருந்தாலும்) என்றைக்கிருந்தாலும் ஒரு நாளைக்கு, ஏன், வெகு சீக்கிரத்தில் ஸ்பெயின் தேச முழுவதுமே பொது உடமை தேசமாக ஆகித்தான் தீரும். ஜர்மனியும் இப்போது தனது முதலாளிக் கட்டுகளை அவிழ்த்துக் கொண்டு வெகு சீக்கிரத்தில் பொது உடைமை ஆட்சிக்கு ஓட்டம் பிடிக்கும் என்பதில் நமக்கு சந்தேகமில்லை.

இந்தியாவிலோ கைராட்டினமும், கோவில் பிரவேசமும் தான் தாண்டவமாடுகின்றது. இதைத்தான் தேசியமாகவும், சுயராஜ்யமாகவும், குடி அரசாகவும், புரட்சியாகவும் பாமர மக்கள் கருதும்படி காந்தியார் மூலம் பிரசாரம் நடைபெற மில் முதலாளிகளும், கோடல்வரர்களும் பண உதவி செய்து வருகிறார்கள். இதற்கே அடிபிடி சண்டையும் சனாதனதர்மம், வருணாச்சிரம தர்மம் சண்டைகளும் எதிர்ப்புகளும் நடப்பதுடன் இதற்கு வேதத்தில் சாஸ்திரத்தில் ஆதாரமிருக்கின்றதா இல்லையா என்கின்ற விவகார சபைகளும் நடந்த வண்ணமாயிருக்கின்றன.

சட்டசபை வீரர்களின் தீவிரச் செயல்களோ “பிச்சை கொடுப்பவனை தடுக்கக்கூடாது” என்று சொல்லத் தக்க விஷயங்களையே தீர்மானங்களாக கொண்டு போவதாய் இருக்கின்றன.

அதாவது யாராவது, எவரையாவது கோவிலுக்குப் போக அனுமதி கொடுத்தால் அதை சர்க்கார் தடுக்கப்படாது என்பதாகும்.

இதற்கே பொது மக்களை இருகூட்டமாய் கிளப்பி விட்டு இந்த சட்டத்திற்கு அனுமதி கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு கூட்டமும், அனுமதி கொடுக்கக்கூடாதென்று ஒரு கூட்டமும், காதடைபடும்படி கூப்பாடு போடச் செய்யப்பட்டு வருகிறது. இரண்டுக்கும் தேசியவாதிகளும் சுயராஜ்யவாதிகளும் காரணமாகும் (தப்பித் தவிர வைசிராய் பிரபு இந்த தீர்மானம் சட்ட சபைக்கு வருவதற்கு உத்திரவு கொடுக்க மறுத்துவிட்டால் அந்தச் சாக்கி லேயே யெல்லா பொருப்புகளையும் சர்க்கார் தலையில் போட்டு விட்டு தாங்கள் பெரிய தீண்டாமை விலக்கு வீரர்களாய் விளங்கிவிடலாம் என்கின்ற சூட்சியே இதில் விளங்குகின்றது) மற்ற சோம்பேரிகள் விளம்பரக்காரர்கள் இதில் எதிலாவது ஒன்றில் சேர்ந்து தங்கள் பெயர் விளம்பரமானால் போதும் என்று கருதிக்கொண்டிருப்பதே பெரிய தேச சேவையாய் இருந்து வருகின்றது. எப்படியானாலும் இதன் கடைசி முடிவானது பணக்காரனும், படித்த சோம்பேரிக் கூட்டமான உத்தியோகஸ்தனும், இவர்களுக்கு நடுத்தூண் களாயிருக்கும் மதமும், கோவிலும், சாஸ்திரங்களும் என்றும் சிரஞ்சீவியாய் இருக்கப்போகிறது. “தேச பக்தர்கள், தேசிய வாதிகள்” முதலியவர்கள் கதி, ‘வெரும் நாய் சந்தைக்குப் போய் வெள்ளிக்கோலில் அடிபட்டது’ என்பது போல் நாளைக்கு ஏதாவது இந்தப் பணக்காரனையும், உத்தியோகஸ்தனையும் திட்டி காலம் கடத்துவதற்கு ஏதாவது ஒரு இயக்கமோ வழியோ கிடைக்காதா என்று தேடவேண்டியதைத் தவிர வேறு ஒரு வேலையும் கிடைக்கப் போவதில்லை. இத்தனை சந்தடியில் ‘கல்யாணசந்தடியில் தாலிகட்ட மறந்தது’ போல் பிரிட்டிஷ் முதலாளிகள் சங்கதி மறந்து போய் அவர்கள் என்றும் பதினாராக வாழப்போகின்றார்கள் என்பதில் யாரும் கடுகளவு சந்தேகமும் படவேண்டியதில்லை.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 15.01.1933

வருந்துகிறோம்

ராவ்பகதூர் அப்பாசாமி முதலியார் மரணம்

9-1-33 இரவு செங்கற்பட்டு பிரபல வியாபாரியும், ஜமீன்தாரும், நிலச்சுவான்தாருமான தோழர் ராவ்பகதூர் அப்பாசாமி முதலியார் அவர்கள் சென்னையில் உயிர் துரந்தார் என்ற சேதியைக் கேட்டு மிக வருந்துகிறோம். இவர் செங்கற்பட்டில் நடந்த முதலாவது சுயமரியாதை மகாநாட்டிற்கு மூல புருஷராயிருந்து நடத்தினவர். சீர்திருத்தத் துறையில் வெகு தூரம் முற்போக்கு டையவர். ஏழைகளிடத்தில் மிகுதியும் அன்பும் இரக்கமும் உடையவர். இவர் இறந்தது அந்த ஜில்லாவாசிகளுக்கு ஒரு பெருங்குறைவேயாகும்.

குடி அரசு - இரங்கல் செய்தி - 15.01.1933

நேற்றும், இன்றும்

- சுமைதாங்கி

ஓ தேசியவாதிகளே! தேசியப் பத்திராதிபர்களே!!

சுயமரியாதைப் பிரசாரங்கள் நடக்கின்ற பக்கங்களில் கலகங்கள் நடப்பதாகவும், அடிதடிகள் நடப்பதாகவும் கற்பனைகள் செய்தும் இழிபிறப்பு ரிபோர்ட்டர்களின் நிரூபங்களை நம்பியும் நடவாத சங்கதிகளை பத்திரிகைகளில் போட்டு “நேற்று” மகிழ்ந்தீர்கள்.

சுயமரியாதை இயக்கம் செத்தது என்று பூனை கண்ணை மூடிக் கொண்டு பால் குடித்தால் உலகத்தார் கண்களும் மூடப்பட்டிருக்கும் என்று கருதிய திருட்டுப் பூனைகள் போல் நடத்தீர்கள். முடிவில் என்ன நடந்தது? என்று பார்த்திருப்பீர்கள்.

அதாவது உங்கள் வயிர் வளர்ப்புக்கு ஆதாரமாயிருக்கும் காங்கிரஸின் யோக்கியதை - ஹரிஜன சேவையின் யோக்கியதை “இன்று” எப்படி இருக்கின்றது? எத்தனை பக்கம் கலகம்? எத்தனை பக்கம் தடியடி? எத்தனை பக்கம் கல்லடி? எத்தனை பக்கம் ரத்தக்காயம்? எத்தனை பக்கம் மண்டை உடை? எத்தனை பக்கம் விரட்டி அடித்தல்? எத்தனை பக்கம் காங்கிரஸ்காரரே கூட்டத்தை கலைத்துக் கொண்டு வாலை இடுக்கிக் கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தல்? எத்தனை பக்கம் புரட்டு? இவைகள் தேசியப்பத்திரிகைகளிலி லேயே சேர்ந்த நிருபர்கள் பேரால் காணப்படுகின்றதே, இவை பொய்யா? இதைச் செய்தவர்கள் எல்லாம் புத்திசாலிகளா? அல்லது மடையர்களா? மேன் மக்களா? அல்லது கீழ்மக்களா? தேசியவாதிகளா? தேசத்துரோகிகளா? அல்லது இதைச்செய்தவர்கள் எல்லாம் வீரர்களா? அல்லது காங்கிரஸ் காரர்களுக்குப் புத்தி கற்பித்தவர்களா? யோசித்துப்பாருங்கள் தட்டிப்பேச ஆளில்லாத காரணத்தால்தானே சண்டப்பிரசண்டர்களாய் விளங்குகிறீர்கள்? “அளந்த வள்ளம் அட்டாலியில் இருக்கும்” என்பதை அறியாமல் தானே போக்கிரித்தனமாய் எல்லாம் எழுதிவிட்டீர்கள்.

மற்றும் செருப்படி ஜோட்டடி என்றெல்லாம்... .. தனமாய் எழுதி மகிழ்ந்தீர்களே! இப்பொழுது உங்களுக்கு உங்கள் சங்கதியே பட்டதெல்லாம் போதும் என்று ஆய்விட்டதே! ! இனியாவது புத்தியாய், யோக்கியமாய் பிழையுங்கள் என்று ஞாபக மூட்டவே இதை எழுதினேன். ஆத்திரப்படுவதில் பயனில்லை. முற்பகல் செய்யிற் பிற்பகல் விளையும் என்பது உண்மை அனுபவமாய் விடவில்லையா? மற்றும் தோழர் காந்திக்கு கொடும்பாவி சட்டி திருப்பூரில் இழுக்கப்படவில்லையா? தோழர் காந்திக்கு கருப்புப்புஷ்பம் கராச்சியில் கொடுக்கவில்லையா? தோழர் காந்திக்கு கருப்புக் கொடி பம்பாயில் பிடிக்கவில்லையா? தோழர் காந்தி மீட்டிங்குகளில் தமிழ் நாட்டில் குழப்பம் நடக்கவில்லையா? காந்தி ஒழிய! காந்தியம் ஒழிய!! காங்கிரசு ஒழிய!!! என்று கராய்ச்சியில் ஆயிரக்கணக்கான பேர் கூட்பாடு போடவில்லையா? “கடவுள் சித்தமில்லாமல் காந்தியும் காங்கிரசும் ஒழியாது” என்று தோழர் காந்தி உலகத்தாருக்கு தைரியம் சொல்லவில்லையா? சுயமரியாதைக் கூட்டத்தில் காலித்தனம் செய்தது காங்கிரஸ்காரர்கள் என்பதை காங்கிரஸ்காரர்களே மறுக்கமுடியாது. ஆனால் காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் “காலித்தனங்கள்” செய்ய மேல் கண்ட நடவடிக்கைகளில் ஒரு சிறிதும் சுயமரியாதைக்காரர்களால் நடத்தப்பட்டது அல்ல என்பதை நீங்களே ஒப்புக்கொள்ளுங்கள்.

ஆகவே, ஜனங்களுக்கு காலித்தனங்கள் செய்ய இன்று உபாத்தியாயர் களாய் இருப்பது எந்த இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், யாருடைய சிஷ்யர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு திரிபவர்கள் என்பதை இப்போதாவது உலகம் உணரட்டும்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 15.01.1933)

மதிப்புரை

“இளைஞர் பாடல்கள்” என்ற தமிழ் நூலொன்று வரப்பெற்றோம். அஃது கோவைத் தமிழ்ச்சங்க அமைச்சரும், பொதுநல உழைப்பாளரும், தமிழ் மொழி வல்லுனருமான தோழர். ராவ்சாஹிப் சி.எம். இராமச்சந்திரஞ் செட்டியார் பி.ஏ.பி.எல். அவர்களால் இயற்றப் பெற்று கோவைத் தமிழ்ச் சங்கத் தாரால் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூல் எளிய நடையில் புதியமுறையில் இளைஞர்களுக்கு உணர்வு ஊட்டும் நோக்குடன் கடவுள், ஞாயிறு ஒழுக்கம், நிலா, மறை, யாறு, கல்விளையாட்டு, ஆகாயவிமானத்தில் முதல் அநுபவம், நாட்டுப்பற்று அல்லது தாய்நாடு முதலிய பல்வேறு பொருள்களைப் பற்றியும் மலையும் அணியும். ஹாதீம்தாய் என்னும் சிறுகதைகளை விளக்கியும் செய்யுள் ரூபமாக சாதாரண மக்களும் அறியும் வண்ணம், எழுதப்பட்டுள்ளது. கடவுளுணர்ச்சியையும், சோதிடப்பெருமையையும், இயற்கைக் காட்சியின் தன்மையையும், தேசிய உணர்ச்சியையும் கார்த்திகைத் திருநாள் முதலிய பல விழாக்களின் அருமையையும் பற்றிய நம்பிக்கை உடையோருக்கும் தமிழின் பெருமையையும் கவிச் சுவையை அறிய விரும்புபவர்களுக்கும் இந்நூல் மகிழ்ச்சியைத் தரத்தக்கதாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் தமிழ் பெருமையையும் கவி இன்பக்கலையையும் மக்களுக்கு ஊட்ட வேண்டும் என்கின்ற எண்ணத்தின் மீது இயற்றப்படும் நூல்கள் இம்மாதிரி ஆத்திகப் பிரசாரத்துக்கும் பயன்படும்படியாய் இல்லாமல் பகுத்தறிவு பிரசாரத்திற்கே பயன்படும்படி இருந்தால் மாத்திரமே அவை மக்கள் சமூகத்திற்கு நன்மை பயக்க, நீடுழி வாழ இடமுண்டு. அங்கனமில்லாமல் இனியும் தேரையும், திருவிழாவையும், நோன்பையும், விரதத்தையும் கொண்ட புராணக்கதைகள் தமிழ் பெருமை வேஷத்தில் வந்தாலும், கவி யின்பக்கலை வேஷத்தில் வந்தாலும் அவற்றிற்கெல்லாம் உலகில் இனி இடம் கிடைப்பது என்பது மிக அருமையே யாகும்.

எனினும் தோழர் இராமச்சந்திரஞ் செட்டியார் அவர்களால் இயற்றப்பட்ட இந்நூல் 100 க்கு 75 பாகம் யாவரும் பாராட்டும் வண்ணமே அமையப் பட்டிருக்கிறது கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறோம். வேண்டுவோர் கோவை தமிழ் சங்கத்திற்கெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவும்.

குடி அரசு - நூல் மதிப்புரை - 15.01.1993

எலக்ஷன் கூத்து

- சித்திரபுத்தன்

தமிழ் நாட்டில் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் புதிய சீர்திருத்தத்தின்படி என்று நடைபெறும் எலக்ஷன்கள் (தேர்தல்) சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களில் எல்லாம் ஏதாவது குழப்பமும், சண்டையும், கலகமும், அடிதடியும், கொலைகளுமான காரியங்கள் அவ்வளவுமோ அல்லது ஏதாவது ஒன்றோ நடந்த வண்ணமாகவே இருக்கிறது. அது மாத்திரமல்லாமல் தேர்தல் அதிகாரிகள் நடவடிக்கைகளும் மிக மிக மோசமாகவே இருக்கின்றன.

இனிமேல் தேர்தல்கள்-எலக்ஷன்கள் ஏற்பட்டவுடன் அதன் அபேக்ஷகர்களை காவலில் வைத்து விட்டு எலக்ஷன்கள் நடத்தப்பட்டால் ஒழிய கலகமும், கொலையும் நடக்காமல் இருக்குமா என்கின்ற விஷயம் சந்தேகமாகவே இருந்து வருகின்றது. சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் நிலையோ மிக மிக மோசமாயிருக்கின்றது. பெரிய பொறுப்புள்ள அதிகாரிகள் முதல் சாதாரண போலிங் ஆபீஸர்கள் என்பவர்கள் வரை மோசமாகவே நடந்துகொள்ளுகின்றார்கள்.

ஒரு சிறு கதை சொல்லுகின்றோம். ஒரே ஒரு ஊரில் ஒரு எலக்ஷன் நடந்தது அதற்கு நின்ற இரண்டு அபேட்சகர்களும் “எலக்ஷன் அதிகாரியிடம் சென்று எலக்ஷன் எப்படி இருந்தாலும் தங்களுக்கே அனுகூலமாய் இருக்க வேண்டுமென்று தனித்தனியே கேட்டுக் கொண்டு ஆளுக்கு 100 ரூ. வீதம் இரண்டுபேரும் “இரகசியமாய்” கொடுத்து விட்டுவந்து விட்டார்கள். அதற்கு ஏற்றாப் போல் எலக்ஷனிலும் போலிங் ஆபீசர்களது “தவறுதல்” களால் சில தப்பிதங்கள் நடந்தது. இதை ஆதாரமாய் வைத்துக் கொண்டு (தான் தோல்வி அடைந்து விடக் கூடும் என்று கருதிய) ஒரு அபேக்ஷகர் முடிவு சொல்லும் (டிக்ளேர் செய்யும்) அதிகாரிக்கு மறுபடியும் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்து தன்னையே டிக்ளேர் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். இதுகேட்ட மற்ற அபேட்சகரும் ஓடி மறுபடியும் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்தார். இரண்டையும் வாங்கிக் கொண்டார். அதிகாரி யோசித்தார் யாருக்கு அனுகூலம் செய்தால் தனக்கு நல்லது என்று பார்த்தார். மற்றும் பல சங்கதிகளைப் பார்த்து ஒரு கட்சிக்கு அனுகூலமாக தீர்ப்பு கூறி கொஞ்ச ஓட்டு பெற்ற “கவையையே” டிக்ளேர் செய்தார். வெற்றிபெற்றதாக முடிவு கூறினார்.

அதற்கு ஏதோ காரணமும் குறிப்பிட்டு விட்டார். ஆகவே மறுபடியும் பணம் கொடுத்த எதிர் அபேட்சகர் தைரியமாய் அதிகாரி வீட்டுக்குப் போய் “இது தானா யோக்கியதை” என்றார். அதிகாரி ரகசியமாய் வீட்டுக்குள் அழைத்து வாங்கின பணத்தை கையில் கொடுத்து “சந்தர்ப்பம் வேறு விதமாய் போய் விட்டதால் இப்படிச் செய்ய நேர்ந்தது. ஆனால் வருத்தப்படாதே கோர்ட்டுக்குப் போனால் உனக்கு தான் அனுகூலமாகும். மன்னித்துக் கொள் என்று கேட்டுக் கொண்டார். அபேட்சகனோ ஓட்டர் வீட்டுக்கு அலைந்தது போறாமல் எலக்ஷன் ஆபிஸ் வீட்டுக்கு அலைந்தது போறாமல் இனி கோர்ட்டுக்கும், வக்கீல் வீட்டுக்கும் நீதிபதி வீட்டுக்கும் அலையும்படியா செய்கிறாய்? என்று ஏதோ தனக்கு மிக புத்தி வந்துவிட்டது போல் பேசியது மல்லாமல் அப்படித் தான் கோர்ட்டில் அனுகூலமானால் எனக்கு என்ன பிரயோஜனம்? இப்பொழுது நீ அனுகூலம் செய்திருந்தால் எனக்கு சமீபத்தில் நடக்கும் தலைவர் தேர்தலில் 1000மோ, 2000மோ கிடைத்திருக்கும். அதெல்லாம் பாழாய் போனது மல்லாமல் இன்னமும் 500ரோ 1000மோ செலவு அல்லவா செய்ய வேண்டி இருக்கிறது.

அதற்கும் இனி அப்பீல் செய்தால் அப்புறம் வேறே செலவு செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. இவ்வளவும் செய்து அனுகூலம் ஆகாமல் போய் விட்டால் என்ன பண்ணுவது? அல்லது நமக்கு அனுகூலம் ஆச்சுதென்றே வைத்துக் கொண்டாலும் மந்திகளோடு மந்தியாய் நாற்காலியில் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்துவிட்டு வருவதைவிட வேறு என்ன செய்ய இடமுண்டாகும்? ஆதலால் இனி மேல் இந்த கிரகத்தைப்பற்றி நினைப்பதே இல்லை. நீ மாத்திரம் நல்லா இருந்தால் சரி, கடவுள் தான் உன்னைக் கேட்கவேண்டும். என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளியில் வந்து விட்டார். அதிகாரி உடனே கதவை மூடித் தாழ்போட்டுக் கொண்டார். என்பதாக ஒரு கதை தேசிய மதத் தைச் சேர்ந்த சுயராஜ்ய புராணத்தில் எலக்ஷன் அத்தியாயத்தில் காணப் பட்டது.

இது நிற்க இன்னும் சிலர் தங்கள் எலக்ஷனில் எவ்வளவு பணம் செலவு செய்தாலும், அதிகாரிகளுக்கு எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாலும், சிபார்சு பிடித்தாலும் ஓட்டர்களுக்கு எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாலும், வெற்றிபெற முடியாது என்று கருதினால் எதிர் அபேட்சகரை அடிப்பதாக, உதைப்பதாக மிரட்டுவதும், அடிக்க ஏற்பாடு செய்வதும், கொலை செய்யவே ஏற்பாடு செய்வதுமான காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. இதற்கும் இரண் டொரு கதைகள் தேசிய புராணத்தில் இருக்கின்றன.

ஆனால் அவற்றை சிறிது நாள் பொறுத்து வெளியிடுவேன். இந்த மாதிரி அதிகாரிகளை பணம் கொடுத்து “தொந்திவு” செய்வதும் அபேட்சகர் களை அடிதடி, கலகம், வசவு, கொலை முதலியவைகள் செய்து தொந்திரவு செய்வதுமான காரியங்கள் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் உள்ள இரண்டு முக்கிய மான குற்றங்களினாலேயேதான் நடைபெறுகின்றன. அவை என்னவெனில்,

1 ஸ்தல ஸ்தாபன தலைவர்கள் வசம் கண்ட்ராக்டுகள் கொடுக்கும் அதிகாரம் இருப்பது.

2 ஸ்தல ஸ்தாபனத்திற்கு உத்தியோகஸ்தர்கள் - சிப்பந்திகள் நியமிக்கும் அதிகாரம் இருப்பது.

ஆகிய இந்த இரண்டு காரியங்களையும், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் தலைவர்களிடம் இருந்து எடுத்து விட்டால் அதாவது கண்ட்ராக்ட் கொடுப்ப தும், சிப்பந்திகளை நியமிப்பதும் இவர்களிடம் வேலை வாங்குவதுமான இரண்டு காரியங்களையும் பிரசிடெண்ட் - சேர்மென் என்பவர்களிடம் இருந்து எடுத்துவிட்டால் கண்டிப்பாய் மேலே குறிப்பிட்ட மாதிரியான குற்றங் கள் நடக்கவே நடக்காது. அன்றியும் தலைவர் ஸ்தானங்களுக்கு வருகின்றவர் களும், யோக்கியமாய் இருக்க முடியும்.

அப்படிக்கில்லாவிட்டால் எவ்வளவு யோக்கியமும், நாணயமுமான தலைவர்கள் தலைமை ஸ்தாபனத்துக்கு வந்தாலும் தங்களைத் தலைவர் களாக்குவதற்கு உதவி செய்ததாகச் சொல்லிக்கொள்ளப்படும்-கருதப்படும் நபர்களுக்கு எல்லாம் உதவி செய்து தீர வேண்டியதாய் அவரவர்கள் “மனசாட்சி” வற்புறுப்புத்தியேயிருக்கிறது.

இதை உத்தேசித்தே அனேகம் பேர் ஒவ்வொரு கட்சியில் சேர்ந்து கொண்டு “மகா அக்கரை” யுடன் பாடுபடவேண்டியதாய் இருக்கிறது, (குறைந்த அளவு) பாடுபட்டதாகவாவது காட்டிக் கொள்ள வேண்டி இருக் கிறது. சிலர் இருவரிடமும் யோக்கியர்போல்-வெகு அக்கரைக்காரர்கள் போல் நடந்துகொள்ளவோ அல்லது குறைந்த அளவு கோள் சொல்லியாவது நம்பிக்கைப் பாத்திரர்களாய் நடந்துகொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவாவது வேண்டியதாய் இருக்கின்றது. ஆகவே மத ஸ்தாபன இலாக்கா புதிய மந்திரி யாகிய தோழர். பொப்பிலி ராஜா சாயபாவது இதைக்கவனித்து தனது காலத் தில் இதே காரியத்தை சாதித்துவிட்டுப்போனால் நாட்டுக்கு ஒரு வழியா வது நன்மை செய்தவர் என்று சொல்லிக் கொள்ள அருகதை உடையவராவார். டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்கள் ஸ்தல ஸ்தாபன இலாக்காவிலும் மற்றும் சிலதிலும் செய்த பல நன்மைகள் அவர் இன்னமும் எந்தக்கட்சியில் சேர்ந்து மக்களை எவ்வளவு ஏமாற்றினாலும், மறக்கக்கூடியதல்ல. அது போலவே தோழர் முத்தையா முதலியார் அவர்களும் உத்தியோக வினியோக விஷயத் தில் செய்த காரியம் என்றும் மறக்கக்கூடியதல்ல. அதுபோல் ஏதாவது ஒருகாரியம் பொப்பிலி ராஜாவும் செய்தால் நன்மையாய் இருக்கும்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 22.1.1933

எது நல்ல ஜோடி ?

வருணாச்சிரம தரும தோழர் ராமச்சந்திரய்யர் “ஹரிஜனங்கள்” என்பவர்களை ஹிந்துக்கள் அல்ல என்று சொன்ன விஷயத்தைச் சுயமரியாதை இயக்கத்தோர் ராமசாமியும் ஆமோதித்து விட்டாராகையால் ராமச்சந்திர அய்யரும் ராமசாமியும் ‘நல்ல ஜோடி’ என்று சுதந்திரச் சங்கு என்னும் பத்திரிகை எழுதி இருக்கிறது.

என்றாலும் அதே பத்திரிகையின் வேறொரு இடத்தில் அந்த ஜோடிக்கு உவமை சொன்னதில் உண்மையைச் சொல்லி விட்டது. எப்படி எனில் இரண்டும் சரியான ஜோடி அல்ல வென்றும் சிறிது கூட பொருந்தாத ஜோடி என்றும் மக்கள் நன்றாய் உணரும்படி தன் மனதிலுள்ள உண்மையை தன்னை அறியாமலே வெளிப்படுத்தி விட்டது.

அதாவது, “இருவரும் சேர்ந்த நல்ல ஜோடி என்பது காராம் பசுவும் காளை எருமையும் ஒரு வண்டியில் கட்டப்பட்டு ஓட்டப்படுவது போலிருக்கிறது” என்று உவமை காட்டி எழுதி இருக்கிறது. ஆகவே காராம் பசுவும் காளை எருமையும் சரியான ஜோடி என்று யாராவது ஒப்புக் கொள்ளுவார்களா? ஒரு நாளும்கூட ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்கள். சுதந்திரச் சங்கு ஆசிரியரும் கூட தான் ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியார் என்கின்ற முறையிலிருந்து விலகி தனியே நடு நிலையில் நீதிபதி என்கின்ற முறையில் இருந்து காராம் பசுவையும் காளை எருமையையும் ஒன்றாய் நிறுத்திப் பார்ப்பாரானால் இரண்டும் சரியான ஜோடி என்று ஒரு நாளும்கூட தீர்ப்பெழுதமாட்டார். ஆனால் இப்படி எழுதுவதற்கு உள்ள காரணங்களை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் வேலையைப் பிரதானமாகக் கருத இதுசமயம் நமக்கு நேரமில்லை, இங்கு இடமும் இல்லை.

நாம் சேர்க்கும் ஜோடி

ஆனால் நாம் இப்போது ஒரு ஜோடியைச் சேர்த்து வெளியில் காட்டுகிறோம். இது சரியான ஜோடியா? அல்லவா என்று நடுநிலைக் கண்களைக் கொண்டு பார்த்து முடிவுகாணத் தோழர்களை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்.

அதாவது:- “சுதந்திரச் சங்கு பத்திராதிபரின் தலைவரான “மகாத்மா” காந்தியையும் தோழர் வருணாச்சிரம ராமச்சந்திரய்யரின் தலைவரான “லோககுரு” சங்கராச்சாரியாரையும் ஒரு ஜோடியாகச் சேர்க்கிறோம். இரண்டையும் சரிபார்த்து எது நல்ல ஜோடி அதாவது சுதந்திரச்சங்கு மூலத்தில் சேர்த்துவிட்டு வியாக்கியானத்தில் பிரித்து விட்ட ஜோடி நல்ல சரியான ஜோடியா? அல்லது “குடி அரசு” சேர்த்த ஜோடி நல்ல சரியான ஜோடியா? என்பதை நல்ல நடுநிலைமைக் கண்ணாடிகொண்டு பார்த்து முடிவு செய்யுங்கள். ஒரு சமயம் “குடி அரசின்” கண் காமாலைக் கண்ணாயிருந்தாலும் இருக்கலாம். அது பார்க்கும் கண்ணாடி வர்ணக் (துவேஷ) கண்ணாடியாய் இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆதலால் வாசகர்களையே ஆராய்ந்து தீர்ப்புச் சொல்லும்படி விரும்புகிறோம்.

1. சங்கராச்சாரி இந்துமதத் தலைவர், இந்துமத அதிகாரி, இந்து மதத்தைக் காப்பவர். காந்தியும் தானே இந்துமதமாய் இருப்பவர். இந்து மதத்தைக் காக்கவே சுயராஜ்யம் கேட்பதாய்ச் சொல்லுகிறவர்.

2. சங்கராச்சாரி இந்துமத வேதசாஸ்திர புராண இதிகாசங்களை ஒப்புக்கொண்டு பிரசாரம் செய்பவர். காந்தியும் இந்துமத வேதசாஸ்திர புராண இதிகாசம் ஆகியவைகளை ஒப்புக்கொண்டு வியாக்கியானம் எழுதி பிரசாரம் செய்பவர்.

3. சங்கராச்சாரி வருணாச்சிரமத்தையும் “பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன், சூத்திரன்” என்கின்ற 4- வருணங்கள் பிறவியிலேயே உண்டு என்பவர். காந்தியும், வருணாச்சிரமமும் மேல்கண்ட நான்கு வருணப் பிறவியிலேயே உண்டு என்பவர்.

4. சங்கராச்சாரியும், சுதர்மம் அதாவது அவனவன் வருணத் திற்கேற்ற தொழிலையே அவனவன் செய்ய வேண்டும் என்று உபதேசிப்பவர். காந்தியும் அவனவன் வருணதர்மத் தொழிலையே செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுபவர்.

5. சங்கராச்சாரியும் ஜாதிப் பிரிவை ஒப்புக்கொள்வதுடன் ஒரு ஜாதிக்கு மற்றொரு ஜாதி சமபந்தி போஜனமோ, கலப்புமணமோ கூடாது என்று சொல்லுபவர். காந்தியும் ஜாதிப் பிரிவை ஒப்புக் கொண்டும் கலப்பு மணம் சமபந்தி போஜனம் ஆகியவைகளை ஒப்புக்கொள்ளாமலும் இருக்கிறவர். சங்கராச்சாரியும் பிறவியில் ஜாதி உண்டு என்கின்றவர். காந்தியும் பிறவியில் ஜாதி உண்டு என்கிறவர்.

6. சங்கராச்சாரியும் முன்பின் ஜன்மம், தலைவிதி, கர்மம் என்பவைகளை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர். காந்தியும் முன்பின் ஜன்மம், கர்மம், தலைவிதி ஆகியவைகளை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்.

7. சங்கராச்சாரி மனுதர்மம் பராசர தர்மம் ஆகியவைகளை ஒப்புக் கொள்ளுபவர். காந்தியும் மனுதர்மம் பராசர தர்மம் ஆகியவைகளை ஒப்புக்கொள்ளுபவர்.

8. சங்கராச்சாரி தன்னை லோக குரு என்று அழைப்பதை ஒப்புக் கொள்ளுபவர். காந்தியும் தன்னை மகாத்மா என்று அழைப்பதை ஒப்புக்கொள்ளுபவர்.

9. சங்கராச்சாரி பரமசிவனுடைய அம்சமாக கருதப்பட பார்ப்பனர் களால் புராணக் கதைகள் எழுதி பிரசாரம் செய்யப்படுபவர். காந்தியும் மகாவிஷ்ணு அவதாரமாய் கருதப்பட பிராமணக் கவிகளால் எழுதியும் சுதந்திரச்சங்கு முதலிய அனேக பார்ப்பனர்களால் பிரசாரமும் செய்யப்படுபவர்.

10. சங்கராச்சாரியும் இந்தமாதிரி படத்தையும், பிரசாரத்தையும் வெட்கப்படாமல் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறவர். காந்தியும் வெட்கப் படாமல் இப்படிப்பட்ட பிரசாரங்கள் நடைபெறுவதை ஆக்ஷேபிக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்.

11. சங்கராச்சாரி தீண்டாதாருக்குக் கோவில் பிரவேசம் கொடுத்தால் இந்துமதமே போய்விடும் என்பவர். காந்தியும் தீண்டாதாருக்குத் தனிப்பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்தால் இந்துமதமே போய்விடும் என்பவர்.

12. சங்கராச்சாரி தீண்டாதார் கோவிலுக்குள் போனால் கோவில் தீட்டுப்பட்டுவிடும் என்கிறார்.

காந்தி, புண்ணியார்ச்சனை (சம்ரோக்ஷணை) செய்து தீட்டைப் போக்கிக் கொள்ளலாம் என்கிறார்.

13. சங்கராச்சாரி மனிதனுக்கு தீண்டாமை உண்டு என்கிறார். காந்தியும் மனிதனுக்கு தீண்டாமை உண்டு என்கிறார்.

14. சங்கராச்சாரி மாடு தின்பவர்கள் - சண்டாளர்கள், கோவிலுக்குள் போக உரிமை இல்லாத ஜாதி என்கிறார். காந்தியும் மாடு தின்பவர் கீழ்ஜாதி கோவிலுக்குள் அனுமதிக்கக் கூடாத ஜாதி என்கிறார்.

15. சங்கராச்சாரி ராமராஜ்யம் வேண்டுமென்கிறார். காந்தியும் ராம ராஜ்யம் ஸ்தாபிப்பதற்காகவே உயிர் வாழ்கிறேன் என்கிறார்.

16. சங்கராச்சாரி சுயராஜ்யத்தை விட மதம் பெரியது என்கிறார். காந்தியும் மதத்திற்காகத்தான் சுயராஜ்யம் கேட்கிறேன் என்கிறார்.

17. சங்கராச்சாரி பொது உடைமைக் கொள்கை கூடாது. அது கடவுள் ஆக்கினைக்கு விரோதம் என்கிறார்.

காந்தியும் பொது உடைமைக் கொள்கை கூடாது. அதை ஒழிக்கத் தான் உப்புசத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பித்து மக்கள் கவனத்தை அதில் திருப்பிவிட்டேன் என்கிறார்.

18. சங்கராச்சாரிக்கு மடம் உண்டு காந்திக்கும் மடம் (ஆச்சிரமம்) உண்டு.

19. சங்கராச்சாரிக்கும் அடிமைகள் போன்ற பக்தர்கள் உண்டு. காந்திக்கும் அடிமைகள் போன்ற பக்தர்கள் உண்டு.

20. சங்கராச்சாரிக்கும் முதலாளிமார்கள் ஊரார் உழைப்பில் வாழ்கின்ற வர்கள் பணம்கொடுத்து பிரசாரம் செய்விக்கிறார்கள்.

காந்திக்கும் முதலாளிமார்கள் ஊரார் உழைப்பில் வாழுகிறவர்கள் பணம்கொடுத்து பிரசாரம் செய்விக்கிறார்கள்.

21. சங்கராச்சாரியும் எதற்கும் பகவான் கட்டளை இடுகிறதாகச் சொல்லுகிறார். காந்தியும் எதற்கும் பகவான் கட்டளையிட்டதாகச் சொல்லுகிறார்.

22. சங்கராச்சாரி பூஜை ஜபம் செய்கிறார். காந்தியும் பிரார்த்தனை பஜனை செய்கிறார்.

23. சங்கராச்சாரிக்கு டி. ஆர், ராமச்சந்திரய்யர் போன்ற வருணாச்சிரமிகள் உதவியாளர்களாக இருக்கிறார்கள். காந்திக்கும் மானவியா போன்ற வருணாச்சிரமிகள் உதவியாளர்களாக இருக்கிறார்கள்.

24. சங்கராச்சாரிக்கு காவி உடுத்தியிருந்தாலும் சென்றவிடமெல்லாம் இந்திரபோகம். காந்திக்கும் அரைத்துணி கட்டியிருந்தாலும் சென்ற விடமெல்லாம் ராஜபோகம் நடக்கிறது.

25. சங்கராச்சாரி காலில் ஜனங்கள் விழுகின்றார்கள். காந்தி காலிலும் ஜனங்கள் விழுகின்றார்கள்.

26. சங்கராச்சாரியையும் பார்ப்பனர்கள்தான் லோககுருவாக்கினார்கள். காந்தியையும் பார்ப்பனர்கள் தான் மகாத்மா ஏன் அவதார புருடராய் ஆக்கினார்கள்.

27. சங்கராச்சாரி விக்கிரக ஆராதனையை ஆதரித்துப் பிரச்சாரம் செய்கிறார். காந்தியும் விக்கிரக ஆராதனையை ஆதரித்து அதை நிலைத்துவைக்க உதவி செய்கிறார்.

28. சங்கராச்சாரி பெண்களை சீதை, நளாயினி, சந்திரமதிபோல் இருக்கச் சொல்லுகிறார். காந்தியும் பெண்களை சீதை, நளாயினி, சந்திர மதிபோல் இருக்கச் சொல்லுகிறார்.

29. சங்கராச்சாரி படம் கடவுள் படம்போல் பாவிக்கப்பட்டு அதை வீடுகளில் கோவில்களில் பூஜையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. காந்தி படமும் கடவுள் படம் போல் பாவிக்கப்பட்டு அனேக வீடுகளிலும் ரதம், தேர்களிலும் கூட வைத்துப் பூஜிக்கப்படுகிறது.

ஆகவே ஒரு நல்ல சரியான ஜோடிசேர்க்கை சந்திரர் சங்கு இனியும் என்ன என்ன விஷயங்களில் பொருத்தம் தேவை என்று கருதுகின்றது என்று தெரிந்தால் நம்மால் ஆனவரை முயற்சித்துப் பார்க்கின்றோம். முடியா விட்டால் இவ்வளவுதான் இதற்கு மேல் நல்ல ஜோடி சேர்க்கை நம்மால் ஆக வில்லை என்று கண்ணியமாய் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 22.01.1933

வரவேற்கின்றோம்

45 மாத காலமாய் விசாரணை நடந்துவந்த “மீரத் சதிவழக்கு” கேசு ஒரு வழியில் முடிவடைந்துவிட்டது, அதாவது 27 எதிரிகளுக்கு, 3 வருஷ முதல் ஆயுள் பரியந்தம் சிறைக்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த தண்டனையைப்பற்றி நாம் சிறிதும் கவலைப் படவில்லை. இந்த 27 பேர் மாத்திரம் அல்ல இன்னும் ஒரு 270 பேர்களும் சேர்த்து தூக்கில்போடப்பட்டிருந்தாலும் சரி நாம் அதற்காகக் கவலைப்படப் போவதில்லை. ஏனென்றால் இந்தத் தோழர்கள் சிறையிலிருப்பதாலோ, தூக்கில் கொல்லப்படுவதாலோ அவர்களது கொள்கையாகிய பொதுவுடமைக் கொள்கை என்பது, அதாவது முதலாளிகளின் ஆதிக்க ஆட்சியை சிதைத்து, நசுக்கி சரீரத்தினால் பாடுபடுகின்ற மக்களுடைய ஆட்சிக்கு உலக அரசாங்கங்களையெல்லாம் திருத்தி அமைக்க வேண்டும் என்கின்ற கொள்கையோ, உணர்ச்சியோ, அருகிப் போய்விடும் என்கின்ற பயம் நமக்கு இல்லை. அல்லது இன்று தண்டனை அடைந்த தோழர்கள் தான் இக்கொள்கைக்கு கர்த்தாக்கள் ஆவார்கள், கர்மவீரர்கள் ஆவார்கள். ஆதலால் இவர்கள் போய்விட்டால் இந்தக் கொள்கையைக் கொண்டு செலுத்த உலகில்வேறு ஆட்கள் இல்லாமல் போய்விடுமே என்கின்ற பயமும் நமக்கு இல்லை. அல்லது இந்த தோழர்கள் ஜெயிலில் கஷ்டப்படாமலோ, அல்லது தூக்கு மேடையில் உயிர்விடாமலோ, இருப்பார்களானால் உலகத்தில் சுகமாக நெடுநாளான ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு வாழப்போகிறவர்கள் என்றாவது நாம் கருதவில்லை.

உண்மையைப் பேசப்போனால் அவர்கள் உண்மையான கர்ம வீரர்களாய் இருப்பார்களானால் வெளியில் இருப்பதைவிட சிறையில் கவலையற்று சுகமாகவே இருக்கநேரிடும். ஏனெனில் உண்மையாக வேலை செய்து வரும் சமதர்மத் தொண்டர்களுக்கு வெளியில் இருக்கும் கவலையும், தொல்லையும், பொருட்புழை மற்றும் அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் இருக்கும் பலவித உபத்திரவங்களும் கொஞ்சநஞ்சமல்ல.

கொள்கையில் இருக்கும் உண்மை ஊக்கமே இவ்வளவையும், சகித்துக்கொண்டு வேலை செய்யச் சொல்லுகின்றது.

ஆனால் இத்தொண்டர்கள் ஜெயிலில் இருப்பதின் மூலம் அவர்கள் ஜெயிலில் வதியும் ஒவ்வொரு வினாடியும், அவர்களது கொள்கையானது அவர்களைப் போன்ற 1,10,100,1000 கணக்கான தொண்டர்களைத் தட்டி எழுப்பி ஊக்கப்படுத்திக்கொண்டே தான் இருக்கச்செய்யும். அன்றியும் தூக்கு மேடையில் உயிர்விட்டு இருப்பார்களேயானால் அவ்வுயிரின் ரூபகம் எப் பொழுதும் உண்மை தொண்டர்களின் உள்ளம்விட்டு அகலாமல் சதா அவர்களைத்தட்டி ஓட்டிக்கொண்டேதான் இருக்கும். இன்றையத் தினம் உலகில் உள்ள முக்கிய கொள்கைகளில் பல அவை சரியாயிருந்தாலும், தப்பாய் இருந்தாலும் அக் கொள்கையைக் கைக்கொண்டவர்களின் தியாகத்தை மதித்தே கொள்கைகள் பரவவும், நிலைநிறுத்தவும் செய்கின்றது என்பதை எவரும் மறுத்துவிட முடியாது. ஆனால் பிற்காலத்தில் அதற்கு ஆயும் குறைவும், சக்திக்குறைவும் ஏற்படுகிறது என்பது கால தேச வேறுபாட்டாலும், அபிப்பிராய வேறுபாட்டாலும் கொள்கையின் பயனற்ற தன்மையாலுமே யொழிய வேறில்லை.

இன்று எத்தனையோ கொள்கைகள், பிரசாரம் பண்ணப் பதினாயிரக் கணக்கான ஆட்கள் இருந்தும் பிரசாரத்திற்கு பத்துலட்சக்கணக்கான ரூபாய் கள் வருமானம் இருந்தும் அவை சடங்கு முறைபோல் நடைபெருவதையும், சில மறைந்துபோய்கொண்டு வருவதையும், மறைந்தே போய்விட்டதையும் நாம் சரித்திரங்களில் பார்ப்பதோடு மாத்திரமல்லாமல் நேரிலும் பார்த்து வருகின்றோம். ஆகவே இன்றைய உலக நிலையில் சிறப்பாக இன்னாட்டு மக்களின் உணர்ச்சி நிலையில் இருந்து ஒரு அறிவாளியாயிருப்பவன் சிந்தித்துப் பார்ப்பானேயானால் பொதுவுடமைக் கொள்கை என்பதை இனி இந்தமாதிரி 27 பேரை தண்டித்தோ, அல்லது 2700000 இருபத்தி ஏழு லட்சம் பேரை “சமணர்களைக் கழுவேற்றியது” போல் நடுத்தெருவில் நிறுத்தி கழுவேற்றிக் கொன்றோ செய்வதன்மூலம் அடக்கிவிடலாம் என்று நினைப்பது கொழுந்துவிட்டெறியும் பெரும் நெருப்பை நெய்யைவிட்டு அணைத்து விடலாம் என்று எண்ணுவதுபோல்தான் முடியும்! கண்டிப்பாய் அப்படித் தான் முடியும்!! கட்டாயம் அப்படியேதான் முடியும்!!!

ஏன்? எப்படி? என்கின்ற கேள்விகள் பிறக்கலாம். இன்றையத்தினம் பொதுவுடமைக் கொள்கை உணர்ச்சி என்பது பெரிதும் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட தல்வ. ஐரோப்பிய நாடுகளில் நடைபெரும் காட்சிகளையும், அவற்றின் அனுபவங்களையும் கண்டு தோன்றிய உணர்ச்சியேயாகும். ஐரோப்பாவில் சரிபகுதிக்கு மேற்பட்ட விஸ்தீரணமுள்ள தேசம் ஆகிய ரஷியா முழுவதும் பொதுஉடைமைக் கொள்கையே தாண்டவமாடி ஆட்சிபுரிகின்றது. அதன் ஜனத்தொகை இங்கிலாந்தைப்போல் நான்கு மடங்குகொண்டது. மற்றும் ஜர்மனி தேசத்திலும் பொது உடைமைக் கொள்கை உணர்ச்சி கரைபுரண்டு ஓடுகிறது. இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் பிரான்சிலும், சைனாவிலும் பொது உடைமைக் கக்ஷிகள் தங்களது பிரசாரங்களை தாராளமாய் நடத்து

கின்றன. ஜப்பானில் 1932-ம் வருஷத்தில் மட்டும் 7000 பொதுவுடமைக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் சிறைசென்றதும், இப்பொழுது 2000 பேர் சிறையிடப்பட்டதும் ஜப்பானில் பொதுவுடமைக் கொள்கை உரம் பெற்றிருப்பதை நன்கு விளக்குகின்றது.

ஸ்பெயின் தேசத்திலோ இன்றோ, நாளையோ இதற்குள் ஒருசமயம் நடந்து இருக்குமோ என்று சொல்லும்படியாகப் பொது உடைமைக் கிளர்ச்சியும், புரட்சியும் தாண்டவமாடுகின்றன. இவைகள் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் காணப்படும் விஷயங்களே தவிர கற்பனை என்றோ, கட்டுக் கதை என்றோ சொல்லி ஏய்த்துவிட முடியாது.

இந்தியாவிலும் இன்றும் வாலிபர்கள் உள்ளத்தை அறியும் கருவி ஒன்று இருந்து பரிசோதித்துப் பார்ப்போமேயானால் பத்து லக்ஷக்கணக்கான வாலிபர்கள் உள்ளம் முழுவதையும் கவர்ந்து அவர்களது இரத்தத்தைக் கொதிக்கச் செய்து கொண்டிருக்கும் உணர்ச்சி பொது உடைமை கொள்கையைப் பற்றியதென்றே தான் கண்டுபிடிக்க முடியும். அல்லாமலும் கொள்ளை நோய்க்கும், தொத்து நோய்க்கும், பட்டினிக்கும், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்திற்கும், மூப்புக்கும், சாக்காட்டிற்கும், நெஞ்சடைப்பிற்கும், தற்செயலாய் ஏற்படும் ஆபத்துக்கும் பலியாகக் கொடுக்கப்படும்- கொடுத்துத் தீர வேண்டியதாயிருக்கும்-கொடுக்காமலே கோழிக்குஞ்சை கருடன் தூக்குவது போல் நமக்குத் தெரியாமலே போகும் படியாயிருக்கும் இந்த அற்ப உயிரை, அதாவது ஒரு மனிதனுடைய சரீரத்தில் உள்ள ரோமம் முழுவதும் எண்ணிப் பார்த்து அதில் ஒரு ரோமம் குறைந்தால் அந்த மொத்த எண்ணிக்கை எவ்வளவு விகிதம் குறைவுபடுமோ அதற்குச் சமானமான அதாவது இந்தியா வின் 35 கோடி ஜனத்தொகையில் ஒரு மனிதன் குறைந்துவிட்டால் 35 கோடியில் எத்தனை விகிதாச்சாரம் குறையுமோ அதுபோன்ற நிலையில் உள்ள உயிர்களை இப்பேர்ப்பட்ட அதாவது 100க்கு 99 மக்கள் ஏழைகளாக, கூலிகளாக, இழிவான வாழ்க்கை நடத்துபவர்களாக இருந்துகொண்டு பார்ப்பனர் களாலும், பணக்காரர்களாலும், அரசாங்கங்களினாலும் வதைக்கப்படும் பூச்சி புழுப்போன்ற மக்களின் விடுதலைக்கும், அவர்களது மான வாழ்க் கைக்கும், அவர்களது உழைப்பின் பயனை அவர்களே அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதற்குமான காரியத்திற்கு உயிர்விட நேர்ந்தால் எந்தப் பேதை பின் வாங்குவான், மனவருத்தமடைவான் என்பதை சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

ஆகவே மீரத்வழக்கு சரியாய் விசாரணை செய்திருந்தாலும் சரி, அக்கிரமமாய் விசாரித்து இருந்தாலும் சரி, ஒரு காசு செலவில்லாமல் விசாரித்து இருந்தாலும் சரி, ஒருகோடி ரூபாய் செலவுசெய்து விசாரணை நடத்தி இருந்தாலும் சரி, மற்றும் அதன் தீர்ப்பு நியாயத் தீர்ப்பாய் இருந்தாலும் சரி, அநியாயமான தீர்ப்பாய் இருந்தாலும் சரி அவற்றில் பிரவேசித்து நேரத்தையும் யோசனையையும் பாழாக்க நாம் சிறிதும் கவலைகொள்ளாமல்

மீர்த்து முடிவை நாம் மேளதாளத்தோடு வரவேற்பதுடன், தண்டனை அடைந்த தோழர்களை மனமார, வாயார, கையாரப் பாராட்டுகின்றோம். முக் காலும் பாராட்டுகின்றோம். இனியும் நமக்கும் நம்போன்ற வாலிபர்களுக்கும் அதாவது நம் போன்ற மான உணர்ச்சி கொண்ட வாலிபர்களுக்கும் இந்தப் பெரும் பேரு கிடைக்கப் பெறும் நிலையை அடைய முடியவில்லையே என்று நமக்காகவும் எமதருமைத் தோழர்களான வாலிபர்களுக்காகவும் வருந்தி மற்றுமொரு முறை வரவேற்கின்றோம்.

நிற்க சர்க்காரால் இப்பிரசாரங்களை அடக்குவதற்கு தங்களுக்கு ஒரு ஆதாரமேவெண்டுமே என்கின்ற கவலைகொண்டு எதிரிகள் என்பவர்கள் பலாத்காரம் செய்ய பிரசாரம் செய்தார்கள் என்று ஒரு சாக்கு கற்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. நம்மைப் பொருத்தவரை பலாத்காரம் என்பதை எப்போதும் வெறுத்தே வந்திருக்கின்றோம். பலாத்காரம் இல்லாமலே நமது வட்சியங்கள் நிறைவேற வேண்டும் என்றே ஆசைப்பட்டு வந்திருக்கின்றோம். ஆனால் எந்த சமயத்திலும் பலாத்காரம் கூடவே கூடாதென்றும், நமக்கு விரோதமாக ஏற்படும் பலாத்காரத்தையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்றும் சொல்ல நம்மால் முடியவில்லை. பாம்பை அடிக்காதீர்கள் என்று சொல்லலாமே தவிர பாம்பு கடிக்கவரும்போது தடுக்காமலோ, தட்டாமலோ இருந்து முத்தமிட்டு கடிபடுங்கள் என்று சொல்லக்கூடிய இயற்கைக்கு மீறியதான போலி அஹிம்சையை வேஷத்துக்காக உபதேசிக்க இப்போது நாம் தயாராய் இல்லை.

தவிரவும் 100க்கு 90 மக்களாய் உள்ளவர்களை வஞ்சித்து, வதைத்து, கொடுமைப்படுத்தி, அழுத்தி வைத்து கொள்ளை கொள்ளும் தன்மையை வெளியிடுவது பலாத்காரமானால் இவ்வித பலாத்காரத்தை மனிதத்தன்மை யுள்ள ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்ணும் வரவேற்க வேண்டும் என்றும், இவ்வித பலாத்காரத்தில் தவிராது இறங்கி வேலை செய்யவேண்டும் என்றும் தான் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுகின்றோம். யோக்கியமான சர்க்காருக்கு பலாத்காரம் உண்டாகாமல் இருப்பதைத் தடுக்க வேண்டும் என்கின்ற உணர்ச்சி கடுகளவாவது இருக்குமானால் இவ்விதப்பிரசாரம் தாராளமாய் நடைபெறும் விஷயத்தில் அதற்கு இடையூறாய் ஏற்படும் எவ்வித பலாத்காரச் செய்கைகளையும் தடுத்துப் பிரசார பாதைகளை செப்பணிட்டு ஒழுங்காக்கி கொடுக்க வேண்டியது பொறுப்பும் கடமையுமாகும். ஆதலால் இவ்வித போலி பலாத்காரப் பூச்சாண்டிக்கு பொதுவுடமைக் கொள்கையில் ஆர்வ முள்ள தோழர்கள் பயப்படமாட்டார்கள் என்றும் உண்மையிலேயே எந்த வழியிலும் பலாத்காரம் ஏற்படுவதை வெறுப்பார்கள் என்றுமே நம்பு கின்றோம்.

அடக்கு முறை பயன்படுமா? வெற்றிபெறுமா என்கின்ற விஷயத்தில் நாம் ஒரு சிறிதும் கவலைகொள்ளவும் இல்லை. அடக்கு முறையில் இந்த

இயக்கம் தோல்வி அடைந்து போகுமோ என்று பயப்படவும் இல்லை. இந்த அபிப்பிராயத்தை நாம் பிரத்தியட்ச ஒரு அனுபவத்தைக்கொண்டே சொல்லுகின்றோமே அல்லாமல் நமது சொந்த தைரியத்தையே ஆதாரமாய்க் கொண்டு சொல்லுவதாக யாரும் நினைக்கக் கூடாதென்றே கருதுகின்றோம். ஏனெனில் பொதுவுடமைக் கொள்கை பிரசாரம் செய்யப்படுவதை தடுக்கவோ அடக்கவோ அடக்கு முறைகளைக் கையாளும் விஷயத்தில் ரஷிய சார் சக்ரவர்த்தி அரசாங்கத்தை விட இனி உலகில் வேறு யாராலாவது அதிகமான அடக்கு முறையைக் கையாண்டு விட முடியும் என்பதாக நாம் கருதி விட முடியாது. அன்றியும் சாரை விட கொடுங்கோன்மை அடக்கு முறைக்கு முதற்பரிசு பெற இந்த உலகத்தில் வேறு எந்த அரசாங்கத்தாலும் இன்று முடியவே முடியாது என்றும் சொல்லுவோம். அந்த சார் அரசாங்கத்தால் செய்யப்பட்ட அடக்கு முறைக் கொடுமைகளில் பலவற்றின் சின்னங்களை நேரிலேயே பார்த்திருக்கிறோம். பலரின் சரீரத்தில் உயிருடன் தோல் உரிக்கப் பட்டு, அத்தோல்களை நகங்களுடன் காட்சி சாலைகளில் வைக்கப்பட்டிருக் கின்றதையும் கண்கள் குத்தப்பட்ட சின்னங்களையும் பார்க்க நேரிட்டது.

எனவே இவைகளைவிட இனி எப்படி கொடுமைப்படுத்தி மக்களை அடக்கிவிடமுடியும் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. அன்றியும் அப்படிப் பட்ட அடக்கு முறை நடத்திய அரசாட்சிகள் அடைந்த பலன்களையும் காதால் கேட்டுவிட்டோம், கண்ணால் பார்த்தும் விட்டோம். அதனால் கொள்கை ஒழிந்துவிடவும் இல்லை, பிரசாரகர்கள் மறைந்துவிடவும் இல்லை. அதற்கு பதிலாக முழு வேகத்துடன் வெற்றிபெற்று ஜெகஜ்ஜோதியாய் உலகக் கண்கள் கூசும்படி விளங்குகின்றதையே பார்க்கின்றோம். அதனால் தான் வரவேற்கின்றோம் என்று மறுபடியும் சொல்லுகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 22.01.1933

ஏன் வரி குறைக்க வேண்டும்?

“விளை பொருள்களுக்கு விலை குறைந்து போனதால் வரிகளைக் குறைக்க வேண்டு” மென்று மிராசுதாரர்கள் கூக்குரல் இடுகின்றார்கள். விலை குறைந்த காரணத்தைக் கொண்டு வரியைக் குறைக்கும் படியான நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டதா என்பதை வாசகர்கள் ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றோம். வரிவசூல் செய்வதானது விளை பொருள்களின் விலையை உத்தேசித்தா அல்லது “அரசாங்கம் நடைபெற வேண்டும்” என்கின்ற காரணத்துக்காகவா என்பதை முதலில் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

அந்தப்படி யோசித்துப் பார்த்தால் அரசாங்கம் நடைபெறுவதற்காகத் தான் வரி வசூலிக்கப்படுகின்றது என்பது யாவருக்கும் விளங்கும். ஆகவே இது வரையில் பூமி மீதோ, வியாபாரத்தின் மீதோ மற்றும் பலவற்றின் மீதோ போடப்பட்ட வரி யெல்லாம் அரசாங்கம் நடைபெறுவதற்காகவே அரசாங்க செலவை உத்தேசித்து அதற்கு ஏற்றபடி வரி வசூல் செய்யப் பட்டு வருகின்றது.

ஆதலால் இப்போது வரியைக் குறைக்க வேண்டுமானால் அரசாங்கம் நடைபெறுவதற்கு என்று ஏற்பாடு செய்திருக்கும் செலவைக் குறைத்தால் ஒழிய வரியைக் குறைக்கமுடியாது. அப்படி இருந்தும் பல துறைகளில் அரசாங்க வருமானம் குறைந்து போய் விட்ட தென்று கருதி அரசாங்கம் நடைபெற வேண்டிய செலவை குறைப்பது என்கின்ற முறையில் சில துறைகளில் செலவைக் குறைத்திருக்கிறது என்றாலும், அக்குறைவுகள் பெரிதும் கல்வி (மக்களுக்கு அவசியம் செய்து தீர வேண்டிய) இலாகாவிலேயே அதிகமாய் குறைக்கப்பட்டு விட்டது. மேலும் இரண்டொரு இலாக்காவில் வரியும் அதிகப்படுத்தியுமாய் விட்டது. அதாவது வருமானவரி ஸ்டாம்பு வரி, கோர்ட் செலவு விகிதவரி, தபால் கார்டு, கவர் முதலிய வரி மற்றும் பல வழிகளில் ஏழைகளையே பாதிக்கும் படியான துறைகளில் வரியை உயர்த்தி கொடுமை செய்தாய் விட்டது. ஆனால் வரிப் பணங்களில் 100க்கு 75 பாகத்திற்கு மேல் மாதம் 1க்கு 100, 200, 500, 1000, 2000, 4000, 5000, 10000, 20000 ரூபாய்கள் வீதம் சம்பளமாக கொள்ளை அடிக்கும்

உத்தியோகஸ்தர்கள் சம்பளத்தில் கைவைக்க அதைக் குறைக்க அரசாங்கமும் நடுங்குகின்றது. தலைவர்களும், ஜனப்பிரதிநிதிகளும் நடுங்குகின்றார்கள். அதிகவரி! அதிகவரி!!! பொருக்க முடியாத - தாங்க முடியாத வரி!!! என்று கூப்பாடு போடுகின்ற மிராசுதாரர்களும் கூட சம்பளத்தைப் பற்றி பேச நடுங்குகின்றார்கள். அது ஒன்றும் குறைந்தாகவும் தெரியவில்லை. இப்படி இருக்கையில் எதற்காக வரியை குறைப்பது என்பது தான் நமக்கு விளங்கவில்லை. இன்று நடக்கின்ற அரசாங்கம் உண்மையிலேயே பணக்காரர்களுக்கு - மிராசுதாரர்களுக்காகவே தான் நடைபெறுகின்றது. ஆனால் அரசாங்கம் நடைபெற வசூலிக்கப்படும் வரியில் பெரும்பகுதி ஏழைகளிடமேதான் வரி வசூலிக்கப்படுகின்றது. ஸ்டாம்பு, கள்ளு, சாராயம், கஞ்சா, அபினி, உப்பு, வெளிநாடுகளில் இருந்துவரும் சாமான்கள் மீதும், சில்லரை தொழிலாளிகள் மீதும் வியாபாரத்தின் மீதும் மற்றும் பலவழிகளிலும் வசூலிக்கப்படும் வரியெல்லாம் 100-க்கு 99 பேர்களாய் இருக்கும் ஏழை மக்களையே பாதிக்கும்படியாய் இருக்கின்றது. மிராசுதாரர்கள் அதிகமான சொத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இவர்கள் வரியைக் குறைக்க ஏன் இவ்வளவு அவசரமும், ஆத்திரமும் படுகின்றார்கள் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. இவர்களுக்கு எவ்வளவு வரி போட்டாலும் வரி கொடுத்தது போக இவர்களுக்கு சாப்பாட்டிற்கு இடம் இருந்தே தீரும். ஆனால் இவர்களது குடிக்கும், கூத்திக்கும், தர்பாருக்கும், மோட்டாருக்கும், கல்யாண கருமாதிகளில் பார்ப்பன பாகவதர்களுக்கு அழுவதற்கும் வேண்டுமானால் பணம் காசு குறையலாம். இதைப்பற்றி நாம் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும். இந்திய தொழிலை காப்பாற்ற என்ற சாக்கின்பேரில் அன்னிய நாட்டு சாமான்கள் மீது போடப்படும் வரி கொடுமை! கொடுமை! முக்காலும் கொடுமை!!! இந்திய கைத்தொழிலை காப்பாற்றுவதாக வைத்துக் கொண்டாலும் அதன் கொள்ளையெல்லாம் முதலாளிமார்கள்தான் 100-க்கு 10, 20, 30, 50 வீதம் லாபம் அடைகின்றார்களே தவிர ஏழைக் கூலிக்கும், தொழிலாளிக்கும் என்ன லாபம்?

இன்னும் இதுபோன்ற பித்தலாட்ட வரி எவ்வளவு வசூலிக்கப் படுகின்றது? ஆகவே வரி குறைப்பதைப்பற்றி யோசிப்பதானால் முதலில் பெரிய சம்பளங்களைக் குறைக்கவேண்டும். பிறகு ஏழைகளை கொடுமைப் படுத்தும் வரியைக் குறைக்கவேண்டும். கடைசியாக மிராசுதாரர்களின் விஷயத்தை கவனிக்க வேண்டும். இது தான் யோக்கியமான - செங்கோல் அரசாங்கத்தின் முறை அப்படிச் சில்லையானால் கொடுங்கோல் அரசாங்கத்தின் முறை என்று தான் சொல்லுவோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 22.01.1933

இந்த முனிசிபாலிட்டியில் இந்த ஊருக்கு மின்சார விளக்குத் திட்டம் ஒன்று ஏற்பாடு செய்து அதைச் சொந்தத்தில் வைத்து நடத்துவதற்குப் பணங்களும் ஏற்பாடுசெய்து காரியங்கள் துவக்கப்படும்போது சர்க்காரார் தங்களுக்கு உள்ள அதிகாரத்தை தப்பு வழியில் செலுத்தி அதற்கு உரிய அனுமதியை ஒரு வெள்ளைக்கார முதலாளி கம்பெனிக்கு அளித்துவிட்டார்கள்.

நமது மந்திரிகள் ஈரோடு முனிசிபாலிட்டி நன்மையைவிடத் தங்கள் உத்தியோகம் நிலைக்கவேண்டிய நன்மையையே அதிகமாய் கணித்து ஆட்டுக் குட்டிக்கும் புலிக்குமுள்ள கதைபோல் “நீ செய்திருக்காவிட்டாலும் உன் தகப்பன் செய்திருப்பான்” என்று சொல்லி அதாவது உமக்கு முன் இருந்தவர்கள் நடத்திய நிருவாகத்தால் இந்த முனிசிபாலிட்டி லைசென்ஸ் பெறத் தகுதி அற்றது என்று சொல்லி விட்டார்கள். இதைப்பற்றி நான் குற்றம் சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் மனிதர்களின் சராசரி யோக்கியதைக்கு இது குறைந்ததல்ல. ஆதலால் அப்போதைய மந்திரிகள் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதைப் பிரதானமாய் கருதியதை குற்றமாகக் கருதவில்லை. ஆனால் அதை ஈரோடு ஜனங்கள் தங்களை அலட்சியமாய் கருதியதாய் கருதி இப்போது முன் குறிப்பிட்ட மின்சார திட்டம் வெள்ளைக்கார கம்பெனியாரால் நிறைவேற்றி அமுலுக்கு கொண்டுவந்து ஒரு வருஷமாகியும் அதை நிவர்த்தில்லாத இரண்டொருவர் தவிர மற்றும் யாரும் அதை உபயோகப் படுத்திக் கொள்ளாமல் இருக்கிறார்கள். இது பாராட்டக் கூடியதேயாகும். இனியும் இதுபோலவே ஒற்றுமையாயும் பொருப்பாயும் பொது ஜனங்களடைய நன்மைக்கும், முற்போக்குக்குமான காரியங்கள் நடைபெறவேண்டுமென்றே விரும்புகிறேன்.

குறிப்பு: 15.01.1933 இல் ஈரோடு முனிசிபல் சேர்மன் கே.ஏ.ஷேக் தாவுது சாயபு அவர்களுக்கு ‘கான் சாயபு’ பட்டம் கிடைத்ததற்கு முனிசிபல் அலுவலக அதிகாரிகளால் நடத்தப்பட்ட பாராட்டு விழாவிற்கு தலைமை யேற்று ஆற்றிய உரை,

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 22.01.1933

விபசாரத் தடை

மதுரையில் விபசாரத் தடை மசோதா அமுலுக்கு வந்திருப்பதாக தெரிய வருகின்றது. சென்னையிலும் அது முன்னமேயே அமுலுக்கு வந்துவிட்டது. மற்ற ஜில்லாக்களுக்கும் அது உடனே அமுலுக்கு வரவேண்டியதாகும். குறைந்த அளவு 30 ஆயிரம் ஜனங்கள் உள்ள ஈரோட்டில் 300 பேர்களுக்கு குறையாத விபசாரிகள் என்போர்கள் அதாவது ஒரு அணா இரண்டு அணா ரேட்டு முதல் விபசாரித்தனம் செய்து ஜீவிக்க வேண்டிய பெண்கள் இருந்து வருகின்றார்கள் என்றால் மற்ற பெரிய பட்டணங்களைப் பற்றி கேளக்கவும் வேண்டுமா?

விபசாரத்தடை மசோதா வருவது என்பது சற்று தாமதானாலும் ஆங்காங்குள்ள போலீஸ் அதிகாரிகளாவது இவ்விஷயங்களில் சற்று கவலை செலுத்தி அவர்கள் (விபசாரிகள்) தெருவில் நின்று மக்களை அழைப்பதையும், தெருக்களில் சில்லரைக் கலகங்களை ஏற்படுவதையும், இவர்கள் பயனாய் ஆபாச பேச்சுவார்த்தைகள் நடப்பதையும் மற்றும் சில வாலிபர்கள் காலித்தனமாய் நடக்க ஏற்படுவதையும் ஒருவாறு தடுக்கலாம் என்றே கருதுகின்றோம்.

இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் சின்ன சிப்பந்திகள் பிரவேசிக்க இடம் கொடுக்காமல் சற்று மேல் அதிகாரிகளாய் இருப்பவர்களே பிரவேசித்து ஏதாவது செய்ய முயற்சிப்பார்களானால் உடனே காரியம் கை கூடும் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 29.01.1933

ஈ.வெ.ராவுக்கு கோவை முனிசிபல் சங்கத்தார் வாசித்த உபசாரப் பத்திரமும் பதிலும்

அன்பு கொண்ட நகரசபை தலைவரவர்களே! அங்கத்தினர்களே!!
மற்றும் இங்கு கூடியுள்ள தோழர்களே!!

கோவை நகரசபையின் சார்பாக எனக்கு வாசித்தளித்த உபசாரப் பத்திரத்திற்கு நான் மிகுதியும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவனேயாவேன். ஆனால் அவ்வுபசாரப் பத்திரத்தை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றேன் என்று சொல்லுவேனானால் நான் உண்மையற்ற புகழை ஏற்றுக் கொண்டவன் என்னும் குற்றத்திற்காளானவனாவேன். ஏனெனில் தீண்டாமை விலக்கிலும், பொது நல சேவையிலும், அரசியலிலும், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலும் நான் ஏதோ பெரிய வேலைகள் செய்திருப்பதாக உங்கள் உபசாரப் பத்திரத்தில் புகழ்ந்து இருக்கிறீர்கள். உண்மையில் பார்ப்போமானால் அது துரையில் பொது மக்களுக்கு என்ன காரியம் செய்திருக்கிறேன் என்று இன்று உங்கள் முன்னிலையில் நான் சொல்லக் கூடும்?

தோழர்களே! இந்தியாவில் பார்ப்பனர்களும் படித்த கூட்டத்தாரும் செல்வவாக்களுமாகிய ஊரார் சரீர உழைப்பில் வாழ்வதற்கென்றே உயிர் வாழும் கூட்டங்களை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு தீண்டாதாருக்கு பாடு பட்டிருக்கின்றேன், ஏழைகளுக்கு பாடுபட்டிருக்கின்றேன், தொழிலாளிக்கு பாடுபட்டிருக்கின்றேன் என்று ஒருவர் ஒப்புக் கொள்வதானால் அப்படி பட்ட அவர், நான் மாத்திரமல்ல மற்றும் எப்படிப்பட்ட தேச பக்தர் ஆனாலும், தேசியவாதி ஆனாலும், தேசப் பாதுகாப்புக்காக தேச மக்களுக்காகவே உயிர் வாழ்கின்றேன் மூச்சு விடுகின்றேன் என்று சொல்லுபவர்களானாலும் அதில் ஏதாவது நாணயமோ, உண்மையோ, அறிவுடைமையோ பலன் தரும் தன்மையோ இருக்க முடியுமா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

பொதுநலசேவை என்பது புரட்டு

நான் வெகுநாளாக இருப்பதாகவே (Social service is a hum-bug) சோஷியல் சர்வீஸ் இஸ் ஏ ஹம்பக். அதாவது சமூக சேவை என்று சொல்வது முழுப் புரட்டு என்றும் அதன் கருத்து பணக்காரர்களையும் முதலாளிகளையும் சோம்பேரிகளையும் காப்பாற்றக் கோட்டை கட்டுதல் என்றும் சொல்லி இருக்கிறேன். இந்த அபிப்பிராயம் எனது மேல் நாட்டு சுற்றுப் பிரயாணத்தில் முன்னிலும் அதிகமாய் பலப்பட்டது என்று தான் சொல்லுவேன். நான் ஸ்பெயினில் ஒரு பெண்ணினிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது அந்தம்மாள் பேச்சு சந்தர்ப்பத்தில் என் வேலை என்ன என்று கேட்ட காலத்தில் நான் சாதாரணமுறையில் ஏதோ என்னாலான பொது ஜன சேவை செய்கிறேன் என்று சொன்னேன். அதற்கு உடனே அந்தம்மாள் “பொது ஜன சேவை என்பது முழுதும் பித்தலாட்டம் என்றே நாங்கள் கருதுகிறோம்” என்று சொன்னார்கள். பிறகு நமது இயக்க விஷயத்தை சொன்ன பிறகு ஒரு அளவில் அந்தம்மாள் சரி என்று சொன்னார்கள். நமது நாட்டு பொதுஜன சேவை என்பதை என்ன என்று சற்றையோசித்துப் பாருங்கள்.

தீண்டாமை விலக்கு

தீண்டாமை விலக்கு என்றால் ஒருவனைதொட்டு விடுவதாலும் கோயிலுக்குள் புகவிட்டுவிடுவதாலும் தீண்டாமை விலகிப் போய் விட்டது என்று கற்பித்து, அந்தப்படியே இந்நாட்டு மக்களை நம்பச் செய்து, அவ்வளவு செய்தாலே போது மென்று சொல்லி அதற்கே பெரிய புரட்சி செய்ய வேண்டியதாய் ஏற்பாடு செய்து வைத்திருக்கிறோம். அப்படிச் சொல்லுகின்றவர்களையே மகான்கள்-மகாத்மாக்கள்- பொது ஜன சேவைக்காரர்-தீண்டாமை விலக்கு வீரர்-வைக்கம் வீரர்-என்றெல்லாம் ஆக்கி விட்டோம்.

“கங்காதரா மாண்டாயோ என்ற ஒரு வண்ணாத்தி அழுகைக்குரல் அரசன் வீடுவரை அழச்செய்து விட்டது” என்ற கதை போல் இந்த காரியமே இப்போது தேசிய சேவையாய் - பொது ஜன சேவையாய் - சுயராஜிய சேவையாய் - அன்னிய ஆட்சியை விரட்டி அடிக்கும் சேவையாய் ஆக்கப் பட்டு எங்கு பார்த்தாலும் இதே தப்பட்டை அடிக்கப் படுகின்றது. அது மாத்திர மல்லாமல் மக்கள் எல்லோராலும் அப்படியே கருதப்படுகின்றது. இதனால் எல்லாம் உண்மை தீண்டாமை எப்படி விலகும்? தீண்டாமை விலக்கு என்றால் தீண்டாதவனைத் தொடுவதும் அவனை “மோட்சத்திற்கு அனுப்ப” என்று கோவிலுக்குள் கொண்டு விடுவதும் தானா? என்று கேட்கின்றேன். ஒரு மனிதனுக்கு சாப்பாடும் உடையும், இடமும், கல்வியும் வேண்டுமா? மனிதனைத் தொடுவதும் “செத்த பிறகு அனுபவிப்பதுமான மோகஷமும்” வேண்டுமா? என்று கேட்கின்றேன்.

தொடவும் கோவிலுக்குள் போகவும் விடப்பட்டு விட்டால் அவனுக்கு உண்டியும், உடையும், இடமும், கல்வியும் கிடைத்துவிடும் என்று சிலர் சொல்ல வருவார்கள். அப்படியானால் இன்று தொடவும், கோவிலுக்குள் போகவும் உரிமையுடையவர்களும் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாய் அவற்றை அனுபவித்து வருபவர்களுமான மனிதர்கள் எல்லாம் இன்று சோறும், துணியும், குடிசையும், படிப்பும் உடையவர்களாய் இருக்கிறார்களா? என்பதை சிந்தித்துப்பாருங்கள். சோற்றுக்கும், துணிக்கும் வழியென்ன? என்று கேள்விக்கும்போது கல்லில்போய் முட்டிக் கொள்ளக் கூட்டிவிட்டதால், அது பொதுநல சேவை ஆகுமா? ஜீவகாருண்யமாகுமா? சமதர்மமாகுமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள். அல்லது ஏழைகள் படும் கஷ்டத்துக்கு வழி என்ன என்று கேட்கும்போது ஒரு நாளைக்கு ஏதோ இரண்டு மூட்டை அரிசியை வேகவைத்துப் போட்டு தர்மத்துக்கு வந்து சாப்பிடுங்கள் என்று தண்டோறா அடித்துவிட்டால் ஏழைகளின் பசியாற்றிய சேவை ஆகிவிடுமா? என்று யோசித்துப்பாருங்கள். எனவே இப்படிப்பட்ட காரியங்களை நாணைய மானதும், பயன் தரத்தக்கதும், அறிவுடமையானதும் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

அரசியல்

நமது சுயராஜ்ஜியப் புரட்டும், ஸ்தல சுயாட்சிப்புரட்டும் இப்படித்தானே இருக்கின்றது. சுயராஜ்ஜியமென்றால் யாருக்கு என்று யோசித்துப்பாருங்கள். நாளைவரும் சுயராஜ்ஜியத்தில் 100-க்கு 90 மக்களாய் உள்ள ஏழைகளுக்கு என்ன புதியவசதி ஏற்படப்போகின்றது? ஏழைகள், தொழிலாளிகள், கடன் காரர்கள், ஏழை விவசாயக்கூலிகளான படிப்பில்லாதவர்கள் முதலாகிய மக்களுக்கு முறையே பணக்காரன், முதலாளி, லேவாதேவி, பாங்கிக்காரன், நிலச்சுவான், ஜமீன்தாரன், படித்த பார்ப்பனன் ஆகியவர்கள்தானே போய் பிரதிநிதிகளாக உட்காரப்போகின்றார்கள். தீண்டாதார்கள் என்பவர்கள் “இந்து மதத்தை விட்டுவிடுவோம், எங்களுக்கு தனிப் பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும்” என்று கேட்டதின் பயனாய் சிறிது பிரதிநிதித்துவமாவது கிடைத்தது. கோவிலுக்குள் வாருங்கள் என்று சிலர் கூப்பிடுகின்றார்கள். மற்றபடி மேல்கண்ட வகுப்பாருக்கு என்ன பலன் கிடைத்தது? என்பதை சற்று யோசித்துப்பாருங்கள். அவர்கள் குறைகளை நீக்கிக்கொள்ள அரசியலில் எங்காவது எந்த சட்ட சபைகளிலாவது இடமளிக்கப்பட்டிருக்கின்றதா? இதுபோல்தானே இன்று ஸ்தல சுயாட்சியும் இருந்து வருகின்றது.

முனிசிபல் கௌன்சிலிலோ, தாலுகா ஜில்லா போர்டுகளிலோ, பட்டக் காரர்களும், ஜமீன்தாரர்களும், வெள்ளியங்கிரிக் கவுண்டர்களும், ரத்தின சபாபதி முதலியார்களும், ஷண்முகஞ் செட்டியார்களும் மற்றும் இது போன்றவர்களும் தான் எங்கும் போட்டிபோட்டு அவரவர்கள் “பெரியவீட்டு” சொத்துகளைப்போல் பங்குபோட்டுக்கொள்ளுவதுபோல் மோதல்கள்

நடக்கின்றனவேயொழிய உண்மையான ஏழை, கூலி, தொழிலாளி, பயிர் செய்பவன் போட்டி போடவோ வெற்றிபெறவோ முடிக்கின்றதா என்று பாருங்கள். சொத்தின் பேரிலும் படிப்பின் பேரிலும்தான் ஓட்டர் லிஸ்ட்டும், அபேட்சகர் லிஸ்ட்டும் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர சொத்தும், படிப்பும் இல்லாத மக்கள் கதி என்ன? என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள். தோழர்களே இந்த மாதிரியான பொது நல சேவை, சுயராஜ்ஜிய சேவை, தேசிய சேவை, தீண்டாமை விலக்கு சேவை ஆகியவைகளால் என்ன காரியங்கள் ஆகப் போகின்றது என்றுகருதி இருக்கிறீர்கள். நான் யாருடைய மனதையும் நோகும் படி செய்வதற்காகப் பேசவில்லை. என்னுடைய பொது நல சேவையையும், தீண்டாமை விலக்கு வேலையையும், சிலாகித்து சிலாகித்து திருப்பித் திருப்பி உபசாரப்பத்திரத்தில் எழுதிப் புகழ்ந்திருக்கிறீர்கள். நான் எப்படி அவைகளை ஒப்புக்கொள்ள முடியும். அதைக்கேட்டு நான் வெட்கப்படத்தானே வேண்டியிருக்கிறது. உண்மையான பொதுநல சேவையோ தீண்டாமை விலக்கு வேலை நான் என்ன செய்துவிட்டேன்? இப்போது ஏதோ செய்யவேண்டும் என்று கருதுகிறேன் என்றாலும் அதற்கு எவ்வளவு எதிர்ப்பு, எவ்வளவு தொல்லைகள் இருக்கின்றன என்று யோசித்துப்பாருங்கள். நான் செய்ய நினைக்கும் பொது ஜனசேவை தீண்டாமை விலக்கு வேலை என்பவை மதத்தூரோகம், கடவுள் தூரோகம், ஜாதித்துவேஷம், வகுப்புத்துவேஷம், தேசியத்துரோகம். ராஜத்துரோகம் என்றெல்லாம் ஆகிவிடுகின்றன. ஆகையால் இந்நிலையில் சுலபத்தில், உண்மையான பொதுநல சேவையும், தீண்டாமை விலக்கு சேவையும், காரியத்தில் பயன்படும்படி செய்யமுடியும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. பொது நல சேவை என்றால் என்ன? தீண்டாமை விலக்கு என்றால் என்ன? என்பதை மக்களுக்கு தெரியும்படி செய்தாலே போதும் என்று நினைக்கிறேன். அந்த வேலைதான் செய்ய வேண்டியது முக்கிய கடமையாய் இருக்கிறது என்று கருதியிருக்கிறேன்.

இந்த வேலை இந்தியாவுக்கு மாத்திரம் அவசியம் என்று நான் கருதிவிடவில்லை. “தீண்டாமை” என்பது இல்லாத ஊரிலும், அன்னிய ஆட்சி என்பது இல்லாத ஊரிலும், ஏகாதிபத்தியமோ, சக்கரவர்த்தியோ, ராஜாக்களோ இல்லாத ஊரிலும் இப்படித்தான் இருக்கிறது. “குபேர பட்டணம்” என்று சொல்லும் அமெரிக்காவிலும், சக்கரவர்த்தியை ஒழித்து சமதர்ம ஆட்சி நடத்தும் ஜர்மனியிலும், சொந்த தேச அரசர் ஆளும் இங்கிலாந்திலும், அரசரை விரட்டி அடித்த குடி அரசு நாடான ஸ்பெயினிலும் இந்த கதிதான் இருக்கிறது. சில இடங்களில் ஒரு கட்டிலில் பகுதி படுக்கையை வாடகைக்கு விட்டு ஜீவிக்கவேண்டி இருக்கின்றன. வெரும் சகிக்க முடியாத பட்டினிக்காகவே பெண்கள் தெருக்களில் வந்து கையைப்பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போய் விபசாரித்தனம் செய்து ஜீவிக்கவேண்டி இருக்கின்றன.

இதற்கெல்லாம் காரணம் முதலாளிகளின் ஆட்சியே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்றே உணருகிறேன்.

தோழர்களே! இவைகள் என் சொந்த அபிப்பிராயமே யொழிய தர்க்கித்து முடிவுகண்டு முடிந்த முடிவு என்று சொல்ல வரவில்லை. நான் பார்க்கும் கண்ணாடி துவேஷக் கண்ணாடியாய், பாரபட்சக் கண்ணாடியாய் இருக்கலாம். ஆகையால் நீங்கள் இவற்றை உங்கள் நடு நிலைக்கண்ணாடிகொண்டு பார்த்து உங்களுக்கு தோன்றியபடி நடவுங்கள் என்று சொல்லுவதோடு, மறுமுறையும் எனக்கு இவ்வித சந்தர்ப்பமளித்து ஊக்கமளித்ததற்காக உங்கள் எல்லோருக்கும் உங்கள் பிரதிநிதியாகிய கோவை முனிசிபல் அங்கத்தினர்களுக்கும் அவர்களது அக்கிராசனாதிபதி அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

குறிப்பு: 22.01.1933 இல் கோவை முனிசிபல் சங்கத்தாரால் வழங்கப்பட்ட உபசாரப் பத்திரத்திற்கு பதிலளித்து பேசிய உரை,

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 29.01.1933

இந்தியப் பெண்களுக்கும் இடம்

நளபாக அடுப்பும், சப்ரமஞ்சக்கட்டிலும்

பிரசவ ஆஸ்பத்திரியுமா?

சென்னையில் கூடியபெண்கள் சங்கத்தில், பெண்கள் நலனுக்கென்று, சில பெண்கள் கூடி, சில தீர்மானங்கள் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதாகத்தெரிய வருகிறது. அவற்றின் ஒரு தீர்மானமானது இந்திய ஸ்திரீ ரத்தினங்கள் நளபாக அடுப்பும், சப்ர மஞ்சக்கட்டிலும், பிரசவ ஆஸ்பத்திரியும் தவிர வேறு இடத்திற்குத் தகுதியானவர்கள் அல்ல என்கின்ற மனப்பான்மையைக் காட்டுவதாய் இருக்கின்றது.

அதாவது, “சிறுவர் பாடசாலைகளில் சிறுமிகளுக்கு அவசியமாக வேண்டப்படும் சங்கீதம், கோலாட்டம், பின்னல், குடித்தன சாஸ்திரம் இவைகளைப்போதிக்க வேண்டியதிருப்பதால் சிறுவர் பாடசாலைகளையும், சிறுமிகள் பாடசாலைகளையும் ஒன்றாகச் சேர்க்கக் கூடாது”

என்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

இந்தியப் பெண்கள் தாம் ஐரோப்பிய நாடுகளிலுள்ள மிருகங்களை விட கேவலமான நிலையில் இருப்பதைப்பற்றி சிறிதாவது கவலையோ, வெட்கமோ அடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. “கல்வியறிவுள்ள மேதாவிப்” பெண்களான ஸ்திரீ ரத்தினங்களைப் பற்றியே நாம் பேசுகின்றோம்.

இவர்கள் நிலையே இப்படியானால், பிள்ளை பெரும் யந்திரங்களான மற்ற ‘வந்திரத்தனங்களை’ப் பற்றிப் பேசவும் வேண்டுமா? மேல் நாட்டுப் பெண்களின் இன்றைய யோக்கியதையை எடுத்துக்கொண்டால் அவர்கள் எந்நாட்டு ஆண் பிள்ளைகளுடனும், எத்துறையிலும் போட்டி போடத் தகுந்த கல்வியும், தொழில் திறமையும் கொண்ட சக்தியையும் உடையவர்களாய் இருக்கிறார்களே ஒழிய இந்திய “ஸ்திரீ ரத்தினங்கள்” கோருகிற மாதிரி சங்கீதம், கோலாட்டம், பின்னல், குடும்ப சாஸ்திரங்கள் ஆகியவைகளைக் கற்று சீதையைப் போலவும், சந்திரமதியைப் போலவும், திருவள்ளுவர் பெண்ணாதியான வாசுகியைப் போலவும், நளாயினியைப் போலவும் இருக்கத் தகுதியற்றவர்களாகவே இருப்பார்கள்-இருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக இதன்கீழ் உலகப் பிரசித்திபெற்று வாழ்கின்ற ஒரு 6,7 பெண்களைப்பற்றி மாத்திரம் குறிப்பிடுகின்றோம்.

1. எலிநார் மிச்சேல் (Eleanormitchell) என்கிற ஐரோப்பிய மாது ஒரு நிமிடத்துக்கு 1000 எழுத்துகள் டைப்பு அடிக்கக்கூடிய சக்தியோடு கடந்த ஐந்து வருஷ காலமாக உலகிற் சிறந்த டைப்பிஸ்டாக முதற் பரிசு பெற்று வருகிறார்.

2. மிஸ். ஆமிஜான்சன் (Amy Johnson) என்கின்ற ஐரோப்பிய மாது, இந்தியாவுக்கும், இங்கிலாந்துக்கும் ஆகாய விமானத்தில் அதி வேகமாய்ச் செல்லக்கூடிய கீர்த்தி பெற்றிருக்கிறார்.

3. ஜார்ஜ் என்னும் செல்வப் பேர் வாய்ந்த ஜாயி கூப்பர் (Joyecooper) என்கிற ஒரு ஐரோப்பிய ஆங்கில மாது தண்ணீரில் நீந்துவதில் ஆண்களைவிட கீர்த்தி பெற்றிருக்கிறார். அத்துடன் தன்னைப்போலவே நீந்துவதில் பேர்பெற்ற, பீரியன் இசன் (Brian Hession) என்கின்ற ஒரு ஆண் மகனையே மணக்கப் போவதாக உறுதி கொண்டிருக்கிறார்.

4. மிலஸ் கார்நல் (Cornell) என்கிற மற்றொரு மாது. பெண்கள் சரீர அப்பியாச சங்கத்திற்கு காரியதரிசியாயிருந்து கொண்டு சர்வ தேச சரீர அப்பியாச சங்க பந்தயங்களில் அதிகம் தூரம் தாண்டும் பந்தயத் தில் முதலாவதாக தாண்டி, முதல் பரிசு பெற்று அட்லாண்டா (Atalanta) “என்கின்ற தெய்வம்” போல் பிரக்கியாதி பெற்றிருக்கிறார்.

5. சோனியா ஹென்ஜ் (Sonia Henje) என்கின்ற மற்றொரு மாது, உரை பனியின் மீது சரிந்து நடக்கும் ஒருவித பந்தயத்தில் உலகப் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற (World Champion) உலக சாமர்த்தியசாலி என்ற பட்டம் பெற்றிருக்கிறார்.

6. மிலஸ் ஸ்டீவர்ட் (Stewart) என்கின்ற மாது மூன்று சக்கர மோட்டார் சைக்கிள் விடுவதில் உலகத்தில் அதிக வேகமாய் விட்டவர்களின் அளவையெல்லாம் மீறி 1930ல் ஒரு மணிக்கு 130 மைல் வேகத்தில் விட்டு வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்.

7. பெட்டி கார்ஸ்டேர்ஸ் (Betty Carstairs) என்கிற மாது 400-டன் எடையுள்ள மோட்டார் படகை தண்ணீரில் செலுத்தி பெரும் பெரும் பந்தயங்களில் வெற்றி பெற்று “மோட்டார் படகு ராணி” எனப்பெயர் பெற்றிருக்கிறார்.

இப்படி இன்னமும் அநேக பெண்களை பிரத்தியட்ச காட்சியாக இன்றும் ஐரோப்பாவில் காணலாம்.

துருக்கியில் (கோஷா) படுதாவில் இருக்கவேண்டிய ஒரு மாது போலீஸ்இலாக்கா இன்ஸ்பெக்டர் ஜனரலாயும், மற்றொரு மாது அன்னிய நாடுகளுக்குச் சென்று பேசும் பிரதிநிதியாகவும் இருக்கிறார்.

மற்றும் ரஷியா முதலிய தேசங்களில் ரயில்வே இன்சின் ஓட்டுதல், பெரிய யந்திரசாலைக்குத் தலைமை வகித்தல் மற்றும் வைத்திய இலாக்கா தலைமை அதிகாரியாயிருத்தல் முதலிய அநேக காரியங்கள் திரமையாய் நடத்துகிறார்கள். இந்திய “ஸ்திரீ ரத்தினங்கள்” - கடைந்தெடுத்த அடிமை ரத்தினங்களாயிருப்பதற்கு ஏற்ற சங்கீதம், கும்மி, கோலாட்டம், பின்னல், குடும்ப சாஸ்திரம் ஆகியவை படிக்க ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறார்கள். ஆதலால் தான் அவர்கள் ஆண் பிள்ளைகள் கூடயிருந்து படிக்கக் கூடாது என்றும் தீர்மானம் செய்திருக்கிறார்கள் போலும்! இதைப் பார்த்த யார் தான் வெட்கப்படாமல் இருப்பார்கள்.

ரஷிய தேசத்தின் ஜனத்தொகை 17 கோடி என்றால், 17 கோடி மக்களும் ஆண் பெண் அடங்க மனிதத்தன்மை பெற்ற மனிதர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இவர்கள் யாவரும் அத்தேச எல்லாக் காரியங்களையும் கவனிக்க அருகதையுள்ளவர்களாகவும், ஆட்சிபுரியச் சக்தியுடையவர்களாகவும் இருப்பதோடு, இவ்வளவு பேர்களின் “குடும்ப காரியங்களை” கவனிக்க ஆண்களும் பெண்களுமாய்ச் சேர்ந்து 100க்கு ஒருவரோ, இருவரோ மாத்திரம் பெண்ணோ, அல்லது ஆணோ குடும்ப சாஸ்திரம் படித்திருந்தால் போதும் என்கின்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் சுதந்திர சாஸ்திரத்தில் தீரர்களாயிருக்கிறார்கள்.

இந்தியாவில் 34 கோடி மக்கள் இருந்தாலும் இவர்களில் பகுதியாகிய 17 கோடி பேர்களான ஸ்திரீ ரத்தினங்கள் ஆடல், பாடல், குடும்ப சாஸ்திரம், கோலாட்டம், பின்னல் கும்மி கற்றவர்கள் என்று கழித்துவிட்டால் மீதி எவ்வளவு என்று பாருங்கள்.

அன்றியும், இந்த ஆடல், பாடல், கும்மி, கோலாட்டம், குடும்ப சாஸ்திரம் ஆகியவற்றில் வாழும் ஸ்திரீ ரத்தினங்கள் வயிற்றில் பிறக்க நேர்ந்த பிண்டங்களாகிய ஆண்களுக்குத்தான் எவ்வளவு யோக்கியதை இருக்க முடியும் என்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

மேற்கண்ட ஸ்திரீ ரத்தினங்களின் ஆடல், பாடல்களுக்குத் தாளம் போடவும், கோலாட்டத்திற்குக் கோல் சீவிக்கொடுக்கவும், குடும்ப சாஸ்திரத்து வித்தாயிருக்கவும் தவிர வேறு என்ன வேலைக்கு லாயக்குடையவர்கள் ஆவார்கள் என்பது நமக்கே விளங்கவில்லை. பெண்கள் முன்னேற்றத்திலும் கூட பார்ப்பனியப்பேய்த் தன்மை புகுந்து நாட்டைப் பாழாக்குகின்றதென்றால் பிறகு இவர்களுக்கு வேறு என்னதான் கதி என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

ஏனெனில் பச்சைப் பார்ப்பனியத்தில் தான் பெண்களுக்கு இந்த யோக்கியதைகள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன.

நிற்க, கற்ப ஆட்சி கூடாதென்றும், கல்யாண ரத்து கூடாதென்றும் தீர்மானங்கள் செய்ததும் கூட இந்த ஸ்திரீ ரத்தினங்கள் தான் என்றால் இவர்களே கூடிய கூட்டங்களில், கும்மி, கோலாட்டம், ஆடல், பாடல், பின்னல் குடும்ப சாஸ்திரங்களுக்குத் தான் பெண்கள் லாயக்கு என்று தீர்மானிப்பதில் அதிசயம் ஏதும் இருப்பதாக நமக்குக் காணமுடியவில்லை.

அன்றியும், ஆண் பிள்ளைகளுடன் பெண் பிள்ளைகள் சேர்ந்து படிக்கக்கூடாது என்பதின் கருத்தும் நமக்கு விளங்கவில்லை. ஒரு சமயம் ஆண்களுடன் பெண்கள் சேர்ந்து படிப்பதால்-பழகுவதால், பெண்கள் மீது ஆண்களுக்கு உள்ள குருட்டு மோகம் குறைந்து விடுமோ என்னமோ என்கின்ற பயம் காரணமாய் இருந்தாலும் இருக்கலாம் என்றுதான் எண்ண வேண்டியிருக்கின்றது.

ஆண்களுடன் பெண்கள் நெருங்கிப் பழகவும், சேர்ந்து படிக்கவும் இடம் கொடுத்து விட்டால் கண்டிப்பாய் இன்றைய தினம் பெண்களுக்கு உள்ளது போன்ற அடிமை நிலையான குடும்ப சாஸ்திரம் என்னும் அடுப்பூதும் நிலையும், குழந்தை விவசாயம் செய்யும் பண்ணை நிலையும், கும்மி, கோலாட்டம், ஆடல், பாடல்களால் அல்லாமல் ஜீவிக்க முடியாத நிலையும், அதாவது பெண்களுக்கு மேற்கண்டவைகளே முக்கியமானது என்கின்றதான நிலைகள் பறந்தே போய் விடும். ஒரு சமயம் மேல்கண்டவைகள் எல்லாம் கலைஞானமென்றும் அவைகள் இல்லாவிட்டால் மிருகங்களுக்குச் சமானமென்றும், சில சனாதன மேதாவிகள் சொல்லக் கூடும். அப்படியானால் அந்த அருங்குணங்கள் இல்லாத ஆண்கள் கலைஞானமற்ற, மிருகங்களுக்கு சமானமானவர்களா என்று அவர்களைப் பணிவுடன் கேட்கின்றோம்.

அப்படிக்கில்லாமல் ஒரு சமயம் ஆண்களுக்கேற்ற கலை வேறு, பெண்களுக்கேற்ற கலை வேறு என்று சொல்லுவார்களானால் அந்தப் புத்தியைத்தான் என்ன செய்தாவது ஒழிக்க வேண்டும் என்று நாம் சொல்லுகின்றோம். அந்தப் புத்தியின் உணர்ச்சி தான் பெண்களை கும்மி, கோலாட்டம், ஆடல், பாடல், குடும்ப சாஸ்திரம் ஆகியவை வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றது என்று சொல்லுகின்றோம்.

தவிர இந்தத் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றிய ஸ்திரீ ரத்தினங்களில் நமக்குத் தெரிந்த, அறிமுகமுள்ள தோழர் பெண்களும் சிலர் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை ஒன்று கேட்கின்றோம். அதாவது அவர்களுடைய இன்றைய வாழ்க்கையில் கோலாட்டமும், சங்கீதமும், பின்னலும், குடும்ப சாஸ்திர மென்பதும் எவ்வளவு தூரம் பயன்படுகின்றது? அதனால் அவர்

களது முன்னேற்றம் எவ்வளவு ஏற்பட்டிருக்கின்றது? என்று அறிய விரும்புகின்றோம்.

எனவே இந்த ஸ்திரீ ரத்தினங்கள் இந்தியப் பெண்களுக்கு அடிமைப்பட்ட மிருகத்திலும் கேவலமாய் சமயல் காரியாகவும், ஆயம்மாளாகவுமே இருந்து வரும் பெண்கள் ரத்தினங்களுக்கு அவர்களை மனித ரத்தினங்களாக்க எப்படி பிரதிநிதிகளாயிருக்க தகுந்தவர்கள் என்பதுதான் நமக்கு புரியாத விஷயமாயிருக்கின்றது.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 29.01.1933

சுயமரியாதையைப் பற்றி காந்தி அபிப்பிராயம்

சென்றவாரம் வெளியான தினசரி பத்திரிகைகளில் தோழர் காந்தியவர்களால் கலப்புமணத்தையும், சமபந்தி போஜனத்தையும் ஆதரிப்பதில்லை என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த வாரம் வந்த தினசரிகளில் சுகாதார முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட ஆகாரத்தையும் சுயமரியாதையை லட்சியமாய் கொண்ட கலப்பு மணத்தையும் தான் ஆதரிப்பதாகச் சொன்ன தாய் காணப்படுகின்றது.

இதைப் பார்க்கும்போது ஒரு கேள்வி புறப்படுகின்றது. அதாவது சம ஜாதி மக்களால் சமைக்கப்பட்ட ஆகாரம் சம ஜாதி மக்களுடன் கூட இருந்து உண்ணும் ஆகாரம் ஆகியவைகள் சுகாதார முறைப்படி சமைக்கப் பட வேண்டிய அவசியமில்லையா என்ற கேள்வி பிறக்கின்றது. ஒரு சமயம் இரண்டு வித மக்களுடனும் கலந்து உட்கார்ந்து உண்ணும் ஆகாரத்துக்கும் சுகாதாரமுறை பக்குவம் வேண்டுமானால் அதை இந்த சமயத்தில் தனியாய் குறிப்பிடக் காரணம் என்ன? என்கின்ற கேள்வி பிறக்கின்றது.

அதுபோலவே சுயஜாதி மணம் செய்து கொள்வதானாலும் சுய மரியாதை இலட்சியம் இருக்க வேண்டியது அவசியம் என்றால் கலப்பு மணத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் போது மாத்திரம் சுயமரியாதை இலட்சியத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுவானேன்? என்கின்ற கேள்வியும் பிறக்கின்றது. ஒரு சமயம் கலப்பு மணம் இல்லாவிட்டால் திருமண விஷயத்தில் சுயமரியாதை இலட்சியம் தேவையில்லையோ என்கின்ற சந்தேகமும் பிறக்கின்றன.

எது எப்படி இருந்தாலும் கலப்பு மண விஷயத்திலாவது மக்களுக்கு சுயமரியாதை இலட்சியம் இருக்க வேண்டும் என்றும் தோழர் காந்தி ஒப்புக் கொண்டதைக் குறித்து நாம் மகிழ்ச்சியடையாமல் இருக்க முடியவில்லை.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 29.01.1933

இந்தியாவில் பெண்கள் நிலை

தோழர்களே! இந்தியப் பெண்கள் நிலைமையைப் பற்றி பேசுவதென்றால் அது மிகவும் பரிதாபகரமான விஷயமாகும். அங்குள்ள ஆண், பெண், வித்தியாசமானது முதலாளி தொழிலாளிக்கு உள்ள வித்தியாசத்தைவிட மிகக் கடினமானது. ஒரு தொழிலாளியானவன் எப்படியாவது பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டானேயானால் அவன் மெள்ள மெள்ள முதலாளி கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளக்கூடியவனாகி விடுவான். ஆனால் இந்தியப் பெண்களோ அப்படியில்லை. அவர்கள் எந்த நிலையிலும் ஆண்களுக்கு அடிமையாகவும், அவர்களுடைய அனுபவப் பொருளாகவும், ஆண்களையே தெய்வமாகக் கருதி பூஜித்து தொண்டு செய்து கொண்டிருக்க வேண்டியவர்களாகவும் இருப்பார்கள்.

பெண் இழிவான பிறவி

இந்தியாவில் இந்து பெண்கள் இந்துமத சம்பிரதாயப்படி பாப ஜன்மங்களாகக் கருதப்படும். அதாவது சென்ற ஜன்மத்தில் அவர்கள் செய்த பாப காரியங்களால் இந்த ஜன்மத்தில் பெண்களாய்ப் பிறக்கிறார்கள் என்பது ஒரு சாஸ்திர விதி. ஒரு குடும்பத்தில் எத்தனை பெண் குழந்தை இருந்தாலும் அக்குடும்பத்திற்கு ஆண் குழந்தை இல்லாவிட்டால் அதை பிள்ளையில்லாத குடும்பம் என்றே சொல்லுவது வழக்கம். ஒரு வீட்டில் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தால் அது அவ்வீட்டுக்கு அதிருப்தி தரத்தக்க விஷயமாகவே கருதப்படும். ஆண் குழந்தை பிறந்தால் வெகு திருப்தியுடன் ஆடம்பரச் செலவு செய்வார்கள். ஏதாவது ஒருசபை அல்லது கூட்டம் யாரும் பேசாமல் நிஸ்ப்தமாய் இருப்பதாய் இருந்தால் அதைப்பார்த்து “என்ன பெண் பிறந்த வீடு போல் இருக்கிறதே” என்று கேட்பது வழக்கம். எவ்வளவு பெண் குழந்தை இருந்தாலும் ஒருவனுக்கு ஆண் குழந்தை இல்லாவிட்டால் வேறு குடும்பத்தில் இருந்து ஒரு ஆண்பிள்ளையை சுவீகாரம் எடுத்துக் கொள்வார்களே ஒழிய பெண் குழந்தையை வாரிசு குழந்தையாய்க் கருதுவதில்லை.

பெண்கள் எந்த நிலையிலும் சுதந்திரத்திற்கு அருகதை அற்றவர்கள் என்பதே மதசம்பிரதாயம். ஒரு பெண்ணானவள் குழந்தைப் பருவத்தில் தாய் தகப்பன் மேற்பார்வையிலும், வாலிபப்பருவத்தில் புருஷன் மேற்பார்வை

யிலும், வயோதிகப் பருவத்தில் தன் மக்கள் மேற்பார்வையிலும் இருக்க வேண்டுமே ஒழிய, சுதந்திரமாய் இருக்க விடக்கூடாதென்று மனுதர்ம சாஸ் திரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. இது மாத்திரமல்லாமல் பெண்களை கடவுள் பிறவியிலேயே விபசாரியாய் பிறப்பித்திருப்பதால், அவர்களை சர்வ ஜாக்கிரதையாக காவல் காக்க வேண்டும் என்று மத சாஸ்திரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

பெண்களுக்கு கல்வி கூடாது

பெண்களுக்கு கல்வி கற்பிப்பதும் மதசாஸ்திர விரோதமான காரியமாகும். இவ்வளவு நாகரீகமான காலத்திலும் இந்தியாவில் மொத்த ஜனத்தொகையில் 100-க்கு ஒருவர் வீதந்தான் பெண்கள் கல்வி கற்றிருக்கக்கூடும். அப்படி கற்றிருந்தாலும் அந்தக்கல்வி அவர்களது வாழ்க்கையில் யாதொரு காரியத்திற்கும் பயன்படுவதில்லை. பெண்களுக்கு கற்றுக்கொடுப்பதெல்லாம் வீட்டு சமையல் வேலை முதலிய வேலைகளைச் செய்யத்தான் கற்றுக் கொடுப்பது வழக்கம். சிறு பருவ முதலே அவர்களை ஆண் குழந்தைகளிடம் இருந்து பிரித்து வைக்கவேண்டுமென்று கருதுவதால் பொதுப்பள்ளிக் கூடங்களுக்கு அவர்களை அநேகமாய் அனுப்பவே மாட்டார்கள். மற்றபடி சிறு குழந்தைப்பருவத்தில் யாருக்காவது சங்கீதம் பாட்டு முதலியவை கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டாலும் அவை அப் பெண்ணின் வாழ்க்கையில் சிறிதும் பயன்பட சந்தர்ப்பம் இருப்பதே கிடையாது.

கல்யாணம்

கல்யாண விஷயம் என்பது மிகவும் பரிதாபகரமானது. அநேகமாக பெண்களுக்கு 10, 12 வயதிற்குள்ளாக கல்யாணம் ஆகிவிடும். பிறந்த ஒரு வருஷத்திலிருந்தே எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் கல்யாணம் செய்யலாம். சில வகுப்புகளில் எப்படியானாலும் 10 வயதிற்குள் கல்யாணம் செய்தாக வேண்டும் என்கின்ற நிர்ப்பந்தம் உண்டு. கல்யாணம் என்பது பெண்கழுத்தில் ஆண் ஒரு கயிற்றை கட்டுவதுதான் கல்யாணம். தாலிகட்டுகின்றது என்கின்ற சடங்கு வரையிலும் பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை இன்னார் என்றே அடையாளம் தெரியாது. மாப்பிள்ளைக்கும் பெண் இன்னார் என்றே அடையாளம் தெரியாது. கல்யாணம் என்பது பெண் மாப்பிள்ளை ஆகியவர்களின் பெற்றோர்கள் செய்து கொள்ளும் ஏற்பாடே ஒழிய, பெண் மாப்பிள்ளை ஆகிய இருவருடைய சம்மதம் என்பது கிடையாது. பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் பொருத்தம் என்பது ஜோசியத்தின் மூலமும், சகுனத்தின் மூலமும் பார்ப்பதே தவிர பிரத்தியட்ச யோக்கியதை முதலியவைகளைக் கொண்டு பார்ப்பதில்லை. 5, 10 வயதுள்ள சிறு பெண்களுக்கு 40, 50 வயதுள்ள மாப்பிள்ளையை கல்யாணம் செய்வதும் உண்டு. 10 வயது பையனுக்கு 20 வயது பெண்ணை கட்டுவதும் உண்டு. 60, 70 வயது கிழவனுக்கு சிறு

பெண்களை கல்யாணம் செய்வதும் உண்டு. சென்ற வருஷத்தில்கூட 90 வயது கிழவன் ஒரு சிறு பெண்ணை கலியாணம் செய்து கொண்டான். பெண்ணின் தாய் தகப்பன்மார் யாருக்கு கல்யாணம் செய்து கொடுப்பதானாலும் பெண் சம்மதித்துதான் ஆகவேண்டும். பெண் ஏதாவது தனது அதிருப்தியை காட்டினால் அது பெண்ணின் கற்புக்கே விரோதமானது என்று சொல்லி விடுவதால் பெண் தன்னை யாருக்கு கொடுக்கப்படுவதானாலும் சம்மதித்தாகவேண்டும்.

புருஷன் வீட்டில் பெண் நிலைமை

கல்யாணம் செய்யப்பட்ட பெண் புருஷன் வீட்டு வேலைக்கே கல்யாணம் செய்யப்பட்டதாய் கருதி புருஷன் வீட்டில் மாமனார், மாமி, நாத்தி, கொழுனன் ஆகியவர்களுக்கு வேலையாளாக இருந்து சகல வேலையையும் பார்க்கவேண்டும். சில வகுப்புகளில் பெண் புருஷனின் தகப்பன்மாருக்கும், சகோதரர்களுக்கும் கூட பெண்சாதியாய் இருக்க வேண்டும். இதற்கு சட்டத்திலும் இடமுண்டு. பெண் தாய் வீட்டிலிருந்து புருஷன் வீட்டிற்கு போகும் போது அழுதுகொண்டே போகும். பெற்றோர்கள் பெண்ணுக்கு சொல்லி அனுப்பும் புத்திமதி யெல்லாம் “புருஷன் வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு பணிந்து, நல்ல வேலைக்காரியாய் நடந்துகொள்” என்றுதான் சொல்லி அனுப்புவார்கள். அந்தப்பெண்ணை புருஷன் எவ்வளவு கொடுமையாய் நடத்தினாலும் கேள்வி கிடையாது. சில சமயங்களில் புருஷனுடைய பெற்றோர்கள் கொடுமைப்படுத்தினாலும் கேள்வி கிடையாது. புருஷன் எவ்வளவு அயோக்கியனாகவும், குடிகாரனாகவும், சூது, விபசாரம் செய்பவனாகவும், இருந்தாலும் பெண்ணுக்கு கேளக்க அதிகாரம் கிடையாது.

அவன் வரும்படி இல்லாமல் திரிந்தாலும் பெண் தானே கூலி வேலை செய்தாகிலும் அவனுக்கு போடவேண்டும். பெண் இவற்றையெல்லாம் தனது முன் ஜன்மத்தின் கர்ம பலனென்று எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

கல்யாண ரத்து கிடையாது

புருஷன், மேல்கொண்டு எத்தனை பெண்சாதி வேண்டுமானாலும் கல்யாணம் செய்து கொண்டு வாழலாம். எத்தனை தாசிகளை வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளலாம். இந்து மத கடவுள்கள் 60 ஆயிரம் பெண்களை கட்டிக்கொண்டதாகவும், 12 ஆயிரம் தாசிகள் வைத்திருந்ததாகவும் மத ஆதாரங்கள் உண்டு. எந்த நிலையிலும் கல்யாண ரத்து என்பது கிடையவே கிடையாது. பெண்ணுக்கு ஒரு தடவை கல்யாணம் ஆகிவிட்டால் சாகும்வரை அவனிடமேதான் இருந்தாக வேண்டும். புருஷன் கொடுமை சகிக்காமல் பெண் தாய் வீட்டுக்கு போய்விட்டால், புருஷன் கோர்ட்டில் தாவா செய்து டிக்ரி பெற்று பெண்ணை சுவாதீனம் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால்

பெண்ணுக்கு புருஷனிடமிருந்து ஜீவனாம்சம் பெறத்தான் பாத்தியமுண்டு. அதுவும் பெண் விபசாரி என்று புருஷன் ருஜுப்படுத்திவிட்டால் அந்த ஜீவனாம்சமும் இல்லை.

சொத்துரிமை

பெண்ணுக்கு தகப்பன் சொத்தில் சிறிதும் பங்கு கிடையாது. புருஷன் சொத்திலும் பங்கு கிடையாது.

விதவைத்தன்மை

புருஷன் இறந்துவிட்டால் பெண் விதவை என்று அழைக்கப்படுவாள். புருஷன் இறக்கும்போது அவள் எவ்வளவு செல்வத்துடன் மேன்மையாய் இருந்தாலும், கணவன் இறந்தவுடன் இவள் ஒரு அபசகுன உருவமாக ஆகி விடுவாள். நகை அணியக்கூடாது, புஷ்பம், வாசனை, நல்ல உடுப்பு ஆகியவை அணியக்கூடாது. ஒரே வேளை - அதுவும் சத்தற்ற ஆகாரந்தான் சாப்பிட வேண்டும். சில வகுப்புகளில் தலையை மொட்டையடித்து, வெள்ளை உடுப்பு அணிந்து கொண்டு வீட்டிற் குள்ளாகவே வீட்டு வேலைகள் செய்து கொண்டு இருக்க வேண்டும். விதவையைக் காணுவது அபசகுனமாகப் பாவிக்கப்படும். விதவைக்கு குடும்ப காரியங்களில் அல்லது சடங்குகளில் எவ்வித பாத்தியமும் கிடையாது. சாப்பாட்டுக்கு மாத்திரம் பெற பாத்திய முண்டு. வேறு கல்யாணம் செய்து கொள்ளவும் கூடாது. 5 அல்லது 10 வயதில் புருஷன் இறந்து போனாலும் பெண் கல்யாணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. ஆனால் புருஷன் தனது பெண்ஜாதி இறந்த 10 நாளிலேயே கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம்.

அவன் எவ்வளவு கிழவனாயிருந்தாலும் மறுமணம் செய்து கொள்வதில் எவ்வித ஆட்சேபனையும் கிடையாது. புருஷன், குழந்தை இல்லா விட்டாலும், ஆண் குழந்தை இல்லா விட்டாலும் வேறு கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம். பெண் தனது குழந்தை பருவத்தில் புருஷன் இறந்து போனாலும் வேறு கல்யாணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது.

தனி வகுப்புகளில்

இவை பொது நிலைமையாகும். இனி சில தனி வகுப்புகளில் உள்ள பெண்கள் நிலைமையைப் பற்றி சில குறிப்பிடுகின்றேன். சில வகுப்புகளில் பெண்கள், ஆண்கள் கண்களுக்கே தென்படக்கூடாது உடம்பு, தலை, முகம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஒரு துணியினால் போர்த்தி மூடிக் கொள்ள வேண்டும். கண்கள் மாத்திரம் தெரியும்படி ஓட்டை விட்டு பார்த்துக் கொண்டே போக வேண்டும். பெண்கள் தனியே எங்கும் போகக்கூடாது. சிறு பெண்ணை அதாவது 8, 10, 12 வயது பெண்ணை 20, 30, 40 வயதுக் காரர்களுக்கு கட்டிக் கொடுத்தாலும் கல்யாணமான அன்று இரவே படுக்கை

வீட்டில் பெண்ணையும் ஆணையும் தனியாய் படுக்க வைத்து விடுவார்கள். அவன் அதை காமாகாரமாய் எப்படி மிருகத்தனமாய் வேண்டுமானாலும் சில சமயங் களில் நடத்துவான்.

சில வகுப்புகளில், மகனுக்கு கல்யாணம் செய்த பெண் மாமனாருக்கும் பெண்ஜாதியாய் இருந்தாக வேண்டும். 10 வயது பையனுக்கு 20 வயது பெண்ணை கல்யாணம் செய்து பையன் 18 வயது நிரம்புவதற்குள் பெண்ணுக்கு 2, 3 குழந்தைகள் பிறந்து விடும். அது மாமனாருக்கோ அல்லது புருஷனுடைய அண்ணனுக்கோ பிறந்ததாக இருந்தாலும் அக்குழந்தைகள் சட்டபடி பிறந்த லெஜிட்டிமேட் குழந்தைகளாகவே பாவிக்கப்படும்.

சில வகுப்புகளில் குடும்பத் தலைவன் மாத்திரம் ஒரு பெண்ணை கல்யாணம் செய்து கொண்டு அவனுடைய சகோதரர்கள் உள்பட யெல்லா ருமே அப்பெண்ணை பெண்ஜாதியாய் அனுவிப்பது உண்டு.

சில வகுப்புகளில் ஒரு குடும்பத்தில் மூத்தவன் மாத்திரம்தான் கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம். மற்ற இளைய சகோதரர்கள் வேறு ஜாதி பெண்களை வைப்பாட்டியாக வைத்துக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். இந்தப்படி வைப்பாட்டியாக வைத்துக் கொண்ட பெண்களுக்கு குழந்தைகள் பிறந்தால், அவற்றை தகப்பன் காப்பாற்ற வேண்டும் என்கின்ற நிபந்தனை இல்லை. தகப்பன் சொத்தில் அவைகளுக்கு பங்கும் இல்லை.

சில வகுப்புகளில் உயர்ந்த ஜாதிக்காரன் என்கின்ற பிராமணன் மற்ற வகுப்புப் பெண்களைக் கூப்பிட்டால் அவனுக்கு அவள் இணங்கியே ஆக வேண்டும்.

பிராமணன், ஒரு பெண்ணினுடைய புருஷனைக் கூப்பிட்டே அவனுடைய பெண்ஜாதி மீது தனக்கு ஆசையாய் இருப்பதாகவும், அவளை அழைத்து வரும்படியும் கேட்டால் புருஷன் உடனே அழைத்துக் கொண்டு போகவேண்டும். பெண் சம்மதிக்காவிட்டால் நிர்ப்பந்தப்படுத்தி, அல்லது கொடுமைப்படுத்தி சம்மதிக்கச் செய்வதுமுண்டு. சில வகுப்புகளில் குரு கூப்பிட்டால் இணங்கியே ஆகவேண்டும். முன் குறிப்பிட்ட, அதாவது ஒரு குடும்பத்தில் மூத்தவன் மாத்திரம் கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம் மற்றவன் வேறுவகுப்பில் வைப்பாட்டி வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று குறிப்பிட்ட வகுப்பில் பெண்கள் மீதி ஆகி அனேக பெண்கள் சாகும் வரை கல்யாணம் இல்லாமல் கன்னிப் பெண்ணாகவே இருந்து சாவது வழக்கம். இப்படிப்பட்ட பெண்களுக்கு அவர்கள் செத்த பிறகு பிணத்திற்கு ஒருவனைக் கொண்டு தாலிகட்டச் செய்து பிறகு நெருப்பில் வைத்துக் கொளுத்தி விடுவது வழக்கம்.

சில வகுப்புகளில் கடவுளுக்கு பெண்ஜாதி ஆகிறது என்று கோயிலில் வைத்து கடவுளை கல்யாணம் செய்து கொண்டதாக ஏற்பாடு செய்து பொது விபசாரியாய் வாழச் செய்வது உண்டு. இவர்களுக்குப்பெயர் தேவதாசி.

ஒரு கல்யாணமான பெண்ணுடன் மற்றொரு ஆண் சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டதாகத் தெரிந்தால் அந்த ஆண் சட்டப்படி தண்டனைக்குள்ளாவான். பெண்ணை ஜாதியை விட்டு தள்ளி வைத்துவிடுவதுமுண்டு.

ஒரு பெண் விபசாரியாய் ஆகிவிட்டால், அல்லது தேவதாசியாக இருந்தால் சொத்து வைத்துக் கொண்டு சுதந்திரமாய் இருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் சொத்து உரிமை இல்லை, சுதந்திரமும் இல்லை.

இந்து விதவைகள் நிலைமையைப் பற்றியும், அவர்கள் சம்பந்தமான சட்டங்களைப் பற்றியும் விபரமாய் மற்றொருசமயம் நேரிடும்போது பேசுகிறேன்.

குறிப்பு: ஐரோப்பாவில் பெண்கள் கூட்டத்தில் இந்தியப் பெண்கள் நிலையைப் பற்றி பேசியது,

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 05.02.1933

கோவை உபசாரப் பத்திரங்கள்

தலைவரவர்களே! கோவை சுயமரியாதை இயக்கத் தலைவரே!! வாலிபத் தோழர்களே!!! மற்றும் இங்கு கூடியுள்ள தோழர்களே!!!! உங்கள் பத்திரங்களின் மூலம் உங்களுக்குள்ள ஆவேசம் இன்ன தென்று நன்றாய் விளங்குகின்றது. அவற்றையெல்லாம் என்னைப் புகழும் வழியில் காட்டி விட்டீர்கள். நான் அப்புகழ்ச்சிகளை ஒப்புக் கொள்ளக்கூடுமா என்பதை நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். அதாவது என்னென்ன காரியம் நான் சாதித்து விட்டதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்களோ, அந்த காரியங்கள் எல்லாம் அவசியம் நடந்தாக வேண்டும் என்றும், அதற்காக நாம் எல்லோரும் பாடுபட வேண்டும் என்றும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்.

சீர்திருத்தம்

தவிர அப்பத்திரங்களின் இரண்டொரு இடங்களில் நமது இயக்கம் சீர்திருத்த இயக்கமென்றும், பொது நல இயக்கமென்றும், குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள், அவைகளை நான் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. **நமது இயக்கம்** சீர்திருத்த இயக்கமல்ல. ஆனால் அழிவு வேலை இயக்கம் என்றே சொல்லுவேன். சீர்திருத்தம் என்றால் எதை சீர்திருத்துவது? இன்றைய நிலைமையில் மனித வாழ்க்கைக்கு, சமத்துவத் தன்மைக்கு பெரும்பான்மையான மக்களாகிய ஏழை மக்கள் படும் கஷ்டமும், தரித்திரமும் இழிவும் நீங்குவதற்கு அனுகூலமாக என்ன கொள்கைகள், நடை முறைகள் இங்கு இருக்கின்றன? என்று பாருங்கள். அதாவது மத சம்பந்தமாகவோ கடவுள் சம்பந்தமாகவோ, பொருளாதார முறை சம்பந்தமாகவோ, அரசியல் சம்பந்தமாகவோ ஏதாவது ஒரு கொள்கை மனித சமூக ஜீவகாருண்யத்திற்காவது சமத்துவத்திற்காவது ஏற்றதாய் இருக்கின்றதா? என்று பாருங்கள். இருந்தால்தானே சீர்திருத்தம் செய்வீர்கள்? மதம்-கடவுள் பொருளாளன் அரசன் இவர்கள் எல்லோரும் மக்களை வருத்தி வஞ்சித்துக் கொடுமைப்படுத்தி வாழும் மக்களாவார்கள். இவர்கள் எல்லோருமே ஒரு தாயின் வயிற்றுப் பிள்ளைகள். ஆளுக்கொரு வேலை பார்க்கின்றவர்கள். இவர்களுக்கு அனுகூலமாகவே எல்லாம் இருக்கின்றன. இவைகளில் எதை சீர்திருத்தம் செய்தாலும் செய்ய நினைத்தாலும்

அவை இன்னும் வெகு காலம் நிலைத்திருப்பதற்கு தான் பயன்படுமே தவிர மாறுதலை உண்டாக்க முடியாது. இவைகள் எல்லாம் அழித்தொழிந்தால் ஒழிய கஷ்டம் நீங்கப்போவதில்லை.

உதாரணமாக “மகா விசேஷம்” பொருந்திய ஒரு (பேரூர்) தீர்த்தக் குளத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அது “ஒரு கடவுளால் உலகிலுள்ள மக்களின் சர்வபாவமும் நீங்குவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட பொற்றாமரைக் குளமாய்” இருக்கலாம். அதன் புராணமானது “அக்குளத்து நீரில் ஒரு துளி மேலே பட்ட மாத்திரத்தில் சகல பாபமும் தீர்ந்து வெகு காலத்திற்கு சொர்க்கத்தில் இருக்கக் கூடிய மகத்துவமுடைய” தென்று கடவுளே சொன்னதாக இருக்கலாம். ஆனால் இன்றைய தினம் அக்குளத்து நீரில் ஒரு துளி மேலே பட்டால் சொரியும், ஊரலும், குஷ்டநோயும் உண்டாவதாய் இருந்தால் அதை நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? உங்கள் முனிசிபாலிட்டி என்ன செய்யும்? தண்ணீரை சுத்தமாக்க மருந்துகள் போடலாம் என்று சொல்லுவீர்கள். மருந்துகள் போட்டபின்னும் அத்தண்ணீரின் குணம் அப்படியே இருந்தால் என்ன செய்வீர்கள்? தண்ணீரை யெல்லாம் இரைத்து வெளியில் கொட்டி கிணற்றை சுத்தம் செய்வீர்கள். அந்தப்படி சுத்தம் செய்தபின்பும் அத்தண்ணீரின் குணம் அப்படியே இருந்தால் பிறகு என்ன செய்வீர்கள்? அக்கிணற்று நீர் ஊற்றமே விஷத்தன்மை பொருந்தியது என்று கருதி அக்குளத்தில் யாரையும் இரங்கச் செய்யாமல் செய்து குப்பை செத்தைகளைக் கொட்டி அதை மூடி விடுவீர்களா இல்லையா? இதைச் செய்யாமலிருந்தால் முனிசிபாலிட்டியாரையாவது பொது மக்களையாவது அறிவுடைய மக்கள் என்று நாம் கூறுவோமா?

ஆகவே மனித சமூகத்திற்கு தீங்கை இழைத்து வரும் விஷயம் கடவுள் சொன்னதானாலும், மதம் சொன்னதானாலும் அல்லது கடவுளும், மதமும், அரசாங்கமும் ஆனாலும் அவைகளை அழிக்கத் தைரியம் கொள்ள வேண்டும். நாம் எல்லோரும் வெகு காலமாகவே முன்னோர் காலந்தொட்டு மத சீர்திருத்த வாதிகளாகவும், கடவுள் சீர்திருத்த வாதிகளாகவும், ஒழுக்க சீர்திருத்த வாதிகளாகவும், அரச சீர்திருத்த வாதிகளாகவும் இருந்து பார்த்தாய் விட்டது. நமது முன்னோர்கள் காலம் தொட்டு ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாய் சீர்திருத்தவாதிகளாய் இருந்தும் பார்த்தாய் விட்டது. எந்த துறையில் சீர்திருத்தமடைந்திருக்கிறோம். ஏழை “சீர்திருத்தமடைந்து” நாளுக்கு நாள் பட்டினியும், நோயும், இழிவும் அடைந்து கொண்டே போகிறான். பணக்காரனும் சோம்பேரியும் சீர்திருத்தமடைந்து நாளுக்குநாள் பெரும் பணக்காரனாகி, பிரபுவாகி, ஜமீனாகி, ராஜாவாகி தலைமுறை தலைமுறை ஜமீனும், ராஜாவுமாய் ஆகிக்கொண்டே போகின்றான். சீர்திருத்தத்தின் பலனைக் காண்பதற்கு இன்னும் வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும். ஆகவே ஏழைத்தன்மை, பணக்காரத்தன்மை என்கின்ற இரண்டு தன்மையும் உலகில் இருக்கக்கூடாது என்று அவைகளை அடியோடு அழிப்பது நல்ல வேலையா? அல்லது அத்தன்மைகள் எந்த ரூபத்திலாவது என்றும் இருக்கும்படி

சீர்திருத்தம் செய்வது நல்ல வேலையா? என்று யோசித்துப்பாருங்கள். அழிவு வேலைக்கு எதிர்ப்புத்தான் சீர்திருத்த வேலை என்பது. தீமைகளுக்கு காவல்தான் சீர்திருத்தம் என்பது. ஆகவே தீமைகளை அழிக்க வேண்டுமானால் அவற்றின் காவல்களையும், காப்புகளையும் முதலில் நிர்ந்தூரியாக்க வேண்டும்.

அரசனையானாலும், மதத்தையானாலும், கடவுளையானாலும், நாம் எதிர்ப்பதும், அழிக்க முற்படுவதுமான காரணமெல்லாம் இவை தீமைக்கு காவலாய் இருக்கின்றன என்கின்ற ஒரே நோக்கமேயல்லாமல் அவைகளிடம் நமக்கு பொறாமையோ, துவேஷமோ ஏற்பட்டதாலல்ல. ஏழ்மைக் கஷ்ட மில்லாமலும், பணக்காரக்கொடுமை இல்லாமலும், பார்ப்பன உயர் சாதி இல்லாமலும்-பறைய தாழ்ந்த ஜாதி இல்லாமலும் முதலாளி ஆதிக்கமில்லாமலும்-கூலி அடிமைத்தன்மை இல்லாமலுமிருப்பதற்கு ஆதாரமான மதம், கடவுள், அரசன், சட்டம், நீதி, தர்மம் ஆகியவர்களை நாம் அழிப்பதில்லை. அவைகளைப்பற்றி நமக்கு கவலையே இல்லை. இவர்கள் விஷயத்தில் நாம் மதத் துரோகியோ, கடவுள் துரோகியோ, ராஜத்துரோகியோ சட்டம் மறுக்கவோ, அதர்மக்காரனாகவோ நாம் சிறிதும் விரும்பவில்லை.

ஏழை பணக்காரத்தன்மையையும் கீழ்மேல் ஜாதியையும், முதலாளி அடிமையையும் கொண்டதான நிலைமைகள் நடைபெற ஆதரவாயிருக்கும் கடவுள், மதம், அரசன், தர்மம், சட்டம் ஒழிந்தே ஆகவேண்டும். ஆதரவாயிருக்கும் கடவுள், மதம், அரசன் என்பவைகள் மாத்திரமல்ல இவைகளை அனுமதித்துக்கொண்டிருக்கும் அரசாங்கமும், நீதி, ஒழுக்கம், பழக்கம், வழக்கம் முதலியன என்பவையையும், நாங்கள் அழித்தே தீருவோம். ராஜத் துரோகி, கடவுள் துரோகி, மதத்துரோகி பூச்சாண்டிகள் இனி சுயமரியாதைக் காரர்களிடம் செல்லாது.

சுயமரியாதைக்காரர்களிடம் மாத்திரமல்ல, வெகு சீக்கிரத்தில் உலகத்திலேயே அவைகளுக்கு இடமில்லாமல் போகப்போகின்றது. இது காலவரையும் கஷ்டப்படும் மக்கள் தங்கள் தலைவிதியின் மீதும், கடவுள் மீதும், பழி போட்டுக்கொண்டு தலைவிதியை மாற்றவும் கடவுள் தயவு பெறவும் என்று, மேலும் மேலும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டே இருந்துவந்தார்கள். ஆனால் இப்போது சுயமரியாதைக்காரர்களால்-நாத்திகர்களால், கடவுள் மதத் துரோகிகளால் ஜனங்கள் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டார்கள். இவைகள் சோம்பேரிகளும், பணக்கார முதலாளிகளும் செய்யும் சூழ்ச்சியும், பித்தலாட்ட முமே யொழிய வேறல்ல என்றும், கடவுளும் மதமும் இந்த பித்தலாட்டக்காரர் கற்பனைகளே தவிர வேறு இல்லை என்றும் உணர்ந்துகொண்டார்கள். நன்றாய் உணர்ந்துகொண்டார்கள். இப்பொழுது இவைகளை எப்படி ஒழிப்பது? என்பதில்தான் கவலையாய் இருக்கிறார்கள்.

வேகமாய்ப் போகவேண்டிய - போவதற்கு தயாராய் இருக்கிற - மோட்டார் காருக்கு முன்னால் பனை மரத்தைக் கொண்டுவந்து போட்டது போல், இன்று கடவுளும், மதமும், அரசாங்கமும் குறுக்கே கொண்டு வந்து போடப்பட்டு இருக்கின்றன. இவை வெகு நாளையத்த கடவுளாய் இருந்தாலென்ன? அவதார புருஷர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட மதமாய் இருந்தாலென்ன? சட்டப்படி அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கமாய் இருந்தால் என்ன? ஒழிய வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்த பின் அவை தானாக ஏற்பட்டால் என்ன சட்டப்படி ஏற்பட்டால் என்ன? சும்மா ஏற்பட்டால் என்ன? ஒழியவேண்டுமா? வேண்டாமா? என்பது தானே முக்கிய விஷயம்.

பொதுநலம்

அதுபோலவேதான் பொது நல சேவை என்பதும், மனித சமூக சம தர்மத்துக்கு விரோதமானதேயாகும். பொது நலம் என்றால் என்ன? எல்லோருக்குமே நன்மை செய்ய வேண்டுமென்பதுதான் அதன் பொருளாக முடியும். கொடுமைப்படுத்துகிற கூட்டத்துக்கும் - கொடுமைப்படுகின்ற கூட்டத்துக்கும் நன்மை செய்வதென்றால் அதனால் என்ன பிரயோஜனம் ஏற்படும். கஷ்டப்பட்ட - படுகின்ற கூட்டத்துக்குத் தான் நன்மை செய்ய வேண்டும்.

ஆகவே நாம் ஒரு கூட்டத்தாருக்குத்தான், ஒரு வகுப்பாருக்குத்தான் நன்மை செய்கின்றவர்களாவோம். அது மற்றொரு வகுப்பாருக்கு தீமையாய்த் தோன்றலாம். நமக்கு அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. திருடனுக்கும் திருட்டுக் கொடுப்பவனுக்கும் எப்படி நன்மை செய்ய முடியும். “திருட்டுப்புத்தியை விட்டுவிடு, இல்லாவிட்டால் விட்டு விடும்படி செய்வேன்” என்பதுதான் திருடனுக்குச் செய்யும் நன்மையாகும். இதை நன்மையாகத் திருடன் மதிப்பானா? ஆதலால் நமது சேவை ஒரு நாளும்கூட பணக்காரனுக்கும், முதலாளிக்கும் நன்மையாய் காணமுடியாது. அவர்களுக்கு இனியும் நன்மை செய்வது என்பது நமது கொள்கையுமல்ல. ஆகவே நாம் பொதுநல சேவைக்காரரல்ல. நாம் புரட்சிக்காரர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுவோம். நமக்கு சீர்திருத்தக் காரர்களும், பொதுநலசேவைக்காரர்களும் பெரிய விரோதிகளே யாவார்கள். புரட்சி ஆரம்பித்த காலங்களில்தான் சீர்திருத்தங்கள், பொதுநல சேவைகள் புறப்படும். எதற்கு? புரட்சிகளை அடக்குவதற்கு. ஆகையால் நாம் எந்த வித சீர்திருத்தவாதிகளுடனும் எந்த வித பொதுநலவாதிகளுடனும் சேராமல் தனித்து நின்றே புரட்சி செய்ய வேண்டும்.

புரட்சி

தலை கீழாய் கவிழ்ப்பது தான் புரட்சியாகும். இதற்காக யாரும் பயப்படக்கூடாது. குழந்தைகளை பூச்சாண்டி பேர் சொல்லி மிரட்டுவது போல் நம்மையும் “புரட்சி என்று வாயில் சொல்லாதே, மனிதனாலும் நினைவாதே,

வாய் வெந்துபோகும்” என்று பலர் சொல்லுவார்கள். இனி அந்தக் கதை பலியாது. புரட்சி செய்து வெற்றி பெற்ற தேசங்களையும், மக்களையும் பார்த்து விட்டோம். நாமும் சில விஷயங்களில் புரட்சி செய்தும் பார்த்துவிட்டோம். ஜாதிப் புரட்சி செய்தோமே என்ன ஆய் விட்டது? வெற்றி மார்க்கத்தில் செல்லுகிறோமா இல்லையா? மதப்புரட்சி செய்தோமே என்ன முழுகிப் போய் விட்டது? தத்துவார்த்தம் பேசி அதைக் காப்பாற்றப் பாடுபடுகின்றார்களே ஒழிய புரட்சி செய்தவர்களுக்கு என்ன ஆபத்து வந்தது? கோவில் நுழைவுப் புரட்சி என்ன ஆய் விட்டது? இப்போது அதுசட்ட சபைக்கு வந்து விட்டது. கோயிலுக்குள் விடுவதற்கு மனமில்லாதவனாகூட நம்முடன் சேர்ந்து கொண்டு கோவிந்தா போட வேண்டிய நிலைமைக்கு வந்து விட்டானா இல்லையா? அரசியல் புரட்சியும் செய்கின்றோம். அரசனே வேண்டிய தில்லை என்றும் சொல்லுகின்றோம். பல தேசங்களில் இப்புரட்சிகள் வெற்றி பெற்றும் இருக்கின்றன. இவற்றை நாமும் தைரியமாய் சொல்லவும் முன்வந்து விட்டோம். என்ன ஆய்விட்டது? நம்மைப் பொருத்தவரை இந்தப் புரட்சிகளை எல்லாம் நாம் ஏன் செய்தோம். ஏழை மக்கள் கஷ்டம் நீங்கவும் பாடுபடுகின்ற மக்களை சோம்பேரிகள் ஏய்த்து அவர்களது பலன்களை எல்லாம் அடையாமல் இருக்கவும் தான் செய்தோமே ஒழிய செய்கின்றோமே ஒழிய மற்றப்படி யாரிடமாவது குரோதமோ வெறுப்போ பொறாமையோ துவேஷமோ பலவந்தமோ மனதில் வைத்துச் செய்தோமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள். மனிதன் என்று ஒருவன் இருப்பானேயானால் அவன் முன் மற்றொரு மனிதன் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்தால் எவனும் பரிதாபப் பட்டுத்தான் தீருவான். சகிக்க முடியாத கஷ்டம் வந்து விட்டால் அவனுக்கு பாபமோ, நரகமோ, சட்டமோ, நீதியோ, பழக்கமோ, வழக்கமோ ஒன்றும் எதிரில் இருக்க முடியாது.

ஆதலால் இன்றைய நிலைமையானது சகிக்க முடியாத கஷ்டத்தாலும் வேறு அனேக வழிகளில் பார்த்துப்பார்த்து முடியாததாலும் ஏற்பட்டதாகும்.

நாம் அடுத்த ஜன்மத்தை நம்பி வெகுகாலம் வீணாக்கி விட்டோம். மேல் லோகத்தை நம்பி வெகுகாலம் வீணாக்கிவிட்டோம். தலைவிதியை நம்பி வெகு காலம் பாழாக்கி விட்டோம். ஒழுக்கத்தையும், நியாயத்தையும், சட்டத் தையும் நம்பி வெகு காலம் நாசமாக்கி விட்டோம். இப்போதும் தேசத்தையும், தேசியத்தையும் நம்பி மறுபடியும் வெகு காலம் பாழாக்கி வருகிறோம். இவைகளை நம்புவது இவைகளுக்கு கட்டுப்படுவது இவைகளுக்காக பாடுபடுவது எல்லாம் முட்டாள்தனம் என்பதை உணர்ந்தோம். இனி மனித சமூக விடுதலைக்கும், ஒரு மனிதனை மற்றொரு மனிதன் அடக்கி அடிமைப்படுத்தி ஆதிக்கம் செலுத்துவதை ஒழிப்பதற்கும், ஒரு மனிதனின் உழைப்பை மற்றொரு மனிதன் அனுபவித்துக்கொண்டு சோம்பேரியாய் வாழ்வதை அழிப்பதற்கும் பாடுபடவேண்டும் என்றதான் சொல்லுகின்றேன்.

இது குற்றமானால் இது பாபமானால் இந்தக் குற்றத்தையும், பாபத் தையும் குஷாலாக ஒவ்வொருவரும் செய்யவேண்டியதுதான் வரவேற்க வேண்டியது தான். ஆனால் நமது கருத்தும், செய்கையும் பரிதாபத்தை ஆதார மாய்க் கொண்டதாகவும், குறோதத்தையும், பலாத்காரத்தையும் வெறுத்த தாகவும் இருக்க வேண்டுமெயொழிய மற்றபடி வீண் அர்த்தமற்ற ஆத்திரத் தையும், துவேஷத்தையும், முரட்டுத் தனத்தையும் குறிகொண்டதாய் இருக்கக் கூடாது.

குறிப்பு: 30.01.1933 இல் கோவை சுயமரியாதைச் சங்கத்தாராலும் மற்ற சங்கத்தாராலும் வழங்கிய உபசாரப் பத்திரத்திற்கு பதிலளித்து ஆற்றிய உரை.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 05.02.1933

தீண்டாமை விலக்கு இரகசியம்

இது சமயம் இந்தியாவில் நடைபெற்று வரும் “தீண்டாமை விலக்கு” வேலையானது தீண்டாதாரெனக் கருதப்படும் மக்களுக்கு சமூக வாழ்வி லுள்ள சகலவித கஷ்டத்தையும் ஒழிப்பதற்காக ஏற்பட்டதல்லவென்றும் அதுவெரும் இந்து மத பிரசாரத்திற்காகவே துவக்கப்பட்டு, அந்த முறை யிலேயே நடந்து வருகின்ற தென்றும் இதற்கு முன் பல தடவைகளில் எடுத்துச் சொல்லி வந்திருக்கிறோம்.

உண்மையான தீண்டாமை விலக்கு என்பது மனித சமூக ஜீவ காருண்யத்தையும் எத்துறையிலும் சமதர்ம தத்துவத்தையும் கொண்டதே ஒழிய அது எந்த விதமான மத சம்பந்தத்தையும் கொண்டதல்ல வென்பதே நமது துணிபு. அன்றியும் அது பெரிதும் பகுத்தறிவையும், சுகாதாரத்தையும், சமதிருஷ்டியையும் மாத்திரமே கொண்டு யோசிக்கப்பட வேண்டியதே தவிர, மற்றபடி வேறு எந்த விஷயத்தையும் பற்றி கவனிக்க அதில் சிறிதும் இட மில்லை என்பதும் நமது துணிபாகும். ஆனால், இன்று நடைபெறும் தீண்டாமை விலக்கு பிரசாரம் என்ன கருத்தின் மீது என்ன ஆதாரத்தின் மீது நடைபெறுகின்றது என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப்பாருங்கள்.

முதலாவதாக, இந்தப் பிரச்சினை இப்போது இவ்வளவு தூரம் விளம்பரப்படவும், முக்கியமானதாய்க் கருதப்படவும் ஏற்பட்ட காரணம் என்ன? என்பதை சற்று யோசிப்போம். அதாவது, சென்ற வருஷம் நடந்த சட்ட மறுப்பு மறியல் கிளர்ச்சிகளின் போது ஆங்காங்குள்ள தேசியத் தலைவர்கள் என்பவர்களை தீண்டப்படாத மக்கள் என்பவர்களும், அவர் களுக்காக வேலை செய்து வருபவர்களும் சில கேள்விகள் கேட்டதும் அதற்கு அத்தேசியத்தலைவர்கள் பதில் உரைத்ததும் யாவரும் அறிந்ததே யாகும். என்ன வென்றால் “ஐயா தேசிய தலைவர்களே! தேசிய வாதிகளே! சிறிது காலத்திற்கு முன் தீண்டாமை ஒழியாமல் இந்தியாவுக்கு சுயராஜ்யம் வராது என்றும், வந்தாலும் நிலைக்காது என்றும் சொன்னீர்களே! இப்போது தீண்டாமையைப் பற்றிய பேச்சை அடியோடு மறந்து விட்டு வேறு எது ஏதோ பேச்சுப் பேசுகிறீர்களே இதன் மர்மம் என்ன”? என்று கேட்ட காலத்தில் தோழர் காந்தியார் உள்பட “இப்போது தீண்டாமை என்பது அவ்வளவு

முக்கியமானதல்ல, சுயராஜ்யமே முக்கியமானது. ஏனெனில் சுயராஜ்யம் வந்துவிட்டால் தீண்டாமையை ஒரே ஒரு உத்தரவில் ஒழித்துவிடுவோம். ஆதலால் இப்போது உப்புக் காய்ச்சுவதும், மதுவிலக்கு மறியல் செய்வதும், அன்னியத் துணி விலக்கு மறியல் செய்வதுமே தான் முக்கியமான காரியம்” என்று சொல்லி வந்ததும் அதற்கு தீண்டப்படாத மக்களும் அவர்களது அனுதாபிகளும் பதில் சொல்லுகையில்,

“தீண்டாமையை சுயராஜ்யம் வந்த பிறகு ஒரு உத்திரவில் ஒழித்து விடக்கூடுமானால் உப்பு வரியையும், கள்ளுக்கடைகளையும், அன்னியத் துணிகளையும் ஒரு உத்திரவில் ஒழித்து விட முடியாதா” என்று கேட்டதும் வாசகர்களுக்கு நினைவிருக்கும்.

இந்தக் கேள்விக்கும் பதில் சொல்லும் முறையில் தோழர் ராஜ கோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் ஒரு கூட்டத்தில் பேசும்போது “எந்தெந்த விஷயத்தை எவ்வெப்பொழுது கவனிப்பது என்பதான காரியங்கள் காந்தியாருடைய இஷ்டத்தைப் பொருத்ததாகையால் அதைப் பற்றி நாங்கள் ஒன்றும் பதில் சொல்ல முடியாது” என்று பதில் சொன்னதும் வாசகர்கள் அறிந்ததேயாகும்.

இப்படி இருக்க உப்புவரி நீக்கப்படாமலும், கள்ளுக்கடை எடு படாமலும், அன்னியத்துணி நிறுத்தப்படாமலும் இருக்கும்போதும், சுயராஜ்யம் ஏற்படாமல் இருக்கும்போதும் இப்போது திடீரென்று தீண்டாமை விலக்குக்கு ஏற்பட்ட அவசரமென்ன? என்பதை சற்று சிந்தித்துப்பாருங்கள்.

தீண்டப்படாத மக்களுக்கும், அவர்களிடம் உண்மையான அனுதாபம் உள்ளவர்களுக்கும், தீண்டாமை விலக்கு விஷயத்தில் காங்கிரசினிடமும், தேசியத்தலைவர்கள் என்கின்றவர்களிடமும் இருந்த நம்பிக்கையானது அடியோடு மறைந்துபோய் அவர்கள் “புற மதஸ்தர்” களையும் அரசாங்கத் தாரையும் அடைக்கலம் புக உறுதி செய்து கொண்டு சிலர் புறமதம் புகுந்தும், அரசாங்கத்தாரிடம் தங்களுக்கு தனிப்பிரதிநிதித்துவம் கேட்டும் அது பெறுவதற்காக புற மதஸ்தர்கள் என்பவர்களுடன் சில ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டும் தைரியமாய் வெளிக் கிளம்பியதுடன் தீண்டாதார் தலைவர்கள் என்பவர்களும் தீண்டாதாருக்குத் தலைவர் என்றும் இந்தியர்களுக்கும் ஏக தலைவர் என்றும் சொல்லிக்கொள்ளப்பட்ட காந்தியாரையே “நீர் எங்க ளுக்குத் தலைவருமல்ல பிரதிநிதியுமல்ல நாங்கள் உங்களை தலைவராகவோ பிரதிநிதியாகவோ ஏற்றுக்கொள்வது மில்லை” என்று லண்டன் வட்ட மேஜை மகாநாட்டில் உலகோரறிய கர்ஜனை புரிந்ததோடல்லாமல் வெகு கடுமையாகத் தாக்கி பேசியும், அதாவது காந்தியாரைப்பார்த்து “நாங்கள் ஒருவரை எங்கள் பிரதிநிதி அல்ல என்று சொன்ன பிறகும் கூட சிறிதும் வெட்கமில்லாமல் மறுபடியும், மறுபடியும் எங்கள் பிரதிநிதி என்று பாத்தியம் கொண்டாடு

வது ஒழுங்கானவர்களுக்கு அழகல்ல” என்றும் சொன்னதும் வாசகர்களுக்கு ஞாபகமிருக்கும்.

இப்படிச் சொன்ன பிறகே அரசாங்கத்தார் காந்தியார் தடுத்ததையும் லட்சியம் செய்யாமல் தீண்டாதாருக்கு தனிப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்து தீண்டப்படக் கூடாதவர்களுக்கே தங்களது தீண்டாமையை நீக்கிக்கொள்ள அவகாசம் ஏற்படுத்திவிட்டதும் வாசகர்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும்.

இவ்வளவும் தவிர இந்த இரண்டு வருஷகாலத்தில் சென்னை மாகாணத்திலும், சுதேச சமஸ்தானங்களிலும் மாத்திரம் ஆயிரக்கணக்கான தீண்டப்படாத பேர்கள் என்பவர்கள் இந்துமதம் என்பதைவிட்டு விட்டு புற மதங்கள் என்பவைகளைத் தழுவிக்கொண்டதும், இந்து மதத்தில் இருந்த வர்களிலும் அனேகர் தங்களுக்கு “மதமும் வேண்டாம், கோவிலும் வேண்டாம், கடவுளும் வேண்டாம்” என்று சொன்னதும் அந்தப்படியே பலபல மகாநாடுகளில் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டதும், இந்த தீர்மானங்கள் இந்தியா தேசம் முழுவதும் அனேகர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டும், பிரசாரங்கள் செய்யப்பட்டும், வெற்றி முரசுகள் அடிக்கப்பட்டதும் வாசகர்களுக்குத் தெரியும்.

இவ்வளவு அல்லாமல் மற்றும் ஒரு பெரிய கிளர்ச்சி அதாவது, “காங்கிரசும், தேசியமும், காந்தியமும், பணக்காரர்களுக்கும், மேல் ஜாதிக்காரர்களுக்கும், படித்த மக்களுக்குத் தான் பிரதிநிதித்துவம் பொருந்தியதே யொழிய ஏழைகளுக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், குடியானவர்களுக்கும், தொழிலாளிகளுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்ததல்ல” வென்று சொல்லி, காங்கிரசு ஒழிய வேண்டும், காந்தியம் ஒழிய வேண்டும் என்று காந்தியார் முன்னிலையிலேயே கோஷமிடப்பட்டு, கருப்புக்கொடி பிடித்ததும் அவருக்கே கருப்புமாலை போட்டதும் ஆகிய காரியங்களும், வாசகர்களுக்கு நினைவிருக்கும்.

ஆகவே இவ்வளவு காரியங்களும் நடந்த பிறகும், மற்றும் தேசியத் தலைவர்களுக்கு இதுசமயம் வேறு எந்தவிதமான கிளர்ச்சியும் மும்முரமாய்ச் செய்ய முடியாமல் போனபிறகும் தான் “தீண்டாமை விலக்கு” - “ஹரிஜன சேவை” - “கோவில் பிரவேசம்” ஆகிய காரியங்கள் தாண்டவமாடுகின்றன. அதுவும் எதற்காக என்றால் மதத்துக்காக என்றும், அதிலும் இந்துக்கள்தான் இதில் ஈடுபட வேண்டும் என்றும் இது கலப்பற்ற மதப்பிரசாரமே என்று பெயரிட்டும், வரையறுத்தும் கிளர்ச்சிகள் செய்யப்படுகின்றன.

பிரசார முறைகள் எப்படியிருக்கின்றன? என்று பார்த்தாலோ அவை தீண்டாமைக்கு மதத்தில் ஆதாரமில்லை என்று ஒருவர் சொல்லுவதும், தீண்டாமைக்கு மதத்தில் ஆதாரமிருக்கின்றது என்று மற்றவர்கள் சொல்லுவதும், தீண்டாமை ஒழிந்தால் ஜாதி முறை கெட்டுப்போகும் என்று ஒருவர்

சொல்லுவதும், தீண்டாமை ஒழிந்தால் ஜாதி முறை கெடாது என்று மற்றவர் சொல்லுவதும், தீண்டாமை ஒழிந்தால் வருணாச்சிரம முறை ஒழிந்துவிடும் என்று ஒருவர் சொல்லுவதும் தீண்டாமை ஒழிந்தால் வருணாச்சிரம முறை அழியாது என்று ஒருவர் சொல்லுவதும், தீண்டாமை பாராட்டாவிட்டால் கோவில்களின் பரிசுத்தத்தன்மை கெட்டு விடும் என்று ஒருவர் சொல்லுவதும், பரிசுத்தத்தன்மை கெட்டு விட்டால் சுத்தம் செய்து கொள்ளலாம் என்று மற்றவர்கள் சொல்லுவதும் இன்னும் இதுபோன்ற பிற்போக்கான முறைகளில் தான் பிரசாரங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

தோழர் காந்தியவர்களே மாடுதின்பவர்கள் கோவிலுக்குள் பிரவேசிக்கத் தகுதியற்றவர்கள் என்றும் தீண்டாதவர்கள் கோவிலுக்குள் சென்று வந்த பிறகு கோவிலை சுத்தி செய்ய வேண்டுமென்பதை அனுமதித்தும் ஜாதி முறைகளையும் வருணாச்சிரம பிரிவுகளையும், தொழில்களையும் ஆதரித்தும் பேசி அவைகளைப் பலப்படுத்தி வருவதும் யாவரும் அறிந்ததே தவிர மற்றபடி யாரும் இதைக் கற்பித்துச் சொல்லுவதல்ல.

மற்றும் தீண்டாமை ஒழிக்க சட்டம் செய்ய இந்திய சட்ட சபையில் மசோதா கொண்டு வந்து விளம்பரம் பெற்ற தோழர் சி. எஸ். ரங்கையர் அவர்களுக்கும் தன்னுடைய மசோதாவால் வருணாச்சிரம முறையும், ஜாதி பாடுபாடு முறையும் கெடாதவாறு பார்த்துக்கொள்ளுவதாக டில்லி தீண்டாதார் மகாநாட்டுத் தலைமை உரையில் சொல்லியிருக்கிறார். இதுவும் இவ்வார தினசரிகளில் காணப்படுகின்றனவேயொழிய நாமாகக் கற்பித்துக் கூறுபவையல்ல.

மற்றும் தோழர் பண்டித மாளவியா அவர்கள் தமது தீண்டாமை விலக்குத் திட்டத்தில் தீண்டாதார்களுக்குப் பூணூல் போட வேண்டுமென்றும், பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டுமென்றும், பழைய மாமிசம் மாட்டு மாமிசம் சாப்பிடக்கூடாதென்றும், சாராயம் குடிக்கக்கூடாது என்றும், துளசி மாலை அஷ்டாക്ഷர மந்திரம் அல்லது ருத்திராக்ஷ பஞ்சாட்சரமந்திரம் ஆகிய ஏதாவதொரு மந்திரமும், தீக்ஷையும் பெற்று இருக்க வேண்டுமென்றும், ஸ்நானம், ஜபம், தபம் முதலியவைகள் செய்யவேண்டுமென்றும், இவைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு தீண்டாதார்களுக்கு ஆலயப்பிரவேசம் கொடுக்கலாமென்றும், திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள்.

மற்றும், தோழர் ராஜகோபாலாச்சாரியாருடைய தீண்டாமை பிரசாரத்திலும் “நந்தன்” “திருப்பாணன்” ஆகியவர்களின் உதாரணத்தைச் சொல்லி அவர்கள் கோயில் பிரவேசம் பெற்ற நிபந்தனையைக்காட்டி பிரசாரம் செய்வதுமான முறையிலேயே தீண்டாமை விலக்கும் ஹரிஜன சேவையும் கோயில் பிரவேசக் கிளர்ச்சியும் நடைபெறுகின்றன. இவைகளை நன்றாய் கூர்ந்து யோசித்துப் பார்த்தால், இந்த சேவைகளிலும், கிளர்ச்சிகளிலும் உண்மையான தீண்டாமை விலக்கு என்பதின் வாசனையாவது காணப்படுகின்றதா என்று கேட்கின்றோம்.

சுயமரியாதைக்காரர்கள் தீண்டாமை விலக்கு கிளர்ச்சியில் காங்கிரசுக்காரருடன் சேர்ந்து ஒத்துழைக்கவில்லை என்று சில இடங்களில் காங்கிரசுக்காரர்களாலும் பாமரமக்களாலும் பழி கூறப்பட்டு வருவதாகத் தெரிய வருகின்றது. உண்மையான-நாணையமான தீண்டாமை விலக்குக்காரர்களுக்கு இந்த மாதிரியான மேல் கண்ட சூட்சிக் கிளர்ச்சியில் சேர மனம் வருமா என்பதை சற்று நிதானமாய் யோசித்துப் பார்க்கும்படியாய் வேண்டுகின்றோம். ஒரு மனிதனை, ஒருமனிதன் தீண்டக்கூடாது என்பதற்கு என்ன காரணம்? என்று கேட்டு அதற்கு தகுந்த நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லுவதை விட்டு விட்டு வருணாச்சிரமம் ஜாதிமுறை மாட்டு மாமிசம், பஞ்சாட்சரம், அஷ்டாட்சரம், நந்தன், பாணன் ஆகிய பேச்சுகளும் நிர்ப்பந்தங்களும் நிபந்தனைகளும் ஏன் பேசப்பட வேண்டும்? என்பதை சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இது சமய சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோதெல்லாம் மதத்தையும் ஜாதியையும் காப்பாற்றும் வேலையைச் செய்வது என்கின்ற சூட்சியே தவிர மற்றபடி இதில் உள்ள நாணையமோ நன்மையோ என்ன இருக்கின்றது? மதங்களால், ஜாதிகளால் நாட்டிற்கும் மனித சமூகத்திற்கும் ஏற்பட்ட கெடுதிகளை உணர்ந்து அவைகளை ஒழித்து மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்று கருதியிருக்கின்ற மக்கள் இந்த சூட்சிக் கிளர்ச்சியில் சேர முடியுமா என்பதை மறுபடியும் யோசியுங்கள்.

உலக நடப்புக்கு சமூக வாழ்க்கைக்கு ஏதாவது ஒரு கொள்கையோ, திட்டமோ வேண்டாமா என்றால், வேண்டும் என்றே நாமும் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றோம். ஆனால் அது எல்லோருக்கும் சமமாய் இருக்க வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகின்றோம்.

ஆகவே, மேற்கண்ட எல்லோருக்கும் சமமான திட்டம் என்பது இந்தத் தீண்டாமை விலக்கு கோவில் பிரவேசக்கிளர்ச்சி ஹரிஜன சேவை ஆகியவைகளில் கடுகளவாவது இருக்கின்றதா என்பதை சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

மேலும் இன்று நடக்கும் மேல்கண்ட கிளர்ச்சிகள் எதற்காக, எதுவரை நடக்கப்போகின்றது என்பதை சற்று கவனித்தோமானால் உண்மை விளங்கிவிடும். அதாவது தீண்டப்படாத மக்களின் தனித்தொகுதி வாயில் மண்ணைப் போடவும் (போட்டாய் விட்டது) மற்றும் இந்த முடிவு (ராஜிமுடிவு) ஆட்சேபிக்கப்படாமல் சட்ட மூலமாய் உறுதிப்பட்டு வெளியாகும்வரை தீண்டப்படாத மக்களுக்கு ஏதோ பிரமாதமான நன்மைகள் செய்யப்போவதாகக் காட்டவும், அவர்கள் தங்கள் தனிப்பிரதிநிதித்துவம் போய்விட்டதை ஞாபகத்துக்குக் கொண்டு வந்து கவலைப்படாமல் இருக்கவும், ஆன காரியங்களுக்காகவே இவை நடைபெறுகின்றன. அன்றியும் அரசியல் சீர்திருத்த சம்பந்தமாய் காங்கிரசின் கூப்பாடுகளுக்கு விரோதமாய் மகமதியர்களோ, கிறிஸ்துவர்களோ, தீண்டப்படாதார்களோ தட்டிப்பேசாமல் இருப்பதற்காக சர்வ கட்சி மகாநாடு,

இந்து முஸ்லீம் மகாநாடு, தீண்டாமை விலக்கு வேலை ஆகியவைகள் மூலம் அழுத்தி வைக்கவும், ஆன காரியங்களுக்கே இவை நடைபெருகின்றன. அரசியல் சீர்திருத்தம் என்பது வெளியாகி அது உறுதியானவுடன் “கையை வளை பார்ப்போம்” என்று இந்த காங்கிரசுக்காரரும், மேல்ஜாதிக்காரரும் சொல்லப்போகின்றார்கள் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. ஆகையால் மதமும், ஜாதியும், மனிதசமூக முன்னேற்றத்திற்கும், ஒற்றுமைக்கும், சமத்துவத்திற்கும் விரோதமாய் இருக்கின்றன என்று கருதியவர்கள் எவரும் இன்றைய தீண்டாமை விலக்குக்கும், மத நடுநிலைமைக்கும், மத ஒற்றுமை மகாநாட்டிற்கும் சிறிதும் சம்மந்தம் வைத்துக்கொள்ள முடியாத நிலைமையிலேயே இருக்கிறார்கள் என்பதோடு மாத்திரமல்லாமல் அதன் உள் அந்தரங்கங்களையும், அவற்றின் பலாபலன்களையும் வெளியில் எடுத்துச்சொல்ல வேண்டியவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 05.02.1933

வருந்துகிறோம்

சுயமரியாதை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு சதா உழைத்துவரும் மாயவரம் தோழர் சி. நடராஜன் அவர்களது அருமைத் தாயாரும் நாளது 1-2-33 தேதி காலை மரணமடைந்த சேதி கேட்டு வருந்துகிறோம். சென்ற 7, 8 மாதங்களுக்கு முன்புதான் தோழர் நடராஜனது தந்தையாரும், அவரது சகோதரியும் காலஞ்சென்றார்கள். அம்மையாரவர்கள் அன்று முதல் தனது கணவன் இறந்த துக்கத்தாலும், குமாரத்தி இறந்த துக்கத்தாலும் ஆழ்ந்தவராகி அதே கவலையாய் இருந்து இம்மாதம் முதல் தேதி காலமாகி விட்டார். இதெல்லாம் அதிசயமற்ற காரியமாயினும், இயற்கையேயாயினும் தந்தையையும், தாயையும் 8 மாத காலத்தில் பரி கொடுக்க நேர்ந்த தோழர் நடராஜனவர்களைப் பற்றியும், அவரது இளைய சகோதரரான சப் ரிஜிஸ்ட்ரார் தோழர். சி. சுப்பையா பி. ஏ. அவர்களைப் பற்றியும் அனுதாபப்படாமல் எவரும் இரா. அம்மையாரவர்கள் கடைசிவரையிலும் மாயவரம் செல்லும் சுயமரியாதைத் தொண்டர்களுக்கும், அன்பர்களுக்கும் பொங்கிப் பொங்கிப் போடுவதில் சிறிதும் சலிப்பில்லாமல் சந்தோஷத்துடனேயே உபசரிப்பார்கள். பெரும்பான்மையான தொண்டர்களுக்கு மாதக்கணக்காய் இளைப்பாருவதற்கு மாயவரம் தோழர் நடராஜன் அவர்கள் வீடு ஏற்றதாய் இருந்துவந்ததற்கும் காரணம் இந்த அம்மையாரின் அன்பு நிறைந்த உபசாரமேயாகும். அப்படிப்பட்ட அம்மையார் காலமானதானது மிகவும் விசனிக்கத்தக்கதாகும்.

தோழர்கள் நடராஜனும், சுப்பையாவும், அவர்களது சிறிய தந்தையார் முத்தையாவும் இயற்கையை செவ்வனே உணர்ந்த ஞானவான்களானதால் அவர்களுக்கு உலக வழக்கப்படியான ஆறுதல் தேவையில்லை என்றே கருதுகிறோம்.

குடி அரசு - இரங்கலுரை - 05.02.1933

“காந்தியின் மிரட்டல்”

காந்தியவர்கள் “உயிர் விடுகிறேன்! உயிர் விடுகிறேன்” என்று சர்க்காரை மிரட்டலாம், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பாராகிய தீண்டப்படாதார் என்பவர்களை மிரட்டலாம். ஆனால் பார்ப்பனர்களை மாத்திரம் மிரட்ட முடியாது. ஏனென்றால் இந்த ‘மகாத்மா’ உயிர்விட்டால் அவருக்கு சமாதி கட்டி, குருபூஜை, உற்சவம் செய்யச் செய்து விட்டு அதன் பேராலும் பலருக்கு பிழைப்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டு மற்றொரு மகாத்மாவையும் சிருஷ்டி செய்து கொள்ள அவர்களால் முடியும். ஆதலால் காந்தி மிரட்டல் பார்ப்பனர்களிடம் மாத்திரம் செல்லாது. ஆகையால் காந்தி மகாத்மா பட்டம் நிலைக்க வேண்டுமானால் ஹரிஜன சேவையை விட்டு விட்டு “மதத்திற்காகத்தான் சுயராஜியம் கேட்கின்றேன்” என்று உப்புக் காய்ச்சும் வேலைக்கோ, ராட்டினம் சுத்தும்படி செய்யும் வேலைக்கோ, ஏழைகள் பணக்காரர்களைப் பார்த்து பொறாமைப் படக் கூடாது என்ற உபதேசம் செய்யும் வேலைக்கோ திரும்புவது தான் நல்ல யோசனையாகும். இல்லா விட்டால் எப்படியாவது ராஜி செய்து கொள்ளுவது எல்லாவற்றையும் விட நல்லதாகும்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 05.02.1933

உள்ள கோவில்கள் போறாதா ?

இன்று இந்தியாவில் பத்து லட்சக்கணக்கான கோவில்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் அனேகம் குட்டிச் சுவர்களாக மாறி கழுதைகள் போய் ஒண்டுவதற்குக்கூட லாயக்கில்லாத நிலையில் இருக்கின்றன. இனி இருக்கவும் போகின்றன. இப்படி இருக்கையில் கல்கத்தாவில் புதிதாக ஒண்ணரை லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்து ஓர் புதுக்கோயில் கட்டி அதில் ஆதிதிராவிடர்களை அனுமதித்திருக்கிறார்களாம். இதை தேசியப்பத்திரிகைகள் போற்றுகின்றன. இது என்ன அக்கிரமம்? எவ்வளவு முட்டாள்தனம்? என்பதையோ சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுகிறோம். பழய கோவில்களில் ஆதித்திராவிடர்களை விட வில்லையானால் அதற்காக புதுக்கோவில்கள் கட்டுவது பித்தலாட்டமான காரியமா? அல்லவா? தீண்டப்படாதவர்களுக்குக் கோவில் பிரவேசம் மறுப்பது உயர்வு தாழ்வு பேதத்தைக் காட்டுவதாய் இருக்கின்றதே என்று சொன்னால் அதற்கு பதில் புதுக்கோவில் கட்டி அவர்களுக்குப் பிரவேச மளித்துவிட்டால் உயர்வு தாழ்வு ஜாதி வித்தியாசம் ஒழிந்து விடுமா என்று கேள்கின்றோம். தேசியம் என்ற பித்தலாட்ட சூழ்ச்சி என்று ஆரம்பமானதோ அன்று முதல் இன்றுவரை தேசியத்தலைவர் முதல், வாலர்கள் வரையில் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் இந்தமாதிரியான சூழ்ச்சிகளும், பித்தலாட்டங்களும் நடைபெற்று மக்களையும், முழு மூடர்களாக்கி வருகின்றது. என்றுதான் இந்த புரட்டுகளும், கேடுகளும் ஒழியுமோ?

குடி அரசு - செய்தி விளக்கக் குறிப்பு - 05.02.1933

புதுமை! புதுமை!! என்றும் கேட்டிராத புதுமை!!!

- சித்திரபுத்திரன்

புதுமை! புதுமை!! என்றும் கேட்டிராத புதுமை!!! என்றால் என்ன?

முதலாவது:- வெகுநாளாய் மறைந்திருந்த சித்திரபுத்திரன் திடீரென்று தோன்றியது ஒரு புதுமை.

இரண்டாவது:- சித்திரபுத்திரன் வெளியிடப் போகும் சேதி ஒரு புதுமை.

மூன்றாவது:- வேடிக்கை புதுமை என்ன வென்றால்,

தோழர்களே! கும்பகோணத்தில் நடைபெறப்போகும் மகாமக விசேஷத்தில் ஒரு புதுமையான வியாபாரம் நடைபெறப் போகின்றது.

தேசத்தில் பஞ்சம்! பஞ்சம்!! பணப்பஞ்சம்!!! நில்லு நில்லு யாருக்கு பஞ்சம்?

சோற்றுக்கு இருந்தால் மாத்திரம் போதாது. நாடகத்துக்கு பணம் வேண்டாமா? குடிக்கிறதுக்கு பணம் வேண்டாமா? கூத்தியாளுக்கு பணம் வேண்டாமா? மோட்டாருக்கு பணம் வேண்டாமா? இந்த இழவுகள் எல்லாம் எப்படியோ போகட்டும் என்றால் எலக்ஷனுக்காவது பணம் வேண்டாமா? நில்லு நில்லு ஒரு சங்கதி என்னவென்றால் எலக்ஷனுக்கு பணம் என்னத் துக்கு? செலவு செய்த பணம் மெம்பர்-பிரசிடென்ட் உத்தியோகம் கிடைத்த வுடன் சம்பாதித்து ஆன செலவும் போக மீதியும் ஏற்படுமே அதை ஏன் இதில் சேர்க்கிறாய் என்று கேட்பீர்கள். அது சரியான கேள்வியாகாது. ஏனெனில் தோற்றுப் போகிறவர்களுக்கும் செலவாகும். பிரசிடென்ட் போட்டி சேர்மன் இல்லாவிட்டால் மெம்பர்களுக்குப் பணம் கிடையாது. மற்றும் பல காரணத்தாலும் எலக்ஷன் செலவு உண்டு. சிநேகிதனுக்காக என்று எத்தனை பேர் “இதாவது ஒரு வேலை கிடைத்ததே” என்று வீட்டுப் பணத்தை பாழாக்குகிறவர்கள் எவ்வளவு பேர்? ஆகவே பல வழிகளிலும் மிராசுதார்களுக்கு

பணம் வேண்டியிருக்கிறது. கல்யாணத்தை வேண்டுமானாலும் பணத்துக்காக கொஞ்சநாள் தாமதிக்கலாம், இழவுக்கு ஒரு நாளாவது பொருக்க முடியுமா? ஆகையால் அதற்கும் வேண்டியிருக்கிறது.

போதாக் குறைக்கு சர்க்காரும் சுயமரியாதைக்காரன் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு திரிகின்றது. நில்லு நில்லு. சந்தடி சாக்கில் இதென்ன புது சங்கதி? என்று கேட்கலாம். விசேஷம் ஒன்றும் இல்லை. தஞ்சாவூர் மிராசு தாரர்கள் மேற்கண்ட செலவை யெல்லாம் உத்தேசித்து நெல்லு கலம் 0-14-0 அணா ஆகிவிட்டதால் சர்க்காருக்குக் கிஸ்தி கட்ட பணமில்லை என்று கருதி “மிராசுதார் கூட்டம் போட்டு” “தீர்மானம் நிறைவேற்றி” கிஸ்து குறைக்க வேண்டும்; வசூலுக்கு வாய்தா கொடுக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். இதைக் கண்ட சுயமரியாதைக்காரன் பிச்சை போடா விட்டாலும் நாயை இல்கே படுத்தி விடாமலாவது இல்லாமல் “என்னத்துக்காக வரி தள்ள வேண்டும். குடிக்கும் கூத்திக்கும் வைதீகத்திற்கும் செலவுக்குப் பணம் இல்லாவிட்டால் அதற்கு சர்க்காரார் பொருப்பாளியா? கண்டிப்பாய் யாருக்கு வரி குறைத்தாலும் தஞ்சாவூருக்கு மாத்திரம் வரி குறைக்கக்கூடாது” என்று சர்க்காருக்கு கம்பி இல்லாத தந்தி பேசி கடைசியில் “கூட்டமும்” “தீர்மானமும்” குப்பைத் தொட்டியில் போடும்படி செய்து விட்டார்களே. இந்த சு.ம.காரருடைய நன்றி கெட்டத்தனம் எவ்வளவு என்று பாருங்கள். சு.ம. வுக்கு வேலை செய்கிற வெட்டி ஆள்கள் எல்லாம் தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்காரர். இதனால் வெகுருடும்பம் கெட்டுப்போய் வெகு பேர்கள் சோம்பேரிகளாகி விட்டார்கள். சு.ம. காரனை வண்டியில் வைத்து முதல் முதல் இழுத்தவர்கள் தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்காரர்கள். தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்காரர் தான் 6 குதிரை கட்டி இழுத்தவர்கள். தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்காரர்தான் சு.ம. காரன் வீட்டு சுவற்றில் ஒரு சதுர அடி சுவறுகூட கண்ணுக்குத் தெரிய மார்க்கமில்லாமல் வீட்டுக்கார அம்மாள் கோபப்பட கோபப்பட சுவரெல்லாம் ஆணி அடித்து மாட்டி இருக்கும் “உபசாரப் பத்திரம்” எல்லாம் முக்கால் வாசி முனிசிபாலிட்டி உள்பட தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்காரருடையது தான், இன்னும் என்ன என்னமோ இவ்வளவும் இருக்க தஞ்சாவூருக்கு வரி குறைக்க வேண்டாம் என்றால் இது எவ்வளவு நன்றிகெட்ட தனம் - உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் நினைக்கும் தனம் என்று பலர் கேளக்கூடும். இதைப் பற்றி பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம்.

இது எப்படியோ இருக்கட்டும் எடுத்த சங்கதியை விட்டு விட்டு சித்திர புத்திரன் எங்கெங்கோ வாய் வைத்து விட்டான் என்ற இலக்கணப் பிழை ஏற்படாமல் பழைய சங்கதிக்குப் போகலாம்.

ஆகவே இப்படிப்பட்ட பஞ்ச காலத்தில் ஒரு புதுமையான வியாபாரம் நடைபெறப் போகின்றது. என்ன அநியாயம்! என்ன அநியாயம்!! என்ன அநியாயம்!!! மனதில் நினைக்கவே பயமாய் இருக்கிறது, வாயில் பேசவே பயமாய் இருக்கிறது. எப்படிதான் உலகமறிய கையில் எழுதுவது என்று

இதற்காக நகைகள், உடுப்புகள் சென்னை எஸ். எஸ். ஆனந்தம் கம்பெனியிலும், திருச்சி சிங்காரம் கம்பெனியிலும், சென்னை அருணகிரி கம்பெனியிலும் பலவித மருந்துகள் வாங்கிக்கொண்டு, நில்வு நில்வு இதென் னையா புதுமையிலும் புதுமை விபசாரத்தில் பணம் சம்பாதிக்க

இதற்கெல்லாம் காரணம் இந்த மாதிரி “புண்ணிய கேஷத்திரங்கள்” என்றுதான் சொல்லவேண்டும். எப்படிப்பட்ட சட்டம் செய்தாலும் புண்ணிய கேஷத்திரங்கள், புண்ணிய தீர்த்தங்கள், புண்ணிய மூர்த்தங்கள் ஒழிந்தாலவ்வது விபசாரத்தை நிறுத்திவிடலாம் என்று நினைத்து சட்டம் செய்வது

சட்டசபை அங்கத்தினர்களின் முட்டாள்தனம் என்றுதான் சொல்லுவேன். இந்தப் புதுமை இதற்கு முன்னும் இரண்டொரு புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில் இருந்து வந்திருக்கின்றது. அது எங்கே என்றால் பிள்ளைவரத்துக்காக என்று செல்லும் க்ஷேத்திரங்கள் சிலவற்றில் ஆண் விபசாரகர்கள் சிலர் இருந்து பணம் சம்பாதித்து வந்திருக்கிறார்கள், வருகிறார்கள். ஆனால் அது மத சம்பந்தமான கணக்கில் தாக்கலாய் வந்ததால் அதைப் பற்றிய விளம்பரம் இல்லாமல் இருந்தது. ஆனால் இப்போது ஆண்களுடைய குஷாலையும் செளகரியத்தையும் எதிர்பார்த்து வயிற்றுக் கொடுமைக்காக பெண்கள் நடத்துவதுபோல் பெண்களுடைய குஷாலையும் செளகரியத்தையும் ஆண்களின் வயிற்றுக் கொடுமையையும் உத்தேசித்து வியாபார முறையில் ஆண்கள் இந்த விபசாரித்தனம் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். முதல் முதல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த புது வியாபார முறையானது இந்த மகா புண்ணிய ஸ்தலமாகிய கும்பகோண க்ஷேத்திரத்தில் அதுவும் மகா புண்ணிய காலமான 12 வருடத்திற்கு ஒரு தடவை வரும் மகாமகபுண்ணிய காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருப்பதால் எல்லாம் வல்ல விசாலாட்சி சமேத விஸ்வநாத ஸ்வாமிகள் இதை என்றும் நிலைபெறவும், எங்கும் பரவவும் அருள் புரிவாராக.

“எவ்வளவு தான் தெய்வத்தன்மை இருந்த போதிலும் (தெய்வத் தாலாவ தெனினும்) மனுஷ எத்தனமும் இருந்தாக வேண்டும்” என்பது போல் மகாமகத்துக்கு வரும் சதிபதிகள் ஒருவரைப்போல் ஒருவர் ஆண்களைப் போல் பெண்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற முறையில் இந்தப் புதுத்தொழிலை ஆதரிப்பார்களாக. பாவமோ புண்ணியமோ தோஷமோ விசேஷமோ எல்லாம் ஆண்களைப் போலவே தானே ஒழிய பெண்களுக்கு என்று வேறு வித மாறுதல் இல்லை. இருந்தாலும் மகாமகத் தீர்த்த ஸ்நானத்தின் பயனாய் சர்வ தோஷமும் பாவமும் பரந்துபோகும். ஆகையால் கவனிக்க கவனிக்க தயவு செய்து கவனிக்கக் கோறுகிறேன்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 12.02.1933

“காருண்ய” சர்க்கார் கவனிக்குமா?

விபசாரத் தடுப்பு மசோதா சென்னையிலும், மதுரையிலும், சீரங்கத் திலும் அமுலுக்கு கொண்டுவரப்பட்டாய்விட்டது. மற்றும் பல ஊர்களிலும் அமுலுக்குக் கொண்டுவர முயற்சிக்கப்படுவதாய் தெரிய வருகிறது. விபசாரத் தடுப்பு மசோதா அமுலுக்கு கொண்டுவர அவசியமாகின்ற பட்டணங்கள் எது எது என்று ஒருவர் அறிய விரும்பினால் அதற்காக கஷ்டப்பட்டு தகவல் தேடவேண்டிய அவசியமே இல்லை. ஒரே ஒரு சுருக்கமான வழியில் கண்டுபிடித்து விடலாம். எப்படி யென்றால் “இந்துமத” ஐதீகப்படி புராண சாஸ்த்திர நிச்சயப்படி, எந்த எந்த ஸ்தலங்கள் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களோ, அதாவது கண்ணால் பார்க்க முக்தி, காதால் கேட்க முக்தி, காலால் மிதிக்க முக்தி, நெஞ்சால் நினைக்க முக்தி, அதுமாத் திரமல்லாமல் எந்த எந்த க்ஷேத்திரங்களை கண்டவரைக் கண்டால் முக்தி, கேட்டவரைக் கேட்டால் முக்தி, நினைத்த வரை நினைத்தால் முக்தி, மிதித்த வரை மிதித்தால் முக்தி என்று இருக்கின்றனவோ அந்தந்த க்ஷேத்திரங்களையெல்லாம் குறித்து பட்டியல் போட்டோமேயானால் உடனே விபசாரத்தடுப்பு சட்டம் அமுலுக்கு வர வேண்டிய ஊர்கள் இவ்வளவுதான் என்று கண்டுபிடித்து விடலாம். அந்த முறையில்தான் இப்போது மதுரையும், சீரங்கமும் ஷே சட்டம் அமுலுக்கு கொண்டுவரப்பட வேண்டிய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களாகி விட்டது.

ஆனால் இப்போது நாம் வெகு அவசரமாக ஒரு புண்ணிய க்ஷேத்திரத் திற்கு, அச்சட்டம் அமுலுக்கு கொண்டுவர வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றோம். அது எது என்றால் அதுதான் மகா புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகவும் 12 வருஷத்திற்கு ஒருமுறை மகாமகா புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகவும் விளங்கப்போகும் நமது மகாமக க்ஷேத்திரமாகிய கும்ப கோணமேயாகும்.

மார்க்சு மாதத்தில் நடைபெறப்போவதாய்ச் சொல்லப்படும் மகாமக விசேஷம் என்பதற்கு தமிழ்நாட்டில் ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்கும் விபசாரிகள் முதல்கொண்டு, கை கால்கள் முடக்கமேற்பட்டு நீட்டவும், குருக்கவும் முடியாமல் அவஸ்தைப் படும் விபசாரிகள் கூட கால்களுக்கும், கைகளுக்கும் தப்பைகள் வைத்துக்கட்டி நிமிர்த்துக் கொண்டு க்ஷேத்திர யாத்திரை

போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். எதற்காக என்கின்ற சந்தேகம் சில தோழர் களுக்கு தோன்றலாம். எதற்காக? தாங்கள் இது வரை செய்த பாவத்தை அந்தக் கிணற்றிலுள்ள மண்ணை, சேற்றை எடுத்து தடவிக் கொண்டால் சகல பாவமும் தீர்ந்து விடுமே என்கின்ற நம்பிக்கைக்காகவா என்றால் அல்லவே அல்ல. இந்த “புண்ணிய காலத்தில்” கும்பகோணக் குருக்கள் பார்ப்பனரும், காப்பி கிளப்பு, டிராமா, சினிமாக்களை காலகேஷபக் கம்பெனி மற்றும் சுதேசி வியாபாரி முதலியவர்களும் சம்பாதிக்கும் புண்ணியம் போல், தாங்களும் கடை வைத்துப் புண்ணியம் (பணம்) சம்பாதிக்கலாம் என்கின்ற எண்ணத்தின் மீதே யாத்திரை புறப்படுகிறார்கள். அந்த ஊரில் ஏற்கனவே ஒரு கூட்டம் உண்டு. சரித்திரகாலம் தொட்டு பேர்பெற்ற கும்பகோண அய்யர்களைக் காப்பாற்றும் விபசாரிகளும், கஞ்சிக்கில்லாத காரணத்தால், உற்சவ காலத்தில் மட்டும் தற்கால சாந்தியாய் விபசாரத்தை மேற்கொள்ளுகின்றவர்களும் சிலர் உண்டு. போதாக்குறைக்கு வெளி ஊர்களிலிருந்தும் பல கூட்டங்கள் புறப்பட்டு இருக்கின்றன.

ஆகவே அந்த “புண்ணியோதய” காலத்தில் கும்பகோணம் முழுவதும் என்ன காரியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் என்பதை மனக்கண்ணால் உருவகப் படுத்திப் பார்த்தால் விஷயம் விளங்காமல் போகாது. விபசாரத்தடுப்பு மசோதா என்பது உண்மையாகவே விபசாரத்தைத் தடுப்பதற்கு ஏற்பட்டது என்று இருந்தால் அது கும்பகோண கேஷத்திரத்தின் மகா புண்ணியோதய காலமாகிய மகாமக காலத்தில் அல்லாமல் வேறு எதற்கு அவசியமானது என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. ஆகையால் “காருண்ய” சர்க்கார் இந்த விபசாரிகளிடம் காருண்யம் வைப்பதை சிறிது நாளைக்கு ஒத்திப்போட்டு விட்டு, மகாமகத்துக்கு வரும் குட்டிச்சுவர்களான ஆண்களிடம் காருண்யம் வைத்து உடனே டெம்பர்வரியாகவாவது கும்பகோணத்திற்கு விபசாரத் தடுப்பு சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவர விரும்புகின்றோம்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 12.02.1933

மகாமகம்

மகாமகம் அல்லது மாமாங்கம் என்பதாக ஒரு பெரிய திருவிழா அடுத்த மாதம்(மார்ச்சு மாதம்) 10 தேதியில் கும்பகோணத்தில் நடத்த ஏற்பாடுகள் வெகு துரிதமாக நடைபெற்று வருகின்றது. சுமார் ஒரு லட்சம் ஜனங்களுக்கு மேலாகவே வந்து கூடுவார்கள் என்று கணக்கிடப்பட்டு, ரயில்வேக் காரர்கள் பல பிளாட்டுப்பாரங்களையும், கொட்டகைகளையும் போடுகிறார்கள். அதற்குத் தகுந்தபடி கூட்டங்களை வரவழைக்க அநேகவித சித்திரப் படங்களை அச்சடித்து ரயில்வே ஸ்டேஷன்களின் மேடைகளில் எல்லாம் கட்டித் தொங்கவிட்டும், பத்திரிகைகளுக்குப் பணங்கொடுத்துப் பிரசுரிக்கும் படி செய்தும் மற்றும் பல வழிகளிலும் விளம்பரம் செய்கிறார்கள்.

சாதாரணமாகக் கும்பகோணமானது ஒரு அழகான பட்டணம் என்றோ, சுகாதார வசதியான பட்டணமென்றோ, வேறு ஏதாவது ஒரு வழியில் மக்கள் அறிவுக்கோ, தொழிலுக்கோ, பயன்படத் தகுந்த விசேஷம் பொருந்திய பட்டணமென்றோ யாரும் சொல்லிவிட முடியாது. அது ஒரு புராதனமான பட்டணம் என்பதோடு, நாளுக்குநாள் கஷ்டம் திசை அடைந்துவரும் தோற்ற முடைய பழங்காலமுறைக் கட்டடங்களையும் உடைய ஊராகும். அதில் வசிக்கும் மக்களோ பெரும்பாலோர் பார்ப்பனர்களும் “மேல் ஜாதி” மிராசுகாரர்களாகும்.

கும்பகோணப் பார்ப்பனர்கள் என்றால் மிக தந்திரசாலிகள் என்பார்கள். கும்பகோணம் மாத்திரமல்ல தஞ்சாவூர் ஜில்லா முழுவதுமே உள்ள பார்ப்பனர்கள் பழைய ராஜாவின் தர்மத்தினாலும் மற்றும் தஞ்சை ஜில்லா விலேயே ஏற்பட்டிருந்த இரண்டு முதல்தர காலேஜினாலும் சாப்பாடும், கல்வியும் சுலபமாய் இருக்கும் இடத்திலேயே கிடைக்கக்கூடிய நிலைமை இருந்ததால் படித்துப் பட்டம் பெறவும், அதற்கேற்ற உத்தியோகங்கள் பெறவும் சௌகரியம் ஏற்பட்டு இந்த மாகாணத்தில் அவர்களே முக்கிய மானவர்களாய் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

சுமார் 25 வருஷங்களுக்குமுன் தமிழ் நாடு மாத்திரமல்ல சென்னை மாகாண முழுவதிலும் தஞ்சை ஜில்லா பார்ப்பனர்களே திவான்களாகவும், பிரபல வக்கீல்களாகவும், முன்சீப், ஜட்ஜி, டிப்டி கலெக்டர் போலீஸ் இன்ஸ்

பெக்டர், சூப்பிரண்டுகளாகவும் மற்றும் பல பெரிய பதவி உடையவர்களாகவும் ஆக நோந்து பிரபலமாகிவிட்டார்கள். இந்தக் காரணங்களால்கும்பகோண பார்ப்பனர்களுக்கு அதிகமான விளம்பரம் ஏற்பட வசதியாகிவிட்டது. அங்குள்ள மிராகதாரர்களும், ஏறக்குறைய பார்ப்பனர்களை காப்பியடித்து தங்களையும் மேல்ஜாதிக்காரர்கள் என்று விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வதோடு நின்றுவிட்டார்களே தவிர, கல்வியில் அவர்களுடன் போட்டி போடவோ, உத்தியோகம் பெறவோ முடியாதபடி பார்ப்பனர்கள் செய்து வந்த சூழ்ச்சியை வென்று முன்னேற முடியவில்லை. ஆதலால் பணம் சேர்ப்பதிலும், பூமியை பெருக்குவதிலும் மாத்திரம் கவலைகொண்டு ஆள் ஒன்றுக்கு 1000 வேலி 2000 வேலி என்பதாக நிலத்தை பெருக்கிக்கொண்டார்கள். இரண்டு கூட்ட மும் சிறிதாவது சரீரத்தினால் உழைக்காமல், ஏழைகள், உழைப்பாளிகள் ஆகியவர்களின் பாட்டினாலேயே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இதைத் தவிர மற்றபடி அந்த ஜில்லாவுக்கும், கும்பகோணத்துக்கும் வேறு உண்மையான யோக்கியதை ஒன்றும் கிடையாது.

ஆனால் மற்றொரு யோக்கியதையும் உண்டு. அது மேற் சொன்னவைகளைவிட மிகவும் மோசமான யோக்கியதையேயாகும். அதென்னவென்றால் தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள ஒவ்வொரு கிராமமும் ஒவ்வொரு விசேஷ ஸ்தலங்களாகும். பாடல் பெற்ற ஸ்தலங்களாகவும், பூலோக வைகுண்டமாகவும், பூலோக சுவர்க்கமாகவும் மற்றும் இந்தியாவில் உள்ள முக்கிய புண்ணியக்ஷேத்திரங்கள், புண்ணிய தீர்த்தங்கள், புண்ணிய மூர்த்தங்கள் என்பவைகள் எல்லாம் தஞ்சை ஜில்லாவிலேயே ஒவ்வொரு கிராமத்தில் ஒவ்வொன்று பிரதிபலிப்பதாக கதைகளும், புராணங்களும் கர்ன பரம்பரை விசேஷங்களும் உண்டு. தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்காரர்கள் படித்துவிட்டு வெளியிடங்களுக்கு சென்று ஆங்காங்குள்ள செல்வங்களை கொள்ளைகொண்டு போய் சேர்ப்பது ஒன்று, கிராமங்கள் தோரும் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களும், பாடல் பெற்றக்ஷேத்திரங்களுமாய் இருப்பதால் மற்ற ஊர்களில் இருக்கும் மூடர்கள் எல்லாம் பாடுபட்டுத்தேடிய பணங்களை மூட்டை கட்டிக்கொண்டுபோய் அந்த ஜில்லாவில் அழுதுவிட்டு வரும் மடத்தனம் இரண்டு. ஆகிய இவைகளால் மாத்திரமல்லாமல், மைசூர், குடகு தேசத்தில் இருந்து வரும் காவேரியானது சேலம் கோயமுத்தூர் ஜில்லா வழியாக வந்தாலும் சேலம் ஜில்லாகாரர்களுக்கு குடிப்பதற்குக்கூட மார்க்கமில்லாமல் செய்துவிட்டும், கோயமுத்தூர் ஜில்லாக்காரருக்கு ஒரு செண்டு பூமிகூட பயிராவதற்கு உதவாமல்படி ஏமாற்றி விட்டு எல்லா தண்ணீரும் நேரே தஞ்சை ஜில்லா சென்று ஜனங்கள் வெளிக்கு போவதற்குக் கூட இடமில்லாமல் எல்லா நிலமும் நஞ்சை பயிராகும்படியும் செய்து கொண்ட சூட்சியால் ஏற்பட்ட லாபம் மூன்று. இந்தப் படியாக “இயற்கை” வளம் பெற்ற தஞ்சை ஜில்லாவுக்கு மகாமக விசேஷம் என்னும் ஒரு புரட்டு யோகமும் சேர்வதில் அதிசயமொன்று மில்லை. ஆனால் இப்போது நாம் இதை ஏன் எடுத்துக்காட்ட வருகிறோம் என்றால், நமது மக்கள் இத்தனை காலம் தான் மூடர்களாய், மடையர்களாய்,

கடையர்களாய் இருந்து இவ்விதப் புரட்டுகளுக்கும், சூட்சிகளுக்கும் ஆளாகி, நஷ்டமும், கஷ்டமும், இழிவும், ஏமாற்றமும் அடைந்து வந்தோம் என்றாலும் இனியும் பாரம்பரியமாய் தலைமுறை தலைமுறையாய் அடைய வேண்டுமா என்பதை ஞாபகப்படுத்தவே இதை எழுதுகிறோம்.

மகாமகம்

தோழர்களே! மகாமகம் என்றால் என்ன? என்பதை சற்று விசாரித்துப் பாருங்கள். இதை அறிவதற்காக நாம் ஆவல் பட்டு தேடினோம். கும்பகோண ஸ்தல புராணம் என்பதில் இருப்பதாக அறிந்தோம். அதை வரவழைத்துப் பார்த்தோம். அதில் உள்ளதை வெளியிடுகின்றோம்.

“கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, நர்மதை, காவேரி, சிந்து, கோதாவரி, சரயு, தாமரபரணி” ஆகிய ஒன்பது நதிகளும் ஒன்பது கன்னிகைகளாக வெளி வந்து, வெள்ளியங்கிரிக்குச் சென்று பரமசிவனை அடைந்து, “உலகத்தில் உள்ள மக்கள் எல்லோரும் எவ்வளவோ கொடியதாகிய பாவங்களைச் செய்து விட்டு எங்களிடத்தில் வந்து ஸ்நானம் செய்து அவர்களது பாவங்களை எங்களுக்கு கொடுத்து தீர்த்துக் கொண்டு போய் விடுகிறார்கள். அந்தப் பாவங்களை யெல்லாம் பெற்றுக் கொண்ட நாங்கள் எப்படி அவைகளை போக்கிக் கொள்ளுவது” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு பரமசிவனார், “கும்பகோணத்திலே, தென்கிழக்கிலே ஒரு தீர்த்தம், உண்டு. 12 வருஷத்துக்கு ஒரு முறை மாசி மாதம் மகாமக நாளன்று அதில் குளிப்பீர்களானால் உங்கள் பாவங்கள் துலைந்து போகும்” என்று சொன்னார். அந்த 9 கன்னிகைகளும் “கும்பகோணம் எங்கே இருக்கின்றது” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு பரமசிவனார் அந்த 9 கன்னிகைகளையும் பார்த்து “நீங்கள் காசிக்குப் போயிருங்கள், அங்கிருந்து நான் விஸ்வேஸ்வரன் என்னும் பெயருடன் உங்களை கும்பகோணத்திற்கு அழைத்துப்போகிறேன்” என்று சொன்னார். அந்தப்படியே கன்னிகைகள் காசிக்குப் போயிருந்தார்கள். பரமசிவனார் அவர்களை காசியிலிருந்து கும்பகோணத்துக்கு அழைத்துச் சென்று மகாமக குளத்தைக் காட்டி குளிக்க வைத்தார். பிறகு சிவபெருமானும் அந்த கன்னிகைகளும் கும்பகோணத்திலேயே கோவில் கொண்டு விட்டார்கள்.” ஆதலால் இதில் அந்த காலத்தில் குளித்தவர்களுக்கு சர்வபாவமும் துலைந்து சர்வ மங்களமும் உண்டாகும்” என்று கண்டிருக்கின்றது.

தோழர்களே! இதுதான் கும்பகோண ஸ்தல மகத்துவமும், தீர்த்த மகத்துவமும், கோவில் மகத்துவமும் ஆகும். இதற்கு அப்புறம் அந்தக் குளத்தில் எப்படிச் குளிப்பது. அதற்காக பார்ப்பனர்களுக்கும் பார்ப்பனப் பெண்களுக்கும் எப்படி, எவ்வளவு பணம் கொடுக்கவேண்டியது என்கின்ற

விஷயங்களும் எந்தெந்த இடத்தில் குளிப்பது, எந்தெந்த சாமியை எப்படி எப்படி கும்பிடுவது என்கின்ற விஷயமும் இருக்கின்றது.

இந்தக் கதையை ஆதாரமாக வைத்த இந்த மகாமக உற்சவத்திற்காக எவ்வளவு ஆர்பாட்டங்கள், எவ்வளவு விளம்பரங்கள், எவ்வளவு பணச் செலவுகள், எவ்வளவுகஷ்டங்கள் என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள். இந்துக் கள் மடையார்கள், அஞ்ஞானிகள், மூடர்கள் என்று ஒருவன் சொன்னால் உடனே கோபப்பட்டுக்கொள்ளத்தான் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கின் றோமே அல்லாமல் அறிவைக்கொண்டு பார்க்கின்றோமா?

இந்த கும்பகோணத்துக்கும், அங்குள்ள மாமாங்கக் குளத்திற்கும் உள்ள விசேஷம் போலவே உலகத்தில் உள்ள அனேக சாக்கடைகளிலும், பட்டிக் காடுகளிலும், குப்பைமேடுகளிலும் உள்ள குழவிக் கல்லுகளுக்கும், நீரோடைகளுக்கும், குளங்களுக்கும், குட்டைகளுக்கு மெல்லாம் புராணங் களும், கதை ஆதாரங்களும், ஐதீகங்களும் இருந்து வருகின்றன. பொதுவாக இது போன்ற எந்தக்காரியங்களுக்கும் விசேஷம் என்பதெல்லாம் இரண்டே இரண்டு வாக்கியங்கள் தான் அடங்கி இருக்கின்றன.

1. சர்வ பாபங்களும் நிவர்த்தியாகிவிடும்.

2. வேண்டியதெல்லாம் அடையலாம்.

என்கின்றவைகளே யாகும்.

இந்த இரண்டு காரியமும் யோக்கியமான காரியமாயிருக்குமா? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

மனிதன் செய்கின்ற பாவமெல்லாம் இந்த மாதிரியான காரியங்களால் தீர்ந்து போவதாயிருந்தால், உலகத்தில் எந்த மனிதனாவது பாப காரியங் களைச் செய்யத் தவருவானா? தயங்குவானா? என்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

மனிதனுக்கு வேண்டிய - அவன் ஆசைப்படும் படியான காரியங்கள் எல்லாம் இந்த மாதிரியான சிறு காரியங்களால் கை கூடிவிடுவதாய் இருந்தால் மனிதனுடைய முயற்சி - நடத்தை - ஒழுக்கம் என்பவைகளுக்கெல்லாம் அவ சியமும், நிபந்தனையும், வரையரையும் எதற்காக வேண்டும் என்பதையும் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

நிற்க, பாவமுள்ள மனிதர்கள் நதிகளில் ஸ்நானம் செய்ததால் நதி களுக்கு அந்தப்பாவங்கள் ஒட்டிக்கொண்டது என்பதில் ஏதாவது அறிவோ, உண்மையோ இருக்க முடியுமா? அந்த நதிகள் அந்தப் பாவத்தை தொலைக்க மற்றொரு தீர்த்தத்தில் போய் குளிப்பது என்று மகாமக தீர்த்தத்துக்கு வந்து குளிப்பதானால் இதில் ஏதாவது புத்தி இருக்கின்றதா? நானையம் இருக்கின் றதா? என்று யோசித்துப்பாருங்கள். இத்தனை பாவங்களையும் ஏற்றுக்

கொண்ட மகாமக தெப்பக்குளம் அதன் பாவத்தைத் தீர்க்க எந்த உருவெடுத்து எந்த குளத்தில் போய் குளிப்பது என்பதையும், பிறகு அந்தக்குளம் வேறு எந்த குளத்துக்குப்போய் பாவத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் என்பதையும் யோசித்தால் கடுகளவு அறிவுள்ளவனாவது இதை ஏற்க முடியுமா என்று பாருங்கள். இதையெல்லாம் கவனித்தால் மதத்தின் பேரால், பாப புண்ணியத் தின்பேரால், கடவுள் பேரால், தீர்த்தம் ஸ்தலம் மூர்த்தி என்னும் பெயர்களால் மக்கள் எவ்வளவு தூரம் ஏய்க்கப்பட்டு, கடையார்கள், மடையார்கள் ஆக்கப் படுகின்றார்கள் என்பதையும் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

மற்றும் அந்த புராணத்திலேயே இந்த மகாமகக் குளத்துக்குள் வடக்கு பாகத்தில் 7 தீர்த்தங்கள் இருப்பதாகவும், கிழக்கு பாகத்தில் 4 தீர்த்தங்கள் இருப்பதாகவும், நடுமத்தியில் 6600000000 அருபத்தி ஆறு கோடி தீர்த்தம் இருப்பதாகவும், இந்த மகாமக குளத்தில் முழுகினால் இத்தனை தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானம் செய்த புண்ணியம் கிடைக்குமென்றும் எழுதி, அந்தப்படி ஒரு சித்திரமும் வரையப் பட்டிருக்கின்றது. இது எவ்வளவு பரிசுக்கத்தக்க விஷயம் என்று பாருங்கள். இதை எழுதினவன் எவ்வளவு அயோக்கியன் அல்லது எவ்வளவு மூடன் என்பதல்ல இப்போதய நமது கேள்வி. மற்றென்ன வென்றால் இதைப்படித்துப்பார்த்து இதன்படி நடப்பார்கள் என்று நம்பிய மக்களை இவன் எவ்வளவு முட்டாளாகவும், அடிவண்டலாகவும் கருதி இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் நமது கேள்வியாகும்.

தீர்த்தம் என்றாலும், நதி என்றாலும், குளம் என்றாலும் என்ன என்பதை சற்று சிந்தித்துப்பாருங்கள். நதி என்றால் மழைபெய்வதால் ஏற்படும் வெள்ளங்கள் எல்லாம் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து மேட்டிலிருந்து பள்ளத்தை நோக்கி ஓடும் ஓடை அல்லது நீர்போக்காகும்.

குளம் என்றால் இந்தமாதிரி ஓடையில் இருந்து வழி வைத்து தண்ணீர் நிறப்புவதோ, அல்லது மழை, வெள்ளத்தால் ஊரில் உள்ள அகத்தங்களையும், கசுமாலங்களையும் அடித்துக்கொண்டுவந்து குளத்தில் விழுந்து தேங்கி யிருப்பதேதான். மற்ற குட்டித்தீர்த்தங்கள் என்பதும் கிணற்றுக்குநீர் ஊற்றம் போன்ற ஊற்றேயாகும். இந்தத் தண்ணீர்களுக்கு எல்லாம் அந்தந்த இடத்தை அனுசரித்த குணங்களேதான் உண்டு. மற்றபடி அவற்றில் ஒருமனிதன் செய்யும் பாவம் என்பதைப் போக்கவோ, அவன் ஆசைப்பட்டதைக் கொடுக் கவோ ஆன சக்திகள் எப்படி இருக்கக்கூடும் என்பது ஒரு மனிதனுக்கு தெரியாதா என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

மாமாங்க குளம் என்பது மேல் கண்டமாதிரியான ஒரு சாதாரண தெப்பக்குளம். மகாமக சமயத்தில் அதில் உள்ள தண்ணீர் அவ்வளவையும் இறைத்து விட்டு வெறும் அடிவண்டலையும், சேற்றையும் மாத்திரம் மீதி வைத்து அதிலும் கந்தகப் பொடியைக் கலக்கி விடுவார்கள். அந்த சேரானது கருப்புக் களிமண் போல் இருக்கும். அந்தக் குளத்தின் விஸ்தீரணமோ சுமார்

500 அடி சதுரம் இருக்கலாம். அடிமட்டம் சுமார் 200 அடி சதுரம் இருக்கலாம். இதில் லக்ஷம் பேர்கள் குளிப்பது என்றால் எப்படி சாத்தியமாகும். அந்தக் குளத்தில் இறங்கி அந்த சேற்றில் கொஞ்சம் எடுத்துச் சரீரத்தில் பூசிக்கொள்ள வேண்டியதுதான். பிறகு இந்த அசிங்கம் போவதற்கு வேறு குளத்தில் குளிக்கவேண்டியதுதான். இதுதான் வழக்கமாம். ஒரு கிறிஸ்தவறோ, ஒரு மகமதியறோ இந்தப்படி செய்தால், அதை நாம் பார்க்க நேர்ந்தால் அப்போது நாம் என்ன என்று சொல்லுவோம்.

மிஸ். மேயோ நமது பழக்க வழக்கங்களைப்பற்றியும், சடங்குகளைப் பற்றியும் தீர்த்தங்களைப்பற்றியும் எழுதியதைப்பார்த்து கோபித்துக் கொண்டோம். ஆனால் இந்த மாதிரி சேற்றில் குளிப்பதால் நாம் செய்த பாவங்கள் எல்லாம் தீர்ந்து விடும் என்று கருதி இருக்கிற முட்டாள்தனமான பேராசைக்காக நாம் வெட்கப் படுவதில்லை என்றால் பிறகு எந்த விதத்தில் நாம் அறிவாளிகள், யோக்கியர்கள், மனிதத்தன்மையுடையவர்கள் என்று யோசித்துப் பாருங்கள். இந்த மாமாங்கத்தால் எத்தனை லக்ஷ ரூபாய் ரயில்க் காரன் கொள்ளை அடிக்கப் போகிறான்? எத்தனை லக்ஷ ரூபாய் பார்ப்பான் கொள்ளை அடிக்கப் போகிறான் என்பதை சிந்தித்துப்பாருங்கள். இவை ஒரு பக்கம் இருப்பதோடு கூட்ட நெருக்கடியில் உயிர்ச்சேதம் எவ்வளவு, திருட்டு எவ்வளவு, இவை தவிர இப்பொழுதே அங்கு கும்ப கோணத்தில் காலராவும் அம்மையும் வந்து விட்டது. இதற்காககொட்டகை கட்டி அங்கு கட்டிலும் படுக்கையும் போட்டாய்விட்டது. பிளேக்குக்கும் கொட்டகையும் போட்டாகி விட்டது. அதுவும் தான் தன் பாபத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள அங்குவரப் போகின்றது. சுடுகாட்டுக்காக 10 ஏக்கர் நிலம் ஒதுக்கி வைத்து அங்கு சில குளிகளும் தயாராய் முனிசிபாலிட்டியார் வெட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்.

கும்பகோணத்துக் கொசுக்களோ அந்த ஊர் பார்ப்பனர்களையும் குச்சிக்காரிகளையும்விட எத்தனையோ பங்கு மோசமானவைகள் என்று சொல்லலாம். ஏனெனில் இது அவர்களை விட மோசமாக வெளியில் இருந்து வருகின்றவர்களின் இரத்தத்தை உரிஞ்சக் காத்துக் கொண்டு இருக்கின்றது. மாமாங்கத்துக்கு போய் வந்தவனுக்கு வரப் போகின்ற மலேரியா காய்ச்சல் அடுத்த மாமாங்கம் வந்தா லொழிய தீராது. இந்த நிலையில் உள்ள மகாமகம் என்ன புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும் என்பதை நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 12.02.1933

ரஷியாவும் அட்வெகேட் ஜெனரலும்

ருஷ்ய (பொது உடமை)க் கொள்கைளைப் பற்றி பேசுவதோ, பிரசாரம் செய்வதோ குற்றமான தென்பதாகப் பல நண்பர்கள் பயந்து அடிக்கடி புத்தி கூறி வருகின்றார்கள். பலர் இதை எடுத்துக்காட்டி பாமர ஜனங்களை மிரட்டி வருகின்றார்கள்.

ஆனால் இவர்களை யெல்லாம் பைத்தியக்காரர்களாக்கத் தக்க வண்ணமும், வீண் பூச்சாண்டி காட்டி பயப்படுத்துகின்றவர்களாக்கும் வண்ண மும், சென்னை மாகாண சட்ட நிபுணரும், அட்வொகேட் ஜெனரலும் (சர்க்கா ருக்கு சட்ட சம்பந்தமான யோசனை சொல்லு பவரும்) ஆன தோழர் அல் லாடி கிருஷ்ணசாமி அய்யர் அவர்கள் சென்னை ஓரியண்டல் யூனிவர்சிட் சங்கத்தின் ஆண்டு விழாவில் மாணவர்களிடையும் மற்றும் பண்டிதர் களிடையும் பேசும் போது நன்றாய் விளக்கிக்காட்டி இருக்கிறார்.

அதாவது, “ருஷியாவில் ஒரு திட்டம் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள், அதில் சில கெடுதல்கள் இருந்தாலும் மேலான நன்மைகளும் இருக்கின்றன. ருஷிய திட்டம் உலக முழுதுக்குமே நல்ல பாடம் கற்பிக்கக் கூடியதாய் இருக் கின்றது. கைத்தொழில் அபிவிருத்தி விஷயத்தில் ருஷியா இப்போது உலகத் திலேயே தலை சிந்தது விளங்குகின்றது” என்றும், “முதலாளிக்கும் தொழி லாளிக்கும் உள்ள சம்பந்தம் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்” என்றும் பேசி இருக்கிறார். ருஷிய திட்டம் என்றால் என்ன? அது எப்படி ஏற்பட்டது? என்பதை யோசித்தால், பொது உடமைப் பிரசாரம் செய்வதோ “மக்களுக்கு அதை எடுத்துக்காட்டுவதே தப்பு” என்கின்ற விஷமப்பிரசாரம், சோம்பேரி களின் சுயநலப் பிரசாரம் என்பது யாவருக்கும் வெளியாகி விடும். திருச்சி யிலும், புதுச்சேரியிலும், சென்னையிலும் இருந்து வெளியாகும் சில மதப் பிரசார பத்திரிகைகள் ருஷியா என்றால் மிரண்டு மிரண்டு பாராங் கல்லில் முட்டி மண்டையை உடைத்துக்கொள்ளுகின்றன. ஆனால் இன்று அவர்கள் காப்பாற்றப் போவதாய் வேஷமிடும் மதங்களுக்கு ஆதாரபீடமாக இருக்கும் மேல் நாடுகளிலும் மற்றும் பல நாடுகளிலும் இருக்கும் நிலைமைகளைப் பார்ப்பார்களேயானால் இந்த பகல் வேஷங்கள் பரிகரிக்கத்தக்க வேஷம் என்பதை உணர்ந்து வெட்கப்படுவார்கள். அதுமாத்திரமல்லாமல் அந்தந்த

மதங்களில் கட்டுப்பட்ட வாலிபர்களும் இவர்களை முன்னே விட்டுப்பின்னே பரிகசிப்பார்கள். ஆதலால் பொதுவுடமை, சமதர்மம் என்கின்ற கொள்கைகளுக்கும், வார்த்தைகளுக்கும் விரோதமாக மதப்பிரசாரப் பிழைப்புக்காரர்களும், சோம்பேரிக் கூட்டங்களும் செய்யும் விஷமப் பிரசாரத்தையும், சூழ்ச்சிப் பிரசாரத்தையும், வயிற்றுப்பிழைப்புப் பிரசாரத்தையும் கண்டு சிறிதும் கவலையோ லட்சியமோ கொள்ளாமல், கொள்கைகளின் தத்துவங்களும், பயன்களும், ஏழை மக்களுக்கும், உழைப்பாளிகளுக்கும் நன்மையாதீமையா என்பதை மாத்திரம் கவனித்து அதன்படி நடக்கவேண்டுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 12.02.1933

ஈ.வெ.ராவுக்கு சென்னிமலை யூனியன் போர்டார் வரவேற்பு

தோழர்களே! இன்று இவ்வூர் யூனியன் போர்டார் அழைப்புக்கு இணங்கி வந்த சமயம் உற்சவக் கூட்டத்திற்காக ஒரு பொதுக்கூட்டம் கூட்டவேண்டுமென்று சொன்னதால் இங்கு பேச ஒப்புக்கொண்டேன். ஆனால் இங்கு கூடியிருக்கும் நீங்கள் பெரிதும் இந்த உற்சவத்திற்காக வந்தவர்கள்.

நான் பேசும் விஷயம் உங்கள் மனத்திற்கு திருப்தியாய் இருக்காது. ஆனாலும் உங்கள் மனதை புண்படுத்தவேண்டும் என்று நான் பேசுவரவில்லை. ஆனால் இதன் பயன் என்ன என்று யோசித்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளவே நான் சில விஷயங்களைப் பேசுகிறேன்.

இன்றைய உற்சவமும், கொண்டாட்டமும் என்ன கருத்தைக் கொண்டது? சுப்பிரமணியசாமிக்கு கல்யாணம். கல்யாணம் செய்து கொண்ட சாமி தேர்மீது ஊர்கோலம் வருகின்றார். இதற்காக இத்தனை ஆயிரம் ஜனங்கள் வீடு வாசல், வேலை வியாபாரம் முதலியவைகளை விட்டு விட்டு வந்து இன்று இங்கு கூட்டத்தில் நெருக்கப்படுகிறார்கள். பலர் காவடி தூக்கி ஆடுகிறார்கள். சாமிக்குக் கல்யாணம் என்பதில் ஏதாவது அறிவு இருக்கிறதா? வருஷந்தோறுமா கல்யாணம் செய்வது? இந்த காவடி தூக்கிக்கொண்டு கண்டபடி குதிப்பதிலும் உளருவதிலும் ஏதாவது அருத்தம் இருக்கிறதா? இதை அன்னிய மதக்காரனோ அன்னிய தேசத்தானோ பார்த்தால் என்ன சொல்லுவான்? வேறு மதக்காரன் இந்தபடி ஆடினால் நாம் என்ன சொல்லுவோம். நமது அறிவுக்கும் நாகரீகத்திற்கும் இது தானா அடையாளம்? எத்தனை வருஷகாலமாக இந்தப்படி மூடக்கொள்கையில் ஈடுபட்டு வருகிறோம்? என்ன பலனைக் கண்டோம். மனிதனுக்கு முற்போக்கே கிடையாதா? 2000, 3000 வருஷத்திற்கு முந்திய நிலை நம்மிடம் சிறிதும் மாறவில்லை. இம்மாதிரி நடவடிக்கை நம்மை மிருக பிராயக்காரன் என்று காட்டுவதுடன் நமது பணம் எவ்வளவு செலவாகின்றது, நமது நேரமும் ஊக்கமும் எவ்வளவு செலவாகின்றது பாருங்கள். கடவுளைப் பற்றிய எண்ணங்களும் பக்திகளும் நமக்கு என்ன பலனைக் கொடுக்கின்றன? அதிக பக்திக்காரன் தனக்கு வேண்டியதெல்லாம் கடவுள் தருவார் என்று எண்ணுகின்றான்.

கடவுளைப் பற்றி அதிகமாய் அறிந்தவன் சகலமும் கடவுள் செயல் அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது என்று எண்ணுகிறான். மனிதனுடைய முற்போக்கையும் அவனது கஷ்டத்தையும் கொடுமையையும் நிவர்த்தி செய்து கொள்ளுவதையும் இந்த எண்ணங்கள் தடைப் படுத்துகின்றன.

பல ஆயிர வருஷங்களாக ஒருவன் கீழ் ஜாதியாய் இருப்பதற்கும் கல்வி அறிவு பெறாமல் இருப்பதற்கும் சதா உழைத்து உழைத்து பாடுபட்டும் பட்டினியாயும் போதிய ஆதாரமும் வசதியும் இல்லாமலும் இருப்பதற்கும் இந்த எண்ணங்களே காரணமாகும் இது போலவே பாடுபடாத சோம்பேரிகள் கோடல்வார்கள் ஆகவும் தலைமுறை தலைமுறையாய் பிரபுக்களாகவும் மேல் ஜாதிக்காரர்களாகவும் இருப்பதற்கும் இந்த எண்ணங்கள் தான் காரணம். இந்த எண்ணங்கள் பணக்காரனுக்கும் சோம்பேரிக்கும் (பார்ப்பானுக்கும்) தான் அனுகூலம். தொழிலாளிக்கும், கூலிக்காரனுக்கும், பண்ணைய ஆளுக்கும் கெடுதியே ஆகும்.

ஏழைகள் தங்கள் தரித்திரத்திற்கும் கஷ்டத்துக்கும் கடவுளும் தலைவிதியும் தான் காரணம் என்று சொல்லிவிடுவாரேயாகில் அவர்கள் எப்படி தரித்திரத்தை நீக்கிக்கொள்ள முடியும்? அவன் தன் பாட்டின் பயனை எவன் அனுபவிக்கிறான்? ஏன் அனுபவிக்கிறான்? என்று பார்த்து அவைகளை தடுக்கவேண்டும். இந்த காரியம் செய்ய ஒரு கடவுளும் ஒப்பாது. ஏனென்றால் கடவுளையும் தலைவிதியையும் பணக்காரனும் சோம்பேரியும் தான் உண்டுபண்ணுகிறான். ஆகையால் அவைகளை தங்களுக்கு தகுந்த மாதிரியாகத் தான் உண்டு பண்ணிக்கொள்ளுவார்கள். இதில் உங்களுக்கு சந்தேகம் வேண்டாம். இங்கு மாத்திரம் அல்லாமல் எல்லா தேசங்களிலும் பணக்காரர்கள் தங்கள் நன்மைக்கும் அது ஸ்திரமாய் இருப்பதற்கும் இந்த மாதிரியாகத்தான் கடவுளை சிருஷ்டித்து அதைப் பிரசாரம் செய்யப் பாதிரி களை ஏற்படுத்தி அவர்களுக்கு பணம் கொடுத்து காப்பாற்றி வருகிறார்கள். இந்தப் புரட்டுகளை உலகில் வெகு பேர் அறிந்திருந்தாலும் ரஷியா தேசத் தார்கள் தான் முதன் முதலில் இதை அழித்து நிர்த்துளியாக்கிப் பணக்காரத் தன்மையையும் பாதிரித் தன்மையையும் ஒழித்தார்கள். ரஷியா தேசமானது இந்தியாவைப்போலவே பணக்காரருடையவும், பார்ப்பனர் (பாதிரி) களுடையவும் ஆதிக்கத்தில் இருந்து ஏழை மக்களை வாட்டி வதைத்து வந்தது. ஆனால் அவர்கள் அதற்குக் காரணம் கடவுள் புரட்டும், மதப்புரட்டும் என்பதை உணர்ந்து அந்த இரண்டையும் அழிக்கத் தொடங்கி இன்று எல்லோரும் சமமாய் வாழுகின்றார்கள். அங்கு சோம்பேரியோ, பிரபோ, பணக்காரனோ, முதலாளியோ, மிராசுதாரனோ, ஜமீன்தாரனோ கிடையாது. எல்லோரும் பாடுபடவேண்டியது. அதன் பயனை எல்லோரும் சமமாய் அனுபவிக்க வேண்டியது. ஒருவனை ஒருவன் ஏய்க்கவோ, ஒருவன் பாடுபட்டதை ஒருவன் அனுபவிக்கவோ முடியாது.

ஆனால் இன்று இங்கு “கடவுள் செயலால்” இருக்கும் தேசத்தில் ஒரு மனிதனுக்கு 1000 ஏக்கர் 10000 ஏக்கர் பூமி கூட இருக்கிறது. பூமிக்குச் சொந்தக்காரன் என்பவன் உழுவதில்லை, விதைப்பதில்லை, தண்ணீர் இறைப்பதில்லை, பாத்தி கட்டுவதில்லை, அறுப்பு அறுப்பதில்லை. ஆனால் விளைந்த வெள்ளாமையை எல்லாம் தன் வீட்டில் கொண்டு போய்க் கொட்டிக் கொள்ளுகிறான். உழுது, விதைத்து, தண்ணீர் பாய்ச்சி, அறுப்பு அறுத்த ஆளுக்கு ஒருபடி போராதா, இரண்டுபடி போராதா என்று அரை வயிற்றுக்குத்தான் கொடுக்கிறான். துணி வேண்டுமானால் தர்மத்துக்கு இனாம் கொடுப்பது போல் அரைத் துணி கொடுக்கிறான். வீடு வேண்டுமானால் காட்டில் கை அகலம் இடம் காட்டுகிறான். இதெல்லாம் பிச்சை கொடுப்பது போல் கொடுக்கிறான். ஆனால் மிராசுதாரனோ இவ்வளவையும் விற்று மாடி வீடு, மோட்டார் வண்டி, தேவடியாள், பிராந்தி, உஸ்கி, நாடகம், சினிமா, தாலூகா, ஜில்லா போர்டு மெம்பர், பிரசிடெண்ட்டு, முனிசிபல் சேர்மென் ஆகியவைகளுக்கு பதினாயிரக்கணக்காக வாரி செலவு செய்து ராஜ போகம் அனுபவிக்கிறான். இந்த அக்கிரமங்களுக்கு உடந்தையாய் இருக்கிற கடவுளும், அனுமதித்துக் கொண்டிருக்கிற கடவுளும், இன்னமும் நமது நாட்டுக்கு வேண்டுமா என்று கேட்கின்றேன். கடவுள் புரட்டு ஒழிந்தா லொழிய இந்த மிராசுதாரர்கள் ஒழியமாட்டார்கள். இவர்களது இப்படிப்பட்ட அகந்தையும் ஆணவமுமான காரியங்களும் ஒழியாது. உங்கள் தரித்திரங் களும் ஒழியாது.

ஆகையால் இவைகளை யெல்லாம் நன்றாய் யோசித்து உங்கள் கஷ்டத்திற்கும் அறிவீனத்திற்கும் காரணம் என்ன என்று கண்டுபிடித்து அதன் படி நடவடிக்கைகள்.

குறிப்பு: 09.02.1933இல் சென்னிமலை போர்டு பள்ளிக்கூடத்தில் சென்னிமலை யூனியன் போர்டாரால் வழங்கப்பட்ட உபசார நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து மாலை நடந்த பொதுக்கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரை,

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 19.02.1933

காங்கிரஸ் ஸ்தம்பித்து விட்டது

‘சுதேசமித்திரன்’ ‘தமிழ் நாடு’ ‘இந்து’ அபிப்பிராயம்

தற்கால காங்கிரஸ் நிலமையை பற்றி “சுதேசமித்திரன்” பத்திரிகையில் நாளாது மாதம் 11-ந் தேதி தலையங்கத்தில் காணப்படும் சில குறிப்புகளாவன:-

“இந்தியாவில் தற்கால நிலையில் சீர்திருத்தங்களுக்காகப் போராடி வற்புறுத்தும் சக்திகள் குறைந்து கொண்டிருக்கின்றன. சீர்திருத்தங்களுக்காக வெகுவாக பிரயாசைப்பட்ட தேசிய உணர்ச்சியானது தலைவரிழந்து சக்தி குறைந்து வருகிறது”.

“இந்நிலையை எவ்விதம் பரிகரிப்பது? சோர்வடைந்திருக்கும் ராஜிய கிளர்ச்சிக்கு எவ்விதம் புத்துயிரளிப்பது”.

“காங்கிரஸ் ஸ்தாபனமானது, தனது சக்திகளை, பல துறைகளில், பல பிரச்சனைகளில் திருப்பி வலுவற்றதாகச் செய்துக்கொள்ளக்கூடாது. இதர பிரச்சனைகள் சமுதாய வாழ்விற்கு எவ்வளவு முக்கியமானதாயினும், இந்த சமயத்தில் ராஜிய பிரச்சனையே முதல் பெறவேண்டும். சட்ட மறுப்பு கொள்கை வெற்றி பெறுவதற்கு, ஆதியில் எவ்வளவு செளகரியங்களிருந்த போதிலும் தற்காலம் அது பயன்படாதென்றோ அல்லது அதற்குத் தேவையான உணர்ச்சி தேசத்தில் இல்லையென்றோ அவர்கள் கருதுவார் களானால், உடனே தேசத்தின் நலத்தை உத்தேசித்து தங்கள் திட்டத்தை திருத்தி அமைத்து விடவேண்டும்”.

என்ற குறிப்புகள் ஹி தலையங்கத்தில் காணப்படுகின்றன.

ஆகவே, இதன் உண்மைத் தத்துவம் என்ன என்பதை வாசகர்கள் ஊகித்து பார்க்க வேண்டுமாய் விரும்புகின்றோம். அரசியல் கிளர்ச்சி தோல்வி யடைந்து விட்டதென்றும், மற்றும் தலைவர்கள் என்பவர்கள் தீண்டாமை, விலக்கு, பரதேசி மறியல், சுதேசிப்பிரசாரம் மற்றும் தபாலாபீஸ் பகிஷ்காரம் முதலிய பல சில்லரை விஷயங்களில் கவனத்தைச் செலுத்தி தொண்டர்களும், தலைவர்கள் என்கின்றவர்கள் தங்கள் தங்களிஷ்டப்படி தலைவிரி கோலமாய் திரிந்ததின் பலனாய் கிளர்ச்சி ஸ்தம்பித்து விட்டது.

வலுகுறைந்து விட்டது, வெற்றிபெற போதியதாக இல்லை. தேசம் இதுசமயம், போதிய உணர்ச்சி பெற்றதாயில்லை என்றும், ஆதலால் தீண்டாமை முதலிய விஷயங்களையும் மறியல், பகிஷ்காரம் முதலிய பல விஷயங்களையும் விட்டு விட்டு குறிப்பாக, சிறப்பாக ஆலய பிரவேச விஷயத்தில் கவனம் செலுத்துவதை விட்டு விட்டு ஒரு புதிய திட்டத்தை அதாவது சர்க்காரோடு ஒத்துழைத்து ஏதாவது ஒரு வழியில் காங்கிரஸ் தோல்வியுறவில்லை யென்றும் வெற்றி பெற்ற தென்றும் பாமர மக்கள் நினைக்கும் படியாக ஒரு தந்திரம் செய்ய வேண்டும் என்று சூசனைக் காட்டுவதாகவே இருக்கிறது. இந்த அபிப்பிராயம் சுதேசமித்திரனுக்கு மாத்திரம் இப்பொழுது தோன்றி இருப்பதாக அதைக்குற்றம் கூறுவதற்கில்லை. ஏனெனில் மற்றொரு பத்திரிகையாகிய.

‘தமிழ் நாடு’

“தமிழ்நாடு” பத்திரிகையும் அதே பிப்பிரவரி மீ 11-தேதி தனது தலையங்கத்தில் காங்கிரஸின் வீழ்ச்சியைப் பற்றி சிறிது சூசனைக் காட்டியிருக்கிறது. என்ன வென்றால்.

“காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் வேகம் குன்றிவிட்டதால் தோழர் காந்தி தீண்டாமை விலக்குப்போர் தொடுத்திருக்கிறார்” என்று எழுதியிருக்கிறது.

இந்த இரண்டு பத்திரிகைக்குமுள்ள வித்தியாசம் என்னவென்றால் சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையானது தோழர் காந்தி அவர்கள் “தீண்டாமை” விலக்கு கோவில் பிரவேசம் முதலிய வேலைகளில் பிரவேசித்ததால் காங்கிரஸ் ஸ்தம்பித்துப் போய்விட்டதென்று சொல்லுகிறது.

“தமிழ்நாடு” பத்திரிகையோ அந்தப்படி சொல்லாமல் காங்கிரஸ் இயக்கம் ஸ்தம்பித்துப்போய் விட்டதால் தோழர் காந்தி “தீண்டாமை விலக்கு” வேலையைத் தொடங்கி இருக்கிறார் என்றெழுதி இருக்கிறது.

எது எப்படி இருந்தாலும் இரண்டு தேசிய பத்திரிகைகளும் காங்கிரஸ் ஸ்தம்பித்துப்போய் விட்ட தென்பதை கண்ணியமாக ஒப்புக்கொள்ளுகின்றன.

ஹிந்து

இதோடு “ஹிந்து” பத்திரிகையின் யோக்கியதையும் சற்று கவனிப்போம். அதாவது “இந்து” பத்திரிகையின் லண்டன் நிருபர் எழுதிய கடித மொன்று பிப்பிரவரி மீ 14-ந்தேதி சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் மொழி பெயர்த்திருப்பதாவது.

“சட்டத்தினாலும் இராணுவத்தினாலும் ஏராளமான பலத்தையுடைய இந்திய கவர்மெண்டானது ஒற்றுமையற்றதும் சரியான ஒரு தலைவரற்றதும் ஆன காங்கிரஸிற்கு தோற்றுப் போவதென்பது, லேசான காரியமல்ல”.

“ராஜிய இயக்கம் சரியாக நடத்தப்படவில்லை யென்று அநேக ஜனங்கள் அபிப்பிராயப் பட்டிருக்கின்றார்கள். சென்ற சில வருஷங்களாக (காங்கிரஸ்) செய்து வந்திருப்பது கண் மூடித்தனமாய் எதிரில் முட்டிக் கொள்ளுவது போலிருப்பதால், அது இந்திய கவர்மெண்டை அசைக்க முடியவில்லை”.

“மகாத்மா காந்தி உலக ஜனங்களின் மதிப்பைப் பெற்றிருக்கிறார் என்றாலும் இக்கால ராஜியத் துறையில் வெற்றி பெற அவர் அருகதையற்றவர்”.

“சட்ட மறுப்பியக்கம் பிரமாதமான பலனைத் தந்துவிடு மென்று பல தேசியவாதிகள் அளவுக்கு மீறி நம்பினது சிரிப்பாக விருக்கிறது”.

“இப்படி வீண் நம்பிக்கை கொள்ளவேண்டாமென்று எங்களில் சிலர் அப்பொழுதே எச்சரிக்கை செய்தோம். நாங்கள் நினைத்தது சரியென்று இப்பொழுது ஏற்பட்டு விட்டது. இந்தியாவின் கட்சி நியாயமானதென்ற எங்களுடைய நம்பிக்கை குறையவில்லை. ஆனால் இந்தியாவின் இலட்சியத்தை அது குறுக்கு வழியில் போய்ப்பெற்று விடாதென்று தெரிந்து கொள்ள விசேஷ சாமர்த்தியம் தேவையில்லை”.

“இந்தியாவின் கோட்டையைப்பிடிக்கப் பெறும் கூச்சல் மாத்திரம் போதா தென்பது, அனுபவத்தில் தெரிந்து விட்டது. ஆர்ப்பாட்டங்கள் மறியல் கள், பகிஷ்காரங்கள் ஆகியவைகள் வெற்றி பெற்றுவிட முடியுமானால் இதற்குள் வெற்றி பெற்றிருக்கவேண்டும்”.

“சட்டசபைகளுக்கு வெளியில் தேசியவாதிகள் மூடத்தனமாக வேலை செய்து வந்திருப்பதுபோல், சட்டசபைகளில் அவர்கள் சரியான வேலை செய்து வந்திருந்தால் அடக்குமுறைக்குக் கையாளாகச் சட்டசபைகளை உபயோகித்திருக்க முடியாது. காங்கிரஸ் சேர்ந்து சட்டசபையில் கவர்ன் மெண்டை நெருக்கி வந்திருப்பார்களாயின் ஒத்துழையாமைக் காட்டில் அவர்கள் சஞ்சாரம் செய்து வந்ததில் அடைந்துள்ளதைக் காட்டிலும் அதிகப் பலனை அடைந்திருப்பார்கள்”.

“இப்போது மகாத்மா தீண்டாமையை ஒழிக்க முனைந்திருப்பது போல் ராஜ்யத்துறையில் முனைந்திருக்கவில்லை என்று தெரிகின்றது. இந்த மத சம்பந்தமான பிரச்சனையை கிளப்பிவிட்டதால் ராஜ்யப்பிரச்சனை சிறிது அசட்டைச் செய்யப்பட்டுவிட்டதாக இங்கு சிலர் நினைக்கின்றார்கள்” என்று எழுதி இருக்கிறது.

ஆகவே “சுதேசமித்திரன்”, “தமிழ்நாடு”, “இந்து” ஆகிய மூன்று “தேசிய” பத்திரிகைகளும் உள்ளதை ஒரு அளவுக்கு ஒப்புக்கொண்டன. ஆனால் “சுதேசமித்திரன்” “இந்து” ஆகிய இரண்டு பார்ப்பனத் தேசியப்

பத்திரிகைகளும் காந்தியை தீண்டாமை வேலையை விட்டு விட்டு சர்க்கார் ரோடு ஒத்துழைக்கும்படி ஜாடை காட்டுகின்றன. “தமிழ் நாடு” பத்திரிகை வருணாச்சிரமத்தையும் ஜாதிப்பிரிவையும் ஒழிக்க வேலை செய்யும்படி சொல்லுகின்றது. ஆனால் தொண்டர்கள், தேச பக்தர்கள், தேசியவாதிகள் இதை எப்படி ஒப்புக்கொள்ளமுடியும்? ‘அரசியலுக்குவேறு வேலை வேண்டாமா?’ எலக்ஷன்களில் வெற்றி பெறுவதற்கு வேறு தந்திரங்கள் வேண்டாமா? சிலருக்கு சாப்பாட்டிற்கே வேறு வழி வேண்டாமா? ஆகையால் மேல்கண்ட பத்திரிகைகள் இதற்கு ஒரு வழி காட்டுமா என்று கேழ்ப்பார்கள்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 19.02.1933

ரகசியம் வெளிப்பட்டதா?

காங்கிரசினுடையவும், காந்தியினுடையவும், கொள்கைகளும் அது சம்பந்தமான கிளர்ச்சிகளும், முதலாளிமார்களுக்கும், உயர்ந்த ஜாதிக் காரர்கள் என்பவர்களுக்கும் மாத்திரமே நன்மை பயக்கத் தக்கதென்றும், காங்கிரசும், காந்தியும், பணக்கார முதலாளிகளுடையவும், ‘படிப்பாளி’ களாகிய சோம்பேரிகளுடையவும் ஆயுதங்களே என்றும் இந்த 7, 8 வருஷ காலமாகவே நாம் தெரிவித்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றோம்.

இதன் பயனாய் தேசியப்புலிகள்-தேசபக்த வீரர்கள் என்பவர்கள் நம்மீது சீறிப்பாய்ந்து நம்மை தேசத்துரோகி என்றும், மதத்துரோகி என்றும் பட்டம் சூட்டி கண்டபடி வைததோடல்லாமல் குத்திவிடுவதாகவும், சுட்டு விடுவதாகவும் வீரம் பேசி ரத்தத்தில் (தோய்த்து) கையெழுத்துச் செய்த பல எச்சரிக்கைக் கடிதங்களையும் அனுப்பினார்கள்.

இவை மாத்திரமல்லாமல் தேசியப்பத்திரிகை என்பவைகளும் மதப் பத்திரிகை என்பவைகளும் நமக்கு இழைத்த தீங்குகளுக்கும் கொடுத்த தொல்லைகளுக்கும் அளவேயில்லை. ராமசாமியையும் சுயமரியாதை இயக்கத்தையும் அடியோடு ஒழித்தாலொழிய தேசியம் வெற்றிபெறாது என்றும், இவற்றை ஒழிப்பதே ஒரு பெரிய தேசிய வேலை என்றும் பேசினார்கள், எழுதினார்கள். சோம்பேரிகளையும் காலிகளையும் ஏவியும் விட்டார்கள்.

மற்றும் மேடையில் ஏறிப்பேச செளகரியம் கிடைக்கப்பெற்றவர்கள் எல்லாம் சுயமரியாதை இயக்கத்தையும் ராமசாமியையும் வைவதும், பேணாப் பிடித்து எழுத சந்தர்ப்பம் கிடைக்கப்பெற்றவர்கள் எல்லாம் சுயமரியாதை இயக்கத்தையும் ராமசாமியையும் தாக்கி எழுதுவதுமான காரியங்களையே நடத்திவந்தார்கள்.

எல்லாவற்றையும் விட இந்த இரண்டு வருஷ காலமாய் அதாவது சத்தியாக்கிரகம், சட்ட மறுப்பு, மறியல் என்கின்ற பெயர்களால் சிலருக்கு ஜெயிலுக்குப்போக சந்தர்ப்பம் கிடைத்தவுடன் அவர்கள் எல்லாம் ஜெயிலிலிருந்து வெளியாகும்போதே ஒவ்வொருவரும் தங்களை பெரிய வீரர்கள்

என்றும், சூரர்கள் என்றும், பிரமாதமான காரியத்தைச் செய்து சாதித்துவிட்ட மேதாவிகள் என்றும் நினைத்துக்கொண்டு ஜெயில் வாசல்படியிலிருந்து வெளிவரும் போதே சுயமரியாதை இயக்கத்தையும் ராமசாமியையும் சின்னா பின்னமாகக் கிழித்தெரிந்து விடப்போவதாய் கருதி ஆவேசத்துடனேயே வருவதும் தலைகால் தெரியாமல் துள்ளித் துள்ளிக் குதிப்பதுமாய் நடந்து வந்தார்கள்.

ஆனால் நம்மைப் பொருத்தவரை நாம் இதை உணர்ந்தும் ஒரு அளவுக்கு இதன் பயனை அனுபவித்துக் கொண்டுமிருந்தாலும் கூட உப்பு சத்தியாக்கிரகம் தொடங்கும்போதே இந்த சத்தியாக்கிரகம் மக்களுக்கு யாதொரு பயனையும் அளிக்கா தென்றும் இது எந்த விதத்திலும் வெற்றி யடைந்ததாக கருதும்படியாகவாவது யாதொரு குறிப்பையும் உண்டாக்கா தென்றும் இது **பொல்லு என்று போய்விடும்** என்றுமே எழுதினோம். மற்றும் இதனால் ஏதாவது பலன் ஏற்பட்டதாகச் சொல்லிக்கொண்டாலும் அது பணக் காரர்களுக்கும் சோம்பேரி வாழ்க்கைக்காரர்களான மேல் ஜாதிக்காரர்கள் என்பவர்களுக்கும் தான் பயன் அளிக்குமே தவிர ஏழை மக்களுக்கும் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும் மக்களுக்கும் யாதொரு பயனையும் உண்டாக்காது என்றும் பந்தயங்கட்டி கூறிவந்தோம்.

கடைசியாக என்ன நடந்தது? என்பதை சற்று சிந்திப்போம். முதல் மூச்சு (உப்பு) சத்தியாக்கிரகமானது பம்பாய் மில் முதலாளிகளினுடைய பண உதவியாலும், பார்ப்பனர்களுடைய பத்திரிகையின் உதவியாலும், பிரசார உதவியாலும் பதினாயிரக்கணக்கான மக்களை ஜெயிலுக்கு அனுப்ப முடிந்தும், கடைசியாக எதை எதிர்த்து சத்தியாக்கிரகம் துடங்கப்பட்டதோ அதிலேயே (சைமன் கமிஷனின் வட்டமேஜை மகாநாட்டிலேயே) தானாகவே போய் கலந்து கொள்ளுகிறது என்கின்ற நிபந்தனையின் மீது ராஜியாகியே எல்லோரும் ஜெயிலில் இருந்து வெளிவரவேண்டியதாயிற்று. அதாவது “சட்ட மறுப்பை நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன், ராஜாக்களும் மகாராஜாக்களும் ஜமீன்தாரர்களும், முதலாளிமார்களுமாய் 100க்கு 90 பேர் கூடிப்பேசி இந்தியாவின் அரசியல் சுதந்திரங்களைத் தீர்மானிக்கப்போகும் வட்ட மேஜை மகாநாட்டில் நானும் கலந்து கொள்ளுகிறேன், அதுவும் அவர்களுடைய நிலைமைக்கு அதாவது அந்த ராஜாக்கள், மகாராஜாக்கள், ஜமீன்தாரர்கள் முதலாளிமார்களுடைய இன்றைய நிலைமைக்கு எவ்வித குறைவும் ஏற்படாதபடி தீர்மானிக்கப்போகும் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளுகிறேன்” என்பதாக ஒப்புக்கொண்டு “ராஜி” பேசித்தான் ஜெயிலில் இருந்து விடுதலை யாக வேண்டியிருந்தது.

அந்த ராஜியும், வட்டமேஜை மகாநாட்டுக்கு காங்கிரசும் காந்தியும் சென்று வரும் வரையில் தான் இருக்க முடிந்ததே தவிர வேறில்லை. ஆகவே அது முடிந்தவுடன் மறுபடியும் ஒரு தடவை சத்தியாக்கிரகமோ மறியலோ

தொடங்கித் தீரவேண்டியதாய் விட்டது. இதிலும் முதலாளிகளுடைய பண உதவியும் பார்ப்பனர்களுடைய பத்திரிகை உதவியும் பிரசார உதவியும் தாராளமாய் கிடைத்தது என்றே சொல்லலாம். இதனாலும் பதினாயிரக் கணக்கான பேர் மறுபடியும் ஜெயிலுக்கு போனார்கள் என்றும் சொல்லலாம். ஆனால் என்ன நடந்தது? முன்போல ஒரு ராஜி என்பதற்கு கூட மார்க்க மில்லாமல் மன்னிப்புக் கேட்டாலொழிய, அதாவது இனிமேல் அப்படிச் செய்வதில்லை யென்று சொன்னாலொழிய வெளியில் விடுவதில்லை என்று சர்க்கார் சொல்லும் நிலையில் இருக்கிறது. காந்தியும் ஏதோ ஒரு வழியில் சர்க்காருக்கு அந்தவித உறுதியைக் கொடுத்துவிட்டோ அல்லது அந்தவித உறுதி சர்க்காருக்கு ஏற்படும்படி ஏதாவது ஒரு சூசனையைக் காட்டிவிட்டோ விடுதலை ஆகப்போகின்றார் என்பதில் யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால் இவற்றினால் எல்லாம் கஷ்டப்படும் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட பலன் என்ன என்பதுதான் நமது கேள்வி.

புதிய சீர்திருத்தம் என்பது அதன்பாட்டுக்கு தானாகவே சைமன் கமிஷன் தீர்மானித்தபடி அல்லது ஒரு வழியில் சற்று அதிகமானால் மற்றொரு வழியில் சற்று குறைந்து ஏதோ ஒரு வழியில் அரசாங்கத்தாருக்கும் முதலாளிமார்களுக்கும் சுதேச ராஜாக்கள், ஜமீன்தாரர்கள், பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள், பார்ப்பனர்கள் ஆகியவர்களுக்கும் எவ்வித மாறுதலும் குறைவும் இல்லாமலும் அவர்களுக்கு என்றென்றைக்கும் எவ்வித குறையும் மாறுதலும் ஏற்பட முடியா மலும் ஒரு சீர்திருத்தம் வரப்போகின்றது - வந்தாய் விட்டது என்பது உறுதி. இந்த சீர்திருத்தமானது பெரிதும் பணக்காரக் கூட்டமும், சோம்பேரிக் கூட்டமுமே நடத்திவைக்கத்தகுந்த மாதிரிக்கு இப்பொழுது திருந்தே பிரசாரங்கள் நடந்தும் வருகின்றன. ஆகவே ஏதோ ஒரு வழியில் அந்த வேலை முடிந்து விட்டது. இனி இந்த நிலையில் அரசியல் மூலம் ஏழைகளுக்கு ஏதாவது ஒரு சிறு பலனாவது உண்டாகும் என்று சொல்வ தற்கில்லை.

இப்படி யெல்லாம் முடிந்ததற்கு ஏதாவது ஒரு இரகசியம் இருந்துதான் ஆகவேண்டும். அந்த ரகசியம் என்ன? என்பதுதான் இந்த தலையங்கத்தின் கருத்து.

இவ்விதக் கிளர்ச்சிகளையெல்லாம் காங்கிரஸின் பேரால் காந்தி யவர்கள் சென்ற இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் ஆரம்பித்த காலத்திலேயே இதை (இந்த சட்ட மறுப்பு உப்பு சத்தியாக்கிரகம்) எதற்காக ஆரம்பிக்கின் றேன் தெரியுமா? என்று சர்க்காருக்கும் மற்றும் முதலாளிமாருக்கும், உயர்ந்த ஜாதியாராகிய சோம்பேரிக் கூட்டங்களுக்கும் தெரியும்படியாக, ஒரு விளம் பரம் வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார். அவ்விளம்பரம் என்ன என்று ஞாபகப் படுத்திப் பார்த்தால் இதன் இரகசியம் இன்னதென்று விளங்கிவிடும். **அதென்னவென்றால்,**

“நான் இன்று இந்தக்கிளர்ச்சி (உப்பு சத்தியாக்கிரகம்) ஆரம்பிக்கா விட்டால் இந்தியாவில் பொது உடமைக்கிளர்ச்சி ஏற்பட்டுவிடும். ஆகையால் அதை அடக்கவும் மக்கள் கவனத்தை அதில் செல்லவிடாதபடி வேறு பக்கத் தில் திருப்பவும்) இதை (உப்பு சத்தியாக்கிரகத்தை) ஆரம்பிக்கின்றேன்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

அன்றியும் இவ்வித கிளர்ச்சிகளால் சர்க்காருக்கு ஏதாவது கெடுதி ஏற்பட்டதா அல்லது அவர்களின் நிலைமைக்கு ஏதாவது குறைவு ஏற்பட்டதா என்று பார்த்தால் யாதொரு குறைவும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. அதுபோலவே தோழர் காந்திக்கும் ஏதாவது கெடுதியோ குறைவோ ஏற்பட்டதா என்று பார்த்தால் அதுவும் ஒரு சிறிதுமில்லை. அதற்கு பதிலாக காந்திக்கு உலகப் பிரசித்தமான பெரிய பேர் ஏற்பட்டு விட்டது. உலகத்திலுள்ள பாதிநிகளும் செல்வவான்களும் அவர்களை ஆதரிப்பவர்களும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமாய் புகழ்ந்த வண்ணமாகவே இருக்கிறார்கள். காந்தியவர்கள் சிறைப்பட்டிலாவது அவருக்கு ஏதேனும் கெடுதி ஏற்பட்டதா என்று பார்த்தால் ஒன்றும் இல்லை. சிறையில் அவருக்கு ராஜபோகத்தில் குறைவில்லை. அவருடைய உபதேசத்தைக் கேட்க ஜெயில் வாசற்படியில் எப்போதும் ஆயிரக்கணக்கான பேரும் அவருடைய தரிசனையைப்பார்க்க எப்போதும் பதினாயிரக்கணக்கான பேரும் நின்ற வண்ணமாய் இருந்ததோடு இருக்கிறதோடு இந்தியாவிலுள்ள முதலாளித்தன்மைகொண்ட பத்திரிகைகள் எல்லாம் தங்கள் தங்கள் பத்திரிகைகளில் அரைவாசிப் பாகத்துக்கு மேலாகவே காந்தியின் புகழும், அவரது திருவிளையாடல்களும், அவரது உபதேசங்களுமாகவே நிறைப்பப்படுகின்றன. அவரது அத்தியந்த சிஷ்யர்களுக்கும் யாதொரு குறைவுமில்லை. சென்ற விடமெல்லாம் சிறப்புடனே பதினாயிரக் கணக்கான கூட்ட மத்தியில் வரவேற்று உபதேசம் கேட்கப் படுவதாகவே யிருக்கின்றன. காந்தி அவர்களது குடும்பத்துக்கும் யாதொரு குறைவும் இல்லை. அவர்களுக்கும் அது போலவே நடைபெறுகின்றன.

ஆனால் போலீசார் கைத்தடியால் அடிபட்டு உதைபட்டு அறைபட்டு மயங்கிக் கிடந்தவர்களுக்கும், காயப்பட்டவர்களுக்கும், சிறையில் சென்று கஷ்டப்பட்டவர்களுக்கும் என்ன நடந்தது? என்று பாருங்கள். ஜெயிலிலும் பணக்காரனுக்கும் சோம்பேரிகளுக்கும் ஏ.பி. வகுப்புகளும் பாடுபடுகின்ற கூட்டத்திற்கு சி. வகுப்புமாய்த்தான் இருந்தது. இதற்காக தோழர் காந்தி ஒரு நேரம் பட்டினி இருந்திருப்பாரானால் ஜெயிலிலும் இந்தக்கொடுமை இருந்திருக்க முடியுமா? அதுவேறு சங்கதி) ஆகவே ஒரு அறிவாளி நடுநிலைமையாளி இந்த சுமார் 2 வருஷ காலமாக இந்தியாவில் நடைபெற்ற காந்தி திருவிளையாடல்களை நன்றாய் கூர்ந்து கவனித்து இருப்பானே யானால் தோழர் காந்தி பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டு என்று சொல்லப்படும் முதலாளி ஆதிக்கத்திற்கு ஒரு ஒற்றறாக கவர்ன்மெண்டாருடைய ஒரு இரகசிய அனுசூலியாக இருந்து வந்தவர் என்றும் ஏழை மக்கள் சரீர்த்தால்

பாடுபட்டு உழைக்கும் மக்களுக்கு துரோகியாய் இருந்து வந்திருக்கிறார் என்றும் சொல்ல வேண்டுமே ஒழிய வேறு ஏதாவது சொல்லமுடியுமா? என்று கேட்கின்றோம். பணக்காரனும் சோம்பேரியும் காந்தியை புகழ்கின்றான். வெளிநாட்டுப் பாதிரியும் பணக்காரனும் ஆதிக்கத்தில் இருப்பவனும் காந்தியைப் புகழ்கின்றான். சர்க்காரும் அவருக்கு மரியாதை காட்டுவதுடன் அவருக்கு இன்னமும் அதிக செல்வாக்கும் மதிப்பும் ஏற்பட வேண்டிய தந்திரங்களை யெல்லாம் பாமர ஜனங்களுக்கு தெரியாமல் படிக்கு செய்து கொண்டும் வருகின்றன.

இவைகளைப் பார்த்தால் எந்த மூடனுக்கும் இதில் ஏதோ இரகசிய மிருக்க வேண்டும் என்று புலப்பட்டு விடும்.

ஏனெனில், நாளைய தினம் தோழர் காந்தியவர்கள் “இந்த சர்க்காரோடு நான் ஒத்துழைக்க வேண்டியவனாகி விட்டேன். ஏனெனில் சட்டசபைகள் மூலம் அனேக காரியங்கள் ஆக வேண்டியிருக்கின்றது. ஆதலால் ஒத்துழை யுங்கள் இல்லா விட்டால் பொது உடமைக்காரரும் சமதர்மக்காரரும் சட்ட சபையைக் கைப்பற்றி தேசத்தை - மனித சமூகத்தை பாழாக்கி விடுவார்கள்.”

என்று (மதராஸ் காங்கிரசுக்காரர் “ஜஸ்டிஸ் கட்சியை அழிக்க சட்ட சபைக்கு போய் மந்திரிகளை ஆதரிக்க வேண்டியிருந்தது” என்று சொன்னது போல்) சொல்லுவாரேயானால் (சொல்லப் போகிறார்) அப்போது ஜனங்கள்- பாமர ஜனங்கள் யாதொரு முணு முணுப்பும் இல்லாமல் உடனே கீழ்ப்படிவ தற்குத் தகுந்த அளவு காந்திக்கு எவ்வளவு செல்வாக்கும் பெருமையும் வேண்டுமோ அவ்வளவும் ஏற்படுத்த வேண்டியது இன்று சர்க்கார் கடமை யாய் இருந்து வருகின்றது. இவ்வளவோடு நிற்கவில்லை காந்தியின் புண்ணிய கைங்கரியம். மற்றும் கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட மக்களாகிய உழைப்பாளி களான தீண்டாத வகுப்பார் என்பவர்கள் எப்படியோ முன்னுக்கு வருவதான ஒரு வழியை அடைந்தவுடன் அவர்களையும் என்றென்றும் உழைப்பாளி களாகவே ஊராருக்காக கஷ்டப்படும் மக்களாகவே இருக்கும்படியான மாதிரிக்கு அவர்களை ஹரிஜனங்கள் என்னும் பேரால் ஒரு நிரந்தர ஜாதி யாராக்கி வைக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகளும் நடக்கின்றன. அதைப்பற்றி தோழர் அம்பெத்காரின் அறிக்கையும்-காந்தியாரின் மறுமொழியும் தமிழ்நாடு பத்திரிகையின் தலையங்கமும் ஆகிய சுருக்கங்களை மற்றொரு பக்கம் பிரசுரித்திருக்கிறோம். அதைப்பார்த்தால் ஒரு அளவுக்கு விளங்கும்.

காந்தியாரின் சுயராஜ்ஜியக் கொள்கைகளில் முக்கியமானது வருணாச் சிரமதர்மமும், ஜாதிமுறையும் என்றென்றும் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பதாகும். ‘காந்தியின் வருணாச்சிரம கொள்கைக்கு வேறு அருத்தம்’ என்று சிலர் சொல்லுவதானாலும் அந்த வேறு அர்த்தம் இன்னது என்பதை காந்தியாரே பல தடவை சொல்லியிருக்கிறார் அதாவது பிராமணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என நான்கு வருணம் பிறவியில் உண்டு

என்றும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் முறையே அறிவு பலம் வியாபாரம் சரீரத்தினால் உழைப்பு ஆகியவைகளிலேயே ஈடுபடவேண்டியவர்கள் என்றும் சொல்லுகிறார். ஜாதி முறைக்கும் காந்தியார் கூறும் தத்துவார்த்த மானது தொழில்களுக்காக ஜாதிமுறை ஏற்பட்டதென்றும் அந்த ஜாதி முறையும் பிறவியிலேயே ஏற்பட்டதென்றும் அந்தந்த ஜாதியானுக்கு ஒரு பிறவித் தொழில் உண்டென்றும் அந்தந்தத் தொழிலையே-அவனவன் ஜாதிக்கு ஏற்ற தொழிலையே அவனவன் செய்து தீர வேண்டும் என்றும் சொல்லுகின்றார். இவ்வளவோடு மாத்திரமல்லாமல் “இந்தமாதிரியான வருணாச்சிரம மர்ம முறையையும், ஜாதி முறையையும் நிலைநிறுத்தவே சுயராஜ்ஜியத்திற்கு பாடுபடுகிறேன்” என்றும் கூறுகிறார். இந்த முறையில் காந்தியாரால் யாருக்கு லாபம் யாருக்கு சுகம் என்பதையும் யாருக்கு நஷ்டம், யாருக்கு கஷ்டம் என்பதையும் வாசகர்களையே சிந்தித்துப்பார்த்து முடிவு செய்துகொள்ளும்படி விட்டுவிடுகின்றோம். ஆகையால் காந்தியாரின் அரசியல் கிளர்ச்சியின் ரகசியமும் தீண்டாமை விலக்கு கிளர்ச்சியின் ரகசியமும் இப்போதாவது மக்களுக்கு வெளியிட்டதா இல்லையா என்று கேள்கிறோம். தலையங்கம் நீண்டுவிட்டதால் வருணாச் சிரமத்தைப்பற்றி மற்றொரு சமயம் எழுதுவோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 19.02.1933

மாமாங்கம்

கும்பகோணத்தில் நடைபெறப்போகும் மாமாங்க விஷயமாய் சென்ற வாரம் தலையங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தோம். மாமாங்கம் என்பது இந்து மதத்தில் சம்மந்தப்பட்ட ஒரு புண்ணிய (நல்ல) காரியமாக பாவிக்கப்படுகின்றது என்றாலும், அது பெரிதும் சுயநலக்காரர்களாகிய முதலாளிமார்கள், சோம்பேரி வாழ்க்கைக்காரர்கள் ஆகிய இருகூட்டத்தாரின் விளம்பரங்களின் மூலமாகவே அது பிரபலப்பட்டு மக்கள் அதில் ஈடுபடுகின்றார்கள். மாமாங்கத்தை விளம்பரம் செய்யும் இவர்கள் மூன்று வகையாவார்கள். ஒன்று பார்ப்பனர்கள், இரண்டு வியாபாரிகள், மூன்று ரயில்வேக்காரர்கள். இம் மூவருக்கும் அனுகூலக்காரராகவும் கூலிக்காரராகவும் இருக்கும் சில பத்திரிகைக்காரர்கள் மூலமே அதிக விளம்பரமாகின்றது.

இதன் பயனாய் மாமாங்கத்திற்கு பல ஜனங்கள் வருவார்கள் என்று நாடகக்காரர்கள், சினிமாக்காரர்கள், சூதாட்டக்காரர்கள், விபசாரக் குச்சிக் காரிகள் மற்றும் முடிச்சவிழ்க்கும் (சட்டைப் பை) திருடர், தந்தித்திருடர், கத்திரிக் கோல் திருடர் முதலிய திருட்டுவகைக்காரர்களும் ஏராளமாய் வந்து, தங்கள் தங்கள் தொழில்களை நடத்துவார்கள். அங்கு ஏற்கனவே உள்ள சாராயக்கடைகளிலும் வெகு நெருக்கடியாய் வியாபாரம் நடக்கும். இவைகள் தவிர அரிசி, பருப்பு, உப்பு, புளி, மிளகாய் முதலிய ஆகாரத்திற்கு அவசிய மாய் வேண்டிய சாமான்களாக இல்லாமல் வேறு அநேகவித சாமான்கள் அதாவது விளையாட்டு சாமான்கள், வேடிக்கை சாமான்கள்-அதிசய சாமான்கள் - அற்புத சாமான்கள், பிரபுக்கள் வீட்டில், மகாராஜாக்கள் வீட்டில் இருக்கத்தக்க சாமான்கள் ஆகிய போக போக்கிய சாமான்களே ஏராளமாய் வரும்.

இவை தவிர காப்பிக்கடை, சோத்துக்கடை இவைகள் புதிய புதிய பெயர்களால் நன்றாய் விளம்பரம் செய்யப்பட்டு, எச்சில் மீது எச்சில் படிந்து, எச்சில் குளத்தில் சாப்பிடுவது போல் ஓட்டல்கள் விளங்கும். இவைகள் தவிர காலரா, மலேரியா, இன்புளுயன்சா, அம்மை, பிளேக்கு முதலிய தொத்து நோய்களும் உண்டாகும். மற்றும் கூட்ட நெருக்கடியில் பலர் நசுக்குண்டு சாகலாம்.

இவைகள் தான் மேல் கண்ட விளம்பரங்களால் ஏற்படும் பயனே தவிர வேறு என்ன ஏற்படக்கூடும் என்பதை சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். மாமாங்க சம்பந்தமான இந்த உண்மைகளை வெளிப்படுத்தி பாமர ஜனங்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்ததற்காக மிக மிக கோபங்கொண்டு மெயில் பத்திரிகையில் அதன் நிரூபர் ஒரு சேதி எழுதி இருக்கிறார். அதன் சுருக்கமாவது:-

“சுயமரியாதை இயக்கத் தலைவர்களும், சில காங்கிரஸ்காரர்களும் சேர்ந்து மகாமக பஹிஷ்காரம் செய்யப் புறப்பட்டு சில துண்டுப் பிரசுரங்கள் மாயவரத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தி வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் வெற்றி பெற மாட்டார்கள். ஏனென்றால் சுயமரியாதைக்காரர்களை நாஸ்திகர்கள் என்றே ஜனங்கள் கருதுவதால் இவர்கள் பேச்சை யாரும் கேட்க மாட்டார்கள். அன்றியும் இவர்கள் இப்படிச் சொல்லுவதாலேயே அனேகம் பேர் மாமாங்கத்துக்கு வருவார்கள். ஆதலால் சுயமரியாதைக்காரர் வேலை பயன்படாது” என்று எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

சுயமரியாதைக்காரர்கள் நாஸ்திகர்கள் என்பதினாலேயே அவர்கள் நல்லது சொன்னாலும்கூட ஜனங்கள் கேட்கமாட்டார்கள் என்கின்ற தைரியம் “மெயில்” நிரூபருக்கு எப்படி ஏற்பட்டதோ தெரியவில்லை.

நாஸ்திகர் அல்லாதவர்கள் அவ்வளவு பெரிய மூடர்கள் என்று மெயில் பத்திரிகையின் நிரூபர் கருதி இருப்பது அவரைத்தான் ஏமாற்றமடையச் செய்யுமே ஒழிய மற்றபடி சுயமரியாதைக்காரரை ஒன்றும் செய்துவிடாது.

மாமாங்கத்திற்கு ஜனங்கள் போவதினால் சுயமரியாதைக்காரருக்கு நஷ்டம் ஒன்றும் இல்லை. மாமாங்கத்திற்கு ஜனங்கள் போகாமல் இருந்து விடுவதால் சுயமரியாதைக்காரருக்கு லாபம் ஒன்றும் வந்துவிடப் போவ தில்லை.

கால தேச நிலைமையை உத்தேசித்து இந்த மாதிரி முற்போக்குள்ள காலத்தில் எங்கோ ஒரு சுகாதாரமற்ற ஆபாச ஊரில் உள்ள ஒரு சேற்றுத் தண்ணீரில் குளிப்பதற்காக மக்கள் 10, 20, 100, 200 ரூ. வீதம் செலவு செய்து கொண்டு போய், பலவித துன்பங்களையும் நோய்களையும் சம்பாதித்துக் கொண்டு வருவது அறிவுடமையா என்ற கருத்தின் மீதுதான் இந்தப்பிரசாரம் செய்கிறார்களே ஒழிய வேறு காரியம் ஒன்றும் இல்லை. இந்திய மக்களுடைய - (சிறப்பாய்) தென்னாட்டு மக்களுடைய பகுத்தறிவை அளப்பதற்கு இந்த கும்பகோண மாமாங்கமே ஒரு முக்கிய அளவு கருவி என்றே நினைக்கின்றோம்.

அன்றியும் இதுவரை செய்துவந்த பகுத்தறிவு பிரசாரமானது எவ்வளவு தூரம் பயன்பட்டது என்பதையும் அறிய இது ஒரு சந்தர்ப்பமும் ஆகும்.

தவிர ஆங்காங்குள்ள பகுத்தறிவு சங்கத்தாரும், சுயமரியாதைச் சங்கத்தாரும், அதன் சார்புடைய மற்ற சங்கத்தாரும், தேசியவாதிகள் என்பவர்களும் இந்த மாமாங்கப் புரட்டைப் பற்றி பாமர ஜனங்களுக்கு நன்றாய் விளக்கிப் பிரசாரம் செய்து அவர்களை இந்த மாதிரியான கஷ்டத்தில் இருந்தும், நஷ்டத்தில் இருந்தும் மீட்பார்களாக.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 19.02.1933

‘மெயில்’ பத்திரிகையின் கூற்று

சென்னை “மெயில்” பத்திரிகையானது தனது 11-2-33 தேதி தலையங்கத்தில் எழுதுவதாவது:-

“சுயமரியாதை இயக்கமானது எல்லா மதங்களையும் துணிகரமாகத் தாக்கி வருவதுடன் மதங்களை அழிக்க வேண்டுமென்று பலமான பிரசாரம் செய்து வருகிறது. இதற்குக் காரணம் சர்க்கார் மத நடுநிலைமை வகித்திருக்கிறது என்ற ஒரே சாக்குத்தான். இதன் பயனாய் இப்பொழுது மத விஷயமான பிரசாரங்களுக்கு பொது மேடைகளில் இடமில்லாமல் போய் விட்டது. கோவிலிலும், பள்ளிவாசல்களிலும், சர்ச்சுகளிலும் மாத்திரம் தான் தனியாய் பேச முடிகின்றது. இதனால் சோவியத் ரஷியாவில் மதம் அழிந்தது அத் தேசம் நாசமுற்றது போல் இங்கும் நேரலாம் என்று கருத இடமேற்படுகின்றது. மத விஷயம் மறுபடியும் பொது மேடைகளுக்கு தாராளமாய் வரவேண்டுமானால் பள்ளிக்கூடங்களில் மதத்தைப் புகுத்தியாக வேண்டும். தோழர் காந்தியையும் தீண்டாமை விலக்குப் பிரசாரம் செய்வதை விட்டு விட்டு சுயமரியாதைக் கட்சியை ஒழித்து அதன் பிரசாரத்தை அடக்கும் விஷயத்தில் பாடுபட்டால் அது மிகவும் பயனளிக்கும்”

என்பது விளங்க எழுதி இருக்கிறது. இதைப் பார்த்து நாம் ஒன்றும் ஆச்சரியமடையவில்லை. ஏனெனில் சுயமரியாதை இயக்கத்தைப்பற்றி இதுவரை இந்து மதக்காரரும் இஸ்லாம் மார்க்கக்காரரும், கிறிஸ்து சமயக்காரரும் எவ்வளவு தூரம் தாக்க வேண்டுமோ, குறையும் பழியும் கூற வேண்டுமோ, அவ்வளவு தூரம் தாக்கி, குறை கூறியும் அந்தப்படியே பிரசாரம் செய்தும் பாமரமக்களை ஏவியும் வருகிறார்கள்.

ஆனால் மேற்கண்ட இந்த பலமதக்காரர்களைப் போலவே மனப் பான்மையும், ஊரார் உழைப்பில் வாழும் சுகவாழ்வும் கொண்ட செல்வவான்கள் என்னும் மற்றொரு மதக்காரர், அதாவது பணக்கார சுகவாசி மதக்காரர்கள் ஆன “மெயில்” பத்திரிகை இனத்தாரும் தங்களது நலத்திற்கும் ஆபத்து வருமோ என்னமோ என்ற பயத்தால் நம்மை ஏதோ ஒருவழியில் தாக்கியாக வேண்டியவர்கள் தான். ஆதலால் இவர்கள் இப்போது தாக்குவதில் நமக்கு அதிசயமொன்றுமில்லை.

ஆனால் ஒவ்வொரு தாக்குதல்காரர்களும் தாங்கள் தாக்குவதற்காகச் சொல்லும் காரணம்தான் இங்கு யோசிக்கத் தகுந்தது.

அதாவது, சுயமரியாதைப் பிரசாரத்தால் மதங்கள் ஒழிந்து கடவுள் உணர்ச்சி மறைந்து போகுமானால் இந்த மதப் பாதுகாப்பாளர்கள் என்பவர்கள் மக்களுக்கு “மோகஷம் கிடைக்காமல் போய் விடுமே” “கடவுள் சன்மானம் கிடைக்காமல் போய்விடுமே” “எல்லோரும் நரகத்துக்குப் போய் விடுவார்களே” என்றுதானே கஷ்டப்படவேண்டும். அப்படிக்கெல்லாம் இல்லாமல், எதற்கெடுத்தாலும் சுயமரியாதைகாரர்களை உச்சரிப்பதுடன், சோவியத் ருஷியாவை ஜெபித்து, சர்க்காரைக் கூப்பிட்டு பூச்சாண்டி காட்டுவதின் இரகசியம் என்ன என்பதைக் கவனித்தால் மதத்தின் இரகசியமும், கடவுள் உணர்ச்சியின் இரகசியமும் தானாய் விளங்கிவிடும் என்றே கருதுகிறோம்.

சோவியத் ருஷியாவில் மதமும் கடவுளுணர்ச்சியும் போய்விட்டதால் அது கடலுக்குள் முழுகிப் போய்விடவுமில்லை. காற்றில் பறந்து போய் விடவுமில்லை. தீப்பற்றி எறிந்து விடவுமில்லை.

மற்றபடி சோவியத் ருஷியாவைப் பற்றி யாராவது ஏதாவது யோக்கியமான - உண்மையான குற்றம் சொல்லவேண்டுமானால் அங்கு (சோவியத் ருஷியாவில்) “ஒருவன் உழைப்பை ஒருவன் அனுபவிப்பதில்லை. எல்லோரும் எல்லோருக்காகவும் பாடுபட வேண்டியது பலனை எல்லோரும் சரி சமமாய் அனுபவிக்கவேண்டும் என்கிறார்கள்” இந்தப்படியே நடக்கிறார்கள். இது தான் அங்குள்ள கெடுதி. இந்தக்கெடுதி சோவியத் ருஷியாவைத் தாண்டி அதற்கு 250 மைல் தூரத்திலிருக்கும் இந்தியாவுக்கும் வந்துவிடுமேயானால் யாருக்கென்ன ஆபத்து வந்துவிடும். அல்லது இந்தியா எந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கிவிடும். எந்தக்காற்றில் பறந்துவிடும் அல்லது எந்த நெருப்பில் எறிந்து சாம்பலாகிவிடும். புலி வருகின்றது! புலி வருகின்றது!! என்று போலி மிரட்டு மிரட்டுவதானது புலி வருவதைத் தடுத்துவிட முடியாது. அந்தப்படி புலியும் கிடையாது. பசுதான் வரப்போகிறது.

ஆகவே இவ்வித மிரட்டல்களையும், பழிசுமத்தல்களையும் இனி யாவது இந்தக்கூட்டங்கள் கை விட்டுவிடும் என்று கருதுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 19.02.1933

மாமாங்கத்தில் பார்ப்பன கும்மாளம்

கும்பகோண மாமாங்கம் பார்ப்பனர்கள் புரட்டு என்றும், அவர்களது விளம்பரங்களுக்கும் பெருமைக்கும், லாபத்துக்கும் ஆதாரம் என்றும் நாம் சொன்னோம். இப்போது அது சரியா? இல்லையா? பாருங்கள். “தோழர்கள் ரங்கசாமி ஐயங்கார் பொருட்காட்சியை திறந்தார். சி. ஆர். சீனிவாசயங்கார் சங்கீத மகாநாட்டைத் திறந்தார், விசாலாட்சி பாடினார். முத்தையா பாகவதர் கதை செய்தார். டி.பி. கல்யாணராம சாஸ்திரிகள் வரவேற்பு தலைவர். ராமசாமி அய்யர், டைகர் வரதாச்சாரியார், கணபதி சாஸ்திரி, அலமேலு ஜெயராமய்யர், மற்றும் குமரய்யர், சுப்பைய்யர், ராமசாமி சாஸ்திரி, ரங்காச்சாரி, சுந்தரகனபாடி, சிங்கார கனபாடி, ஆச்சாரிய ஸ்வாமிகள் என்றெல்லாம் பார்ப்பன நபர்களே எங்கும் தோன்றுவதும் ஏதோ இரண்டொரு பார்ப்பனரல்லா முண்டங்கள் இவர்களுக்கு வால்பிடிப்பதுமாய் இருப்பதை அவர்களது (பார்ப்பனர்களது) பத்திரிகைகளிலேயே காணலாம். ஆகவே மாமாங்கம் பார்ப்பனர் சூட்சி என்றும், அவர்களது வாழ்வுக்கே ஏற்பட்டதென்றும் சொல்லுவதில் என்ன பிழை இருக்கிறது. இதை பார்ப்பனரல்லாத சோணகிரிகள் உணர வேண்டாமா?

குடி அரசு - செய்தி விளக்கக் குறிப்பு - 19.02.1933

எதை நம்புவது!

- சித்திரபுத்திரன்

தீண்டாமையை ஒழிக்கப்பட்டினி கிடக்கும்படி கடவுள் கட்டளை இட்டிருப்பதாக காந்தி சொல்லுகிறார்.

தீண்டாமையை நிலை நிறுத்துவதற்காக யானை குதிரைகளுடன் பல்லக்கு சவாரி செய்யும்படி கடவுள் கட்டளையிட்டிருப்பதாக சங்கராச்சாரி யார் சொல்லுகிறார்.

அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது. ஆதலால் மேற்கண்ட இரண்டு காரியங்களும் கடவுள் திருவிளையாடல் என்று கடவுள் பக்தர்களான ஆஸ்திகர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த மூன்றும் முட்டாள் தனமும், சுயநலம் கொண்ட போக்கிரித் தனமும், பித்தலாட்டமும், ஏமாற்றலும் அல்லது இதில் ஏதாவது ஒன்றாகத்தான் இருக்க வேண்டுமே ஒழிய வேறில்லை என்றும் ரஷியர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

இவற்றுள் எதை நம்புவது, எதை நம்பினால் உண்மையில் தீண்டாமை ஒழிய முடியும்?

குடி அரசு - கட்டுரை - 26.2.1933

திருவாங்கூரில் சமதர்ம முழுக்கம்

தோழர்களே! இன்று நான் பேசப்போவது உங்களுக்கு சந்தோஷமாக இருக்காது. ஏனெனில் நீங்கள் அநேகமாய் இன்று இங்கு நடக்கும் உற்சவத் திற்காக வந்தவர்கள். மிகுந்த பக்திவான்கள். நானோ அவற்றையெல்லாம் வீண் தெண்டம் என்றும், புரட்டு என்றும் சொல்லுகிறவன். அதுமாத்திரமல்லாமல் உங்களது கடவுள் உணர்ச்சி, மத உணர்ச்சி, ஜாதி உணர்ச்சி, தேச உணர்ச்சி ஆகியவைகளையும், உங்களது சமூகத்தில் வெகுதூரமாய் இருந்துவரும் பழக்க வழக்கங்களையும் குற்றம் சொல்லவோடல்லாமல் அடியோடு அழித்து ஒழித்துவிட வேண்டுமென்றும் சொல்லுகின்றவன். இதை நீங்கள் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பீர்களா என்பது எனது முதல் சந்தேகமாகும். நீங்கள் பொறுத்தாலும் சரி பொறுக்காவிட்டாலும் சரி அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. ஏனென்றால் உங்களிடம் நான் முதலிலேயே என்னிஷ்டப் படி பேச அனுமதி வாங்கிவிட்டேன். ஆனால் நீங்கள் நான் பேசப்போவதைப் பற்றி வருத்தப்படுவதற்குமுன் ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் கவனித்துப்பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதென்னவென்றால் நான் ஏன் இப்படிப் பேசுகிறேன். இதனால் எனக்கு என்ன லாபம்? இந்தப்படி பேசுவதனால் யாராவது எனக்கு பணம் கொடுப்பார்களா? ஒரு மனிதன் என்னைப் போல் வயது சென்ற “கிழவன்” ஒருவன் ஜாதியைக் குற்றம் சொல்லவும், மதத்தைக் குற்றம் சொல்லவும், கடவுளைக் குற்றம் சொல்லவும், கோவிலைக் குற்றம் சொல்லவும், தேசத்தைக் குற்றம் சொல்லவும், அரசாங்கத்தைக் குற்றம் சொல்லவுமான ஒரு கஷ்டமும் துக்கமுமான காரியத்தை ஏன் செய்ய வேண்டும். நான் இதற்குமுன் இவைகளையெல்லாம் ஒரு காலத்தில் ஆதரித்திருப்பது உங்களில் பலருக்கு நன்றாய்த் தெரியும். தேசியத்திற்காக பலதடவை சிறை சென்றதும் உங்களுக்குத் தெரியும். அப்படியிருக்க இப்போது இப்படிச் சொல்ல என்ன காரணம்? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். இவைகளால் மக்கள் சமூகத்திற்கு ஏற்பட்ட நன்மை என்ன? என்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

உலக சரித்திரம் கிடைத்த காலந்தொட்டு ஜாதி, மதம், கடவுள், தேசம், சமூகம், அரசாங்கம் ஆகியவை இருந்து தான் வந்திருக்கின்றன. இவை களைப் பற்றிய அபிமானங்களும், சீர்திருத்த முயற்சிகளும், பெரியார்களும், மகாத்மாக்களும் அவ்வப்போது தோன்றியும், பல சீர்திருத்தக் காரியங்களைச்

செய்தும் தான் வந்திருக்கின்றனர். இவைகள் எல்லாம் மனிதசமூகத்திற்கு என்ன பயன் அளித்திருக்கின்றன? குறைந்தது ஒரு ஆயிரம் அல்லது 2000 வருஷ சரித்திரங்களையோ அல்லது அக்கால நிலையை உணர்த்தும் புராணக் கதைகளையோ எடுத்துக் கொண்டீர்களேயானால், அன்றைக்கும் இன்றைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள். 2000 வருஷத்திற்கு முன் இருந்த சண்டாளனும், ஏழையும், கஷ்டப்படும் கூலியும், பட்டினி கிடந்து, பசியால் வாடி, மழையால் நனைந்து வெயிலால் காய்ந்து உடுக்க உடையில்லாமல் படுக்கப் பாயில்லாமல் இருக்க இடமில்லாமல் அலைந்து திரிந்து அவதிப்படும் மக்களும் கோடிகோடியாய் இன்றும் இருந்து தான் வருகின்றார்கள் என்றால் இதுவரை இருந்து வந்த மத அபிமானமும், கடவுள் அபிமானமும், தேச அபிமானமும், அரச அபிமானமும் ஆகியவைகள் இக்கொடுமைகளை ஒழிக்கவோ, அல்லது இனிமேல் உலகில் இக்கொடுமைகள் இல்லாமல் செய்யவோ முடியவில்லை என்றால் இன்னமும் எத்தனை நாளைக்கு அரைத்த மாவையே அரைத்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற முட்டாள் தனமான வேலைகளாகிய மேற்படி அபிமானங்களை காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பது என்று கேட்கிறேன்.

சமீபகாலம்வரை அரசர்களை விஷ்ணு அவதாரமென்றும், விஷ்ணு அம்சமென்றும் சொல்லி வந்ததுடன் ஒவ்வொரு கூட்டங்களிலும் ராஜ விசுவாசத் தீர்மானம் செய்த பிறகே காரியங்களை துடங்கியும் வந்தோம். அதுபோலவே சர்வத்திற்கும், கடவுளே ஆதாரபூதம் என்றும் அவர் அருள் பெறுவதே எல்லாவற்றிற்கும் அவசியமானதென்றும் கருதி எந்தக் காரியம் செய்தாலும், எந்த எண்ணத்தை நினைத்தாலும், எந்தப் பேச்சைப் பேசினாலும், கடவுளை நினைத்து கடவுளை ஸ்தோத்தரித்த பிறகுதான் மற்ற காரியங்களை செய்துவந்தோம். அதுமாத்திரமா “கோயிலில்லா ஊரில் குடி இருப்பது பாவம்” என்று காடுமேடுகளில் எல்லாம் ஊர் கிராமங்களிலெல்லாம் கோயில் கள் கட்டினோம். சில கோயில்கள், கோட்டைகள் போல் கொத்தளங்கள் போல் கட்டி பல சுற்றுப்பிரசாரங்கள் விட்டு மதில்களும், வானமளாவக் கோபுரங்களும் கட்டி தங்கத்திலும், வெள்ளியிலும், தாம்பிரத்திலும், சாமிகள் செய்து ரத்தினங்களால் நகை போட்டு ஊரில் யார் பட்டினிகிடந்தாலும் எந்தக் குழந்தைக்கு பால் இல்லாவிட்டாலும், யாருக்கு வேஷ்டி துணி இல்லாமல் நிர்வாணமாய் இருந்தாலும், யாருக்கு பெண்டு இல்லாமல் கஷ்டமாய் இருந்தாலும் சிறிதும் லட்சியமில்லாமல் பால் பழம் பஞ்சாமிர்த அபிஷேகமும் ஆராதனையும், பட்டு பீதாம்பர உடையும் வருஷா வருஷம் கல்யாண திரு விழாக்களும், வைப்பாட்டி திருவிழாக்களும் செய்த வண்ணமாய் இருந்த துடன் மக்களில் கோடிக்கணக்கான பேருக்கு நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு வேளை சாப்பாட்டிற்கும் விதி இல்லாவிட்டாலும் எண்ணிலடங்கா கடவுள்களுக்கு தினம் 4-வேளை 5-வேளை 6-வேளை மூட்டை மூட்டையாய் பொங்கிப் போட்டு ஆராதனை அம்சை செய்து வந்தோம்.

இவ்வளவு தானா ஒவ்வொரு கோவிலுக்கும், ஒவ்வொரு சாமிக்கும் வருஷம் 10 லட்சம், 20 லட்சம் வரும்படி வரும்படியான பெருமைகளையும், சொத்துக்களை தேடிவைத்தோம். மத விஷயத்திலும் எத்தனையோ லட்சக்கணக்கான பெயர்கள் அடிக்கடி உயிரைக்கொடுத்து மதத்திற்காக என்று தலையைச் சிறைத்தும், கத்தரித்தும், முகத்தைச் சிறைத்தும், வளர்த்தும், காதை ஓட்டை செய்தும், மூக்கை ஓட்டை செய்தும், மண்ணைப்பூசியும், சாம்பலைப் பூசியும், சேற்றைப் பூசியும், சாணியை சாப்பிட்டும், மூத்திரத்தைக் குடித்தும், பட்டினி கிடந்தும் மற்றும் என்ன என்னவோ காட்டுமிராண்டித்தனமான காரியங்களைச் செய்தும் மதத்தைக் காப்பாற்றினோம். இதுபோலவே தேசத்திற்கு என்றும் அடிபட்டும், உதைபட்டும், சிறைசென்றும், தூக்கு மேடையில் உயிர்விட்டும் அன்னிய தேசத்தாருடன் போர்புரிவதென்னும் காரியத்தில் 10 லட்சக்கணக்கான பேர் உயிர்விட்டும் தேசாபிமானம் காட்டினோம். இவ்வளவும் இன்று என்ன ஆயிற்று. பழய நிலையை வளர்க்கின்றதா அல்லது புதிதாக ஏதாவது செளகரியம் செய்ததா? யோசித்துப்பாருங்கள். இன்று இன்னாட்டில் தற்குறிகள் எவ்வளவு பேர்கள்? 100க்கு 87½ பேர் தற்குறிகளல்லவா? இன்னாட்டில் ஏழைகள் பாடுபட்டும் பட்டினி கிடப்பவர்கள், தங்கள் பிள்ளைக்குட்டிகளை காப்பாற்றமுடியாமல் மானத்தை விற்றும், விபசாரித்தனம் செய்தும் ஜீவிக்க வேண்டியவர்கள் எத்தனைபேர் யோசித்துப் பாருங்கள். இந்த மேல்கண்ட அபிமானங்களுக்கு மரியாதை கொடுத்து இன்னும் எத்தனை ஆயிரம்வருஷம் பரீகைஷ பார்ப்பது? அவைகளை சீர்திருத்தம் செய்ய இன்னும் எத்தனை வருஷம் காத்திருப்பது? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். நான் சொல்லுவதென்ன வென்றால் இனி இந்த அபிமானங்களால் அதாவது ஜாதி, மத, கடவுள், தேசம், அரச ஆகிய அபிமானங்களால் யாதொரு பயனும் இல்லை யென்றும் அவைகள் போலியும், சூட்சியும் நிறைந்த ஏமாற்றல்கள் என்றும் தைரியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். ஆகையால் அதை விட்டு விட்டு மனுஷ்ய அபிமானம் என்கின்ற முறையில் ஒருவருக்கு ஒருவர் அபிமானம் வைத்து அன்பு வைத்து மனிதருக்காக மனிதர் உழைப்பதும் அபிமானம் வைப்பதும் என்கின்ற கொள்கையை ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்று தான் சொல்லுகின்றேன்.

இனி ஜாதி மதம் கடவுள் தேசம் அரச ஆகிய எவற்றிற்கும் சிறிதும் இடம்கொடாமலும் மனித அபிமானத்திற்காக மேல் கண்டவைகளில் எதை வேண்டுமானாலும் இழக்கவும் தயாராய் இருக்க வேண்டும். அன்றுதான் எல்லோரும் மனிதர்களாக இருக்க முடியும். இதனால் ஆபத்து ஒன்றும் ஏற்பட்டு விடாது என்றே எண்ணுகிறேன். ஆனால் இவைகளை நீங்கள் நன்றாய் யோசித்துப்பாருங்கள். பழய காரியங்கள் பயனளிக்காததாலேயே தான் இதைப்பற்றி பேசுகிறேன். உங்கள் புத்தியைக்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்து உங்களுக்கு சரியென்று பட்டத்தைச் செய்யுங்கள். நான் சொல்லுவது குற்றமாகவும் துவேஷமாகவும் இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

தோழர்களே! இன்றைய மகாநாடு முடிவடைந்துவிட்டது என்றாலும் நிகழ்ச்சிக்குறிப்பில் எனது முடிவுரை பாக்கி இருக்கிறது இனிநான் என்ன சொல்வது என்பது விளங்கவில்லை. ஆனாலும் ஒரு விஷயத்தில் எனது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அதென்னவென்றால் இன்று எல்லோரும் கோவில் பிரவேசத்தைப்பற்றி பேசினார்கள், நானும் ஒரு காரணம் பற்றி கோவில் பிரவேசத்திற்கு முயற்சித்தவன் தான். ஈரோட்டில் தேவஸ்தானக் கமிட்டியால் கோவில் பிரவேசம் பாசாக்கினதும் அந்தத் தீர்மானப்படி சிலர் கோவிலுக்குச் சென்றதும் அதனால் கேசுகள் நடந்து தண்டனை ஆனதும் உங்களுக்கு தெரிந்திருக்கலாம். அதனால் பிரயோஜனமில்லை என்கின்ற முடிவுக்கு வந்ததோடு புதிதாக கோவில் பிரவேசம் பெறப்போகும் மக்களுக்கு புதிய கஷ்டங்களும் விளையக்கூடும் என்றே கருதிவிட்டேன். இப்பொழுது வரவர கோவில்களே தேவையில்லை என்றே தோன்றி விட்டது. கடவுளைப்பற்றிய நம்பிக்கை எப்படி இருந்தாலும் கோவிலும், பூசையும், உற்சவமும் அவசியமா? என்று யோசித்துப்பாருங்கள். தோழர் கேள்வியை அவர்களே கடவுள் உண்டோ இல்லையோ தனக்கு தெரியாது என்று சொன்னார். இந்தமாதிரி சந்தேகப்பட்ட காரியத்துக்கு எவ்வளவு செலவு, மெனக்கேடு, கஷ்டம் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். கடவுள் இருப்பதாக வைத்துக்கொண்டாலும் அது எல்லோருக்கும் ஒன்று போல் இல்லாமல் மக்களை பாழ்படுத்துகிறது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு அர்த்தம், ஒவ்வொரு குணம், ஒவ்வொரு தோற்றம் சொல்லுகிறார்கள். இந்த மாதிரி இப்போது ஏதாவது ஒரு வஸ்துவைப்பற்றி ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு மாதிரி சொன்னால் அதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்வீர்களா? அல்லது அந்த வஸ்துவை நம்புவீர்களா? எந்தக் கடவுளுக்கு எப்படிப்பட்ட தத்துவார்த்தம் சொன்னாலும் அதனால் ஏற்படுகிற பயன் என்ன என்பதும், அதில் என்ன வித்தியாசம் என்பதும் யோசிக்க வேண்டிய காரியமாகும். கோவில் களை எல்லாம் இடித்துவிடுவதால் எந்தக் கடவுளுக்கும் எவ்வித நஷ்டமும் ஏற்பட்டு விடாது. ஆகையால் யாரும் பயப்பட வேண்டாம். அனாவசியச் செலவும், மதியீனமும் விலகிவிடும். நீங்கள் எந்த முறையில் கடவுளை நிர்ணயத்தாலும் எந்த முறையில் எவ்வளவு நல்ல கருத்தில் மதத்தை நிர்மாணித்தாலும் பலன்கள் எல்லாம் ஒன்றாகத்தான் இருக்குமே தவிர மூடநம்பிக்கை கடவுளைவிட குருட்டுப் பழக்க மதத்தைவிட சீர்திருத்த கடவுளும் பகுத்தறிவு மதமும் ஒன்றும் அதிகமாய் சாதித்துவிடப்போவதில்லை.

எப்படியானாலும் ஒரு கடவுளை சிருஷ்டிப்பதாயிருந்தால் “அவர் நமது கண்ணுக்குத் தெரிய மாட்டார் அவரை வணங்கினால் பிரார்த்தித்தால் பயன் உண்டு” என்றுதான் சொல்லியாக வேண்டும். எப்படிப்பட்ட மதத்தை சிருஷ்டித்தாலும் அதற்கு ஒரு உபதேச கர்த்தாவை சிருஷ்டித்தாக வேண்டும். அக்கர்த்தாவுக்கு தெய்வீக தன்மை ஏற்படுத்தித்தான் ஆக வேண்டும். அவர் மூலமாக ஒரு வேதத்தை ஒப்புக் கொண்டு தான் ஆக வேண்டும். அவ்வேதம் கடவுளால் அவருக்கு சொல்லப்பட்டது என்பதை ஒப்புக் கொண்டு தான்

ஆகவேண்டும். அதை மாற்றுவதற்கு யாருக்கும் அதிகாரமில்லை என்று சொல்லித்தானாக வேண்டும். பிறகு அந்தப்படி நடக்காதவனையோ, அல்லது அந்தக் கர்த்தாவை ஒப்புக் கொள்ளாதவனையோ வையவோ, கொலை செய்யவோ முயற்சித்தாக வேண்டும். இவ்வளவும் மாத்திரம் அல்லாமல் அந்த வேதத்திற்கு சுயநலக்காரர்கள் சோம்பேரிகள் ஆகியவர்கள் தங்கள் நலத்துக்கு ஏற்ற மாதிரியாகச் செய்து கொள்ளும் கருத்தை எவனாவது மாற்றிச் சொன்னால் அது எவ்வளவு உண்மையாய் இருந்தாலும் அவன் மீது பாய்ந்து தான் ஆகவேண்டும். இந்தப்படி தான் இது வரை நடந்துவந்திருக்கிறது. ஆகவே எந்த வழியில் எந்த மாதிரியில் எவ்வளவு நல்ல முறையில் கடவுளையும், மதத்தையும், வேதத்தையும் சிருஷ்டித்துக் கொண்டாலும் அது மனித சமூகப் பெரும்பான்மை மக்களுக்கு ஆபத்தையும், கேட்டையும் பிரிவினையும் முறட்டுத்தனத்தையும் குரோதத்தையும் அடிமைத்தனத்தையும் உண்டாக்கியே தீரும். இதுவே இன்றைய எல்லா மதத்தினுடையவும் அனுபோகம்! பிரத்தியட்ச அனுபோகம்!!

ஆதலால், கடவுள், மதம், வேதம் என்கின்றதான கற்பனைகளை ஒழிப்பதும் அழிப்பதுந்தான் மனிதனுக்கு உண்மையான விடுதலையே ஒழிய மனிதனை கடவுள் உணர்ச்சியில் புகுத்தி மத வெறியில் ஆழ்த்தி வேதத்திற்கு அடிமையாக்கி கல்லில் முட்டிக் கொள்ள கோவிலுக்குள் தள்ளுவது மிகவும் மோசமும், கெடுதியுமான காரியமாகும்.

குறிப்பு: திருவாங்கூரைச் சேர்ந்த பருரை அடுத்துள்ள மூத்த குன்னத்தில் பருர் கால்மாபாலிட்டன் புரோக்ரிசிங் சங்கத்தாரால் 11.02.1933 & 12.02.1933 இரண்டு நாட்களில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் 12.02.1933இல் மாநாட்டிற்கு தலைமையேற்று ஆற்றிய உரை.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 26.02.1933

களாகவும் மனமற்றவர்களாகவும் இருக்க வேண்டியவர்களாகிவிட்டார்கள். “தமிழ் நாடு” மாத்திரம் ஏதோ ஒரு அளவுக்குத் துணிந்து எழுதிற்று என்னவாம்.

காந்தியார் வருணாச்சிரம தர்மத்துக்கு அவர் “யங் இந்தியா” பத்திரிகையில் எழுதிய வியாக்கியானத்தை இப்பொழுதும் ஒரு முறை எடுத்து எழுதுகிறோம். அதாவது :-

வருணாச்சிரமம்

சென்றவார்க்கு “குடியரசு” பத்திரிகையின் தலையங்கத்தில் “இரகசியம் வெளிப் பட்டதா? என்ற தலைப்பில் காந்தியவர்களினுடையவும், காங்கிரசினுடையவும், அரசியல், சட்டமறுப்புக் கிளர்ச்சியின் தத்துவம் இன்னது என்பதை ஒருவாறு விளக்கினோம். ஆனால் அத்தலையங்கத்தின் இறுதியில் காந்தியின் வருணாச்சிரமத்தைப் பற்றி மற்றொரு சமயம் எழுதுவதாக எழுதியிருந்தோம். அந்தப்படியே இவ்வாரம் “வருணாச்சிரமம்” என்பது பற்றி சில விஷயங்கள் எழுதுகின்றோம். வருணாச்சிரமம் என்பதைப்பற்றி இதற்கு முன் பல தடவை எழுதி இருக்கிறோம். ஆதியில் நாம் வருணாச்சிரமத்தைப் பற்றி எழுதிய காலத்தில் சில தேசிய வாதிகள் காந்தியின் வருணாச்சிரமம் இன்னது என்பதை நாம் அறியாமையால் குற்றம் சொல்லுவதாக பல “தேசியவாதிகளும்” “தேசியப்பத்திரிகைகளும்” நம் மீது பழி சுமத்தி வந்தன. ஆனால், தோழர் காந்தியவர்களே தனது வருணாச்சிரமத்துக்கு நன்றாய் வெளிப்படையான வியாக்கியானம் செய்த பிறகு, அதாவது தேசிய வாதிகள் வேதத்தைப் போல் வாசித்து வந்த “யங் இந்தியா” என்ற பத்திரிகையில் எழுதிய பிறகு “இந்த ஒரு விஷயத்தில் (வருணாச்சிரமதர்ம விஷயத்தில்) மாத்திரம் காந்தியாருடன் அபிப்பிராயப் பேதம் கொள்ளுகின்றோம்” என்று வெளிப்படையாக எழுத ஆரம்பித்து விட்டன. ஆனால் இந்தப்படி எழுதிய தேசிய பத்திரிகைகள் எல்லாம் முழுவதும் பார்ப்பனரல்லாத “தேசிய வாதிகளின்” பத்திரிகைகளே ஒழிய ஒருபார்ப்பன தேசியப் பத்திரிகையாவது இது சரி யென்றோ, தப்பு என்றோ சொல்லாமல் திருடனைத் தேள் கொட்டியதுபோல மௌனம் சாதித்தன. காந்தியாரின் பரம சீஷர்களான தோழர்கள் ராஜகோபாலாச்சாரி, ஜவஹர்லால் நேரு முதலியவர்கள் கூட இந்த காந்தி வருணாச்சிரம தர்மத்தைப் பற்றி ஒருவார்த்தையும் நாளது வரையும் பேசாமல் இருக்கின்றார்கள். பார்ப்பனரல்லாத தேசிய வாதிகள் என்பவர்கள் காந்தி வருணாச்சிரமத்தை ஒப்புக் கொள்ள வில்லை யானாலும் கண்டித்து வந்தாலும் காந்திக்குள்ள செல்வாக்கினாலும் அவரை விட்டுப் பிரிந்து தனித்து நிற்க சக்தியற்றதினாலும், பாமர மக்களின் அறிவின்மைக்கு பயந்தும், காந்தியாரின் திருவிளையாடல்களுக்கெல்லாம் பின்தாளம் போட்டே ஆகவேண்டி இருந்ததால் இதை போதிய அளவு வெளியாக்கி அதன் கெடுதிகளை எடுத்துச் சொல்ல தைரியமற்றவர்

1. “வருணாச்சிரம தர்மங்களில் கூறப்படும் நான்கு வருணாச்சிரம தர்மங்களிலும் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு.

2. அந்த வருண தர்மப் பாகுபாடுகள் பரம்பரையான தொழில்களைப் பொருத்தே ஏற்பட்டவை.

3. அதாவது, 1. பிராமணர், 2. க்ஷத்திரியர், 3. வைசியர், 4. சூத்திரர்.

4. அவர்களின் தொழில்களாவன.

A. பிராமணர் உபதேசம் செய்தல், கல்வி கற்பித்தல்.

B. க்ஷத்திரியர் பகைவர்களினின்று காத்தல்.

C. வைசியர் வியாபாரம், விவசாயம் செய்தல்.

D. சூத்திரன் சரீரத்தால் உழைத்து மேல் கண்ட மூன்று வருணத் தாருக்கும் ஏவல் வேலை செய்தல்.

இது தான் எனது வருணாச்சிரம தர்ம முறை. இந்த முறையை இந்து சமுகம் தவறி நடந்ததாலேயே வருண தருமம் அழிந்துவிட்டது. கலப்பு விவாகத்தால் நாட்டில் ஒற்றுமையும், சாந்தமும் ஏற்பட்டு விடாது என்று எழுதி இருக்கிறார்.

இந்த அபிப்பிராயமோ, வியாக்கியானமோ தோழர் காந்தியார் தன்னுடைய சொந்த வியாக்கியானம் என்று சொன்னாலும், இதே அபிப்பிராயம் தான் மனுதர்ம சாஸ்திரத்திலும் மற்றும் பல ஸ்மிருதிகளிலும், புராணங்களிலும் இருந்து வருகின்றது. ஆகவே இதில் காந்தியார் அபிப்பிராயத்தால் வியாக்கியானத்தால் எவ்வித மாறுதலும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. ஒரு சமயம் ஏதாவது மாறுதல் உண்டா என்று ஆழ்ந்து கவனித்தால், மனுஸ்மிருதியில் வருணதர்மம் கெடாமல் அரசன் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று இருக்கின்றது. ஆனால் காந்தியாரின் ஸ்மிருதியானது, “வருணதர்மத்தைப் பற்றி அரசன் கவனிக்காததால் அரசனைத் தள்ளிவிட்டு வருண தர்மத்தைக் காப்பாற்றும் அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தி, வருணாச்சிரம தர்மிகள் கையில் ராஜியத்தை ஒப்புவிக்க வேண்டும்” என்கிறது. அதற்காகவே அதாவது

“வருணாசிரம தர்ம முறையைக் காப்பாற்றவே நான் சுயராஜ்யத்திற்கு பாடுபடுகிறேன்” என்கிறார். ஆகவே காந்தியவர்களின் வருணாச்சிரமதர்மம் என்பது எப்படிப்பட்ட வியாக்கியானத்தையும், தத்துவ அடிப்படையையும் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றின் தத்துவமெல்லாம் பொருளாதாரத்தையும் மற்றவன் உழைப்பால் சிலர் வாழும் சோம்பேரி வாழ்க்கையையுமே அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதே நமதபிப்பிராயம். எப்படியெனில் பார்ப்பான் பாடுபடாமல் ஊரார் உழைப்பில் வாழவேண்டியதற்கு தகுந்த படியே அவனுக்கு உபதேசம், கல்வி கற்பித்தல் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கல்வி கற்பித்தலும், உபதேசமும் யாருக்காக என்று பார்த்தோமேயானால், உபதேசம் பெறவும் கல்வி கற்று கொள்ளவும் ஆளுகளே கிடையாது என்றுதான் விளங்கும். பெரும்பான்மையான வருணத்தார் என்னும் “சூத்திரர்கள்” என்பவர்கள், மற்றவர்களுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்கிற உபதேசத்தைத் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது. மற்றவர்கள் சொல்படியே நடக்கவேண்டியவனுக்கு என்ன உபதேசம் என்ன கல்வி வேண்டி யிருக்கிறது? என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள்.

கூத்திரியர்களால் தான் “சூத்திரர்களுக்கு” என்ன பிரயோஜனம்? யார் வந்தாலும், எந்த ராஜா வந்தாலும் சூத்திரன் முதல் மூன்று பேருக்கும் தொண்டு செய்யவேண்டியவனாகத்தானே இருக்கிறான். ஆதலால் கூத்திரியன் என்பவனாலும் சூத்திரனுக்கு பலன் இல்லை.

வைசியனும் அப்படியேதான். ஆனால் வைசியனுக்குத் தான் பணம் சேர்த்துக் கொள்ள அதிகாரம் உண்டு, சூத்திரனிடம் வேலை வாங்க அதிகாரம் உண்டு. அதனால்தான் சூத்திரனை பணம் சேர்க்கவிடக்கூடாது என்றும், சேர்த்துவிட்டால் பிராமணன் பலாத்காரமாய்க்கூட பிடுங்கிக்கொள்ளலாம் என்றும் மனுதர்மம் சொல்லுகின்றது. ஆனால் பிரிட்டிஷ் தர்மத்தில் சூத்திரன் பணம் சேர்க்கலாம். ஆனாலும் அதை வரி, கோர்ட்டு வக்கீல், கோயில், குளம், சடங்கு, பண்டிகை முதலியவைகளின் மூலம் பிடிங்கிக் கொள்ளலாம் என்று இருந்து வருகின்றது. ஆனால் காந்தி தருமத்தில் சூத்திரன் கைக்கு பணம் வந்து சேரவே முடியாதபடி சூத்திரர்கள் கையில் ராட்டினத்தைக் கொடுத்தாய்விட்டது.

அதுமாத்திரமல்லாமல் சூத்திரர்களுக்குக் காந்தியாரால் செய்யப்படும் உபதேசமும் அதை அனுசரித்தே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதென்ன வென்றால்:-

1. ராட்டினத்தையே சுற்ற வேண்டும்.
2. கைத்திரியில் நெய்யவேண்டும்.
3. மாடுமேய்த்து பால் தயிர் விற்கவேண்டும்.

4. செருப்புத் தைக்கவேண்டும்.

5. பணப் பெட்டிகளில் வெள்ளி நாணயம் இருக்கக்கூடாது.

6. பம்பாய் மில் முதலாளிகள் (வைசியர்கள்) போல் பணக்காரர்களாக ஆசைப் படக் கூடாது.

என்றெல்லாம் உபதேசம் செய்திருப்பதோடல்லாமல் “இது தான் எனது சுயராஜ்ய வேலைத்திட்டம்” என்றும் இந்த 2,3 வருஷ சட்டமறுப்பு, சத்தியாக் கிரகம் எல்லாம் இதற்காகத்தான் செய்யப்பட்டதென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். (இந்த உண்மை அறிய வேண்டியவர்கள் 1931-ஐன் மாதம் 12, 13-ந் தேதி “இந்து” “சுதேசமித்திரன்” “தமிழ்நாடு” பத்திரிகைகளைப் பார்த்தால் நன்றாய் விளங்கும். இதில் சிறிதும் தப்பில்லை. இன்றைக்கு தோழர் காந்திக்கு எழுதிக் கேட்டாலும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்).

ஆகவே இந்தவித சுயராஜ்யம் யாருக்கு நல்லது என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள்?

இன்றையதினம் உலகம் முழுவதும் எவ்வித வகுப்பு வித்தியாசமும் கூடாது என்றும், குறிப்பாக ஏழை, பணக்காரன், தொழிலாளி, முதலாளி, சோம்பேரி, பாட்டாளி என்பவை கூடாதென்றும் சொல்லி முயர்ச்சித்து உலகையே புதிய உலகம் ஆக்க வேண்டுமென்று பாடுபடுகின்ற காலத்தில், இந்தியாவில் “அன்னிய ஆட்சியை விறட்டுவது” என்ற தந்திர வார்த்தையை உபயோகித்துக் கொண்டு, அன்னிய ஆட்சி மாத்திரமல்லாமல் உலகத்தில் உள்ள எந்தவித கேடான ஆட்சியைவிட கேடான ஆட்சியானதும் 2500 வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த பழைய ஆட்சிக்கும், வருணாச்சிரம ஆட்சிக்கும் கொண்டு போகப்பாடுபடுவதென்றால் இதை எப்படித்தான் சுயமரியாதையும, சுதந்திரவீரமும் உள்ள மனிதன் ஒப்புக்கொள்ளமுடியும் என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள்.

மற்றும் காந்தியார் வட்டமேஜை மகாநாட்டிற்குப் போனதும் கூட வருணாச்சிரமும், ஜாதி முறையும் மேல் நிலையில் பரம்பரையாய் மேல் நிலையில் இருக்கவும், கீழ் நிலையில் இருப்பவர்கள் பரம்பரையாய் கீழ் நிலையில் இருக்கவும் ஏற்பாடு செய்வதற்கே ஒழிய மக்கள் யாவரும் சமமாய் இருக்க ஏற்பாடு செய்வதற்கென்று யாராவது சொல்ல முடியுமா? என்று கேள்கின்றோம். தோழர் காந்தி தனது ‘வருணாச்சிரமத்திலும் ஜாதி முறையிலும், உயர்வுதாழ்வு இல்லை, எல்லாரும் சமமாய் பாவிக்கப் படுவார்கள்’ என்று சொல்லுகின்றார் என்றாலும் பிரிவு உண்டு என்றும் அவனவனுக்கு ஆதியில் விதித்த வருணத்தொழில், ஜாதித் தொழில் என்பதையே தான் அவனவன் செய்தாகவேண்டும் என்றும் சொல்வது சமதர்மத்திற்கும், சமத்துவத்திற்கும் ஏற்றதாகுமா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்? முதலாளியும், தொழிலாளியும் இருப்பான், பார்ப்பானும் பறையனும் இருப்பான்; ஆனால்

மேல் நிலையில் உள்ளவனைப்பார்த்து கீழ் நிலையில் உள்ளவன் வித்தியாசம் பாராட்டப்படாது என்றும் கீழ் நிலையில் உள்ளவனைப்பார்த்து மேல் நிலையில் உள்ளவன் வித்தியாசம் பாராட்டப்படாது என்றும் சொன்னால் இதற்கு என்ன அருத்தம்? என்பதை வாசகர்கள்தான் யோசித்து முடிவுகட்டவேண்டும். மேல்நிலையில் உள்ளவன் பாடுபடாமல் சுகமாய் கூட கோபுரம் மாடமாளிகை கட்டிக்கொண்டு மக்கள் மீது பல்லக்கு சவாரி செய்வது அவன் வருணதர்மமென்றும், கீழ் நிலையில் உள்ளவன் ஓட்டைக்குடிசையில் வசித்துக்கொண்டு போதிய ஆகாரமும் செளகரியமும் இல்லாமல் பல்லக்கு சுமப்பது இவனது வருண தருமமென்றும் சொல்லி இந்த இரண்டு நிலைக்கும் வித்தியாசம் பாராட்டக்கூடாது என்று சொன்னால், இது யாருக்கு சுகம் யாருக்கு கஷ்டம் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். பல்லக்கு சுமப்பவன் இரண்டுக்கும் வித்தியாசமில்லை என்று கருதினாலும் பல்லக்கு சுமப்பவன் பாரமானது சவாரி செய்பவனுக்கும், சுமப்பவனுக்கும் யாதொரு வித்தியாசமும் இல்லாமல் ஒன்றுபோல் சமமாய் இருக்குமா என்பது தான் நமது கேள்வி.

இந்த வருணாச்சிரமம், ஜாதி முறை, ஏழைகள் இருக்கவேண்டிய தன்மை, ராட்டினம் ஆகிய விஷயங்களைப் பொறுத்த காந்தியாரின் அபிப்பிராயங்களேதான் நம்மை காந்தி சுயராஜ்ஜியத்தை விட “அன்னிய ஆட்சி” என்பது ஆயிரம் மடங்கு மேலானது என்று கருதச்செய்கின்றது.

காந்தி சுயராஜ்ஜியப்படி இந்த நாட்டில் தப்புக்கொட்ட பறையரும், செருப்புத் தைக்க சக்கிலியும், மலமெடுக்கத் தோட்டியும், மாடுமேய்க்க குடி மக்களும் பல்லக்கு ஏறப் பார்ப்பானும், கொள்ளை அடிக்கச் செட்டியும், குதிரைகளில் தானியங் களைக்கொட்டிக் கொள்ள ஜமீன்தாரனும், மிராச்தாரனும் இருந்தே தீருவான், அதுவும் தலைமுறை தலைமுறையாய் இருந்தே தீருவான். ஆனால் அன்னிய ஆட்சியிலும், இந்த நிலை இருக்குமென்று யாராவது சொல்லலாம். ஆனாலும் காந்தி சுயராஜ்ஜியம் மாதிரி இந்தநிலைகள் ஜாதி முறைப்படி வருணதருமப்படி இருக்காது. பறையனுக்கு பல்லக்கேற சந்தர்ப்பம் வந்தாலும் வரும், பார்ப்பானுக்கு செருப்பு தைக்க சந்தர்ப்பம் வந்தாலும் வரும், செட்டிக்கு மாடு மேய்க்க சந்தர்ப்பம் வந்தாலும் வரும் கஷத்திரிய சிங்குக்கு பங்கா இழுக்க சந்தர்ப்பம் வந்தாலும் வரும். ஆதலால் அன்னிய ஆட்சி முறையாலாவது எல்லோருக்கும் பந்தயத்தில் இடமேற்படும். காந்தி ஆட்சி முறைப்படி பந்தயமே கிடையாத பாரம்பரிய அனுபவம் தான் நிலைக்கும்.

ஆனால் இந்த முறையாகிய போட்டியும் சாந்தமற்று சதா மேல் நிலையைப் பற்றி கவலை இருப்பதும் மனித சமூகத்துக்கு நல்லதா என்று கேழ்க்கலாம். நல்லது என்றே நாம் சொல்லுவோம். ஏனெனில் எல்லாருக்கும் கஷ்டம் இருக்கின்றது என்று தோன்றினால் தான் கஷ்ட நிவர்த்திக்கு மார்க்கம்

கிடைக்கும். மார்க்கம் தேடவும் மனம் வரும். நமது நாட்டு பழைய வழக்கங் களும் மக்கள் பலர் ஜாதியின் பயனாய் மனிதத் தன்மையற்று மிருகங்கள் போல் பாடு படவும் அது வெகுகாலமாய் நிலைத்திருக்கவும் காரணமே இந்த வருண தருமமும் ஜாதி முறையுமேயாகும். வருண தருமமும் ஜாதி முறையும் இந்த நாட்டில் இல்லாமலிருந்திருந்தால் இன்று காணப்படும் ராட்டினங்கள் நெருப்பில் எறிக்கப்பட்டு எத்தனை காலமாயிருக்கும் என்பதையோசித்தால் தானாகவே விளங்கும். ஆதலால் வருணாச்சிரமமும் ஜாதி முறையும் ஏழை களை ஏமாற்றவும் அவர்கள் செல்வவாங்களுடையவும் சோம்பேரிக ளுடையும் சூழ்ச்சிகளையும் அறியாமல் இருக்கச் செய்யவும் பணக்காரர் களையும் பார்ப்பனர்களையும் காப்பாற்றவும் செய்யப்படும் தந்திரங்களே ஒழிய வேறில்லை. ஆகவே என்ன விலை கொடுத்தாவது இன்றைய காந்தி யவர்களின் வருணாச்சிரம சுயராஜ்ஜியத்தையும் ஜாதிமுறை தொழில் ஆட்சி யையும் அதையே திட்டமாக ஏற்றுக்கொண்ட காங்கிரசையும் மக்கள் ஒழித் தாக வேண்டியது சுயமரியாதையின் சமதர்மத்தின் முதல் கடமையாகும்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 26.02.1933

பணக்காரர் கொள்கைகொண்ட அரசாங்கத்திற்கும் உள்ஆளாய் இருந்து உதவி செய்தவர் ஆகிறாரா அல்லது ஏழைகளுக்கும் தீண்டப்படாத மக்களுக்கும் நண்பராய் இருந்து உதவி செய்வராகிறாரா என்பதை உணர்ந்துபாருங்கள்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 26.02.1933

காந்தியின் ஆலயப் பிரவேச நோக்கம்

தோழர் காந்தியவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட தலைவர் ஒருவருக்கு ஆலயப் பிரவேச நோக்கத்தைப் பற்றி எழுதிய நோக்கத்தில் அடியில் கண்டகுறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவையாவன:- “ஆலயப்பிரவேசத்தால் மட்டும் தீண்டாமை தீர்ந்து விடும் என்று நான் நினைக்கவில்லை” “ஆனால் பிறருடன் சரிசமமாக ஆலயப்பிரவேச உரிமை பெறாதவரை தீண்டாமை தீராதது” “ஆலயப் பிரவேசத்தால் பொருளாதாரம் கல்வி முன்னேற்றம் ஏற்படும்” என்ற குறிப்புகள் இருக்கின்றன. இவைகளில் ஏதாவது இன்றைய அநுபவத்திற்கு ஒத்து இருக்கின்றதா என்பதை யோசிக்கவேண்டும். இந்து மதத்தில் தீண்டாத ஜாதியார் என்கின்ற கூட்டமல்லாமல் தீண்டக்கூடிய மக்கள் பல கோடிக்கணக்கான பேர்கள் ஆலயப்பிரவேச சம உரிமையை தாராளமாய் அனுபவித்து வருபவர்களாகவே இருந்தும் பல வகுப்புகளில் இன்று நூற்றுக்கு தொண்ணூற்றேழு பேர்கள் தற்குறிகளாகவும், நூற்றுக்கு தொண்ணூற்றொன்பது பேர் போதிய இடமும் துணியும் உடையும் இல்லாமலும் அவர்களது பிள்ளை குட்டிகளுக்கு கல்வி கொடுக்கவோ நோய்க்கு மருந்து கொடுக்கவோ முடியாமலும் இருப்பதின் காரணம் என்னவென்று கேட்கின்றோம். இன்று மக்களுக்கு பொதுவாக அதாவது இந்திய மக்களுக்கு மதம், ஜாதி, தீண்டாதவர், தீண்டக்கூடியவர் என்கின்ற பாகுபாடே இல்லாமல் நூற்றுக்கு தொண்ணூறு பேர்கள் மனிதத்தன்மையிழந்து மானத்தை விற்று கஷ்ட ஜீவனம் ஜீவிக்க வேண்டியவர்களாகவும் அநேகர் அப்படிச் செய்தாலும் ஜீவிக்க முடியாதவர்களாகவும் மிருகங்களுக்கு இருக்கும் நிலைமையும் இல்லாமலும் இருந்து வருகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன? இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு என்ன மார்க்கம்? என்றுதான் கேட்கின்றோம். ராட்டினத்தையும் கோவிலையும் காட்டுவது யோக்கியமான மார்க்கமா? மோசடியான மார்க்கமா? என்பதை வாசகர்களே யோசித்துப் பாருங்கள். இப்பொழுது தீண்டக்கூடிய மக்களுடைய பட்டினிக்கும், படிப்புக்கும் காந்தியார் கண்டு பிடித்த மருந்து ராட்டினமாகும். தீண்டப்படாத மக்களுடைய பட்டினிக்கும் படிப்புக்கும் காந்தியார் கண்டு பிடித்திருக்கும் மருந்து ஆலயங்கள் ஆகும். ஆகவே இந்த வைத்தியரின் சக்தியை நீங்களே மதியுங்கள். இந்த மாதிரி வைத்தியங்களால் காந்தியார் பணக்காரர்களுக்கும்,

சேலத்தில்

ஈ. வெ. ராமசாமி, முத்துச்சாமி வல்லத்தரசு

வரவேற்புப்பத்திரங்கள் - பொதுக்கூடம்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!!

தலைவரவர்கள் என்னைப்பற்றி புகழ்ந்து பேசியதில் நான் மேல் நாட்டிற்குச் சென்றதில் ஏதோ பல அறிய விஷயங்களை அறிந்து கொண்டு வந்திருப்பதாக கூறி நான் ஏதோ பல அறிய விஷயங்களை சாதித்து இருப்பதாகவும் கூறினார். நான் எனது மேல் நாட்டு சுற்றுப்பிராயணத்தில் ஒன்றும் புதிதாக கற்றுக்கொண்டு வரவில்லை. என்னுடைய அபிப்பிராயங்களும், எண்ணங்களும், ஆசைகளும் எனது மேல்நாட்டு சுற்றுப் பிரயாணத்தால் பலப்பட்டன, அசைக்க முடியாத அளவு உறுதி கொண்டு விட்டன. மற்றும் எனது ஆசை வெறும் கனவு ஆசை அல்லவென்றும், எனது அபிப்பிராயம் நடைமுறையில் சாத்தியமில்லாத ஆகாயக்கோட்டை அபிப்பிராயம் அல்ல என்றும், நான் எதையும் அமிதமாக எண்ணி மனப்பால் குடிக்கவில்லை என்றும் உணர்ந்தேன். அதற்கு ஆதாரமாக அநேக விஷயங்களை பிரத்தியக்ஷத்தில் பார்த்து எனது கொள்கையும் ஆசையும் சாத்தியமே என்றும், சர்வ சாதாரணமே என்றும் அறிந்தேன். இது தான் எனது மேல் நாட்டுச் சுற்றுப் பிரயாணச்சேதியென்றும் சுற்றுப்பிரயாண அனுபவமென்றும் ஒரு வார்த்தையில் சொல்லி முடிக்கின்றேன். மற்றும், தோழர் முத்துசாமி வல்லத்தரசு அவர்கள் பேசியபோது பார்ப்பனக் கொடுமையையும், சூழ்ச்சியையும் பற்றிப் பேசியதுடன் பார்ப்பனீயத்தைப் பூண்டர ஒழிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார். அதுவே எனது அபிப்பிராயம் என்பதை உங்களுக்கு எடுத்துக் காட்ட வேண்டியதில்லை. ஆனால் பார்ப்பனீயப் பூண்டை அழிப்பதால் பார்ப்பனீயம் ஒழிந்து விடும் என்று நான் கருதவில்லை. ஏனெனில் பார்ப்பனப் பூண்டு தானாக முளைப்பதில்லை. அதற்கு ஒரு சிறு உதாரணம் சொல்லுகிறேன், அதாவது,

இந்த மண்டபம் நிறைய கொசுகொசுவென்று கொசுக்கள் இருந்து உங்களை உபத்திரவம் செய்வதாய் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்த கொசுக்கள் உங்களுடைய ரத்தத்தை உருஞ்சுவதாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதற்கு நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும். கொசுக்களைப் பிடித்துப் பிடித்து நசுக்கி விட்டால் போதுமா? இந்த மண்டபத்தை சுத்தம் செய்து வெள்ளை யடித்து புகைபோட்டு இம்மண்டபத்துக்குள் இருக்கும் கொசுக்களைக் கொன்று விட்டால் போதுமா? நன்றாய் யோசித்துப் பாருங்கள். இதனால் எல்லாம் கொசு உபத்திரவம் தீர்ந்து விடாது. முதல் நாள் கொன்ற கொசுக்களுக்குப் பதிலாக மறுநாள் புதிய கொசுக்கள் வந்து புகுந்து விடும்.

மற்றும் ஒரு இடத்தில் ஒரு வியாதி ஏற்பட்டால் வியாதி வந்தவனுக்கு பார்த்துப் பார்த்து மருந்து கொடுத்து கொண்டு வருவதால் வியாதியை ஒழித்துவிட முடியாது. வியாதியின் மூலாதாரத்தைக் கண்டு பிடித்து அதை அடியோடு அழிக்கவேண்டும். அதுபோலவே கொசுக்கள் இந்த மண்டபத்திற்குள் வருவதற்கு காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டு பிடித்து அதை அழிக்க வேண்டும். இந்த மண்டபத்தில் இவ்வளவு அதிகமான கொசுக்கள் கொசு கொசுவென்று இருக்கின்றதென்றால் இதற்குக்காரணம் இங்குள்ள ஓதம், அருகிலுள்ள நீர்த்தேக்கம் அதிலுள்ள அசுத்தம் அழுக்கு ஆகிய காரணங்களால் தான் கொசுக்கள் உண்டாகின்றன என்பதை நன்றாய் அறியவேண்டும். கொசு உபத்திரவம் கூடாதென்கின்றவர்கள் மேற்கண்ட அசிங்கங்களையும், நீர்த்தேக்கங்களையும் ஒழிக்கவேண்டும். அக்கம் பக்கம் உள்ள எல்லா இடமும் சுத்தமாக வைக்கப்படவேண்டும். அப்பொழுது தான் கொசுக்கள் ஒழியும். இல்லா விட்டால் “வெட்ட வெட்டத் தழையும்” என்பது போல எவ்வளவு அழித்தாலும் வட்டியுடன் பெருகும் என்பதே எனதபிப்பிராயம்.

ஆகையால் அதுபோலவே பார்ப்பனர்கள் எப்படி உண்டானார்கள், அவர்கள் தொல்லை எதனால் ஏற்பட்டது, அதை எது பாதுகாத்து வளர்க்கின்றது? என்பவைகளைக் கண்டு பிடித்து அவற்றை அழியுங்கள், நசுக்குங்கள். அதுதான் பார்ப்பனீயத்தை ஒழிக்கும் மார்க்கமாகும். இல்லாத வரையில் நமது பாடெல்லாம் வீணாகிவிடும். அன்றியும் மற்றவர்களால் வீணாகுச்சலும், குரோதமும், துவேஷமும் என்று தான் சொல்லப்பட்டுவிடும்.

ஆகையால் நாம் இவ்விஷயங்களில் முன்னைய அபிப்பிராயங்களை சிறிதும் மாற்றிக்கொள்ளாமல் மூல காரணங்களைக் கண்டு அதை அழிக்கும் வேலையில் ஈடுபடவேண்டும் என்று சொல்லுகின்றேன்.

அது என்ன வென்றால்? பார்ப்பான் என்பது மேல் ஜாதிக்காரன் என்கின்ற தத்துவத்தின் மீது கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. மேல் ஜாதிக்காரன் என்பது பாடுபடாமல் சோம்பேரியாயிருந்து ஊரார் உழைப்பில் வயிறு வளர்ப்பது என்கின்ற தத்துவத்தின் மீது கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இதை நன்றாய் உணர்ந்து இந்த தத்துவ அடிப்படையை இடித்தெரிய முயன்றோமானால்

பார்ப்பனர்கள் என்கின்ற வார்த்தையே நாட்டில் இல்லாமல் போய்விடும். பார்ப்பனர் மாத்திரமல்ல, ஒரு ஜாதிக்கு மற்றொரு ஜாதி மேல் என்கின்ற தத்துவமே அழிந்து விடும். அதுமாத்திரமல்ல ஜாதி முறையே அடியோடு அழிந்து விடும்.

சாதாரணமாக இன்று பார்ப்பன ஜாதியை மாத்திரம் ஒழித்து விட்டால் போதுமா? என்று பாருங்கள். இந்த நாட்டில் பார்ப்பனர்கள் கூடாதென்று சொல்லுகின்றபோது அதற்கு அடுத்த ஜாதியராய் விளங்கும் சைவர்கள் முதலியவர்களுக்கு இருக்க இடமுண்டா? என்று யோசித்துப்பாருங்கள். சைவன் என்றால் என்ன? பார்ப்பானைப்போலவே சரீரத்தால் வேலை செய்யாத சோம்பேரி என்று தானே அர்த்தம். எவனெவன் தன்னை மேல் ஜாதிக்காரன் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறானோ அவனெல்லாம் சரீரத்தில் வேலைசெய்யாமல் மற்றவர்கள் உழைப்பில் வாழுகின்றவன் - வாழ ஆசைப் படுகின்றவன் என்றுதானே அர்த்தம்.

ஆகவே, ஜாதியை ஒழித்தாக வேண்டும் என்றும் எல்லோரும் சரீரத்தால் பாடுபட்டாகவேண்டும் என்றும் நிபந்தனை ஏற்படுத்தியாக வேண்டும். பாடு படாதவனுக்கு இந்த நாட்டில் இடமில்லை என்று ஆக்கி விட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் பார்ப்பானும் ஒழிவான், பார்ப்பானால் வேறு எந்த வகையிலும் இந்த நாட்டில் இல்லாமல் ஒழியும்.

மேல்நாடுகளில் கூட பல இடங்களில் இந்தக்கொடுமை அதாவது சோம்பேரிகளின் சூழ்ச்சியும் கொடுமைகளும் இருந்துதான் வருகின்றன. அதற்காகத்தான் இன்று அநேக பாகங்களில் சோம்பேரி பாட்டாளி சண்டைகளும் கிளர்ச்சிகளும் குழப்பங்களும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு விஷயத்தை ஞாபகத்தில் வையுங்கள். அதென்னவென்றால் இந்த சோம்பேரி ஜாதிகளுக்கோ வகுப்புகளுக்கோ ஆதரவும் ஆக்கமும் அளித்துக் காப்பாற்றி வர மற்றொரு கூட்டம் இருக்கின்றது. அதுவும் ஒழிந்தாகவேண்டும் என்பதை கருத்தில் இருத்தினால் தான் இந்த ஏமாற்றமும் கொடுமையும் ஒழிந்துபடும். அதென்னவெனில் அது தான் பணக்கார வகுப்பு, முதலாளி வகுப்பு, மிராக்தார் வகுப்பு என்பனவாகியவைகளாகும். இந்த வகுப்புகளால்தான் பார்ப்பனீயம் அதாவது சோம்பேரித் தத்துவம் இருந்து வருகின்றது. அதையும் மாற்றியோ அழித்தோதான் ஆகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் சுலபத்தில் பார்ப்பனீயம் ஒழிந்துவிடாது.

குறிப்பு 19.02.1933 இல் சேலம் சுயமரியாதை சங்கத் தோழர்களால் மனுர்குல தேவாங்க பள்ளிக் கூடத்தில் நடைபெற்ற வரவேற்பில் ஆற்றிய உரை.

தோழர்களே! சுயமரியாதை இயக்கம் என்பது பற்றி பேசுவேன் என்று துண்டுப் பிரசுரங்களில் காணப்பட்டிருக்கின்றன. சுயமரியாதை இயக்கம் என்ன? என்பது பற்றி பொது ஜனங்களுக்கு ஒரு விதத்தில்

சுயமரியாதை இயக்கத்தார்களைவிட அதன் எதிரிகளே அதிகமாகப் பிரசாரம் செய்திருக்கிறார்கள்.

அதாவது, சுயமரியாதை இயக்கம் நாஸ்திக இயக்கம் என்றும் அது கடவுள், மதம், காங்கிரஸ், அரசன் ஆகியவைகளுக்குத் துரோகமான இயக்கமென்றும், காங்கிரசுக்காரர்களும், இந்து, இஸ்லாம், கிறிஸ்துமதக் காரர்களும் அரசாங்கத்துக்கு விண்ணப்பம் செய்தும் அரசாங்க மந்திரிகளுக்கும், சட்ட மெம்பர், மதம் காப்பாற்றும் போலீசு மெம்பருக்கும் தூது நடந்த வண்ணமாயும் விண்ணப்பங்கள் அனுப்பிய வண்ணமாயும் இருக்கின்றார்கள். போதாக்குறைக்கு வெள்ளைப்பத்திரிகையாகிய “மெயில்” பத்திரிகையும் சுயமரியாதை இயக்கத்தைப்பற்றி அரசாங்கத்திற்கும், காங்கிரசுக்கும், காந்திக்கும் எச்சரிக்கை செய்து சுயமரியாதை இயக்கத்தை அழிக்கச் சொல்லி ரூசனை காட்டுகின்றது. அரசாங்கமும் தன்பங்கைச் செலுத்துகின்ற அளவிற்கென்று சுயமரியாதைக்காரர்கள் பின்னால் C.I.D. களை விரட்டிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

ஆகவே சுயமரியாதை இயக்கத்தைப்பற்றித் தெரியவேண்டுமானால் அவ்வியக்கத்தின் விரோதிகள் யார் என்பதைத் தெரிந்தாலே விளங்கிவிடும். இவ்வியக்கம் தோன்றிய காலம் முதல் எவ்வளவோ தொல்லைகளுக்கும், எதிர்ப்புகளுக்கும் ஆளாகவேண்டியிருந்தது என்பதையும் பார்த்தாலும் விளங்கி விடும்.

ஆகவே இவ்வியக்கத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள இனி என்ன சொல்ல வேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. மற்றபடி இவ்வியக்கக் கொள்கைகள் சரியா தப்பா என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணரவேண்டியது அவசியமென்றே கருதுகிறேன்.

தோழர்களே!

இந்தப்படிக்கு ஒரு இயக்கம் அதாவது இத்தனை மக்களுக்கு அதிருப்தி ஏற்படும்படி ஒரு இயக்கம் எதற்காக நடத்தப்படவேண்டும்? என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள். ஒரு மனிதனுக்கு “நல்லபோர்” வாங்குவதற்கும் சோம்பேரியாய் இருந்து வாழுவதற்கும் சுலபமானதும், சுகமானதுமான பலவழிகள் இருக்கும்போது ஏன் இந்தக் கஷ்டமானதும், பழியும் தொல்லையும் இருக்கக்கூடிய வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றோம் என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள். எனது சொந்தத்திற்கு ஒரு கௌரவமும் பெருமையும் வேண்டுமானால் நான் சம்பாதித்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால் அவைகளால் மக்களுக்கு என்ன நன்மை ஏற்படக்கூடும் என்பதை ஆலோசித்துப்பார்த்தாய் விட்டது. மதத்திற்கு நல்ல பிள்ளையாய் இருந்தேன். அரசாங்கத்திற்கும் நல்ல பிள்ளையாய் இருந்தேன், காங்கிரசுக்கும் நல்ல பிள்ளையாய் இருந்தேன், பார்ப்பனர்களுக்கும் நல்ல பிள்ளையாய் இருந்தேன், பார்ப்பனர்கள் அல்லாத

வர்களுக்கும் நல்ல பிள்ளையாய் இருந்தேன். ஒவ்வொருவரும் தன்தன் சுயநலத்துக்கு அனுகூலமாய் இருந்தால் மாத்திரம் நம்மை நல்லபிள்ளை என்று சொல்லுகிறார்களே ஒழிய கஷ்டப்படுகின்ற மக்களுடைய நலத்தை கவனிக்க ஆரம்பித்தால் நம்மை விரட்டவும் நம்மை விட்டு ஓட்டம் பிடிக்கவுமே செய்கிறார்கள். அதுமாத்திரமல்லாமல் நம்மைத் தூற்றவும் ஆரம்பிக்கிறார்கள். இந்தக் கூட்டங்களுக்கு உழைத்தது காட்டில் கத்தியது போலவே ஆய்விட்டதுடன் கஷ்டப்படுபவர்களுக்கு யாதொரு பயனும் ஏற்படாததோடு சோம்பேரித் தன்மைக்கும் முதலாளித்தனத்துக்குமே ஆக்கமளிக்கத் தக்கதாய்விட்டது.

இதனால்தான் இப்போது கஷ்டப்பட்டு உழைத்தும் முன்னுக்கு வராமலும் தாழ்த்தப்பட்டும் இழிவுபடுத்தப்பட்டும் இருக்கும் மக்களுக்கு உழைக்கவேண்டியது மனிதர் கடமை என்று உணர்ந்தேன். அதுதான் சுயமரியாதை இயக்கம் என்பதும்.

எந்த மதமும் கடவுளும், அரசாங்கமும், ஏழைகள் தலையில் தான் சவாரி செய்கின்றனவே ஒழிய முதலாளிமார்களை ஏன் என்றே கேள்ப தில்லை. அவர்களுடைய விருத்திக்கு உதவி செய்தே வருகின்றன. கேவலம் ஒரு தீண்டாமை என்கின்ற காரியம் எவ்வளவு அக்கிரமமென்றும், அயோக் கியத்தனமானதென்றும், ஆதாரமற்றதென்றும் எல்லா மனிதனுடைய அறிவுக்கு பட்டிருந்தும் இன்று அதை ஒழிப்பது என்றால் எவ்வளவு கஷ்டமாய் இருக்கின்றது என்று பாருங்கள்?

தீண்டாமை ஒழியவேண்டுமா? வேண்டாமா? என்ற பிரச்சினையை முடிவு செய்ய “சாஸ்திரம் என்ன சொல்லுகின்றது? சாஸ்திரிகள் என்ன சொல்லுகின்றார்கள்?” என்று பார்ப்பதும் சாஸ்திரிகளுடன் தர்க்கம் செய்வ தும் புத்தியுள்ள காரியமென்றோ நாணையமான காரியமென்றோ சொல்ல முடியுமா? என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள்.

சாஸ்திரம் பார்ப்பதென்றால் என்ன அர்த்தம். இன்றைய தினம் தீண்டா மையில் கஷ்டப்படும் மக்களுடைய கஷ்டத்தை நீக்குவதற்காக இன்றைக்கு 2500 வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த மக்கள் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று பார்ப்பது என்பது தானே அதன் அர்த்தம். கஷ்டப்படுகின்ற பறையர், சக்கிலியர்கள் முதலிய மக்களின் கஷ்டத்தை நீக்க சோம்பேரியாய் இருந்து ஊரார் உழைப்பில் வயிறு வளர்த்து தொந்தியைப் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கும் சாஸ்திரிகளைப் போய் கேள்ப்பது என்பதும் அவர்களிடம் தர்க்கித்துக் கொண்டிருப்பதும் யோக்கியமான காரியமா என்று யோசித்துப்பாருங்கள். இந்தக் காரியங்களால் சாஸ்திரங்களையும் சாஸ்திரிகளையும் ஒப்புக்கொள்ளு கின்றோம் என்றுதானே அர்த்தம். இன்றைய மனித சமூக முன்னேற்ற காரியங்களில் சாஸ்திரங்களுக்கும், சாஸ்திரிகளுக்கும் என்ன வேலை இருக் கிறது? பாடுபடும் மனிதனின் சுக துக்கத்தைப்பற்றிப் பேச பாடுபடுபவனுக்கு

உரிமையே ஒழிய சோம்பேரிகளுக்கு எப்படி உரிமை உண்டாகும். ஆகவே இன்றைய நியாயமும், அதிகாரமும் சோம்பேரிகள் கையில் இருக்கின்றது என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும்? இந்த நிலைமையை அடியோடு அழிக்கவேண்டும் என்றுதான் சுயமரியாதை இயக்கம் சொல்லுகின்றது. எல்லா மதங்களினுடைய யோக்கியதையும் எல்லா அரசாங்கத்தினுடைய யோக்கியதையும் இப்படித்தான் இருக்கின்றன. இந்தக் கொடுமையுள்ள தீண்டாமை என்பது இந்த மனித சமூகத்தில் எவ்வளவு காலமாய் இருந்து வருகின்றது? இதை ஒழிக்க இதுவரை எந்தமதம் எந்த அரசாங்கம் பாடுபட்டு ஒழித்தது? கிறிஸ்துவ மதமும், இஸ்லாம் மதமும் தங்கள் மதத்துக்கு வந்து விட்டால் தீண்டாமை ஒழிந்துபோகும் என்கின்றன வேயொழிய இந்த அக்கிரமம் நாட்டில் எப்படி இருக்க முடியும்? ஏன் இருக் கின்றன? என்கின்ற கவலைகள் அவைகளுக்கு இல்லை. இருக்குமானால் கேவலம் ஏதோ அற்ப காரியங்களுக்கெல்லாம் உயிரை விடவும் தலையை வாங்கவும் மக்களுக்கு போதிக்கின்ற மதங்கள் இக்கொடுமைக்கு உயிர்விட ஏன் துணிந்திருக்கக்கூடாது. அரசாங்கங்களும் இந்த தேசத்தில் வெகு காலமாக சுமார் 5000 வருஷமாக இருந்து வருவதாக சரித்திரங்கள் காணப் படுகின்றன. ஒரு அரசாங்கமும் இந்த தீண்டாமையை ஒழித்து மனிதனை மனிதனாக்கச் செய்யவே இல்லை. அனேக பெரிய காரியங்களையும் நாகரிக காரியங்களையும் செய்து சாதித்ததாக கதைகள், புராணங்கள் சரித்திரங்கள் எழுதிவைத்து மகிழ்கின்றன. ஆனால் தீண்டாமை விஷயத்தில் அவை செய்ததென்ன என்றால் தலைகுனிந்துதான் ஆகவேண்டும். அது போலவே எந்தக் கடவுளாவது இந்த மாதிரியான ஒரு கொடுமையை நிவர்த்தித்ததா? இல்லையே. ஆனால் மதமும் அரசாங்கமும் கடவுளும் எல்லா மக்களுக்கும் பொது என்று வாயில் பேசுகின்றன; வெட்கமில்லாமல் எழுதிக் கொள்ளு கின்றன. அந்தப்படி எல்லா மக்களுக்கும் பொதுவாய் காரியத்தில் என்ன செய்திருக்கின்றன? தீண்டாமை என்கின்ற இந்த ஒரு விஷயத்தில் ஒன்றும் இதுவரை செய்ய முடியாத மதங்களும் அரசாங்கங்களும் கடவுள்களும் இனி ஏழைகளுக்கு அதாவது செல்வவார்களால் கொடுமைப் படுத்தப்படும் ஏழைகளுக்கு என்ன காரியத்தைச் செய்துவிட முடியும்? மதமும், கடவுளும் அரசாங்கங்களும் மேல் ஜாதிக்காரர்களுக்கும், முதலாளிமார்களுக்கும் கையாள்களேயாகும். ஆதலால் தான் ஜாதிக்கொடுமையும், பணக்காரத் திமிரும் ஒழிய வேண்டுமானால் அவைகளின் ஆயுதங்களான கடவுள், மதம் அரசன் ஆகியவை சம்மந்தமில்லாத ஒரு ஆட்சியால் முடியும் என்று சுயமரியாதை இயக்கம் சொல்லுகின்றது. அதன்மீது கோபித்து என்ன செய்ய முடியும். அதில் கலந்துள்ள சிலரை தூக்கில் போடலாம். சிறை வைக்கலாம். அந்த உணர்ச்சியை ஒழித்துவிட முடியுமா? என்று யோசித்துப்பாருங்கள். இன்று உலகில் நாகரீகம் பெற்று முன்னணியிலிருக்கும் தேசங்களிலெல்லாம் இந்த உணர்ச்சிகள் தான் தாண்டவமாடுகின்றன. ஆனால் படித்த மக்கள் என்பவர்களும், பணக்காரர்கள் என்பவர்களும், பார்ப்பனர், பாதிரிகள்

என்பவர்களும் இதற்கு விரோதமாகத் தான் இருக்கின்றார்கள். இவர்களால் ஒன்றும் ஆகப்போவதில்லை என்பது உறுதி. எப்படி யெனில் பணக்கார ஆதிக்கமும், பாதிரி ஆதிக்கமும் மேலோங்கி இருந்த ருஷிய தேசத்தில் அவை ஒழிந்த உடன் அங்கு இன்று தீண்டாமையும் இல்லை, பணக்காரக் கொடுமையும் இல்லை. இந்தநிலை அந்த தேசத்துக்கு எப்படி வந்தது என்று கேட்பீர்கள். அங்கு முதலில் மதத்தையும், கடவுளையும் ஒழித்த பிறகுதான் ஏற்பட்டது என்பதை நீங்கள் யாவரும் உணர்ந்திருக்கலாம். இந்தக் காரணங்களால் தான் மதத்தையும், கடவுளையும் குற்றம் சொல்லுகின்றோமே ஒழிய வேறில்லை. மற்றபடி குரோதம் கொண்டோ, வெறுப்புக்கொண்டோ அல்ல. ஆதலால் நீங்களும் எவ்வித குரோதமும், துவேஷமும் இல்லாமல் பொறுமையாய் நடு நிலையிலிருந்து யோசித்துப்பார்த்து உங்களுக்குத் தோன்றுகிறபடி செய்யுங்கள்.

குறிப்பு: 19.02.1933இல் சேலம் விக்டோரியா மைதானத்தில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டம் மற்றும் 20.03.1933இல் இராசிபுரத்தில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டம் ஆகியவற்றில் ஆற்றிய சொற்பொழிவின் சுருக்கம்,

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 05.03.1933

காங்கிரசும் ஒத்துழையும்

சுயமரியாதை இயக்கத்திற்குள்ளாக சுயமரியாதை சமதர்மக்கட்சி என்பதாக ஒருகிளை தோன்றி அது சட்டசபை ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் முதலியவைகளைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்தவுடன் காங்கிரஸ்தலைவர்கள் என்போர்கள் சிலருக்குள்ளும் சட்டசபைக்குச் செல்லவேண்டும் என்கின்ற ஆசை தோன்றி அதை வெளிப்படுத்த சமயம் பார்த்துக்கொண்டே இருந்து அதற்கு சில சாக்குகள் ஏற்பாடு செய்து இப்போது மெள்ள மெள்ள வெளியாக்கிவிட்டார்கள்.

தோழர் ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் சமீபத்தில் வெளியிட்ட அறிக்கை ஒன்றில், “காங்கிரசுக்காரர்கள் வைதீகர்களைப்போல் பிடிவாதக்காரர்கள் அல்ல. அவர்களுக்கு சட்டசபைகளின் மூலம் பலன் ஏற்படும் என்று தோன்றினால் உடனே சட்ட சபைகளுக்குச் செல்வார்கள்” என்று குறிப்பிட்டிருந்ததை வாசகர்கள் படித்திருக்கலாம். இந்த அறிக்கையின் கருத்தானது காங்கிரஸ் சட்டசபை நுழைவை அனுமதிக்கப்போகின்றதென்றும், ஆகையால் சட்டசபை செல்ல ஆசையுள்ளவர்கள் காங்கிரசை விட்டு விட்டு வேறு கட்சியில் சேர்ந்துவிட வேண்டாம் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளுவதேயாகும். அன்றியும் அதற்கேற்றாற்போல் சட்டசபைகளை லக்ஷியம் செய்தும் ஆதரித்தும் தோழர் காந்தியவர்கள் “அநேக விஷயங்களுக்கு சட்டம் தடையாயிருப்பதால் அத்தடையை விலக்க சட்டம் செய்ய வேண்டும்” என்று அடிக்கடிபேசியும், எழுதியும் வருவதின் மூலம் ஜனங்களுக்கு சட்டசபையின் அவசியமும், பிரதானமும் விளம்பரம் செய்யப்பட்டு வருகின்றதுடன் தோழர் ராஜகோபாலாச்சாரியார் தீண்டாமை விலக்கு, கோவில் பிரவேசம் ஆகிய மசோதாக்களின் சாக்குகளை வைத்துக்கொண்டு அடிக்கடி டெல்லிக்குப் போவதும் சட்டசபை மெம்பர்களுடன் பேசுவதும் அவர்களுக்கு அறிக்கை விடுவதுமான காரியங்களால் சட்டசபை பிரவேசம் அவசியம் என்று ஜனங்களுக்குப் படும்படி செய்வதும், அதில் ஜனங்களுக்கு மோகம் உண்டாகும்படி செய்வதுமான காரியத்தைச் செய்துவருகிறார்.

இந்தக்காரணங்கள் சட்டசபை பிரவேசம் என்பதை மாத்திரம் காட்டுவதாயில்லாமல் காங்கிரசானது சர்க்காருடன் ஒத்துழைக்கத் தயாராயிருக்கின்றது என்பதையும் வெளிப்படுத்த ஒரு தந்திரமாகும்.

ஏனெனில் லார்ட் வில்லிங்டன் பிரபு “தோழர் காந்தியையும் மற்ற சில காங்கிரசு தொண்டர்களையும் விடுதலை செய்யவேண்டுமானால் காங்கிரசின் சட்டமறுப்புக் கொள்கை மாறவேண்டும்” என்றும், தோழர் காந்தியவர்கள் சட்ட மறுப்பு செய்வதில்லை என்று சூசனை காட்டவேண்டும் என்றும் பல தடவை சொல்லி வந்திருப்பதை உத்தேசித்து சர்க்காருக்கும் இந்த விஷயம் தெரியட்டுமென்று கருதி இப்படிச் செய்கிறார்கள். இதைக்கண்ட பின்பு சர்க்காரார் உடனே காங்கிரசுக்காரர்களை விடுதலை செய்து விடவும் கூடும்.

இந்த சமயம் காங்கிரசுக்காரருடைய உதவி சர்க்காருக்கு மிகவும் அவசியமானதாகும். ஏனெனில் இந்நாட்டில் மாத்திரமல்லாமல் உலகம் முழுவதிலுமே இது சமயம் ஏற்பட்டிருக்கும் சமதர்ம உணர்ச்சியை வீழ்த்தி ஒழிக்க ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் எல்லாம் இந்தியாவைத்தான் நம்பியிருக்கின்றன. அதாவது இந்தியாவைத் தனது சொத்தாகக் கொண்ட பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் வலுவேதான் இன்று உலக சமதர்மத்திற்கு எதிராயிருக்கின்றது என்று தைரியமாயிருக்கின்றன. அன்றியும், இந்தியா தனது சொத்து என்கின்ற உரிமை பிரிட்டனுக்கு என்று ஒழிக்கப்படுகின்றதோ அன்றே உலக சமதர்ம உதயகாலம் என்று அநேக சமதர்மவாத நிபுணர்கள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். உண்மையும் அப்படியே தான் இருக்கின்றது. எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் இந்தியா பிரிட்டிஷாருக்குச் சொந்தம் என்கின்ற தத்துவம் மாறாமல் இருப்பதற்காகவே புதிய அரசியல் சீர்திருத்தத்தில் மகாராஜாக்களைப் பிணைத்தும், மற்றும் காங்கிரசையும் காந்தியாரையும் பிணைத்தும் கொண்டதுமான காரியங்களாகும்.

எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டாவது இந்தியா பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபடவேண்டுமானால் காங்கிரசும் அதன் அஸ்திவாரமான இந்திய முதலாளித் தன்மையும் ஒழிந்தாலொழிய முடியவே முடியாது என்பது பிரிட்டனுக்கு நன்றாய் தெரியும். அதுவே உண்மையுமாகும்.

ஆதலால்தான் வெகு சீக்கிரத்தில் முதலாளி தத்துவத்தின் மீது கட்டப் பட்டிருக்கும் காங்கிரசும், முதலாளி தத்துவ ஆட்சியாகிய சர்க்காரும் தங்களுடைய போட்டியை விட்டுவிட்டு வெகு சீக்கிரத்தில் வெளிப்படையாகவே தோளோடு தோள் பிணைந்து வெளிக்கிளம்பி சமதர்ம உணர்ச்சியை நசுக்கப் புறப்படப் போகிறார்கள். இதுவே நமது உறுதி, அதன் சூசனைகளே தான் இப்போது சர்க்கார் காந்தியையும் காங்கிரசுக்காரரையும் விடுதலை செய்ய “காங்கிரஸ் இனிசட்ட மறுப்பு செய்வதில்லை” என்ற சூசனையை கேட்பதும் காந்தியும், காங்கிரஸ் சட்டசபையைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று கருதுவதாகச் சொல்வதன் மூலம் சர்க்காரோடு ஒத்துழைக்கப் போகின்றோம் என்கின்ற சூசனையைக் காட்டுவதுமான காரியங்களாகும். இந்த சூசனைகளானது வெகு சீக்கிரத்தில் சர்க்காரும், காங்கிரசும் ஊடலில் இருந்த நாயகனும் நாயகியும் ஊடல் தீர்ந்தபின் அடையும் காதல் பாவத்தின் பலன்

போல் கட்டிப் புரளச்செய்யப் போகின்றது என்பதில் சிறிதும் சந்தேகப்பட இடமே இல்லை.

இதை தேசியவாதிகள், தேசியப் பத்திரிகைகள் என்பவைகள் மேளதாளத்தோடு ஆதரித்து வரவேற்கப்போகின்றார்கள் என்பதிலும் யாரும் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை.

இப்பொழுதே தேசியப் பத்திரிகைகள் இது விஷயத்தில் தங்களது அபிப்பிராயங்களை தெரிவித்துவிட்டன. அதாவது தமிழ்நாடு பத்திரிகையானது தோழர் ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் சட்டசபை என்றவுடன் “ஆச்சாரியாருக்கு இப்பொழுதாவது புத்திவந்ததா” என்று கேட்டு விட்டு இதை “நல்ல யோசனை” என்றும் சொல்லிவிட்டது. இந்து, சுதேசமித்திரன் என்ற பார்ப்பன பத்திரிகைகளும் காங்கிரஸ் ஸ்தம்பித்துப்போய் விட்டது, ஆதலால் வேறு ஏதாவது ஒரு வழி கண்டுபிடித்தாகவேண்டும் (என்று எழுதுகின்ற பாவனையில்) “காங்கிரசு சட்டமறுப்பில் செலவழித்த ஊக்கத்தை சட்டசபையில் செலவழித்திருந்தால் எவ்வளவோ பலன் அடைந்திருக்கலாம்” என்றும் எழுதிவிட்டன.

சுயராஜ்யா என்னும் ஆந்திர பார்ப்பன தேசியப் பத்திரிகையும் சட்டசபை பிரவேசமே நல்ல மருந்து என்று கருதி இருப்பதாக ஜனங்களுக்கு காட்டிக்கொண்டுவிட்டது. ஆகவே சட்டசபை தேர்தல் வந்தவுடன் காங்கிரஸ் வாதிகளை, தேசிய வாதிகளை சட்டசபைகளுக்கு அனுப்புங்கள் என்று காந்தியும் ராஜகோபாலாச்சாரியும் “பூநீமுகம்” (உத்திரவு) வெளியிட வேண்டியதும் அதை மற்ற தேசியப் பத்திரிகைகள் கொட்டை எழுத்தில் வெளிப்படுத்தி விளம்பரம் செய்யவேண்டியதும் தான் பாக்கி இருக்கிறது. சிறையிலிருந்து வெளியாகும் தொண்டர்களுக்கு தேர்தல்வரை என்ன வேலை கொடுப்பது என்பதுதான் இப்போது காந்திக்கும் ஆச்சாரியாருக்கும் பெரிய கவலை என்றாலும் அதை உத்தேசித்தே ஹரிஜன வேலையை சிருஷ்டித்துப் பார்த்தார்கள். ஆனால் இதில் பட்டினி விரதப்புரட்டுகள் வந்து புகுந்ததால் அதன் செல்வாக்கும் இப்பொழுது ஒரு வழியில் குறைந்து போய்விட்டது.

ஆகவே இப்போது எப்படியாவது சிறிது காலத்திற்கு அதாவது அடுத்த தேர்தல்வரை காங்கிரசு ஸ்தம்பித்தது-ஸ்தம்பித்தபடிதான் இருக்கும். தேர்தல் வந்தவுடன் இந்து சுதேசமித்திரன் வேண்டிக்கொண்டிருப்பது போலவே காங்கிரஸ் இரட்டிப்பு முயற்சியுடன் வெளிக்கிளம்பக் கூடும். எப்படி இருந்தபோதிலும் சமதர்ம உணர்ச்சியையும், புரட்சியையும் இந்த தந்திரங்கள் எல்லாம் அழித்துவிடமுடியாது என்கின்ற தைரியத்திலேயே தான் நாம் இருக்கின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 05.03.1933

உண்மைத் தோழர் மறைந்தார்

சுயமரியாதை இயக்கத்தின் உண்மைத் தோழர் எஸ். ராமச்சந்திரன் அவர்கள் 26-2-33 ந் தேதி மறைந்து விட்டார் என்ற செய்தியைக் கேட்டதும் நாம் திடுக்கிட்டுப் போய் விட்டோம். நாம் மாத்திரமல்ல, சுயமரியாதை இயக்கத்தில் கடுகளவு ஆர்வமுள்ள எவரும் இச்சேதி கேட்டவுடன் திடுக்கிட்டிருப்பார் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. தோழர் ராமச்சந்திரனை இழந்தது சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு ஈடு செய்ய முடியாத ஒரு பெரு நஷ்டமேயாகும். தோழர் ராமச்சந்திரனைப் போன்ற உறுதியான உள்ளமும், எதற்கும் துணிந்த தீரமும் மனதில் உள்ளதை சிறிதும் எவ்விதி தாட்சண்யத்திற்கும் பின் வாங்காமல் வெளியிடும் துணிவும் சாதாரணமாக வெகு மக்களிடம் காண்பது என்பது மிக மிக அரிதேயாகும். பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்திற்காக என்ற கிளர்ச்சி சுயமரியாதை இயக்கத்தில் வீறு கொண்டிருந்த காலத்தில் தோழர் ராமச்சந்திரன் அவர்கள் தாலுக்கா போர்டு முதலிய பல ஸ்தாபனங்களில் தலைவராய் இருந்த சமயம் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் பேசும்போது “இனி இந்தக் கையால் ஒரு பார்ப்பனருக்காவது உத்தியோகம் கொடுப்பதில்லை” என்று ஒரு உறுதிமொழி கூறி அதை ஒரு விரதமாய் கொண்டிருப்பதாக விளம்பரப்படுத்தினார். மற்றம் அவரது திருநெல்வேலி சும. மகாநாட்டின் தலைமை உரையில் (1929-ம் வருஷத்தில்) வருங்காலத்தில் சுயமரியாதை இயக்கத்தால் ஏற்படும் பலன் இன்னின்னவை என்று குறிப் பிட்ட சயமத்தில்,

“உலகம் எல்லாம் வழங்கப்படும் ஒரு பாலை ஏற்படும்.

உலகம் எல்லாம் ஒப்புக்கொள்ளும் ஒரு கொள்கை ஏற்படும்.

உலகம் எல்லாம் ஒரு ஐக்கிய ஆட்சி நாடாகும்.

உலகத்திலுள்ள சொத்துக்கள் பூமிகள் எல்லாம் உலகத்திலுள்ள மக்களுக்குச் சொந்தமாகும்.

வேலை செய்யாத சோம்பேரிகள் ஒருவர் ஒருவர் கூட இருக்க மாட்டார்கள். குற்றங்கள் குறைந்து விடும் நோய்கள் அகன்று விடும். மனித

ஆயுள் இரட்டித்து விடும். மக்கள் வாழ்வில் உள்ள கவலைகள், பொறாமைகள் நீங்கி ஒருவருக்கொருவர் அன்பும் நட்பும் கூட்டுறவு முயற்சிகளும் தாண்டாவமாடுவதுடன், மக்கள் சதா சந்தோஷத்துடன் இருப்பார்கள் என்று கர்ஜித்ததுடன், தீண்டாமை என்பது மதக்கொள்கையைச் சேர்ந்தது என்பது முழுப்புரட்டென்றும் அது முழுதும் பொருளாதார சூழ்ச்சியின் அடிப்படையைக் கொண்டது” என்றும் பேசி இருக்கிறார்.

இந்த தத்துவங்களில் ஒரு சிறிதும் மாற்றமில்லாமல் இன்று சு. ம. இயக்கம் வேலை செய்து வருவதைப் பார்ப்பவர்கள் இவ்விதமாக யாதொரு புதிய வழிகளிலும் செல்லவில்லை என்பதை உணர்வார்கள். தோழர் ராமச்சந்திரன் நல்ல வாக்கு விசாலமுள்ள வக்கீலாகவும் தகுந்த வரும்படியும் மேலும் மேலும் பெரிய நிலைக்கு வரக்கூடிய நிலையும் செளகரியமும் இருந்தும் அவைகளை லட்சியம் செய்யாமல் இயக்கத்திலேயே கவலைக் கொண்டு மற்றவைகளை அலட்சியம் செய்து வந்த உண்மைச் சுயமரியாதை வீரரேயாவார். இவரது வயது 48, அதாவது 1884-ல் பிறந்தவர் இவ்விளம் வயதில் இப்படிப்பட்ட உற்ற தோழரை இழக்க நேர்ந்தமைக்கு யாரே வருந்தாமல் இருக்க முடியும்? இவருக்கு 4-ஆண் மக்களும் 3- பெண்மக்களும் உண்டு. இவரது வாழ்க்கைத் துணைவியார் ராமனாதபுரம் ஜில்லா போர்டு அங்கத்தவராகவும் சிவகங்கை தாலுகா போர்டு அங்கத்தவராகவும் தகுந்த கல்வி ஞானமுள்ளவராகவும் இருக்கின்றார்கள்.

எனவே இவ்வம்மையார் இயற்கையை மதித்து துணைவரின் பிரிவை சடுதியில் மறந்து அவரது சுயமரியாதை இயக்கத்தில் அவரது கொள்கைகளையே கொண்டு உலக விடுதலைக்கும் உலக இன்பத்துக்கும் உழைக்க முன்வருவார்கள் என்றே ஆசைப்படுகின்றோம்.

குடி அரசு - இரங்கலுரை - 05.03.1933

ஈரோட்டில் சற்று ஏறக்குறைய 300 பேர்களுக்குக் குறையாமல் 500க்கு மேற்படாத பெண்கள் பணத்துக்கு விபசாரம் செய்கின்ற கீழ்தர விபசாரிகளாக இருப்பதாக தகவல் எட்டுகின்றது. சில வீதிகளில் மரியாதையான மக்கள் வாழ்வதற்கு யோக்கியதையே இல்லாமல் இருந்து வருகின்றது. ஆகையால் இதை உடனே கவனிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 05.03.1933

ஈரோட்டில் குச்சிக்காரிகள் தொல்லை

ஈரோட்டில் குச்சிக்காரிகள் தொல்லை அதிகரித்து விட்டதென்றும் இதன் பயனாய் காலித்தனங்களும், பொதுஜன சாவதானத்துக்கு அசௌகரியங்களும் ஏற்பட்டு பல திருட்டு, ரகளை, அடிதடி, ஆபாசப் பேச்சுவார்த்தைகள் முதலியவைகளும் ஏற்படுகின்றன என்று 29-1-33 தேதி “குடி அரசு”ப் பத்திரிகையில் எழுதியிருந்ததுடன் இவற்றைச் சீக்கிரத்தில் ஒழிக்கபோலீசார் தக்க முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும், விபசாரத் தடுப்பு சட்டத்தின் அமுல் ஈரோட்டிற்கும் கொண்டுவர வேண்டுமென்றும் தெரிவித்துக்கொண்டோம்.

சமீபத்தில் ஈரோடு போலீசு சர்க்கின் இன்ஸ்பெக்டர் அவர்கள் சிறிது கவலை கொண்டு ஏதோ சில எச்சரிக்கை நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டதாகவும் தெரிகின்றது. ஆனால் காரியத்தில் தக்க மாறுதல்கள் எதுவும் ஏற்பட்டதாய் தெரியவில்லை.

ஆகையால் இப்போதும் பல தோழர்கள் முயற்சி எடுத்து போலீசு சூப்ரண்ட்டெண்ட் அவர்களுக்கு இக்கஷ்டங்களைக் குறித்து விண்ணப்பம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதாகத் தெரிகின்றது. அதில் தோழர்கள், மு.ச. முத்துக்கருப்பஞ் செட்டியார், ஆர். பழனியப்ப செட்டியார். ஈ. என். குப்புசாமி ஆச்சாரி, எ. கோவிந்தசாமி நாயக்கர், எஸ். வேலுச்சாமி, சுப்பிரமணியம், ஈஸ்வரன், செலமேலு, நாதன், ரத்தினசபாபதி முதலிய பலர் கையெழுத்திட்டு விண்ணப்பம் செய்துகொண்டதாகத் தெரிகின்றது.

ஆதலால் இனியாவது உடனே போலீசு இலாக்காதாரர்களும், முனிசிபாலிட்யாரும் கவனித்து தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

முனிசிபல் கவுன்சில் மூலம் ஈரோட்டிற்கு விபசாரத் தடைச் சட்டம் அமுலுக்கு வரவேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றி சர்க்காருக்கு அனுப்பவேண்டும் என்றும் விரும்புகின்றோம்.

விருதுநகர் ஆண்டு விழா

ஈ. வெ. இராமசாமியும் வல்லத்தரசும்

1000 பேர் உள்வலம்

தலைவரவர்களே! வாலிபதோழர்களே! மற்றும் பல சங்கத்தினர்களே! இன்று இந்த ஆண்டுவிழாவுக்காக வந்த எனக்கு நீங்கள் அளித்த வரவேற்புக்கும், என்னிடம் காட்டிய அன்புக்கும் ஆர்வத்திற்கும் நான் எனது நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்த ஆடம்பர வரவேற்பும் உபசாரப் பத்திரங்களும் எவ்வளவு உணர்ச்சியுடையதானாலும் கிளாச்சியாய் இருந்தாலும் ஏதோ ஒரு அளவுக்கு இயக்க பிரசாரத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஊக்கமூட்டுவதற்கும் மக்கள் கவனத்தை இழுப்பதற்கும் பயன்படுகின்றது என்று சொல்லப்படுவதாய் இருந்தாலும் இப்போது வரவர எனக்கு இவைகள் ஒரு சடங்கு முறை போலவே தோன்றுகின்றன. இந்தப்படி வாயில் சொல்லிக் கொண்டே நானும் இந்த காரியங்களுக்கு உடன் பட்டுக் கொண்டே வருகின்றேன் என்றும் இவை அனாவசியம் என்றோ தவறு என்றோ பட்டவுடன் நிரூபித்திவிட வேண்டியதே கிரமமாகும் என்றும் சொல்வதில் குறை இருப்பதாக நினைக்கவில்லை.

ஆனால் இப்போது நிறுத்தப்படுவது சிலருக்கு அதிருப்தியாகவும், சிலருக்கு விஷமம் செய்யலிடம் கொடுப்பதாகவும் இருக்கக்கூடும் என்றும் ஒரு சமயம் இயக்கத்தைப் பாதிக்கக் கூடியதாகும் என்றும், சில நண்பர்கள் சொல்வதால் நானும் நீங்களும் வெகு ஆவலாய் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதும் சமீபத்தில் நடக்கப் போவதுமான மாகாண மகாநாட்டில் ஊர்வலம் உபசாரப்பத்திரம் மலர் மாலை ஆகிய ஆடம்பரங்களை நிறுத்துவது என்பதை ஒரு தீர்மானமாக நிறைவேற்றிவிட்டு இவைகளை நிறுத்தப்பட வேண்டுமென்று கருதி இருக்கிறேன்.

தோழர்களே! இதுபோலவே இனியும் அனேக விஷயங்கள் சடங்குகள் போல் சு.ம. இயக்கத்திலும், நடைபெற்று வருகின்ற விஷயம் எனக்குத் தெரியும். அவைகளையெல்லாம் சிறிது சிறிதாக குறைத்து வந்து முடிவில் அடியோடு எடுத்து விட முயற்சித்து வருகிறேன். இப்படிப்பட்ட

பல காரணங்களால் தான் சு-ம இயக்கம் புரட்சி இயக்கமென்று சொல்லப் படுகின்றது.

ஒரு ஏழைக்கும், செல்வவானுக்கும், ஒரு முதலாளிக்கும் அவனது காரியஸ்தர்களுக்கும், ஒரு எஜமானுக்கும், அவனது அடிமைக்கும், இருந்து வரும் வித்தியாசங்களும் நடப்புகளும், வெறும் சடங்குமுறை போலவும் பழக்க வழக்கம் என்பதை ஆதாரமாய்க் கொண்டும் நடந்து வருகின்றனவே ஒழிய அதில் ஏதாவது நியாயமோ அறிவுக்குப் பொருத்தமான காரணங்களோ இருக்கின்றனவா என்று பாருங்கள். முதலாளி சுகப்படுவது, தொழிலாளி கஷ்டப்படுவது என்பது எதை ஆதாரமாய்க் கொண்டது என்பதை சற்று சிந்தித்துப்பாருங்கள். பார்ப்பான் மேல்ஜாதி, பறையன் கீழ்ஜாதி என்பதற்கு எது ஆதாரமோ அதுதான் இந்த ஏழை பணக்காரன், முதலாளி தொழிலாளி, என்கின்ற பழக்கத்திற்கும், நடப்புக்கும் ஆதாரமாய் இருக்கின்றது. பார்ப்பான், பறையன், மேல்ஜாதி, கீழ்ஜாதி ஆகியவை கூடாது என்றும் நாம் கூறும்போது நம்முடன் கூட இருந்து யார் யார் நமக்குப்பின் தாளம் போட்டார்களோ அவர்கள் எல்லாம் இப்போது முதலாளி, தொழிலாளி. ஏழை, பணக்காரன் என்கின்ற பாகுபாடும், வித்தியாசமும் ஏன் என்று கேள்க ஆரம்பித்தவுடன் நம்மைவிட்டு ஓட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அதுமாத்திரமல்ல நம்மை குறைகூறவும் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இதன் பயனாய் நமக்கு புதியபுதிய எதிரிகள் உண்டாகிக்கொண்டு வருகின்றார்கள். பணக்காரர்களைவிட சோம்பேரியாய் இருந்து இயக்கத்தின் பெயரைச் சொல்லி வயிறுவளர்த்துக் கொண்டவர்கள் எல்லாம், இப்பொழுது புதிய எதிரிகளாக வருவார்கள். இவைமாத்திரமல்ல இனியும் தாய், தகப்பன், அண்ணன், தம்பி முதலியவர்களும் எதிரியாவார்கள். மற்றும் நம்ம பின்னால் மேலுக்காய் திரிந்து கொண்டிருந்த தோழர்களைப் பற்றியோ வென்றால் சொல்ல வேண்டியதேயில்லை. இனி நாளாக நாளாக இவ்விதக்கத்திற்கு ஏழை மக்களும் பாடுபட்டு உழைத்து தங்கள் பயனை அன்னியர்கள் அனுபவிக்கவிட்டுக் கொண்டு கஷ்டப்படுகின்ற மக்களுந்தான் நமக்கு உற்ற துணைவர்கள் ஆவார்கள்.

பணக்காரர்களை நம்பி அவர்கள் தயவால் சோம்பேரியாய் இருந்து வாழ்ந்து வரும் மக்கள் ஒருநாளும் நமக்கு உதவிபுரியமாட்டார்கள். இவர்கள் சங்கதிகளே இப்படியிருக்குமானால் அரசாங்கத்தினரின் யோக்கியதையைப் பற்றி நான் சொல்லவேண்டுமா? ஆகவே மேற்கண்ட எதிர்ப்புகளைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் தைரியமாய் தலைகொடுத்து அவைகளை சமாளித்தாக வேண்டும் என்பதில் குற்றமென்ன என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

நாம் யாரை விரோதித்தாலும் யாரை நேசித்தாலும் நமது கருத்து ஒன்றேயாகும். அதாவது படித்தவர்கள் என்றும், பணக்காரர்கள் என்றும், அரசாங்கத்தார் என்றும் சொல்லிக்கொண்டு ஏழைகளின் ரத்தத்தை எவரும் உரிஞ்சக்கூடாது என்பதேயாகும்.

படித்தவனும், பணக்காரனும், அரசாங்கமும் பாடுபட்டு உழைக்கும் மக்களுடைய நன்மைக்கும், அம்மக்களுடைய உழைப்பின் பயன் முழுவதும் அம்மக்களே அடையும்படியான காரியத்திற்கும் எதிரிகளாய் இருப்பவன் களேயானால் அவர்கள் எல்லோரும் உலகில் இல்லாமல் மறைய வேண்டிய வர்களேயாவார்கள். இதற்காக உழைக்காத இயக்கமோ மனிதனோ உலகில் இருப்பதும், இறப்பதும் இனி ஒன்றேயாகும். மற்றும் மனித சமூகத்தினிடம் ஓய்வு சாந்தி நிலவி, பொறாமை, துவேஷம் அஞ்சு, ஆகியவை ஒழிய வேண்டுமானால் சமதர்மத்தைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

குறிப்பு: 28.02.1933 இல் நடைபெற்ற விருதுநகர் நாடார் பரிபாலன சங்க ஆறாம் ஆண்டு விழாவில் விருதுநகர் நாடார் பரிபாலன சங்கத்தார். இளைஞர் சுயமரியாதை சங்கத்தார். ஆதிதிராவிடர் சங்கத்தார். நித்தியானந்த வாசக சாலை ஆகிய நான்கு சங்கத்தாராலும் அளிக்கப்பட்ட வரவேற்புப் பத்திரத்திற்கு பதிலளித்து பேசியது.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 12.03.1933

விருதுநகரில் சுயமரியாதைப் யொதுக்கூட்டம்

தோழர்களே! எனது ஐரோப்பிய யாத்திரையிலோ குறிப்பாக ரஷிய யாத்திரையிலோ நான் கற்றுக்கொண்டு வரத்தக்க விஷயம் ஒன்றும் அங்கு எனக்குக் காணப்படவில்லை. ஆனால் நமது சுயமரியாதை இயக்கக் கொள்கைகள் மிகவும் சரியானவை என்றும் அக்கொள்கைகளால் தான் உலகமே விடுதலையும் சாந்தியும் சமாதானமும் அடையக்கூடும் என்று தெரிந்தேன். இதுதான் உங்களுக்கு ஐரோப்பாவுக்குச் சென்று வந்தவன் என் கின்ற முறையில் சொல்லும் சேதியாகும்.

நாம் இந்த 7, 8 வருஷ காலமாகவே படிப்படியாய் முன்னேறி வந்திருக் கின்றோம் என்பதை நமது இயக்க வேலையை முதலில் இருந்து கவனித்து வந்திருப்பவர்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும்.

சுமார் 15, 20 வருஷங்களுக்கு முன்பாக நாம் எந்த வேலையைச் செய்ய வேண்டும் என்று கருதினாலும் எது மக்களுக்கு நன்மையானது என்று கருதினாலும் அதையெல்லாம் அரசாங்கத்தைக் கொண்டே செய்யச் சொல்லி கெஞ்சுவோம். அதற்கு பார்ப்பனர்களையே தரக்களாய் வைத்து அவர்கள் சொன்னபடி யெல்லாம் கேட்டு அவர்கள் பின்னால் திரியோம், அவர்கள் சொல்லுவதையே நன்மை என்று கருதுவோம். அன்றியும் அது அரசாங்கம் வேறு பார்ப்பனர்கள்வேறு என்று சொல்ல முடியாத காலமாய் இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் பெரும் பணக்காரன், ஜமீன்தாரன், மீராசுதாரன் என்பவர்கள் எல்லாம் பார்ப்பனர்கள் காலடியில்தான் கிடந்தார்கள். அதிலிருந்து ஒரு பெரும் புரட்சி உண்டாயிற்று. அது தான் ஜஸ்டிஸ் கட்சி புரட்சி என்பது. அது தோன்றிய பின்பு பார்ப்பனரல்லாத செல்வவான்களுக்கும் பார்ப்பன ரல்லாத படித்தவர்கள் என்பவர்களுக்கும் சற்று செல்வாக்கு தோன்றிற்று. பார்ப்பனர்களையே நம்பி இருந்த அரசாங்கமானது பார்ப்பனரல்லாதாரைத் தட்டிக் கொடுத்து அவர்கள் ஆதரவில் இருக்க வேண்டியதாயிற்று. இதன் பயனாய் பார்ப்பனர்கள் அரசாங்கத்திற்குத் தொல்லை கொடுக்கக்கருதி பார்ப்பன ரல்லாத பாமர ஜனங்களை வசியம் செய்யத்தக்க சில புதிய சூகடிகளைக் கையாள ஆரம்பித்தார்கள். அதன் பயனாய் பார்ப்பனர்கள் தன்மை இன்னது

என்றும் அரசாங்கத்தின் தன்மை இன்னது என்றும் ஓரளவுக்கு வெளியாயிற்று. பிறகு அவை ஒரு புரட்சியாய் ஆயிற்று. அந்த இரண்டுவித கிளர்ச்சியும் சுயநலங்களையே அதாவது முன்னணியிலிருந்து கிளர்ச்சி செய்பவர்கள் அதிகாரமும் பதவியும் பெருவழியும் கவலை கொண்ட பாமர மக்களை ஆயுதமாக வைத்து போர் நடத்தியதால் இரண்டும் பலமற்று ஒரு தடவை ஜஸ்டிஸ் கட்சி வெற்றி பெறுவதும் மறுதடவை காங்கிரஸ் கட்சி வெற்றி பெறுவதுமாக நிலையில்லாமல் இருந்து வந்தது. இந்த மாதிரியில் ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்பதும் ஒரு தடவை நல்ல தோல்வியடைய வேண்டி ஏற்பட்டது.

இந்த சந்தர்ப்பம் நமக்கு நல்ல சந்தர்ப்பமாய் கிடைத்ததால் நாம் சமூக வாழ்க்கையில் ஒரு கிளர்ச்சி செய்ய முடிந்தது. இந்த மாதிரியான ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்காத பക്ഷம் நமது வேலைக்கு அவ்வளவு நல்ல சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்காது.

ஏனெனில் பார்ப்பனரல்லாதார்கள் ஜாதி வித்தியாசங்களையும் அதற்கு ஆதாரமான மத சம்பிரதாயங்களைப் பற்றியும் இவ்வளவு தூரம் கிளர்ச்சி செய்ய சம்மதித்து இருக்கவேமாட்டார்கள். பார்ப்பனரல்லாதாரியக்கம் என்னும் ஜஸ்டிஸ் கட்சி தோல்வியடைந்து மறுபடியும் அது வெற்றியாவதற்குள் சுமார் 4 வருஷ காலத்துக்குள் அபரிமிதமான காரியங்களைச் செய்திருக்கிறோம். இதை சமூக சம்பந்தமான ஒரு புரட்சி என்றே சொல்லவேண்டும்.

இப்பொழுது மேல்கண்ட அரசியல் கிளர்ச்சியும் சமூகக் கிளர்ச்சியும் நடத்தப்பட்டது போலவே தான் இப்போது பொருளாதாரத் துறையிலும் ஒரு கிளர்ச்சி செய்ததாக வேண்டியிருக்கின்றது. இது வெற்றி பெறுமா? இல்லையா? என்பதைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இது நியாயமா? அநியாயமா? அல்லது அவசியமா? அவசியமற்றதா? என்று தான் பார்க்கவேண்டும். அரசியலைப்பற்றி என்னென்ன குற்றம் சொன்னோமோ சமூகத்தில் ஐதி மதங்களைப்பற்றி என்னென்ன குற்றம் சொன்னோமோ அவைகள் எல்லாம் இன்றைய பொருளாதார இயலிலும் இருப்பதைக் காங்கின்றோம். எப்படி அரசாங்கம் என்பதற்காக சில மக்களின் உழைப்பு வீணாகின்றதோ, எப்படி மேல் ஜாதியான் என்பதற்காக சில ஜனங்கள் இழிவு படுத்தப்படுகின்றார்களோ அதுபோலவே தான் பணக்காரன் முதலாளி என்பதற்காக பல மக்களின் உழைப்பு வீணாக்கப்படுவதுடன் இழிவு படுத்தவும் படுகிறார்கள். இந்தக் காரணங்களால் பொருளாதார இயலில் ஒரு பெரும் கிளர்ச்சி செய்யவேண்டியது இப்போது அவசியமாகின்றது. இது இன்று நமது நாட்டுக்கு மாத்திரம் அவசியம் என்று காணப்பட்டதாக நினைக் காதீர்கள். இன்று உலகில் எங்கும் இவ்வுணர்ச்சி பரவி தாண்டவமாடுகின்றது.

ரஷியா தேசத்தில் இவ்வுணர்ச்சி தோன்றி பெரும் புரட்சியாக மாறி வெற்றி பெற்று இன்று காரியத்தில் நடைபெற்றும் வருகின்றது. ரஷியாவில் அரசியல் ஆதிக்கமோ ஜாதிமத ஆதிக்கமோ செல்வவான் ஆதிக்கமோ

ஒன்றுமே கிடையாது. அந்த நாட்டிலுள்ள வாலிபர்களுக்கு அரசியல் என்றால் என்ன மதம் என்றால் என்ன ஏழை பணக்காரன் என்றால் என்ன என்கின்றவைகளுக்கு அருத்தமே தெரியாது.

மனிதரில், வாழ்க்கையில், கவலையில், பொருப்பில் ஒருவருக் கொருவர் எவ்வித வித்தியாசத்தையும் அறியார்கள். அப்படிப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கை இங்கும் ஏற்படுவதில் யாருக்கும் எவ்வித கஷ்டமோ நஷ்டமோ இருக்காது. பணக்காரனென்றும் மேல் ஜாதிக்காரன் என்றும் அரசன் என்றும் சொல்லிக் கொள்ளப்படுவதில் ஒருவித செயர்க்கை திருப்தி ஏற்படுவதைத் தவிர இவற்றின் பயன்களால் இவர்கள் கவலையற்று, அதிருப்தியற்று சாந்தியாய் மனச் சமாதானமாயிருக்கிறார்கள் என்று யாரும் சொல்லிவிட முடியாது.

உலகம் தோன்றிய காலம்தொட்டு இதுவரை எத்தனையோ பேர் சாதாரண மனுஷர்களாகவும் ரிஷிகளாகவும், மகான்களாகவும் அவதார புருஷர்களாகவும் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவர்களாகவும் ஏற்பட்டு மக்கள் சமூக நன்மைக்காக என்று எவ்வளவோ காரியங்கள் செய்தாகி விட்டது. இவற்றால் வாழ்வில் மனிதனுக்கு எவ்வித சௌகரியமோ உயர்வோ ஏற்பட்டதாக சொல்வதற்கில்லை. இது மாத்திரமல்லாமல் மனித சமூக நன்மைக்காக, நல்ல வாழ்வுக்காக, முன்னேற்றத்திற்காக என்று எவ்வளவோ மதங்களும் அரசாட்சிகளும் சீர்திருத்தங்களும் தோன்றின. அவைகளும் இன்றை வரை எந்த ஆட்சியிலோ, எந்த மதத்திலோ எந்த சீர்திருத்தத்திலோ ஏதாவது ஒரு காரியம் சாதித்ததாக காணப்படவேயில்லை.

மக்களுக்கு சுக துக்கம் பொது என்றும் ஒருவன் சுகப்படுவதும் ஒருவன் கஷ்டப்படுவதும் இயற்கை என்றும் இவையெல்லாம் கடவுள் செயலென்றும், மாற்றமுடியாதவை என்றும் சொல்லப்பட்டு அந்தப்படியே மக்களையும் நம்பச்செய்து சிலர் கஷ்டப்படவும் சிலர் சுகப்படவுமான முறைகள் நிலைநிறுத்தப் பட்டனவே ஒழிய வேறு ஒன்றும் இல்லை.

இன்றைய தினம் இருந்து வரும் எந்த அரசியலை, எந்த மத இயலை, எந்த செல்வ இயலைக் கொண்டும் மேல்கண்ட அக்கிரமங்களை ஒழித்து விடக்கூடும் என்றோ மக்கள் யாவரையும் சமமாக ஆக்கிவிடக்கூடும் என்றோ நினைப்பது முட்டாள் தனமேயாகும், ஆதலால் ஏதாவதொரு புதிய முறையைக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். அதைப்பற்றி பிறத்தியார் என்ன சொல்லுவார்கள் என்கின்ற கவலையை சிறிதும் வைக்கக்கூடாது. அது கிளர்ச்சி என்று சொல்லப்பட்டாலும், புரட்சி என்று சொல்லப்பட்டாலும் நாம் பயப்பட வேண்டியதில்லை. கிளர்ச்சியும் புரட்சியும் உலக இயற்கை, மனித இயற்கை, நடப்பு இயற்கை. கிளர்ச்சியிலும், புரட்சியிலும் பிரிக்க முடியாமல் கலந்து இருக்கிறான் என்பதை ஒவ்வொரு மனிதனின் நடப்பையும், உணர்ச்சியையும் கவனித்துப் பார்த்தால் விளங்கிவிடும் நாம் எவ்வித

சுயநலத்தையோ பலாத்காரத்தையோ குறிவைத்து இப்படி பேசவில்லை. ஆனால் மக்கள் படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்து சகிக்க முடியாமல் பரிதாபத் தாலேயே தான் இப்படிப் பேசுகிறோம்.

குறிப்பு: 28.02.1933 இல் விருதுநகர் அம்மன் கோவில் முன்பு சுயமரியாதை சங்க சார்பில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரை,

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 12.03.1933

ஈரோடு பெண் பாடசாலையில் பெற்றோர்கள் தினம்

ஈரோடு கவர்ன்மெண்ட் பெண்கள் பாடசாலையின் பெற்றோர்கள் தினவிழாவானது ஈரோடு மகாஜன ஹைஸ்கூல் சரஸ்வதி ஹாலில் தோழர் இ.எஸ். கணபதி அய்யரவர்கள் தலைமையில் கொண்டாடப்பட்டது கொண்டாட்டத்திற்கு பெரியவர்களும் குழந்தைகளுமாக சுமார் 1000 பேருக்கு மேலாகவே கூடி இருந்தார்கள், பெண்கள் அதிகமாகக் காணப்பட்டார்கள்.

விழாவானது கும்மி, கோலாட்டம் சிறு விளையாட்டு முதலியவை களுடன் நடந்த தென்றாலும் அவற்றுள் சாவித்திரி சத்தியவான் என்கின்ற ஒரு புராணக்கதையை நாடகரூபமாக நடத்திக் காட்டப்பட்டதானது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாய் இருந்தது. நாடக பாத்திரங்கள் எல்லாம் சுமார் 10 வயது முதல் 16 வயதுக்குள்பட்ட அப்பள்ளிக்கூட மாணவப் பெண்களாகவே இருந்தார்கள். நாடகமானது கூடியவரை மிகவும் அருமையாக நடித்துக் காட்டப் பட்டது. இம்மாதிரியாக ஒரு நாடகம் நடித்துக் காட்ட அம்மாணவிகளை தர்ப்பித்து செய்த பெண் பள்ளிக்கூட தலைமை உபாத்தியாயரும், மற்றும் உதவி உபாத்தியாயர்களும் பாராட்டப் படத்தக்கவர்களே ஆவார்கள். மாணவர்களுடைய அறிவும் சுபாவ ஞானமும் சிலாக்கிகத் தக்கவையாகும். ஆனால் ஒரு விஷயம் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. அதாவது இவர்கள் நடித்துக் காட்ட எடுத்துக் கொண்ட புராணக்கதையின் முட்டாள்தனத்தையும், மூட நம்பிக்கையையும் குருட்டு பக்தியையும் வெளிப்படுத்தாமலும் அறிவு வளர்ச்சிக்காக படிப்பிக்கப்படும் பெண்களை இவ்விதம் பகுத்தறிவற்ற பிராணி கள் பிராயத்துக்கு ஆளாக்கி வைப்பதைப் பார்த்து வருந்தாமல் இருக்க முடியவில்லை என்பதேயாகும்.

மேற்படி கதையில் ஆரம்ப முதல் கடைசி வரை எந்த இடத்திலாவது பகுத்தறிவுக்கு ஒத்த விஷயம் கடுகளவாவது காணப்படுகின்றதா என்பதை யோசித்தால் இது யாவருக்கும் எளிதில் விளங்கும். கதைச்சுருக்கமாவது:-

“சாவித்திரி என்கின்ற ஒரு பெண் நந்தவனத்தில் விளையாடும் போது சத்தியவான் என்கின்ற ஒரு பையன் வேட்டையாடி நந்தவனத்திற்கு வந்து

சேர்ந்து பெண்ணைப்பார்த்து மையல் கொள்ளுவது, பெண்ணும் பையனைப் பார்த்து மையல் கொள்ளுவது, பிறகு இருவருக்கும் கல்யாண ஏற்பாடு நடைபெறுவது, அது சமயம் மணமகன் ஒரு வருஷத்தில் செத்துப்போவான் என்று தெரிவது, தெரிந்தும் பெண் அவனையே மணம் செய்து கொள்ள விரும்புவது, பிறகு மணம் நடந்த பின் ஒரு வருஷத்தில் மணமகன் செத்துப் போவது, பிறகு மணமகள் எமன் பின்னால் எமனை விடாமல் தொடர்ந்து திரிந்து எமனை ஏமாற்றி தன் புருஷனை பிழைக்க வைத்து மகிழுவது” என்பதாகும்.

இதற்கு ஆதாரம் அப்பெண்ணின் கற்பு என்று சொல்லி அதனால் பெண்கள் எல்லோரும் கற்பாயிருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தைக் கொண்டு கதையை முடிப்பது.

இக்கதை ஆரம்பமுதல் அந்தம் வரை எந்த இடத்திலாவது பகுத்தறிவுக்கு ஒத்த விஷயம் இருக்கின்றதா? அல்லது இன்றைய அனுபவத் திற்கு ஒத்த விஷயங்கள் இருக்கின்றனவா? என்பதை இதில் யோசிக்கத் தக்கதாகும்.

இக்கதையில் ஜோசியம் பொய்த்துப்போய் விட்டது. எமன் ஏமாற்றப் பட்டுவிட்டான். கற்பு வெற்றி பெற்றது என்கின்ற மூன்று விஷயங்கள் காணப்படுகிறேன். ஜோசியத்தை நாம் நம்புவதில்லை, ஆதலால் ஜோசியம் பொய்த்துப்போவதைப்பற்றி நாம் கவலைப்படவில்லை.

எமனையும் நாம் அப்படி ஒன்று இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை. ஆதலால் அதைப்பற்றியும், அவனது புத்திசாலித்தனத்தைப் பற்றியும் நாம் கவலைப்படுவதில்லை,

கற்பு என்பதாக ஒன்று இருப்பதாகவும் நாம் கருதவில்லை. ஆதலால் அதைப்பற்றியும் நாம் கவலைப்படவில்லை.

ஆனால் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி மாத்திரம் மக்களுக்கு ஞாபகமுட்ட கடமைப்பட்டுள்ளோம். சாவித்திரி கற்புள்ளவளாயிருந்ததால் தன் புருஷன் இறந்து போனவனை பிழைக்க வைத்தாள் என்று சொல்லி மற்றவர்களையும் கற்பாய் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகின்ற கதைப்படியே அக் கதையை உண்மை என்றே வைத்துக்கொண்டு பார்ப்போமேயானால் இன்று உலகில் அல்லது இந்தியாவிலுள்ள கோடிக்கணக்கான விதவைகளில் ஒரு குழந்தை விதவையாவது ஒரு மங்கை விதவையாவது கற்புள்ள விதவையாயிருந்திருக்கமாட்டார்களா? அல்லது ஒரு விதவையாவது தன் புருஷன் இறந்ததைக் குறித்து விசனப்பட்டுத் தனது கற்பை ஈடுகாட்டி அப்புருஷன் பிழைக்கவேண்டுமென்று வருந்தியிருக்க மாட்டார்களா? அந்தப்படி கற்பாய் இருந்து வருந்தி இருந்தால் இறந்த கணவன்களில் ஒருவராவது பிழைத்து இருக்கமாட்டாரா? என்பவற்றை யோசித்தால் இன்று பெண்களில் சிறப்பா

கவும், குறிப்பாகவும் விதவைகளில் ஒருவர் கூட கற்புள்ள பெண்மணிகள் இல்லையென்றுதானே அர்த்தமாகின்றது. அல்லது ஒருவரும் இம்மாதிரி முயற்சிக்கவில்லை என்றுதானே அர்த்தமாகிறது. இவை ஒருபுறமிருக்க 3, 4, 5, 7, 10 வயதுகளுக்குள்பட்ட குழந்தைகள் கூட விதவைகளாக ஆகிவிடுகின்றனவே அவைகள் கூடவா கற்பில்லாத பெண்மணிகளாயிருக்கும் என்பதை யோசித்தால் அப்பொழுது பெண்கள் கற்பாயிருக்க முடியவே முடியாது என்பதாகத்தானே எண்ண வேண்டி யிருக்கிறது. அல்லது இக்கதை பொய்யும், முட்டாள் தனமும் நிரம்பியது என்றுதானே சொல்லவேண்டும். சாத்தியமேயில்லாத காரியத்தில் - பலனே யில்லாத காரியத்தில் மக்கள் புத்தியை இழுத்துவிடுவதால் லாபமென்ன? என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டியது அறிஞர் கடமையாகும்.

இக்கதையின் சாரமானது கதையிலுள்ள எமன் என்பவன் ஏமாந்து போய் வரம் கொடுத்து முட்டாள்பட்டம் கட்டிக் கொண்டதுபோல் பெண்கள் சமூகமும் ஏமாந்து போய் இம்மாதிரியான கதைகளை நடத்தி நிரபராதிகளான பெண் சமூகத்தை - விதவை சமூகத்தை ஏன் இம்மாதிரி குற்றங்களுக்கு ஆளாக்கவேண்டும் என்று ஒருவர் கேள்பதானால் அதற்கு என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

ஆகையால் இனியாவது அருமையான ஞானமுள்ள இளங் குழந்தைகளை மிக்க போதனா சக்தியும் ஊக்கமும் உண்மை உழைப்பில் கவலையும் கொண்ட நமது கவான்மெண்ட் பெண்பாடசாலை உபாத்தியாயர்கள் பகுத்தறிவுக்கு ஒத்ததும் அனுபவத்திற்கு ஏற்றதுமான விஷயங்களில் பாடுபட்டு பிள்ளைகளை முன்னுக்கு கொண்டுவர வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றோம்.

பகுத்தறிவிலும் பெண்களது உண்மையான முன்னேற்றத்திலும் கவலை கொண்டவர்கள் இதை எடுத்துக்காட்டாமல் இருக்க முடியாது.

குடி அரசு - கட்டுரை - 12.03.1933

ஸ்தல ஸ்தாபன சுயாக்கிரிகளின் மோசம்

I

இன்று இந்தியாவில் சுய ஆட்சியின் பேரால் நடைபெறும் அக் கிரமங்கள் - அயோக்கியத்தனங்கள் - ஒழுக்க ஈனங்கள் - நாணையக் குறைவுகள் ஆகியவைகளில் எல்லாம் தலைசிறந்து விளங்குவது ஸ்தல சுயாட்சியென்று சொல்லப்படும் ஸ்தல ஸ்தாபன நிர்வாகங்களேயாகும் என்று வெற்றி முரசுடன் கூறலாம்.

நம்நாட்டு ஸ்தல ஸ்தாபன உலகத்தை எடுத்துக்கொண்டோமே யானால் அதன் தலைப்பு முதல் கடைசி வரையில் உள்ள ஒவ்வொரு நிலைமையும் தீவத்திக்கொள்ளை போலவே நடந்து வருகின்றனவே அல்லாமல் மற்றபடி அவை யாருக்காக - யாது காரணத்திற்காக ஏற்பட்டதோ அந்த தத்துவம் சிறிதும் இல்லாததை ஸ்தல ஸ்தாபன வாழ்வில் கலந்துள்ள அனுபவமுள்ள எவரும் சுலபத்தில் அறியலாம்.

மற்றும் இந்தியாவுக்காக கேட்கப்படும் சுயாட்சியும் இந்தியாவுக்காக அளிக்கப்படும் சுயாட்சியும் ஏழை மக்களையும், பாமர மக்களையும் ஏமாற்றி வதைத்து பணக்காரரும், சோம்பேரிகளும், காலிகளும் வாழ்வதற்கும் கொள்ளை அடிப்பதற்கும் ஏற்றதே ஒழிய வேறில்லை என்பதும் நன்றாய் விளங்கும்.

இன்றைய ஸ்தல சுயாட்சியின் தன்மைகளை ஒரு வார்த்தையில் சொல்ல வேண்டுமானால் ஒருவன் எப்படிப்பட்டவனானாலும் அவன் பணம் செலவு செய்தால் - காலிகளைக் கைவசப்படுத்தி காலித்தனம் செய்தால் யாரும் எப்படிப்பட்டவர்களும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் கைவசப்படுத்திக் கொண்டு, தான் செலவிட்ட பணத்தையும் வட்டியுடன் எடுத்துக்கொண்டு தனக்கு உதவி செய்த காலிகளுக்கும் தாராளமாக அனுசூலம் செய்து விட்டு மேல் கொண்டும் புதையல் எடுப்பது போல் பணமும் செல்வாக்கும் சம்பாதித்துக் கொள்ளு வதற்கு ஏற்ற ஆட்சி அல்லது ஸ்தாபனம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

ஸ்தல சுயாட்சியின் நிர்வாகம் என்பதற்கு கொள்ளை அல்லது காலித்தனம் என்றுதான் இனி பதிப்பிக்கப்படும் அகராதியில் அருத்தம் எழுத வேண்டியதுமாகும்.

நிற்க, அரசாங்கத்தாரே இந்த இலாக்கா முழுவதையும் தங்கள் கையில் வைத்தும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் முழுவதும் ஐனப்பிரதிநிதிகள் என்பவர்களுடைய ஆதிக்கமே இல்லாமல் தாங்களே ஏகபோகமாய் நடத்தி வந்ததுமான ஒரு காலத்தை எடுத்துக்கொண்டு அந்தக்கால நிர்வாகத்தையும் இன்றைய நிர்வாகத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமே யானால் இனி வரப்போகும் சுயராஜ்ய போக்கு எப்படியிருக்கு மென்பதையும் ஒருவாறு இப்போதே நிர்ணயம் செய்து விடலாம்.

முதலாவது ஒற்றுமையாய் சகோதர பாவமாய், கட்டுப்பாடாயிருக்கின்ற ஒரு ஊருக்குள் ஸ்தல சுயாட்சி என்கின்ற “பிசாசு” போய் புருந்த மாத்திரத்தில் வேற்றுமை, கட்சிப் பிரதிகட்சி, கலகம், காலித்தனம், அடிதடி, கொலை வரையில் நடைபெற வழி திறக்கப்பட்டுவிடுகின்றது. பிறகு எவ்வளவு யோக்கியனானாலும் அதில் பிரவேசித்தால் அயோக்கியன் ஆய்த் தீரவேண்டிய நிலையை ஏற்பட்டுவிடுகின்றதுடன் அனாவசியமாய் ஒருவருக்கொருவர் வர்மம் ஏற்பட இடமுண்டாகின்றது.

மேல்கண்ட இந்தக் காரியங்கள் எல்லாம் நாணையமாய் நடைபெரும் ஸ்தல ஸ்தாபன சுயாட்சிகளிலேயே காணக் கூடியதாய் இருக்கின்றன என்றால் இனி நாணையக் குறைவாய் நடைபெறும் ஸ்தல ஸ்தாபன சுயாட்சிகள் என்பவைகளில் என்ன நடைபெறும் என்பதை எடுத்துக் காட்ட வேண்டுமா என்று கேள்கிறோம்.

தேர்தல்கள் என்னும் தலைப்பை எடுத்துக் கொண்டால் ஒரு முனிசிபல் ஓட்டருடைய ஓட்டு 100ரூ. வீதமும், ஒரு தாலுகா போர்டு மெம்பருடைய ஓட்டு 5000ரூ. வீதமும், ஒரு ஜில்லா போர்டு மெம்பருடைய ஓட்டு 10000 பத்தாயிரம் ரூபாய் வீதமும் வாங்கி தேர்தல்களில் வெற்றி பெரும் விஷயங்கள் நமக்கே நன்றாய் தெரியும்.

ஒரு முனிசிபல் கவுன்சிலர் எலக்ஷனுக்கு பத்தாயிரம் ரூபாயும், ஒரு தாலுகா போர்டு வைஸ்சேர்மன் எலக்ஷனுக்கு 20000 இருபது ஆயிரம் ரூபாயும், ஒரு ஜில்லாபோர்டு மெம்பர் எலக்ஷனுக்கு இருபது ஆயிரம் 20000 ரூபாயும் ஒரு ஜில்லாபோர்டு பிரசிடெண்ட் எலக்ஷனுக்கு ஒரு லட்சத்தி பதினாலு 114000 ஆயிரம் ரூபாயும், செலவு செய்து வெற்றிபெற்ற தேர்தல்களும் நமக்குத்தெரியும். நமக்குமாத்திரமல்லாமல் சர்க்காருக்கும் இந்த விஷயங்கள் தெரியும் என்று கூடச் சொல்லலாம். சில இடங்களின் தேர்தல்களில் எதிர் அபேட்சகர்கள் கொலை செய்யப்பட்டதும் ஓட்டர்கள் கொலை செய்யப்பட்டதும், கட்சி உதவியாளர் கொலை செய்யப்பட்டதும்

நமக்குத் தெரியும். தேர்தலில் நின்று விட்டால் அபேட்சகர்கள் எதிர் அபேட்சகர்களுக்கு பயந்து ரிவால்வரும் கையுமாய் தூக்கமில்லாமல் திரிவதும் நமக்குத்தெரியும்.

தேர்தல் தலைப்பை விட்டுவிட்டு தேர்தல் முடிவு தலைப்பை எடுத்துக் கொண்டால் அது ஒரு பெரிய அத்தியாயமாகவே காணப்படும். எலக்ஷன் முடிவைப்பற்றிய விவகாரங்கள் பத்து பன்னிரண்டு வருஷத்துக்கு முன்பு கல்க்டர்களுக்கு இருந்தபோது அவை ஒழுங்காய் நடைபெறவில்லை என்று புகார்கள் ஏற்பட்டு கோர்ட்டுகளின் அதிகாரத்துக்கு விட்டதில் அது வக்கீல் களுக்கு ஒரு புதிய லாபமாய் ஏற்பட்டதோடு கட்சிக்காரர்களுக்கு 15 நாளில் முடிவு பெறும் விஷயம் மூன்று வருஷம் இழுக்கப்பட்டு முன்னிலும் அதிக மான கஷ்டமும் செலவும் ஏற்பட்டதல்லாமல் ஒரு வழியிலாவது அனுகூலம் ஏற்பட்டதென்று சொல்லுவதற்கில்லாமல் போய்விட்டது. எலக்ஷன்கள், ஸ்தல ஸ்தாபன தலைவர்கள் நடத்துவதில் ஏற்பட்ட அக்கிரமங்களை தடுப்பதற்காக எலக்ஷன் நடத்தும் வேலைகளை தனி அதிகாரிகளிடமும் ரிவினியு அதிகாரிகளிடமும் விட்ட பிறகு அவர்களுக்கு இது ஒரு புதிய வரும்படிக்கு இடமாக ஏற்பட்டதே ஒழிய அது சம்பந்தமான குற்றங்கள் குறைந்ததாக சொல்லுவதற்கில்லை. ஏனெனில் கணக்கு வழக்கில்லாத எலக்ஷன் தகராறு விவகாரங்கள் கோர்ட்டுகளில் நடந்தவண்ணமாகவே இருக்கின்றன. கோர்ட்டு முடிவுகளோ பெரும்பாலும் பிராதுக்காரனுக்கு பயன்படாமல் அபேட்சகரின் உத்தேசம் நிறைவேராமல் போனபின்பே முடிவு செய்யப் படுகின்றன.

வியாபார முறையிலும், அதிகார தாட்சணிய முறையிலுமே ஓட்டு கள் உபயோகப்படுத்த சௌகரியமேற்பட்டு விட்டபடியால் ஓட்டுகள் வெளிப் படையாகவே பதிவாகவும், எலக்ஷன் ஸ்தலத்திலேயே ரொக்கவிலைக்கே விற்கவுமான அவசியமும், சௌகரியமும் ஏற்பட்டுவிட்டது.

இனி நிர்வாக முறையை எடுத்துக்கொண்டோமேயானால் அது இவை எதற்கும் இளைத்ததல்ல என்றுதான் சொல்லவேண்டும். நிர்வாகங்கள் பெரிதும் ஸ்தல ஸ்தாபன தலைவர்களுக்கும், அங்கத்தவர்களுக்கும் சொந்த குடும்பச் சொத்துக்கள் போலவே பாவிக்கப்பட்டு சகோதரர்கள் தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்வது போலவே அதன் சொத்துக்களை பங்கிட்டுக்கொள்வது வெளிப்படையான-எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதான காரியமாய் இருந்து வருகின்றது. ஏனெனில் அந்த ஸ்தானங்களை அடைய அவரவர்கள் பட்ட பாடுகளையும், பணங்கள் செலவழித்ததையும் தெரிந்தவர்களுக்கு இது சரியென்றே தோன்றிவிடுகிறது. ஓட்டர்களும் இந்தமாதிரியான காரியங் களைப்பற்றி குற்றம் சொல்லவோ, நினைக்கவோ அருகதையற்றவர் களாகவே இருக்கிறார்கள். ஏனெனில் ஒருவன் முனிசிபாலிட்யில் 10 அணா கொடுத்து தன்னை ஒரு ஓட்டராக பதிவு செய்து கொண்டால் 2-ரூபாய் முதல்

5-ரூபாய் 10-ரூபாய் வீதம் பணம் வாங்கிக்கொண்டு ஓட்டு போடலாம் என்கின்ற தைரியம் ஒவ்வொரு ஓட்டருக்கும் ஏற்பட்டு விட்டது. 500, 1000, 2000ரூ. செலவுசெய்து கௌன்சிலராகவோ, மெம்பராகவோ ஆகிவிட்டால் சேர்மென், பிரசிடெண்ட் எலக்ஷன்களில் ஓட்டு செய்வதில் அசலுக்கு மேல் 500, 1000 லாபம் சம்பாதித்துவிடலாம் என்கின்ற தைரியம் ஏற்பட்டு விட்டது. இது மாத்திரமல்லாமல் தங்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்கு உத்தியோகம் சம்பாதித்துக்கொடுக்கலாம் என்றும் கன்றாக்ட்டுகள் எடுத்து லாபம் சம்பாதித் துக் கொள்ளலாம் என்றும் ஆசை ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

சில போர்டுகளிலும், கௌன்சில்களிலும் பகுதி கன்றாக்ட்டு தலைவருக் கும், பகுதியில் மூன்றில் ஒருபாகம் வைஸ்பிரசிடெண்டுக்கும், மீதி மூன்றில் இரண்டு பாகம் மெம்பர், கௌன்சிலர்களுக்கும் என்று பங்குபிரித்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.

சில போர்டுகளில் மோட்டார் பஸ் போக்குவரத்து பூராவும் பிரசிடெண் டுக்கும், கன்றாக்ட்டுகள் முழுவதும், வைஸ் பிரசிடெண்டுக்கும் மெம்பர் களுக்கும் என்று பாகம் பிரித்துக்கொள்ளப்படுகின்றது.

இவ்வளவும் தவிர பொய் கணக்கு, பொய் பில், சாமான்களில் கமிஷன் முதலியவைகளிலும் ஏராளமாகக்கொள்ளை அடிக்கப்படுகின்றன.

இவை ஒருபுறமிருக்க நிர்வாகச் செலவுகள் என்பதில் தலைவர் களுக்கும், அங்கத்தினர்களுக்கும் சிறிதும் பொறுப்பு கிடையாது. சிப்பந்திகளுக்கு கொடுக்கப்படும் சம்பளமோ, “குருட்டுக் கோமுட்டிக்கடையில அள்ளாதவன் பாவி” என்றொரு பழமொழி உண்டு. அதுபோல் உலகத் தில் உபயோகமற்ற பிராணிகளுக்கும் வேறு எந்த வழியிலும் பிழைக்க முடியா ஜீவன்களுக்கும் முனிசிபாலிட்டியும், தாலுக்கா ஜில்லா போர்டுகளும் தான தர்ம் சத்திரங்கள் போலும் பஞ்சராப்போல் போலும் இருந்து வரு கின்றன. பி.ஏ., எம்.ஏ., படித்து பாஸ் செய்து விட்டு 25ரூ. சம்பளத்துக்கு ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் திண்டாடுகின்ற இந்தக்காலத்தில் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்து விட்டு மாதம் 10 ரூபாய் சம்பளத்துக்கு திண்டாடுகின்ற இந்தக் காலத்தில் ரூபாய் ஒன்றுக்கு பட்டணம் படியால் 8 படி அரிசி விற்கின்ற இத்தக்காலத்தில் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலுள்ள சம்பளக்கொள்ளைகள் நினைத்தால் உண்மை யான உள்ளமுள்ளவர்களுக்கு நெஞ்சம் பதராமல் இருக்கவே முடியாது. இதைப்பற்றி மற்றொரு சமயம் குறிப்பிடுவோம்.

சம்பளக்கொள்ளை ஒரு புறமிருக்க ஸ்தல ஸ்தாபன தலைவர்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் அங்கத்தினர்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் தங்கள் தேர்தல்களில் உதவி செய்தவர்களுக்கும் அவர்களுக்கு வேண்டிய வர்களுக்கும் உத்தியோகங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டுமே என்பதற்காக பழைய உத்தியோகஸ்தர்களை வெளியே அனுப்புவதும் புதிய புதிய

உத்தியோகங்களை அனாவசியமாய் உற்பத்தி செய்வதும் அவர்களுக்கு அளவுக்கும் தகுதிக்கும் மீறின சம்பளங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து வருவது மான அக்கிரமமும் கொள்ளையும் இன்று எந்த ஸ்தல ஸ்தாபனத்திலாவது இல்லை என்று சொல்லமுடியாது.

ஆகவே இன்றைய ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் எந்தவிதமான கொள்ளை, நாணயக்குறைவு, அயோக்கியத்தனம் பொறுப்பற்ற தன்மை முதலிய கொடுமைகள் இல்லை என்று சொல்லக்கூடுமா?

இந்தக் காரணங்களாலேயே ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கு புதிய புதிய உரிமைகள் கொடுக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்படுவது ஒருபுறமிருந்தாலும் ஸ்தல ஸ்தாபனத் தலைவருக்கும் அங்கத்தினர்களுக்கும் இருந்த அதிகாரங்கள் இந்த 15 வருஷ காலமாக சிறிது சிறிதாக பறிமுதல் செய்து கொண்டே வரப்படுகிறது என்பதையும் அந்தப்படி இன்னும் பறிமுதல் செய்யவே பொது ஜனங்கள் விரும்புகின்றார்கள் என்பதையும் யாவரும் மறுக்க முடியாது, இப்பொழுது சமீபத்தில் சென்னை சட்டசபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஜில்லா முனிசிபாலிட்டி திருத்த சட்டப்படி முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு ஸ்பெஷல் ஆபீசர் அல்லது நிர்வாக உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்து அவர் வசம் சிப்பந்திகள் நியமனம் கன்றாகட்டு வினியோகம் முதலிய நிர்வாக காரியங்களை ஒப்புவித்து விடுவது என்பதாக ஏற்பாடாயிருக்கின்றது. அந்த ஏற்பாட்டை ஒரு முனிசிபாலிட்டி கூட பாக்கியில்லாமல் சீக்கிரம் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு விடுமானால் ஒரு அளவுக்கு முனிசிபல் நிருவாகம் யோக்கியமுடையதாகலாம் என்பதே நமதபிப்பிராயம். சில முனிசிபாலிட்டியின் தலைவர்களும் அங்கத்தினர்களும் பணம் காச விஷயத்தில் நாணய மாயிருக்கலாம் என்றாலும் அவர்களும் உத்தியோக வினியோகம், கன்றாகட்டு வினியோகம் ஆகிய காரியங்களில் சொந்தத்தில் பயனடையா விட்டாலும் முனிசிபாலிட்டிக்கு நஷ்டமில்லாமல் செய்ய முடிகின்றதா என்பதும் இதன் பயனாய் அங்கத்தினர்களுக்கும் தலைவர்களுக்கும் அபிப்பிராய பேதமோ அதிருப்தியோ கட்சியோ ஏற்படுவதற்கு இடமில்லாமல் இருக்கின்றதா என்பது சந்தேகமேயாகும்.

ஆதலால் நல்ல நிர்வாகம் என்று வெகு ஜனங்களாலும் சர்க்காராலும் பெயர் வாங்கினதும் தலைவர்கள் அங்கத்தினர்கள் ஆகியவர்களின் மீது நாணய விஷயத்தில் சிறிதும் சந்தேகப்படுவதற்கு இடமில்லாமலிருக்கிறதென்று சொல்லிக்கொள்ளப்படுவதுமான ஈரோடு, கோயமுத்தூர் முதலிய முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு அந்த முனிசிபாலிட்டியின் வேண்டுகோளின் மீதே ஸ்பெஷல் ஆபீசர் அல்லது எக்சி கூட்டிவ் ஆபீசர் என்பவர் நியமிக்கப்படுமானால் அது மற்ற முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்க முடியும் என்பதோடு ஸ்தல ஸ்தாபன நிர்வாகம் ஒரு அளவுக்காவது யோக்கிய முடையதாகச் செய்ய கூடியதாகவும் இருக்கும்.

இனி இதுபோலவே லோகல் போர்டு, ஜில்லா போர்டுகளுக்கும் இம்மாதிரியாக ஸ்பெஷல் ஆபீசர் நியமிக்க சென்னை ஸ்தல ஸ்தாபன மந்திரி உடனே ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்றும் கோறுகிறோம்.

ஏனெனில் 10 முனிசிபாலிட்டிகளில் நடக்கும் அக்கிரமங்களும், நஷ்டங்களும், மற்ற ஒழுக்கமற்ற காரியங்களும் ஒரு ஜில்லா போர்டில் நடப்பதற்கு சமானமாகும்படி ஜில்லா போர்டுகளில் அவ்வளவு பெரிது கைகள் கையாளப்படுகின்றன. முனிசிபாலிட்டியில் ஆயிரக்கணக்காக பணங்கள் கொள்ளை போகும் என்றால் ஜில்லா போர்டில் பதினாயிரக் கணக்காக லக்ஷக்கணக்காக கொள்ளை போக இடமிருக்கிறது. சிலதுகளில் போய்க் கொண்டு இருக்கின்றன.

இன்றைய ஜில்லாபோர்டு தலைமை ஸ்தானங்களும், அங்கத்தினர்கள் ஸ்தானங்களும் 100-க்கு 90-ஸ்தானங்கள் ராஜாக்கள், ஜமீன்தார்கள், பெரிய பெரிய நிலச்சுவான்தாரர்கள் பெருத்த வியாபாரிகள் என்று சொல்லத் தகுந்த வன்னெஞ்சக் கொடுமையாளர்கள் கொள்ளைக்கூட்டத் தலைவர்கள் என்கின்றவர்கள் கையிலேயே சிக்குண்டு கிடக்கின்றன. அவர்கள் அந்த ஸ்தானங்களை அடைய நாம் முன்கூறியபடி 10000, 20000, 50000, 100000 ரூபாய்கள் வீதம் செலவு செய்து அடைந்திருக்கிறார்கள். அந்த செலவை வட்டியுடன் அடைய எதிர்பார்க்காதவர்கள் மிகச்சிலர் தான் இருக்க முடியும். இவர்கள் இப்படிக்கொள்ளை அடிக்க ஆரம்பித்து மற்றும் மேற்சொல்லப்பட்ட காரியங்களும் நடைபெறுமானால் கஷ்டப்பட்டு பாடுபடும் பொது மக்களுக்குத் தான் நஷ்டமும், கஷ்டமும் வசதிக் குறைவும் ஏற்படும். ஆதலால் இன்றைய அரசாங்கம் உண்மையாகவே பொது ஜனங்களுடைய பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்தது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசையிருக்குமானால் அது உடனே இந்தக்காரியத்தை அதாவது எல்லா முனிசிபாலிட்டிகளுக்கும் எல்லா தாலுகா ஜில்லாபோர்டுகளுக்கும் ஒரு நிர்வாக அதிகாரியை நியமிக்க ஏற்பாடு செய்து அந்தப்படி நியமித்துவிட்டு வேறுகாரியம் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றோம். மற்றபடி மாதிரிகளைப்பற்றியும் சட்டசபை அங்கத்தினர்களைப்பற்றியும் அந்த நிர்வாகம் தேர்தல் ஆகியவைகளைப்பற்றியும் மற்றொரு சமயம் எழுதுவோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 12.03.1933

பார்ப்பனர்களின் தேசியம்

- சித்திரபுத்திரன்

பார்ப்பனர்கள் என்ன நோக்கத்துடன் தேசியம் தேசியம் என்று கூப்பாடு போடுகிறார்கள் என்பதைப் பற்றி பல தடவைகளில் நாம் வெளியிட்டிருக்கிறேன். தேசியம் என்ற சூழ்ச்சிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதற்கு காரணமே பார்ப்பனியமான சனாதன தர்மங்களை பலப்படுத்தவே ஒழிய வேறில்லை. தேசியம் என்கின்ற வார்த்தைக்கு அநேகமாய் மக்கள் மனதில் இத்தேசத்திய பழைய நாகரீகம் சனாதனதர்மம் பழக்க வழக்கம் என்பவைகளையே பிரதானமாகக் கொள்ளும்படி பிரசாரம் செய்து வந்ததும் அதற்காக இந்தியபுராண இதிகாசங்களை ஆதாரமாக எடுத்துக் காட்டி பிரசாரம் செய்து வந்ததும் வாசகர்கள் அறிந்ததே. இக்கருத்தைக் கொண்டேதான் கராச்சி காங்கிரஸ் சுயராஜ்ய திட்டம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. மற்றும் இந்திய நாட்டை “பாரத மாதா” (பூமிதேவி) என்று அழைப்பதும் “பாரததேசம்” என்று சொல்லுவதும் எல்லாம் இக்கருத்தை ஆதாரமாக்கக்கொண்டதே ஒழிய வேறில்லை. தேசியம் என்பதற்கு அரசியலை சம்பந்தப்படுத்திய கருத்தும் இந்தியாவின் பழைய நாகரீகத்திற்கும், பழக்க வழக்கத்திற்கும், சனாதன தர்மத்திற்கும் ஏற்ற அரசியலை ஸ்தாபிக்கச் செய்த சூழ்ச்சியே தவிர வேறல்ல.

இன்றுகூட ஆங்கில ஆட்சியானது சனாதன தர்மப்படி-மனுதர்மப்படி ஆட்சி நடத்தப்படுவதாய் இருந்தால் இன்றைய தேசியமும் சட்டமறுப்பும், ஒத்துழையாமையும் எல்லாம் பறந்தோடிப்போகும்.

இந்தக் காரணத்தினாலேயேதான் தோழர் காந்தியும், மகாத்மா வாக்கப்பட்டார். ஆனால் இதுசமயம் காந்தியின் செல்வாக்கு வேறுவழியில் ஒரு அளவு குறைந்துபோன காரணத்தினால் அதை புதுப்பிக்கவும் காந்தியின் பிரயத்தினமோ, தயவோ சிறிதும் இல்லால் தீண்டாமை விலக்கும், ஆலயப் பிரவேசமும் கிளர்ச்சி பெற்றதன் காரணமாய் காந்தியார் இதில் பங்குபெற கருதி வலிய வந்து கலந்துகொள்ளவேண்டியேற்பட்டதாலும் “தேசியவாதி” களான பார்ப்பனர்களுக்கு இப்போது சிறிதுகஷ்டம் ஏற்பட்டுவிட்டது. சென்னை தேசிய பார்ப்பனர்கள் இருக்குமிடம் தெரியவில்லை. தோழர்கள் சத்தியமூர்த்தி, ஏ.ரங்கசாமி அய்யங்கார், கே. பாஷ்யம் மற்றும் எத்தனையோ சென்னை பார்ப்பனர்களுடைய பேச்சையும், மூச்சையும் காணோம். தோழர்

சத்தியமூர்த்தியின் விலாசமே கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமாய் இருக்கிறது. அவருடைய முழுசேவையும் தோழர் ராஜா சர். அண்ணாமலையின் குடும்பத்தாருக்கு கண்ராக்டாய் (சோல் ஏஜன்ஸி) விட்டுவிட்டார். அவரைப் பற்றி கவிபாடவும் அவர் கோரும் பொது வாழ்வு காரியங்களை காங்கிரஸ் பிரதிநிதியாய் இருந்து நிறைவேற்றிக்கொடுக்க முன்னோடும் பிள்ளையாய் இருப்பதுமே அவருடைய சுயராஜ்ய தபசாயும், அவரது பிறப்புரிமையாயும் ஆகிவிட்டது. ஆனால் தோழர் ராஜா சர். அண்ணாமலை கொடுக்கும் பணங்கள் எல்லாம் சத்தியமூர்த்திக்கே சேர்ந்தது. தோழர் ஏ. ரங்கசாமி அய்யங்காரோ சங்கராச்சாரி கூட்டத்தினர்களை ஆதரித்து அவர்களை மேன்மைப்படுத்துவதன் மூலமும் மற்றும் சில பணக்காரர்களை விளம்பரப் படுத்துவதன் மூலமும் பெருமையும், பணம் சம்பாதிப்பதே அவருடைய காங்கிரஸ் பிரசாரமாகவும், தேசிய பிரசாரமாகவும் ஆகிவிட்டது. தோழர் கே. பாஷ்யம் அடுத்த சட்டசபை தேர்தல் வரை தலைநீட்டமாட்டார். குட்டி தேசிய வாதிகளான ஒரு கூட்டம் அதாவது, தோழர் எம்.எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர் போன்றவர்கள் மேல் குறிப்பிட்ட தேசியவாதிகளின் உத்திரவுக்கு இணங்க காந்தியின் செல்வாக்கை குறைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு உதாரணம் 7-3-33 ந் தேதி “தமிழ் நாட்டில் பிரசுரித்து இருக்கும் தோழர் எம்.எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர் பிரசங்கத்தைப்படித்துப் பார்த்தால் தெரியவரும். இந்த அவசரத்தில் தோழர் ராஜகோபாலாச்சாரி, டாக்டர் ராஜன் கூட்டத்தை நான் மறந்து விட்டதாக சிலர் சொல்லக்கூடும். ஒரு நாளும் மறக்கவில்லை. முன் கூறிய கூட்டமும் இந்தக் கூட்டமும் சகோதரர்களே ஆவார்கள். முன் கூறிய கூட்டம் வாதிக்கு வக்கீலாக இருந்து கொள்ளை அடித்தால் பின் கூறிய கூட்டம் பிரதிவாதிக்கு வக்கீலாய் இருந்து கொள்ளை அடிப்பவர்களாவார்கள். வரும்படியை சமமாக பங்கிட்டுக் கொள்ளுவார்கள்.

தோழர்கள் ராஜகோபாலாச்சாரியாரும், ராஜனும் எந்த அளவில் சீர்திருத்தக்காரர்கள் என்பதை கவனித்தால் யாவருக்கும் சுலபத்தில் உண்மை விளங்கிவிடும். ராஜகோபாலாச்சாரியும், ராஜனும் அவர்களது ஜாதி உயர்வுக்கு உரிய ஏதாவது ஒரு சின்னத்தை விட்டு இருக்கிறார்களா? என்பதைக் கவனித்துப்பாருங்கள்.

1. உச்சிக்குடிமை,
2. வடகலை, தென்கலை பிரிவுப்படி நாமம்,
3. பூணூல்,
4. பஞ்சகச்சம்,
5. சந்தியா வந்தனம்,
6. நன்மை தீமைகளில் பார்ப்பனர்க்குரிய சடங்குகள்

முதலிய காரியங்களை எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாய் அனுஷ்டிக் கிறார்கள் என்பதும் இவர்கள் பிரசங்கங்களில் பாரதம், ராமாயணம், நாலாயிரப் பிரபந்தம், முதலிய வைணவ மத சாஸ்திர பிரசாரங்கள் எவ்வளவு நடைபெறுகின்றன என்பதும் கவனித்துப்பார்த்தால் சத்தியமூர்த்தி, ரங்கசாமி அய்யங்கார் கோஷ்டிப் பிரசாரத்துக்கு ராஜகோபாலாச்சாரி, ராஜன் கோஷ்டிப் பிரசாரம் ஏதாவது கடுகளவாவது இளைத்ததா என்பது விளங்கும்.

நம் தென்னாட்டில் இன்றைய பொது வாழ்வில் முன்னுக்கு வர வேண்டும் என்கின்ற ஒருவனுக்கோ அல்லது விளம்பரம் பெறவேண்டும் என்கின்ற ஒருவனுக்கோ அல்லது அதிகாரம், பதவி, சட்டசபை, ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் அங்கத்தினர் முதலியவை பெறவேண்டும் என்பவர்களுக்கோ அவர்கள் பார்ப்பனராயிருந்தாலும், முஸ்லீம்களாய் இருந்தாலும் கிறிஸ்தவர்களாய் இருந்தாலும், பார்ப்பனரல்லாதார்களாய் இருந்தாலும், ராஜா சர்களாய் இருந்தாலும், ஜமீன்தாரர்களாய் இருந்தாலும் பெரும்பணம் பூமி படைத்த செல்வவான்களாய் இருந்தாலும், இந்த இரண்டு கூட்டத்தில் ஏதாவதொரு கூட்டத்திற்கு அடிமையானாலொழிய அல்லது வாய்ப்புசினாலொழிய வேறு மார்க்கமில்லாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட இவர்கள் சங்கதியே இப்படியானால் மற்றபடி வயிற்றுச்சோத்துக்கு வேறுவழியில்லாமல் எப்படி நடந்தாவது வயிறு வளர்க்கலாம் என்ற சில தேசபக்தர்களைப்பற்றி நான் சொல்ல வேண்டுமா? என்று கேள்கின்றேன். ஆகவே இன்றைய நிலைமையைப் பார்த்தால் பார்ப்பனர்களின் தேசியம் ஓரளவுக்கு வெற்றிபெற்று வருகின்றது என்று தான் சொல்லவேண்டும். காரணம் என்ன வென்றால் பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்குள் தலைவர்கள் என்பவர்கள் முதல் வாலர்கள் என்கின்ற வரை சுயமரியாதையில் போதிய கவலை இல்லாமல் எப்படியாவது அவரவர்கள் தனித்த முறையில் வாழ்ந்தால் போதும் என்கின்ற சுய நலத்தன்மையானது அவர்களை மறுபடியும் கீழ் நிலைக்கு கொண்டு வரும்படி செய்கின்றது. இதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்? இந்தக் காரணங்களால்தான் பார்ப்பான் ஜாதி திமிரும் பார்ப்பனரல்லாதவர்களில் உள்ள பணத்திமிரும் மொத்தத்தால் உள்ள படிப்புத்திமிரும், உத்தியோக அதிகாரத்திமிரும் எல்லாம் ஒருங்கே அழியவேண்டும் என்று சுயமரியாதை இயக்கம் சொல்லுகின்றதுபோல் தோன்றுகிறது.

குடி அரசு - கட்டுரை - 19.03.1933

இரணுவம்

இந்திய சட்டசபை வரவு செலவு திட்டத்தின் விவாதத்தின் போது ராணுவ சம்மந்தமாய் பேசிய பல இந்திய பிரதிநிதிகள் என்னும் கனவான்கள் ராணுவத்தை இந்திய மயமாக்கவேண்டும் என்றும் இந்தியர்களையே ராணுவத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றும் வாதம் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஒவ்வொரு தேச மக்களையும் அடிமைகளாக்கி அத்தேச சரீர உழைப்பாளிகளினுடைய உழைப்பின் பயன்களை யெல்லாம் சோம்பேரிகளும், சூட்சிக்காரர்களும் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதற்கும், மனிதர்களுக்கு சுயமரியாதை உணர்ச்சியில்லாமல் மதம், கடவுள், அரசன் என்னும் பெயர்களால் வேதம், விதி சட்டம் என்பவைகளுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடப்பதற்குக் காரணமாயிருப்பது இந்த ராணுவ ஸ்தாபனமேயாகும். எப்படியெனில் கடவுள் கட்டளையால் ஏற்பட்ட வேதத்தின் கொள்கையை அனுசரித்துச் செய்யப்பட்ட சட்டத்தை நிர்வகித்து வரும் அரசு ஆட்சிக்கு எதிராக ஏற்படும் கிளர்ச்சிகளையும், சாதனங்களையும் அடக்கி, ஒடுக்கி அழிக்கவே ராணுவம் என்பது வெகு காலமாக இருந்து வருகின்றது.

இந்த ராணுவத்திற்கு ஏற்படும் செலவுகள் அவ்வளவும் சரீரத்தால் பாடுபட்டுழைக்கும் மக்களின் உழைப்பின் பயனிலிருந்தே கொடுக்கப்படுகின்றன. (எப்படியெனில் ஒரு நாட்டிற்கு உழைப்பாளியின் உழைப்பின் பயனாய் அல்லாமல் வேறு வழியில் செல்வமேயில்லை.)

ராணுவச் செலவு மாத்திரமல்லாமல் ராணுவத்திற்காக சேர்க்கப்படும் மக்களும், உழைப்பாளிகளுடைய மக்களும், சகோதரர்களுமே யாவார்கள்,

ஆகவே இதனால் ராணுவச் செலவும் உழைப்பாளிகளுடையது என்பதும், ராணுவ மக்களும் உழைப்பாளிகளின் சகோதரர்கள் என்பதும் தெளிவாய் விளங்குவதோடு எதற்காக இந்த ராணுவம் என்று யோசித்தால் மேற்கண்ட உழைப்பாளிகளாகிய தொழிலாள மக்கள் தாங்கள் உழைத்துப் பாடுபட்ட தொழிலின் பயனை அவ்வுழைப்பாளிகள் அடையமுடியாமல் அவர்கள் என்றென்றும் உழைப்பாளிகளாகவே இருந்து உழைத்துக்

கொண்டே வருவதற்காக அவர்களை அடக்கி வைத்திருக்கும் காரியத்திற்கே பயன் படுத்துவதாகும் என்பதும் விளங்குகின்றது.

எப்படியென்றால் ராணுவம் என்கின்ற பெயரால் ஒரு கூட்ட மக்களை துப்பாக்கி, பீரங்கியுடன் வைத்திருக்காவிட்டால் உழைப்பாளியின் பயனை நோகாமல் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் சோம்பேரிக் கூட்டமும், பணக் கார முதலாளி கூட்டமும், இவ்விரண்டு கூட்டத்தாலும் ஏற்படுத்தப்பட்டு ஆதரித்துக் காப்பாற்றிவரும் அரசாங்கமும் அரை நிமிட நேரமும் உலகிலிருக்க இடமேயில்லை.

இதிலிருந்து ஒரு ராணுவ வீரன் என்பவன் எப்படிப் பட்டவன்? ஒரு தொழிலாளி என்பவன் யார்? என்று பார்த்தால் ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்த இரண்டு சகோதரர்களில் ஒருவன் பாடுபடவும் மற்றொருவன் அப்பாட்டின் பயனை அப்பாட்டாளி அடையாமல் பாடுபடாத சோம்பேரி அடைய உதவியாளனாயிருக்கவுமான வேலைகளுக்கமருகிறவர்கள் என்பது விளங்கும்.

ஆகவே ஒரு பாட்டாளி-ஒரு தொழிலாளி அவனது உழைப்பின் பயனை அவனே அடையவேண்டுமானால் அவனது சகோதரனே ராணுவ வீரனாய் வந்துகூட்டுக் கொல்லும் கொடுமையை நிறுத்தினால் ஒழிய முடியவே முடியாது என்பதை உணர்ந்த எந்த உழைப்பாளியும் தன் சகோதரன் ராணுவத்துக்கு போவதற்கு சம்மதிக்கவேமாட்டான். அரசாங்கம் என்பதின் ரகசியமே இதில்தான் இருக்கின்றது.

எனவே இன்று ஒரு உழைப்பாளியின் உழைப்பானது உழைப் பாளியைப் பட்டினி போடுவது மாத்திரமல்லாமல் அவனையே சுடுவதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

உதாரணமாகச் சொல்லவேண்டுமானால் சமீபத்தில் இரண்டு வருஷ காலமாய் நடந்த உப்பு சத்தியாக்கிரகம் - சட்டமறுப்பு ஆகிய கிளர்ச்சிகளில் தடி-அடிபட்டவர்களும், தடியால் அடித்தவர்களும் யார் என்று பார்த்தோமானால் இருவரும் சகோதரர்களே ஆவார்கள். ஆனால் அடித்தவர்களுக்கு எஜமானன் அரசாங்கம் அடிபட்டவனுக்கு எஜமானன் முதலாளியும் சோம்பேரியான பார்ப்பானும் ஆவார்கள். இருவர் போட்டியின் பயனாய் இரு கூட்டத்திற்கும் ஆளுகளாய் இரு சகோதரர்கள் அடிபட்டார்கள் என்பது தான் உண்மையான முடிவு. இதுபோலவே தான் ஒரு தேசத்துக்கும், மற்றொரு தேசத்துக்கும் சண்டைவந்தால் இருதேச சகோதரர்களும் இருதேச முதலாளி களுக்காக, அரசர்களுக்காக ஒருவரை ஒருவர் சுட்டுக்கொண்டு கொள்ளுகிறார்கள். இரு சகோதரர்களுக்கும் போதை உண்டாகும்படி தேசாபிமானம் என்கின்ற கள்ளை ஊற்றுவதுடன் இரு சகோதரர்களில் மற்றொரு சகோதரர்களாகிய உழைப்பாளிகளின் உழைப்பின் பயனாய் சேர்த்த பணத்தையே

கூலியாகக் கொடுத்து கோயில்களில் நிரபராதியான ஆடுகளை கடவுள் பக்திக்காகப் பலிகொடுப்பதுபோல் யுத்தரங்கத்தில் தேச பக்திக்காக பலி கொடுத்து விடுகின்றார்கள். இந்தப்படி பலியான மக்களின் சகோதரர்களுக்கு ஏதாவது பயன் உண்டா என்று பார்த்தால் அவர்கள் மறுபடியும் பாடுபட்டு உழைத்து மறுபடியும் இப்பேர்ப்பட்ட யுத்தம் ஏற்பட்டால் அதில் பலி கொடுப்பதற்காக சகோதரர்களையும், அவர்களுடைய செலவுக்கு பணங்களையும் கொடுத்துக்கொண்டு வருவதைத்தவிர வேறுவேலை கிடையாது. இந்தக் காரியமேதான் இன்றோ, நேற்றோ இருந்து மாத்திரமல்லாமல் ராமாயண பாரதகாலம் என்பது தொட்டு அக்றோணி, வள்ளம், மூலபெலம் என்பதாக கோடிக்கணக்கான மக்களை பலிகொடுத்ததாக சொல்லப்படுவதுமாகும். இதனால்தான் ராணுவத்திலிருப்பவர்களுக்கு வீரர்கள் என்றும், ராணுவத்தில் யுத்தத்தில் சாகின்றவர்களுக்கு வீரசொர்க்கம் கிடைக்குமென்றும் சொல்லி ஏமாற்றுவதுடன் அவர்களிடம் வேறு எவ்வித வேலையும் வாங்காமல் வளகிடாய்கள் போலவும் சும்மாவைத்து வளர்த்துவருவதுமாகும்.

இப்படிப்பட்ட காரியத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஸ்தாபனத்தை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டும் என்று கருதாமல் அதை இந்திய மயமாக்க வேண்டும் என்கின்ற விஷயத்தில் வாதப்பிரதிவாதங்கள் நடந்ததும், தங்கள் தங்கள் வகுப்புக்கு இந்த உத்தியோகங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றுவாதங்கள் நடந்ததும் மிகவும் வருந்தத்தக்கதேயாகும். ஒரு சமயம் அந்த பதவியையும், பணத்தையும் இந்தியர்கள் அடைவது நன்மையல்லவா என்று சிலர் கேட்கலாம். இந்தக்காரியத்தில் இந்தியர்கள் என்பது இந்த நிலையில் சிறிதும் பொருந்தாது என்றே சொல்லுவோம். ஏனெனில் இது சமயம் உலகத்திலுள்ள ராணுவ வீரர்கள் என்பவர்கள் எல்லாம் தங்களுடைய உண்மையான நிலையை உணர்ந்து தேசம் என்றும், சட்டம் என்றும், நீதி என்றும், பாதுகாப்பு என்றும் சொல்லிக்கொண்டு தங்கள் சகோதரர்கள் உழைப்பிலேயே சாப்பிட்டுக் கொண்டு தங்கள் சகோதரர்களையே அடக்கி ஒடுக்கி சுட்டுக்கொண்டு வருகிறோம் என்பதை நன்றாய் உணர்ந்துகொண்டு வருகின்றார்கள். இந்திய ஜனங்களுக்கு கடுகளாவாவது இந்த உணர்ச்சி வரவேண்டுமானால் முதலில் அவர்களுக்குள் இருந்துவரும் ஜாதிப்பிரிவு உணர்ச்சியும் மதப்பிரிவு உணர்ச்சியும் மறைந்தாக வேண்டும், இவ்விரண்டு உணர்ச்சியும் மறைந்தாலொழிய அதிலும் குறிப்பாக ஜாதிப்பிரிவு உணர்ச்சி ஒழிந்தாலொழிய ஒரு சமூகம், அல்லது ஒரு மனிதன் ராணுவத்திற்கு லாயக் கில்லை என்றே சொல்லுவோம். ஏனென்றால் இந்திய வருணதருமப்படியும், ஜாதி தருமப்படியும் ஒவ்வொரு வருணத்துக்கும் ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் ஒவ்வொரு லக்ஷியம் இருந்து வருகின்றது.

இப்படிப்பட்ட இவர்கள் ராணுவத்திற்கு போனால் தங்களுக்குள் ஒருவரை ஒருவர் சுட்டுக் கொள்ளுவார்களே ஒழிய எதிரிகளை சுடுவார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பது மிகவும் அருமையான காரியமாகும்.

இதற்கு ஒரு சிறு உதாரணம் கூறுவோம். அதாவது போலீசுக்கு ஆள் களைச்சேர்த்து பயிர்ச்சிகொடுத்துவரும் வேலூரில் உள்ள போலீசு சிப்பாய் களை அவர்களது மேல் அதிகாரியானவர் எல்லா போலீஸ்காரர்களும் ஒன்றாய் உட்கார்ந்து சாப்பிடவேண்டும் என்று சொன்னதற்காக உடனே இரண்டு “மேல்ஜாதிக்கார” போலீஸ்காரர்கள் ராஜீனாமா செய்துவிட்டார்கள் என்றும் இதைப்பற்றி சட்டசபையில் கேள்விகேட்டு அந்த அதிகாரி மீது தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று ஜனங்கள் எதிர்பார்க்க கிறார்கள் என்றும் சுதேசமித்திரன் என்னும் ஒரு “தேசியப்பத்திரிகை” 11-3-33ந் தேதி தனது நிருபர் பெயரால் ஒரு நீண்ட வியாசம் எழுதி இருக்கின்றது.

இந்தக் காரியம் ஒன்றா சுதேசமித்திரனின் தேசியத்திற்கு விரோத மானதாக இருந்திருக்கவேண்டும், அல்லது பொது ஜனங்களுக்கே இது ஒருவிரோதமான காரியமாய் இருந்திருக்கவேண்டும். எப்படி இருந்தாலும் ராணுவத்தை இந்த ஜனங்களைக் கொண்ட இந்திய மயமாக்கலாமா என்பது தான் நமது கேள்வி. இது சமயம் வேலூர் போலீசார் வெட்டிசாதம் சாப்பிட்டுக் கொண்டு சோம்பேரியாய் இருக்கின்ற சமயமானதால் இரண்டு போலீசுக் காரர்கள் ராஜீனாமாக் கொடுத்துவிட்டதினால் ஒன்றும் முழுசிப்போய்விட வில்லை. தவிரவும் இந்த சமயம் பழசு போனால் புதிசு தானாக வரக்கூடிய சமயமுமாகும்.

ஆனால் யுத்தத்துக்கு தயார் செய்யப்பட்ட ஒரு நெருக்கடியான சமயத்தில் இம் மாதிரியான ஒரு நிலைமை அதாவது ஒரு யுத்தத்துக்குபோன இடத்தில் ஒவ்வொரு ராணுவ வீரனும் ஒன்றாய் உட்கார்ந்து சாப்பிட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு ராணுவ அதிகாரி அந்தப்படி உத்திரவு போட்ட உடன் இந்த இந்திய மயமாக்கிய போர்வீரர்கள். (வேலூரில் செய்தது போலவே) உடனே ராஜினாமாக் கொடுத்து விடுவார்களேயானால் யுத்தத்தின் தன்மை என்னவாய் முடியும் என்பதை சற்று இந்திய தேசியவாதிகளும், இந்தியா சட்டசபை பிரதிநிதிகளும், தேசியப் பத்திராதிபர்களும் சிந்தித்துப் பார்ப்பார்களாக.

இந்தியன் என்பவனுக்கு ஒவ்வொரு வருணத்துக்கும், ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் சாப்பாட்டில் ருசி வேறு, சமையல் செய்வதில் பக்குவம் வேறு, சமையல் செய்வதற்கு சமையல்காரனுடைய ஜாதி வேறு, சமையல் செய்ய வேண்டிய இடம் வேறு, சமைக்கப்படவேண்டிய சாமான்கள் வேறு, சாப்பிடு வதற்கு இடம் வேறு என்று இப்படிப்பட்ட அநேகமானவேறுவேறுகள் வேண்டுமானால் பிறகு இதற்குத் தகுந்த மனச்சாட்சிகளும் வேறு வேறு வேண்டுமா? ஆனால் இதை விசாரித்து நடவடிக்கை நடத்தி நீதி செலுத்த சட்டசபை மெம்பர்களும் வேறு வேறு வேண்டியிருக்குமானால் இவை சாத்தியப்படுமா? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். சாத்தியப்பட்டாலும் இந்த

யோக்கியதை கொண்ட ராணுவத்தையுடைய ஆட்சி உருப்படி ஆகுமா? என்று கேட்கின்றோம்.

ஒரு மனிதனுடன் கூட இருந்து உண்ணுவதால் தனது யோக்கியதை கெட்டுபோய் விடுகின்றதென்று ஒருவன் தனது உத்தியோகத்தை ராஜினாமாக் கொடுத்துவிட்டு ஓடுவதும் இதை விசாரித்து இந்தப்படி உத்திரவு போட்ட மேலதிகாரியின் மேல் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஒரு தேசியப் பத்திரிகை எழுதுவதுமானால் இந்த நாட்டுக்கு ஒரு சுயராஜ்யம் வேண்டுமா? அல்லது இந்த நாட்டை நான் கொல்லையிலும் நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தி சாம்பலாக்கி சமுத்திரத்தில் கரைத்து விட்டு பாவைவன மாக ஆக்கிவிட வேண்டுமா? என்றுதான் கேட்கின்றோம். அன்னிய ஆட்சி இருக்கும் போதே ஏற்கெனவே இந்த நாட்டை ஜமீன்தாரர்களும், சோம்பேரி களான பார்ப்பனர்களுமே ஆளுகிறார்கள். இனி சுயாட்சி என்பது கிடைத்து தட்டிப் பேசவே ஆளில்லாத நிலையில் சாட்சிக்குக்கூட ஒரு அன்னியன் இங்கில்லாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டு விடுமானால் இந்த நாட்டு உழைப்பாளி மக்களின் கதி - தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கதி என்ன ஆவது என்பது தான் நமது கவலை இந்த நாடு சமதர்ம நாடு ஆகவேண்டுமானால், இந்த நாட்டில் முதலாளிகளையும், மேல் ஜாதிக்காரர்கள் என்னும் சோம்பேரிகளையும் காப்பாற்றும், பாதுகாக்கும் அரசியலும், மற்றப் பாதுகாப்புகளும் அடியோடு அழிக்கப்பட வேண்டுமானால் ராணுவத்தை இந்திய மயமாக்குவது என்பது ஒருநாளும் கூடாத காரியமேயாகும். இந்திய மயமாக்கவேண்டும் என்று சொன்னவுடனே வகுப்புவாரி உரிமை வந்தே தீரும். ஒவ்வொரு வகுப்புக்கு ஒரு சிப்பாய்-ராணுவ அதிகாரி ஏற்பட்டே தீரும். அதிலும்கூட இப்போதைய போலவே சூட்சிக்காரர்களும், தந்திரக்காரர்களும், மேல் ஜாதிக்காரர்களும் அதிகமான எண்ணிக்கை ஸ்தானங்களை எப்படியாவது கைப்பற்றியே தீருவார்கள். இவர்கள் எப்பொழுதும் உழைப்பாளிகள் மேலும், பாட்டாளிகள் மேலும் சமதர்மத்துக்கு வாதாடுபவர்கள் மேலுமேதான் இவர்களது துப்பாக்கி யையும், மிஷின் பீரங்கிகளையும் திருப்புவார்களே ஒழிய ஒரு நாளும் ஏழைகளை வஞ்சித்து அவர்களது உழைப்பைக் கொள்ளை கொள்கின்ற வர்கள் மீதும் அவர்களை அடக்கி வைத்திருப்பவர்கள் மீதும் திருப்பவே மாட்டார்கள். ஆதலால் இந்த நிலையில் இந்தியா ஒரு நாளும் சமதர்ம நாடாக முடியவே முடியாமல் போய்விடும்.

ரஷியா முதலிய சில நாடுகளில் இன்று ஏதாவது ஒரு அளவில் சமதர்மங்கள் விளங்குகின்றன என்றால் அங்குள்ள ராணுவ வீரர்கள் தங்களில் ஆளுக்கு ஒரு சமையல் அரையும், சாப்பாட்டு இடமும் தேடுகின்ற வர்களாய் இல்லாமல் இருந்ததுடன் அவர்களது சகோதரர்கள் மீது துப்பாக்கியைத் திருப்பாமல் அவர்களை வஞ்சித்து ஏமாற்றி அவர்களது உழைப்பை உண்டுவந்த முதலாளிகள், ஜமீன்தாரர்கள் சோம்பேரிகள்

குருக்கள்மார்கள் மீது திருப்பியதினாலும் அந்தப்படி அவர்கள் திருப்பி இராவிட்டாலும் தங்களது சகோதரர்கள் மீது திருப்ப மறுத்ததாலுமே ஒழிய வேறில்லை.

ஆகையால் இந்தியாவுக்கு சுயராஜ்யம் தேடவும் ராணுவத்தை இந்திய மயமாக்கவும் முயற்சிக்கும் தேசியவாதிகளும் தேசபக்தர்களும் தேசப்பிரதிநிதிகளும் மகாத்மாக்களும் தயவு செய்து முதலில் சமையல் கூடங்களையும் சாப்பாட்டு மண்டபங்களையும் எல்லாருக்கும் ஒன்றாக ஆக்க முயற்சிப்பார்களாக.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 19.03.1933

தோழர். R. K. ஷண்முகம்.

தோழர் ஆர். கே. ஷண்முகம் அவர்கள் இந்தியா சட்டசபைக்குத் தலைவராகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டிருப்பது கேட்டு பார்ப்பனர்களும், அவர்களது அடிமையாயிருந்து வயிறு வளர்த்துத் தீர வேண்டிய பேறுபெற்ற பார்ப்பனரல்லாதாரும், அவ்விருகூட்டத்தினது பத்திரிகைகளும் தவிர்த்து மற்றைய எல்லோருமே ஆனந்தக்கடலில் மூழ்குவார்கள் என்பதிலைய மில்லை.

தோழர் ஆர். கே. ஷண்முகம் அவர்கள் ஒரு பார்ப்பனராயிருந்திருந்தால் இன்று அரசியல் உலகில் மகாகனம் என்னும் பட்டம் பெற்ற சீனிவாச சாஸ்திரி பார்ப்பனரும், சர். பட்டம் பெற்று மற்றும் பல போக போக்கியங்களையும், மாதம் 20 ஆயிரம் 30ஆயிரம் வரும்படியையும் உடைய சர். சி. பி. ராமசாமி அய்யர்ப் பார்ப்பனரும் ஷண்முகத்திற்குப் பின்னால் 5-வது 6-வது ஸ்தானங்களில் இருப்பதற்குக்கூட தகுதி உடையவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளப்பட மாட்டார்கள். மகாகனம் சாஸ்திரிக்கு தோழர்கள் கோக்கேல், காந்தி ஆகியவர்கள் வெளிப்படையாகவும், இரகசியமாகவும் ஆதரவு கொடுத்தும் அரசாங்கத்திற்கு சிபார்சு செய்தும் இந்தியாவிலுள்ள “முக்கிய” பத்திரிகைகள் என்பனவெல்லாம் (பார்ப்பனர்களை ஆசிரியராகவும், நிருபர்களாகவும் கொண்டிருக்கும் காரணத்தால்) “சாஸ்திரி மணலைக் கயிராகத் திரித்து வானத்தை வில்லாக வளைத்து விடுவார்” என்று புகழ்ந்து வந்ததாலுமே இந்தியப் பொதுமக்களுக்கு இன்ன விஷயத்தில் குறிப்பாக இன்ன காரியத்தைச் செய்தவர் என்றோ, அதனால் இன்ன பலன் இன்ன மக்களுக்கு ஏற்பட்டதென்றோ சொல்லுவதற்கு சிறிதுகூட இடமில்லாத ஒரு வாத்தியார் பார்ப்பனர் மகாகனமாகி இந்திய மக்களுடைய பிரதிநிதியென்று உலகம் முழுவதும்விளம்பரம் பெற்று வாழ முடிந்தது.

அதுபோலவே தோழர் சர். சி.பி. ராமசாமி அய்யருக்கும் ஹைக்கோர்டு ஜட்ஜுகளில் இரண்டொருவருடைய சலுகையும், கோக்கேல், காந்தி இவர்களைப் போலவே அரசியல் உலகில் விளம்பரம் பெற்ற பெசண்டம்மையாரின் வெளிப்படையாகவும், இரகசியமாகவும் சர்க்காருக்குச் செய்த சிபார்சுகளும், மற்றும் பல வழிகளில் பெற்ற அரசாங்கத் தலைமை அதிகாரிகளின்

ஆதரவுகளும், தேசியபார்ப்பன பத்திரிகைகளின் விளம்பரங்களும் எல்லாம் சேர்ந்து அவரையும் ஒரு பெரிய மனுஷியனாக்கச்செய்ததோடு வருஷம் பல லக்ஷம் ரூபாய் வரும்படிக்கு ஆளாக்கியும் விட்டுவிட்டது.

ஆனால் தோழர் ஆர். கே. ஷண்முகம் அவர்களுக்குத் தோழர் காந்தி முதல் எதிரியாயிருந்து முட்டுக்கட்டை போட்டவைகளையும், பார்ப்பனப் பத்திரிகைகள் செய்து வந்த விஷமங்களையும், சூட்சிகளையும் தாண்டியும் பார்ப்பனர்களின் அடிமைகளாயிருந்த பல பார்ப்பனரல்லாத கோடாரிக் காம்புகள் செய்து வந்த தொல்லைகளிலிருந்து சமாளித்து அரசாங்கத்தையும் (தோழர் மோதிலால் நேரு “தேசியவீர” ராயிருந்தபோது அவருக்கு வலக்கை யாயிருந்து) எதிர்த்தும் யாருடைய தயவில்லாமலும், எந்தப்பத்திரிகையுடைய (பார்ப்பனர்-பார்ப்பனரல்லாதார் ஆகிய இருவர்களுடைய) ஆதரவில்லா மலும் மேற்படி பத்திரிகைகளின் நிருபர்களுடைய அயோக்கியத்தனமான விஷம நிருபங்களுக்கெல்லாம் மார்பைக் கொடுத்தும் தானாகவே இந்த நிலைமை அடைந்தார் என்பதை எல்லா மக்களும் அறிய வேண்டும் என்பது நமது ஆசை.

இந்த உத்தியோகத்தால் தோழர் ஆர். கே. ஷண்முகத்துக்கு மாதம் 4000 ரூபாய் லாபமே யொழிய மற்றபடி இந்திய ஏழை மக்களுக்கு-பாடுபடும் மக்களுக்கு ஒரு காதொடிந்த ஊசிக்கும் மார்க்கமில்லை என்பது நமக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால் அப்படி ஒரு உத்தியோகமும், பதவியும் இருக்கும் வரையிலும் அதை ஏதாவது ஒரு மாம்சப் பிண்டமாவது அனுபவித் துத்தான் தீரவேண்டும் என்கின்ற நிலைமை இருக்கின்ற வரையிலும் வெறும் அனாமதேயங்கள் அடைந்து தாழ்த்தப்பட்ட அதாவது பார்ப்பனரல்லாத சமூகத்திற்கு இழிவும், தாழ்மையும் நிரந்தரமாய் இருக்கச் செய்வதற்கு பாடுபடும் மக்களோ, அல்லது இப்படி ஒரு கஷ்டமான, கொடுமையான நிலைமை ஒன்று இருக்கின்றது என்பதை அறியாத ஒரு தேசா போகமோ அடைவதைப் பார்க்கிலும் இப்படிப்பட்ட ஒரு அறிஞரும், சாமார்த்திய வாளியும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் விஷயத்தில் கவலையும் அவர்களது தாழ்மைக்கும், இழிவுக்கும் அஸ்திவாரமான காரணத்தை நன்றாய் உணர்ந்த வரும், அதை வேருடன் களைந்து வெந்நீரை ஊற்றி பூண்டர அழிக்க வேண்டும் என்கின்ற ஆசையும் உறுதியும் கொண்ட ஒருவர் அனுபவிப்பதில் எந்த மூடனும் பொறாமைப்படவே மாட்டான்.

அன்றியும் தோழர் ஆர். கே. ஷண்முகம் இன்று ஒரு வெரும் ஆசாமி அல்ல என்றும் இப்படிப்பட்ட பட்டம் பதவி முதலிய வேட்டைகளுக்காக தேசிய வேஷமோ, வகுப்பு வேஷமோ, மதவேஷமோ, தெய்வ பக்தி வேஷமோ மகான் வேஷமோ போட்டுக் கொண்டு பாமரர்களை ஏமாற்றும் பாஷாண்டியல்ல வென்றும், சொல்வதோடு ஜாதி, மதம், கடவுள், தேசம், வகுப்பு, அரசு ஆட்சி முதலிய சகல விஷயங்களையும் புரட்டென்று ஒதுக்கித்

தள்ளி சரீரத்தால் பாடுபடும் மக்களுடைய மேன்மைக்கும், சமூகத்தால் இழிவு படுத்தப்படும் மக்களுடைய விடுதலைக்கும் உழைக்கும் உண்மை இயக்கமாகிய சுயமரியாதை இயக்க சங்கத்துக்குத் தலைவராயிருக்கின்ற ஒரு வீரராவார் என்றும் சொல்லுவோம்.

சுயமரியாதைச் சங்கமானது பார்ப்பனர்களும், பார்ப்பனர்களது அடிமை களாகிய பார்ப்பனரல்லாத தேசியவாதிகள் என்பவர்களும் தூற்றி வருவதும், மதவாதிகள் தூற்றி வருவதும், சர்க்காரும் கண்காணித்து வருவதும் சுயமரியாதை இயக்கமென்றாலே நாக்குசுட்டு விடுமென்றும், சர்க்கார் கோபித்துக்கொள்வார்கள் என்றும், அதிகாரிகள் கஷ்டப்படுத்துவார்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டு வருவதுமான ஒரு இயக்கமாகும்.

அதுமாத்திரமல்லாமல் சுயமரியாதை இயக்கம் அரசாங்கத்தையே கவிழ்க்கப்பார்க்கின்றது என்றும், மதத்தையே அழிக்கப்பார்க்கின்றது என்றும், கடவுளையே ஒழிக்கப்பார்க்கின்றது வென்றும், வேத சாஸ்திரங்களை எறிக்கப்பார்க்கின்றதுவென்றும் பல முண்டங்கள் ஒப்பாரி இட்டு மாரடித்து அழுவது மாத்திரமல்லாமல் அரசாங்கத்துக்கு மகஜரும், விண்ணப்பமும், தூதும் அனுப்புவதல்லாமல் பத்திரிகைகளிலும் பத்தி பத்தியாய் எழுதி திண்ணைப்பிரசாரம் செய்யப்படுவதற்கு ஆளாகி இருக்கும் ஒரு இயக்கமாகும்.

அப்படிப்பட்ட ஒரு இயக்க ஸ்தாபனத்துக்குத் தலைவராயிருக்கின்ற ஒருவர் இந்தியா சட்டசபை ஸ்தாபனத்துக்கும் தலைவராகத் தெரிந்தெரிந் தெடுக்கப் பட்டாரென்றால் அதுவும் எல்லாக் கட்சியாராலும் ஏகமனதாய்த் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார் என்றால் இப்படிப்பட்ட இவரைத் தலைவராயடைந்தது இந்தியா சட்டசபைக்கே ஒரு பெரிய கௌரவமென்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஆகவே தோழர் ஆர். கே. ஷண்முகம் அவர்களைத் தனது தலைவராகக் கொண்ட இந்திய சட்டசபையைத்தான் நாம் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 19.03.1933

“தொழிலாளர் நிலைமை”

தோழர்களே!

இது பரியந்தம் தோழர் பொன்னம்பலனார் “வாலிபர் கடமை என்ன?” என்பது பற்றி விபரமாக உங்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னார். அவர் சங்கராச்சாரியாரின் விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசும்போதும் மத சம்பந்தமான அக்கிரமங்களைக் கூறும் போதும் கடுமையாகப் பேசியதாக நீங்கள் கருதலாம். சகிக்க முடியாத அக்கிரமங்கள் மதத்தின் பேரால் நடைபெறும் பொழுது அதை மேல் பூச்சாகப் பேசிப்போவதற்கு சாத்தியப்படாததாகவே இருக்கிறது. சென்னையில் கொள்ளையடித்தது போன்று மக்களிடம் மூடத்தனத்தைப் புகட்டி கொள்ளையடிப்பதை நேரில் சென்னையில் போய்ப் பார்த்திருந்தீர்களானால் தெரியும். இவ்விஷயத்தில் அவர் வாலிபரும் உணர்ச்சியுள்ள வருமாதலால் மிக்க ஆவேசத்துடனே தான் பேசினார். இன்னும் கவனித்தால் இன்றையதினம் கேவலமாக மக்களை மதிக்கப்படுகிற தீண்டாமை விலக்குக் கிளர்ச்சிக்கும் காங்கிரசில் பிரபல தேச பக்தர்கள் என்பவர்களும், ஏன் தோழர் காந்தியாரும் கூட உண்மையில் மத சாஸ்திர சம்பந்தமான அபிப்பிராயங்களைக் காட்டுவதன் மூலம் தீண்டாமை விலக்குக்குத் தடைசெய்து வருகிறார்கள். சங்கராச்சாரி பிரசங்கமும் மதசம்பந்தமானதுதான். மத சம்பிரதாயப் படிக்கு இருவரும் நம்மை தேவடியாள் மக்கள் (சூத்திரர்கள்) சண்டாளர்கள் என்று தான் சொல்லுகிறார்கள். மதத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒற்றுமையாவதற்கு வேறு வழியுண்டா என்பது யோசித்தால் எதுவும் கிடையாது. நமக்குள் வெகு காலமாக ஒற்றுமை இல்லை என்றுதான் சொல்லிக்கொண்டு வந்தோம். ஆனால் காந்தி காங்கிரஸ் வந்தபின்பு சுயராஜ்யம் ஏற்பட்டால் ஒற்றுமை ஏற்பட்டுவிடும் என்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்து இன்றைக்கு யார் கோவிலுக்குள் போகலாம் என்ற கேள்வி வைதீகர்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால் அவர் இன்று அரசியல் சங்கராச்சாரி என்பதற்கு என்ன தடை. சங்கராச்சாரிக்கும் காந்தியாருக்கும் மத விஷயத்திலும், ஜாதி வர்ணம் என்பதிலும் நெருங்கிய சம்பந்தம் உண்டு தான். இன்று கோவிலுக்கு போக வேண்டுமென்றோ, போக வேண்டாமென்றோ போகாதேயுங்கள் என்றோ சொல்வதில் நமது விஷயமும் வராமலில்லை. கோவிலுக்குப் போவது விஷயமாக தடை செய்யப்பட்ட மக்களுக்கு இன்றும் தடை ஏற்படுத்தி

அதற்கு ஆதாரம் சொல்லி உயர் ஜாதி என்பது இருக்க வேண்டும். என்று சொல்லி ஆதாரம் காட்டவே இம்மபாதிபதிகளும் சங்கராச்சாரிகளும் கிளம்பி வருணதர்மத்தைப் பலப்படுத்துகிறார்கள். இவர்கள் விஷயத்தை ஒப்புக் கொண்டு விடுவதால் நமது நிலைமை மாறப்போவதுமில்லை. பழைய நிலைமை கெட்டிப்படும். மாறவேண்டுமானால் அடியோடு இம்மத சம்பந்தமான வழக்கம் மாற்றப்பட ஒரு புரட்சி ஏற்பட வேண்டும். தோழர் பொன்னம்பலனார் சொல்வதைப்போன்று இவ்விஷயமும் மத சம்பந்தமான அக்கிரமங்களையும் தடுக்க வேண்டுமானால் தைரியமாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியது தான். ஏனெனில் சமூகத்திற்கு விளக்கிக் காட்டக்கூடிய அளவுக்கு வரும் பொழுது தைரியமாகக் கண்டித்துப் பேசுவதினாலேதான் மக்கள் மனதில் படுகிறது. அதிலும் சங்கராச்சாரி கொள்ளையைப் போன்ற அக்கிரமங்களைத் தடுக்க வேண்டுமானால் கண்டிப்பாக எவ்வித எதிர்ப்புக்கும் அஞ்சாது சொல்லித் தீரவேண்டியதாகவே இருக்கிறது.

சங்கராச்சாரி போன்றவர்களும், லோககுருக்களும் சொல்லித் திரிகின்ற மதத்தை ஒப்புக்கொண்டால் இன்று உங்களைப் போன்ற தொழிலாளிகளும் கூட தொடரப்படாத மக்களாகவே ஆகிவிடுகின்றீர்கள். இதற்கு ஆதாரம் நமது புராணமும் காந்தியார் வர்ணாசிரம தருமமும் ஜாதிமுறையுமே போதுமானது.

ஏனெனில் இந்து மதத்திலுள்ள எந்த சாஸ்திரங்களும், சரீரத்தால் பாடுபட்டுழைக்கும் மக்களைத் தீண்டக்கூடாத ஜாதி என்றே சொல்லுகிறது. அதற்கு நாம் இதுவரை கொடுத்து வந்த மரியாதையாலேயே இக்காலமுள்ள இத்தனை ஜாதிகளும் இருக்கிறது. மத தரகர்கள் சங்கராச்சாரிகள் சொல்வதற்கும் சேர்த்து மரியாதை செய்தால் அடுத்த நாளே இன்னும் பல கோடி மக்கள் தீண்டாதார் ஆகிவிடுவார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமே இல்லை. வேண்டுமானால் வருணாசிரம தருமம் தவறாமல் நடைபெற்று வரும் மலையாளத்தில் இன்றைக்கும் உழைத்துக்கொட்டும் மக்கள் குளத்திலுள்ள தண்ணீரையும் தொடக்கூடாது, தொடால் தீட்டு என்று சொல்வது மட்டுமல்ல அடி உதை, அப்புறம் சட்டப்படி கைதியாகி சிறை செல்ல வேண்டியதுதான். அதே வருணாச்சிரம முறைப்படி இன்று தோழர் காந்தியாரும் கூட மலையாளத்தில் கோவிலுக்குள் போக முடியாது. லஜபதிராயும் ஜவகர்லாலையும் கூட மலையாளத்தில் ஆலயத்தில் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல, லஜபதியும், காந்தியும் அனுமதிக்காத கோவில் இன்று எத்தனை ஆபாசப் பார்ப்பனர்கள் நுழைந்து அக்கிரமங்கள் செய்கிறார்கள் என்பவைகளை தான் தோழர் பொன்னம்பலனாரவர்கள் விளக்கமாகச் சொன்னார்கள். இவைகள் எல்லாம் கவனித்தால் சங்கராச்சாரி காந்தி மாளவியாக்கள் சொல்லிய எந்தப்புராணத்தையும் ஒப்புக்கொள்வதின் மூலம் என்ன ஏற்படுகிறது என்பது விளங்கவில்லையா? இதை தடுத்து அடியோடு நிறுத்தப்பட வேண்டுமானால் பலமான பிரசாரம் மட்டும் போதாது புரட்சியும்

சட்டமும் அவசியமாகவே இருக்கிறது. எத்தனை தான் பணத்தைக் கொட்டிக் கொடுத்து காலில் விழுந்து கும்பிட்டு பெண்சாதி பிள்ளையுடன் அழுக்கு நீரைக் குடித்தாலும் பின்னும் நம்மைச் சூத்திரன், வேசி மகன், அடிமை, சண்டாளன் என்றுதான் சொல்லுகிறான் என்பதை இக்கூட்டத்தில் யாரேனும் மறுக்க முடியுமா என்று தான் கேட்கிறேன். (தொடர்ச்சி 02.04.1933 குடி அரசு)

குறிப்பு: 05.03.1933 ஆம் நாள் அனுப்பப்பாளையம் பாத்திரத் தொழிலாளர் சங்க கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரை,

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 26.03.1933

அரசியல் சீர்திருத்தம்

அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் குறிப்புகள் “வெள்ளைக் காகித” அறிக்கை என்னும் பேரால் வெளிவந்து இருக்கிறது. அதைப்பற்றிய வாதப்பிரதிவாதங்கள் இந்தியப் பத்திரிகைகளின் பக்கங்கள் பூராவையுமே கவர்ந்து கொண்டு தினமும் சேதிகள், பிரசங்கங்கள், அபிப்பிராயங்கள், தீர்மானங்கள் என்கின்ற ரூபங்களாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

என்றாலும் இதைப்பார்த்து நமக்குப் பதினைந்துக்குள்ள ஒரு மாளிகையில் நெருப்புப் பிடித்துக் கொளுந்து விட்டெறியும்போது அந்த வீட்டைக்கட்ட வேலை செய்தவனும், குடியிருக்க வீடில்லாமல் சமீபத்தில் ஒரு மரத்து நிழலில் பொங்கிச் சாப்பிட்டு விட்டு வேலையில்லாமல் தலைக்குக் கையை வைத்துத் தரையில் நாளையச் சாப்பாட்டிற்கு வழி என்ன என்று ஏங்கிப் படுத்துக்கிடக்கும் ஒருவனுக்கு எவ்வளவு கவலையிருக்குமோ அவ்வளவு தான் இன்றைய சீர்திருத்த முயற்சியிலோ, வெள்ளைக்காகித அறிக்கை யிலோ நமக்குக் கவலையுண்டு.

ஏனெனில் அந்த வீட்டை நெருப்புப்பற்றி எறிவதிலிருந்து காப்பாற்றப் படுவதில் இந்த மரத்தடியில் பொங்கித் தின்று கிடப்பவனுக்கு யாதொரு பயனுமில்லை.

மற்றும் அந்த வீடு அடியோடு வெந்து சாம்பலாகுமானால் அதை மறுபடியும் புதுப்பித்துக் கட்டுவதன் மூலம் இந்த வீடு வாசலற்ற - வேலையற்ற ஏழைத் தொழிலாளிக்கு ஏதாவது வேலை கிடைத்துச் சற்று கஞ்சிக்காவது வழியுண்டாகும்.

அந்தப்படி பார்க்கும் முறையில் நாம் இந்த வெள்ளைக்காகித அறிக்கையில் இந்திய மக்களுக்கு லாபம் என்ன? நஷ்டம் என்ன என்று பார்த்தால் நஷ்டம் இருந்தவரையில்தான் நமக்கு-ஏழை மக்களுக்கு-தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு, தொழிலாள உழைப்பாளி மக்களுக்கு நன்மை என்று தான் சொல்லவேண்டும். எப்படி யென்று பாருங்கள்.

இந்திய ஏழை மக்களின் பேரால் சுயராஜ்யம் கேட்கப் புறப்பட்டு இன்றைக்குச் சுமார் 40 வருஷ காலம் இருக்கும். இது வரையில் 2, 3 தொகுதியாய் சுயராஜ்யம் -அரசியல் சீர்திருத்தம் வழங்கப்பட்டாய் விட்டது. அதைப் பெற்று அமுலில் நடத்தியும் ஆய் விட்டது.

இதனால் இந்திய ஏழை மக்களுக்கு என்ன பயன் ஏற்பட்டது? சோம்பேறிகளாகிய பார்ப்பனர்களுக்கு-பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்க வேண்டியவர்கள் என்னும் பார்ப்பனர்களுக்கு உத்தியோகங்கள் எவ்வளவு? அதுவும் எப்படிப்பட்ட உத்தியோகங்கள் என்று பார்த்தால்,

கவர்னர் நிர்வாக சபை அங்கத்தினர், ஐட்ஜுகள், கலெக்டர்கள், திவான்கள் முதலிய 10000, 5000 4000, 3000, 2000, 1000 ரூ. வீதம் மாதம் கிடைக்கத்தக்க இப்படிப்பட்ட உத்தியோகங்கள் கிடைத்தது. மற்றும் அவ்வகுப்பு 100க்கு 100பேர்கள் என்றும் மண்வெட்டியை கையில் தொடாமலும், மூட்டைத் தூக்காமலும் வாழ்வதற்கு செளகரியம் ஏற்பட்டது. பலர் சர் ஆனார்கள். சிலர் மகாகனம் ஆனார்கள்.

மற்றபடி முதலாளிமார்களுக்கும், பணக்காரர்களுக்கும் 100க்கு 100வீதம் லாபம் கிடைத்து பெரிய பெரிய முதலாளி-மில் சொந்தக்காரர்கள்-கோடல்வார்கள் ஆனார்கள்.

மிராச்தாரர்களும், லேவாதேவிக்காரர்களும், ஐமீன்களாகி, ராஜாக்களாகி, கோடல்வர்களாகி பரம்பரை ராஜாக்கள் ராஜ வம்சஸ்த்தார்கள் ஆனார்கள்.

மற்றும் பலர் மந்திரிகளானார்கள். மகாத்மாக்களானார்கள்,

ஏழைகள் என்ன ஆனார்கள்-ஏழைத் தொழிலாளிகள் என்ன ஆனார்கள்? என்றென்றும் ஏழைகளே ஆனார்கள் என்பதல்லாமல் வேறென்ன?

இதுபோலவே இனியும் வரப்போகும் சுயராஜ்யத்தில்-சீர்திருத்தத்தில் இந்த நிலையைத் தவிர வேறு எந்த நிலையை எதிர்பார்க்க முடியும்? ஆதலால் இது “நல்ல சீர்திருத்தமாய்” இருந்தால் என்ன “நாசமாய்ப்போன சீர்திருத்தமாய்” இருந்தால் என்ன என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

“ஆத்து நிறைய தண்ணீர் போனாலும் நாய்க்கு சளப்புத் தண்ணீர் (நக்கி சாப்பிடும்) தண்ணீர்தான்” என்ற பழமொழியும் “நாட்டுக்கு நல்ல துரை வந்தாலும் தோட்டிக்குப் புல் சுமக்கும் வேலைதான்” என்ற பழமொழியும் இந்த இந்திய சுயராஜ்ய சீர்திருத்தத்திற்கே மிகவும் பொறுத்தமாயிருக்கின்றது என்று தான் சொல்லவேண்டும்.

வரப்போகும் சுயராஜ்யத்தின் யோக்கியதையைப் பார்க்கவேண்டுமானால் அதற்காகச் செய்யப்பட்ட கிளர்ச்சியின் யோக்கியதையைப் பார்த்தாலே அறிவுள்ளவனுக்குத் தானாக விளங்கிவிடும்.

அதாவது இந்த 10 வருஷ கிளர்ச்சியின் தலைவரான தோழர் காந்தியவர்கள் செய்த கிளர்ச்சியின் தத்துவங்கள் என்ன என்று பார்ப்போமானால்,

1. **“பிராமணர்களுக்கு”** (பார்ப்பனர்களுக்கு அவன் எவ்வளவு அயோக்கியனாக இருந்தாலும் பிரவி மாத்திரத்தாலேயே உயர்ந்த ஜாதியான் அதாவது சரீரத்தினால் வேலை செய்யப்படவே கூடாதவன் என்கின்ற தத்துவம் கொண்ட) **வருணாச்சிரம தருமமும்,**

2. **“கூத்திரியர்களுக்கு”** (காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தத்தின் பயனாயும், ரவுண்டேபிள் கான்பரன்சுக்கு சென்று வந்ததின் பயனாயும், சுதேச சமஸ்தான ராஜாக்கள் ஐமீன்தாரர் ஆகியவர்களுக்கு) **பாதுகாப்பும்,**

3. **“வெசியர்களுக்கு”** (மில் முதலாளிகளுக்கு 100-க்கு 100 வீதம் லாபம் சம்பாதிக்கத் தகுந்த மாதிரி) **அன்னியதுணி பகிஷ்காரமும்,**

4. **“சூத்திரர்களுக்கு”** (ஏழைகளுக்கு நாள் 1-க்கு 10-மணி நேரம் வேலை செய்தால் ஒரு அணாகூலி அதுவும் அந்த துணியை வாங்குகிறவர்கள் ஒரு ரூபாய், துணிக்கு இரண்டு ரூபாய் விலை போட்டு வாங்கினால் மாத்திரம் அந்த ஒரு அணாகூலியும் கிடைக்கத்தக்க) கைராட்டினமும், (அவன் எவ்வளவு மேலான அறிவும், ஞானமும், இருந்தாலும் அவனவன் ஜாதிமுறை படியான வேலையே செய்யவேண்டும் என்னும்படியான) **கதர்ம ஜாதிமுறையும்,**

5. **“பஞ்சமார்களுக்கு”** (தீண்டப்படாதவர்கள் என்பவர்களுக்கு என்றும் அவர்களது தாழ்ந்த தன்மை நிலைத்திருக்கவும் அவர்களுக்கு மூடநம்பிக்கை பலப்பட்டு முன்னேறாமல் அவதிப்படவும் ஆஸ்ப தமான) **ஹரிஜன பட்டமும், கோவில் பிரவேசமும்,**

6. **“அறிஞர்களுக்கு”** (இனி படித்த பல ஜாதி கூட்டத்தாருக்கு காங்கிரஸின் பேரால்) **சட்டசபை பிரவேசமும்**

தான் இதுவரை அரசியல் கிளர்ச்சியால் பல உள்பிரிவு, தலைப்பு பெயர்களாய் இருந்து கிளர்ச்சி நடந்துவந்திருக்கின்றது. இந்தக் கிளர்ச்சிக்கு எது கிடைக்க வேண்டுமோ அது கிடைத்துவிட்டது. ஒரு சமயம் இந்த மேல்கண்ட தலைப்புகளுக்கு பூராவும் நன்மையும், பாதுகாப்பும் இல்லாமலிருந்தால் அதற்காக வேண்டுமானால் இனியும் “போராது போராது” என்று சிறிது கூப்பாடு, வெளிவேஷக் கூப்பாடு அதுவும் அதாவது வேறு ஒருவர்

வீட்டுக்கு இழவுக்குப்போன பெண்கள் ஒப்பாரி வைத்தும், மாரடித்தும் அழும் சடங்கு நடக்கும்போது மாரடித்துக்கொண்டும், அழுவது போன்ற வேஷ அழகையே அழுவதாயிருந்தால் இருக்கலாம்.

ஆகவே காந்தியார் இஷ்டப்படியும், காங்கிரஸ் கோரிக்கைப் படியும் சுயராஜ்ஜியம் கிடைத்து விட்டது. இதில் இனி சில வார்த்தை திருத்தங்கள் மாத்திரம் பாக்கி இருந்தால் இருக்கலாம். ஆனால் ஏழைகளுக்கு வேண்டிய சுயராஜ்ஜியம் - தொழிலாளிகளுக்கு வேண்டிய சுயராஜ்ஜியம் என்றதின் வாசனையோ நிழலோ, சிறிது கூட இல்லை என்றும் அதற்கான நாம் செய்ய வேண்டிய வேலையும், கிளர்ச்சியும் வேறு என்றும், அதன் முதல்படி இந்த காங்கிரஸ் சூழ்ச்சிகளையும் அதற்காக மேற்கண்ட தலைப்பு கிளர்ச்சி திட்டங்களையும் அடியோடு ஒழிக்க வேண்டியது தான் என்பதோடு நமக்கு இந்த சுயராஜ்ஜியம் வேண்டவே வேண்டாம் என்றும் தொழிலாளி ராஜ்யமே வேண்டும் என்றும் சொல்லுவோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 26.03.1933

குடி அரசு “குபேர” பட்டணத்தின் சிறப்பா? சிரிப்பா?

அமெரிக்கா தேசத்தை இந்திய மக்கள் குபேர பட்டணமென்று சொல்வதுண்டு. குபேரபட்டணமென்றால் செல்வம் தாண்டவமாடும் பட்டணமென்று பெயர். உண்மையிலேயே அங்கு மற்ற நாடுகளைவிட செல்வம் அதிகந்தான்.

உலகில் பல பாகங்களிலுள்ள செல்வங்களும் பல வழிகளில் அமெரிக்காவுக்குப் போய்ச் சேருகின்றன. அமெரிக்கா செல்வம் மற்ற நாடுகளுக்கு வியாபார மூலமாகவும், லேவாதேவி மூலமாகவும் முதலாக அனுப்பப்பட்டு வட்டியும் லாபமும் ஏராளமாய் அடைகின்றது.

மகா யுத்தத்திற்காக மற்ற தேசங்கள் பட்ட கடன்களில் பெரும்பகுதி இன்னமும் கட்டுவளியாகாமல் எல்லா தேசமும் அமெரிக்காவுக்குக் கடனாளியாகவேயிருக்கின்றது.

இது மாத்திரமா, அமெரிக்கா என்றால் அது ஒரு பெரிய பழமையான “குடியரசு நாடு” சக்கிரவர்த்தியில்லாமல், அரசன் இல்லாமல் “பிரஜைகளால் பிரஜைகளுக்காக” ஆளப்படும் “ஜனநாயக” ஆட்சியுள்ள நாடு என்றும் சொல்லப்படுவதாகும்.

அதன் (குடியரசு-ஜனநாயக) தலைவர் தேர்தலுக்கு பத்து லட்சக் கணக்கான நபர்கள் ஏழைகள், தொழிலாளிகள் ஆகிய மக்கள் ஓட்டுச் செய்துதான் தலைவர் (தேர்தல் நடந்து) நியமிக்கப்படுவது “கண்டிப்பான” சட்ட முறையாகும்.

இப்படியெல்லாம் இருந்தும் என்ன பயன்? இன்று அந்நாட்டில் ஒன்றரை (1 1/2) கோடி மக்களுக்கு-அமெரிக்கக் குடி மக்களுக்கு- ஓட்டுச்செய்ய உரிமை உள்ள மக்களுக்கு-கஞ்சியுமில்லாமல் வேலையுமில்லாமல் தெருவில் திண்டாடித் திரிகிறார்கள் என்றால், இது அக் குபேர பட்டணத்துக்கு சிறப்பா? அல்லது சிரிப்புக்கிடமானதா? என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள்.

அமெரிக்கத் தொழிலாள மக்களின் உதவியால் தான்-அவர்களது ரத்தவோர்வை வெளிப்படும்படியான உழைப்பினால் தான் அமெரிக்கா நாடு “குபேர பட்டணம்” என்கின்ற பெயரை அடைந்ததும், அது மற்ற தேசத்திய செல்வங்களை இழுத்துக் கொண்டதுமாகும்.

இன்று உலகத்திலுள்ள பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகள் என்பனவைகள் பலது அமெரிக்காவில்தான் இருக்கின்றன.

உலக மார்க்கட்டுகளுக்குப் பல தேசங்கள் அனுப்பப்படும் சாமான் களின் கணக்குகளில் அமெரிக்கா தேசம் அனுப்பப்படும் சாமான்கள்தான் அதிகமான அளவுடையது. இருந்தும் என்ன பிரயோஜனம், இன்று உலகில் எங்குமில்லாத அளவு அங்கு(15000000) ஒன்றைக் கோடிமக்களுக்கு தொழிலில்லை யென்றால் இந்த குபேர பட்டணம் குடி அரசு தேசம் என்பதின் அருத்தம் என்ன என்று கேட்கின்றோம். ஒன்றைக்கோடி மக்களுக்கு வேலை இல்லை என்றால் இந்த ஒன்றைக்கோடி மக்களின் பெண்டு பிள்ளைகள், குழந்தை குட்டிகளையும் சேர்த்துக் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால் எத்தனை கோடி மக்கள் பட்டினியாய்க் கிடக்கின்றார்கள் என்று பாருங்கள்.

இது மாத்திரமா? அமெரிக்கா தேசமானது 10 அடுக்கு, 20 அடுக்கு, 50 அடுக்கு, 100 அடுக்கு மாடிகள் கொண்ட கட்டிடங்கள் வானமளாவ இருக்கின்றன வென்றும், சிங்கார நந்தவனங்கள், ஜலக்கிரீடை நிலபாவிகள், கால் பந்து, கைப்பந்து, விளையாட்டுகள் விளையாடும் மைதானங்கள் முதலியவைகள் எல்லாம்கூட மேற்படி வானமளாவிய மண்டபங்களில் இருக்கின்றன வென்றும் சொல்லப்பட்டதும் “இந்திரலோக” மென்றும், “பொன்னுலக” மென்றும் மாறுபெயர் கொடுத்தழைக்கப் படுவதுமான அமெரிக்காவிலுள்ள மக்களில் லட்சக்கணக்கான பேர்களாகிய மேற்படி வானமளாவிய மண்டபங்களையும் கூட கோபுரங்களையும் கட்டிய மக்கள் இன்று அங்கு குடியிருக்க, குடியிருக்கக்கூட அல்ல, பகலெல்லாம் தெருத் தெருவாய் திரிந்து விட்டு இரவில் போய் சிறிது நேரம் படுத்தோ உட்கார்ந்தோ கண் அயர்ந்து தூங்கக்கூட இடமில்லாமல் முனிசிபாலிட்யார் தெருக்களில் ரிப்பேர் செய்வதற்காக போட்டிருக்கும் குழாய்களுக்குள் போய்ப் படுத்துக் கொள்வதும் பெரிய ஜலதாரைகளுக்குள் இரங்கிப் படுத்துக் கொள்வதுமாய் இருக்கிறார்கள் என்றால், வானமளாவிய கட்டடம் இருப்பதின் இரகசியம் என்ன என்று பாருங்கள்.

இந்த அமெரிக்கா தேசமானது ஒரு காலத்தில் அன்னிய அரசர் ஆதிக் கத்திலிருந்து விடுதலை பெற்று சுயராஜ்யம் பெறவும், முடி அரசிலிருந்து விடுதலை பெற்று குடிஅரசு பெறவும் எத்தனை லட்சக்கணக்கான மக்களைப் பறிகொடுத்துத் துப்பாக்கி பீரங்கிக் குண்டுகளுக்கு இறையாக்கி பாலா கத்தி ஈட்டிகளுக்கு இலக்காக்கி கை யொடிந்து, கால் முறிந்து, கண் போய், மூக்குப்

போய், காது போய் உயிர் விட்டு இருக்கவேண்டும் என்பதையும், அப்படி உயிர் விட்டவர்கள் எல்லாம் யாராயிருப்பார்கள் என்பதையும் கவனித்துப் பாருங்கள்.

அது மாத்திரமல்லாமல் இன்று வானமளாவிய மண்டபத்தில் “இந்திரன்” கள் போல் “குபேரன்” கள் போல இருக்கின்றவர்கள் யார்? கஞ்சிக்கு வகையில்லாமல் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் தெருவில் திரிந்து ஒண்டவும், ஒதுங்கவும் இடமில்லாமல் தியங்கிப் பரிதவிப்பவர்கள் யார்? என்பதையும் சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இப்படியே இன்று அதாவது அமெரிக்காபோல் அவ்வளவு இல்லை யானாலும் (4500000) நாற்பத்தி ஐந்து லட்சம் பெயர்கள் இங்கிலாந்தில் ஏழை மக்கள் தொழில் இல்லாமல் வாடிவதைகின்றார்கள். சுயாட்சி குடி அரசு ஆட்சி பெற்ற நாடுகளாகிய ஜர்மனியிலும் அப்படியே, ஸ்பெயினிலும் அப்படியே, கிரீசிலும் அப்படியே (ரஷியா தவிர) மற்ற நாடுகளிலும் அப்படியே தான். வேண்டுமானால் எண்ணிக்கையில் சிறிது வித்தியாசமிருக்கலாம். ஆகவே சுயாட்சி, குடிஆட்சி, சுயராஜ்யம் குடி அரசு ஆட்சி என்பவைகளின் புரட்டு களை இதிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

இன்றைய அரசர்களும், குடி ஆட்சி தலைவர்களும் முதலாளிகளின் பிரதிநிதிகள் என்று மாத்திரம் சொன்னால் போராது முதலாளிகளேயாவார்கள்.

அவர்களுக்கு எதிர்ப்புக்காரர்களாய் எதிர் கட்சியில் இருப்பவர்களாய் இருந்துகொண்டு ஜனங்களின்--ஏழைகளின்-தரித்திர நாராயணர்களின் பெயர்களை சொல்லிக்கொண்டு சுயராஜ்யத்திற்கும் குடி அரசுக்கும் கிளர்ச்சி செய்யும் “வீரர்கள் ஏழைப்பங்காளர்” களாக இருப்பவர்கள் இந்த முதலாளிகளும், ஜமீன்தாரர்களும், மற்றும் இவர்களுடைய பிரதிநிதிகளுமே யாவார்கள். இதில் யாருக்கும் எவ்விதத்திலும், சந்தேகம் வேண்டியதில்லை என்று வற்புறுத்திக் கூறுவோம். சந்தேகமிருந்தால் மேல்கண்ட அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, ஸ்பெயின், ஜர்மன் ஆகிய தேசத்தை இன்று பாருங்கள். அப்பொழுது உங்களுக்கு உண்மை விளங்கிவிடும். அப்பொழுதும் உங்களுக்கு உண்மை விளங்கவில்லையானால் நீங்கள் இந்த “இம்பர்” நாட்டில் (இந்த உலகத்தில்) இருப்பதைவிட “உம்பர்” நாட்டில் (இங்கு இல்லாமல்) இருப்பதே மேலான காரியமாகும்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 26.03.1933

காரைக்குடியில் போலீஸ் அட்டோழியம்

காரைக்குடியில் இம்மாதம் 3-ந்தேதி வெள்ளிக்கிழமை மாலையில் கல்லுக்கட்டு என்கின்ற ஒரு ஒதுக்கு இடத்தின் வேலிக்கு உட்புரமாக தோழர் ஜீவானந்தம் அவர்கள் தீண்டாமை என்னும் விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் சில பார்ப்பனர்களின் ஏவுதலின் பேரில் ஒரு போலீசு சப் இன்ஸ்பெக்டர் கூட்டத்துள் புகுந்து திடீரென்று தோன்றி தோழர் ஜீவனாந்தத்தை யாதொரு முகாந்திரமும் இல்லாமல் கண்ணத்தில் அடித்த தாகவும் காரணம் சொல்லி அடித்தால் நலம் என்று தோழர் ஜீவனாந்தம் மரியாதையாய்ச் சொல்லியும் மறுபடியும் பலமாக பல தடவை அடித்ததாகவும் உடனே கூட்டம் கலைந்து விட்டதாகவும், அந்த சப் இன்ஸ்பெக்டர் ஜீவனாந்தத்தை அடித்தது மாத்திரம் போதாமல் தோழர் கணபதி என்பவரையும் தெருவில் வழிமறித்து அடித்ததாகவும், பிறகு மறுபடியும் கொஞ்ச தூரத்தில் சென்று கொண்டிருந்த தோழர் ராமசுப்பையா அவர்களையும் ஓடி வழிமறித்து பல அடிகள் கன்னத்தில் அடித்ததாகவும், ஏனய்யா? என்ன காரணமய்யா? சொல்லிவிட்டு அடியுங்களையா என்று கேட்டும் சிறிதும் லட்சியமில்லாமலும் ஈவு இரக்கமில்லாமலும் கண்டபடி அடித்ததாகவும் பிறகு தோழர் ராமசுப்பையா அவர்கள் நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் என்று தெரிந்தவுடன் அந்த சப் இன்ஸ்பெக்டர் தனக்கு மேலால் ஏதாவது கேள்வி வரக்கூடுமோ என்று பயந்து மூவரையும் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துப்போய் நியூ சென்சுக்கு சார்ஜ் செய்து கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு விட்டதாகவும் பத்திரிகைகளில் கண்ட சேதிகளாலும் நேரில் விசாரித்த விசாரனையினாலும் தெரிய வருகிறது.

இந்த நடவடிக்கைகளைக் கண்டித்துப் பொதுக்கூட்டம் போட்டு தீர்மானங்கள் செய்திருப்பதாகவும், இனியும் பல இடங்களில் போலீசாரின் இவ்வித அயோக்கியத்தனமான காரியத்தைக் கண்டித்தும் இந்த சப் இன்ஸ்பெக்டர் மீது தக்க நடவடிக்கை எடுத்து அவருக்குப் புத்தி கற்பிப்பதுடன் இனி எந்த போலீஸ்காரரும் இவ்வித மடத்தனமும் அயோக்கியத்தனமும் பார்ப்பனர்களுக்கு குலாமாயிருந்து இவ்வித இழிவான காரியமும் செய்யாமல் இருக்க எச்சரிக்கும்படியும் அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவிப்பதாக தீர்மானங்கள் பலர் செய்திருப்பதாகவும் செய்யப் போவதாகவும் தெரிய வருகின்றது.

போலீஸ் இலாக்காத் தலைமை அதிகாரிகளும், நிர்வாக இலாக்காத் தலைமை அதிகாரிகளும் இதைப்பற்றி இனி என்ன செய்யப் போகின்றார்கள்

என்பதைப் பார்க்கலாம். என்றாலும் அதைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. அந்த “ஜாதியார்” அந்தந்த “ஜாதி” ப்புத்தியைத்தான் காண்பிப்பார்கள். ஒருவர் செய்த அயோக்கியத்தனத்தை அதே உத்தியோகத் தாயிக்குப் பிறந்த மற்றொருவர் அதை மூடிப்பூசி மெழுகும் முறையில் தான் காரியம் செய்வார்கள். 100ல் ஒருவர் 1000ல் ஒருவர் உத்தியோக ஜாதி அபிமானத்தையே பிரதானமாய்க் கருதாமல் ஞாயம் செய்தாலும் செய்வார்கள். ஆதலால் அதைப்பற்றி கவலையில்லை.

ஆனால் சட்ட சபைப் பிரதிநிதிகள் என்கின்ற முடத்தெங்குகள் கோழிக் குஞ்சுகள் பொரித்ததுபோல் பொல பொல வென்று நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் பொது ஜனப் பிரதிநிதிகள் என்று சொல்லிக்கொண்டும் பட்டம் பரிவட்டங்கள் பெற்றுக்கொண்டும் பொதுஜனங்கள் பேரால்-பொதுஜனங்கள் பணத்தில் படிச் செலவு செய்து கொண்டும் வாழ்கின்ற இந்த ஜனப்பிரதிநிதிகள் என்பவர்கள் இந்த இருபது நாளாய் சட்டசபையில் இதைவிட வேறு என்ன வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள் என்பது தான் நமது வேடிக்கைக் கேள்வியாகும்.

தோழர் கே. பாஷ்யம் ஐயங்காரையும் மற்றும் ஏதேதோ அணாமதேய மாமச பிண்டங்களையும் பற்றி “அவரை யேன் அடித்தார்கள்” இவருக்கு “ஏன் மோர் கொடுக்கவில்லை” என்பது போன்ற பல கேள்விகள் கேட்டு சர். உஸ்மான் தயவையும் தோழர் கிருஷ்ணய்யர் தயவையும் பெற்ற இந்தப் புலிகள் இந்த மாதிரியான அதாவது பொதுஜன சேவை செய்கின்றவர்களும் ஏழை மக்களுக்காகவும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக தங்கள் சொந்தப் பணத்தை செலவு செய்துகொண்டு யாதொரு சுயநலமும் எதிர்பாராமல் பாடுபடுகின்ற மரியாதையான வாழ்க்கையுள்ள மக்களை இம்மாதிரி தெருவில் நடக்கும்போது குடிகாரன் வெறிகாரன் போல் ஓடி மரித்து கத்திக்காய் பட்டணம்போல் கன்னங்கன்னமாய் பல்லில் ரத்தம் வரும்படி அடக்கின்றது என்றால். இதைப்பற்றி ஒரு கேள்வியாவது கேட்கவோ ஒரு அவசரத் தீர்மானமாவது கொண்டுவரவோ வேண்டியது அவசியமில்லாமலும், அவசர மில்லாமலும் போனதுதான் நமக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது. தீண்டப்படாத வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பவர்களுக்குக்கூட இதைப்பற்றிய உணர்ச்சி இல்லாமல் போனது நமக்கு ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது. இதிலிருந்து நாம் ஒன்றுதான் சொல்ல முடியும். அதாவது அரசாங்கம் என்பதும் ஜனப்பிரதிநிதி என்பதும் ஒரே யோக்கியதை உடையது தான் என்றும் அரசாங்கம் என்பது ஏழை மக்கள் என்னும் பிணத்தைத் தின்னும் குள்ளநரி என்றால் பொதுஜன பிரதிநிதிகள் என்பவர்கள் அப்பிணத்தைக் கொத்திக் கொத்தி தின்னும் கழுகுக்கு சமானமானவர்களே ஒழிய நரியை விரட்டுகின்றவர்கள் அல்ல என்றுதான் முடிவு செய்கின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 26.03.1993

செட்டிநாட்டில் தோழர் ஈ. வெ. இராமசாமி

கடவுளுக்கு ஒரு வார நோட்டீஸ்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே! சமதர்மம் என்பது நமக்கொரு புதிய வார்த்தை அல்ல, எல்லாச் சமூகத்தாரும் எல்லா மதஸ்தர்களும் விரும்புவதும் அந்தப்படியே யாவரும் நடக்க வேண்டுமென்றும் எதிர்பார்ப்பதும், ஒவ்வொரு சமூகத்தானும், ஒவ்வொரு மதஸ்த்தனும் தங்கள் தங்கள் சமூகங்களிலும், மதங்களிலும் இருக்கின்றதென்று சொல்லி பெருமை பாராட்டிக் கொள்ளுவதுமான வார்த்தையேயாகும். ஆனால் காரியத்தில் மாத்திரம் உண்மையான சமதர்ம தத்துவங்களை எடுத்துச்சொன்னால் ‘இது சாத்தியப் படுமா’ என்று பேசுவதாகவும் இது நாஸ்திகமென்றும், துவேஷமென்றும் சொல்லுவதாகவே இருக்கிறது. எச்சமதர்மக் காரணையாவது அழைத்து உங்கள் சமூகத்தில் மதத்தில் சமதர்மம் இருக்கிறது என்றாயே நீ ஏன் இப்படியிருக்கிறாய், அவன் ஏன் அப்படியிருக்கிறான், நீ ஏன் எஜமானனாயிருக்கிறாய், அவன் ஏன் அடிமையாயிருக்கிறான், நீ ஏன் பிரபுவாய், செல்வந்தனாயிருக்கிறாய், அவன் ஏன் ஏழையாய், தரித்திரனாய், பிச்சைக்காரனாய், பட்டினிகிடப்பவனாயிருக்கிறான்? உனக்கு ஏன் மூன்றாண்டுக்கு மாளிகை? அவனுக்கு ஏன் ஓட்டைக் குடிசை கூட இல்லை? நீ ஏன் வருஷம் 10000 கணக்காய் லாபம் பெருக்கி ராஜபோகம் அனுபவித்து லக்ஷாதிபதியாய் விளங்குகின்றாய்? அவன் ஏன் நஷ்டப்பட்டு, கை முதலை இழந்து கடன் காரனாகிறான்? நீ ஏன் பிச்சை கொடுக்கத் தகுந்தவனானாய் அவன் பிச்சை வாங்கத் தகுந்தவனானான்? நீ ஏன் பாடுபடாமல் வேதத்தையும், மந்திரத்தையும் சொல்லிக் கொண்டு நோகாமல் வயிறு வளர்க்கின்றாய்? அவன் ஏன் பாடுபட்டு இடுப்பொடிந்து, கூன்விழுந்து இளைத்துப்போகிறான். உன் பிள்ளை ஏன் பி.ஏ., எம்.ஏ., ஐ.சி.எஸ். பாரிஸ்டர் படிக்க முடிந்தது? அவன் பிள்ளை ஏன் கையெழுத்துப் போட கூடத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்பன போன்ற சாதாரணமான பொதுக்கேள்விகளைக் கேட்டால் சமதர்மம் மதக்காரர்கள் என்பவர்கள் என்ன பதில் சொல்லுகிறார்கள் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

முட்டாள்தனமானதும், போக்கிரித்தனமானதுமான பதிலைத்தான் சொல்லுவார்கள். அதென்னபதிலென்றால் “ஐந்து விரல்களும் ஒன்றுபோல்

இருக்கின்றனவா? ஒன்று உயர்வு, ஒன்று தாழ்வு ஆகத்தானே கடவுள் சிருஷ்டியின் இயற்கை இருக்கின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தப் பதிலைப் படித்த மேதாவி்களான பி.ஏ., எம்.ஏ., பண்டிதர்களும், சாஸ்திரிகளும், குருமார்களும், பாதிரிகளும் மௌலானாக்களும், தத்துவஞானி என்பவர்களும், மகாத்மாக்கள் என்பவர்களும் அரசியல் ஞானிகள் சீர்திருத்தக் காரர்கள், பரோபகாரிகள், ஆஸ்திகர்கள், பிரமஞானிகள், பிரம சமாஜக் காரர்கள் முதலாகிய எல்லாப் ‘பொருப்பு வாய்ந்த’ கனவான்களும் சொல்லுகின்றார்களென்றால் இந்தக் கூட்ட மக்களோ, மதமோ, அரசியலோ, ஞானமோ, சமதர்மமாகுமா என்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

ஏழை பணக்காரக் கொடுமைக்கும், சோம்பேறி உழைப்பாளி தன்மையில் உள்ள வித்தியாசத்திற்கும் “ஐந்து விரல்களும் ஒன்று போலிருக்கின்றனவா” என்கின்ற உதாரணத்திற்கும் ஏதாவது பொருத்தமிருக்கிறதாவென்று யோசித்துப் பாருங்கள். இந்த பதிலை ஒன்றா முட்டாள்தனம் அல்லது போக்கிரித்தனமான பித்தலாட்டத்தனம் என்று தானே சொல்லவேண்டும். இன்னும் வெளிப்படையாகப் பேச வேண்டுமானால் இன்று காணப்படும் மதம், ஜாதி, சமூகம், அரசாங்கம், ஞானம், தத்துவ சாஸ்திரம் முதலியவைகளெல்லாம் சமதர்மத்துக்கு விரோதமான சூஷி எண்ணத்தின் மீது கட்டப் பட்டவைகளென்று தான் சொல்லவேண்டும். இதுமாத்திரமல்லாமல் இவைகளெல்லாவற்றிற்குமாதாரமாய்க் கொள்ளப்படும் கடவுள் என்ற தன்மையும் இந்த உண்மை சமதர்மத்திற்கு விரோதமான தன்மைகளை நிலைநிறுத்தவும் அதன் குற்றங்களை உணராமலிருக்கவும், திருத்துப்பாடு செய்யாமலிருக்கவும் தந்திரக்காரர்கள் செய்த சூஷியேயாகும். அல்லவென்றால் இச்சூட்சிகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாத திருத்துப்பாடு செய்துகொள்ள முடியாத மூட மக்களின் அறியாமை உணர்ச்சியேயாகும்.

இன்றையத்தினம் வார்த்தையில் சமதர்மமே யொழிய காரியத்தில், வாழ்க்கைத் தத்துவத்தில் எங்கே சமதர்மம் இருக்கிறது?

ஒருவனுக்கு மகிமையில், சம்பாதனையில், அல்லது சொத்தில் இத்தனையில் ஒரு பங்கு என்று பிச்சை கொடுத்துவிட்டால் அது சமதர்மமாகிவிடுமா? ஒருவனை தொட்டுக் கொண்டால் அது சமதர்மமாகிவிடுமா? ஒருவன் கூட இருந்து சாப்பிட்டுவிட்டால் அது சமதர்மமாகிவிடுமா? ஒருவனைக் கோவிலுக்குள் விட்டுவிட்டால் அது சமதர்மமாகிவிடுமா? ஒருவன் கூடஇருந்து கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்தால் அது சமதர்மமாகிவிடுமா? ஒருவன் கஞ்சித்தொட்டிவைத்து எல்லோருக்கும் கஞ்சி ஊற்றினால் அது சமதர்மமாகிவிடுமா? ஒரு சத்திரம் கட்டி வைத்துவிட்டால் அது சமதர்மமாகிவிடுமா? எல்லோரையும் ஒன்றாய் உட்கார்ந்து படிக்கச் சொன்னால் சமதர்மமாகிவிடுமா? எல்லோரும் ஒன்றாயிருந்து கும்பிட ஒரு கோவில் கட்டி விட்டால் சமதர்மமாகிவிடுமா வென்றுயோசித்துப்பாருங்கள்.

இவற்றால் இதைசெய்கின்ற மனிதனுக்கோ, இதை அனுபவிக்கின்ற மனிதனுக்கோ, முறையே நஷ்டமென்ன? லாபமென்ன? இவையெல்லாம் வெரும் பித்தலாட்ட சமதர்மங்கள்.

உலகம் பொது, உலகத்திலுள்ள செல்வம் போக போக்கியம் பொது, உலகத்தில் மனிதவாழ்க்கைக்கு வேண்டிய காரியத்திற்காக மனிதன் செய்ய வேண்டிய வேலைகளெல்லாம் பொது, அதனால் ஏற்படும் பலன்களெல்லாம் எல்லா மக்களுக்கும் பொது-சரிபாகம் பிரித்துக்கொள்ளத்தக்கது. இதற்கு மீறி நடந்தால் குற்றம்-தண்டிக்கத்தக்கது என்று எந்த மதம், எந்த சமூகம், எந்த அரசாங்கம், எந்த அரசியல் ஞானம், எந்த மதத் தத்துவஞானம், எந்த மகாத்மா முதலியவைகள் கூறுகின்றன என்பதை சிறிது யோசித்துப் பாருங்கள். மத வெறி காரணமாக தன் தன் மதம் சமதர்ம மதம் என்பதும், சமயவெறி காரணமாக தன் தன் சமயம் சமதர்ம சமயமென்பதும் அரசியல் வெறி-சூக்சி காரணமாக தன் தன் அரசியல் முறை சமதர்மம் என்பதுமான பித்தலாட்டங்கள் தான் நடைபெறுகின்றனவேயல்லாமல் உண்மை சமதர்மம் எங்கே இருக்கின்றது? எதில் இருக்கின்றது என்பதை நடுநிலையிலிருந்து யோசித்துப் பாருங்கள்.

அரசனும், ஆண்டியும் ஒன்றாயிருந்து ஒரு ஓட்டலிலிருந்து சாப்பிட்டால், ஒரு கோயிலில் கும்பிட்டால், ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில்படித்தால், ஒரு தெருவில் நடந்தால், ஒரு குளத்தில் தண்ணீர் சாப்பிட்டால், ஒரு காற்றை சுவாசித்தால் இவையெல்லாம் எப்படி சமதர்மமாகிவிடும்? என்று யோசித்துப் பாருங்கள். இதைச் சொல்லி மக்களை இன்னும் எத்தனை காலத்திற்கு உண்மையான சமதர்ம மில்லாமல் கொடுமைப்படுத்தி ஏழைகளின்-தொழில் செய்து, பாடுபடும் பாட்டாளிகளின் ரத்தத்தை சோம்பேரிகளும், சுயநலக் காரர்களும், வன்னெஞ்சுக்காரர்களும் உரிஞ்சும்படி விட்டுக்கொண்டிருப்பது என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். மேல்கண்ட கொடுமைகளுக்கும், பித்தலாட்டங்களுக்கும் உயர்வு தாழ்வுகளுக்கும் என்ன சமாதானமிருக்கின்றது. ஆண்டவன் செயல், ‘கடவுள் சித்தம்’ ‘அவனவன் முன் ஜென்மப்பலன்’ என்று சொல்வதோடு ‘ஐந்து விரல்களும்’ ஒன்று போல் இருக்கின்றனவா என்று கேட்கும் கேள்வியுமல்லாமல் வேறு என்ன? ஆண்டவன் செயலை ஒப்புக்கொள்ளாதவனும் ஐந்துவிரலும் ஒன்று போலிருக்குமா என்கின்ற சமாதானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாதவனும் இந்த சமாதானத்தைப்பற்றி என்ன சொல்லக்கூடும்? இந்த சமாதானம் போக்கிரித்தனமானதும், முட்டாள் தனமானதும், பித்தலாட்டமானதும் என்று தானே சொல்லித்தீர வேண்டும். ஐந்து விரல்களும் ஒன்றுபோலிருக்கின்றனவா வென்று கேட்டவர்கள் அரசியலில் சமத்துவம், சுதந்திரம், சகோதரத்துவம் கேட்பதின் கருத்து என்ன? ஒன்றாய் சாப்பிடவும், ஒன்றாய் பிரார்த்தனை செய்யவும், ஒன்றாய் படிக்கவும், ஒன்றாய் உத்தியோகம் பார்க்கவும், ஒன்றாய் அதிகாரம் செலுத்தவும், உரிமைகள் கேழ்ப்பதின் அர்த்தம் என்னவென்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

வெள்ளைக்காரன் இந்த நாட்டுச் சொந்தக்காரன் அல்லாததால் இந்த நாட்டை விட்டுப்போய் விட வேண்டும் என்கின்றோம். அதே முறையில் பணக்காரனும், மிராசுதாரனும், ஜமீன்தாரனும் பாடு படாதவர்களானதினால் அவர்கள் மற்றவர்கள் பட்டபாட்டின் பலன்களை அனுபவிக்கத் தகுதியுடையவர்கள் அல்லவாததால் அவைகளை எல்லாம் பாடு படுவர்களுக்கு விட்டு விட்டு அவர்களும் மண்வெட்டி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நாங்கள் சொன்னால் “ஐந்து விரல்களும் ஒன்று போலிருக்கிறதா? ஆண்ட வன் செயலுக்கு யார் என்ன செய்யக்கூடும்?” என்றால் இது போக்கிரித் தனமான சமாதானமா? இல்லையா வென்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

சில சமயக்காரர்கள்-சீர்திருத்த வாதிகள் பிறவியில் ஜாதி உயர்வு தாழ்வு கூடாது என்கின்றார்கள். காரணம் என்னவென்றால் சமதர்மம் என்கின்றார்கள். இது சரிதான். ஆனால் பிறவியில் பணக்காரர்கள், ஜமீன் தாரர்கள் ராஜாக்கள், பிரபுக்கள், ஏழைகள், வெட்டியான்கள் என்னும் வகுப்பு களும் பணவிஷயமான-தொழில் விஷயமான வித்தியாசங்களும் இருப்பது சமதர்மமா என்று கேட்டால் அதை “ஆண்டவன் - செயல்” என்கின்றார்கள். இது நியாயமா அல்லது அயோக்கியத்தனமா வென்று யோசித்துப்பாருங்கள். போலி சமதர்மத்தையும், ஆண்டவனையும், ஐந்துவிரல்களையும் போக்கிரி கள் தங்கள் சுயநலத்துக்கு தகுந்தபடி உபயோகித்துக்கொண்டு மூடர்களை நம்பச் செய்து, மோசம் செய்து வருகின்றார்கள். ஆதலால் சமதர்மத்தில் உண்மையான திருஷ்டியுள்ளவர்கள் இந்த ஆண்டவனை - சமதர்மத்துக்கு விநோதமான ஆண்டவனை போக்கிரிகளும், சோம்பேரிகளும் தங்கள் சுயநலத்துக்கு உபயோகித்துக்கொண்டு தொழில் செய்யும் பாட்டாளி களையும், ஏழைமக்களையும் ஏமாற்ற உபயோகிக்கும் ஆண்டவனை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டியதுதான் சமதர்மத்துக்கு அஸ்திவாரக்கல் நாட்டும் வேலையாகும்.

ஏனெனில் ஆண்டவன் என்கின்ற ஒரு சாக்கு சொல்ல இடமில்லை யானால் உலகிலுள்ள அயோக்கியத்தனங்களுக்கும், கொடுமைகளுக்கும், பித்தலாட்டங்களுக்கும், எந்த மனிதனாலும் எப்படிப்பட்ட சமாதானமும் சொல்ல முடியவே முடியாது. அப்படி வேறு எந்தசமாதானமும் சொல்லப்பட்ட போதிலும் அந்த சமாதானங்கள் அரை நிமிஷநேரம் கூட நிலைக்காது. ஆண்டவன், கடவுள், பகவான் என்கின்றதான வார்த்தைகள் அர்த்தமற்றதும் வெகுசாலமாகச் சொல்லிச்சொல்லி மக்களைப் பயப்படுத்தி அவர்களது ரத்தத்தில் ஊரச்செய்து விட்டதினாலும், அந்த ஒரு வார்த்தைக்குத் தான் உழைப்பாளிகளான மூட ஜனங்கள் பயப்படுகின்றார்கள்.

உண்மையான சமதர்மத்தைவிரும்புகின்ற மக்கள் எவ்வளவுதான் ஆஸ்திகர்களா யிருந்தாலும் கொஞ்ச காலத்திற்காவது அவர்களது கடவுளை பகிஷ்காரம் செய்து வைத்துத்தான் ஆக வேண்டும். அல்லது ஐந்து நாள் பத்து

நாள் வாய்தாக் கண்டு கடவுளுக்கு ஒரு நோட்டீஸாவது கொடுத்தாக வேண்டும். அதாவது,

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் பாடுபடும் மக்களாகிய நாங்கள் அதுவும் ஜனங்களிடம் பக்தி கொண்டு, உனது படைப்பு களான உலக மக்களுக்கு விவசாயம் செய்து தானியங்களை உண்டாக்கியும் தொழில்கள் செய்து சாமான்களை உண்டாக்கியும், வேலைகள் செய்து அவை களை நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தும் கொடுத்த மக்களாகிய நாங்கள் இன்று மாத்திரமல்லாமல், வெகு காலமாய் வீடு இல்லாமல், போதிய துணிகளில்லாமல் ஆகாரமில்லாமல் அவஸ்தைப்பட்டு பட்டினி கிடக்கின்றோம். மேற்கண்ட பாடுகள் படாத சோம்பேறிகள் ராஜாவாகவும், ஜமீன்தாரனாகவும், முதலாளியாகவும், குருவாகவும், மதப்பிரசாரகனாகவும், பெரிய பெரிய அதிகாரியாகவும் இருந்து கொண்டு அளவுக்கு மேல் அனுபவித்துக்கொண்டு மனம் பதரும்படி செல்வங்களை வீணாக்கிக்கொண்டு வாழ்கின்றார்கள். இவைகளையெல்லாம் ஒரு வாரத்தில் சரிசெய்து எல்லோருக்கும் செல்வத்தையும், வேலையையும் சரி சமமாக்கி சமதர்மத்தை ஏற்பாடு செய்கின்றாயா? இல்லையா?”

என்று ஒரு நோட்டீஸ் கொடுத்து விட வேண்டும். ஒரு சமயம் ஆஸ்திகர்களான கடவுள் பிரசாரகர்கள் இதற்கு-இவ்வளவு பெரிய காரியத்திற்கு ஒரு வாரம் போறுமா வென்று கேழ்ப்பார்கள். கடவுள் சர்வசக்தியும் நினைத்த மாத்திரத்தில் எதையும் செய்யக்கூடிய வல்லமையும் உடையவர் என்று சொல்லப்படுவதால் ஒரு வார நோட்டீஸே அதிக காலம் என்று சொல்லலாம். ஆகையால் அந்த வாய்தாவில் சமதர்மம் ஏற்படாவிட்டால் அதை ஒழித்து அந்த உணர்ச்சியையே அப்படி ஒரு விஷயமோ, வஸ்துவோ, பொருளோ ஒன்று இருந்ததாகவே ஞாபகத்திற்கு வரமுடியாமல் செய்து சமதர்மத்தை நிலைநாட்ட முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

அப்படிக்கில்லாமல் செக்கு மாடு சுற்றுவது போலும், அறைத்த மாவையே திரும்பத்திரும்ப அரைப்பது போலும், ஆண்டவன் செயல், ஆண்டவன் செயல் என்று சொல்லிக்கொண்டும் ஆண்டவனை தினம் 5-தடவை 10-தடவை பிரார்த்தித்துக்கொண்டும், பூஜை, உற்சவம், பிரார்த்தனை செய்யச்செய்து கொண்டுமிருப்பதில் பயனென்னவென்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

சமதர்மம் என்று நாம் சொல்வது எல்லா மக்களுடைய, எல்லா மத மக்களுடைய, எல்லா உலக மக்களுடைய சமத்துவத்தைப் பொருத்ததே யொழிய யாரோ, ஒரு சில சமூகத்திற்கோ, வகுப்புக்கோ, மதத்திற்கோ, தேசத்திற்கோ என்பதாக அல்ல என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் மனிதனின் வாழ்க்கைக்கு சமதர்மம் என்பது ஒப்பற்ற சாந்தியையும், மனத்திருப்தியையும், நிம்மதியையும் அளிப்பதாகும். இன்று மனித சமூகமென்

பதில் எந்த ஒரு தனிமனிதனுக்கும் அவன் எந்த நிலையில் இருப்பவனானாலும், எந்தப் பதவியிலிருப்பவனானாலும் சாந்தியோ, மனத்திருப்தியோ, நிம்மதியோ, உண்மையான சந்தோஷமோ, பரஸ்பர அன்போ, பொறாமை யற்ற தன்மையோ இருக்கின்றதா வென்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

குறிப்பு: 20.03.1933 இல் சிவகங்கை அரண்மனை வாசல் மைதானத்தில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரை.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 02.04.1933

சைனா - ஜப்பான் யுத்தம்

சைனாவுக்கும், ஜப்பானுக்கும் சுமார் ஒன்றரை வருஷ காலமாக யுத்தம் நடைபெற்றுவருகின்றது. இதுவரை யுத்தத்தில் லட்சக்கணக்கான மக்கள் மடிந்து விட்டார்கள். பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவழிந்தும் விட்டன.

இந்த யுத்தத்தின் தத்துவம் “வலுத்தவன் இளைத்தவனை உதைத்து அவனிடமிருப்பதை பிடுங்கிக்கொள்ளலாம்” என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை.

நம்மைப் பொருத்தவரையில் சீனாவை சீனாக்காரனாண்டாலும்சரி, ஜப்பான்காரனாண்டாலும் சரி இதில் ஒன்றும் நமக்கு பிரமாதமான கவலையில்லை. ஆனால் இதில் நடைபெறும் சூழ்ச்சிகள் ஒழிக்கப்படவேண்டியதாகும்.

சர்வதேச சங்கம் என்று ஒன்றிருப்பது யாவருக்கும் தெரியும். அது “உலக சமாதானத்துக்காக இருந்து வருகிறது” என்று சொல்லப்படுவதாகும். எப்படியென்றால் 1914ல் ஏற்பட்ட பெரிய யுத்தத்தின் பயனாய் அநேக உயிர்ச் சேதங்கள் பொருள் சேதங்கள் ஏற்பட்டு உலக பொதுஜனங்களுக்கும் அதிகமான கஷ்டங்களைக் கொடுத்து விட்டதால் “இனி ஒருவருக்கொருவர் நாடு பிடிக்கும் ஆசைகொண்டு யுத்தம் செய்து கொள்ளக் கூடாது” என்பதற்காகவே ஏற்பட்டதாகும்.

ஆனால் இதை நாம் ஒரு நாளும் சரி என்று ஒப்புக்கொள்வதில்லை. ஏனெனில் ஒரு தேசத்தை மற்றொரு தேசத்தானாளுவதும், ஒருவன் அதிக பூமி வைத்துக்கொண்டு மற்றொருவனுக்கு சிறிய பூமியை விட்டு அத்துடனேயே அவனை இருக்கச் செய்வதும், ஒரு நாட்டிற்கு அதிக செளகரியமும் ஒரு நாட்டுக்குச் செளகரியக் குறைவும் இருப்பதும் ஆகியவையான இப்படிப்பட்ட நிலையில் “இனி ஒருவரும் நாடு பிடிக்கும் ஆசையில் சண்டை பிடிக்கக்கூடாது” என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டால் அது சிறிய நாடுகளுக்கும், ஒருகாலத்தில் தோல்வியடைந்து தனது நாடுகளை அன்னியனுக்கு விட்டு விட்ட நாடுகளுக்கும், அன்னியன் ஆதிக்கத்தில் சிக்குண்டு

அடிமைப்பட்டுத் தவிக்கும் நாடுகளுக்கும் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். பிற நாட்டானிடம் சென்று தங்கள் குறைகளை எடுத்துச்சொல்லி விடுதலை பெறுவதற்கும் இடமில்லாமல் போய்விடும்.

ஆதலால் இது சூதாடிகள் தங்கள் சூதாட்ட முடிவில் ஜெயித்துக் கொண்டவர்களும் தோற்றுவிட்டவர்களும் சேர்ந்து “இனிமேல் நாம் யாவரும் சூதாடக்கூடாது” என்று ஒரு ஒப்பந்தம் பேசிக்கொண்டால் எப்படி அது ஜெயித்தவர்களுக்குத்தான் லாபமாகவும் தோற்றவர்களுக்கு நஷ்டமாகவும் இருக்குமோ அதுபோன்ற ஒப்பந்தமேயாகும். அப்படியிருந்தும் அந்தப்படி ஒரு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட பிறகாவது அது கிரமமாய் நடைபெறுகின்றதா என்று பார்த்தால் அதுவும் இல்லை. எப்படியெனில் இப்போது சைனா தேசத்தையும் ஜப்பான் தேசம் துன்புறுத்தி யுத்தத்தில் ஜெயிக்கப்பார்க்கிறது. இதற்கு ஜப்பான் சொல்லும் காரணம் “எனது ஜனத் தொகை அதிகமாய் விட்டது, தொழில் திறமையில் நான் மேன்பாடடைந்து விட்டேன். எனக்கு இன்னும் அதிகமான துறைமுகங்கள் வேண்டும். ஆதலால் சைனாவைக் கைப்பற்ற வேண்டியிருக்கிறது என்கின்ற காரணமே ஒழிய வேறில்லை” என்கின்றது.

இதை பிரிட்டிஷ் பத்திரிகைகளில் சிலது ஆதரித்தும் எழுதுகிறது. அதாவது “ஜப்பான் தேசம் தனது நெருக்கடியாலும் அடிக்கடி ஏற்பட்ட பூகம்பத் தொல்லைகளாலும் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறது. இதற்கு ஏதாவதொரு வழி ஏற்படுத்தானாகவேண்டும்” என்று எழுதியிருக்கிறது.

இதுதான் ஜப்பானின் நிலைமை. ஆனால் சர்வதேச சங்கம் தங்களது ஒப்பந்தங்களை மீறி ஜப்பான் நடந்ததற்கு என்ன செய்தது என்று பார்ப்போமானால் எழுத்தில் ஜப்பானை ஊரார் மெப்புதலைக்கு பொய் மிரட்டு மிரட்டுவதும் காரியத்தில் ஜப்பானுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களைக் கடனாக என்று கொடுப்பதும், ராணுவ வீரர்களை ரகசியமானுப்புவதும் சண்டைக்கு வேண்டிய சண்டைக் கப்பல் சண்டை ஞானம் முதலியவைகளை ரகசியமாய் உதவுவதுமாயிருக்கின்றதாம்.

இதற்கு என்ன காரணம் என்று பார்த்தால் “சைனாவை ஜப்பான் கைப்பற்றா விட்டால் அது ரஷ்ய செல்வாக்காலும், ஆதிக்கத்தாலும் சைனா முழுவதும் பொதுவுடமை தேசமாகிவிடும்” என்றும், “சைனாவும், ரஷ்யாவும் பொதுவுடமை தேசமாகி விட்டால் இந்தியாவே பொதுவுடமை ஆட்சிக்கு தலைமை ஸ்தாபனமாகிவிடும்” என்றும் “அப்போது மற்ற தேசங்கள் எல்லாம் வலிய வந்து பொதுவுடமையை சரணமடைய வேண்டி ஏற்பட்டு விடும் என்றும் சர்வதேச சங்கமும் சிறப்பாக பிரிட்டனும் கருதுகின்ற காரணமேயாகும்.

ஆகவே சர்வதேச சங்கம் இப்பொழுது எதற்கு என்னமாயிருக்கின்றது என்று பார்த்தால் அது முதலாளிகளின் கூட்டுறவுச் சங்கமாகவும், ஏழைகளை வஞ்சித்து வதைக்கும் சதிகார சங்கமாகவும் தான் இருக்கின்றது.

இதில் தலை சிறந்து விளங்குவது பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ய மென்பதே பொதுவுடமைக்காரர்களின் முடிவு. அதுவே உண்மையுமாகும். மற்ற அரசுகளும் பொதுவுடமையை எதிர்க்கவோ ஒழிக்கவோ பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தைத் தான் தூண் போல நம்பியிருக்கின்றது. இந்தியாவும் இந்திய முதலாளிகளும், இந்திய சமஸ்தானங்களும், இந்திய அரசியல் கிளர்ச்சிகளும் பிரிட்டிஷுக்கு அடிமையாகவும் பிரிட்டிஷ் கொள்கைகளைப் பின்பற்றுவனவாகவும் பிரிட்டிஷைப் போலவே பொதுவுடமைக் கொள்கையை வெறுப்பாகவும் இருப்பதால் இந்தியாவுக்கு என்ன அதிகாரம் என்ன சுதந்தரம் கொடுத்தாலும் தங்களுக்கு அழிவுவராதென்கின்ற தைரியம் பிரிட்டிஷுக்கு இருப்பதால்-இந்திய ஆதாரத்தால் பிரிட்டிஷும் உலகில் ஒரு பெரிய வல்லரசாக இருந்து சர்வதேச சங்கத்தை ஆட்டிவைக்கின்றது. பிரிட்டிஷ் பார்த்து உண்மையான முறையில் ஒரு மிரட்டு மிரட்டியிருக்குமானால் ஜப்பான் நடுநடுங்கி யுத்தத்தை விட்டு மன்னிப்புக்கூட கேட்டிருக்கும். ஆனால் பிரிட்டிஷானது அப்படிச் செய்வதற்கு பதிலாக ஜப்பானுக்கு யுத்தக்கப்பல்கள் தளவாடங்கள், தளகர்த்தர்கள், பணம் ஆகியவைகளை சப்ளை செய்கிறது என்றும், இன்று சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமானால் சைனாவுடன் ஜப்பான் சண்டை செய்யவில்லை என்றும் பிரிட்டிஷ் தான் ஜப்பான் பேரால் சண்டை செய்கின்றது என்றும் சொல்லத்தக்க மாதிரியில் லண்டனிலேயே சேதிகள் வெளியாகின்றன. இதை நம்பாமல் இருக்க போதிய காரணம் இல்லை.

இந்த சண்டைக்குப் பெயர் சீனா ஜப்பான் சண்டை என்றோ, பிரிட்டிஷ் சைனா சண்டையென்றோ சொல்வதையெல்லாம்விட முதலாளி தொழிலாளி சண்டையென்று சொல்லுவதுதான் சரியான பெயர் என்பது நமது கருத்து.

நிற்க, இந்திய தேசியமும் சீனா ஜப்பான் சண்டையை முதலாளி தொழிலாளிச் சண்டை என்று அறிந்து கொண்டதினாலேயே அதைப்பற்றி காதிலேயே போட்டுக் கொள்ளாமல் தனது முதலாளித் தனத்தைக் காப்பாற்ற யாருக்கோ வந்த விருந்து போல் நடித்துக்கொண்டிருக்கின்றது.

இது விஷயத்தைப்பற்றி தோழர் சக்லத்வாலா அவர்கள் பேசியிருக்கும் பேச்சை மற்றொரு பக்கத்தில் காணலாம். அதிலிருந்து சீனா ஜப்பான் யுத்த ரசியமும், பிரிட்டிஷ் நிலைமையும், இந்தியத் தேசியத் தலைவராகிய தோழர் காந்தியின் நிலைமையும் ஒருவாறு விளங்கும். மற்ற விபரம் பின்னால் எழுதுவோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 02.04.1933

மாரியம்மன்

வரவேற்கின்றோம்

மக்கள் மாரியம்மன் பண்டிகையின் பேரால் காட்டுமிராண்டித்தனமாக தப்புகளைக் கொட்டிக் கொண்டும் மலைவாச லம்பாடிகள் ஆடுவதுபோன்ற ஆட்டங்களையும் ஆடிக்கொண்டும் கீழ் மக்கள் நடப்பதுபோன்ற வேஷங்களைப் போட்டுக்கொண்டும், ஆபாசமான பேச்சுகளைப் பேசிக்கொண்டும், ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை பாழாக்கிக்கொண்டும் செய்துவரும் அக்கிரமம் இந்த நாட்டில் அறியாதார் யாரும் இல்லை.

இது நாளாக நாளாக அதிகமாகின்றதே தவிர மக்களுக்கு அறிவு வந்து, இந்த பழயகால நிலைமை சிறிதாவது மாறி இருக்கின்ற தென்று சொல்லுவதற்கே இல்லை.

முழுமுதற் கடவுளென்று சொல்லப்பட்ட விஷ்ணு, சிவன் என்கின்ற கடவுள்களின் “பாடல் பெற்ற ஸ்தல” உற்சவம் பூசை முதலியவைகள் எல்லாம் கூட இப்பொழுது பெரிதும் குறைந்து வருகின்றன. இந்த உற்சவ வரும்படிகளும் சரி பகுதிக்கு குறைந்தும் வருகின்றன.

ஒரே கடவுள் என்று சொல்லுகின்ற அல்லாசாமியின் உற்சவமும் நாளுக்கு நாள் குறைந்து வருகின்றது. ஆனால் இந்தமாரிகருப்பன், காத்த வராயன் என்று சொல்லப்பட்ட “கீழ்த்தர பரிவார தேவதைகள், என்று சொல்லப்படும் சாமிகளின் பக்தர்கள் செய்யும் ஆர்ப்பாட்டம் இப்போது அளவுகிடையாது. இந்த “தேவதைகளை” வணங்குவதும் இவைகளுக்கு உற்சவம் செய்வதும் கீழ் மக்களாயிருப்பவர்களது செய்கை என்று அனேக சைவ வைணவ பண்டிதர்கள் எழுதி இருக்கின்றார்கள். அன்றியும் மாரி என்றால் என்ன அது எப்படிப்பட்ட தெய்வம் அதன் கதை என்ன என்பது யாருக்காவது தெரியுமா? அது அறிவுள்ள மக்களால் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதா? என்று பார்த்தால் அது கடைசியில் சைபராகத்தான் முடியும், இம் மாதிரி அர்த்தமற்றதும் அனாகரீகமானதும் காட்டுமிராண்டித்தனமானதுமான காரியங்களை மதத்தின் பேரால், கடவுள்களின் பேரால் சற்றும் மான வெட்க

மில்லாமல் செய்து கொண்டிருக்கின்ற மக்கள் நம்மை நாஸ்திகமென்றும், மத தூஷணை என்றும், கடவுள் தூஷணை என்றும் சொல்லுவது எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது என்பதை நாம் எடுத்துக்காட்ட வேண்டியதில்லை. இந்த லட்சணத்தில் இந்த மாரியாயி என்கின்ற சாமிகள் ஒரு ஊருக்கு இரண்டு மூன்று இருந்துகொண்டு ஏககாலத்தில் உற்சவம் செய்து சிறுபிள்ளைகளின் புத்தியை மூடமாக்கி அவர்களையும் காட்டுமிராண்டிகள் போல குதிக்கும்படி செய்வது மிகவும் அக்கிரமமான காரியமாகும். இதற்கு வியாபாரிகள் என்று சொல்லப்படுவோர்கள் கடைகடைக்கு 10-ம் 5-ம் கொடுத்து இதை வளர்ப்பது என்பது அதி மூடத்தனமும் அக்கிரமமான காரியமாகும்,

மற்றும் இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் பொது ஜனங்கள் சுகாதாரத்திற்கு எவ்வளவு கெடுதி என்றும் கட்சிப்பிரதி கட்சிகளால் பொதுஜன அமைதிக்கு எவ்வளவு பங்கம் என்றும் நாம் எடுத்துக்காட்டவேண்டியதில்லை.

உதாரணமாக ஈரோட்டில் 3 மாரியம்மன்கள் உண்டு. இவைகள் கட்சியில்லாமல் நடந்த காலமே அருமை. தவிர ஒவ்வொரு கோவிலும் ஊருக்குள் வீடுகளுக்கு மத்தியில் இருக்கின்றது. உற்சவ காலத்தில் இரவு எல்லாம் தப்புக்கொட்டுவது அக்கம் பக்கத்திய ஜனங்களுக்கு தூக்கம் இல்லாமல் செய்துவிடுகிறது. இவற்றுள் ஒன்று குழந்தைகள் பெண்கள் ஆஸ்பத்திரிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. இதற்குப் பெரிய மாரியம்மன் என்று பெயர். இந்த கோவிலில் தப்பட்டை அடிப்பதால் ஆஸ்பத்திரி வியாதியஸ்தர்களுக்கு அதிக தொல்லை உண்டு. ஆதலால் இந்த வருஷம் ஆஸ்பத்திரி நிர்வாகஸ்தர் சர்க்காருக்கு விண்ணப்பம் போட்டு இரவு பத்து மணிக்கு மேல் கோவிலில் தப்புக் கொட்டக்கூடாது என்ற உத்திரவை கோவில் அதிகாரிகளுக்கு சார்வு செய்திருப்பதாய்த் தெரிகின்றது. இந்தப் பெரிய மாரி இந்த உத்திரவு போட்ட வர்களையும் கேட்டவர்களையும் என்ன செய்யுமென்பது இனிமேல் பார்க்கக் கூடிய விஷயமானாலும் இந்த உத்திரவை நாம் இப்போது மனமார வரவேற்கின்றோம்.

போலீசுக்கு ஒரு வார்த்தை

கடைசியாக போலீசுக்கு ஒரு வார்த்தை. இந்த பண்டிகையை உத்தேசித்து வாலிபர்களில் பலர் பலவித ஆபாசமான வேஷம் போட்டு பொது ஜனங்களை பணம் கொடுக்கும்படி தொந்திரவு செய்வதும் குடித்து விட்டு கண்டபடி தப்புக்கொட்டிக்கொண்டு ஆபாசமான வார்த்தைகளைப் பேசிக் கொண்டு திரிவதுமான காரியங்களை போலீசார் கவனித்து நியூ சென்சுக்கு சார்ஜ் செய்வதன் மூலம் இக்காரியங்களைச் செய்தால் அதனாலும் வாலிபர்களுக்கு பல நன்மைகள் ஏற்படும் என்றும் இப்படிச் செய்வதையும் மனமார வரவேற்போம் என்றும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 02.04.1933

சர்வமத கண்டனம்

மதப்பிரசாரம்

மதப் பிரசாரங்கள் என்பவர்கள் 100க்கு 99பேர்கள் மதத்தை பற்றி எங்கோ மூலை முடுக்குகளிலோ அல்லது வேதம் வேதாந்த சாஸ்திரம் என்பவைகளில் உள்ளவற்றை எடுத்து தங்கள் இஷ்டபடி வியாக்கியானம் செய்தோ பிரசாரம் பண்ணிக் காட்டி பாமர மக்களை ஏமாற்றி தங்கள் தங்கள் மதம் பெரிதென்று பேசி சண்டப் பிரசண்டர்களாகிறார்களே ஒழிய அந்த மதத்தை சேர்ந்த 100 க்கு 99 முக்கால் பாக மக்களிடத்தில் அந்த மதத்தின் பேரால் நடக்கின்ற காரியங்களைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லி தங்கள் மதத்தின் யோக்கியதையை நிர்ணயிக்கும் யோக்கியர்கள் இன்று மிக மிக அருமையாகவே இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மதத்துக்கும் வேதமிருக்கிறது புராணமும் இருக்கின்றது. ஒவ்வொரு மதத்திலும் 100க்கு 99 முக்காலரைக்கால் மக்கள் புராணப்படி தான் புராணத்திலுள்ள வேஷக் குறிபடிதான் நடக்கின்றார்கள் ஒழிய வேறில்லை. அதாவது ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் தலைமயிரில் மத தத்துவம் இருக்கிறது, உடையில் மத தத்துவமிருக்கிறது. ஆகாரத்தில் மத தத்துவமிருக்கிறது, மனிதவாழ்க்கை சம்பந்தம், புணர்ச்சி பந்துத் துவமுறை ஆண் பெண் தத்துவம், கல்யாணம், உற்சவம் சொத்துரிமை முதலாகியவைகளிலும் மத தத்துவம் இருக்கின்றது. இவை மாத்திரமல்லாமல் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் கடவுளை ஆதாரம் வைத்து அவர் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைத்துத் தான் இவற்றில் அனேகத்தை நிர்தாரணம் செய்கின்றார்கள். ஒரு மதத்தை விட்டு மற்றொரு மதத்திற்கு ஜனங்கள் மாறிக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மதத்திலும் சீர்திருத்தக்காரர்கள் தினம் ஒரு சீர்திருத்த முறையை பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மதத்திலும் சீர்திருத்த விரோதிகள் மத வெறியர்கள் பலாத்காரச் செய்கையை நம்பியோ சர்க்கார் தயவை எதிர்பார்த்தோ தங்கள் மதத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்கின்ற வைதீகர்கள், சனாதன தர்மிகள், மகான்கள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் எந்த மதத்தை மாத்திரம் தனியாக நாம் குற்றம் சொல்ல முடியும் என்பது யோசிக்கத் தக்கது.

குடி அரசு - கட்டுரை - 02.04.1933

கேசவ பிள்ளை

தோழர் கேசவ பிள்ளையை சென்னை மாகாணஅரசியல் உலகம் நன்றாய் அறியும்.

அவர் பழயகாலத் தலைவர் கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர். பழய சட்ட சபைகளில் அவர் அதிகம் காரியங்கள் செய்தவர். ஆனால் அவர் பார்ப்பன ராய் இல்லாததால் அவரைப்போல வேலை செய்த பார்ப்பனர்களுக்கு கிடைத்த பெருமையும் பயனும் இவருக்கு கிடைக்காமல் போனதில் அதிசய மில்லை. பொதுவாழ்வில் சுமார் 40 வருஷகாலம் கலந்திருந்தும் அவரது வாழ்க்கை ஒரு சாதாரண நிலையிலேயே இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. மற்ற தலைவர்களைப் போல ஆடம்பரமும் பண வருவாயும் பிரதானமாக அவர் எதிர்பார்க்கவுமில்லை, அவர் எந்த விஷயத்தில் கவலை எடுத்து உழைத் தாலும் அதை மனப்பூர்வமாக உணர்ந்து மனப்பூர்வமான அக்கரையுடனும், உண்மையான கவலையுடனும் உழைத்து வந்திருக்கிறாரே ஒழிய பொய் யாகவோ, கூலிக்காகவோ அல்லது ஏதாவது ஒரு சுயநல பலனை உத்தே சித்தோ உழைத்தவர் என்று சொல்லுவதென்றால் அது சுலபத்தில் முடியாத காரியமேயாகும். விளம்பரப்படுத்திக்கொள்வதில் அவருக்குப்பிரியம் கிடையாது.

அவருக்கு ‘சர்’ பட்டம் கிடைத்திருக்கலாம். ஆனால் அதை பார்ப்பனப் பத்திரிக்கைகள் கெடுத்துவிட்டன. ஆனாலும் அவரைப்பற்றிய அபிப்பிராயம் பொதுமக்களுக்கு ஒரே விதத்தில்தான் உண்டு. அதாவது நன்மையான விஷயங்கள் தவிர இன்ன தீமை செய்தவரென்றோ தீமையில் கலந்திருந்தாரென்றோ யாவரும் சொல்லுவதற்கில்லை. இப்படியே இவர் 70வருஷகாலம் ஜீவித்து காலமாயிருக்கிறாரென்றால் இந்தியாவின் நிலைக்கு இதை அர்ப்ப ஆயுள் அல்லது போறாத ஆயுள் என்று சொல்லிவிடமுடியாது. அவருடைய குடும்பத்தாரும் போதிய அளவுக்கு திருப்திகரமாகவே இருக்கிறதாக அறிகிறதுடன் விவேகிகளானதால், பிரரது அனுதாபம் கூட தேவை இருக்காதென்றே கருதுகிறோம்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 02.04.1933

“தொழிலாளர் நிலைமை”

இவைகளை ஒழிப்பதற்கு இம்மாதிரி கண்டிப்பாக பேசுவதன் மூலம் நாம் கெட்ட பெயர் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டியது தான். தோழர் பொன்னம் பலனார் கூறுவது நடு நிலைமையிலிருந்து யோசிக்கும் எவருக்கும் அக்கிரமம் என்றோ பொய் என்றோ ஏற்படாது.

சாமியைப் பற்றிக் குறை கூறுவதும் அக்கிரமமல்ல. கடவுள்களின் பேரால் இந்நாட்டில் சகிக்க முடியாத கொடுமைகள் நடப்பது எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தாகி விட்டது. எத்தனையோ கோடி ரூபாய்கள் வீணாக்கப் படுவதை தடுக்க எங்கள் இயக்கம் எவ்வளவோ சொல்லியும் வந்தது. இனி என்ன செய்வது இனியும் பச்சை பச்சையாகவே பேசினாலும் மக்கள் மனதில் பட்டு அவர்கள் திருந்த வேண்டும் என்ற எண்ணமே தவிர வேறு யாரிடத்திலும் துவேஷமோ சண்டையோ எங்களுக்கு கிடையாது. அவ்வித நோக்கத்துடனும் இது பேசப்படவே இல்லை.

கடவுளின் பேரால் மதத்தின் பேரால் மத ஆச்சாரிகள் புரோகிதர்கள் குருக்கள் பாதிரிகள் சங்கராச்சாரிகள் செய்யும் அநீதியும் அக்ரமமும் எவ்வளவு? சுயமரியாதைக்காரன் அவர்களின் குறைகளை கூறுவதிலுள்ள அக்கிரமம் எவ்வளவு என்பதை விசாரிக்க ஒருகமிஷன் ஏற்படுத்தி தீர்ப்புக் கூறச்செய்தால் சுயமரியாதைக்காரன் அயோக்கியத்தனமாகப் பேசுகிறானா அல்லது சங்கராச்சாரியும் அவரது கூட்டமும் பேசுவதும் எழுதுவதும் எழுதி வைத்திருப்பவைகளும் அயோக்கியத்தனமானதா என்பது வெளியாகும்.

சு. ம. காரர்கள் வாயில் பேசுகிறார்கள், இது நாளை காற்றோடு காற்றாப் பறந்து போகும். ஆனால் சங்கராச்சாரி கூட்டம் எழுத்தில் நம்மை நாய் பன்றி யிலும் கடையாய் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இதில் யார் அயோக்கியர்கள்.

மேலெழுந்த வாரியாக கவனிப்பதில் பிரயோசனமில்லை சுய மரியாதைக்காரன் சொல்வது என்ன என்பதை சற்று ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால் எந்த அறிவுள்ள மனிதனும் சு. ம. காரன் மேல் குற்றம் சொல்ல முன்வர மாட்டான்.

இன்று நடக்கும் அக்கிரமங்களை யெல்லாம் மக்களுக்கு விளக்கி காட்டி அதனால் வரும் கஷ்டத்தையும் நஷ்டத்தையும் அனுபவிக்கவே சுயமரியாதைக்காரன் தயாராயிருந்து வந்திருக்கிறான். இதுவே காரணமல் லாது சங்கராச்சாரியையோ அரசியல் சங்கராச்சாரி காந்தியையோ அனாவசியமாக குற்றம் சொல்லிக் கொண்டு திரியும் வேலை சு. ம. காரனுக்கு இல்லை.

தொழிலாளியின் நிலைமை.

தோழர்களே!

இந்நாட்டில் அல்லது உலகத்தில் தொழிலாளர்கள் என்னும் கூட்டம் எப்படி ஏற்பட்டது, அது ஏன் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும், தொழிலாளர் கடமை என்ன அவர்கள் நலனுறும் வழி எப்படி, அவர்களது தொழில் உழைப்பு சரியாக இருந்தும் அவர்களது வீழ்ச்சி வறுமைக்குக் காரணம் என்ன, இன்றும் இவர்கள் யாரால் எதனால் இந்த நிலைமையிலிருக்கிறார்கள் என்ற விஷயங்களை முதலில் கவனிக்க வேண்டும்.

தொழிலாளர்கள் என்பவர்கள் யார் என்றால் சரீர உழைப்பாளிகளே தான். பலர் பலவிதமான தொழில்களைச் செய்யலாம், ஒருவர் வெட்டலாம் ஒருவர் சுமை சுமக்கலாம், மற்றவர் முடையலாம், இன்னொருவர் சிறைக்கலாம் வெளுக்கலாம், மற்றொரு கூட்டம் புது புது விதமாக மக்களுக்கு வேண்டிய சாமான்களையும் செய்யலாம் - இவர்கள் முதலியவர்கள் எல்லாம் தொழிலாளிகளே ஆவார்கள். இவர்கள் ஏன் பிரிக்கப்பட்டு ஒருவருக்கொருவர் சம்பந்தமில்லாமல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை யோசித்தால் உண்மையும் அதிலுள்ள பலத்த சூழ்ச்சியும் விளங்காமல் போகாது.

மனிதன் ஆதியில் நாகரீகமில்லாமல் காட்டுமிராண்டித்தனமாகவும், கூட்டுறவு முறை என்பது சிறிதும் இல்லாது தனித்தனியே வாழ்ந்து வந்த காலம் நாகரீகம் என்பது தெரியாமலும் ஏதோ கிடைக்கும் வஸ்துவைத்தின்று தண்ணீர் குடித்து விட்டு வெட்டவெளிகளிலோ கல்பாறைகளிலோ படுத்து உறங்கிய காலம் நீங்கி மனிதன் மனிதனுடன் கூடி சமூகமாய் வாழ ஆரம்பித்த காலத்திலேதான் தொழிலாளி ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். ஏனெனில் மனிதன் காட்டுமிராண்டித்தனத்திலிருந்து விடுபட்டவுடன் பெண்பிள்ளை என்ற பாசம் ஏற்பட்டு கூடி வாழ நினைத்ததால் தனக்கென ஒரு குடிசை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியது அவசியமாயிற்று. குடிசை கட்டவேண்டுமானால் அதற்குரிய சாமான்கள் கம்பு கழிகள் முதலியன திருத்தி அமைக்க தொழில்கள் செய்துதான் தீர்வேண்டும். அதில் ஒருவருக்கொருவர் கூடி உதவி செய்துதான் ஆகவேண்டும். குடிசை வாழ்க்கையிலிருந்து இன்னும் கொஞ்சம் வாழ்வு உயர உயர அறிவுசிந்தனா சக்தியும் வளர வளர வாழ்க்கையில் சுகமாக இருக்க வேண்டி பல செளகரியங்களை செய்து கொண்டான். அச்செளகரியங்களை யடைவதற்கு தன்னாலும், பிறராலும் தேவையான

வேலைகள் அவசியமாக இருந்தது. எனவே அவ்வப்போது தோன்றிய யுக்திக்குத் தகுந்த பிரகாரம் மனிதனுக்கு தேவைக்கு தகுந்த உபகரணங்களிலிருந்து இன்று நிலைமை வரையிலும் தொழில்கள் ஏற்பட்டன. முன் சொன்னபடி குகையிலிருந்து வந்ததற்கு பதிலாக குடிசைவேண்டும்போது அடுத்தவனும் சேர்ந்து கட்டிக்கொண்டான் என்ற முறையிலேயேதான் வர வர அறிவுக்குத் தகுந்தபடி தொழில் விருத்தியும் கூட்டுறவும் பெருகிவந்தது. அந்த நிலையில்தான் தனி மனிதன் குடும்ப மானான். இதனால் நாளாவட்டத்தில் அறிவு விருத்தியால் சிலருக்கு சோம்பேறித்தனம் ஏற்பட்டு அடுத்தவன் உழைப்பில் 3-வது மனிதன் உழைப்பில் சுகம் அனுபவிக்க எண்ணம் தோன்றிற்று. சோம்பேறித்தனமாக உண்டு உறங்குவதற்கே யோசனை கண்டுபிடிக்கவே இப்போதுள்ள துன்பங்கள் ஆதிகாலத்தில் ஏற்பட்டன. அதை எப்படி வைத்துக் கொண்டாலும் சரி, ஒருவன் உழைக்க அதில் மற்றவன் வாழ விரும்பும் காலம் ஏற்பட்ட அன்றே இத்தனை சூழ்ச்சிகளும், தீங்கும் ஏற்பட்டன. நிற்க,

இப்போது தொழிலுக்கு என்றே அவனுக்கு கூலியும் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நிலம் ஒருமனிதன் தனக்குச் சொந்தம் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஓய்யாரமாக நாமம், விபூதியையணிந்துகொண்டு காலையிலும், மாலையிலும், வந்து ஏண்டா அதைச் செய்யவில்லை, இதைச்செய்யவில்லை என்று அதிகாரம் செய்து விட்டுப்போவான். ஆனால் நிலத்தில் வேலை செய்யும் தொழிலாளியோ, நிலம் கல்லும் முள்ளுமிருந்தாலும் அதை வெட்டி உழுது நீர் இறைத்து விதைத்து அறுத்துவிளையும் தான்யத்தை மலை போலக் குவித்து வைத்து ஓடோடியும் முதலாளி என்பவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்து அளந்து கொட்டிவிட்டுதான் இரத்த வேர்வை சொட்ட சொட்ட பாடுபட்டதற்கெல்லாம் 1, 2 கலம் மட்டும் பெற்றுக் கொண்டு திருப்தியடைய வேண்டும். இது கிருஷித்தொழில் செய்யும் தொழிலாளிகளுக்கு மட்டுமல்ல. மற்ற ஒவ்வொரு தொழிலும் இதுபோலவே சோம்பேறியே ஊதியமடைகிறான். இம்முறை மாற்றப்படாமலிருப்பதற்கு தொழிலாளிகள் பணம் காசு மீத்து மிச்சப்படுத்தி முன்னேறிவிடாமலிருப்பதற்கும் ஜாக்கிரதை யான பாதுகாப்புகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ரூபாய்க்கு பத்துபடி சோளம் விற்றால் தொழிலாளிக்கு சம்பளம் மாசு 1க்கு 28படி சோளமிருக்கும் 5படி சோளமாக விற்றால் மாதச்சம்பளம் 2 அல்லது 3ரூபாயாகத்தான் இருக்கும். எனவே இம்மாதிரி தொழிலாளிகள் முன்னேறாமலும் முதலாளிகள் அல்லது சோம்பேறி கூட்டத்தினர்கள் ஆதிக்கம் எப்போதும் வலுவடையவே அதற்கு சாமி மதம் சாத்திரம் புராணம் ராணுவம் அரசு முதலியவைகள் முதலாளிகளால் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இக்கொடுமைகள் நீங்கி இனி உலகமே சாந்தியை யடைந்து உலக ஒற்றுமை சகோதரத்துவம் எல்லாம் உண்டாகவே முதலாளி தொழிலாளி சமத்துவம் என்னும் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. உலகப் போராட்டத்திற்கும் அதிருப்திக்கும் கஷ்டத்திற்கும் காரணம் பாடுபடுகிறவன்

சோம்பேறி அல்லது தொழிலாளி அவன் உழைப்பைத் தின்கிறவன் என்றும் இரண்டுவித தத்துவம் இருப்பதுதான்.

இது மாற்றப்பட்டு உலகில் தொழிலாளியின்றி சோம்பேறிக்கு இடமில்லை என்று சொல்லக்கூடிய நாளில்தான் “மனித சமூகம் தனது நிலையை அடைந்தது” என்று சொல்லமுடியும். அல்லது மிருகத்திலும் கேவலம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். மனிதனைத்தவிர உலகில் வேறு எந்த ஐந்துவேனும் அடுத்ததை ஏமாற்றி அடுத்த ஐந்துவின் உழைப்பில்தான் வாழவேண்டும் என்று இவ்வளவு சூழ்ச்சி செய்வதில்லை. ஆனால் மனித சமூகத்தில் மாத்திரம்தான் இந்த எண்ணம் இருந்துவருகிறது. இது மாறுவது தான் உண்மையான (மனிதசமூகத்தின்) முன்னேற்றமாகும். எந்த மனிதனாவது சோம்பேறிகளுக்கு பாடுபடவென்று பிறப்பதற்கு முடியவே முடியாது. வழக்கமில்லாத இயற்கைக்கு மாறான முறை இன்று மக்களிடமிருந்து வருகிறது.

அதுவும் உயர்ந்த லட்சியத்தின் பேரால் மதம், கடவுள், அவதார புருடர்கள் என்பவர்களின் வாக்கு சட்டம் ஆகியவைகளினால் அரசாட்சி முறையினால் பெரும்பான்மையான மக்கள் ஒரு சிறுகும்பலுக்கு உழைத்துப் போடவேண்டியதிருக்கிறது. இதைமாற்றி விடாமல் ஜாக்கிரதையாக பலவித பந்தோபஸ்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த பந்தோபஸ்து தான் தொழிலாளர்களிடையில் கடவுள் உணர்ச்சியைப் புகுத்தியதாகும். கடவுள் உணர்ச்சி மத நம்பிக்கைகளால் தான் கஷ்டப்படும் எந்த மனிதனும் நாம் பாடுபடவே பிறந்தோம் என்று கருதுகிறான். அது தலைவிதி ஜன்மப் பலன் என்று எண்ணுகிற இழிதகமைக்கு ஆதாரமாகிறது.

சாதாரணமாக நீங்கள் ஒரு கஷ்டப்பட்டு நிலத்தை வெட்டி உழுது பண்படுத்தி, விதைத்து அறுத்து முதலாளிக்குக் கொடுக்கும் ஒரு தொழிலாளியை ஏன் நீ இத்தனைபாடுபட்டுத் தேடிய தானியத்தைக் குவித்து கொடுத்து விட்டு நீ மட்டும் ஏன் சரியாக உணவுக்கும் இல்லாமல் பட்டினியாக ஓட்டைக் குடிசையில் முடக்கிக்கிடக்கிறாயா என்றும் ஏன் உனது உழைப்பின் பலனை நீ அனுபவிக்க முடியவில்லை என்றும் நீதானே எல்லாம் பாடுபட்டவன் என்றும் கேட்டீர்களானால் அவன் “நான் என்னசெய்வேன். நான் தான் பாடு பட்டேன், உழைத்தேன், அறுத்தேன், குவித்தேன். ஆனாலும் நமக்கு அனுபவிக்க கொடுத்துவைக்க வேண்டாமா? நமது தலைவிதிப்படி தானே எதுவும் நடக்கும்” என்று சற்றும் தயங்காமல் கூறுவான். அதுமட்டுமா. நமது கிரகம் என்றும் கிடைத்ததை உண்டு இருக்கவே கடவுள் கட்டளை என்றும் சொல்லுவான். ஆனால் முதலாளி என்பவனைப்பற்றி அவன் ஏன் பாடுபடாமல் அனுபவிக்கிறான் என்றால் போன ஜன்மத்தில் புண்ணியம் செய்தவன், லட்சுமி புத்திரன், கொடுத்துவைத்தவன் என்பது போன்ற வார்த்தைகளைச் சொல்வானே யன்றி மனம் நோகமாட்டான் எந்த தொழிலாளியாயும் நாம் தான் உழைத்தோம், நாம் தான் உழைத்தோம், நாம்

அனுபவிப்பது தான் ஒழுங்கு, முதலாளி என்பது வெறும் சூழ்ச்சி தன்மை, அவனது செயல்கள் அக்கிரமமானது என்று எவனும் சொல்லமுமாட்டான்.

ஒரு கொத்தன் நாலு அடுக்கு ஐந்து அடுக்கு மாடி கட்டிக் கொடுத்து விட்டு அவன் மட்டும் மேல் கூறையும், சுவருமில்லாத ஈரமுள்ள “குடிசை” யில் பாயும், தலையணையுமின்றி படுத்து தூங்குவான். அவனையும் அந்தப்படி கேளுங்கள் அவனும் அவ்விதமே தலைவிதி என்று தான் பதில் சொல்வான். காசு மாலைகளையும், வைர நகைகளையும், சங்கிலியும் செய்து கொடுக்கும் தொழிலாளியின் மனைவி மக்களுக்கு கழுத்திலோ நூல் சறடு தான் இருக்கும். பட்டாடைகள் உயர்ந்த கம்பளங்கள் நெய்து கொடுக்கும் நெசவுத் தொழிலாளியும் தனது இடுப்பில் உடம்பை மறைக்கப் போதிய துணி இருக்காது. அவனது குழந்தைகளோ 10, 12 வயது வரையில் கோவணம் கட்டியே தான் அலையும் அவனும் நான் என்ன செய்வேன் எனது தலைவிதி முன் ஜென்மபலன் என்றுதான் சொல்லுவான். பாத்திரத் தொழிலாளர்களாகிய நீங்களும் அனலிலிருந்து காய்ந்து கொட்டியிடித்து அழகாக பாத்திரங்களைச் செய்து கொடுத்து விட்டு கூலிக்கு மண்டை யுடைத்துக் கொண்டு சோம்பேரிக் கூட்டத்தினர் மட்டும் தான் உல்லாசமாக வாழவும், நீங்கள் நாளுக்கு நாள் தரித்திரப்படவும் ஏன் என்று கேட்டால் நாம் என்ன செய்வேம். எல்லாம் கடவுள் பகவான் ஆண்டவன் என்று தான் சொல்வீர்கள். எந்த காரியத்திலும் பகவான் தலைவிதி சாமி மதம் என்பதை நம் மூளை புகுத்தியதால்தான் தொழிலாளிக்கு முதலாளி உயர்ந்தவன் உழைப்பாளி ஒடுங்கியே இருந்து தீரவேண்டும் என்ற நிபந்தனை ஏற்பட்டது.

ஆதியில் தொழிலாளி என்பதாகவே ஒரு (ஜாதி) திட்டம் ஏற்பாடு செய்து அடக்கியாள நினைத்த அன்றே தொழிலாளிக்கு அறிவிருந்து ஏன் நான் அடங்கி வாழவேண்டும் என்று கேட்டிருந்தால் இன்று முதலாளி தொழிலாளி என்னும் கூட்டமோ வித்தியாசமோ இருக்காது. ஆனால் கடவுள் உணர்ச்சியானது உங்களை அடங்கச்செய்து விட்டது. என்றைக்கும் வித்தியாசமிருக்கவே கடவுள் என்னும் ஒன்றைப் புகுத்தி அதுவும் புறண்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்று மதத்தையும் ஜாதியையும் ஏற்படுத்தி தொழிலை பெயர்கொடுத்து அதை ஜாதியாக்கி ஜாதியில் உயர்வுதாழ்வு கற்பித்து அதைக் காப்பாற்றவே அரசாங்கம் போலீஸ் என்பதும் வைத்து முதலாளி தொழிலாளி முறை நிரந்தரமாகவே இருக்கச்செய்கிறது.

இந்த தொழிலாளி ஜாதி என்பதே மறைந்துவிட வேண்டுமானால் முதலாளித்தன்மை என்பது உலகில் எங்கும் இருக்கவேகூடாது என்று கூறவும் அதற்காக வேலை செய்யவும் தைரியமாக நீங்கள் முன்வரவேண்டும். முதலில் அரசாங்க சட்டங்கள் மாற்றப்பட வேலை செய்ய வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு இன்னும் கடவுள்கடவுளென்று கத்திக்கொண்டிருந்தால் ஒருநாளும் அடிமை புத்தி விலகப் போவதில்லை.

திரென உங்கள் வருமையை நினைத்து இயற்கையாக உங்கள் இரத்தத்திலிருக்கும் உணர்ச்சியால் இரண்டொரு தடவை நீங்கள் முயற்சிக் கலாமே தவிர அதனால் நீங்கள் வெற்றியடைய முடியாது. நிச்சயமாக வெற்றிபெற வேண்டுமானால் கடவுள் தன்மை மதத்தின் பேராலுள்ள குருட்டு நம்பிக்கை, குறுகிய நோக்கம் ஒழித்து முன்வரவேண்டும். கடவுளும் மதமும் ஒழிந்த அந்நாளே தொழிலாளியின் விடுதலை நாளாகும்.

கடவுள் உணர்ச்சியை நீங்கள் எவ்வளவு விடாப்பிடியாகக் கொண்டாலும் காலமாறுபாட்டால் உங்கள் சந்ததிகள் அதை பின்பற்றுவது குறைந்து போகும். தொழிலாளிகளின் இத்தனை துன்பத்தைக்கண்டும், பார்த்தும், அனுபவித்தும் வந்த ஒரு தொழிலாளி இத்தனை ஆபத்துக்கும் தப்பி திருட்டுத்தனம் உண்மை மறுப்பு முதலிய பித்தலாட்டங்கள் எல்லாம் செய்து ஒருசமயம் நாளை அவனும் ஒரு முதலாளியாக ஆகிவிட்டால் தான் தொழிலாளியாக இருந்த காலத்திலுள்ள சம்பவங்களை மறந்துவிட்டு முதலாளி வார்க்கத்தில் ஐக்கியமாகி தொழிலாளிகளை கசக்குவான் என்பதில் சந்தேக மில்லை. அவனும் முதலாளியிடம் அடிமையாகவே இருந்து தந்திரமாக பிழைத்து முதலாளியை ஏமாற்றித்தான் வந்தவனாதலால் தன்கீழுள்ள தொழிலாளியையும், சந்தேகித்து கவனிப்பான். ஆனால் இன்று உலகமெங்கும் கிளர்ச்சி செய்யப்படும் நமது முயற்சியானது முதலாளி தொழிலாளியாகவோ, தொழிலாளி முதலாளியாகவோ மாறிவிட முடியாது.

நமது முயற்சி உலகத்திலேயே முதலாளி தொழிலாளி வேற்றுமை ஒழிந்து முதலாளியென்றோ, தொழிலாளியென்றோ ஒரு தனி வகுப்பு இல்லாமல் யாவரும் சமமாக வாழ வேண்டும் என்பதேயாகும். இன்னும் நமது பிரயத்தனம் எது என்றால் இனி எக்காலத்திலும் அவ்வேற்றுமைகள் உண்டாகிவிடாமலும் மனித சமூகத்தில் உயர்வு தாழ்வு என்ற எவ்வித பிரிவுகளும் இல்லாமலும் இருக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

ஒரு ஊரில் அல்லது ஒரு மாகாணத்தில் மட்டும் தொழிலாளி இல்லை, முதலாளி இல்லை என்றாய்விட்டால் மாத்திரம் போதாது. உலகிலேயே மக்களுள் முதலாளி தொழிலாளி ஏழை பணக்காரன் என்பதுள்பட எப்படிப்பட்ட முதலாளி ஆதிக்கம் என்பதும் இருக்கவேண்டாது.

இம்முறைகள் இலேசான மாறுதலின்மூலமாகி விடாது. சுலபத்தில் நிலைபெற்றும் விடாது. ஆதலால் கடுமையான சட்டங்கள் மூலமும், பிரசாரங்கள் மூலமும் மக்களின் மனமாற்றமடைந்த பிறகுதான் இன்பமாக வாழமுடியும்.

தொழிலாளி அடிமையாக நிரந்தரமாக வாழவேண்டுவதற்கு கிரமமாகவே இப்போதுள்ள ஜாதி சமூக முறை சட்டம் ஒழுக்கம் மத தர்மம் அரசாங்கம் என்பவை எல்லாம் இருக்கிறது. உலகில் இம்மாதிரியான வேற்றுமை தனிப்பட்ட கூட்டத்தின் ஆதிக்கம் என்பவை இல்லை என்றால்

அரசாங்கம் ஜெயில் போலீஸ் இராணுவம் வேண்டியதில்லை. இன்று ஒரு நாடு தவிர உலகிலுள்ள அரசாங்கம் ராணுவமெல்லாம் பணக்காரனுடைய பாதுகாப்புக்கும் தொழிலாளிகளை அடக்கவுமே ஏற்பட்டது.

இராஜா என்றால் இக்கூட்டத்தில் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட சோம்பேரி களின் பிரதிநிதி என்றுதான் அர்த்தம்.

இவைகள் எல்லாம் ஒழிவது என்று வந்துவிட்டால் உலகில் துவேஷம் ஆச்சரியம் அதிருப்தியே இருக்காது. இதற்கு வெறும் சங்கமும் பிள்ளையார் வணக்கமும் செய்து கூட்டம் போடுவதால் எதையும் அசைத்து விட முடியாது.

நமது முயற்சிகளை முதலாளிகள் கெட்டியான அஸ்திபாரத்துடன் எதிர்ப்பார்கள். இவைகளை தாங்கவும் தயாராக இருக்க வேண்டும். தொழிலாளர் நன்மைக்கு என்று வாயளவில் பேசுவதினால் எதுவும் வந்து விடாது.

சாதாரண கிளர்ச்சி கூட்டத்தின் மூலம் கொஞ்சம் கூலி அதிகமாக வேண்டுமானால் கிடைக்கலாம்-இவைகளால் முன்னேற்றம் எதுவும் இல்லை. முதலாளிகளுடன் வாதாடி 2 அணா அதிகமாக சம்பாதித்தால் மாத்திரம் போதாது. நீங்களும் தகுந்தபடி சுகப்படாமல் தற்கால வாழ்க்கை முறையில் முதலாளியைக் காப்பியடித்து அவனைப் போலவே நீங்களும் செலவு செய்து விடுவதும் 4 அணா மீதமிருப்பதை ஆடம்பரமாக செலவுச்செய்துவிட்டு மறுபடியும் முதலாளியிடமே போய் கெஞ்சுவதும், வாய்கட்டி, வயிற்றைக் கட்டி 10-ரூ. சம்பாதித்தால் உங்கள் மனைவி மக்கள் தேருக்கும், திருவிழா விற்கும், பண்டிகைக்கும் செலவு செய்வதும் தொழிலாள முன்னேற்றமாகாது. ஏனெனில் கடவுளும் சாமியும், பூதமும், தொழிலாளர்களுக்கென்றே ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறது. எவ்விதத்திலாவது 10, 5 மீதப்படுத்தி வைத்து தொழிலாளி முன்னேறினால் முதலாளி தத்துவத்தை எதிர்க்க நேரிடும் அல்லவா? ஆதலால் வருடம் 4 உற்சவம், 12 பண்டிகை எடுத்ததெற்கெல்லாம் சடங்கு சாத்திரம் என்று ஏற்படுத்தி வைத்து சாம்பிஷுக்காக முதலாளிகளையும் கொஞ்சம் செலவு செய்யச்செய்து தொழிலாளியை முழுப் பாப்பாராக்க ஓர் நல்ல வழி-இன்று மாரியம்மனுக்காக முதலாளி 5-ரூ. ஆடு வெட்டினால் தொழிலாளி என்பவன் 10-ரூ. ஆடுவெட்டினால்தான் பெருமையுண்டெனக் கருதி அதன் படியும் செய்கிறான். இவைகளை யெல்லாம் சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் வழக்கங்கள் என்பதின் மூலம் மக்கள் பணம் கொட்டப்படுவதை கவனிக்க முடியாமல் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

தொழிலாளிகள் அதிகமாக இருந்தால் அவர்களுக்குச் சமீபமாகவே 4 கள்ளுக்கடை, 2சாராயக்கடைகளும் வைத்துவிடுவார்கள். எல்லா விஷயத்திலும் முதலாளியுடன் போட்டி போட்டு சிலவு செய்தால் பழய கருப்பன் கருப்பன் தான் என்பதைத் தொழிலாளர்கள் சமூகம் கண்டிப்பாக உணர வேண்டும்.

இம்முறையில் தொழிலாளித்துவம் இருப்பது சமூக மூலம் ஸ்திரப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கவனித்துப்பார்த்தால் விளங்கும். இவை ஒழிய வேண்டுமானால் அஸ்திவாரம் அதாவது சமூகம், ஜாதி, மதம், கடவுள் என்பவைகள் தான் முதலில் வெட்டி எறியப்படவேண்டும். நமது முதல் வேலை இவ்வேற்றுமைகளுக்கு அஸ்திவாரம் எங்கே என்று கண்டு பிடிப்பதுதான். கடவுள், சாமி, மதம் என்பவைகளை குறைபேசுகிறான் என்றே முதலாளிகளை குறை கூறுவதாகவோ நீங்கள் வருத்தப்படக்கூடாது. கடவுள் என்னும் உணர்ச்சி தொழிலாளர்களிடமிருந்து நீங்காதவரை ஒருக்காலும் முன்னேற்றமில்லை என்பதை மீண்டும் மீண்டும் வலி உருத்தவே இப்படிச் சொல்லுகிறேன்.

சாமியைத்தான் இழிவாகப் பேசுகிறேன் என்று கருதுவீர்கள். சாமி என்கிருந்து வந்தது என்பது முன்னமேயே கூறினேன். முதலாளிகள் சூழ்ச்சியே சாமி ஏற்படுத்தியது. அச்சாமிகளினால் திருப்தியடைந்து வயிறு வளர்க்கும் ஒரு சோம்பேறிகள் தவிர வேறு எவனும் கடவுள்களின் யோக்கிய தைகளைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. யோசித்துப் பார்த்தால் அதன் புரட்டுவெட்ட வெளிச்சமாகும். இத்தனை ஆண்டுகளாக இருந்த கடவுள்களால் உங்களிடமுள்ள எந்தக் குறையைக்கடவுள்கள் நிவர்த்தித்து விட்டது என்று பார்க்க வேண்டும். இன்றைக்குத் தொழிலாளியை இந் நிலைமையில் வைத்திருக்க அவன் உழைப்பைக் கொள்ளைக் கொண்டு வாழும் முதலாளி சுகப்பட அக்கடவுள் ஏன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள். வேண்டுமானால் தினசரி வாழ்க்கை யிலும்கூட அக்கடவுள் உணர்ச்சி தொழிலாளியைக் கெடுத்து வருவதைத் தவிர வேறு வழி காணோம். முதலாளியும் சாமிக்கு பூஜை தட்புடல் செய்தால் தொழிலாளியும் அவ்விதமே. தொழிலாளியும் பண்டிகை கொண்டாடுகிறான். ஏழை என்பவன் தனது சக்திக்குத் தகுந்தார்ப் போல் செலவு செய்யாமல் தனது சக்திக்கு மீறிப் பணக்காரனைப்பார்த்து செலவு செய்து கஷ்டப்படுகிறான். பணக்காரன் செலவு செய்வதில் பரவாயில்லை. 1000 பேர் தலையில் கையை வைத்து எந்த ஏழை வயிற்றிலாவது மண்ணடித்து அவன் ஆட்டம் போடுவான். நீயும் கையில் காசு இல்லாமல் கடன் வாங்கி அதைப்போலவே செலவு செய்தால் நஷ்டப்படுவதுமல்லாமல் பின்னும் அவனுக்கே அடிமை யாக வாய் பொத்தி நின்று முதலாளி ஆதிக்கத்தையும் எதேச்சாதிகாரத்தையும் உண்டாக்க உதவி செய்தவனாகிறாய். ஒரேவிதமாகவே நீங்கள் இருக்க வேண்டும். என்றைக்கும் மீறக்கூடாது சூழ்ச்சியே என்றைக்கும் அடிமையாக இருக்க வேண்டும் என்னும் சூழ்ச்சியேதான் இம்முறையான சோம்பேறிகள், முதலாளிகள், புரோகிதர்கள், பாதிர்கள், குருக்கள் என்பவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறன. உண்மையில் நீங்கள் கடவுளை நம்பிக்கொண்டிருந்தும் அதுபாடுபடும் மக்களைப் பட்டினி போட்டும் சோம்பேறி தின்று கொழுத்து சுகப்படவும் வைப்பது யோக்கியதையா? கள், கடவுள் பேரைச் சொல்லிச் செய்யும் பித்தலாட்டம் இன்னுமா விளங்கவில்லை.

உலகத்தில் எப்பாகத்திலேனும் இம்முறைகொஞ்சமேனும் இருந்தால் அங்கு வேற்றுமையும் கொடுமையும் இருந்தே தீரும். இக்கொடுமைகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டுமானால் பெரிய புரட்சி வேண்டும். ஆயிரக்கணக்கான வருஷமாக இருக்கும் இச்செயலை ஒழிக்க மிக்க தைரியம் வேண்டும். எந்த தேசத்தில் அரசன் பணக்காரன் இருக்கிறானோ அந்தத் தத்துவம் இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் சாமி பூதங்களிருக்கவும், முதலாளி கூட்டம் வாழவும் தொழிலாளி பட்டினிகிடக்கவும் சோம்பேறி சுகப்படவுமே தான் இருக்கிறது.

மற்ற தேசத்துடன் நமது நாட்டையும் ஒத்துப்பார்த்தால் தொழிலாளியின் நிலைமை கொஞ்சம் அதிகமாகவே, கஷ்டமாகவே இருக்கிறதே தவிர குறைவில்லை என்று சொல்லலாம். நமது முறையீடுகளையும் துன்பங்களையும் கண்டு மிக்க அனுதாபியைப்போலவே இன்று பெரிய தேச பக்தன் என்று சொல்லுகிறவர்கள் நம்மிடம் வந்து சேர்ந்து நம்மை விட ஆயிரம் பங்கு அதிகமாக முதலாளிக் கொடுமைகளை ஒழிக்க வேண்டும் என்றே பேசுவான். இந்த அக்கிரமம் சகிக்க முடியாது என்றே பேசுவான். ஆனால் நம்ம தயவால் கொஞ்சம் பதவி கிடைத்த உடனே முதலாளியிடம் சேர்ந்து கொண்டு உடனே தொழிலாளிகள் செய்வது அக்கிரமம் என்று கூப்பாடு போடுவான். ஏன் என்று கேட்டால் அக்கிரமம் செய்வது முதலாளியல்ல, சர்க்கார் தான் காரணம் என்று முதலாளியிடம் 5 ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு நம்மிடம் சமாதானம் சொல்லி சர்க்காரை சுட்டிக்காட்டி விட்டு இஸ்கே படுத்தி விட்டு விடுவான். நாமும் அவன் சொன்னபடி சர்க்காரிடம் முட்டிக்கொண்டு துப்பாக்கிக்கும், தடியடிக்கும், உயிரைவிடவும் போய்விடுவோம்.(தொடர்ச்சி 16.04.1933 குடி அரசு)

(26.03.1933 குடி அரசு - அனுப்ப பாளையம் சொற்பொழிவு தொடர்ச்சி)

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 02.04.1933

சம்பளக்கொள்ளை

இந்தியாவுக்கு இன்று உள்ள முதல் கொடுமையும், கடைசிக் கொடுமையும், சம்பளக்கொள்ளை கொடுமையே யாகும்.

இந்தியாவைப் போல் உள்ள ஏழை நாடு உலகில் எங்குமே இல்லை என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறோம். ஆனால் இந்தியாவைப் போல சம்பளக் கொள்ளை உள்ள நாடு உலகில் எங்குமே இல்லை. இதைப் பல தடவைகளில் நாம் எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறோம். இந்திய அரசியல் கிளர்ச்சியிலும் இதைப் பற்றி அடிக்கடி பேசப்படுகின்றது. என்றாலும் இதற்கு அஸ்திவாரமான குற்றத்தை அரசாங்கத்தின் மீது திருப்பப்பட்டு விடுகின்றபடியால் பாமர ஜனங்கள் உண்மையை உணர்ந்து திருத்துப்பாடு செய்வதற்கு மார்க்கமில்லாமல் போய்விடுகின்றது.

சம்பளக் கொள்ளை என்றால் ஒரு சாதாரணக் கொள்ளை என்று யாரும் கருதிவிடக்கூடாது. அது சம்மந்தமாக ஒரு சிறு புள்ளி விபரத்தை கீழே குறிப்பிடுகின்றோம். அது பழைய குறிப்புகளேயானாலும் இது சமயம் இன்றைய இந்தியாவின் நிலைக்கும் அரசியல் நிலைக்கும் சற்று கவனித்துப் பார்க்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

என்னவெனில் பிரிட்டிஷின் முழு ஆட்சிக்கும் பொறுப்பேற்று தலைமை வகித்து நடத்தும் பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரிக்கு மாதம் 1க்கு 5500 ரூ. சம்பளமே கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் பிரிட்டிஷ் சுதேசமாகிய இங்கிலாந்து தேசத்திய மக்களின் சராசரி வரும்படி மாதம் ஒன்றுக்கு 72 ரூபாயாகும்.

இது போலவே பிரஞ்சு தேசத்திய பிரசிடெண்டு என்னும் தலைவருக்கு மாதம் 1க்கு 1500 ரூபா சம்பளமேயாகும். பிரஞ்சு தேசத்து மக்களின் சராசரி வரும்படியும் நபர் 1க்கு மாதம் 1க்கு சுமார் 100 ரூபாயாகும்.

அமெரிக்க தேசம் உலகத்திலேயே செல்வம் பொருந்திய தேசம் என்று சொல்லப்படுவது, அந்த தேச மக்களின் சராசரி வரும்படி மாதம் 1க்கு நபர் 1க்கு சுமார் 120 ரூபாய் ஆகும். அந்த தேசத்தின் மாகாண கவர்னர்களுக்கு சராசரி மாதம் 1க்கு 1000 ரூபாய் வீதமே கொடுக்கப்படுகின்றது.

ஆனால், நபர் ஒன்றுக்கு மாதம் 1க்கு 3ரூபாய் சராசரி வரும்படி உள்ளது என்று சொல்லப்படும் இந்தியா தேசத்து வைசிராயிக்கு மாதம் 1க்கு 20000 இருபது ஆயிர ரூபாய் சம்பளமும் மாகாண கவர்னர்களுக்கு மாதம் 1க்கு 10000 பத்து ஆயிரம் ரூபாயும் நிர்வாக சபை அங்கத்தினர்களுக்கு முறையே மாதம் 1க்கு 6500, 5500 வீதமும் மாகாணம் 1க்கு மந்திரிகள் உள்பட 4, 5, 6, 7 பேர்கள் வீதமும் இருந்து மேற்கண்டபடி சம்பளங்கள் பெற்று வருகின்றார்கள் என்றால் இந்த சம்பளங்களை நிர்வாகச் செலவு என்று சொல்லுவதா, சம்பளத்தின் பேரால் அடிக்கும் பகல் கொள்ளை என்று சொல்லுவதா என்பதை வாசகர்களே முடிவுகட்டிக்கொள்ள விட்டு விடுகின்றோம்.

நிற்க, இது மாத்திரமல்லாமல் இந்திய அரசாங்க பொதுஜன சிப்பந்திகளுடைய சம்பளமும் இது போன்ற ஒரு கொள்ளையாகத் தான் இருந்து வருகின்றது. இன்று இந்தியாவில் தானியம் அதாவது ஆகாரத்துக்கு வேண்டிய நல்ல அரிசியானது ரூபா 1க்கு 6 பட்டணம் படியாக விற்கின்றது. ஒரு மனிதனுக்கு குடும்பத்தில் சராசரி குழந்தைகள் உள்பட 5 பேர்கள் இருப்பதாக வைத்துக் கொண்டாலும்கூட இவர்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு பட்டணம் படியில் அதிகமான கணக்குப் போட்டாலும் ஒருபடி அரிசிக்கு மேல் சாப்பிட முடியாது. இந்தப்படியே கணக்கு போட்டுப் பார்த்தாலும் குடும்பம் 1க்கு மாதம் 1க்கு 6ரூபாய் அரிசி தான் பிடிக்கும். மற்ற சாப்பாட்டுச் செலவு மாதம் 6ரூபாய் ஆகலாம். வீட்டுவாடகை, எதிர்பாராத சந்தோஷ செலவு மாதம் 8ரூபாய் ஆகலாம். ஆக இந்தியாவில் ஒரு குடும்பம் போதுமான நிலையில் வாழுவதற்கு குறைந்தது என்று வைத்துக் கொண்டாலும் சராசரி மாதம் 20 ரூபாய் போதுமானதாகும். இதற்கு குறைந்து இருப்பது அநியாயம் என்பதையும் நாம் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றோம்.

ஆனால், மாதம் 1க்கு நூறு, இருநூறு, ஐநூறு, ஆயிரம், இரண்டாயிரம், ஐயாயிரம், பத்தாயிரம், இருபதாயிரம் ரூபாய்கள் வீதம் கொடுப்பது எதற்காக என்பது நமக்கு புரியவில்லை. சர்க்கார் சம்பந்தத்தில் உத்தியோகம் வகிக்காத வனுக்கு இன்று மாதம் 1க்கு சரீர வேலைக்காரனுக்கு 8 ரூபாய் வீதமும், புத்தி வேலை, எழுத்து வேலைக்காரர்களுக்கு இருபது அல்லது முப்பது ரூ. வீதம் தான் சாதாரண சம்பளமாகவும், அதிகச் சம்பளமாகவும் இருந்து வருகின்றது. இதுதான் இன்று நல்ல ஜீவனக்காரர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்களில் 100க்கு 80 மக்களின் வரும்படியாயிருக்கின்றது. இதற்கும் இந்த மக்கள் சராசரி தினம் 10 மணி நேரம் வேலை செய்கின்றார்கள் என்றும் சிலர் 16 மணி நேரம் வேலை செய்கின்றார்கள் என்றும் சொல்ல வேண்டி இருக்கின்றது.

இது போல் மாதம் 8 முதல் 20 ரூபா வரையில் உள்ள சம்பளத்துக்குக்கூட வேலை கிடைக்காமல் திண்டாடும் மக்கள் 3வது 4வது பாரம் படித்தவர்களும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. மெட்ரிகுலேஷன் படித்தவர்களும் பி.ஏ. வரை படித்தவர்களும் இந்த சென்னை மாகாணத்தில் மாத்திரம் பல லட்சக்

கணக்காய் இருக்கின்றார்கள் என்று பந்தயம் கட்டி கூறலாம். இந்தப்படி படித்துவிட்டு வேலையில்லாமல் பரதவித்து திண்டாடி தெருவில் மக்கள் லட்சக்கணக்காய் அலையும் போது என்ன அவசியத்தை உத்தேசித்து இந்த சம்பளக் கொள்ளை இந்த நாட்டில் இருந்து வருகின்றது என்பது கவனித்தால் அதன் சூட்சி நன்றாய் விளங்கும். “நிர்வாகச் செலவு தலை கனத்துப்போய் விட்டது” என்பதின் கருத்து சம்பளக்கொள்ளை என்பதைத் தவிர வேறு யாதொரு காரணமும் கிடையாது என்பதும் விளங்கும்.

இந்த சம்பளக் கொள்ளையின் காரணமே வரி உயர்வுக்கும், வரிக் கொடுமைக்கும் காரணமேதவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் இதை எந்த தேசிய வாதிகளும் கவனித்து தீவிர நடவடிக்கைகளை யெடுத்துக்கொள்வதே கிடையாது. அரசியல் வாதிகள் தேசியவாதிகள் என்பவர்கள் ஜனங்களிடம் ஓட்டுக்கு வரும்போது “வரியைக் குறைக்கின்றோம்” என்று சொல்லி ஓட்டுக் கேழ்ப்பதும் அரசாங்க சிப்பந்திகளிடம் வந்து அவர்களது “சம்பளங்களை உயர்த்துகிறோம்” என்று சொல்லி தங்கள் காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்வதுமான சூழ்ச்சிகளைச் செய்கிறவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்களே ஒழிய சம்பளத்தைக் குறைக்க வாதாடி வரியைக் குறைப்பது என்கின்ற திட்டம் நமது நாட்டின் எந்த ஸ்தாபனத்திலும் இல்லை.

ஒரு வேலைக்கு ஒரு ஆள் தேவையானால் அந்த ஆளுக்கு பெரிதும் எந்தக்காரணத்தை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு சம்பளம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றால் அந்த ஆளின் வாழ்க்கைச் செலவை உத்தேசித்து என்றுதான் சொல்லுவோம். ஆனால் அந்த செலவில் ஏதாவது சிறிது வித்தியாசம் அதுவும் அந்த ஆள் பார்க்கவேண்டிய உத்தியோக நிலைமைக்கு வேண்டிய அளவான சவுகரிய வித்தியாசம் எவ்வளவோ அதற்கு ஏற்றபடி கொடுக்கலாம் என்றும் சொல்லுவோம். அப்படிக்கில்லாமல் அதிகமான செலவையும் போட்டு கணக்கு கூட்டி அதற்கும் மேலாக தாராளமாய் மாதம் 100, 200, 1000, 5000 மீதி ஆகும்படியும் சம்பளம் ஏற்படுத்துவது என்றால் இதற்கு என்ன பெயர் கொடுப்பது என்பதை இப்போதே யோசித்துப் பாருங்கள்.

ஒரு தேசத்து மக்களை அந்த தேசத்து பொது நிர்வாகத்திற்கே ஏன் இந்தப்படி வித்தியாசமாக பிரிக்க வேண்டும்? அதுவும் அந்த தேசத்து மக்கள் கஷ்டப்பட்டுத் தேடிய பொருளையே பலவிதத்தும் வரி ரூபமாகக் கொள்ளை கொண்டு அதை இந்தப்படி ஒரு சிலர் கொள்ளையடிக்க ஏன் இடந்தர வேண்டும்? என்பனவாகியவற்றை யோசித்தால் மனம் பதருகின்றது. அரசியல் ஆதிக்கத்திலும், அரசியல் கிளர்ச்சியிலும் இதுவரை பார்ப்பனர் களே ஆதிக்கம் கொண்டிருந்ததாலும் வரி கொடுக்க வேண்டிய மக்கள் எல்லோரும் 100க்கு 99 பேர் பார்ப்பனரல்லாதார்களாகவே இருந்தாலும் சம்பளம் பயன் பெரும் மக்கள் பெறும்பாலும் 100க்கு 90மக்கள் பார்ப்பனர் களாகவே இருந்ததாலும் இந்தப்படியான சம்பளக் கொள்ளைகள் ஏற்பட

வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் இப்போது ஜனங்கள் படுகின்ற கஷ்டத்தையும், நஷ்டத்தையும், பரதவிப்பையும் பார்த்தால் இந்த சம்பளக் கொள்ளையை ஒழித்தாகவேண்டியது முதற்கடமை என்றே தோன்றுகின்றது.

சம்பள விஷயத்தில் இவ்வளவு வித்தியாசம் வைத்து இருப்பதானது அதுவும் பாடுபடுகிற சிப்பந்திகளுக்கு குறைந்த சம்பளமும் அதிக நேர உழைப்பும், பாடுபடாத சிப்பந்திகளுக்கு சோம்பேரிகளுக்கு கொஞ்சம் நேர வேலையும் அதிக சம்பளமும் இருக்கின்ற முறை அடியோடு ஒழித்தே ஆக வேண்டும். மற்றும் இவற்றைப் பற்றிய விபரங்களை மற்றொரு சமயம் எழுதலாம் என்று விட்டு விட்டு முக்கியமான மற்றொரு விஷயத்தில் மக்களுக்கு உள்ள கஷ்டத்தைப்பற்றி சிறிது குறிப்பிட்டு விட்டு இதை முடிக்கின்றோம்.

அதென்ன வென்றால் ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் உபாத்தியாயர்களின் சம்பளத்தைப்பற்றிய விஷயமேயாகும்.

உபாத்தியாயர்

வருஷம் ஒன்றுக்கு 365 நாள் என்றால் இந்த பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர்களுக்கு பொது லீவுகள் 120 நாடும் சனி ஞாயிறு லீவுகளில் 70 நாள் களும் மொத்தம் குறைந்தது சுமார் 180 நாள் அதாவது 6 மாத காலம் பள்ளிக் கூடம் இல்லாத லீவுநாட்களாகும். இந்த ஆறு மாத காலங்கழிந்த மற்ற ஆறு மாத காலங்களிலும் அவர்கள் வேலை பார்க்கும் நேரம் தினம் 1க்கு காலையில் 2½ மணியும், மாலையில் 2½ மணியும் ஆக 5 மணி அல்லது 4½ மணி நேரம் தான் வேலை பார்க்கின்றார்கள். ஒரு வருஷத்தில் 6 மாத வேலைக்கு அதுவும் தினம் 4½ மணி நேர உழைப்புக்கு சம்பளம் என்னவென்று பார்த்தால் மாதம் 1-க்கு பி. ஏ. எல். டி. என்பவர்களுக்கு 70 ரூபாயில் இருந்து சாதாரணமாக 250 ரூபாய் வரையில் இருந்து வருகின்றது. இந்த சம்பளங்கள் பெரிதும் வரிப்பணத்தில் இல்லாமல் பிள்ளைகளிடமிருந்தே வசூலிக்கப்படுகின்றன. இந்த சம்பளக் கொடுமை காரணமாகவே 100க்கு 95 பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்தில் ஒரு எழுத்துக்கூட கற்க முடியாமல் இருந்து வருகின்றனர். பணமுள்ள பிள்ளைகள் மாத்திரம் தான் படிக்கக்கூடியதாக இருப்பதற்குக் காரணம் இந்த உபாத்தியாயர்களின் சம்பளக்கொள்ளை என்பதைத் தவிர வேறு என்ன காரணம் சொல்லக்கூடும்?

“படித்தவர்களுக்குத்தான் உத்தியோகம்” என்றும் “பணக்காரர்கள் வீட்டுப்பிள்ளைகள்தான் படிக்கக்கூடும்” என்றும் ஏற்பாடு செய்திருப்பதை பொது ஜன ஆட்சி என்று சொல்லுவதா? பணக்காரர்கள் ஆட்சி என்று சொல்லுவதா? என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள். எல்லாப்பிள்ளைகளுக்கும் சாதாரணமாய் படிக்கக்கூடிய செளகரியம் செய்திருந்தால் பொது உத்தியோகங்களில் இந்த சம்பளக்கொள்ளை ஏற்பட்டே இருக்காது.

இந்த நிலையில் எப்படிப் பிற்பட்ட வகுப்புகள் - தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புகள் முன்னேற்றமடைய முடியும்? என்று கேட்கின்றோம்.

சாதாரணமாக, ஒரு பி.ஏ. எல்.டி.யை மீ 30 ரூபா சம்பளத்தில் ஆரம்பிப்பது உறுதி என்று சொல்லி இன்றைய தினம் ஒரு விளம்பரம் வெளிப்படுத்தி விட்டு டிரெய்னிங் (போதனா முறை) பள்ளிக்கூடம் ஒன்று ஆரம்பித்தால் இந்த மாகாணத்தில் மாத்திரம் இன்று பி.ஏ., எம்.ஏ. க்களிலிருந்தே குறைந்தது 5000 விண்ணப்பங்கள் எதிர் பார்க்கலாம். இவர்களிடம் இப்போதைய பி. ஏ. எல்.டி. களிடம் வாங்கும் வேலையைவிட 4 பங்கு வேலை அதிகமாக வாங்கலாம். இப்படி இருக்க கல்வியின் பேரால் உபாத்தியாயர்கள் என்கின்ற உத்தியோகத்திற்கு எவ்வளவு பணம் விரையமாகி எவ்வளவு பேர் படிக்க முடியாமல் போய் விடுகின்றது என்பதையும் உணர வேண்டுகின்றோம்.

இவ்வளவு பணம் செலவு செய்தும் உபாத்தியாயர்கள் என்பவர்கள் இவ்வளவு பணம் பொது மக்களிடம் இருந்து அடித்துப் பிடுங்குவது போல் பிடிங்கி அனுபவித்தும் சராசரி 100க்கு 25 பிள்ளைகள்கூட பாசாவதே கஷ்டமாய் இருக்கின்றதென்றால் இக்கல்வியின் அக்கிரமத்தையும், உபாத்தியாயர்களின் பொருப்பற்ற தன்மையையும், கொடுமையையும் பற்றிச் சொல்ல வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும் என்று கேட்கின்றோம்.

இந்த லட்சணத்தில் இருக்கும் கல்வி நிருவாகத்திற்கு சர்க்கார் செய்யும் செலவு எவ்வளவு என்பதையும் நிர்வாக அதிகாரிகள் மந்திரி உள்பட மாதம் 5000, 3000, 2000, 1000, 500, 200 என்பதாக அடிக்கும் கொள்ளை எவ்வளவு என்பதையும் பார்த்தால் யார் மனந்தான் பதறாமலிருக்க முடியும்.

வக்கீல்

இது ஒரு புறமிருக்க வக்கீல் என்கின்ற ஒரு கூட்டம் அடிக்கும் கொள்ளைக்கும், அவர்களால் ஏற்படும் அயோக்கியத்தனத்திற்கும் ஏதாவது ஒரு எல்லை காட்ட யாராலாவது முடியுமா? என்று பாருங்கள்.

எவ்வளவு குறைவாகக் கணக்குப்போட்டு பார்த்தாலும் இந்த மாகாணத்தில் மாத்திரம் சுதேச சமஸ்தானங்கள் உள்பட சுமார் 12500 வக்கீல் களுக்கு குறையாமல் இருப்பார்களென்றே கருதுகிறோம். இவர்கள் வாழ்க்கை மனித சமூக வாழ்க்கைக்கு அனுகூலமானதா பிரதிகூலமானதா என்பதை வக்கீல்களைக் கேட்டாலே 100க்கு 99 ⁷/₈ பேர்கள் நன்றாய் சொல்லுவார்கள். என்ன சொல்லுவார்களென்றால் “மனித சமூக ஒழுக்கத்திற்கும் சமாதானத்துக்கும் நாங்கள் “நரையான்கள்” போல் இருக்கின்றோம்” என்றே சொல்லுவார்கள். இந்நரையான்களால் ஏற்படும் கெடுதிகள் கள்ளுக்கடை, சாராயக்கடை, விபசாரவிடுதி, சூதாடுமிடம், மத உபதேசம் ஆகிய எல்லா கொடுமைகளைவிட எத்தனையோ மடங்கு அதிகமான

தென்றே சொல்லலாம். இப்பேர்ப்பட்ட அதாவது நன்மைக்கு நரையான் போன்றதும் தீமைக்கு பிறப்பிடம் போன்றதுமான இந்த வக்கீல்களால் பொதுமக்களால் பாழாக்கப்படும் உழைத்துத் தேடிய செல்வம் எவ்வளவு? நேரம் எவ்வளவு? மனக்கவலை எவ்வளவு? மற்றும் இந்தக்கூட்டங்களை ஆதரிக்க அதாவது இந்த வக்கீல்கள் தங்கள் கொடுமையைச் செய்வதற்கு அனுகூலமாக ஏற்பட்டிருக்கும் கோர்ட்டுகள் தன்மையும் வெரும் சூதாட்ட மண்டபம் என்பதல்லாமல் அதற்கு வேறு ஏதாவது பெயர் வைக்கக்கூடுமா என்பதையும் வாசகர்களே யோசித்துப் பார்க்கட்டும். ‘நியாயம்’ பெறுவதற்கு மாத்திரம் எவ்வளவு செலவு செய்யவேண்டி இருக்கிறது? நியாயஸ்தலத்துக்கு மாத்திரம் பொது ஜனங்களது பணத்தில் எவ்வளவு பணம் செலவு ஆகின்றது? என்பவைகள் நினைப்பதற்கே பயமான காரியமாகும். ஒரு சென்னை ஐகோர்ட்டை மாத்திரம் ஒழித்தால் 100000 பேர்கள் நன்றாக சாப்பிடவும், படிக்கவும் போதிய செல்வம் மீதியாகும்.

இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் இந்தியாவை ஏழை தேசம் என்றழைப்பதா அல்லது இந்திய தேசத்தாராலேயே ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்றி வஞ்சித்து வதைத்து சாப்பிடும் நர மாம்ச பக்ஷண தேசம் என்று அழைப்பதா என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் உற்பத்தியாவதற்கு அனுமதி கொடுத்து ஆதரித்துவரும் சர்க்காரின் யோக்கியதையையும் இதைப்பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாமல் “வரிப்பணத்தையும் மேல்பார்வை உத்தியோகத்தையும் எங்கள் கையில் கொடுத்துவிட வேண்டும்” என்று கேட்கும் தேசியத்தையும் முதலாளிகள் ஆட்சி என்று சொல்லாமல் வேறு என்ன சொல்ல முடியும். ஆதலால் இக்கொடுமைகள் ஒழிய முதலில் முதலாளிகள் ஆட்சியும், முதலாளிகள் தேசியமும் ஒழிக்கப்படவேண்டியதே முக்கிய காரியமாகும் என்பதையும் இக்காரியத்தை சுயமரியாதை இயக்கம் செய்யப்போகின்றது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 09.04.1933

ஈரோடு முனிசிபாலிடி கவனிக்குமா ?

வைத்திய உதவி

இன்றைய நிலையில் ஈரோடு முனிசிபல் எல்லைக்குள்பட்ட ஜனங்களுக்கு பொது வைத்திய உதவி பொருப்புள்ளதாகவும், போதுமானதாகவும் இல்லை என்பதைக் குறிக்க வருந்தவேண்டியிருக்கின்றது. ஈரோட்டிலிருந்த முனிசிபல் ஆஸ்பத்திரியானது சுமார் 12-வருஷங்களுக்கு முன் சர்க்கார் ஆஸ்பத்திரியாக மாறின போது முனிசிபல் நிர்வாகத்தைவிட சர்க்கார் நிர்வாகம் சற்று மேலாகவே இருக்குமென்று ஜனங்கள் கருதினார்கள். அந்தப் படியே சில காலம் நடந்தும் வந்தது.

ஆனால் நாளாக நாளாக அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு பொது ஜனங்களுடைய தயவைப்பற்றி கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்கின்ற மாதிரி யிலேயே அதன் மேலதிகாரிகளால் நடைபெற்று வருவதாய் காணப்படுகிறது.

இதற்கு முக்கியகாரணம் சர்க்கார் நிர்வாகமேயாகும். ஈரோடு ஆஸ்பத்திரி டவுன் ஜனங்கள் 35000 பேருக்கும், சமீப சுற்றுப் பக்கத்து ஜனங் கள் சுமார் 20000 பேருக்குமாக 50000 பேருக்கு மேல் பயன்பட வேண்டிய தாய் இருந்து இவர்களில் பெரிதும் ஏழைமக்களுக்கு ஆகவே இந்த ஆஸ்பித் திரி இருந்து வருகின்றது. இப்படிப்பட்ட ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு சர்க்கார் சம்பள டாக்டர் இருக்கிறார் என்றாலும் கௌரவ டாக்டர்கள் என்பதாக இரண்டு மூன்று பிரைவேட் டாக்டர்களை நியமித்திருப்பதால் சம்பள டாக்டருக்கும் சம்பளமில்லாத டாக்டர்களுக்கும் மற்றும் தங்களுக்குள்ளும் ஒருவருக் கொருவர் உள்ள ஆசையாலும், பொறாமையாலும் ஆஸ்பத்திரிக்கு வரும் நோயாளிகளின் சிகிச்சை பெரிதும் பாதிக்கப்படுவதோடு நோயாளிகள் விஷயத்தில் யாருக்கும் பொருப்பில்லாமல் கடன் கட்டுகிறமாதிரியில் நடைபெறுகின்றது. பணம் கிடைக்கக்கூடிய வைத்தியம் - பணக்காரன் வைத்தியம் - நாளை மறுநாள் தன்னையே குடும்பவைத்தியராக ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியவர்கள் வைத்தியம் முதலாகிய இவைகள் தான் சிறிது கவலையாய் கவனிக்கப்படுகின்றதே தவிர ஏழைகள் தொழிலாளிகள் பாடு கஷ்டம்தான்.

கௌரவ வைத்தியர்களை ஏற்படுத்தியதின் பயனை ஒரு வார்த்தையில் சொல்லவேண்டுமானால் பிரைவேட் டாக்டர்கள் பிரைவேட்டாக பணம் வாங்கிக்கொண்டு செய்யும் வைத்தியத்திற்கு ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து மருந்துகளை எடுத்துக் கொடுக்க பயன்படுகின்றது என்றதான் சொல்ல வேண்டும். மற்றும் பிரைவேட் டாக்டர்கள் தங்கள் தொழிலை விர்த்தி செய்து கொள்ள ஆஸ்பத்திரி பயன்படுத்தப்படுகின்றது என்றும் சொல்ல வேண்டும்.

இது எப்படியோ போகட்டும் என்றாலும் பொது ஜனங்களுக்கு இதனால் இருக்கும் அசௌகரியம் மிகவும் கவனிக்கத்தக்கதாய் இருக்கின்றதுடன் மற்றொரு விஷயம் என்னவென்றால் குதிரை கீழேதள்ளியது மல்லாமல் குளியும் தோண்டிற்றாம் என்பதுபோல் பெண்கள் சம்பந்தமான குழந்தைகள் சம்பந்தமான வைத்தியம் பார்க்கும் லேடி (பெண்) டாக்டர் ஸ்தானம் ஒன்று சுமார் 25 வருஷ காலமாக இந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு இருந்து வந்தது இந்த கௌரவ டாக்டர் முறை அதிலும் போய் புருந்து அந்த சம்பள டாக்டரையே எடுத்து விடும்படி செய்துவிட்டது. இப்போது ஈரோட்டிற்கு பெண் டாக்டர் இல்லை. பொதுவாக இந்தியாவில் அதிலும் தமிழ் நாட்டில் கௌரவ உத்தியோகங்கள் எந்த நிலைமையில் எவ்வளவு கண்ணியத்தில் நடைபெறுகின்றன என்பதை நாம் எடுத்துக்காட்டத் தேவையில்லை. அதிலும் எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும் எப்படி வேண்டுமானாலும் சம்பாதிக்கலாம் என்றும், என்ன தப்பு செய்தாலும் தொழில் மரியாதையை அனுசரித்து மேல் அதிகாரிகளும் சகோதரத் தொழிலாளிகளும் அத் தப்பித்ததை வெளிக்குக் காட்டாமல் ஆதரித்தே ஆகவேண்டும் என்கின்ற கொள்கையுடைய டாக்டர் உத்தியோகம் ஒரு கௌரவ உத்தியோகமாக இருந்தால் அதன் கொடுமையை யாரால்தான் வர்ணிக்கமுடியும்? ஆதலால் இன்று மேல்கண்ட 50ஆயிரம் ஜனங்கள் கொண்ட ஈரோட்டில் குழந்தைகளும் பெண்களுமான சுமார் 30ஆயிரம் பேர்களுக்கு வைத்தியம் மிகவும் பரிதாபகரமாகவே இருந்து வருகின்றது. இங்கு மிஷின் ஆஸ்பத்திரி ஒன்று இருக்கின்றது என்றாலும் அது ஒரு மத சம்பந்தமானதும், மதப் பிரசாரத்தைக் குறிக்கொண்டதும், பொது ஜனங்களுக்கு எவ்விதத்திலும் பொறுப்புக்குக் கட்டுப்படாததுமாகும்.

ஆதலால் அதைப்பற்றி நாம் பேசுவதற்கு நமக்கு எவ்வித அருகதையும் உரிமையும் கிடையாது.

நிற்க, இன்றைய மக்கள் சாவுகளிளெல்லாம் அதிகமான சாவும், அநியாயமான சாவும், காயலாவும், பெண்கள் பிரசவ சாவும் காயலாவும் மேயாகும். அதோடு பிரசவ குழந்தைகள் வியாதியும் பெண்கள் வியாதியுமே இயற்கையிலே அதிகமாயிருக்கின்றது என்று சொல்லுவது மிகையாகாது.

இது சமயம் ஈரோட்டில் பிரசவக் கேசுகளைக் கவனிக்க எப்படிப்பட்ட ஏழையானாலும் வீடுகளுக்கு யாராவது வரவேண்டுமானால் 5ரூபாய், 10

ரூபாய் கொடுக்காமல் முடியவே முடியாது. முனிசிபல் மருத்துவச்சிகளின் ரேட்டோ, சர்க்கார் டாக்டர், கௌரவ டாக்டர்கள், பிரைவேட் டாக்டர்கள் பீசுகளைவிட அதிகமாகவும் நோயாளிகளிடம் மரியாதையில்லாமல் நடந்து கொள்ளுவதும் அதிகாரம் செலுத்துவதுமான காரியங்கள் அதிகமென்றே சொல்ல வேண்டும். ஆகையால் இந்த நிலையில் பெண்கள் வைத்திய வசதிநிலை இது சமயம் ஈரோட்டில் மிகவும் மோசமாகவே இருந்து வருகின்றது. இந்த ஆண் பெண் வைத்திய வசதி விஷயங்களிலும் இதில் நடக்கும் கொடுமை விஷயங்களிலும் இன்னும் அநேக உண்மைகளை எடுத்துக்காட்டலாம் என்றாலும் அவை கிணறு வெட்டப் பூதம் புரப்பட்டது போல் ஆகிவிடுமாதலால் பொதுவாக இக்கஷ்டங்களைப்பற்றி சர்க்காருக்கு முனிசிபாலிடியார் எடுத்துச் சொல்லி அவர்கள் செவிசாயக்காமல் போனால் உடனே முனிசிபாலிட் சார்பாகவாவது ஒரு லேடி டாக்டரை இந்த ஊருக்கு வரவழைத்து ஒரு சிறிய கட்டடத்தில் மருந்துகள் வைத்துப் பெண்களுக்கும் சிறப்பாக பிரசவப் பெண்களுக்கும் இலவச வைத்திய வசதி கிடைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கோருகின்றோம்.

ஈரோடு முனிசிபாலிட்யில் இப்பொழுதுள்ள இரண்டு மருத்துவச்சிகளையும், எடுத்துவிட்டால் மாதம் 60 ரூ. மீதியாகும். 20 ரூ. அல்லது 25 ரூபாயில் ஒரு மருத்துவச்சியும் மாதம் 50 அல்லது 60 ரூபாயில் ஒரு லேடி அசிஸ்டெண்ட் சர்ஜனைப் போட்டு விட்டால் முனிசிபாலிட்ஸுக்கு இப்பொழுது திருப்பதைவிட மாதம் 20 அல்லது 25 ரூபாய்தான் அதிக செலவாகும். மருந்துகள் அவரவர்களே வாங்கிக் கொள்ளுவார்கள். ஏழைகளுக்கு ஏதோ மாதம் 5 அல்லது 10 ரூபாய் மருந்துகள் வாங்கினால் சரிசெய்துகொள்ளலாம். இது முக்கியமான விஷயமானதால் முனிசிபல் கௌன்சிலர் கனவான்கள் இதை அவசியம் கவனிப்பார்கள் என்று கருதுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 09.04.1933

தஞ்சை ஜில்லா மகாநாடு

இம்மாதம் 8, 9 தேதிகளில் தஞ்சை ஜில்லா மூன்றாவது சுயமரியாதை மகாநாடு நாகபட்டணத்தில் சிறப்பாக நடைபெற்ற விபரம் மற்றொரு பக்கம் காணலாம். அதை ஊன்றிப் பார்ப்பவர்களுக்கும், நேரில் மகாநாட்டு நடவடிக் கைகளைக் கவனித்தவர்களுக்கும், தமிழ் நாட்டில் எந்த இயக்கத்தை எப்படிப் பட்ட கொள்கையை மக்கள் ஆண், பெண், இந்து, முஸ்லீம், கிறிஸ்தவர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் முதலியவர்கள் விரும்புகின்றார்கள்? எதில் ஊக்கமாய் இருக்கின்றார்கள்? என்பது விளங்கும்.

மகாநாடு நாகையில் நடைபெற வொட்டாமல் செய்ய வெளியிலிருந்து செய்யப்பட்ட சில சூட்சிகள் மகாநாட்டுக்கு எதிர்பார்த்த அளவுக்கு மேல் கூட்டம் சேர்த்துக் கொடுத்து அதி விமரிசையாய் அதாவது ஒரு மாகாண மகாநாடு போல் நடத்திக் கொடுத்து விட்டது. ஆகையால் அத்திருக் கூட்டத் தாருக்கு மகாநாடு நடத்தியவர்களின் நன்றியறிதல் உரியதாக வேண்டும் என்பதில் குற்றம் இல்லை. மகாநாடு நடக்க 2, 3 நாட்கள் இருக்கும்போது சுமார் 150 கையெழுத்துக் கொண்ட விண்ணப்பம் ஒன்று அவ்வூர் கலெக்டருக்குச் சமர்ப்பித்து மகாநாட்டை நிறுத்த 144 உத்திரவு போட வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது.

இதே போல் இதற்கு முன் 1931ம் வருஷம் நடந்த நாகை மகாநாட்டிலும் பலர் பொதுஜனங்களிடம் விஷமப் பிரசாரம் செய்ததும், தெருக்களில் காலித்தனம் செய்ததும், அது சம்மந்தமாய் அடி தடி நடந்து கிரிமினல் கோர்ட்டுகளில் விசாரணைகள் நடந்ததும் பலருக்கு ஞாபகமிருக்கலாம். அப்படி யெல்லாம் இருத்தும் அம்மகாநாடு தோழர் ஊ. ப. அ. செளந்திர பாண்டியரவர்கள் தலைமையில் விசேஷமாய் நடைபெற்றதும் ஞாபக மிருக்கலாம்.

அதுபோலவே இந்த மகாநாட்டுக்கும் மேல் குறிப்பிட்டபடி பல தடுப்பு கள் செய்ய முயற்சிகள் பல செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அவ்வூர் ஸ்தல அதிகாரி யாகிய கலெக்டர் அவர்கள் உள்ளூர் இந்து, முஸ்லீம், கிறிஸ்தவ பிரமுகர்கள் பலரை அழைத்துத் தனியே விசாரித்து உண்மை இன்னது என்று அறிந்த பின்பு 144 உத்திரவு போட மறுத்ததுடன் மகாநாடு சிறப்பாய் நடக்க வேண்டு

மென்று கோருவதாகவும் வெளிப்படையாய் தெரிவித்துக்கொண்டாராம். அதுபோலவே அங்குள்ள போலீஸ் அதிகாரிகளும், சில காங்கிரஸ் தொண்டர்களும், சில முஸ்லீம் பிரமுகர்களும், சில கிறிஸ்தவ நண்பர்களும் 2 நாளும் மகாநாட்டுப் பந்தலில் இடைவிடாது கூடவே இருந்து மகாநாட்டை உற்சாகப்படுத்தி ஆனந்தித்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மற்றும் ஒரு விசேஷம் என்னவென்றால் இரண்டொரு முக்கிய அதிகாரிகள் மற்ற ஜனங்களுக்குத் தெரியாமல் கூட்டத்திற்கு வந்து விஷயங்களைக் கவனித்துச் சென்றதாகவும் இரண்டொரு பிரசங்கங்களைப்பற்றி தாங்கள் இதுவரை இப்படிப்பட்ட கருத்துக்கள் கொண்ட பிரசங்கங்கள் கேட்டதில்லை என்றும், அவற்றில் கடுகளவாவது குற்றம் சொல்ல இடமில்லை என்றும், இதுதான் இனி இந்தியாவுக்கு வேண்டியதும், நடைபெறப்போவதுமானதென்றும் சொன்னதாகவும் திருப்திகரமாய் தெரிய வந்ததாகும்.

கூட்டத்திற்கு சுமார் 250 முஸ்லீம்களுக்குக் குறையாமல் இரண்டு நாள் 4 வேளைகளில் இருந்ததும், பெண்கள் 100 பேர்கள் வரை சதா கூடியிருந்ததும், கலப்பு மணம், விதவை மணம், கல்யாண ரத்து மணம், புரோகிதமற்ற மணம் ஆகியவைகளுக்கு அங்கேயே பல பேச்சு வார்த்தைகள் தனித் தனியே பிரமுகர்களிடத்தில் நடைபெற்றதும் சில கல்யாணப் பேச்சுகள் முடிவு பெற்றதும் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மகாநாட்டுக்குத் தலைமை வகிக்க வந்த தோழர் வல்லத்தரசு அவர்களையும் மகாநாட்டுக்குத் துவக்குவிழா வாற்ற வந்த தோழர் நீலாவதி அம்மையாரையும், மேல்நாட்டுக்குச் சென்றுவிட்டு நாகைக்கு முதல் முதல் வரும் தோழர் ராமசாமியையும் பார்க்கவும் அவர்களுடைய சொற்பொழிவைக் கேட்கவும் என்று தஞ்சை ஜில்லாவிலும் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் உள்ள கிராமங்களிலும் முக்கிய பட்டணங்களிலுமிருந்து வந்த வாலிபர்கள் சுமார் 1000 பேர்களுக்கு மேலாகவே இருப்பார்கள் என்பதுடன் அவர்களுக்கு அங்கு காணப்பட்ட உற்சாகத்திற்கு அளவு கூறவேமுடியாது என்று சொல்வதில் சிறிதும் அதிகமில்லை. ஆனால் ஒரு விஷயம், சென்ற வருஷத்திற்கு முந்தியவருஷ மகாநாடுகளில் காணப்பட்டதான செல்வவான்கள் உத்தியோகஸ்தர்கள், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் தலைவர்கள் என்கின்ற கூட்டங்கள் பூதக்கண்ணாடி வைத்துத்தான் தேடிப்பார்க்கவேண்டி இருந்தது. கூடுமானவரை மறைந்துகொள்ளவே முயற்சித்திருக்கிறார்கள் என்றும் தெரியவந்தது. என்றாலும் வாலிபர்களாய் உள்ள செல்வவான்களும் வாலிபர்களாய் உள்ள சில உத்தியோகஸ்தர்களும் வந்து இருந்ததுடன் தங்களை தெரியமாகவும் உறுதியாகவும் மகாநாட்டு நடவடிக்கைகளில் காட்டிக் கொண்டார்கள். ஆகவே மேற்கண்ட காரியங்களில் இருந்து சுயமரியாதை இயக்கத்தின் போக்கு இன்னது என்பதும் அது எந்த தன்மையில் விளங்குகின்றது என்பதும் வாசகர்களுக்கு ஒருவாறு விளங்கக்கூடும் என்றே கருதுகின்றோம்.

தவிர மகாநாட்டு தலைவர் தோழர் வல்லத்தரசு அவர்களது தலைமை உபன்யாசம் சற்று நீண்டதாய் இருந்தாலும் அவ்வுபன்யாசமானது சுயமரியாதை இயக்கத்தின் 4, 5 வருஷ சரித்திரத்தை ஒருவாறு விளக்கி அதன்படிப் படியான விருத்தியையும், முற்போக்கையும் கூட்டிக்காட்டுவதாய் இருக்கின்றது என்பதுடன் வாலிபர்களுக்கு உற்சாகத்தையும் பிற்காலத்தில் பலமான நம்பிக்கையையும் உண்டாக்கும் தஸ்தாவேஜாயிருக்கிறது.

மகாநாட்டுக்கு துவக்க விழாவாற்றிய தோழர் நீலாவதியம்மையாரின் உபன்யாசம் ஆண்களைத் திடுக்கிடச் செய்தும், பெண்கள் நிலைமையை எடுத்துக்காட்டி ஆண்மக்களை வெட்கி தலைகுனியச் செய்தும்விட்டது. அது போலவே வரவேற்புத் தலைவர் தோழர் சிவராமசாமி அவர்கள் சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருப்பவர். ஆனாலும் ஆதிதிராவிடர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். ஆனாலும் தைரியமாய் முன்வந்து இந்தப் பொருப்புள்ள பதவியை ஏற்றுக் கொண்டதோடு பல தத்துவங்கள் கொண்ட உபன்யாசமானது போற்றத்தக்கதேயாகும்.

நிற்க அங்கு மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களில் ஒரு முக்கிய தீர்மானமாவது:-

“சென்னை மாகாணத்தில் தஞ்சை ஜில்லாவை ஒரு “மாடல் ஏரியா வாக” (பகுதியாக) எடுத்துக்கொண்டு சுயமரியாதை இயக்க ஜில்லா, தாலுக்கா, கிராமங்களை ஏற்படுத்தி நமது வேலைத்திட்டத்திற்கண்ட துறைகளிலும் வேலை செய்து காண்பிக்க ஒரு கமிட்டி நியமிக்க இம்மகாநாடு கேட்டுக் கொள்கிறது”

என்பதாகும்.

இது அன்று அங்கு கூடியுள்ள இளைஞர்கள் ஊக்கத்தாலும் வேகத்தின் உணர்ச்சியாலும் ஏற்பட்டது என்று சொல்லக்கூடுமானாலும் உண்மையிலேயே தஞ்சை ஜில்லாவானது இது சமயம் இயக்க சம்பந்தமான எந்த அபிப்பிராயத்துக்கும் தலை சிறந்து விளங்கத் தயாராயிருக்கின்றது என்பதில் ஆகேபபணை இல்லை. ஆனாலும் தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள பார்ப்பனர்களைவிட மிகக் குறுகிய நோக்கமே அந்த ஜில்லா மிராசதாரர்களும், செல்வவான்களும் பார்ப்பனரல்லாத வக்கீல்களில் பலரும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் கலந்துள்ளவர்களுமானவர்களின் மனப்பான்மை இருந்து வருகின்றது என்பதை ஒளிக்காமல் சொல்லித் தீர வேண்டியதாய் இருக்கின்றது.

தஞ்சை ஜில்லாவில் இதுசமயம் பார்ப்பனரல்லாதார் என்கின்ற உணர்ச்சி மேற்கண்ட கூட்டத்தார்களில் முன் இருந்ததில் 100க்கு 25 பாகம் கூட இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இதற்குக் காரணம் பார்ப்பனர்கள் தங்கள் ஜாதி உயர்வு போய் விட்டால் தங்கள் நிலை மோசமாகிவிடும் என்று எப்படிப் பயப்படுகின்றார்களோ அதேபோல் பார்ப்பனரல்லாத மிராசதாரர்

கள் முதலியவர்களும் தங்களுக்குள் ஏற்பட்ட கட்சிப் பிணக்கால் பார்ப்பனர் விரோதம் வந்தால் தாங்கள் கவிழ்ந்து விடுவோம் என்ற பயமும் பணக்காரத் தன்மைக்கு உண்டான உயர்வும், மதிப்பும் போய்விட்டால் தங்கள் நிலை மிகமோசமாய்ப் போய் விடுமே என்ற கவலையும் சேர்ந்து அவர்களை உலக நடப்பில் இருந்தே தள்ளி ஒதுக்கி வைத்து விட்டதுடன் சதாகாலமும் உத்தியோகம், பதவி, பணக்கொள்ளை என்கின்ற “பேய்கள்” பிடித்து ஆட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இதன் பயனாய் அந்த நாட்டு மிராசுதாரர்கள், பெரிய மனிதர்கள், ஸ்தல ஸ்தாபன தலைவர்கள் என்பவர்கள் பார்ப்பனரல்லாதாராய் இருந்தாலும் ஏழை மக்களின் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நன்மைகளுக்கும், விடுதலை களுக்கும் பார்ப்பனர்களைப் போலவே பெரிய எதிரிகளாகவும் முட்டுக் கட்டையாகவும் தான் இருக்கிறார்கள்.

எனவே தஞ்சை ஜில்லாவை சுயமரியாதை மாடல் சென்டராக ஆக்குவது என்பது அந்த ஜில்லாவில் உள்ள மேல்கண்ட கூட்டத்தாரின் யோக்கியதையை வெளியாக்கி பொது ஜனங்களுக்கு அவர்களிடம் இருக்கும் பயத்தையும், பயத்தினால் ஏற்பட்ட மரியாதையையும் ஒழிக்க வேண்டும் என்பதே முக்கிய காரியமாகும். இந்தக் காரியத்தை ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் செய்து வருவதுதான் சுயமரியாதைத் தொண்டின் முக்கிய தத்துவமாகும்.

ஆதலால் தஞ்சை ஜில்லா வாலிபர்கள் அவர்கள் மகாநாட்டில் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தைக் காரியத்தில் நடத்திக் கொடுப்பார்கள் என்றே கருதுகிறோம்.

அந்தப்படி இவர்கள் நடத்திக்காட்டி விட்டார்கள் என்பதற்கு அத் தாட்சி என்னவென்றால் இனிவரப்போகும் தேர்தல்களில் செல்வவான்களின் நிலை என்ன ஆகின்றது என்பதேயாகும்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 16.04.1933

போலீஸ் யோக்கியதை

உப்பு சத்தியாக்கிரக சட்டமறுப்பு காலங்களில் இருந்து போலீசாருக்கு ஒரு புதிய யோக்கியதை ஏற்பட்டுவிட்டது. அதாவது போலீசு எவ்வளவு அக்கிரமமாகவும், அயோக்கியத்தனமாகவும் நடந்துகொண்டாலும் அதற்கு எவ்வித கேள்வியும், கேழ்ப்பாடும் கிடையாது என்பதாகும். போலீசு இலாகாதலைமை அதிகாரிகளுக்கும் நிர்வாக தலைவர்களுக்கும் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் கேட்ட கேள்விகளாலும், தேசிய பத்திரிகைகள் வைத வசவுகளாலும், பொது ஜனங்கள் மண்ணை வாரித்தாற்றி “சாபம்” கொடுத்து சபித்ததாலும், புத்தியும் நாணையமும், யோக்கியப் பொருட்பும் காப்புக்காச்சி மறத்துப் போய்விட்டதுடன் அவர்களது தோல் காண்டாமிருகத் தோலுக்கு சமமாய் போய்விட்டது. இனி எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் போலீசு இலாக்காவை திருத்தவோ, அவர்களுக்கு நல்ல புத்தி வரும்படி செய்யவோ யாராலும் முடியாது என்கின்ற பதவியை அது அடைந்து வருவதாகத் தெரியவருகின்றது. இது அந்த இலாக்காவுக்கு ஒரு கௌரவம்தான் என்றாலும் நம்மைப் பொருத்தவரை இனி நம்மால் போலீசு இலாக்காவைத் திருத்த முடியாவிட்டாலும் போலீசு இலாக்காவினால் நாமாவது திருத்துப்பாடடைந்து இனிமேல் இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் நம் கண்ணில் தென்படாமலும், காதில் கேட்கப்படாமலும் உள்ள நிலையை அடையவேண்டியது அவசியம் என்று கருதுகின்றோம். ஏனெனில்,

சமீப காலத்துக்குள் இரண்டு இடங்களில் போலீசு அட்ரீழியம் ஏற்பட்டு விட்டது.

ஒன்று காரைக்குடியில் ஒரு நாட்டுக்குக் கோட்டை நகரத்து வாலிப ரையும் மற்றும் இரு தோழர்களையும் தெருவில் நடக்கும் போது அடித்து துன்புறுத்தி அரஸ்ட் செய்தது.

இரண்டு நீடாமங்கலத்தில் தோழர் கே. ராமையாவையும் மற்ற இரு நண்பர்களையும் தெருவில் நடக்கும் போது ஒரு நண்பரை யார் அடிக்கிறார் என்று ஒருவர் தலை நிமிர்ந்து பார்த்ததற்காக அடித்து துன்புறுத்தி அரஸ்ட் செய்து மூன்று நாள் தண்டித்து கொடுமைப்படுத்தியது ஆகிய காரியங்களுக்கும் மற்றும் அவர்கள் குடிகாரன், வெறிகாரன் போலும் கீழ் மக்கள் என்ப

வர்கள் போலும் வைவதும் நடந்து கொள்ளுவதுமான காரியங்களைப் பார்த்தால் இதன் உண்மை விளங்கும்.

சுயமரியாதைக்காரர்கள் எந்த இடத்திலாவது இதுவரை போலீசு அல்லது நீதி நிர்வாக இலாகா உத்திரவுகளை மீறியோ அல்லது சட்டம் என்பதற்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்தோ இருந்தால் இவ்வித காரியங்களைப்பற்றி பேசுவோ, எழுதவோ ஒருநாளும் வெளிவர மாட்டோம். அனாவசியமாய் பார்ப்பனர்கள் இடம் கூலி பெறவும் அகஸ்மாத்தாய் தங்கள் அயோக்கியத்தனமான நடவடிக்கைகளும் முட்டாள்தனமான நடவடிக்கைகளும். பிரசங்கத்தில் வெளியாய் விட்டதாகக் கருதிக்கொண்டும் இந்தப் படி நடந்து கொண்டால் அதன் எல்லை முழுவதையும் பார்த்து விட வேண்டும் என்றும் அந்த இலாக்காவின் யோக்கியதையை வெளிப்படுத்தி விட வேண்டும் என்பது தான் நமது கருத்து.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 16.04.1933

“தொழிலாளர் நிலைமை”

நமது கவனத்தை அரசாங்கத்தாரும் வேறு ஏதாவது ஒரு வழியைக் காட்டித் திருப்பி விடுவார்கள். ஆனால் உண்மையில் முதலாளிகளின் ஆதிக்கத்திற்கும், அன்புக்கும் விரோதமில்லாமலே தான் அரசாங்கத்தார் நடந்து கொள்ளுவார்கள். அப்படிக்கில்லா விட்டால் அரசனுக்கும், அவனுடைய சிப்பந்திகளுக்கும் உலை வைக்க உடனே முதலாளி வர்க்கம் வேலை செய்ய ஆரம்பித்துவிடும். உண்மையில் தொழிலாளிகளுக்கு தீங்கு இழைத்துக் கொண்டிருப்பது முதலாளி வர்க்கம் தான் என்பதை மக்கள் அறியமுடியாமல் பல தேச பக்தர்கள் என்பவர்கள் முதலாளிகளிடம் கூலி பெற்றுக்கொண்டு நம்மை சர்க்கார் பக்கம் திருப்பி விட்டு விடுகிறார்கள். இப்போதும் இந்நாட்டில் உள்ள கஷ்டத்திற்கு காரணம் சர்க்கார் என்றுதான் நீங்கள் கருதுகிறீர்களே தவிர முதலாளிகள் என்று நீங்கள் கருதுவதில்லை. சர்க்காரால் தொழிலாளிக்கு அதிக நஷ்டமில்லை.

இத்தேசத்திற்கு வெளிநாட்டு சர்க்கார் வருமுன் தொழிலாளிகள் எல்லாரும் எந்தவிதமான தொழில் செய்பவராக இருந்தாலும் அவர்களது சோற்றுக்கு மட்டும் கணக்குப் பார்த்து கூலி கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. மாதம் மாதம் சாப்பாடு மட்டும்தான் போட்டு தினம் 24 மணியில் 20 மணி நேரம் வரை மாடுகளைப்போல் வேலை வாங்கிவந்தார்கள். அதிலும் இந்திய சுதேச அரசர்கள் அரசாண்ட காலத்தில் மக்களை ஆடுமாடுகளைப்போல பட்டியில டைத்து வைத்துத்தான் வற்புறுத்தி வேலை வாங்கினார்கள். அதற்கு முன் அரசாண்ட இராமன், கிருஷ்ணன் என்பவர்களின் காலத்திலோ தொழிலாளர்களின் நிலைமையைக் கேட்க வேண்டியதில்லை. மனுதர்ம முறை தவறாமல் தான் வேலை வாங்கி இருப்பார்கள் என்பதில் என்ன சந்தேகம். காளிக்கும், கருப்பனுக்கும் மனிதர்களைப் பலி கொடுப்பார்கள். அக்காலத்திலும் தொழிலாளர்கள் நிலை மிக மோசமாகவேதான் இருந்துவந்ததற்கு ஆதாரமுண்டு. அன்னியர் அரசு வேண்டாமென்றால் அதை விடக் கொடுமையான அரசு வருணாச்சிரம அரசு என்பது, ஆகவே அது சுதேசி அரசானாலும், காந்தி அரசானாலும் நமக்கு வேண்டியதில்லை. எந்த அரசாங்கம் இந்நாட்டில் ஏற்பட்டாலும் மேல் கீழ் ஜாதி முதலாளி, தொழிலாளி பிரிவு ஆகிய வேற்றுமை நிலை ஒழிக்கப்படும்வரை நாம் முட்டிக்கொள்ள வேண்டியது தான். உயிரையும் விடும்படியான கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டியதுதான்.

மேனாடுகளில் அன்னிய அரசு, ராஜா அரசு ஆகியவை இல்லாத சதேச அரசு, குடி அரசு நாடுகள் பல இருக்கின்றன. ஆயினும் அவை பேருக்குத் தான் ஜனங்கள் ஆட்சி என்பது தவிர அரசாட்சி செலுத்துவது ஆதிக்கம் வகிப்பது எல்லாம் பணக்காரக்கூட்டம் தான். அங்கு இன்று லட்சக்கணக்கான, கோடிக்கணக்கான தொழிலாளிகள் பட்டினிதான் கிடந்து வாடுகிறார்கள். உலகத்தில் குபேரநாடு என்று சொல்லப்படும் அமெரிக்காவின் யோக்கியதைப் பற்றி வெளியில் சொல்லவேண்டியதில்லை. அங்குதான் வேலையில்தான் திண்டாட்டம் இன்னும் அதிகமாக இருக்கிறது. 1/2 கோடி மக்களுக்கு வேலையில்லை, பட்டினி தான் இருக்கிறது. அங்கு வேறு நாட்டான் வந்து அரசாளவில்லை. ஒரு அரசன் இருந்து அரசாள வில்லை. உள்ளூர்க்காரன்-சொந்தக்காரன்-குடிகள் தான் அரசாளுகிறான். அப்படியிருந்தும் தொழிலாளியின் நிலையானது ஏன் இவ்வளவு கேவலமாக வந்திருக்கிறது என்பதை கவனித்தால் காரணம் விளங்காமல் போகாது. இந்தியாவில்தான் “வேள்களைக் காரன் அரசாளுகிறான் இதனால் வேலை இல்லை கஷ்டம் பஞ்சம்,” என்று குறை கூறப்படுகிறது. அவசர சட்டங்கள், அடக்கு முறைகள் என்று அவர்ப்படுகிறது. ஆனாலும் ஆங்கில அரசாட்சியிலும் அல்லது இனி வரப்போகும் காந்தி அரசாட்சியிலும், இங்குள்ள தொழிலாளிகளுக்கு என்ன பயன் ஏற்படும். கருப்பன் அரசாண்டால் இன்னும் ஒரு 50 சங்கராச்சாரியும் ஊருக்கு 10 மடமும் 20 கோவிலும் ஏற்பட்டு இன்றும் மக்களை கொள்ளையடிக்கப் பட்டு மக்களை ஒன்றுபடவிடாமல் சாதிக்கு சாதி சட்டம்போட்டு நசுக்குவதைத் தவிர வேறு என்ன வழிபிறக்கும்? என்பது இதுவரை சுயராஜ்யம் கேட்கும் தேசியவாதிகள், தேசபக்தர்கள் மகாத்மாக்கள் சொல்வதிலிருந்தும், எழுதுவதிலிருந்தும் தெரியவில்லையா? ஆங்கில ஆட்சியிலேனும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நன்மை செய்வதாக ஏதோ 100-க்கு 4, 2 அனுகூலங்கள் ஏற்பாடு செய்ததாக, செய்வதாக சொல்லப்படுகிறது. கொள்ளை, திருட்டு, ஜாதிமுறை இவைகள் தடுக்கப்படுவதற்கு கடுமையான சட்டங்கள் கையாளப்படுகிறது துவேஷமிருக்கக்கூடாது என்று சொல்லிக் கொள்ளப்படுகிறது.

ஆயினும் இப்போதுதான் சங்கராச்சாரி இங்கு தங்கப் பல்லாக்கு போட்டு மனிதன் மேல் சவாரி செய்கிறான். பார்ப்பானோ பகற்கொள்ளையடிப்பது போன்று அவனுக்குத் துணையாக வருகிறான். பாதிருக்களோ மக்கள் அறிவைக் கெடுத்து மோட்சத்திற்கு அனுப்ப உபதேசிக்கின்றனர். முல்லாக்கள், புரோகிதர்கள் என்பவர்களின் கொடுமையிலிருந்து மக்களை மீட்க வழியைக் காணோம். காட்டுமிராண்டி தனமாகவே எல்லா மதக் காரர்களாலும் உற்சவம் பண்டிகைகள் கொண்டாடப்படும் நரபலிகூட கொடுப்பதும் சரி என்று மக்கள் மனதில் பதிந்திருக்கும் எண்ணத்தையும் மாற்றும் முறையில் எதுவும் கவலை எடுத்துக் கொள்ளக்காணோம்.

ஆனால் சுயராஜ்யம் என்றும் மதம் என்றும் அதுவும் மதஒழுக்கம் வருணாச்சிரமம், தவறாமல் சுயராஜ்யம் வேண்டும் என்றும் கேட்கின்றார்கள்

அவர்களது கோரிக்கைப்படி சுயராஜ்யம் வந்துவிட்டால் அதில் தொழிலாளர்கள் நிலைமை தீண்டப்படாதார் நிலைமை, தாழ்த்தப்பட்ட பார்ப்பனரல்லாதார் நிலைமை என்ன ஆகும் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

எந்த ராஜா எந்த தேசத்திலானாலும் இந்தியாவிலானாலும் ஆண்டாலும் இங்கு பாடுபடுபவன் நாளெல்லாம் பாடுபட்டு மடியவும் சோம்பேறி இருந்து தின்கவும் தான் இருக்கிறதே ஒழிய வேறு வழி என்னவென்று கேட்டால் உடனே பதில் சொல்லாது மழுப்பிவிட்டு எல்லாம் சுயராஜ்யம் வந்தால் சரியாகப் போய்விடும் என்பான். சுயராஜ்யத்தில் எப்படி சரியாகப் போய்விடும் என்று கேட்டால் அரசாங்கம் செய்வது தான் தப்பு இந்நாட்டில் அன்னிய அரசாங்கம் இருப்பதுதான் இத்தனைக்கும் காரணம் என்று அரசாங்கத்தை ஒழிக்க வரும்படி தூண்டுவான். ஆனால் அரசாங்கத்தை எதிர்க்கும்படி காட்டிவிட்டு அவன் மட்டும் ஜட்ஜியாகவோ, வக்கீலாகவோ மாதம் 4000, 5000 சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு தன் பிள்ளை குட்டி பந்துக்களுக்கும் அரசாங்கத்திலே அதிகாரம் வாங்கிக் கொடுத்து தையியம் ஏற்படுத்திக் கொள்வான். அன்னிய பாஷை விரோதம், அடிமைப்படுத்தியை வளர்க்கும் என்றும் இனி பள்ளிக்கூடங்களுக்கு செல்லாதீர்கள் என்றும் உங்களுக்கு உபதேசம் செய்ய ஆரம்பிப்பார்கள். ஆனால் தமது குழந்தைகளை மட்டும் எம். ஏ., பி.ஏ., படிக்கவைத்து மேல் படிப்புக்குச் சீமைக்கு அனுப்பி அங்கிருந்தே உத்தியோகத்தோடு வந்து சேர வழிசெய்து கொள்வான். தொழிலாளியின் மக்கள் அவன் சொல்வதையே சரி என நம்பி நாளெல்லாம் பாடுபட்டு முட்டாள்களாக, முதுகெலும்பு ஓடிய வேலை செய்து மீதமிருக்கும் 2, 1 ரூபாயும் சங்கராச்சாரிக்கும், மாரியம்மனுக்கும் கொட்டிவிட்டு மோட்சத்திற்கு போக வழி கேட்பார்கள். தனது செல்வாக்கு இன்னும் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக இருப்பதற்கும் தனது சூழ்ச்சிகள் மறைக்கப்படுவதற்கும் தொழிலாளர்களின் விழிப்பை மடக்கி விடுவதற்கும் தான் முதலாளி அன்னிய அரசாங்கத்தை சுட்டிக் காட்டுகிறான். முதலாளிகளின் கூலிகளில் தான் சுயராஜ்யம் பேசுகிறார்கள். தொழிலாளித்துவம் இங்கு நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணம் இதுதான் என்று அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

வெளிநாட்டிலிருந்து துணி வந்து இந்தியாவில் விற்றாலும் இந்தியா விவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்து வெளிநாட்டில் விற்றாலும் லாபம் யாருக்கு கொள்ளை லாபம் சம்பாதிப்பது முதலாளி கூட்டம் தானே. தொழிலாளி அவன் தேவைக்குத் தகுந்ததைச் செய்து கொடுக்கவேண்டியது அன்றி இவன் அடையும் ஊதியம் ஏதாவது உண்டா? மத்தியிலிருக்கும் தரகனுக்கு கிடைக்கும் லாபம்கூட தொழிலாளி - உற்பத்தி செய்கிறவன் - நெசவுக்காரன் ஆகியவனுக்குக் கிடைப்பது இல்லை. (தொடரும்)

குறிப்பு: 02.04.1933 குடி அரசு - அனுப்ப பாளையம் சொற்பொழிவு தொடர்ச்சி

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 16.04.1933

ரஷ்ய நீதி

ரஷ்ய தேச ஆட்சியின் கொள்கையை உலகம் முழுவதுமே வெருக் கப்பட வேண்டும் என்கின்ற எண்ணத்தோடு பிரசாரம் செய்து வருவதாய் காணப்பட்டு வருகின்றது. எது போலவென்றால் சுயமரியாதை இயக்கக் கொள்கைகள் பெரிதும் பார்ப்பனர்களுக்கு விரோதமாய் இருந்ததால் பார்ப்பனர்களின் செல்வாக்கால் அது ஒரு காலத்தில் எப்படி எல்லா மக்களாலும் வெறுக்கப்பட வேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்வதாய் காணப்பட்டதோ அதுபோல்.

ரஷியா ஆட்சிக் கொள்கையானது சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட வேண்டுமானால் அது உலக பணக்காரர்களுக்கு விஷம் போன்றதும் ஏழை மக்களுக்கு “சஞ்சீவி” போன்றதுமாகும். இன்றைய உலகம் பணக்காரர்கள் கையில் சிக்குண்டு, பணக்காரர்களுக்கு அடிமைப்பட்டு, பணக்காரர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருப்பதால் பணக்காரர்கள் 100க்கு 10- பெயர்களே யாயினும், அவர்களே உலக மக்களாகக் காணப்படுவதும், ஏழை மக்கள் 100க்கு 90-பேர்களாயினும் அப்படி ஒரு கூட்டம் இருப்பதாக உலகுக்கு ஞாபகத்துக்கே வரமுடியாமலும் இருந்து வருகின்றது.

ஆனால் ரஷ்யாவிலோ அப்படிக்கில்லாமல் பணக்கார ஆதிக்கம் ஒழிந்து ஏழைமக்கள் பணக்காரர்கள் கையினின்று விடுபட்டு சுதந்திரம் பெற்று ஏழை-பணக்காரன், முதலாளி-தொழிலாளி என்கின்ற வேற்றுமை இல்லாமல் எல்லோரும் ஒரே இனம் (அதாவது மனித இனம்) என்கின்ற தலைப்பில் எல்லோரும் ஓர் குடும்ப மக்களாய் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

இந்த நிலை பணக்காரர்கள் புரோகிதர்கள் ஆதிக்கமுள்ள நாடுகளுக்கு எதிரான நிலையானதினால் பணக்கார உலகம் ரஷியாவை தூற்றவும், பழிக்கவும், வெறுக்கவும், விஷமப் பிரசாரம் செய்யவும் ஆன காரியங்களில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருப்பதில் அதிசயமொன்றுமில்லை. இந்த நான்கைந்து வருடகாலமாக ரஷியாவைப் பற்றி பலவாறு அதாவது ரஷிய மக்களுக்கு போதிய ஆகாரமில்லை யென்றும், கோடிக்கணக்கான மக்கள் பட்டினியால் வாடி மடிகின்றார்கள் என்றும், கொடுங்கோன்மை முறையால் ஆளப்பட்டு வருகின்றதென்றும், அந்நாட்டு ஆட்சியில் நீதி என்பதே கிடையாது என்றும்,

மற்றும் பலவிதமாக அதைத் தூற்றிப் பழித்து, இழித்து பிரசாரங்கள் செய்யப்பட்டு வந்தன. அங்குள்ள நன்மைகள், மேன்மைகள் எதுவாயினும் அவற்றை பரிசுத்தமாய் வடிகட்டினாற்போல மறைத்தும் வந்தன. எப்படி இருந்தும், எவ்வளவு விஷமப் பிரசாரம் செய்தும், சூரிய வெளிச்சத்தை உள்ளங்கையால் மறைக்க முடியாதுபோல ரஷியா நிலைமை இப்போது உலக மக்களுக்கு வெளியாகின்றது. வரவர ரஷிய சேதிகளின் உண்மையை வெளிப்படுத்தும் விஷயத்தில் ஜனங்களுக்குள்ள பயம் நீங்கியும் வருகின்றது. அது மாத்திரமல்லாமல் இந்த 4, 5 மாத காலமாய் ரஷிய சேதிகளை வெளிப் படுத்துவது ஒரு நாகரீகமாயும், ரஷிய சேதிகளைப் பற்றிப் பேசுவது ஒரு சத்தகால கேடிபமாகவும் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதன் பயனாய் இப்போது ரஷிய சேதிகள் இல்லாத பத்திரிகைகளும், ரஷியா பிரஸ்தாபமில்லாத பிரசங்கங் களும் மிகமிக அருமையாகப் போய்விட்டது என்பதை நாம் எடுத்துக்காட்ட வேண்டியதில்லை. ஆகவே ரஷிய பூச்சாண்டி திரை நீங்கப்பட்டு வெட்ட வெளிச்சத்தில் வெள்ளைக் கண்ணாடி மூலம் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்து வருகின்றது.

சமீப காலத்தில் ரஷியாவைப் பற்றி ஒரு பரபரப்பு இருந்து வந்தது நெயர்களுக்கு தெரிந்திருக்குமென்றே எண்ணுகின்றோம்.

அதாவது ரஷிய ஆட்சியானது சில பிரிட்டிஷ் பிரஜைகளின் மீது குற்றம் சாட்டி சிறை பிடித்து வைத்திருப்பதாயும், அதுபழிவாங்கும் எண்ணத் துடன் கற்பனையாய் செய்யப்பட்டிருப்பதாயும், ஆனதினால் ரஷ்யாவுடன் பிரிட்டிஷ் எவ்வித சம்பந்தமும் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்றும், வியாபாரத் துறையில் ரஷிய வியாபாரத்தை நிறுத்தி அந்தச் சரக்கு பிரிட் டிஷுக்குள் வராமல் தடுத்துவிட வேண்டுமென்று பல புதிய சட்டங்களையும் செய்தும் அதன் மூலம் ரஷிய வியாபாரத்தை பகிஷ்கரிக்கவும் முயற்சித்து வந்தது யாவருமறிவார்கள்.

விஷயம் என்னவென்றால் ரஷியாவில் இயந்திரத் தொழில் முறை விருத்திக்கு அனுகூலமான மின்சார விசை நிலையங்கள் கொஞ்சகாலமாக ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் பழுது ஆய்க்கொண்டு வந்ததுடன் அதனால் ரஷியத் தொழில் முறை கெட்டு பெரிய நஷ்டம் ஏற்பட்டும் வந்தது. ரஷ்ய ஆட்சி நிர்வாகிகள் இதைப்பற்றி சந்தேகப்பட்டு அதன் காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்க முயன்றதில் சில பிரிட்டிஷ் கம்பெனிக்காரர்களின் நன்மைக்காக ரஷ்யா விலுள்ள சில பிரிட்டிஷ் இஞ்சினீர்கள் சில ரஷ்யர்களுக்கு லஞ்சம் கொடுத்து அவர்களைக் கைவசப்படுத்தி அதன்மூலம் அங்குள்ள மின்சார நிலையங் களுக்குக் கெடுதியை விளைவித்து வந்தார்கள் என்பதாகக் கண்டு பிடிக்கப் பட்டு அந்த பிரிட்டிஷ் இஞ்சினீயர்களையும் அதற்கு உளவாயிருந்த ரஷ்ய சதிகாரர்களையும் கண்டுபிடித்துச் சிறை செய்து அவர்கள் மீது சட்டப்படி நடவடிக்கை நடத்த ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். இந்த விஷயத்தை பிரிட்டிஷ்

முதலாளி வர்க்கம் அறிந்து இதனால் தங்களுக்குப் பெரிய உலகப்பழியும் அவமானமும் வந்து விட்டதே என்று கருதி இச்செய்கைகளை மறைக்க ஆசைப்பட்டு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் மூலம் ரஷ்யரை மிரட்டிப் பார்த்த தல்லாமல் ரஷ்யாவின் மீது பழியும் சுமத்தினார்கள்.

ஆனால் ரஷ்யர்கள் இவை எதற்கும் பயப்படாமல் தைரியமாய் அது விஷயத்தில் தாங்கள் செய்ய வேண்டிய காரியத்தைச் செய்து உலகத்தின் முன்பு தங்களுடைய திறனையும், தைரியத்தையும் நியாயம் வழங்கும் முறையையும் காட்டிக்கொண்டார்கள். எப்படி என்றால் இந்த சதிக்குற்றத்தில் சம்மந்தப்பட்ட 18-குற்றவாளிகளில் பிரிட்டிஷ் குற்றவாளிகள் 6-பெயர்கள் (இவர்கள் ஆறு பேர்களும் பிரிட்டிஷ் இஞ்சினீயர்களாவார்கள். மீதி ரஷிய குற்றவாளிகள் 12 பேர்கள். இந்த பதினெட்டு பெயர்களையும் நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தி வெளிப்படையாய் எதிரிகளுக்கு தகுந்த வக்கீல்களை வைத்து வாதாட சந்தர்ப்பம் கொடுத்து அந்த வக்கீல்களுக்கு யோசனை சொல்லவும் விசாரணையின் யோக்கியதையை கவனிக்கவும் தக்க வண்ணம் பிரிட்டிஷ் பிரதி நிதிகள் வந்து கோர்ட்டில் ஆஜராக சம்மதித்தும் விசாரணை நடத்தி வந்தார்கள். இந்த விசாரணையால் பிரிட்டிஷ் இஞ்சினீயர்களான குற்றவாளிகள் சிலர் தங்கள் குற்றங்களை தங்கள் வாய் மூலமாக ஒப்புக்கொள்ளவும் நேர்ந்து விட்டதுடன் சாക്ഷிகள் மூலம் குற்றங்கள் தாராளமாய் ரூஜாவும் ஆகிவிட்டன.

இதன் மீது ரஷ்ய நீதிபதியானவர் பிரிட்டிஷ் குற்றவாளிகள் 6 பேர்களில் ஒருவருக்கு விடுதலையும் இருவருக்கு முறையே 3 வருஷம் 2 வருஷம் வீதம் தண்டனையும், மூவருக்கு தேசப் பிரஷ்டமும் செய்துவிட்டு, ரஷ்யக் குற்றவாளிகள் பன்னிருவர்களில் ஒருவரை விடுதலை செய்து விட்டு பாக்கி பேர்களை 10 வருஷம் 8வருஷம் 2 வருஷம் 3வருஷம் வீதமும் இதில் ஒரு பெண்ணும் இருந்ததால் அவருக்கு 1½ வருஷமும் தண்டனை விதித்தார்கள். அப்பீலுக்கும் இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

இதிலிருந்து ரஷ்ய ஆட்சி நீதி வழங்கும் முறையை ஒருவாறு உணரலாம். இந்தக் குற்றங்களை சாதாரண குற்றம் என்று யாரும் சொல்லிவிட முடியாது. இதன் உள் எண்ணமும் இதனால் ஏற்படக்கூடிய நஷ்டமும் எவ்வளவு கடுமையானது என்பதை நாம் விவரிக்க வேண்டியதில்லை. இப்படிப்பட்ட குற்றம் ரஷ்யர்கள் பிரிட்டிஷுக்குள் வந்து செய்திருந்தால் அது எப்படிப் பாவிக்கப்பட்டு எவ்வித தண்டனை அளிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதை அவரவர்கள் சொந்த முறையில் யோசித்துப் பார்த்தால் தெரிய வரும். அப்படிப்பட்ட இந்த கடுமையான சதிக்குற்றத்திற்கு இருவருக்கு 2-வருஷம் 3-வருஷம் தண்டனையும் மற்ற மூவருக்கு தங்கள் நாட்டை விட்டு அவர்களது சொந்த நாட்டுக்குப் போய் விடும்படியும் தீர்ப்புச் செய்திருக்கிறார்கள் என்றால் இதற்கு மேலான காரணியமும், அருளும் உள்ள நீதி இந்த உலகத்தில் எங்காவது கிடைக்கமுடியுமா? என்பதை யோசித்தால் ரஷ்ய

நீதியின் பெருமை விளங்கும். இந்த நீதி “ராம” ராஜ்யத்திலோ அல்லது சுயாட்சி தேசத்திலோ கூட எதிர்பார்க்க முடியுமா என்பதும் யோசிக்கத் தக்கதாகும்.

இது இப்படியிருக்க இதன் உண்மையையும் யோக்கியதையும் பார்த்து பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வரலாம் என்கின்ற யோசனை சிறிதுமின்றி வேண்டுமென்றே அவசரப்பட்டு ரஷியர்கள் மீது உலக மக்களுக்கு வெறுப்பு ஏற்படும் படி தூற்றப் பழித்து சில பகிஷ்கார முறைகளை கையாடினதும் பிரிட்டிஷாரின் புத்திசாலித்தனத்தையோ, ராஜ தந்திர முறையையோ நல்ல எண்ணத்தையோ காட்டுவதாக இல்லாமல் போனது குறித்து யாரும் வருந்தாமல் இருக்க முடியாது.

எப்படியிருந்த போதிலும் இந்த தடபுடல் விஷமப் பிரசாரத்தின் பயனாய் ரஷியாவுக்கு நன்மையே ஏற்பட்டது என்றதான் சொல்லவேண்டும். எப்படியெனில் ரஷியாவின் நீதியை உலகம் அறிய ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது என்பதேயாகும்.

நிற்க ரஷியாவின் மீது எப்படியாவது ஒரு சமயத்தில் ஏதாவது ஒரு சாக்கை வைத்து (“நீ இல்லாவிட்டாலும் உன் தந்தையாவது செய்திருப்பான்” என்கின்ற ஆட்டுக்குட்டி-ஓநாய்க் கதையைப் போல்) ஒரு குற்றம் சுமத்தி அதனிடம் வம்புச் சண்டைக்குப் போயாவது ரஷியாவில் இன்று நடைபெறும் பொதுவுடமை ஆட்சியை ஏழை மக்களுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் அனு கூலமான ஆட்சியை ஒழித்து மற்ற நாடுகளில் நடைபெறுவது போன்ற பணக் கார ஆட்சியை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் இந்த உலகில் இன்று பிரிட்டிஷாருக்கு மாத்திரமல்லாமல் எல்லா தேசத்து ஆட்சிக்காரர்களிடமும் இருந்து வருகின்றது. அதற்கு ஆங்காங்குள்ள முதலாளிகளாலும், பாதிரி, புரோகிதர்களாலும் தண்ணீர்விட்டு பாதுகாத்தும் வரப்படுகின்றது. ஆனாலும் ஏழைமக்கள் சரீரத்தில் பாடுபட்டு தொழில் செய்து வாழும் மக்கள் கண்விழித்து சுயமரியாதை உணர்ச்சி பெற்று விட்டதால் முதலாளி ஆட்சியின் எண்ணங்கள் கருகி வாடி வருகின்றன.

அன்றியும் ரஷிய ஆட்சி “முதலாளித்துவ ஆட்சிகளின் தயவினாலோ அல்லது கருணையினாலோ நாம் வாழலாம்” என்கின்ற எண்ணத்தின்மீது ஒரு சிடுக்கை நேரம்கூட இல்லை. ஆனால் அதற்கு பதிலாக இந்த உலக முதலாளிகள் மாத்திரமல்லாமல் இன்னும் “செவ்வாய் மண்டல” முதலாளிகளின் எதிர்ப்பையும், அவர்களது சக்தியையும், சூழ்ச்சிகளையும், நன்றாய் அறிந்து எந்த நேரமும் எதிர்பார்த்து நின்று கொண்டு இருக்கின்றது. அது எப்படிப்பட்ட யுத்தத்தையும் வரவேற்று ஒரு கை பார்த்து விட துணிந்து இருப்பதுடன் உலக முழுமைக்கும் தன்னுடைய ஆட்சிக் கொள்கையை உகந்தளித்து உதவி புரியக் காத்தும் இருக்கின்றது.

ஆனால் ஏழை மக்களுக்கும் கஷ்டப்பட்டு பாடுபடும் தொழிலாளி மக்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் உண்மையான சுயமரியாதை உணர்ச்சி உண்டாக்க வேண்டியதுதான் இப்பொழுது பாக்கியிருக்கின்றது.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 23.04.1933

ஒன்பதாவதாண்டு

நமது “குடி அரசு”க்கு எட்டாண்டு நிறைந்து ஒன்பதாமாண்டு துவக்கமாகின்றது என்னும் விஷயத்தை அறியும் வாசகர்கள் மகிழ்ச்சி அடையாமல் இருக்க மாட்டார்கள்.

குடி அரசு தோன்றும் போது இன்னாட்டில் எல்லாத் துறையிலும் செல்வாக்குப் பெற்று, சகல விதத்தும் ஆதிக்கம் அடைந்து, மக்களை வஞ்சித்து அழுத்தி வைத்திருந்த பார்ப்பனர்களுக்கு விரோதமாகவே காணப்பட்டது. அதன் பயனாய் குடி அரசு எங்கு பார்த்தாலும் “பார்ப்பனத் துவேஷமயமாக”வே விளங்கி வகுப்புத் துவேஷியாயிற்று. இதன் பயனாய் சர்வ வல்லமையுடைய பார்ப்பன சமூகத்தினுடையவும், பார்ப்பன பத்திரிகைகளினுடையவும், பார்ப்பன அதிகாரிகளினுடையவும் சர்வ சக்தி கொண்ட எதிர்ப்புகளை சமாளித்து முதல் ஆண்டைக்கழித்து இரண்டாம் ஆண்டில் பிரவேசித்தது.

இரண்டாமாண்டில் அப்பார்ப்பனர்களின் “வஜ்ஜிராயுத” மாய் இருந்த “காங்கிரசிற்கு விரோதமாய்”த் தோன்றி அதனோடு வாதாட வேண்டியதாகி குடி அரசு தேசத்துரோகியாக விளங்கி தேசிய வாதிகளின் எதிர்ப்புக்கும், தொல்லைக்கும் ஈடு கொடுத்து வந்தது. இந்த சமயத்தில் குடி அரசு தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய வேலை மாத்திரம் அல்லாமல் பார்ப்பனர்களாலும், அவர்களது ஆயுதங்களான காங்கிரசினாலும் முறியடிக்கப்பட்டு மூலையில் உட்கார வைக்கப்பட்டிருந்த ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கும் உழைக்க வேண்டியதாகி அதன் பயனாய் குடி அரசு “சர்க்கார் தாசனாக” விளங்கிற்று. எப்படியோ ஒரு விதத்தில் காங்கிரசினுடையவும் தேசபக்தர்களுடையவும் எதிர்ப்புகளையும், தொல்லைகளையும் சமாளித்து இரண்டாம் வருஷத்தைக் கடந்து மூன்றாம் வருஷத்தில் பிரவேசித்து விட்டது.

மூன்றாம் வருஷமும் குடி அரசு மேற்கண்ட மகத்தான எதிர்ப்புகளில் சிக்கி சண்ட மாருதத்தில் சிக்கிய குப்பை கூளம் போல் பறக்கடிக்கப்பட வேண்டி இருந்தாலும் அவ்வெதிர்ப்புகளைச் சிறிதும் லக்ஷியம் செய்யாமல் அதிலிருந்து மற்றுமோரடி-முன்னேறிற்று என்று சொல்லும்படியாக பார்ப்பன அஸ்திவாரங்களான சாஸ்திரம், புராணம், இதிகாசம் என்று சொல்லும்படியான

மகத்தான செல்வாக்கும், மதிப்பும், மரியாதையும் பெற்றிருந்த ஆதாரங்களுக்கும் விரோதமாய் தோன்றி குடி அரசு எங்கு பார்த்தாலும் “இந்து மதத்துவேஷியாய்” விளங்கி பார்ப்பனர்கள், காங்கிரசுக்காரர்கள், ஆகியவர்களுடைய எதிர்ப்புக்கு மாத்திரமல்லாமல் இந்து சமூக பண்டிதர்கள் பாமர மக்கள் என்பவர்கள் எல்லோருடைய எதிர்ப்புக்கும், தொல்லைகளுக்கும் ஆளாகி அதிலிருந்தும் மீண்டு மூன்றாம் ஆண்டைக் கடந்து நான்காம் ஆண்டில் பிரவேசித்து விட்டது.

நான்காம் ஆண்டில் குடி அரசு இந்து மதம் என்னும் பழம் பெரும் பூதத்தோடு வெளிப்படையாய் போர் புரிய ஏற்பட்டது மாத்திரமல்லாமல் பார்ப்பனியத்துக்கும், காங்கிரசுக்கும், இந்து மதத்துக்கும் அபயஸ்தம் கொடுத்து “உலகம் போற்றும் மகாத்மா” என்று விளங்கிவந்த தோழர் காந்தியாருடன் போராடவும் அவரது “சக்ராயுதம்” ஆகிய கதருடன் போராடவுமான ஒரு கஷ்டத்தில் சிக்கி இந்தியா முழுவதுமுள்ள இந்திய மக்கள் எல்லோருடையவும் எதிர்ப்புக்கும் ஆளாகி ஆலையில் சிக்கிய கரும்பு போல் நசுக்குற்று சத்து வேறு சக்கை வேறாகப் போய் விட வேண்டிய நிலைமையை சமாளித்து நான்காம் ஆண்டைக் கடந்து ஐந்தாம் ஆண்டில் பிரவேசித்து விட்டது.

ஐந்தாம் ஆண்டில் குடி அரசு பார்ப்பனர், காங்கிரஸ், மத ஆதாரங்கள், தோழர் “மகாத்மா” காந்தி, “கதர்” என்பவைகளின் யோக்கியதைகளை வெளியாக்கி அவதிப்பட்டு அது சம்பந்தமான எதிர்ப்புகளை சமாளிக்கின்ற கஷ்டத்தோடு இல்லாமல் சர்வ சக்தியும், சர்வ வியாபகமும் கொண்டது என்று சொல்லப்படும் “கடவுள்” உடனேயும் போராடவேண்டிய அளவுக்கு “பச்சை நாஸ்திகமாகி” உலகிலுள்ள எல்லா மக்களுடைய வெறுப்பும், அதிருப்தியும், எதிர்ப்பும் சமாளிக்க வேண்டியதாகி ஓரளவு அதிலிருந்தும் சமாளித்து ஐந்தாம் ஆண்டைக் கடந்து ஆறாவது ஆண்டிற்குள் பிரவேசித்து விட்டது.

ஆறாவது ஆண்டில் குடி அரசுக்கு சற்று பொது ஜன எதிர்ப்பு பல மாகத் தோன்றியதாக சிலர் நினைத்தவுடன் குடி அரசு குன்றி விடுமோ என்று கருதிய சிலர் அதாவது குடி அரசின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டும் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டும் வாழ்க்கையை நடத்தத் தீர்மானித்திருந்த சில “சுயமரியாதை நண்பர்களின்” ஆசைக்கு பங்கமேற்பட்டதால் அக்கூட்டத்தினர்களின் எதிர்ப்புக்கும் ஆளாகியதோடு குடி அரசை ஆதரிப்பவர்களாக வேஷம்போட்டுபயனடைந்து கொண்டிருந்த சில “பெரிய மனிதர்கள்” (அதாவது ஜஸ்டிஸ் கட்சியார்கள்) என்பவர்களுடைய அதிர்ப்புக்கும், அலட்சியத்திற்கும் ஆளாகவேண்டி இருந்தது. இதை சமாளிப்பது ஒரு முக்கிய காரியமாய் இருந்தாலும், முற்பட்ட புதிய எதிர்ப்புகளையும் அது அடையத் தவரவில்லை. அதுமாத்திரமல்ல, ஆறாவது ஆண்டில் “எல்லா மதங்களுக்கும் விரோதி” என்ற பெயரையும் பெற்றது.

எப்படி இருந்தும் இவையனைத்திற்கும் தலைகொடுத்து ஆறாவதாண்டைக் கடந்து ஏழாம் ஆண்டில் பிரவேசித்து விட்டது.

ஏழாம் ஆண்டோ மிக மிக நெருக்கடியான ஆண்டாய் கழிய வேண்டியதாயிற்று. “சகல மதங்களும் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்” என்று வெளிப்படையாய் தீர்மானம் போடப்பட்டுவிட்டது. ஏழை பணக்காரத் தன்மை அழிக்கப்படவேண்டுமென்றும் பிரசாரம் தொடங்கப்பட்டுவிட்டது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கூட்டம் குறைய ஆரம்பித்துவிட்டது. வாலிபர்களே கும்பல் கும்பலாய் வந்து கூடினார்கள். கொள்கைகள் “பெரியோர்” களால் பரிசுசிக்கத்தக்கதாய்விட்டது. பழிப்புகள் பலத்துவிட்டன. இவைகள் எல்லாம் சுலபமாய் சமாளிக்கக் கூடியதாய் இருந்தாலும் மற்றொரு பக்கம் பத்திராதிபருக்கு உடல் நிலை குன்றிவிட்டது. ஓய்வெடுக்கவேண்டிய அவசியமேற்பட்டுவிட்டது. கடைசியாய் பத்திராதிபர் பொறுப்பை தோழர் சிதம்பரனார் வசம் ஒப்படைத்துவிட்டு, பத்திராதிபர் மேல்நாட்டுக்கு சென்றுவிட்டார். இந்தச்சமயத்தில் இவ்வளவு எதிர்ப்பும், உள் கலகமும், பொருளாதார நெருக்கடியும் இருந்தும் ஒன்றையும் சட்டை செய்யாது தென்னாட்டில் இயக்கத்தை சந்து பொந்துகளிலும், கிராமங்களிலும் பரவும்படி செய்துவிட்டதுடன் தாராளமாய் ஏழாவது ஆண்டைக்கடந்து எட்டாவது ஆண்டில் நுழைந்து விட்டது.

எட்டாவது ஆண்டு சமதர்ம ஆண்டாய் திகழ்ந்தது. பத்திராதிபர் மேனாட்டு சுற்றுப்பிரயாணத்தில் இருந்து திரும்பியதும் வழக்கம்போல் எதிர்ப்புகள் ஒரு புறமிருந்தாலும், புதிய எதிரிகள் பலர் தோன்றி இருந்தாலும், சர்க்கார் பயம் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் இருந்தாலும் குடி அரசு எட்டாவது ஆண்டில் புரட்சி கோலம் கொண்டுவிட்டது. வாசகர்களுக்கு சமதர்மப் பைத்தியத்தை ஊட்டி விட்டது. அதன் நோக்கத்தையும், திட்டத்தையும் உறுதியுடன் வெளிப்படுத்திவிட்டது. அதன் பயனாய் உண்மை தோழர்களை வடிகட்டி வருகின்றது.

இந்தநிலையில் எட்டாம் ஆண்டைக்கடந்து 9-ம் ஆண்டில் பிரவேசிக்கின்றது. ஆரம்பம் வெகு உக்கிரமான எதிர்ப்புகளைச் சமாளிக்க வேண்டிய பொருப்புகள் அதன் தலைமீது விழுந்து கிடக்கின்றது என்பதை இந்து முஸ்லீம் கிறிஸ்துவ வருணாச்சிரமக் காரர்களும், சனாதனதர்மிகளும் உருமும் உருமலைப்பார்த்தாலே தெரிய வரும். அவர்கள் தங்கள் குற்றத்தைச் சிறிதும் கவனியாமல் தங்கள் சனாதன தர்மங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்தை குடி அரசு போன்ற முயற்சிகளைக் குறைகூறி பாமர மக்களுக்கு போதை உண்பாக்கி உசுப்படுத்தி விடுவதினாலும் ஆபத்தினின்று தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்று மனப்பால் குடித்துவருகிறார்கள். இது அவர்களுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பாமர மக்கள் என்றும் மூடர்களாகவே இருந்துகொண்டு மதப் பைத்தியத்தால் கடவுள் உணர்ச்சியால் பாடுபட்டு பாடுபட்டு சோம்பேறி களுக்கு உழைத்துப் போட்டுக்கொண்டே இருப்பவர்கள் என்று நினைப்பது பெரியதொரு முட்டாள்தனமேயாகும். எல்லா “புண்ணிய மதத்திலும், எல்லா புண்ணிய வேதத்தை-மார்க்கத்தை ஒப்புக்கொண்டவர்களிலும் ஏழையும், பாடுபட்டு பட்டினி கிடப்பவனும், இழிதொழில் செய்பவனும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறான்.

பணக்காரனும் சோம்பேரியும் பாடுபடாமல் மேன்மையாய் மதிக்கப் படுபவனும் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறான். இந்தப்புரட்டை ஒழிக்க எந்த சத்தியவேதத்தாலும், புண்ணிய மார்க்கத்தாலும் முடியவில்லை. அப்படி யானால் பின்னை எதற்காக இந்த மதங்கள் இருக்க வேண்டும்? இனியும் எய்த்துப்பிழைக்கவா என்பதை யோசிக்கும்படி வேண்டுகிறோம்.

சமீப காலத்தில் இரண்டுமாத காலமாய் சிறப்பாய் ஒரு மாத காலமாய் கத்தோலிக்க கிறிஸ்துவ பாதிரிகளின் அட்டகாசம் தலைகால் தெரியாமல் தாண்டவமாடுகின்றது. வியாதியின் பயனாய் ஏற்பட்ட ஜன்னி சேஷ்டைக்கு சற்று பலம் அதிகமாக இருக்கும். ஜன்னி நின்றவுடன் உள்ள பலமும் போய் உயிருக்கு ஊசலாடிக் கொண்டிருக்க வேண்டியதாகும். அதுபோலவே சமீபத்தில் அழிந்து மறையப் போகும் கத்தோலிக்க மதம் சுயமரியாதை இயக் கத்தை அழித்துவிட வேண்டுமென்று கூட்டம் கூடி தீர்மானித்து இந்த 10 நாளாய் மதிப்புக்குறிய ‘மெயில்’ பத்திரிகையில் பக்கம் பக்கமாய் கண்டண வியாசங்களும் அதற்கு ஏற்ற தலையங்கங்களும் வந்த வண்ணமாயிருக் கின்றன.

கத்தோலிக்க மதம் இந்த காரியங்கள் செய்வது நமக்கு சிரிப்பை உண்டாக்குகின்றதே தவிர சிறிதுகூட அதை ஒரு லட்சியம் செய்யவேண்டிய காரியம் என்றே நமக்குத் தோன்றவில்லை.

இன்றைய நிலையில் உலகில் உள்ள சூட்சி மதங்களில் இந்து மதத் தைவிட கத்தோலிக்க மதம் ஒன்றே தலைசிறந்த மதம் என்றே கருத வேண்டியிருக்கின்றது. மத சம்மந்தமான காரியங்கள் ஒருபுறம் இந்து மதத் தோடு நீ சிறந்தவனா, நான் சிறந்தவனா என்று போட்டி போடுவதா யிருந்தாலும் அதன் அரசியல் சூட்சிக்கு எதுவும் நிகரில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

ஏனெனில் இந்தியாவில் கிறிஸ்துமதத்திற்கு, ஆக்கமும் அஸ்திவார முமான இடம் தென்னிந்தியாவாகும். தென்னிந்தியாவில் கிறிஸ்தவர்களின் பெருக்குக்கு கத்தோலிக்க மதத்திலுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட மக்களேயாகும்.

கிறிஸ்தவர்கள் எண்ணிக்கையில் பகுதிக்கு மேற்பட்ட ஜன சமூகம் தாழ்த்தப் பட்ட கிறிஸ்தவர்கள். இந்த தாழ்த்தப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களுடைய

எண்ணிக்கையை சர்க்காருக்கு எடுத்துக்காட்டி அதற்காக அந்த விகிதாச்சாரம் கிராண்டு தொகை, ஓட்டர் தொகை, உத்தியோகத்தொகை, ஸ்தல ஸ்தாபன அங்கத்தினர் தொகை, சட்டசபை அங்கத்தினர் தொகை, ஆகியவைகளை அதிகமாகப் பெருகின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் ஏதாவது ஒன்று இந்த தாழ்த்தப்பட்ட கிறிஸ்தவர்கள் அடையமுடிகின்றதா என்பதை யோசித்துப் பார்த்தால் உண்மை விளங்காமல் போகாது. மதத்தின் பேரால் செய்யப்படும் இழிவான மோசம் என்பதற்கு இதைவிட வேறு எதையாவது உதாரணம் காட்டமுடியுமா என்று கேட்கின்றோம்.

மதம் ஏழை மக்களை - பாமர மக்களை வஞ்சிக்க - மோசம்செய்ய - சதிசெய்ய ஏற்பட்டது என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும். இந்து மதத்திலாவது சுயமரியாதை இயக்கத்தின் “நாஸ்திகத் தினாலும்” “மதத்துரோகத்தினாலும்” “வகுப்புத் துவேஷத்தினாலும்” தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஒரு அளவுக்காவது எல்லாவற்றிலும் பிரதிநிதித் துவம் ஏற்பட்டு விட்டது. இதற்குக்காரணம் என்னவென்று பார்த்தால் “இந்து ஆதித்திராவிட மக்கள் மதத்தை விட்டு வெளியே போய்விடத் துணிந்ததும் சிலர் இஸ்லாம் மார்க்கத்தைத் தழுவியது, சிலர் பச்சை நாஸ்திகர்கள் ஆன துமே தவிர வேறில்லை. அதுபோலவே ஆதித்திராவிட கிறிஸ்தவர்கள் என்பவர்களும் தங்கள் விடுதலைக்கு, சுதந்திரத்துக்கு, சுயமரியாதை பெறுவதற்கு மதத்தை விட்டு வெளியாகி தான் தீருவார்கள். யார் சொன்னாலும் இனி அது தடைப்பட்ட போவதில்லை என்பதே நமது அபிப்பிராயம். கத்தோலிக்க பாதிரிகள் சட்டசபைத் தேர்தலில் யாருக்கு ஓட்டு வாங்கி கொடுக்கிறார்கள் என்பதை கவனித்துப் பார்த்தால் அவர்களுடைய யோக்கி யதை விளங்காமல் போகாது, கத்தோலிக்க ஆதித்திராவிடர்கள் எப்போது உத்தியோகம் பெறுவது? எப்போது சட்ட சபை அங்கத்தினராவது? எப்போது மந்திரியாவது இதற்குத்தக்க சமாதானமான பதில் நடுநிலையிலிருந்து செல்லட்டும் என்று தான் கேட்கின்றோம். இந்து ஆதித்திராவிடர்கள் பலபேர் பி.ஏ., பி.எல்., ஆகி பலபேர் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் ஆகி, பல பேர் ஸ்தல ஸ்தாபன அங்கத்தினர்கள் ஆனதோடல்லாமல் நாளைக்கு அவர்கள் மந்திரி களும் ஆகப்போகின்றார்கள் என்று பந்தயம் கூற தயாராய் இருக்கிறோம்.

கத்தோலிக்க பாதிரிகள் சர்க்கார் தங்கள் கையில் இருக்கின்றதென்ற ஆணவத்தால் வண்டி வண்டியான பொய்யும் புழுகும் கூறி உங்களுக்கு அதை செய்கின்றோம், இதை செய்கிறோம் என்று வாயடி அடித்து பல லட்சக் கணக்கான மக்களை தங்கள் மதத்திற்கு இழுத்து அதன் பேரால் சீமையில் இருந்து சில பாதிரிகள் இந்தியாவுக்கு வந்து ஐ.சி.எஸ். வெள்ளைக்காரர்கள் ஒரு கூட்டம் பிழைக்க வழித்தேடிக் கொண்டதல்லாமல் இவர்கள் செய்த காரியம் என்ன என்று தான் மறுபடியும் கேட்கின்றோம். நமது ஒன்பதாம் ஆண்டு வேலைத்திட்டத்தின் ஒரு பகுதியை கத்தோலிக்க பாதிரிகளுக்கு நோட்டீஸ் கொடுக்கவே தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். நமக்கு எந்த

மதமானாலும், எந்த தேசமானாலும் ஜாதிமத தேச வித்தியாசமில்லாமல் ஏழை மக்களையும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களையும் நம்மால் கூடிய வரை கவனித்து அவர்களது இழிவையும், துன்பத்தையும் அழிக்க வேண்டுமென்பது தான் கொள்கையாகும். ஆகவே கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர்கள் பெயரினால் சர்க்காரிடம் பெற்ற பங்கில் தாழ்த்தப்பட்ட ஆதிதிராவிட பறைய, சக்கிலிய, பள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கு விகிதாசாரம் கொடுத்து கிறிஸ்தவரானாலும் பறையனாய், சக்கிலியனாய், பள்ளனாய், பார்ப்பானாய், உடையாராய், சைவ வேளாளராய், நாடாராய் இருக்க வேண்டும் என்கின்ற சூழ்ச்சியையும், புரோகிதக் கொள்ளையையும் ஒழிக்காத வரை இந்திய கத்தோலிக்க உலகம் அஸ்தமாகித்தான் தீரும் என்பதை வலியுறுத்தித் தெரிவித்துக் கொள்ளு கிறோம். இதற்காக சுயமரியாதை இயக்கத்தோடு முட்டிக் கொள்ளுவது கல்லில் முட்டிக் கொள்ளுவதேயாகும்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 30.04.1933

லால்குடி தாலாகா ஆதிதிராவிட கிறிஸ்தவர்கள் மகாநாடு

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!! இன்று உங்களை இவ்வளவு பெரிய கூட்டமாகக் காண்பது எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷமாக இருக்கிறது. நீங்கள் எல்லோரும் இங்கு எதற்காக இந்த வெய்யில் காலத்தில் கஷ்டப்பட்டு வந்து சேர்ந்து கூடியிருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய இன்றைய நோக்கமெல்லாம் இந்து மதத்தில் எவ்வளவோ காலமிருந்து கீழான ஜாதியாய் கருதப்பட்டு நீங்கள் அடைந்து வந்த இழிவைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக வேறு மதத்தில் வந்துசேர்ந்தும் அங்கும் அந்த இழிவு இருந்து உங்களைப் பழைய கருப்பனாகவே நடத்தி வந்தால் எப்படியாவது அந்த இழிவை போக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற உணர்ச்சியின் மீது இந்த மகாநாட்டைக் கூட்டி நீங்கள் எல்லோரும் இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் இந்த மகாநாட்டில் பலர் ஆவேசமாய் பேசிவிடுவதினாலும், பலர் அதிதீவிரமான தீர்மானங்கள் செய்து விடுவதினாலும் உங்களுக்கு ஏதாவது ஒரு பெரிய பலன் கிடைத்து விடுமா? என்று பார்த்தால் அது முடியாது என்றுதான் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் இம்மாதிரி தீர்மானங்களும், இம்மாதிரி ஆவேசப் பேச்சுகளும் வெகுகாலமாக நடந்துகொண்டேதான் வருகிறது. ஆனால் இவையெல்லாம் மேல்ஜாதிக்காரர்கள் என்பவர்களால் அலட்சியமாக கருதி அசட்டை செய்யப்பட்டுதான் வருகிறது. உங்களுக்கு மதப்பித்தின் பயனாக சு. ம. உணர்ச்சி இல்லை யென்பதை உங்கள் பாதிரிமார்கள் நன்றாய் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். கட்டுப்பாட்டை மீறி நீங்கள் ஏதும் செய்யமாட்டீர்களென்று அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நீங்களும் மதத்திற்காகவும், கடவுளுக்காகவும் எவ்வளவு கஷ்டங்களையும், இழிவுகளையும் பொறுத்துக்கொண்டு வெறும் வாயினாலே மாத்திரம் எதையாவது பேசிக்கொண்டிருப்பீர்களே யொழிய கட்டுப்பாடுகளை மீறவோ உங்கள் இழிவுக்குக் காரணமானவற்றை உதறித் தள்ளவோ அதை அழிக்க முயற்சிக்கவோ ஒரு நாளும் சம்மதிக்க மாட்டீர்கள்.

உண்மையான விடுதலை உங்களுக்கு வேண்டுமானால் உங்கள் இழிவுக்கும், அடிமைத் தன்மைக்கும் அஸ்திவாரமான ஆதாரத்தை அழிக்க

நீங்கள் தைரியம் கொள்ள வேண்டும். அந்த தைரியம் எவ்வித கட்டுப்பாடுகளையும், நம்பிக்கைகளையும் உடைத்தெரிய தக்கதாகயிருக்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் வீணே வாய்ப்பேச்சிலும், காகிதத் தீர்மானத்திலும் சாதித்து விடலாமென்று கருதுவது பைத்தியகாரத்தனமாய் தான் முடியும். நீங்கள் கீழ் ஜாதி என்பதும், தொடக்கூடாதவர்களென்பதும், சமத்துவமளிக் காமல் தனியாய் வைக்கப்பட வேண்டியவர்களென்பதும் ஆகிய காரியங்களுக்குவென்றும் மதமோ, பழக்கவழக்கமோ, சாஸ்திரமோ, கடவுள் செயலோ என்பதெல்லாம் வெறும் பித்தலாட்டமேயாகும். உங்களுடைய கீழ் சாதி தன்மைக்கும் மேற்கண்ட காரியங்களுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமே கிடையாது. உண்மையான காரணத்தைச் சொன்னால் ஒரே நிமிஷத்தில் நீங்கள் அவர்கள் மீது பாய்ந்து சின்னாபின்னமாய்க் கிழித்தெறிந்து விடுவீர்களென்று கருதி ஏதேதோ சாக்கு போக்குகளைச் சொல்லி உங்களை ஏமாற்றுவதற்கு கடவுளையும், மதத்தையும், பழக்க வழக்கத்தையும் சொல்லி வருகிறார்கள். கடவுள் மதத்தினர் கட்டளை என்றபடி பழக்க வழக்கங்கள் என்ற முறைப்படி யார் நடக்கிறார்கள்? அவர்கள் சொந்த விஷயத்தை பொறுத்த மட்டில் எவ்வித கட்டுப்பாட்டிற்கும் பழக்க வழக்கத்திற்கும் கடவுள் மத கட்டளைக்கும் கீழ்படியாமல் தங்கள் இஷ்டம் போலவே சமயத்திற்கேற்றபடியே நடந்து கொள்கிறார்கள். ஆனால் பிறத்தியானை அடக்கி ஆண்டு அடிமை கொள்வதற்காக மாத்திரம் இந்தப்படி சொல்லி பயன் பெறுகிறார்கள்.

கீழ் ஜாதி என்பதாக ஒரு பிரிவு எதற்காக? யாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பதின் ரகசியத்தை உணர்ந்தால் பிறகு அதை அழிக்கும் விஷயம் வெகு சுலபமாக விளங்கி விடும்.

கீழ் ஜாதி, மேல் ஜாதி என்று சொல்வதின் தத்துவம் என்பதைப் பாருங்கள். ஒரு பார்ப்பானையும், ஒரு பறையனையும் கூட்டிவந்து நிறுத்தி கீழ் ஜாதி, மேல் ஜாதி என்பது அவர்களிடத்தில் எப்படி விளங்குகிற தென்று பார்த்தால் மேல் ஜாதி என்பவன் பாடுபடாமல் சோம்பேறியாய் இருந்து ஊரார் உழைப்பில் வாழ்கிறவன் என்பதும், கீழ் ஜாதி என்பவன் பாடுபட்டு உழைத்து உழைப்பின் பயனையெல்லாம் அன்னியருக்கே அழுதுவிட்டு வீடில்லாமல், துணியில்லாமல், கஞ்சியில்லாமல், கல்வியில்லாமல், மிருகத்திலும் கேடாய் வாழ்கிறவன் என்பதும் நன்றாய் விளங்கும். ஆகவே கீழ் ஜாதி தன்மை ஒழிய வேண்டும் என்று கருதுகிற ஒருவன் அன்னியருக்காக நாம் உழைக்கப் பிறந்தோமென்கிற எண்ணத்தை விட்டு விட்டு நமது உழைப்பின் பயனை சோம்பேறிகள், பாடுபடாத மக்கள் அனுபவிக்க விடக்கூடாது என்கிற உறுதி கொண்டு, பிறவியில் நமக்கும் மற்றவருக்கும் எவ்வித வித்தியாபமில்லை என்கின்ற உறுதியோடு சோம்பேறி கூட்டத்தோடு எவன் போர் தொடுக்க முனைந்து நிற்கின்றானோ அவனே இவ்வித இழிவுகளை நீக்கிக்கொள்ள அருகதையுள்ளவனாக ஆகிறான். அதைவிட்டு விட்டு மதக்கட்டளையை

மதிப்பவன், பாதிர்களின் சொல்லுக்கு கீழ்ப்படிந்துதான் ஆக வேண்டும். கடவுள் நம்பிக்கையை கொண்டவன் அவனவன் தற்கால நிலைமைக்குக் காரணம் “கடவுள் சித்தம்” என்பதை ஒப்புக்கொண்டு தான் ஆகவேண்டும். மத கட்டளையையும், கடவுள் நம்பிக்கையையும் கொண்ட ஒரு அடிமை ஒரு தாழ்ந்த ஜாதிக்காரன் ஒரு நாளும் விடுதலை அடையவோ, முன்னேற்ற மடையவோ முடியவே முடியாது. மத கட்டளையும், கடவுள் நம்பிக்கையும், மேல்ஜாதிக்காரனுக்கும், பாதிர்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் தான் மேன்மையையும், அனுகூலத்தையும் அழிக்கக் கூடியதாகும். இந்த நாட்டில் 1000 கணக்கான வருஷங்களாக ஏழை மக்களும் தாழ்ந்த ஜாதிக்காரர்களும் இருந்துதான் வருகிறார்கள். அவர்கள் அன்று முதல் இன்றுவரை மத பக்தியும், கடவுள் பக்தியும் கொண்டு அதற்காக எவ்வளவோ பணத்தையும், நேரத்தையும், செலவு செய்து தங்கள் கஷ்டங்களும், இழிவுகளும் ஒழிய வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு தான் வந்திருக்கிறார்கள். ஏழைகளின் எண்ணிக்கை குறைந்ததா? கீழ் ஜாதிக்காரர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்ததா? அல்லது இவர்களுடைய கஷ்டமாவது ஒழிந்ததா? யோசித்துப் பாருங்கள்.

உலகில் எவ்வளவோ அதிசயங்களும், அற்புதங்களும், முன்னேற்றமான காரியங்களும் நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்தும் அதற்கு தகுந்த படி தொழில் முறைகளும், யந்திர சௌகரியங்களும், ஒன்றுக்குப் பத்து நூறாய் உயர்ந்தும் இவற்றின் பயனாய் லட்சாதிபதிகள் பத்துலட்சாதிபதியாகவும், பத்து லட்சாதிபதிகள் கோடஸ்வரர்களாகவும்தான், முடிந்ததேயொழிய உங்களுடைய நிலைமை அன்றும் இன்றும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருந்து வருகிறது. நீங்கள் ஒரு உயிருள்ள இயந்திரம் போல் தான் இருக்கிறீர்கள். இயந்திரங்களுக்கு எப்படி எண்ணை ஊற்றினால் எண்ணையிருக்கிற வரையில் ஓடுகிறதோ அதுபோல் உங்களுக்கு ஏதாவது ஆகாரம் கொடுத்தால் அது ஜீரணமாகிறவரையில் வேலை செய்துவிட்டு மடிவது என்கிற முறையில் தானிருக்கிறீர்கள்.

உங்களுக்கு உங்களுடைய பிரதி பிரயோஜன மெல்லாம் உங்களுடைய வயிற்றுக்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவுதான். அதுவும் நீங்கள் சாகாமலிருப்பதற்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு தான் என்பதாகப் பதினாயிர வருஷங்களுக்கு முன்பதாகவே நிர்ணயிக்கப் பட்டுவிட்டது. இந்த நிர்ணயத்தை மீறி நீங்கள் அதிகம் கேட்காமல் இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் உங்களை பறையர், சக்கிலியர் என்று சொல்லி தீண்டாத சாதியார்களென்று ஆக்கியும் உங்கள் அண்ணன்மார்களை யெல்லாம் ‘அடிமை’ ‘பார்ப்பானின் வைப்பாட்டி மகன்’ ‘சூத்திரன்’ என்று சொல்லி தாழ்ந்த ஜாதியும் ஆக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. உங்களுக்கு ஜீவனத்திற்காக என்று கொடுக்கப்படும் கூலிகளும் உங்கள் மீதுள்ள கருணையினால் என்று நினைத்து விடாதீர்கள். இந்த ஆகாரமும் இல்லாமல் மடிந்து போவீர்களேயானல் நாளைக்கு மேல் ஜாதிக்காரர்களுக்கும் முதலாளிமார்களுக்கும்

வேலை செய்ய ஆள் இல்லாமல் போகுமே என்கின்ற சுயநல கருணை கொண்டுதான் மாடு வளர்க்கிறவன் தீனி போடாவிட்டால் பால் கறக்காதே. பாடுபடாதே என்று கருதி அதற்கு தீனிபோடுவது போல் உங்களுக்கும் ஜீவனத்திற்கும் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்த நிலை மாறவேண்டுமென்பதில் தான் உங்களுடைய முக்கிய வேலையாக இருக்க வேண்டுமே யொழிய சும்மா பறையர் பட்டம் போனால் போதும், கிறாதியை எடுத்து விட்டால் போதும், கோயிலுக்குள் நுழைய விட்டால் போதும் என் றெல்லாம் கருதுவதில் பிரயோசனமில்லை. கிறாதி வித்தியாசமில்லாமலும் பறஜாதி பட்டம் இல்லாமலும் கோயிலுக்குள் போய் தொழுகிற உரிமை யுடனும் இருக்கின்ற கோடிக்கணக்கான மக்கள் கஞ்சிக்கு வகையில்லாமல் இருக்க, வீடில்லாமல் ஊர் ஊராய் பிச்சைக்காரர்கள் போல் லம்பாடிகள் போல் திரிவதையும் மரத்து நிழல்களில் தலைக்கு கல்லையோ, கையை மடக்கியோ வைத்து படுத்துக்கொண்டிருப்பதை இன்றையதினம் எங்கும் பார்க்கலாம். இதற்குக் காரணம் என்ன என்று கருதுகிறீர்கள்.

ஆகவே உங்களுடைய கிளர்ச்சியானது பொருளாதாரத் துறையில் நீங்கள் மற்றவர்களால் ஏமாற்றப்படுவதும் வஞ்சிக்கப்படுவதும் ஒழிய வேண்டுமென்பதையே அஸ்திவாரமாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும். அதில் தான் உங்கள் விடுதலை இருக்கிறது. எந்தக்கடவுளும், எந்த பாதிரியும் இதற்கு வகை செய்ய முடியாது?

உங்கள் மதங்களை எல்லாம், உங்கள் கடவுள் கட்டளை எல்லாம் “பொறு பொறு” “அவசரப்படாதே” “ஆத்திரப்படாதே” உனது வாழ்வில் உள்ள எல்லா துன்பங்களையும், எல்லா இழிவுகளையும் பொருமையோடு பொறுத்துக் கொண்டிருந்தால் நீ செத்த பிறகு மேல்லோகத்தில் கடவுள் உன்னுடைய பொறுமைக்காக நல்லசன்மானம் கொடுப்பார். அடுத்த ஜன்மத்தில் நல்ல பிறவி பெறுவாய் பொறுத்தார் பூமியாள்வார் என்று தான் உபதேசிக்கும் இந்த உபதேசத்தை ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக கேட்டு கேட்டு அதன்படி பொறுமையாய் இருந்து வந்ததின் பலன் தான் இன்றும் இன்னமும் நீங்கள் பொறுமையாகவே இருந்து இழிவடைந்து கஷ்டப்பட்டு சீக்கிரம் செத்து கடவுளிடம் சன்மானம் பெற வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றீர்கள்.

ஆகவே செத்த பிறகு மேல் லோகத்தில் அல்லது அடுத்த ஜன்மத்தில் பயன் பெறலா மென்கின்ற பித்தலாட்ட, சுயநல சூட்சியான உபதேசத்தை அடியோடு மறந்து இந்த ஜன்மத்தில் நீங்கள் சாவதற்கு முன் உங்கள் இழிவுக்கும், கஷ்டத்திற்கும் என்ன பரிகாரம் என்பதைக் கவனித்து அதற்குத் தக்கது செய்ய முன் வாருங்கள். இந்தப்படி நினைத்து தைரியமாய் முன் வந்த மக்கள் தான் இன்று உலகில் ஒருபக்கத்தில் அடிமையாய் கூலியாய் இழி ஜாதியாய் ஏழையாய் இல்லாமல் மனிதனாய் கவலையற்று தேசமே ஒரு

குடும்பமாகவும் எல்லோரும் ஒரு தாய் வயிற்று சகோதரர்களாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

ஆகவே இந்த விஷயங்களை கவனித்து நன்றாய் ஆலோசித்து தங்களுக்கு சரி என்று பட்டதை பின்பற்றுங்கள் என்பதை தெரிவித்துக் கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

குறிப்பு: 23.04.1933 இல் களத்தில் வென்றான் பேட்டை கிராமத்தில் நடைபெற்ற இலால்குடி தாலுக்கா ஆதிதிராவிட கிருஸ்தவர்கள் மாநாட்டில் சொற்பொழிவு.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 07.05.1933

ஈரோடு சுதேசி வர்த்தக சங்க ஆண்டுவிழா

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!!

இன்று இந்த ஆண்டு விழாவில் நானும் ஏதோ சில வார்த்தைகள் பேசவேண்டுமென்பதாக தலைவர் அழைக்கிறார். நேரம் அதிகமாய்விட்டது நானும் பேசவேண்டியிருக்குமென்று கருதவே இல்லை. அதோடு என்ன பேசுவது என்பதும் இன்னமும் முடிவு செய்யவில்லை. ஆனபோதிலும் ஒரு 10 நிமிஷம் “சுதேசி வர்த்தகம்” என்கின்ற தலைப்பைப் பற்றிப் பேசுகிறேன். ஏனெனில் இந்த ஆண்டுவிழா சுதேச வர்த்தக சங்க ஆண்டுவிழா வாதலால் அதையே தலைமையாய் வைத்து பேசுகிறேன்.

தோழர்களே சுதேசி வர்த்தகம் என்பதில் இரண்டு வார்த்தை இருக்கிறது. அதாவது ஒன்று சுதேசி, மற்றொன்று வர்த்தகம்.

சுதேசியம்

இதில் முதலில் சுதேசியம் என்பதைப் பற்றி பேசுகிறேன். சுதேசியம் என்பது ஒரு அருத்தமற்றதும், சுயநலம் நிரப்பிய சூட்சியால் கற்பிக்கப்பட்டது மான வார்த்தை என்பது எனது அபிப்பிராயம். ஏனெனில் தேசியம் என்பதையே புரட்டு என்று வெகு நாளாக நான் சொல்லி வந்திருப்பது உங்களுக்குத் தெரியும். தேசியம் தேசாபிமானம் என்பவைகளைப் பற்றி பல அறிஞர்கள் மிகக்கண்டித்தும், இழித்துக்கூறியும் எழுதி இருக்கிறார்கள். தேசாபிமானம் என்பது ஒருமனிதனுக்கு அவன் பிழைக்கும் மார்க்கத்துக்கு கடைசியான அயோக்கியத்தனம் என்று ஒரு அறிஞர் கூறி இருக்கிறார். இப்படி இன்னும், பலரும் கூறி இருக்கிறார்கள். இப்படி பலர் பலவிதமாக கூறி இருந்தாலும் என் அனுபவத்தில் இந்த அபிப்பிராயங்கள் பிரத்தியட்ச ரூஜூக்களால் பலப்பட்டு வருகிறதை பார்க்கிறேன்.

நிற்க சுதேசியம் என்பதற்கு எல்லை எது என்பதை முதலில் யோசித்துப் பாருங்கள். பரந்த உலகத்தில் பல கோடி மக்களின் வாழ்க்கை சம்மந்தப்பட்ட விஷயங்களில் நாம் எந்த அளவுக்கு என்ன வித்தியாசத்தின் மீது தேசங்களை பிரிப்பது என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள். இந்தியாவை

மாத்திரம் ஒரு தனி தேசம் என்று எந்தக் கணக்கின் மீது பிரித்துக் கொள் ளுவது? இந்தியாவும் ஒரு காலத்தில் 56 தேசங்கள் சேர்ந்ததாக இருந்து ஒரு தேசத்திற்கும், மற்ற தேசத்திற்கும் சண்டையும், வேற்றுமையும் இருந்துதான் வந்திருக்கிறது. பூகோள அளவுப்படி நமது சென்னை மாகாணத்தை எடுத்துக் கொண்டுபாருங்கள். தமிழ்நாடு, ஆந்திரதேசம், கேரள நாடு, கர்னாடக தேசம் என 4 பெரிய பிரிவுகளாகவும் பாஷைகளாகவும் பலவேறுபட்ட ஆச்சார அனுஷ்டானங்களையும் வேறுபட்ட நடை, உடை, பாவனைகளையும் கொண்டிருப்பதோடு ஒருவருக்கொருவர் வேற்றுமை உணர்ச்சி கொண்டே இருக்கிறோம். அன்றியும் அவரவர்களுக்கு தங்கள் தங்கள் நாட்டின் அபிமானமே இருந்து வருகின்றது. மதத்திலும் இந்தியாவனாது பல மதங் களையும், பல உள் மதப்பிரிவுகளையும் கொண்டதாகவே இருந்து வருகிறது. பாஷாபிமானத்தின் மூலம் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட உணர்ச்சியும், மதாபி மானத்தின் மூலம் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட உணர்ச்சியும் வெளிப்படையாய் தாண்டவமாடுவதை யாராவது இல்லை என்று சொல்ல முடியுமா? இந்த நிலையில் தேசியம் என்பதில் என்ன உண்மை இருக்கிறது. ஆனால் இது சமயம் பேசப்படும் சுதேசியம் என்பது வர்த்தகத் துறையைப் பொருத்த தாகவே இருக்கிறது. ஆதலால் வர்த்தக சுதேசியத்தைப் பற்றியே பேசுவோம்.

வெறும் சுதேசியத்தை ஆதாரமாய் வைத்து நடத்தப்படும் வியாபாரத் தில் பொதுஜனங்களுக்கு என்ன லாபம் ஏற்படக்கூடும். தேசியத்தை ஆதாரமாய் வைத்து நடத்தும் வியாபாரமும், தேசியத்தை ஆதாரமாய் வைத்து நடத்தும் அரசியலும் நாட்டுக்கு எவ்வித பயனும், முன்னேற்றமும் அளிக்கத் தக்கதாய் இருக்காது. அதில் ஈடுபட்ட சிலருக்கு தனிப்பட்ட சுயநலம் உண்டா கலாம். ஆனால் அதில் சிறிதும் நாணையம் கூட இருக்க முடியாது.

உதாரணமாக சுதேசியக் கூப்பாடு போட்டு வெகுபணம் செலவு செய்து சுதேசியப்பிரசாரம் செய்து பதினாயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு தேசிய வெறியை உண்டாக்கிய இன்னாட்டில் உத்தியோகம், பத்திரிகை முதலியவை கள் எல்லாம் தேசியத்தையே பிரசாரம் செய்து வந்தும் நமது நாடு இன்று எல்லாத்துறையிலும் மதம், ஜாதி, வகுப்பு, அரசியல், தொழில், கல்வி, கலை, ஞானம், நாகரிகம் முதலிய எல்லாக் காரியங்களும் பரதேசத்தில் முழுகிக் கிடக்கின்றது என்பதை நான் சொல்லாமலே அறிவீர்கள். இதற்கென்ன காரணம் பரதேசத்தின் ஆதிக்கம் என்றோ, பரதேசிகளின் சூட்சி என்றோ, வலிமை என்றோ சொல்லி விட்டால் போதுமா?

பரதேசம் ஒன்று இருக்கின்றது என்று தெரியாத காலத்திலும் பரதேச விஷயங்கள் நமக்கு எட்டுவதற்கு மார்க்கமில்லாதிருந்த காலத்திலும் எல்லாம் சுதேசமாகத் தான் இருந்து இருக்கும். அப்படி இருந்த இந்த நாடு இன்று ஏன் பரதேசியத்தால் கவரப்பட்டுக் கிடக்கிறது? சுதேசியம் என்கின்ற அபி மானத்தை மாத்திரம் கட்டி அழுதோமே அல்லாமல் பரதேசியம் வந்து 261 ————— 6பரியாசின் எழுத்தும் பேச்சும்: 6தாகுதி - 16

புகாமல் இருக்கத் தகுந்த மாதிரி நடந்து கொள்ள நமக்கு யோக்கியதையில்தான் போய்விட்டது. நமது சுதேசியம் நமது முற்போக்கையும் அறிவு விர்த்தியையும், புதுமையையும் தடைப்படுத்தி விஷயங்களுக்கு புதிய குணவிசேஷங்களை உண்டாக்க மார்க்கமில்லாமல் போய் விட்டது.

இன்றும் கூட மேல் காட்டிய எல்லாத் துறைகளிலும் சுதேசியத்தைவிட பரதேசியமே பெரும்பாக மக்களால் மதிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் தனிப்பட்ட கூட்டத்தார்களின் நபர்களின் நன்மைக்கே சுதேசியம் பெரிதும் பேசப் படுகின்றது.

“செட்டி முடுக்கா, சரக்கு முடுக்கா என்பது பழமையானதும், அர்த்த புஷ்டியுமுடையதான ஒரு பழமொழி.

சரக்கு முடுக்காய் இருக்குமானால் சுதேசியம் பேசவேண்டியதே யில்லை. சரக்கை பழைய நிலையிலேயே வைத்துக்கொண்டு சுதேசியம் பேசுவது செட்டி முடுக்கில் காரியம் சாதித்துக்கொள்ள நினைப்பதையே ஒக்கும். அதுபோலவே தான் ஒவ்வொரு துரையிலும் மதம், கல்வி, அரசியல், கலைஞானம், வியாபாரம் தொழில் ஆகிய ஒவ்வொரு துரையிலும் நாம் சரக்கு முடுக்காக்க வேண்டும்.

நல்ல வஸ்துக்களை நல்ல கொள்கையை நயமான வழியில் பயன் படும்படி செய்ய வேண்டும். அப்போது பரதேசியம் தானாக பரந்தோடி விடும் அதில் கவலையில்லாமல் இருந்தால் ஒரு நாளும் சுதேசியம் வெற்றி பெறாது.

இது தவிர சுதேசியத்தில் மற்றொரு சூட்சி என்ன வென்றால் சுதேசியத் திற்கு யந்திரம் கூடாதாம்! இது எவ்வளவு பித்தலாட்டமான யோசனை. இன்று உலகில் மக்கள் யாராவது எந்தத் துறையிலாவது யந்திரத்தை உபயோகிக்காமல் இருக்கிறார்களா? யந்திரம் என்றால் என்ன அருத்தம்? அறிவு, பிரயோகம் அல்லது (புரோகிரசிவ்) முன்னேற்றம் என்றுதானே பொருள். அறிவுப் பிரயோகமும், முன்னேற்றமும் வேண்டாம் என்று எந்த மனிதனாவது சொல்லமுடியுமா? தவிரவும் யந்திர பயன் என்ன என்று பாருங்கள். யந்திர மானது மனிதனுடைய சரீரக் கஷ்டத்தை-நேரக்கேட்டைக் குறைக்கிறது என்பதில்லாமல் அது வேறு என்ன கெடுதி செய்கின்றது, யந்திரத்தின் பயனை மக்கள் அடையவொட்டாமல் எவனோ ஒரு அயோக்கியன் (முதலாளி) கொள்ளையடிக்கிறான் என்றால் அதற்கு யந்திரத்தை ஒழிப்பதா? அல்லது அந்த முதலாளியை ஒழிப்பதா என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள்.

அன்றியும் இன்று யந்திரத்தை பகிஷ்காரம் செய்து அதற்கு பதிலாக என்று உபயோகிக்கப்படும் கைராட்டினம் யந்திரமா அல்லவா? ஒரு கைராட்டினத்தில் ஒரு மனிதன் ஒரு நாளைக்கு 1500 கெஜம் நூல் நூற்பதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்த 1500 கெஜ நூலையும் ராட்டினத்தை உடைத்து அடுப்பு எறித்துவிட்டு வெறுங்கையால் நூற்பதாய் இருந்தால் ஒரு ஆள்

தினம் ஒன்றுக்கு 15 கெஜம் நூல்தான் நூற்க முடியும். அப்படியானால் ஒரு ராட்டினம் ஒரு நாளில் ஒரு ஆளால் நூற்கப்படும் 1500கெஜ நூலை 100 ஆளைக்கொண்டு வேலை செய்யச் சொல்லலாம் அல்லவா? இந்த கை ராட்டினம் 100பேருடைய வேலையை கெடுத்துவிடுகிறதல்லவா? ஆதலால் ராட்டினத்தையும் அடுப்பெரித்து விட்டு ஏன் கையினாலேயே நூற்கச் சொல்லக்கூடாது என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

யந்திரத்திற்கும், கைத்தொழிலுக்கும் வியாக்கியானம் சொல்ல காந்தி ஒருவர் தான் பாஷியக்காரரா என்று கேட்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட காந்தி யாரே புதிய முறையில் ராட்டின யந்திரம் கண்டுபிடிக்க ஒரு லட்ச ரூபாய் பரிசு கொடுப்பதாக அறிக்கை இட்டு இருக்கிறாரே அதற்கு பெயர் யந்திரம் அல்லவா?

தோழர்களே! இந்த மாதிரி சுதேசியமெல்லாம் முதலாளிகள், ஆமதாபாத் முதலாளிகள் பிழைக்க சூழ்ச்சியே ஒழிய வேறில்லை.

வியாபாரம்

இது சமயத்தில் வியாபாரம் என்பதைப்பற்றியும் சில வார்த்தைகள் பேசுகிறேன்.

வியாபாரம் என்பது பொதுஜனங்களுடைய நன்மைக்காக பொதுஜன சௌகரியத்துக்காக ஏற்பட்டது. அதாவது ஒரு குடும்பத்தார் அக்குடும்பத் திலுள்ளவர்கள் ஆளுக்கொரு தொழிலை சமமாக எடுத்து உழைத்து சமமாக பயன் அடைவது என்கின்ற தத்துவத்தில் ஏற்பட்டதே தவிர வேறில்லை.

ஆனால் நாம் எப்படி வியாபாரத் தொழிலை நடத்துகின்றோம். பயிரிடு கின்றவன் கஷ்டம் எவ்வளவு? அதைப் பண்டமாக்கி, வஸ்துக்களாக்கி வைக்கிற தொழிலாளியினுடைய கஷ்டம் எவ்வளவு? அதை மக்களுக்கு சுலபத்தில் கிடைக்கும்படி கொண்டுவந்து சேர்க்கும் கூலியாளனுடைய கஷ்டம் எவ்வளவு? இவற்றை யெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு செய்த பின்பு கடையில் கொண்டு வந்து வைத்து விலை சொல்லி எடுத்துக் கொடுக்கச் செய்தும் பணத்தை வாங்கி பெட்டியில் போடச் செய்வதுமான வியாபாரியுடைய கஷ்டம் எவ்வளவு? முற்கூறியவைகளில் 100ல் ஒரு பங்கு கஷ்டம் இந்த வியாபாரிகளுக்கு உண்டா? என்று பாருங்கள், ஆனால் ஊதியம் அடைவதில் மேல்கண்ட முதல் மூன்று பாட்டாளிகளைவிட 100 பங்கு அதிகமான ஊதியத்தை வியாபாரி என்கின்ற முறையில் அடைகிறான். 10 வருஷத்தில் ஒரு வியாபாரி லட்சாதிபதி ஆகிவிடுகிறான். அவன் வீடுவாசல் அனுபவங் கள் எப்படி உயர்ந்துவிடுகிறது என்று பாருங்கள். காரணம் என்ன? வியாபாரம் என்கின்ற தொழில் அவ்வளவு கொடுமையான தொழில். அதாவது திருடன் மற்றவர்களை பணம் அபகரிப்பதுபோல் வியாபாரியும் மற்ற ஜனங்களை

வஞ்சித்து பணம் சம்பாதிக்கிறான் என்பதேயாகும். ஆதலால் இன்றைய வியாபார நிலை அழிக்கப்படவேண்டிய தொன்றாகும்.

வியாபாரத்தில் நாம் உண்மையான சுதேசியத்தை விரும்பி அது இந்த நாட்டு மக்களுக்கு பயன்படத்தக்க வழியில் சுதேசியமாக்கவேண்டும் என்று இருந்தோமேயானால் கடைசியாக இன்றைய வியாபார முறையை அழித்து முன்காலத்தில் இருந்ததாகச் சொல்லப்படும் பண்டமாற்ற முறையை புதுப் பிக்க வேண்டும். அல்லது லாபத்தைக் குறைத்து நிர்ணயிக்க வேண்டும். அப்போது தான் வியாபாரம் ஒரு யோக்கியமான சமாதானமான தொழிலாகும். அன்றியும் மக்கள் வஞ்சிக்கப்படாமல் தங்கள் கஷ்டத்தை மற்றொருவர்கள் ஏமாற்றியடையாமல் இருக்கச் செய்வதற்கும் அனுகூலமாக இருக்கும்.

அதில்லாமல் சுதேசியம் பேசுவதும், வியாபார விருத்தி முன்னேற்றம் பேசுவதும் ஏழைகளை, பாடுபடுகின்றவர்களை இன்னம் அதிகமாக எப்படி வஞ்சிப்பது என்பதேயாகும் என்பதோடு இப்போதைய வியாபார முறைக்கு வேறு சரியான வெள்ளையான பெயர் கொடுக்க வேண்டுமானால் பகல் கொள்ளை என்ற வார்த்தை தான் உபயோகிக்க வேண்டும். திருட்டு என்பதற்கு என்ன அருத்தம்? ஒருவனுடைய பொருளை மற்றவன் எடுப்பது தனது அல்லாததைத் தான் எடுப்பது என்பது திருட்டு. அதுபோலவே ஒருவனுடைய உழைப்பை மற்றவன் அனுபவிப்பது திருட்டா அல்லவா? பொருள்களை உற்பத்தி செய்பவனுக்கும் அவைகளை வாங்கி அனுபவிப்பவனுக்கும் மத்தியில் மத்தியஸ்தர்கள் அல்லது நடு மனிதன் எதற்கு? இந்த முறையே அக்கிரமமல்லவா? இன்று உலகில் உள்ள செல்வவான்கள் எல்லாம் நடு மனிதர்களே அல்லாமல் வேறு யாராவது இருக்கிறார்களா? யோசித்து பாருங்கள். ஆதலால் வியாபாரம் ஜன சமூக நன்மைக்கு ஏற்றதாய் இருக்க வேண்டுமானால் தரகர் நடுமனிதர் மிடில் மேன் (Middle-man) தன்மை ஒழிய வேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் வியாபார விருத்தியைப் பேசுவது திருட்டுத் தொழிலை எப்படி விருத்தி செய்வது எப்படி சாமர்த்தியமாய் திருட மார்க்கம் கண்டு பிடிப்பது என்று யோசிப்பதையே ஒக்கும் என்பது எனதபிப்பிராயம்.

குறிப்பு: 28.04.1933 இல் ஈரோட்டில் நடைபெற்ற ஈரோடு சுதேச வர்த்தகர் சங்க ஆண்டுவிழா ஆற்றிய உரை.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 07.05.1933

மற்றொரு பட்டினி விரதம்

தோழர் காந்தியவர்கள் 8-ந் தேதி சோமவாரம் முதல் 21-நாள் பட்டினி விரத மிருக்கப்போவதாக ஒருவிளம்பரம் வெளியிட்டிருக்கிறார். இது பத்திரிகைகளுக்கு ஒரு பெரிய விருந்தாகும். காங்கிரஸ்காரர்களுக்கும் ஒரு பெரிய திருவிழாவாகும்.

தோழர் காந்திக்கு இந்தப்பட்டினி விரதம் புதியதல்ல. அவருக்கு ஏதாவது ஒரு விஷயத்தில் அதிகமான கவலை இருக்கிறது என்பதை உலகத் திற்கு அறிவிக்க இந்த பட்டினி விரதம் என்பதைத்தான் தக்க ஆயுதமாகக் கொண்டிருக்கிறார். தோழர் காந்தி அவர்கள் ஒத்துழையாமை கிளர்ச்சி நடத்தியகாலத்தில் சுயராஜ்ஜியம் பெற இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமையை மிகவும் முக்கியமானது என்று தான் கருதி இருப்பதாக தெரிவிக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்த காலத்தில் இந்தமாதிரியாக ஒரு 21 நாள் பட்டினி விரதத்தை வெளிப்படுத்தினார். கடைசியாக அது என்ன பயன் விளைவித்தது என்பதும். இந்து-முஸ்லிம்கள் அந்தப் பட்டினியை எவ்வளவு தூரம் லட்சியம் செய்தார்கள் என்பதும் யாவருக்கும் வெட்ட வெளிபோல் தெரிந்த காரிய மேயாகும்.

பிறகு ஒரு தடவை தனது ஆஸ்ரமத்தில் ஏதோ சில ஒழுக்க ஈனங்கள் நடந்து விட்டதாகக் கருதி அவ்வொழுக்க ஈனங்களை வெறுப்பதற்கு அறிகுறியாக 6 நாள் பட்டினி விரதமிருப்பதாக விளம்பரம் செய்தார். அதன் பயனாய் என்ன ஏற்பட்டது என்பதும் ஒரு அளவுக்கு பொதுஜனங்கள் தெரிந்திருப்பார்கள்.

அதற்குப் பிறகு சென்ற வருஷக் கடைசில் தீண்டாதார் என்பவர் களுடைய தனித்தொகுதியை ஒழிப்பதற்கு என்று ஒரு காலம் குறிப்பிடாத பட்டினி விரதத்தை வெளிப்படுத்தினார், அதில் பூரணவெற்றி பெற்றார். ஏனெனில் தீண்டப்படாத மக்கள் என்பவர்கள் திக்கற்றவர்களாகவும், போதிய முற்போக்கு ஞானமில்லாதவர்களாகவும் இருந்ததால் அவர்களை சுலபத்தில் ஏமாற்றிவிடவோ, அல்லது நிர்ப்பந்தித்து அடக்கியாவோ சாதாரணத்தில் முடித்துவிட்டது.

அதற்குப் பிறகு குருவாயூர் ஆலயப்பிரவேச விஷயமாய் ஒரு கால வரையரையற்ற பட்டினி விரதத்தை வெளிப்படுத்தினார். அது சனாதன தர்மிகள் அதாவது நல்ல தெட்டுப்பட்ட பார்ப்பனர்களைப் பொருத்ததா கையால் அவர்கள் எல்லாத் துறையிலும் முன்னேற்றமடைந்த கூட்டத்தாரா னதால் அவர்கள் காந்தியின் பட்டினியை ஒரு சாதாரண ஜீவஜெந்து பட்டினி போலக்கூட மதியாமல் அலட்சியம் செய்துவிட்டார்கள். பிறகு அது எப்படி எப்படியோ மெழுகப்பட்டுவிட்டது. அன்றியும் “நீ ஏன் பட்டினிகிடந்து சாகவில்லை” என்று கேட்க யாருக்குத்தான் மனம் வரும்?

இப்போது மறுபடியும் ஒரு காலவரையுள்ள அதாவது 21 நாள் வாய்தா பட்டினி விரதமொன்று ஏற்கப்போவதாக விளம்பரப்படுத்திவிட்டார். நாளை திங்கள் கிழமை முதல் இந்தப் பட்டினிவிரதம் அமுலுக்கு வரக்கூடும்; இதற்குள் பத்திரிகைகள் இந்தப்பட்டினியை எவ்வளவு பிரமாதப்படுத்தக் கூடுமோ அவ்வளவு விளம்பரப் பிரசாரம் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். ஏறக்குறைய 100-க்கு 90 பத்திராதிபர்கள் தங்கள் சொந்த நிலையில் தோழர் காந்தியின் பட்டினியைப் பற்றி கூட்டம் சேர்த்துக் கொண்டு பரிகாசம் பண்ணி பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் பத்திரிகையில் எழுதும்போது இதை பிரமாதப் படுத்தி ஆத்ம சக்தி என்றும், தெய்வீக சக்தி என்றும், ஏதேதோ சில முட்டாள் தனமானதும், சூழ்ச்சிகளானதுமான வார்த்தைகளைப் போட்டு நிரப்பி விளம்பரப்படுத்துவதில் சிறிதும் தயங்குவதில்லை. ஏனெனில் இந்தியாவில் இந்திய மக்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பத்திரிகைகள் அவ்வளவும் அனேக மாய் ஒன்று இரண்டு தவிர மற்றவை எல்லாம் காந்தியையும், காந்தியவர்கள் செய்கை, குணம் முதலியவைகளையும் புகழ்ந்து கவிபாடி வாழவேண்டிய தன்மையிலேயே இருந்து வருகின்றது. ஆரம்பத்தில் அதே பிரசாரம் செய்து பாமர மக்களுக்கு முன்னிலும் அதிகமாக காந்தி “மகத்துவம்” உண்டாக்கி விட்டார்கள். ஆனால் இப்போது அது எவ்வளவு பரிகசிக் கத்தக்கதானாலும் இன்று யாராவது உண்மையை எழுதினால் தங்கள் பத்திரிகை வாழ்வுக்கே ஆபத்து வந்துவிடுமே என்ற பயம். ஆகையால் பொய் வேஷம் போட்டு ஆடவேண்டியதாய் போய் விட்டது.

நிற்க பட்டினி விரதத்தின் தத்துவம் என்ன என்பதைப்பற்றி சற்று ஆராய்ச்சி செய்து பார்ப்போம்.

பட்டினியில் ‘ஒரு ஆத்மசக்தி’ இருப்பதாகச் சொல்லப் படுகிறது.

ஆத்ம சக்தி என்பது மனித சக்திக்கு மீறின ஒரு சக்தி என்றும் கருதப் படுகிறது.

இந்த ஆத்ம சக்தி என்பது ஒரு காரியத்திற்கு பிரயோகிப்பது என்பது மனித சக்தியில் செய்யவேண்டிய காரியம் எல்லாம் செய்து பார்த்து முடியாமல் போன காலத்தில் உபயோகிக்கப்படும் ஆயுதமாகவே கொள்ளப்

படுகிறது. அல்லது மனித சக்தியால் செய்ய முடியாது என்று கருதிய ஒரு காரியம் யாராலாவது செய்யப்பட்டுவிட்டால் அது ஆத்ம சக்தியால் செய்யப் பட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் பிரஸ்தாப பட்டினி விஷயத்தில் உள்ள ஆத்ம சக்திக்கு இரண்டுவித அவசியம் காட்டப்படுகிறது. ஒன்று ஏதோ ஒரு காரியம் சாதிப்பதற்கு என்றும் மற்றொன்று ஆத்மசக்தி செய்து கொள்வதற்கு என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வளவோடு மாத்திரம் நிற்க வில்லை. “இந்த பட்டினிக்கு எவ்வித நிபந்தனையும் இல்லை” என்று ஒரு இடத்திலும், “இதற்கு எவ்வித நோக்கமும் இல்லை” என்று ஒரு இடத்திலும் “இந்த பட்டினியை எப்போது வேண்டுமானாலும் துவக்கி கொள்ளலாம்” என்றும், மற்றும் “ஒரு மகத்தான சீர்திருத்தம் நடை பெறும் போது ஒழுக்க மற்றதும், ஆபாசமான காரியங்களும் ஏற்படாமல் இருப்பதற்கும் காரியம் துரிதப் படுத்தப்படவும் பட்டினி ஏற்கப்படவேண்டியது அவசிய” மென்றும் கூடியவரை பட்டினியை ஏற்க வேண்டாம் என்றும் தனக்குள்ளாகவே எதிர்த்துப்போராடி பார்த்தும் தன் மனச்சாட்சி ஏற்றுக் கொள்ளும்படி செய்தது என்றும் “பட்டினி ஒரு மத சம்மந்தமானது” என்றும் இந்த “மத சம்பந்தமான இயக்கம் அதன் கர்த்தாக்களின் புத்தி சாதாரணத்தால் வெற்றி பெற்று விடா” தென்றும் “ஆத்மார்த்த வலிவே வெற்றிக்குக் காரணம்” என்றும் தோழர் காந்தியே சொல்லி இருக்கிறார். இவற்றையெல்லாம் அறிவோடு யோசித்துப் பார்த்தால் இந்த பட்டினி விரதத்தில் உள்ள உண்மை பொருள் அற்ற தன்மை நன்று விளங்கும். எப்படி இருந்த போதிலும் தோழர் காந்தி அவர்கள் இந்த பட்டினி விரதம் முட்டாள் தனமாக ஆரம்பித்து விட்டது என்று யாரும் கருதி விடக் கூடாது.

பூனா ஒப்பந்தத்தை திருத்த வேண்டுமென்று தோழர் அம்பேத்கார் கூறிய விஷயமொன்று, சில மாகாணம் அதை ஆட்சேபிப்ப தொன்று, இதற்கு முன் கூறிய குருவாயூர் கோவில் பட்டினி ஆரம்பிக்க முடியாமல் போனதால் பொது ஜனங்களிடை ஏற்பட்ட பழிப்பு ஒன்று சனாதனதர்மிகள் தோழர் காந்தியை பரிகாசம் செய்ய ஆரம்பித்ததென்று, சட்ட மறுப்பு இயக்கம் ஸ்தம்பித்தும் காந்தியாரை வெளியில் விட சர்க்கார் நிபந்தனை கேட்ட தென்று, காங்கிரசுக் காரருக்கு வேலையில்லாமல் போனதின் பயனாய் சற்று உணர்ச்சி உள்ள வாலிபர்கள் எல்லாம் காங்கிரசையும், காந்தியாரையும் எதிர்த்து வைது கொண்டும், பொதுவுடைமையிலும், சமதர்மத்திலும் பற்றுக் கொண்டு அதில் போய் சேருவதென்று முடிவு செய்து பலர் அந்தப்படியே செய்து வரவதொன்று, ஹரிஜன சேவை என்பதன் இரகசியம் வெளியாகி ஹரிஜனங்களில் பெரும் பாலோர்களே அதை வட்சியம் செய்யாமல் போன தென்று, காங்கிரசில் இருந்து வரும் தென்னாட்டு பார்ப்பனத் தலைவர்கள் என்பவர்களின் நடத்தையில் பொது ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லாமல் போனதுடன் அவர்கள் சூட்சிகள் சிலவற்றை காந்தியார் அறிந்து வெட்கப்பட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதென்று, மற்றும் ஏழை தொழிலாள மக்கள் காந்தியை தங்கள் எதிரிகளாக கருதி இருப்பதையும் அவர்கள் மத உணர்ச்சி

களை வெறுப்பதையும் காந்தியாருக்கு நன்றாக விளங்கிவிட்ட தொன்று, காந்தியையோ, காங்கிரசையோ சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் லண்டன் மகாநாடு நடப்பதொன்று, இப்படியாக இன்னும் பல காரியங்கள் காந்தியாருக்கு பட்டினி விரதமனுஷ்டிப்பதன் மூலம் ஏதோ ஒரு கிளர்ச்சியை உண்டாக்கி தீர வேண்டிய அவசியத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டது.

எது எப்படியிருந்தாலும் நம்மைப் பொறுத்தவரை சத்தியாக்கிரகத் தையும், பட்டினி விரதத்தையும் ஒன்று போலவேதான் கருதுகிறோம்.

சத்தியாக்கிரகம் எப்படி சண்டித்தனமானது என்று சொல்லுகின்றோமோ அப்படியேதான் அதைவிட மேலாகவே பட்டினியையும் சண்டித்தனம் என்று தான் சொல்லுகின்றோம். அனுபவத்தில் பார்த்தாலே இதன் உண்மை விளங்கும். ஜனங்களில் சிலரும், குழந்தைகளில் பலரும் பட்டினி இருப்பதாக அதாவது வீட்டில் குடும்பத்தில் சாப்பிடாமல் கோபித்துக் கொண்டிருப்பதாகக் காட்டுவதின் கருத்து என்ன என்பதைக் கவனித்தால் இதன் உண்மை விளங்கும். நியாயம் சொல்லி மெய்ப்பிக்க முடியாமலோ, கை பலத்தால் சத்தியை காட்ட முடியாமலோ போன சமயத்தில் சாப்பிடுவதில்லை, மண்டையை உடைத்துக் கொள்ளுகிறேன், தற்கொலை செய்து கொள்ளுகிறேன், எங்கேயாவது ஓடிப்போய் விடுகிறேன் என்பது போன்ற காரியங்களால் காரியத்தை சாதிக்க முற்படுவது இயற்கையாக இருப்பதைப் பார்க்கின்றோம்.

தவிரவும் ஏதாவதொரு காரியத்தில் ஒருவருக்கு இருக்கும் உண்மையான ஆர்வத்தைக் காட்டிக் கொள்ளவேண்டுமானால் இதுதான் (பட்டினி தான்) கடைசி வழியாகும்.

ஏனெனில் முதலில் ஒத்துழையாமை என்று சொன்னார். அதற்கு பிணக்கு என்று பேர் வைத்து நடத்திப் பார்க்கப்பட்டாய் விட்டது. பிறகு சத்தியாக்கிரகம் என்று சொன்னார். அதனால் சிறிது கஷ்டங்கள் அனுபவிப்பது என்று சொல்லி அந்தப்படியும் பார்த்தாய் விட்டது. இரண்டும் உத்தேசித்த வெற்றியைகொடுக்க வில்லை என்றாய் விட்டதால் மூன்றாவது காரியம் தனது உயிரை கொடுப்பதாக சொல்ல வேண்டிய நிலைமைக்கு வந்து விட்டது. தவறான மார்க்கத்தில் இழுத்துச் செல்லப் பட்டவர்களுடைய கதியெல்லாம் இப்படித்தான் நடந்து வந்திருக்கிறது என்பதற்கு எத்தனையோ உதாரணங்கள் பார்க்கலாம். ஒரு காலத்தில் இந்தக் காரியங்களுக்கு மதிப்பு இருந்தது என்பதை நாம் மறுக்கவில்லை. ஆனால் இன்று மக்கள் அடைந்திருக்கும் முன்னேற்ற அளவுக்கு இந்த மாதிரி பழைய கால தந்திரங்கள் பயனளிக்குமென்று நம்மால் கருத முடியவில்லை.

எப்படி இருந்தபோதிலும் தோழர் காந்தியாரின் இந்தக்காரியங்கள் எல்லாம் வெற்றிபெற்றாலும், தோல்வி அடைந்தாலும் உண்மையானதாய்

இருந்தாலும் தந்திரமானதாய் இருந்தாலும், பொதுவாக இவை மனித சமூகத்தில் உள்ள பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு கேட்டை விளைவிப்பதேயாகும். காந்தியென்றாலே இப்போது ஒரு மனிதத் தன்மைக்கு மீறின சக்தியுடையவர் என்கின்ற எண்ணத்தைப் பார்ப்பனர்களும், வயிற்றுப் பிழைப்புப் பத்திரிகைகளும், சில சுயநலமிகளும் இது சுலபமான காரியமாயிருந்ததால் பாமர மக்களுக்குள் இந்த மாதிரி ஒரு அக்கிரமமான காரியத்தைச் செய்து விட்டார்கள். தோழர் காந்திக்கு செல்வாக்கு உண்டாக்கியதன் பயன் எல்லாம் இப்போது மத புரட்டுகளையும் மத சூட்சிகளையும், நிலை நிறுத்தப் படும் தன்மைகளை பலப்படுத்தவே பயன்பட்டு வருகிறது.

உதாரணமாக தோழர் காந்தி ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் “கடவுள் கட்டளை இடுகிறார்” “கடவுள் சொல்லுகிறார்” “கடவுள் தன்னோடு பேசுகிறார்” என்று மக்கள் நம்பும்படியாகவே பேசியும் சூசனை காட்டியும் வருகிறார். இதன்பயன் என்னமாய் முடியும் என்று பார்த்தால் ஏசுநாதர், முகமது நபி, என்பவர் போன்றவர்களின் கூட்டத்தில் தோழர் காந்தியும் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்கின்ற ஒரு உணர்ச்சி மூட மக்களுக்கு ஏற்படக்கூடும் என்பதைத் தவிர வேறில்லை. அவர் எப்படியோ முதலாளிமார்கள் இடம் இருந்து பணம் வசூல் செய்து பார்ப்பனர்கள் கையில் கொடுத்து விடுகிறார். பார்ப்பனர்களோ இந்தப் பணங்களைக் கொண்டு மகாத்மா தன்மையை பலப்படுத்தும் வேலைக்கும் நிலை நிறுத்தும் வேலைக்கும் பிரசாரத்திற்கும் பல தலைப்பின் கீழ் செலவு செய்கின்றார்கள். தற்காலம் வேலையில்லா திண்டாட்டமும் சோம்பேறி வாழ்க்கைப் பிரியமும் சேர்ந்து பல வாலிபர்களை புராண காலக்ஷேபம் மதப்பிரசாரம் முதலியவைகளில் இழுத்து விட்டு விடுகிறது. இதற்கு நாம் என்ன செய்வது என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

சாதாரண ஆத்மா விஷயமே சந்தி சிரிக்கும் போது மகாத்மா விஷயம் எப்படி பட்டதாய் இருக்க முடியும் என்பதை வாசகர்கள் தான் முடிவு கட்டி கொள்ள வேண்டும். ஆகையால் சுயமரியாதை இயக்க தோழர்களுக்கு இந்த சமயம் நாம் ஒன்று சொல்லுகின்றோம். அதாவது இந்த பட்டினி விபரத்தைப் பற்றி அவர்கள் பேசாமலிருப்பதே நல்லது என்பதுதான்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 07.05.1933

தோழர் காந்தி

தோழர் காந்தி அவர்கள் இப்போது இருந்துவரும் பட்டினி விரதத்தில் தீண்டப்படாத கிறிஸ்தவர்கள் விஷயமாயும் பாடுபடுவாராம், “போகட்டும் பாவம்”. இத்தனை நாளைக்குப் பிறகாவது கிறிஸ்தவ தீண்டாதார் விஷயம் அவருடைய ஞாபகத்துக்கு வந்தது பற்றி ஒரு விதத்தில் மகிழ்ச்சியே. ஆனால் இவையெல்லாம் சுயமரியாதை இயக்கத்துடன் போட்டி போடத் தென்னிந்தியப் பார்ப்பனர்களின் சூத்திரக்கயரின் சக்தியேயாகும் என்பதில் மாத்திரம் சிறிதும் ஐயமில்லை.

குடி அரசு - செய்திக் குறிப்பு - 07.05.1933

கெண்டைக் குஞ்சுகள்

- குறும்பன்

பரமசினைப் பார்த்தீர்களா?

ஆகாய விமானத்தில் போய் இமயமலையின் அதிக உயரமான சிகரமாகிய ‘எவரஸ்ட்’ டைப் பார்த்துவிட்டு வந்தார்கள், என்று பத்திரிகைகள் கூறுகின்றன.

“அங்கே எங்கள் பரமசிவம் இருந்திருப்பாரே, பார்த்தீர்களா” என்று கேட்க வேண்டுமென்று லோகோபகாரப்பிள்ளை ஆவலோடிருக்கிறார்.

மாமாங்கம்

உபாத்தியாயர்:- சமீபத்தில் நடந்த மகாமகத்தை (மாமாங்கம்) பற்றி நீ தெரிந்து கொண்ட தென்ன?

பிராமணபயன்:- நமது ஹிந்துக்கள் இந்தப் பண நெருக்கடியான காலத்தில்கூட எவ்வளவு கடவுள் பக்தியோடு இருக்கிறார்கள், என்பதைக் காட்டுகிறது சார்.

உபாத்தியாயர்:- சரி, நீதெரிந்து கொண்டதென்ன?

க.ம. பையன்:- யோக்கியமாய் உலகத்தில் வாழ்வதைவிட ஏமாற்றிக் கொண்டே வாழ்வது ரொம்ப லகுவானது என்பது தெரிகிறது சார்.

ஆஸ்திகக் குழந்தைகள்

“குறித்த அளவுக்குமேல் உஷ்ணமோ குளிர்ச்சியோ ஒருவன் உடம்பில் ஏற்பட்டதும் அவன் இறந்து விடுவதற்குக் காரணமென்ன? என்று வைத்தியப் பள்ளிக்கூட (Medical school) ஆசிரியர் வகுப்புப் பிள்ளைகளைக் கேட்டார்,

‘ஹிந்து’ மானாவன்:- அது அவனுடைய தலைவிதி சார்.

கிறிஸ்து மானாவன்:- அது கர்த்தனுடைய கட்டளை சார்.

முஸ்லீம் மானாவன்:- அல்லாஹ்விடைய ஆக்களு சார்.

இந்த பதில்களைத் தப்பு என்று சொல்கிறவர்களெல்லாம் பச்சை நாஸ்திகர்கள் என்பதே நமது அபிப்பிராயம்.

கொசுவலையா? கடவுளா?

“கொசுக்கள் நிறைந்த இடத்தில் நீ வசிக்கிறாய். உன்னிடம் 5 ரூபாய் தான் பணமிருக்கிறது. நீ கடவுளுக்காக ஒரு பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. நீ கொசுவலை வாங்குவாயா? பிரார்த்தனைக்குச் செலவிடுவாயா? காரணங்களோடு விடை கூறவும்” என்று ஒரு சுகாதார உபாத்தியாயர் பரீட்சைக் கேள்விகளில் கேட்டிருந்தார்.

“நான் கொசுவலைதான் வாங்குவேன். ஏனெனில் நமது உடம்பைப் பார்த்துக் கொண்டல்லவா கடவுளைப் பற்றி பிறகு நினைக்க வேண்டும்” என்று 46 குழந்தைக்கு 44 குழந்தைகள் பதில் எழுதியிருந்தன.

இந்த 44 குழந்தைகளும் சு.ம. காரர் வீட்டுக் குழந்தைகள் அல்ல என்பதைக் கடவுளுக்காக வக்காலத்து வாங்கியிருக்கும் வக்கீல் குழாங்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறோம்.

“பிச்சையெடுக்குமாம் பெருமாள்:-”

நீடாமங்கலத்திலும், காரைக்குடியிலும் சு. ம. தோழர்களைப் போலீசார் அகாரணமாய் அடித்து விட்டதாகப் பத்திரிகைச் செய்திகள் கூறுகின்றன.

ஊரை ஏமாற்றிச் சேர்த்திருக்கும் பார்ப்பான்கள் பணத்தைப் பிடுங்குவதற்கு நல்ல யோசனை செய்தீர்கள். போலீஸ்காரர்களே! விடாதீர்கள்! பஸ் ஐட்கா இல்லாத ஊர்களில் இது ஒரு சரியான வழிதான்!

திடீர் சந்தேகம்

ஒருவன்:- வருணாச்சிரமக் கட்சிக்கும் ‘ஜஸ்டிஸ்’ கட்சிக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

மற்றவன்:- வருணாச்சிரமக் கட்சியிலிருப்பார்களெல்லோரும் பூணூல் போட்டிருக்கிறார்கள், “ஜஸ்டிஸ்” கட்சியில் இருப்பார்களுக்கு அது கிடையாது.

(ஒரு திருத்தம்:- அதிலும் இரண்டொரு பதில் வெட்டு உண்டு. இதிலும் இரண்டொரு பதில் வெட்டு உண்டு)

குடி அரசு - உரையாடல் - 07.05.1933

வடஆற்காடு ஜில்லா சுயமரியாதை மகாநாடு

தலைவர் அவர்களே! தோழர்களே!!

இன்று இந்த மகாநாட்டுக்கு வந்த எனக்கு இங்குள்ள பல சங்கங்களால் வரவேற்பு பத்திரங்கள் வாசித்துக் கொடுக்கப்பட்டதற்கு பதில் சொல்லுவேன் என்று தலைவர் சொன்னார். வரவேற்புப் பத்திரங்களை ஒரு சடங்காகவே கருதி வருகிறேன், அவை புராணக் கற்பனைகள் போல் இருக்கின்றனவே ஒழிய உண்மைகள் மிக அருமையாகவே இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட சில விஷயங்களினுடைய பாராட்டுதலும் எனக்குச் சேர வேண்டியதில்லை. அவைகள் எல்லாம் எனக்குத் துணையாய் இருந்து என்னுடன் ஒத்துழைத்து எனக்கு ஊக்கமும், உற்சாகமும் ஊட்டிவந்த வாலிபர்களுக்கே சேர வேண்டியதாகும். ஆதலால் அப்புக்மூச்சிகளை அவர்களுக்கே சமர்ப்பித்து விடுகிறேன்.

தோழர்களே! இம்மாநாட்டுக்குத் தலைமை வகித்த தலைவர் தோழர் கே. எம். பாலசுப்பிரமணியம் பி.ஏ., பி.எல். அவர்கள், தான் ஒரு சின்னப் பையன் என்றும், தன்னை தலைமைப் பதவியில் உட்கார வைத்து நான் வேடிக்கை செய்கிறேனென்றும் சொன்னார். இந்த இயக்கம் இன்று ஏதாவது ஒரு அளவுக்காவது மதிக்கத்தகுந்த அளவுக்கு பயன்பட்டு வருகின்றது என்று சொல்லப்படுமானால் அதற்கு காரணம் இந்தமாதிரி “சின்னப் பையன்களே” காரணமாகும். இப்படிப்பட்ட சின்னப் பையன்கள் இந்த இயக்கத்தில் இருப்ப தினாலேயே தான் எனக்கு ஒருபுறம் வயது வளர்ந்தாலும் வாலிபமும் கூடவே வளர்ந்து வருகிறது. எனது சவகாசம் முழுவதும் சின்னப்பையன்களிடமே இருப்பதினால் தான் சின்னப்பையன் தன்மை எனக்கு இன்னமும் இருந்தும் வளர்ந்தும் வருகிறது. என் ஆசை யெல்லாம் நான் எப்போதும் சின்னப் பையன்கள் மாதிரியே இருக்க வேண்டு மென்பதோடு பெரிய ஆள்கள் மாதிரி ஆக்கூடாது என்பதுமாகும்.

இத்தலைவரவர்கள் நமது இயக்கத்தில் கலந்திருப்பது இயக்கத்திற்கு ஒரு அளவிட முடியாத ஆதரவாகும் என்பதைப்பற்றி நான் உங்களுக்கு

எடுத்துக் காட்டவேண்டியதில்லை. ஆனால் அவருக்கு வேண்டுமானால் பெருத்த நஷ்டம் ஏற்படலாம். ஏனெனில் அவருக்குள்ள ஊக்கமும் உற்சாக மும், அறிவும் வேறு கட்சிகளில் பயன்படுத்தப்படுமானால் அவர் பெருத்த பதவியையும், செல்வத்தையும் அடையத் தக்கவராவார். ஆதலால் அது அவ ருக்கு நஷ்டமாகலாம். ஆனால் பெரும் பெரும் பதவிகளையும், செல்வம் சேர்க்கும் முறைகளையும் இன்னமும் நாம் நிலைக்கவைக்கப் போவதானால் தான் அவருக்கு அது நஷ்டமாகும். எனக்கு இருக்கும் நம்பிக்கைப்படி பார்த்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் பெரும் பதவிகள் என்பவைகளும், செல்வம் சேர்க்கும் முறைகள் என்பவைகளும் ஒழிந்து விடுமென்றே கருதுகிறேன்.

நமது இயக்கம்

நமது இயக்கம் இப்போது ஏதோ ஒரு புதிய துறையில் இறங்கி விட்டதாக வரவேற்புத் தலைவர் வார்த்தைகளிலிருந்தும், மகாநாட்டுத் தலைவர் வார்த்தையில் இருந்தும் ஊக்க இடம்கொடுத்தது. இந்த அபிப்பி ராயம் நம் இயக்கத்திற்கு தூண்கள் போல இருந்து ஆதரவளித்துவந்த, உதவிபுரிந்து வந்த இன்னும் பல அறிஞர்கள் உள்ளத்திலும் தோன்றி இருப்பதாக அறிகிறேன். அவ்வளவோடு மாத்திரமல்ல, இக்கருத்தின் மீது இயக்கத்துக்கு சிலருடைய பாராமுகமும் ஏற்பட்டு வருகிறதையும் உணரு கிறேன்.

காரணம் என்னவென்றால் சுயமரியாதை இயக்கம் இதுவரை சமூக முன்னேற்ற இயக்கமாக இருந்தது மாறி இப்போது பொருளாதாரத்திலும், அரசியலிலும் பிரவேசித்து விட்டதாகவும் இதனால் இயக்கம் ஆதரவு அற்று அரசாங்க அடக்கு முறைக்கு ஆளாக்கி நசித்துப்போகுமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். சிலர் தாங்கள் அரசாங்க ஆக்கினைக்கு தயாராயில்லை என்றும் ஆதலால் இதில் கலந்து கொள்ள முடியாது என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

இக்கூட்டத்தார் எல்லோருக்குள்ளும் மகிழ்ச்சியடையத்தக்க ஒரு விஷயமிருக்கிறது. அதென்ன வென்றால் அரசாங்க அடக்கு முறைக்கு ஆளாக முடியாது என்கின்ற காரணம் மாத்திரமே அல்லாமல் இக்கொள்கை விஷயத்தில் ஆட்சேபணையிருப்பதாக காணப்படவில்லை என்பதேயாகும். இது எப்படியிருந்த போதிலும் விஷயத்தை சற்று கவனித்துப்பார்ப்போம்.

சமூக முன்னேற்றம்

சமூக முன்னேற்றமென்றால் என்ன? எந்த சமூக முன்னேற்றம் என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். மனித சமூக முன்னேற்றம் என்பது மனிதர்கள் குளிப்பது, மதக்குறி இடுவது, புராணங்கள் படிப்பது, கோவில் குள யாத்திர உற்சவம் செய்வது முதலாகிய இவைகள் தானா? அல்லது ஜாதி வித்தியாசம் ஒழிப்பது, சத்திரம் சாவடி கட்டுவது பள்ளிக் கூடம் வைப்பது

முதலியவைகள் தானா? இந்த மாதிரியான சமூக முன்னேற்றம் பல ஆயிர வருஷ காலமாக நடந்து வந்திருப்பதை சரித்திர வாயிலாக அறிகிறோம். இதற்காக ஆயிரக்கணக்கான மகாத்மாக்களும், முனிகளும், ரிஷிகளும், கடவுள் தூதர்களும், அவதாரங்களும், கடவுள் அம்சங்களும் தோன்றி ஞானோபதேசம் செய்து வண்டிவண்டியான ஆதாரங்கள் சப்ளைகள் செய்தும் கடவுள்கள் பேரால் வெளியானவை என்று சொல்லியும் கட்டுப் பாடுகள் செய்து வைத்திருப்பதும் நாம் பார்க்கிறோம். இவற்றிற்காக உலகத் தையும், உலக மக்களையும் தேசமென்றும், மதம் என்றும், ஜாதி என்றும், வகுப்பு என்றும் பிரித்து இவற்றின் பேரால் பல ஸ்தாபனங்களையும் ஏற்படுத்தி 10 லட்சக்கணக்கான மக்கள் மதாச்சாரியார், உபதேசியார், மடாதிபதியார் முதலிய பேர்களால் வாழ்ந்து வருவதையும் பார்க்கின்றோம். இவ்வளவெல்லாம் இருந்தும் மனித சமூக முன்னேற்றத்திற்கு என்ன பலன் ஏற்பட்டது என்று சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.

சுமார் 2000, 3000 வருஷத்திற்கு முந்திய மக்கள் சமூக நிலையை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் இன்று என்ன மாறுதல், என்ன முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது? அந்தக்காலத்தில் இருந்த கொடுமை, ஏழ்மை, உழைப்புக் கஷ்டம், மனக்கவலை, அடிமைத்தனம் எல்லாம் இன்றும் இருந்துதான் வருகின்றது. ராமர் காலத்தில், அரிச்சந்திரன் காலத்தில் இருந்து வந்த மேல் ஜாதி, கீழ் ஜாதி, பெண்ணடிமை, பிரபு, கூலிக்காரன், பிராமணன், சண்டாளன் முதலிய கொடுமைகள் இன்றும் இருந்துதான் வருகிறது. பெண்களுக்கு உரை போட்டு தம்பூர் போலும், தலைகாணி போலும் வைத்திருக்கும் கொடுமை இன்று இல்லையா? பெண்களை விற்கும் கொடுமையும், அடிமை கொள்ளும் கொடுமையும் இன்று இல்லையா? ஆணுக்கு ஒரு நீதி பெண்ணுக்கு ஒரு நீதி இன்று இல்லையா? மக்களை தெருவில் நடக்க விடாமை, தொடமுடியாமை, கண்ணால் பார்க்க முடியாமை ஆகிய மூர்க்க குணங்கள் இன்று இல்லையா? யாதொரு பாடும் படாமல் ஒரு நாளைக்கு நாலு வேளை, ஆறு வேளை சாப்பிடுகின்ற மக்களும் ஒரு நாளைக்கு 10 மணி நேரம் 12 மணி நேரம் பாடு படும் அவர்கள் பெண்டு பிள்ளைகள் இரண்டு நாளைக்கு ஒரு தரம் கூட சமயம் செய்ய யோக்கியதை இல்லாத மக்களும் இல்லையா? இவைகள் எல்லாம் மதக் கட்டளை, கடவுள் சித்தம், அரசாங்க விதி என்பவைகளின் மீதே நடந்து வருகின்றனவா இல்லையா? என்பவைகளை யோசித்துப் பாருங்கள்.

மனித சமூக முன்னேற்றம் என்பதில் நாணையமாயும், யோக்கிய மாயும் பாடுபடுவதாய் இருந்தால் மேல்கண்ட கொடுமைகளை யெல்லாம் ஒழிக்க வேண்டுமா வேண்டாமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள். மனித சமூகம் என்றால் இதில் எந்த தேசத்தானாவது, எந்த மதத்தானாவது, எந்த சமயத்தானாவது, எந்த ஜாதியானாவது விலக்கப்பட முடியுமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள். எல்லா தேசத்திலும், எல்லா மதத்திலும், எல்லா ஜாதி

யிலும், எல்லா அரசாங்கத்திலும் இந்தக் கொடுமைகளைப் பார்க்கின்றோம். சிலர் “எங்கள் மதத்தில் தீண்டாமை, பார்க்காமை முதலியவை இல்லை” என்று சொல்லக்கூடும். தீண்டாமை, பார்க்காமை என்பது ஒரு மதத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல என்பதே எனது அபிப்பிராயம். தீண்டாமை என்பது ஒரு கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதென்ன வென்றால் ஒருவன் பாடுபடாமல் ஊரான் உழைப்பில் வாழவேண்டும் என்ற கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

உதாரணமாக பறையன் என்றால் என்ன? அவன் சதா கஷ்டமான வேலையைச் செய்ய வேண்டியவன் என்பதே. பார்ப்பான் என்றால் என்ன? அவன் சரீரத்தால் வேலையே செய்யக் கூடாது என்பதே. எங்காவது பார்ப்பனன் போட்டர் வேலை, மண்வெட்டி வேலை, வீதி கூட்டும் வேலை, கக்கூஸ் எடுக்கும் வேலை, வண்டி இழுக்கும் வேலை, பியூன் வேலை முதலிய கஷ்டமான வேலை செய்கிறானா? பார்ப்பனப் பெண்களாவது காட்டு வேலை, தோட்ட வேலை, வீட்டுக்கூலி வேலை முதலியவைகள் செய்கின்றார்களா? இதற்காகத்தான் ஜாதி பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கொள்கைகள் அதாவது இந்த மாதிரி பல ஜனங்கள் கஷ்டப்படுவதும், சில ஜனங்கள் சுகப்படுவதுமான நிலை எந்த தேசத்தில் எந்த மதத்தில் எந்த ராஜரீகத்தில் இல்லை என்று யோசித்துப்பாருங்கள். நன்றாய் யோசித்துப்பாருங்கள். இதை சீர்படுத்த வேண்டுமானால் எந்த விதமான சமூக முற்போக்கு வேலை செய்வது?

பொருளாதாரத் துறையிலும், அரசியல் துறையிலும் வேலை செய்யாமல் சமூக முற்போக்கு எப்படி ஏற்படும்? ஒரு சமூகத்துக்கு பொருளாதாரமும் அரசியலும் அவசியமானதா அல்லவா? இந்த இரண்டையும் விட்டு விட்டு செய்யும் முற்போக்குக்காக நமது சுயமரியாதை இயக்கம் தேவையே இல்லை. சும்மா அலங்காரமாக, வேடிக்கையாக புராண முட்டாள் தனத்தையும், பார்ப்பன சூட்சியையும் பேசி காலங்களிப்பது மாத்திரமே சுயமரியாதை இயக்கத்தின் வேலையானால் சுயமரியாதை இயக்கம் அழிந்து போவதே மேலான காரியம் என்று சொல்லுவேன்.

அரசியலைப்பற்றியும், பொருளாதாரக் கொடுமையைப்பற்றியும் பேசுவதே குற்றமான காரியம் என்று சில தோழர்கள் கருதி இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அது வீண் பயங்களித்தனமேயாகும். இந்த மாதிரி பயங்களித்தனம் கொண்ட மனிதனால் ஒரு காரியமும் செய்ய முடியாது. அரசியலுக்காகவும், பொருளாதாரத்துக்காகவும் நாம் யாரையும் அடிக்கவோ, தடுக்கவோ, குத்தவோ, சுடவோ, வெடிகுண்டு எறியவோ அல்லது எவ்வித பலாத்காரத்தை உபயோகிக்கவோ வேண்டுமென்று நான் சொல்ல வரவில்லை. ஜாதி வித்தியாசம் ஒழிய வேண்டும் என்பதற்கு நாம் எத்தனை பேரைக் கொன்றுவிட்டோம், யாரை சுட்டோம், யார் மீது வெடிகுண்டு போட்டோம்,

வெறும் நமது வாய்க் கிளர்ச்சியின் பயனாகவே நமது அபிப்பிராயத்தை தயவு தாட்சண்யம் இல்லாமல் வெளியிட்டதின் பயனாகவே மனித சமூகத்திற்குள் ஒரு உணர்ச்சியை உண்டாக்கி விட வில்லையா? “சுயராஜ்யம் கிடைத்த பின்பு தீண்டாமையை விலக்கிக் கொள்ளலாம்” என்று சொன்ன தோழர் காந்தி இரண்டு வருஷத் திற்குள் இன்று “தீண்டாமை ஒழிய 21 நாள் பட்டினி கிடக்கிறேன்” என்று சொல்லவும், “இந்தப் பட்டினி வெகு நாளைக்கு முன்னதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும்” என்று சொல்லவும் கூட நாம் செய்துவிட்டோமா இல்லையா? என்று யோசித்துப்பாருங்கள். நமது பயமற்ற, தாக்ஷண்ணியமற்ற உண்மை பிரசாரத்தால் பார்ப்பன ஆதிக்கம் இந்த 4, 5 வருஷத்தில் எவ்வளவு தூரம் அடக்கப்பட்டது. ஆனால் அப்பொழுதே பணக்கார ஆதிக்கத்தையும் நாம் சரியானபடி கண்டிக்காததால் பணக்கார ஆதிக்கம் தலைதூக்க ஆரம்பித்து விட்டது. இப்போது அது பார்ப்பன ஆதிக்கத்துக்கு உதவி புரிகின்றது. ஆதலால் பொருளாதார துறையில் இரங்கி தைரிமாய் தாக்ஷண்ணிய மில்லாமல் அக்கொடுமையை வெளியாக்கினால் கண்டிப்பாய் பணக்கார ஆதிக்கத்துக்கு சாவுமணி அடிப்பதோடு பொருளாதாரக் கொடுமையும் சற்றாவது குறையும்.

பொருளாதார உயர்வு தாழ்வைப் பற்றியும், கொடுமையைப்பற்றியும், அது சம்மந்தமாக அரசியலைப்பற்றியும், நாம் பேசும்போது பயங்காளி களுக்கும், சுயநலக்காரர்களுக்கும், ரஷியா ஞாபகம் வந்துவிடுகின்றது. இது பைத்தியக்காரத்தனமே யாகும். “அன்னிய அரசாங்கமே வேண்டியதில்லை. எங்கள் தேசத்தை எங்களிடம் ஒப்புவித்து விட்டு வெளி நாட்டார் வெளியாகிவிட வேண்டும்” என்று சொல்லும் தேசியவாதிகளின் அரசியலை விட நம்முடைய அரசியல் கொடுமையானதல்ல. முட்டாள் தனமானதல்ல.

நாம் என்ன சொல்லுகின்றோம்?

அன்னியன் என்பதற்காக யாரையும் நாட்டைவிட்டு போகும்படி சொல்லுவதில்லை. அன்னியர் ஆட்சி என்பதற்காக எந்த ஆட்சியையும் நாம் அழிக்க வேண்டும் என்பதில்லை.

ஆனால் நாம் என்ன சொல்லுகிறோம். முதலாளித் தத்துவமுரை கொண்ட ஆட்சி வேண்டாம், பாடுபடும் மக்கள் அதன் பயனை அடையும் படியான முரைகொண்ட ஆட்சி வேண்டும் என்று தான் சொல்லுகிறோம்? ஏனெனில் உலகத்தில் பாடுபடும் மக்களோ, 100-க்கு 90-பேர்கள் இருக்கிறார்கள். சோம்பேரிகள் பாடுபடாமல் ஊரார் உழைப்பில் வாழுகின்றவர்கள் 100-க்கு 10-பேர்கள் தான் இருப்பார்கள். ஆதலால் 100-க்கு 90-பேருக்கு அனுகூலமான ஆட்சி அவர்களுடைய நலனுக்காக அவர்களாலேயே ஆட்சி புரியக் கூடிய ஆட்சியாக இருக்க வேண்டும் என்கிறோம். இதனால் என்ன தப்பு, இது ஏன் முடியாத காரியமாகவேண்டும். இதை ராஜத்துவேஷம்

என்றோ, வகுப்பு துவேஷம் என்றோ சொன்னால் அதற்காக பயந்துவிடுவதா என்று கேழ்க்கின்றேன். அப்படியானால் வருவதுதான் வரட்டுமே. என்ன முழுகிப்போய்விடும்? சதா சர்வகாலம் உழைத்து சோம்பேரிகளுக்குப் போட்டு விட்டு பட்டினியாகவே ஒரு சமூகம் உலகில் உயிர் வாழ வேண்டுமானால் அந்த சமூகம் பூண்டற்றுப் போவதில் யாருக்கு என்ன சங்கடம். சோம்பேரிகள்தானே இதற்காக வருத்தப்படவேண்டும். கசாப்புக் கடைக்காரனுக்காகவே ஆட்டுச் சமூகம் இருக்கின்றது என்றால், அந்த ஆட்டு சமூகம் உலகில் அற்றுப்போவது ஆடுகளுக்கு நஷ்டமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

உதாரணமாக தஞ்சாவூர் ஜில்லாவை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். காவேரி ஆற்றுப் பாசனம் முழுவதும் அங்குதான் பயன்படுகின்றது. எத்தனை ஆறுகள் ஓடுகிறது. கொல்லைக்கு போகக்கூட இடமில்லாமல் ஜில்லாவின் பெரும்பாகம் நஞ்சையாக இருக்கிறது. ஜில்லா போர்டு, தாலுகா போர்டு முனிசிபாலிட்டி எல்லாம் “பொதுஜனங்கள்” கையிலேயே இருக்கிறது. இருந்து என்ன லாபம்? சிலர் கொள்ளை அடிக்கிறார்கள். சிலர் 1000 ஏக்கரா, 5000 ஏக்கரா, 10000 ஏக்கரா என்பதாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மனிதர்கள் மாத்திரமல்லாமல் கோயில், மடம் முதலியவைகளுக்கும் இதுபோலவே வட்சக்கணக்கான ஏக்கராவும், செவ்வழும் இருக்கிறது.

இங்குள்ள சுவாமிகளுக்கும், மடாதிபதிகளுக்கும் உர்ச்சவம், திருக் கல்யாணம், கோபனம் ஆகியவைகளுக்கு கணக்கு வழக்கிலடங்காத பொருள் செலவழிக்கப்படுகின்றது. இவ்வளவும் இருந்து பயன் என்ன?

சிங்கப்பூர், பிளங்கு, மலேயா, மோரிசு, பிஜி. கண்டி முதலிய இடங்களில் இருக்கும் கூலிகளில் அதிகமான விகிதாச்சாரம் தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்காரர்களாகவே இருந்து வருகிறார்கள். தஞ்சாவூரில் அன்ன சத்திரங்களுக்கும் சமஸ்கிருத காலேஜுகளுக்கும் குறைவில்லை என்றால் இதன் கருத்து என்ன? என்று யோசித்துப்பாருங்கள். பாடுபடும் மக்கள் பறையனாய், பள்ளனாய், சாம்பனாய் கஞ்சிக்கு வகையில்லாமல் நாட்டை விட்டு வேறு நாட்டுக்கு போய் நாயிலும், கழுதையிலும் கடையாய் பாடு படுவதும் சோம்பேரிகள் அன்னச்சத்திரத்தில் சாப்பிட்டு சமஸ்கிருத காலேஜில் வாசிப்பதும் அங்குள்ள மிராசுதாரர்கள் தினம் தினம் நிலா விருந்தும், சதுரம், பாட்டுக்கச் சேரியும், ஜலக்கிரீடையும் அனுபவிப்பதும் அங்குள்ள மடாதிபதிகள் ராஜபோகம் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதும் சகிக்கக்கூடிய காரியமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

இதுபோலவே இன்னமும் எத்தனை ஜில்லாக்கள் எத்தனை மாகாணங் கள், எத்தனை தேசங்கள் இருந்து வருகிறது. இன்னும் “நமது சுதேச” ராஜாக்களை எடுத்துக்கொண்டால் அவர்களின் யோக்கியதையை சொல்ல

வேண்டுமா? அநேக ராஜாக்கள் தங்கள் தேசத்தினுடைய மொத்த வருமானத்தில் 100 க்கு 75 விகிதம் தேவடியாளுக்கும், குதிரைப் பந்தயத்துக்கும், விருந்துக்கும், மோட்டாருக்கும், வசந்தோற்சவத்திற்கும் பாழாக்குகிறார்கள்.

படிப்பு விஷயத்தில்

நமது நாட்டில் இவ்வளவு கொள்ளைக்கும், அக்கிரமங்களுக்கும், அயோக்கியத்தனத்திற்கும் பணம் இருந்தும் படிப்பு விஷயத்தில் 100 க்கு 12 பேர்கள் அதுவும் பார்ப்பனர்களும், பணக்காரர்களும் மாத்திரமே படிக்க முடிந்தது என்றால் இந்த ஆட்சியைப் பற்றியோ, அரசாங்கத்தைப் பற்றியோ எப்படிப் பேசாமல் இருப்பது என்று யோசித்துப் பாருங்கள். நாம் உண்மையான மனித சமூகத்திற்குப் பாடுபடுவர்களாயிருந்தால் மேல்கண்ட அக்கிரமங்களுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் காரண பூதங்களாயிருப்பனவைகளை அழித்தே ஆகவேண்டும். அது கடவுளானாலும், மதமானாலும், அரசாங்கமானாலும் எல்லாம் ஒழிக்கப்பட வேண்டியதேதான். கடவுள் பக்தர்களும், மதபக்தர்களும், எங்கள் மீது பாய்வதில் பயனில்லை. தங்கள் தங்கள் கடவுள் மீதும், மதத்தின் மீதும் பாய்ந்து அவைகளுக்கு புத்திவரும்படி செய்யுங்கள். நாங்கள் கடவுளும், மதமும் மேல் கண்ட அயோக்கியத்தனங்களுக்காக சோம்பேறிகளால் சூட்சிக்காரர்களால் மூடர்களால் கற்பிக்கப்பட்டதென்றே கருதுகின்றோம். ஆதலால் நாங்கள் அதைப்பற்றி லட்சியம் செய்வதில்லை. இன்றைய அரசியலையும் சோம்பேரிகளுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் காப்பளிக்க ஏற்பட்ட கவசம் என்றே கருதுகிறோம்.

ஆகையால் அவைகளையும் அடியோடு மாற்றி பாடுபடுபவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் காப்பளிக்கக்கூடியதான ஒரு ஆட்சியை அமைக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறோம்.

இப்படிக்கருதுவதால் ஆபத்து வந்து விடும் என்று கருதுகிறவர்கள் எங்களையே இந்த ஆபத்துக்குள்ளாக்கிவிட்டு மரியாதையாய் விலகி தப்பித்துக் கொள்ளட்டும். அதைப்பற்றி எங்களுக்கு பயனில்லை. ஆனால் எங்களுக்கு முட்டுக் கட்டை போட வேண்டாம் உள்ளே இருந்து துரோகம் செய்யவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். எங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. இவைகளை எல்லாம் அடிதடி குத்து வெட்டு ரத்தக்களரி இல்லாமல் சாதிக்க இடமிருக்கிறது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். இதை ஒப்புக்கொள்ளுகிற எந்த ஸ்தாபனத்துடனும் கலந்து வேலை செய்ய தயாராய் இருக்கிறோம். நாங்கள் காங்கிரசுக்கு எதிரிகள் என்று இந்த ஊரில் சிலர் கருதியிருப்பதாய் கேழ்விப்பட்டோம். இந்தக் கொள்கைகள் காங்கிரசுடைய கொள்கைகளாய் இருந்தால் நாங்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் தான். வருணாச் சிரமம் இருக்க வேண்டும், ஜாதி இருக்கவேண்டும், “ராஜாக்கள்” இருக்க வேண்டும், முதலாளிகள் இருக்க வேண்டும், மதம் வேண்டும், வேதம் புராணம் இதிகாசம் இருக்க வேண்டும், இன்றைக்கு இருக்கிற தெல்லாம்

இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு இவைகளை எல்லாம் பலப்படுத்த நிலைக்கவைக்க வேண்டி ‘வெள்ளைக்காரன் மாத்திரம் போகவேண்டும்’ என்கின்ற காங்கிரசோ, சுயராஜியமோ, தேசியமோ, காந்தியமோ சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு வையியே யாகும். சுயமரியாதை இயக்கத்தார்களால் அழிக்கப்பட வேண்டியவைகளில் இந்த காங்கிரசும், காந்தியமும் ஒன்றாகும். சுயமரியாதை இயக்கம் தமிழ் நாட்டில் மாத்திரம் இருப்பதாய் கருதுகிறீர்கள் அது தவறு. உலகில் எங்கும் எந்த மூலை முடுக்குகளிலும் இருக்கிறது. இந்தியாவில் மலையாளம், ஆந்திரம், வங்காளம், பம்பாய், பஞ்சாப் முதலிய அனேக மாகாணங்களில் இருக்கிறது. அவை களைப் பார்க்கும்போது நமது சு. ம. இயக்கம் மிகவும் வேகமற்ற சக்தி குறைவான தன்மையில் இருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நாம் யாரையும் பார்த்து காப்பி அடிக்கிறவர்கள் அல்ல. நமது தகுதிக்கு நிலைமைக்கு ஏற்ற அளவில் இருக்கின்றோம். பலாத்காரத் தன்மையையோ இரகசிய முறையையோ நாம் அடியோடு வெறுக்கிறோம். நமது கொள்கை நியாயமும், நேர்மையும் ஆனதால் நமக்கு பலாத்காரமும், ரகசியமும் வேண்டாம்.

தோழர்களே நாம் தைரியமாயும், நேர்மையாயும், ஒற்றுமையாயும், கவலையாயும் வேலை செய்தோமேயானால் நம்ம ஆயுளிலேயே நமது இச்சை பூர்த்தியாவதைக் காணலாம்.

குறிப்பு: 07, 08.05.1933 நாள்களில் திருப்பத்தூரில் நடைபெற்ற வட ஆற்காடு ஜில்லா முதலாவது சுயமரியாதை மாநாட்டில் ஆற்றிய உரை.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 14.05.1933

ஆங்காங்கு கூட்டங்கள் கூட்டி சமதர்மம் இன்னதென்றும், தொழிலாளருக் கும் விவசாயிகளுக்கும் விளக்கமுறச்செய்யலாம். தூர்ப்பழக்க வொழுக்கங் களை வொழிக்குமாறு பல தீர்மானங்களைச் செய்யலாம். இவ்விதமாக ஒழுங்காகவும், நியாய முறைப்படி கூட்டங்களையும், ஊர்வலங்களையும் நடத்தி கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

ஈ. வெ. ராமசாமி

குடி அரசு - அறிக்கை - 14.05.1933

‘மே’ தினம் சமதர்மப் பெருநாள்

1933-வருடம் மே மாதம் 21-தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை
சுயமரியாதையோரால்
தமிழ்நாடு முழுமையும் கொண்டாடப்படும்.

உலகெங்கும் கடந்த 50 வருஷமாக மே தினத்தை ஓர் பெருநாளாகத் தொழிலாளர், கிருஷிகள் முதலியோர் கவனித்து வருகின்றார்கள். தாழ்த்தப் பட்டவர்களுக்கும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கும், ஏமாற்றப்பட்டவர்களுக்கும் இந்நாள் வொன்றே உவந்த தினமாகும். இந்நாளில் கோடான கோடி மக்கள் தாங்கள் படும் கஷ்டங்களையும், குறைகளையும் தெரிவிப்பான் வேண்டி, ஆங்காங்கு கூட்டங்கள் போடுவதும், ஊர்வலம் வருவதும், உபன்யாசங்கள் செய்வதும் வழக்கமாயிருந்து வருகிறது. இவ்வருஷம் ‘மே’ தினமாகிய சென்ற திங்களில் (1933, மே, 1-உ) ஆங்கில நாட்டிலும் (England) பிரான்சிலும் (France) ருஷ்யாவிலும் (Russia) ஜெர்மனி (Germany) இட்டலி (Italy) அமரிக்காவிலும் (America) இந்தியாவிலும் (India) ஜப்பானிலும் (Japan) மற்றுமுள்ள தொழிலாளர், முதலாளி தேசங்களில் கோடான கோடி மக்கள் தம் தம் குறைகளைத் தெரிவித்தும், குறைகளுக்குப் பரிகாரம் தேடியும், யோசித்தும், பற்பல தீர்மானங்கள் செய்தும் வந்திருக்கின்றனர். இந்த வருஷம் பாரிஸ் பட்டணம், இந்நாளை தொழிலாளர் விடுமுறை நாளாகக் கொண்டாடியது. சமதர்ம நாடாகிய சோவியத் ருஷியாவில் 16 கோடி ஆண், பெண் குழந்தை கள் அடங்கலாக யாவரும், ருஷியா தேச முழுமையும், இத் தினத்தைக் கொண்டாடினார்கள். சமதர்மிகளாகிய நாமும் இத்தினத்தைக் கவனிக்கா மலிருப்பது பெருங்குறைவேயாகும். இம்மாதம் முதல் நாள் கடந்து விட்ட போதிலும், **வருகிற ஞாயிற்றுக்கிழமை மே மாதம் 21 தேதி சுயமரியாதை சமதர்ம சபைகள்** யாவும், சமதர்ம கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொண்ட சங்கங் கள் யாவும், அத்தினத்தை பெருந்தினமாகக் கொள்ளல் மிக்க நலமாகும். அன்று காலையிலும், மாலையிலும், அந்தந்தக் கிராமங்களிலும், பட்டணங் களிலும் சமதர்மிகள் ஊர்வலம், சமதர்ம சங்கீதங்களுடன் வரலாம்.

நாகம்மாள் மறைவு எல்லாம் நன்மைக்கே

எனதருமைத் துணைவி, ஆருயிர்க் காதலி நாகம்மாள் 11-5-33 தேதி மாலை 7-45 மணிக்கு ஆவி நீத்தார். இதற்காக நான் துக்கப்படுவதா? மகிழ்ச்சி யடைவதா? நாகம்மாள் நலிந்து மறைந்தது எனக்கு லாபமா? நஷ்டமா? என்பது இதுசமயம் முடிவு கட்ட முடியாத காரியமாய் இருக்கிறது.

எப்படியிருந்தாலும் நாகம்மாளை “மணந்து” வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொண்டு 35 வருஷகாலம் வாழ்ந்து விட்டேன். நாகம்மாளை நான் தான் வாழ்க்கைத் துணைவியாகக் கொண்டு இருந்தேனேயல்லாமல் நாகம் மாளுக்கு நான் வாழ்க்கைத் துணையாக இருந்தேனா என்பது எனக்கே ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. நான் சுயநலவாழ்வில் ‘மைனராய்’ ‘காலியாய்’ ‘சீமானாய்’ இருந்த காலத்திலும் பொதுநல வாழ்வில் ஈடுபட்டு கொண்டனாய் இருந்த காலத்திலும் எனக்கு வாழ்வின் ஒவ்வொரு துறையின் முற்போக் குக்கும் நாகம்மாள் எவ்வளவோ ஆதாரமாய் இருந்தாள் என்பது மறுக்க முடியாத காரியம். பெண்கள் சுதந்திர விஷயமாகவும், பெண்கள் பெருமை விஷயமாகவும் பிரத்தியாருக்கு நான் எவ்வளவு பேசுகிறேனோ-போதிக்கிறேனோ அதில் நூற்றில் ஒரு பங்கு வீதமாவது என்னருமை நாகம்மாள் விஷயத்தில் நான் நடந்துகொண்டிருந்தேன் என்று சொல்லிக் கொள்ள எனக்கு முழு யோக்கியதை இல்லை.

ஆனால் நாகம்மாளோ பெண் அடிமை விஷயமாகவும், ஆண் உயர்வு விஷயமாகவும், சாஸ்திர புராணங்களில் எவ்வளவு கொடுமை யாகவும், மூர்க்கமாகவும், குறிப்பிட்டிருந்ததோ அவற்றுள் ஒன்றுக்குப் பத்தாக நடந்து கொண்டிருந்தாள் என்பதையும் அதை நான் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தேன் என்பதையும் மிகுந்த வெட்கத்துடன் வெளியிடுகிறேன்.

நாகம்மாள் உயிர் வாழ்ந்ததும், வாழ ஆசைப்பட்டதும் எனக்காகவே ஒழிய தனக்காக அல்ல என்பதை நான் ஒவ்வொரு விநாடியும் நன்றாய் உணர்ந்து வந்தேன். இவைகளுக்கெல்லாம் நான் சொல்லக்கூடிய ஏதாவ தொரு சமாதானம் உண்டென்றால் அது வெகு சிறிய சமாதானமேயாகும்.

அதென்னவென்றால், நாகம்மாளின் இவ்வளவு காரியங்களையும் நான் பொதுநல சேவையில் ஈடுபட்ட பிறகு பொதுநல காரியங்களுக்கும், சிறப்பாக சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு மே பயன்படுத்தி வந்தேன் என்பது தான். நாகம்மாள் நான் காங்கிரசிலிருக்கும் போது மறியல் விஷயங்களிலும், வைக்கம் சத்தியாக்கிரக விஷயத்திலும், சு. ம. இயக்கத்திலும் ஒத்துழைத்து வந்தது உலகம் அறிந்ததாகும்.

ஆகவே நாகம்மாள் மறைந்தது எனக்கு ஒரு அடிமை போயிற்றென்று சொல்லட்டுமா? ஆதரவு போயிற்றென்று சொல்லட்டுமா? இன்பம் போயிற்றென்று சொல்லட்டுமா? உணர்ச்சி போயிற்றென்று சொல்லட்டுமா? ஊக்கம் போயிற்றென்று சொல்லட்டுமா? எல்லாம் போயிற்றென்று சொல்லட்டுமா? எதுவும் விளங்கவில்லையே.

எது எப்படி இருந்த போதிலும் நாகம்மாள் மறைவு ஒரு அதிசய காரிய மல்ல. நாகம்மாள் இயற்கையை எய்தினாள். இதிலொன்றும் அதிசயமில்லை.

நாகம்மாளை அர்ப்ப ஆயுள்காரியென்று யாரும் சொல்லிவிட முடியாது. நாகம்மாளுக்கு 48 வயதே ஆனபோதிலும் அது மனித ஆயுளில் பகுதிக்கே சிறிது குறையான போதிலும் இந்திய மக்களில் சராசரி வாழ் நாளாகிய 23 1/2 இருபத்தி மூன்றரை வயதுக்கு இரட்டிப்பென்றே சொல்ல வேண்டும். **செத்தால் சிரிக்க வேண்டும், பிறந்தால் அழுத வேண்டும்** என் கின்ற ஞானமொழிப்படி நாகம்மாள் செத்ததை ஒரு துக்க சம்பவமாகவும், ஒரு நஷ்ட சம்பவமாகவும் கருதாமல் அதை ஒரு மகிழ்ச்சியாகவும், லாபமாகவும் கருத வேண்டும் என்றே நான் ஆசைப்படுகின்றேன். ஆசைப்படுவது மாத்திரமல்லாமல் அதை உண்மையென்றும் கருதுகிறேன்.

எப்படியெனில் எனது வாழ்நாள் சரித்திரத்தில் இனி நிகழப்போகும் அத்தியாயங்களோ சிறிது விசேஷ சம்பவங்களாக இருந்தாலும் இருக்கலாம். அதை நாகம்மாள் இருந்து பார்க்க நேரிட்டால் அந்த அம்மாளுக்கு அவை மிகுந்த துக்கமாகவும் துயரமாகவும் காணக்கூடியதாய் இருக்கும் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமிருக்காது. அத்துடன் அதைக்கண்டு சகியாத முறையில் யானும் சிறிது கலங்கக்கூடும்.

ஆதலால் நாகம்மாள் மறைவால் எனக்கு அதிக சுதந்திரம் ஏற்பட்டதுடன் “குடும்பத் தொல்லை” ஒழிந்தது என்கின்ற ஒரு உயர் பதவியையும் அடைய இடமேற்பட்டது.

இது நிற்க, நாகம்மாள் மறைவை நான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியான காரியத்திற்கும், லாபமான காரியத்துக்கும் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றேனோ அந்த மாதிரி எனது மறைவையோ எனது நலிவையோ நாகம்மாள் உபயோகப்

படுத்திக்கொள்ள மாட்டாள். அதற்கு நேரெதிரிடையாக்குவதற்கே உபயோகித் துக் கொள்வாள். ஆதலால் நாகம்மாள் நலத்தைக் கோரியும், நாகம்மாள் எனக்கு முன் மறைந்தது எவ்வளவோ நன்மை.

என்னருமைத் தோழர்கள் பலருக்கு நாகம்மாள் மறைவு ஈடு செய்ய முடியாத நஷ்டம் என்று தோன்றலாம். அது சரியான அபிப்பிராயமல்ல. அவர்கள் சற்று பொறுமையாய் இருந்து இனி நடக்க இருக்கும் நிகழ்ச்சி களைக் காண்பார்களானால் அவர்களும் என்னைப் போலவே நாகம்மாள் மறைவு நலமென்றே கருதுவார்கள். நாகம்மாளுக்கு காயலா ஏற்பட்ட காரணமே எனது மேல் நாட்டுச் சுற்றுப்பிரயாணம் காரணமாய் ஒரு வருஷ காலம் பிரிந்து இருந்திருக்க நேர்ந்த பிரிவாற்றாமையே முக்கிய காரணம். இரண்டாவது ரஷ்ய யாத்திரையினால் எனக்கு ஏதோ பெரிய ஆபத்து வரும் என்று கருதியது.

முன்றாவதாக நமது “புதிய வேலைத்திட்டங்களை” உணர்ந்த பின் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் தனக்குள் ஏற்பட்ட பயம். ஆகிய இப்படிப்பட்ட அற்ப காரணங்களே அவ்வம்மைக்கு “கூற்றாக” நின்றது என்றால் இனி இவற்றை விட மேலானதான பிரிவு, ஆபத்து, பொருளாதாரக் கஷ்டம் முதலியவை உண்மையாய் ஏற்பட இருக்கும் நிலை அவ்வம்மைக்கு எவ்வளவு கஷ்டமாய் இருக்கும் என்று நினைத்துப் பார்க்கும் தோழர்கள் நாகம்மாள் மறைவுக்கு வருந்த மாட்டார்கள் என்றே கருதுகிறேன். 2, 3 வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்தே நான் இனி இருக்கும் வாழ்நாள் முழுவ தையும் (சங்கராச்சாரிகள் போல) - (அவ்வளவுக்கு ஆடம்பரத்துடனல்ல,) (பண வசூலுக்காக அல்ல) சஞ்சாரத்திலேயே, சுற்றுப் பிரயாணத்திலேயே இருக்க வேண்டும் என்றும் நமக்கென்று ஒரு தனி வீடோ அல்லது குறிப்பிட்ட இடத்தில் நிரந்தர வாசமோ என்பது கூடாதென்றும் கருதி இருந்ததுண்டு. ஆனால் அதற்கு வேறு எவ்விதத் தடையும் இருந்திருக்க வில்லை என்றாலும் நாகம்மாள் பெரிய தடையாய் இருந்தாள், இப்போது அந்த தடை இல்லாது போனது ஒரு பெரிய மகிழ்ச்சிக்குரிய காரியமாகும். ஆதலால் நாகம்மாள் முடிவு நமக்கு நன்மையைத் தருவதாகுக.

- ஈ.வெரா.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 14.05.1933

அருஞ்சொல் பொருள்

அஞ்சை	- பொறாமை
அத்தியந்த	- மிகவும் நெருக்கமான
ஆக்கினை	- கட்டளை
ஆஸ்பதம்	- இடம், பற்றுக்கோடு
கெம்பு	- சிவப்பு இரத்தினக்கல்
சகடயோகம்	- குருவுக்கு ஆறு, எட்டு, பன்னிரண்டிற் சந்திரன் இருத்தலால் உண்டாகும் பலன்
சந்தியா வந்தனம்	- சந்தி வணக்கம்
சாக்காடு	- இறப்பு
சிடுக்கை நேரம்	- பெண்கள் தலைமுடியில் சிக்கு எடுக்கும் நேரம்
சிலாகித்தல்	- புகழ்தல்
தர்க்கீத்து	- விவாதித்து
தர்ப்பித்து	- பயிற்சி, ஒழுக்கம்
தியங்கி	- சோர்வடைந்து, புத்திமயங்கி, கலங்கி
நிர்த்துளி	- முழு அறிவு
நிர்தாரணம்	- நிலை நிறுத்தல்
பஞ்சராப்போல்	- பறவைக்கூடு போல்
பர்த்தியாகிவிடும்	- இணையாகிவிடும், பகரமாகிவிடும்
பரியந்தம்	- எல்லை, முடிய
பரதவித்து	- வருந்தி
பிரக்கியாதி	- புகழ்
முடத்தெங்கு	- கோணலாக வளர்ந்த தென்னை
வதியும்	- தங்கும்
வந்திதா	- பெண், மனைவி
வையி	- பகைவன்

குடி அரசு

1933-2

பெரியாரின் எழுத்தும் பேச்சும்

தொகுதி 17

பெரியார் திராவிடர் கழகம்

29 இதழியலாளர் குடியிருப்பு
திருவள்ளூர் நகர் - திருவான்மியூர்
சென்னை - 600 041

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	: குடி அரசு 1933-2
பொருள்	: பெரியாரின் எழுத்தும் பேச்சும்
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பாளர்	: கொளத்தூர் தா.செ.மணி
பதிப்பு	: 2008
உரிமை	: பதிப்பாளருக்கு
தாள் வகை	: நேச்சுரல் ஷேட்
நூல் அளவு	: 1 / 8 டெம்மி
எழுத்து அளவு	: 11 புள்ளி
பக்கங்கள்	: 312
அட்டை வடிவமைப்பு	: ட்ராட்ஸ்கி மருது, செம்பட்டி இராசா
கணினியாக்கம்	: அசுரன் ஊடகம், திண்டுக்கல்
விலை	: உரு. 200 / -
வெளியீடு	: பெரியார் திராவிடர் கழகம் 29 இதழியலாளர் குடியிருப்பு திருவள்ளூர் நகர் - திருவான்மியூர் சென்னை - 600 041

அரசு அடக்குமுறை பாய்ந்தது

‘குடி அரசு’ பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளை தீவிரமாக பரப்பிய காலகட்டம். காந்தியாரின் சட்டமறுப்பு இயக்கம், சத்தியாகிரக போராட்டங்களினால் காங்கிரசார், சிறைபடுத்தப்பட்ட நிலையில், இனி போராட்டங்களை நடத்தப் போவதில்லை என்று அரசினரிடம் சமாதானம் பேசி, தொண்டர்களை காந்தி விடுவிக்கச் செய்ததன் மூலம் காந்தியம் பெரும் பின்னடைவை சந்தித்தது. காந்தியம், கதர், தேசியம், எந்திர எதிர்ப்பு போன்ற புரட்டுகளை எதிர்த்தும், சோவியத் நாட்டின் அய்ந்தாண்டு திட்டம் மற்றும் பொதுவுடைமை கருத்துகளை வலியுறுத்தும் ஆழமான தலையங்கங்களை ‘குடி அரசு’ எழுதியது. ‘சித்திரபுத்திரன்’ என்ற புனைப்பெயரில் பெரியார் எழுதிய எள்ளல் நடை எழுத்துகளும், இத் தொகுதியில் அடங்கி யுள்ளன.

கத்தோலிக்கர்கள் நடத்திய ‘கத்தோலிக்க லீடர்’ ஆங்கில பத்திரிகை ‘குடி அரசை’ ஒழிக்க நிதி திரட்டியது.

சுயமரியாதை இயக்கம் தொடங்கிய சமதர்ம கட்சியின் சார்பில் சமதர்மிகள் ஜில்லா போர்டு, தாலுக்கா போர்டு முனிசிபாலிட்டிகளிலும் பதவிகளைப் பிடித்தனர். திருவிதாங்கூரில் ப. சிதம்பரம், புதுக்கோட்டையில் முத்துசாமி வல்லத்தரசு ஆகியோர் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாயினர். காங் கிரஸ் தலைவர்களான ஜவகர்லால் நேரு, பட்டேல் ஆகியோரையும் ‘குடி அரசு’ விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்தியது. இளைஞர்களிடம் முற்போக்கு முகத்தையும், முதியோரிடம் பிற்போக்கு முகத்தையும் நேரு காட்டுவதை சுட்டிக்காட்டிய குடிஅரசு, பார்ப்பன தாசர் என்று பட்டேலை வர்ணித்து, அவருக்கு ‘ஆல் இந்தியா சத்தியமூர்த்தி’ என்று பெயர் சூட்டியது.

சேலம் மாவட்டத்தில் மூன்றில் ஒரு பகுதியை தங்கள் நிர்வாகத்தின் கீழ் வைத்திருந்த ஜமீன்தார்களை எதிர்த்து, சேலத்தில் ஜமீன்தார்கள் அல்லாதார் மாநாட்டை நடத்தி, ஜமீன்தார் ஆட்சிமுறையையே ஒழிக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை முன்மொழிந்தார் பெரியார். ராசிபுரம்,

கோவை, சிவகங்கையில் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் மாவட்ட மாநாடுகள் நடந்த செய்திகளும், அவற்றில் பெரியாரின் உரைகளும் இத் தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளன. சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பிரச்சாரத்தால் நடுங்கிய மதத் தலைவர்களைக் காப்பாற்ற மதத் தலைவர் பாதுகாப்பு சட்டத்தையும் நாட்டி லுள்ள 562 சுதேச சமஸ்தானங்களைக் காப்பாற்ற சமஸ்தான பாதுகாப்பு சட்டத்தையும் பிரிட்டிஷ் அரசு கொண்டு வந்தபோது, ‘குடி அரசு’ கடுமையாக எதிர்த்தது. லேவாதேவி சுரண்டலையும் பெரியார் வன்மையாக சாடினார்.

திருநெல்வேலியில் சுயமரியாதை இயக்கம் நடத்திய தீண்டாமை ஒழிப்பு மாநாட்டுக்கு எஸ்.சோமசுந்தர பாரதியார், சாவுடி கூத்த நயினார் பிள்ளை ஆகிய காங்கிரசாரை தலைமையேற்க பெரியார் அழைத்திருந்தார். மாநாட்டில் அவர்கள் தலைமை உரையின்போது, தோழர்கள் ஜீவா னந்தம், குப்தா, முத்துசாமி வல்லத்தரசு ஆகியோர் குறுக்கிட்டு, கேள்விகள் கேட்டதும், பின்னர் மாநாட்டு உரையில் ஜீவா அவர்களைக் கடுமையாக விமர்சித்ததையும் பெரியார் ஏற்கவில்லை. காங்கிரஸ் தலைவர்களிடம் நேரிலும், பிறகு ‘குடி அரசு’ வழியாகவும், தனது வருத்தத்தைப் பதிவு செய்தார். இதைத் தொடர்ந்து ‘குடி அரசில்’ சிங்காரவேலர் சமதர்ம எதிர்ப்பாளர்களை புறக்கணிக்க வேண்டும் என்று எழுதினார். பொன்னம்பலனார், பொதுவுடைமைக் கொள்கைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் தருவதால், பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு குறைந்துவிட்டது என்று எழுதினார். பெரியார் அதற்கு அளித்த தெளிவான விளக்கங்கள் - இத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. மாற்றுக் கருத்துகளையும், பதிவு செய்ய ‘குடி அரசு’ தனது பக்கங்களை தாராளமாக ஒதுக்கியதை, இச் சம்பவங்கள் உணர்த்துகின்றன.

சுயமரியாதை இயக்கத்துக்கு எதிராக பார்ப்பனர்கள் சூழ்ச்சியால் ‘தமிழன்பர்கள் மாநாடு’ என்ற பெயரில் ஒரு மாநாடு கூட்டியதை கடுமையாக விமர்சித்தது ‘குடி அரசு’. ‘தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் புத்தியை மதத்துக்குக் கொடுத்துவிட்டு, மதக் கண்ணாடியால் தமிழைப் பார்க்கிறவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்’ என்று பெரியார் எழுதினார்.

பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்துக்கு கடும் எதிரியாக செயல்பட்ட அன்னிபெசன்ட் தமது 86 ஆம் வயதில் முடிவெய்தினார். இரங்கல் உரை எழுதிய ‘குடி அரசு’ அம்மையாரின் தலைமைப் பண்பை, பெண்ணியப் பார்வையில் பாராட்டியதோடு, விபூதி பார்ப்பனர்களுக்கு ஆதரவாக செயல்பட்ட அன்னிபெசன்ட்டுக்கு எதிராக அய்யங்கார் பார்ப்பனர்கள் தீவிரமாக செயல்பட்டதை அம்பலப்படுத்தியது.

கொச்சின் - திருவாங்கூர் பகுதியில் வாழ்ந்த 25 லட்சம் ஈழவர்கள், தோழர்கள் கே. அய்யப்பன் நடத்திய சுயமரியாதை பிரச்சாரத்தால்

ஈர்க்கப்பட்டு, தங்களை மதமற்றவர்கள் என்று மாநாடு நடத்தி பறை சாற்றியதை ‘குடி அரசு’ வரவேற்று சுயமரியாதை இயக்கக் கொள்கைக்கு கிடைத்த வெற்றி என்று குறிப்பிட்டது.

“இன்றைய ஆட்சி ஏன் ஒழிய வேண்டும்?” என்று பெரியாரால் எழுதப்பட்டு, அரசின் ‘ராஜதுவேஷ’ குற்றச்சாட்டுக்கு உள்ளாகி, பெரியாருக்கு சிறைத்தண்டனையை பெற்றுத் தந்த கட்டுரை இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது. கோவை சிறையில் பெரியார் அடைக்கப்பட்டார். பெரியார் தங்கையும் ‘குடி அரசு’ பதிப்பாளருமான கண்ணம்மாளும்தண்டனைக்குள்ளாக்கப்பட்டார். குடி அரசுக்கு ரூ.2000 ஜாமீன் தொகையை அரசு கேட்டது. அடக்குமுறையால் ‘குடிஅரசு’ நிறுத்தப்பட்டாலும், தொடர்ந்து ‘புரட்சி’ வார ஏடு நவம்பர் 26 முதல் வெளிவரத் தொடங்கியது. ‘குடி அரசை’ ஒழிக்கச் செய்த முயற்சியால் ‘புரட்சி’ தோன்ற வேண்டியதாயிற்று. உண்மையிலேயே பாமர மக்களின், அதாவது பெரும்பான்மை மக்களின் ஆட்சியாகிய குடி அரசுக்கு உலகில் இடமில்லையானால் புரட்சி தோன்றியேதான் ஆக வேண்டும்” - என்று “புரட்சி”யின் முதல் தலையங் கம் கூறியது.

நவம்பர் 11 ஆம் தேதியிலிருந்து டிசம்பர் இறுதி வரை இத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளவை அனைத்தும் ‘புரட்சி’ வார ஏட்டில் வெளிவந்தவையே ஆகும்.

- பதிப்பாளர்

பொருளடக்கம்

1.	கதர்	11
2.	“குடி அரசை” ஒழிக்க பண வசூலாம்	18
3.	“CAPITAL” (“மூலதனம்”)	20
4.	காந்தியத்தின் கதி	21
5.	கத்தோலிக்க மதஸ்தர்கள் யோக்கியதை	28
6.	ருஷியாவின் வெற்றி	29
7.	தோழர்களே! கவலைப்படாதீர்கள்	37
8.	ஏன் தோற்றார்?	42
9.	தோழர் காந்தி மறுபடியும் சிறைப்பட்டார்	46
10.	சுயமரியாதைக்காரனுக்கும் புராண மரியாதைக்காரனுக்கும் சம்பாஷணை	52
11.	யந்திரத்தின் பெருமை	56
12.	மீரத்கேஸ் அப்பீல் முடிவு பாராட்டத்தக்கதே	62
13.	தொழிலாளிகள் தொண்டு	65
14.	தோழர் பி. சிதம்பரம்	68
15.	மோசம்போனேன்! ஈஸ்வரா!	69
16.	நாகர் கோவிலில் ஈ.வெ. இராமசாமி	72
17.	ஜமீன்தாரல்லாதார் மகாநாட்டில் சொற்பொழிவு	78
18.	சேலம் மகாநாடுகள்	84
19.	“வெடிகுண்டு”	90
20.	மனிதன் ஒரு ஜீவப்பிராணியே	91
21.	கபடநாடகக் கடவுள்	95
22.	இந்திய சுதேச சமஸ்தானங்கள்	97

23.	வம்பனுக்கும் - கம்பனுக்கும் சம்பாஷணை	105
24.	கல்யாணக் கஷ்டம்	110
25.	பொது உடமை	114
26.	கடன்பட்டவர்களுக்குச் சிறைவாசம்	120
27.	இரகசிய காரணங்கள்	122
28.	ரங்கநாதர் லாட்டரி அடிக்கிறார்	125
29.	“ஹரிஜன” இயக்க ரகசியம்	127
30.	ஸ்தல ஸ்தாபன அலங்கோலம்	129
31.	வாலிபர் கடமை	132
32.	இன்னுமா காந்தியம்?	133
33.	பாராட்டுகிறோம்	140
34.	சமதர்ம வெற்றி	142
35.	பட்டேல் ஞானோதயம்	143
36.	கேரளத்தில் சுயமரியாதை இயக்கம்	145
37.	ஜவஹர்லால் - காந்தி	150
38.	பெசண்டம்மையாரின் முடிவு	154
39.	ஒரு எச்சரிக்கை	157
40.	சங்கராச்சாரிக்கு அவமரியாதையா?	158
41.	தொழிலாளர் மகாநாடு	159
42.	நமது வருத்தம்	167
43.	மதக்கிறுக்கு	173
44.	முதல் மந்திரி கவனிப்பாரா?	178
45.	தீபாவளி - முட்டாள்தனம்	179
46.	காந்தி ஜயந்தி	180
47.	சி.டி. நாயகம்	185
48.	தோழர்கள் சிங்காரவேலுக்கும் பொன்னம்பலத்துக்கும் சமாதானம்	186
49.	கேள்வியும் - பதிலும்	195
50.	இன்றைய ஆஷி ஏன் ஒழிய வேண்டும்?	196
51.	பட்டேல் பட்டுவிட்டார்	200
52.	காப்பத்தடை I	201

கதர்

கதரைப் பற்றியும், அதை அரசியல் பிழைப்புக்காரர்கள் எப்படி உபயோகித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதைப் பற்றியும், கதர் புரட்டு என்கின்ற தலைப்பின் கீழ் இதற்கு முன் பல வியாசங்கள் எழுதியும், சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியும் வந்திருக்கின்றோம். இதன் பயனாய் அரசியல் வாழ்வுக்காரர்களும், அரசியலில் கலந்து கொள்ளுவதன் மூலமாய் மக்களை ஏமாற்றி பயனடையக் கருதும் சில சுய நலக்காரர்களும், தவிர மற்ற மக்கள் யாவரும் கதரை அடியோடு பஹிஷ்கரித்து இருப்பதும் யாவரும் அறிந்ததேயாகும். ஆனால் இப்போதும் அதைப் பற்றி ஏன் எழுதுகிறோம் என்று சிலர் கருதலாம்.

இது எழுதவேண்டியதற்கு ஏற்பட்ட முக்கிய காரணம் என்னவென்றால், சுயமரியாதை இயக்கத்தை பழிக்கவும், தூற்றவும், அதன் மீது மூடப் பாமர மக்களுக்கு வெறுப்பு உண்டாக்கவுமான, இழிதகைப் பிரசாரத்துக்கு அனுகூலமாக சில காங்கிரஸ்காரர் என்று சொல்லிக்கொண்டு சோம்பேரியாய் இருந்து வயிர்வளர்க்கும் வீணர்கள் “சுயமரியாதைக்காரர்கள் கதரை வெறுக்கிறார்கள்” என்றும் “ஏழை மக்களைக் காப்பாற்றும் கதருக்கு விரோதமாய் இருந்து ஏழைகளுக்கு துரோகம் செய்கிறார்கள்” என்றும் பொதுக்கூட்டங்களில் விஷமப் பிரசாரமும், திண்ணைப் பிரசாரமும் செய்து வருவதால் கதரின் வண்டவாளத்தை ஏழை மக்களே அறியட்டும் என்கின்ற எண்ணத்தின் மீது கதர் என்ற தலைப்பின் கீழ் மறுபடியும் சில குறிப்புகள் எழுத முன்வந்தோம்.

கதர் என்பது எது என்றால் “பஞ்சை கையினால் அரைத்து, கையினால் கொட்டி, கையினால் நூற்று, கையினால் நெய்த துணிக்கு” கதர் என்று பெயர். இவற்றுள் கையால் பஞ்சை அரைப்பது என்பது இப்போது சாத்தியமற்ற காரியமாகப் போய்விட்டது. யந்திரத்தினால் தான் (ஜின்னிங் செய்) அரைக்க முடிகின்றது.

கதரைப்பற்றி கதரை ஆரம்பித்த-கண்டு பிடித்த கதர் கர்த்தாக்கள் ஆரம்பத்தில் கதருக்காக சொன்ன காரணங்கள் யாவரும் அறிந்ததேயாகும். அதாவது,

1. “யந்திரம்” என்பது பேயின் பிரதி பிம்பம் ஆதலால் யந்திர உலகத்தை அழித்து கையினால் வேலை செய்யும் பழய கால வாழ்க் கையை புதுப்பிக்க வேண்டியது அவசியமானதால் எல்லோரும் கை ராட்டினத்தில் நூல் நூற்க வேண்டியது என்பதை முக்கிய காரண மாகவும்,

2. இரண்டாவதாக அவனவனுக்கு வேண்டிய சாதனங்களை அவன வனே உற்பத்தி செய்துகொள்ளும் தன்னம்பிக்கை தன்மையை அடையவேண்டும் என்கின்ற தத்துவத்தில் முதலாவதாக அவன வனுக்கு வேண்டிய துணியை அவனவனே நூற்று அவனவனே நெய்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

3. அதன் பிறகு மூன்றாவதாக இந்தியாவுக்கு வேண்டிய துணியை இந்திய மக்களே நூற்று நெய்து கட்டிக் கொள்வார்களேயானால் இங்கிலாந்து தேசம் வரட்சி அடைந்து தரித்திரம் பொங்கி இந்தியர் களிடம் சரணாகதி அடைந்து “சுயராஜ்ஜியம்” கொடுத்து விடுவார்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

4. நான்காவதாக கைராட்டினத்தால் நூல் நூற்பதானால் இந்தியா வில் வேலை இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிற ஏழை மக்களுக்கு கதர் ஒரு ஜீவனோபாயமாக இருக்கும் என்றும் அதனால் அனேக ஏழை களுக்கு வேலை கொடுக்கலாம் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

மற்றும் கதர் வேலைத்திட்டமானது இந்தியாவுக்கு சுயராஜ்ஜியம் கிடைக்கும் வரைதான் அமுலில் இருக்குமே தவிர, சுயராஜ்ஜியம் கிடைத்த பிறகு ஏழைகளுக்கு வேறு தொழில்கள் ஏற்பாடு செய்வதன் மூலம் கதர் திட்டம் எடுத்து விடப்படும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இவைகள் தவிர இன்னும் எத்தனையோ காரணங்களை கதருக்காக சமயோசிதம் போல் ஆளுக்குத் தகுந்தபடி அவ்வப்போது சமாதானமாகச் சொல்லப்பட்டும் வந்தது. இவ்வளவும் சொன்னவைகள் போராமல் வீர வைணவர்கள் வீர சைவர்கள் என்பவர்கள் போல் வீர கதர்காரர்கள் தங்களுடைய அதி தீவிர கதர் பக்தியைக் காட்டுவதற்கு தக்கினியினால் நூல் நூற்றுக்கொண்டு அதாவது பக்தர்கள் சிறிது ஒழிந்த நேரம் கிடைத்தாலும் சிவசிவ, ராம ராம, என்றும் உரு ஜபிப்பது போல் ஒழிந்த நேரம் எல்லாம் தக்கனியினால் நூல் நூற்றுக் கொண்டே இருப்பதின் மூலம் செய்கையில் காட்டிவந்தார்கள். இன்றும் சிலர் அம்மாதிரி செய்தும் வருகிறார்கள். மற்றும் ராட்டினத்தின் மூலமாகவோ, தக்கினியின் மூலமாகவோ நூல் நூற்பதை தேசிய தவமாகவும், அது ஒரு ஆத்மார்த்த தத்துவமாகவும் சொல்லப்பட்டது.

இவைகள் தவிர கதர் கட்டாதவர்கள் தேசிய சபையில் அங்கத்தினராயிருக்க அருகதை அற்றவர் என்றும், மற்றும் ராட்டினத்திலோ,

தக்கினியிலோ நூல் நூற்று தேசிய சபைக்கு நூலையே சந்தாவாகக் கொடுக்க வேண்டு மென்றும் சொல்லப்பட்டது.

இவ்வளவும் தவிர ஒரு முக்கிய விசேஷ மென்ன வென்றால் இந்த பத்து வருஷ காலத்தில் இந்த கதர் திட்டத்திற்காக கதர் இயக்கத்திற்கும் பிரசாரத்துக்கும் ஒரு கோடிக்கு மேற்பட்ட ரூபாய்கள் பொது ஜனங்களிடம் வசூல் செய்து செலவழிக்கப்பட்டு வந்திருப்பதாகும்.

இவ்வளவு சக்திகளையும், லட்சியங்களையும், தத்துவார்த்தங் களையும், மகிமைகளையும், பிரசாரச் செலவையும் கொண்ட கதர் நாளதுவரை பொருளாதாரத்திலோ அரசியலிலோ “ஆத்மார்த்தத்திலோ” தொழில் முறையிலோ ஏழை மக்களுக்கு-இந்தியப் பொருளாதாரத்துக்கு ஒரு அம்மன் காசு அளவு (அம்மன் காசு என்பது கால் அணாவுக்கு ஐந்துகொண்ட புதுக் கோட்டை நாணயம்) பலனாவது கொடுத்திருக்கிறதா என்பதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டியது அறிவுடையோருடையவும், நடு நிலைமையோருடையவும் கடமையாகும்.

கதருக்கு முதலில் கூறப்பட்ட காரணங்களாகிய யந்திரம் கூடாது என்பதானது இனி உச்சரிப்பதற்கே முடியாத காரியமாய்ப் போய்விட்டது. ஏனெனில் யந்திரம் என்பது அறிவு வளர்ச்சியுடையவும், முற்போக்கு முயற்சியினுடையவும் அறிகுறியாகும். அறிவு வளர்ச்சியும் முற்போக்கு முயற்சியின் பயனும் கூடாது என்று சொல்ல இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டில் பயித்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியிலும் கூட மனிதன் இருக்க மாட்டான். அன்றியும் கதர் கர்த்தாவாகிய காந்தியாரே நூல் நூற்பதற்கு அதாவது குறைந்த நேரத்தில் அதிகமான நூல் உற்பத்தி செய்யத்தகுந்த ஒரு யந்திரம் (ராட்டினம்) கண்டு பிடித்துக் கொடுப்பவருக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் கொடுப்பதாக விளம்பரம் செய்து இரண்டு வருஷகாலமாய் முயற்சித்து வருகிறார். அந்தப் படி ஒரு ராட்டினம் ஒருவரால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டால் அப்போது அதை யந்திரம் என்று சொல்லாமல் என்ன சொல்ல முடியும்? ஒரு சமயம் “சக்ராயுதம்” என்று காந்தியார் பெயரிடக்கூடும். (ஆரியம் (கேப்பை) அரைக்கும் கல்லுக்கும் யந்திரம் என்று தான் பெயர்) ஆகவே அந்தப் பருப்பு இனி வேகாது.

அதற்கு அடுத்த காரணங்களாகிய கதர் இங்கிலாந்தை பட்டினி போட்டு விடும் என்று சொல்லுவது. ஒரு தடவை ராமா என்றால் சகல பாவமும் போய்விடும் என்பது போன்ற சங்கதிக்குத்தான் சமமாகச் சொல்ல வேண்டுமே ஒழிய மற்றபடி அதில் யாதொரு உண்மையும் இருக்க இடமில்லை. மற்றும் மேலே கூறப்பட்ட மற்ற காரணங்களும் அதுபோலவே பரிசுக்கத் தக்கதாகத்தான் ஆகிவிடும். நிற்க,

மற்றபடி அவனவனுக்கு வேண்டியதை எல்லாம் அவனவனே செய்து கொள்ளக்கூடிய சக்தியை ஒவ்வொருவனும் அடைய வேண்டுமென்பதானது ஆதியில் மனித சமூகம் காடுகளிலும், மலைப்பொந்துகளிலும் காட்டு மிராண்டிகளாய், காட்டுமனிதர்களாய் திரிந்தவர்களுக்குத்தான் இது சாத்தியப்பட்டிருக்கக்கூடும். எப்படியெனில் ஒரு மனிதனுடைய தேவை காய், கிளங்கு தவிர வேறொன்றும் இல்லாதிருந்திருக்கும். ஆனால் இப்போதைய காட்டு மிராண்டிக்கும், காட்டு மனிதனுக்கும் கூட இது சாத்தியமாகக் கூடியதல்ல என்றே சொல்லுவோம்.

மேற்கண்ட கொள்கை மூடமக்கள் காதுக்கு இனிமையானதாகவும், ஞாயமானதாகவும் காணக்கூடும். கருத்துக்கு இதைவிட முட்டாள் தனமான கொள்கை வேறு ஒன்றுமில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் மனித சமூகம் கூடி வாழவேண்டுமானால் கூட்டுறவும் ஒருவருக்கொருவர் சேர்ந்து செய்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமும் இல்லாமல் இருக்க முடியவே முடியாது.

ஏழைகளுக்கு பலனுண்டா?

எனவே இப்போது சிறிது செல்வாக்கு இருக்கும் ஒரே ஒரு காரணமாகிய "கதர் ஏழைகளுக்குக் கஞ்சி வார்க்கக்கூடியது" என்பதில் ஏதாவது உண்மையோ, நாணையமோ இருக்கின்றதா? என்று பார்ப்போம்.

கதரைப்பற்றிய நமது ஆராய்ச்சி அனுபவத்தில் நூல் நூற்பது ஒரு வெட்டி வேலை என்பதோடு, அது ஏழைகளை ஏமாற்றி நிரந்தரமாய் ஏழை வகுப்பு என்று ஒன்று இருந்து வருவதற்காகச் செய்யப்படும் சூட்சி என்றே முடிவேற்பட்டிருக்கிறது.

ஏன் வெட்டி வேலை?

ஏன் ராட்டினத்தில் நூல் நூற்பதை வெட்டி வேலை என்கிறோம் என்றால் ராட்டினத்தால் ஆனோ, ஒரு பெண்ணோ ஒரு நாளைக்கு 10 மணி நேரம் நூல் நூற்பதால் ஒரு அணா அல்லது ஒன்றே காலணா கூலி கிடைக்கின்றது என்பது கதர் நிபுணர்கள் கணக்கு. இந்தப்படி கதர் நூலில் கூலி கிடைப்பதில்லை என்றும், நூல் நூற்பதின் மூலம் நூல் நூற்கும் கூலியும் போய் கையிலிருந்தும் பணம் கொஞ்சம் நஷ்டமாகின்றதென்றும் நாம் சொல்லுகின்றோம். எப்படியெனில் இதை சற்று வாசகர்கள் கவனமாகவும், நுட்ப அறிவு கொண்டும் கவனித்துப் பார்த்தால் தான் விளங்கிக் கொள்ளக்கூடும். இல்லாத பகஷம் "பார்ப்பான் வயிற்றில் கொட்டும் பண்டம்" மேல் லோகத்தில் ஆவி ரூபமாய் இருக்கிற "பெற்றோர்களுக்குப் போய்சேருகின்றது" என்கின்ற மாதிரியில் தான் "கதர் நூற்றால் ஒரு அணா கூலி கிடைக்கின்றது" என்கின்ற பொய் நம்பிக்கை உண்டாகிவிடும்.

கதர் விளக்கம்

54, இஞ்ச அகலமுள்ள கதர் துணி 10 கஜம் கொண்டது 4 $\frac{1}{2}$ ராத்தல் இடை இருக்கும். இதில் சேதாரம், கஞ்சி, கனம் போனால் மீதி 4 ராத்தல் பஞ்சுக்குத் தான் நூற்கப்பட்ட கூலி கொடுக்கப் பட்டிருக்கும். அதாவது ராத்தல் ஒன்றுக்கு 5 அணா கூலி வீதம் 4 ராத்தலுக்கு 1-4-0 கூலி கொடுக்கப் பட்டிருக்கும்.

ஆனால், இந்த 10 கஜம் கதர் துணி என்ன விலைக்கு விற்கப் படுகின்றது என்று பார்த்தால் இன்று 5-10-0க்கு விற்கப்படுகின்றது. இந்த 54, இஞ்ச அகலம் 10 கஜம் துணி இந்திய மில் நூலால் நெய்யப்பட்ட துணி இன்று ஈரோடு பஜாரில் சலவை செய்தது கஜம் ஒன்றுக்கு 0-3-6 வீதம் (10 கஜத்துக்கு) 2-3-0க்கு தாராளமாய் கிடைக்கின்றது. இது கதரை விட எவ்வளவோ மடங்கு துணி மிகவும் நைசாயும், முருக்காயும், கெட்டியாயும் இருப்பதை யாரும் பார்க்கலாம்.

ஆகவே 2-3-0வுக்கு கிடைக்கும்படியான துணியைவிட மட்டமானதும், முருக்கும், கெட்டியும் இல்லாததுமான முரட்டுத் துணியை கதர் என்கின்ற காரணத்தால் 5-10-0 விலை போட்டு வாங்குதன் மூலம் 4ராத்தல் துணிக்கு 3-7-0 அதிக விலை கொடுத்து வாங்குகிறோம். இந்த 3-7-0 அதிகம் கொடுக்கும் பணத்திலிருந்து தான் நூல் நூற்றவர்களுக்கும் 1-4-0 கொடுக்கப் படுகின்றதே தவிர கதரின்-துணியின் பொருமானத்தில் இருந்து கொடுக்கக் கூடியதல்ல என்பதை புத்தியில் பதியவைக்க வேண்டுகிறோம்.

கதர் நூற்பதால் ஜனங்களுக்கு ஒரு ராத்தல் ஒன்றுக்கு நூற்பவர்களுக்குக் கொடுத்த கூலி போக மேல்கொண்டு 0-8-9 அணா வீதம் நஷ்ட மேற்படுகிறது. இது தவிர 2 ராத்தல் பஞ்சில் நூற்கப்பட வேண்டிய துணிக்குப் பதிலாக 4 ராத்தல் பஞ்சு செலவாகின்றது. இதுவும் தவிர 6 மாதத்திற்கு வரக்கூடிய துணி 4 மாதத்திலேயே கிழிந்து விடுகின்றது. மற்றும் துணி முரடாகவும், உபயோகத்துக்கு அசவுகரியமாகவும் இருந்து வருகின்றது.

இதில் தான் ஏழைக் கூலிகளுக்கு தினம் 10 மணி வேலை செய்தால் 15 பை அதாவது 0-1-3 கூலி கிடைக்கிறது என்று சொல்லி ஏமாற்றுகின்றார்கள். இந்த ஏமாற்றத்தை அறிந்து கொள்ளாத மூடர்கள் தான் கதரால் ஏழைகளுக்கு லாபம் என்று சொல்லலாமே தவிர பொருளாதாரக்கணக்கும், புள்ளி விபரமும் தெரிந்தவன் கதரால் மக்களுக்கு ராத்தல் ஒன்றுக்கு 0-13-9 வீதம் பொது ஜனங்கள் பணம் நாசமாகின்றது என்றும், ஒன்றுக்கு இரண்டாக பஞ்சு வீணாகின்றது என்றும்தான் சொல்லித் தீர்வேண்டும். இதிலிருந்து நமக்குத் தோன்றுவ தென்னவென்றால் 'ஏழைமக்களை' 10 மணி நேரம் உழைக்கச் செய்து வேலை வாங்கிக் கொண்டு அவர்களுக்கு 0-1-3 அணா

கூலி கொடுப்பதை விட அவர்களை சும்மா உட்காரவைத்து சாப்பாடு போடுவதானால் மேல்கண்டபடி பொதுஜனங்களை ஏமாற்றி நஷ்டமடையச் செய்யும் பணத்தில் இருந்து இன்னம் இரண்டு பங்கு ஜனங்களுக்கு சாப்பாடு போடலாம் என்று தைரியமாய்ச் சொல்லலாம் என்பதேயாகும்.

அன்றியும் கதர் இலாகாவிலோ, வியாபாரத்திலோ கலந்திருப்பவர்கள் புண்ணிய கேஷத்திரங்களில் நாமம், விபூதி, உருத்திராட்சம், துளசி மணி விற்பதில் தங்கள் பக்தியைக் காட்டுவது போல் கதர் தொழிலில் ஈடுபட்டு வயிறு வளர்ப்பதன் மூலமும் பணம் சம்பாதிப்பதன் மூலமும் தங்கள் பக்தியைக் காட்டுகிறார்கள். இதைக் கண்டு பாமர மக்கள் ஏமாந்து பின் பற்றி வருகிறார்கள்.

காந்தியாரின் தத்துவார்த்தமும், காங்கிரசு தயவும், 10 லக்ஷக்கணக்கான ரூ. செலவு கொண்ட காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் பிரசாரமும் இல்லாவிட்டால் கதர் விற்பனையாகி “ஏழைகளுக்குப் பயன்படுமா” என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். இந்தப்படி ஒருவர் தயவில் பிழைப்பது தானா “ஏழைகள்” பிழைக்கும் வழி என்றும் இது எத்தனை நாளைக்கு நடக்கும் என்றும் கேட்கின்றோம்.

ஆகவே இந்திய மக்களின் பொது அறிவையும் தேசிய ஞானத்தையும் மதிக்க இந்தக் கதர்பக்தி ஒன்றே போதுமானது.

இந்திய தேசிய தலைவர் என்பவர்களின் நாணையத்தையும், யோக்கியப் பொருப்பையும் கவனிக்கவும் இந்த கதர் பிரசாரம் ஒன்றே போதுமானது. இந்திய தேச பக்தர்கள், தேசிய வாதிடிகள், தேசத்தொண்டர்கள் ஆகியவர்களின் பகுத்தறிவுக்கும், விடுதலை ஞானத்திற்கும் இந்தக் கதர் பிரசாரமே போதுமானது.

இந்திய பாமரமக்களின் மத சம்மந்தமான அறிவுக்கு அவர்களது சடங்கு ஆச்சாரம், ராமாயணம், பாரதம், பெரியபுராணம். திருவிளையாடல் புராணம் ஆகிய விஷயத்தில் உள்ள நம்பிக்கை முதலியவை எப்படி அளவு கருவியாய் இருக்கின்றதோ அது போல்தான் இந்திய மக்களது பொருளாதார ஞானத்துக்கும், அரசியல் ஞானத்துக்கும் ஏழைகள் விடுதலைக்கும் அவர்களது கதர் தத்துவமே அளவு கருவியாய் இருந்து வருகின்றது.

கடைசியாக ஏழை மக்களை காப்பாற்றுவது என்பது ஒரு மனிதனிடத்தில் இருந்து 3-7-0வை ஏமாற்றிப் பறித்து ஒரு மனிதனுக்கு 1-4-0 வை கொடுப்பது அல்ல என்றும், ஏழைகள் யார்? அவர்கள் ஏன் ஏழைகளாய் இருக்கிறார்கள்? ஏழைகள் என்கின்ற மக்களே இல்லாமல் இருக்க என்ன செய்ய வேண்டும்? என்பதை கவனித்து அதற்கு ஏற்றபடி நடப்பதுதான் நாணையமான காரியமாகுமே ஒழிய இந்தமாதிரியான பித்தலாட்டங்களால்

ஒருநாளும் ஏழ்மைத் தன்மை நீங்கிவிடா தென்றும் உறுதியாய்ச் சொல்லுகிறோம்.

உதாரணமாக இந்த 10 வருஷ காலமாய் கதர் நூல் நூற்றவர்களுக்கு கொடுத்த கூலியைக் கணக்குப் பார்த்தால் கதர் பிரசாரத்துக்குச் செலவழிக்கப் பட்ட பணத்தைவிட கொஞ்சமாகத் தான் இருக்கும். ஆனால் அவர்கள் பெயரைச் சொல்லி பொது ஜனங்களை ஏமாற்றி அடைந்த பணம் கதர் நூற்ற “ஏழைகளுக்கு” கொடுத்ததைவிட 3 மடங்கு அதிகமாக இருக்கும் என்று தைரியமாய்ச் சொல்லுவோம்.

ஆகவே இனிமேலாவது கதர் பக்தர்கள் தங்களுடைய ஆவேசத்தில் சுயமரியாதைக்காரர்களை வையாமலும், பழிசுமத்தாமலும் வேறு வழியில் தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பைப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 16.07.1933

“குடி அரசை” ஒழிக்க பண வசூலாம்

“குடி அரசை” எதிர்த்துப் போராட கத்தோலிக்கர்கள் நிதி என்ற பெரிய தலைப்பின் கீழ் “கத்தோலிக் லீடர்” என்ற ஆங்கில பத்திரிகையில் ஒரு முறை யீடு காணப்படுகிறது.

கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ பாபரிகள் சு.ம. இயக்கத்தின் மீதும், ‘குடி அரசின்’ மீதும், ஆத்திரங்கொண்டு, அவைகளை அழிப்பது என்கிற முடிவு கொண்டு நிதி வசூல் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களின் வேண்டுகோளின் பிரகாரமே இது வரையிலும் ரூ. 250க்கு மேல் பணம் சேர்த்திருப்பதாகவும் நமக்குத் தெரிய வருகிறது. சபாஷ்! கத்தோலிக்கர்களே!! மெச்சினோம் புத்திசாலித்தனத்தை!!!

குடி அரசு - செய்திக் குறிப்பு - 16.07.1933

“CAPITAL” (“மூலதனம்”)

பொது உடமைக் கொள்கைகளைப் பற்றிய நூல்களில் எல்லாம் தலை சிறந்து விளங்குவதும் அது சம்பந்தமான எவ்வித சந்தேகங்களுக்கும் கேள்விகளுக்கும் சமாதானம் காணக் கூடியதுமான ஒரு புத்தகம் எது என்றால் காரல் மார்க்ஸ் அவர்களால் சுமார் 60, 70 வருஷங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்ட (Capital) கேப்பிட்டல் என்கின்ற ஆங்கிலப் பெயருடைய புத்தகமே யாகும்.

இந்தப் புத்தகத்தை எழுதுவதற்கு முன் இதற்கு வேண்டிய விஷயங்களைத் தொகுக்கவும், மேல் ஆதாரங்களைக் கண்டு பிடிக்கவும் தோழர் காரல் மார்க்ஸ் அவர்கள் 1485 புத்தகங்களை வாசித்துப் பார்த்து விபரம் தெரிந்து கொண்டு பிறகு அந்நூலை எழுதி இருக்கிறார்.

ஜெர்மனியில் கென்சிங்டன் என்னுமிடத்திலுள்ள ஒரு கட்டிடத்தின் ஒரு அரையில் இருந்து கொண்டு இந்த புத்தகம் எழுதி இருக்கிறார்.

கொஞ்ச காலத்துக்கு முன் மாஸ்கோவில் காரல் மார்க்ஸ் இறந்த 51 வது வருடப் பூர்த்திவிழாக் கொண்டாடும்போது மேல்கண்ட கட்டிட அரை போல் மாஸ்கோவில் ஒரு அரை கட்டி அதில் மேற்குறிப்பிட்ட 1485 புத்தகங்களுக்கும் வைத்து அதை ஒரு புத்தகசாலை மாதிரி செய்து யாவரும் வந்து படிப்பதற்கு அனுகூலமாகச் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். இந்தக் கட்டிடத்துக்கு “காரல் மார்க்ஸ் மனை” (மார்க்ஸ் ஹவுஸ்) என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இன்றும் யார் வேண்டுமானாலும் போய் பார்க்கலாம்.

குடி அரசு - செய்தி விளக்கக்குறிப்பு - 23.07.1933

காந்தியத்தின் கதி

தோழர் காந்தியவர்கள் அரசியலில் தலையிட்டு தலைமை ஸ்தானத்தை அடைந்ததற்கு முக்கிய காரணம் ஒருபுறம் அவர் போட்டுக்கொண்ட மத சம்மந்தமான வேஷமும், கடவுள் சம்மந்தமான பேச்சும் மற்றும் சத்தியம், அகிம்சை, சத்தியாக்கிரகம், ஆத்ம சுத்தம், ஆத்ம சக்தி, பரித்தியாகம், தவம் முதலிய வார்த்தைகளும், மற்றொரு புறம் அவரது சிஷ்யர்கள் அரசியலின் பேராலும், தேசியத்தின் பேராலும், தங்கள் வாழ்நாளைக் கழிக்க ஏற்பாடு செய்துகொண்ட தொண்டர்கள், தேசிய வாதிகள், பத்திராதிபர்கள் ஆகிய கூட்டத்தார்கள் காந்தியாரைப்பற்றி அவர் ஒரு ரிஷி என்றும், முனிவர் என்றும், கிறிஸ்து என்றும், நபி என்றும் மகாத்மா என்றும் விஷ்ணுவின் அவதாரமென்றும், சொல்லி பிரசாரம் செய்ததும், இனி ஒருபுறம் காந்தியைக் கடவுளாகவும், விஷ்ணுவாகவும் மற்றும் பலவிதமாகவும் சித்திரங்கள் எழுதி படம் போட்டு விளம்பரம் செய்ததும், மற்றும் லௌகீகத்திலும், வைதீகத்திலும் விளம்பரம் பெறவும் சுயகாரிய சித்தி பெறவும் ஆசைப்பட்ட பணக்காரர்களும், படித்தவர்களும் முறையே லக்ஷக்கணக்காகத் திரவிய சகாயமும் பிரசாரமும் செய்து வந்ததுமாகிய காரியங்களுமாக எல்லாம் சேர்ந்து அவரை அரசியல் சர்வாதிகாரியாக ஆக்கிவிட்டது.

இதனால் பாமர ஜனங்கள் தங்களது பகுத்தறிவை சிறிதாவது உபயோகப்படுத்தி காந்தியத்தை ஆலோசித்துப் பார்க்க கூடாமற் போய் விட்டது. எப்படியெனில் கடவுள் பக்தி, மத பக்தி ஆகியவைகளுக்கு எப்படி ஒரு மனிதன் அடிமைப்பட்டு ‘கடவுள்’ அற்புதம் மத அற்புதம் ஆகிய பலவைகளைக் கண் மூடித்தனமாய் நம்புகிறானோ அது போலவே காந்தியத்துக்கும் பகுத்தறிவு பிரயோகமே சிறிது கூட இல்லாமல் செய்து விட்டது.

இந்தியாவின் கல்வியற்ற தன்மையும், பாமரத் தன்மையும், மதக் கற்பனையும் எந்த மனிதனை வேண்டுமானாலும் கடவுள் தன்மையுடையவனாகவும் மனித சக்திக்கு மீறின மகாத்மாவாகவும் ஆக்குவதற்கு மிக அனுகூலமாகவே இருந்து வருகின்றன. அன்றியும் எந்த விஷயத்தை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொண்டு அதற்கு தெய்வீகப் பூச்சோ, மதப்

பூச்சோ சிறிது கொடுத்து விட்டால் கலபத்தில் யாரையும் நம்பும்படி செய்து விடலாம்.

உதாரணமாக இதுவரை எத்தனை சாதுக்கள், சித்தர்கள், ரிஷிகள், மகாத்மாக்கள், துறவிகள், ஞானிகள் முதலியவர்கள் ஏற்பட்டு எவ்வளவோ அபூர்வ காரியங்கள் செய்ததாகவும், பார்த்ததாகவும் இன்றும் இருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகின்றன என்பதைக் கவனித்தால் உண்மை விளங்கிவிடும். ஆகையால் இந்திய ஜனங்களினிடையில் காந்தியார் அரசியல் தலைமை ஸ்தானம் பெற்றதில் அதிசயமொன்று மிருக்க ஞாயமில்லை.

தோழர் பெசண்டம்மையாரும் தோழர் காந்தியைப் போலவே பகவத்கீதைப் பிரசாரத்தாலும் கடவுள்களிடத்திலும், மகாத்மாக்களிடத்திலும் தான் தினம் பேசுவதாகவும், முன் ஜென்மம், பின் ஜென்மம் முதலியவைகள் எல்லாம் தனக்குத் தெரிகின்றதாகவும் சொன்னதாலும் மற்றும் என்னென்னமோ சொல்லிக் கொண்டதாலும், அந்த அம்மாளும் அரசியலில் தலைமை வகிக்கப்பெற்று கொஞ்சகாலம் சர்வாதிகாரியாக இருந்து இந்தியா மாத்திரமல்லாமல் ஒரு காலத்தில் உலக முழுவதுமே விளம்பரம் பெற்றிருந்ததைப் பார்த்தால் காந்தியத்திற்கும், பெசண்டியத்திற்கும் ஒற்றுமை இருப்பதைக் காணலாம். ஆதலால் காந்தியாருக்கு இருந்த செல்வாக்குக்கும், மதிப்புக்கும் அவரை பின்பற்ற ஆட்கள் இருந்துவந்ததற்கும், யாருக்கும் எவ்வித தத்துவார்த்தமும், தனிக்காரணமும் சொல்லவேண்டியதில்லை.

ஆனால் அது இன்று என்ன கெதியில் இருக்கின்றது என்பதுதான் இந்தக் கட்டுரையின் முக்கிய பாகமாகும்.

பெசண்டியத்தின் கதியே காந்தியமும் அடைந்து வருகின்றது. காந்தியார் உலகிலுள்ள மற்ற இயக்கங்களையும், மதங்களையும், மத ஆதாரங்களை யும் ஒரு தட்டில்வைத்து தானும் பகவத்கீதையும், இந்துமதமும் ஒரு தட்டில் இருந்துகொண்டு ஞானம்பேசி வந்ததற்கும், அதற்கு இந்தியா இடம் கொடுத்து வந்ததற்கும் காரணம் என்னவென்றால் எடுத்ததற்கெல்லாம் **சத்தியம், சத்தியாக்கிரகம், அஹிம்சை, ஆத்மசுத்தம், ஆத்மசக்தி, பரித்தியாகம், கடவுள் கட்டளை** ஆகிய அர்த்தமற்ற மொழிகளும், தன் இஷ்டப்படி வியாக்கியானம் செய்வதற்கு இடமுள்ளதும, தந்திரமானதுமான வார்த்தைகளை உபயோகப் படுத்தி வந்ததுமாகும்.

இதுவரையில் அவைகள் எப்படி இருந்தபோதிலும்-இருந்ததாகச் சொல்லப் பட்டபோதிலும் இன்று அக்காந்தியத்தின் நிலை எப்படி இருக்கின்றது என்று பார்க்க வேண்டியது அறிவுள்ள மனிதனின் கடமையாகும்.

தோழர் காந்தியாரது சத்தியத்திற்கும், சத்தியாக்கிரகத்திற்கும், ஏதாவது யோக்கியதை ஏற்பட்டதா? அல்லது அவரது ஆத்ம சுத்தத்திற்கும்,

தியாகத்திற்கும், அஹிம்சைக்கும், கடவுள் செயலுக்கும் ஏதாவது பயன் உண்டாயிற்றா? என்பனபோன்ற காரியங்களைச் சற்று கவனித்துப் பார்ப்போம்.

தோழர் காந்தியார் யாரிடம் இருந்து பயன் பெறுவதற்காக சத்தியமாய் நடந்து சத்தியாக்கிரகம் செய்தாரோ அவர்களிடமிருந்து ஒரு காதொடிந்த ஊசியை பெறுவதற்குக்கூட இவரது சத்தியமும், சத்தியாக்கிரகமும் பயன் படாமல் போனது இன்று யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இவரது சத்தியாக்கிரகத்தின் பயன் எல்லாம் “உடம்பு வேண்டாம் கையை விட்டால்போதும்” என்கின்ற பழமொழிப்படி சத்தியாக்கிரகத்தின் பயனாய் சிறையிலடைக்கப் பட்டவர்களை விடுவிப்பதற்காக சர்க்காரோடு ராஜிபேசி இனிமேல் சத்தியாக்கிரகம் அல்லது சட்டம் மறுப்பு செய்வதில்லை என்று சொல்லி ஒப்பந்தம் பேசி சத்தியாக்கிரகிகளை விடுதலை செய்ய வேண்டியிருந்ததே யாகும். மறுபடியும் செய்த சத்தியாக்கிரகமானது ‘சத்தியாக்கிரகி வெளிப்படையாய் நிபந்தனையற்ற மன்னிப்பு கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சிறையி் விருக்க வேண்டும்’ என்கின்ற நிலையில் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டது.

ஆத்ம சுத்திக்காகவும், ஆத்ம சக்திக்காகவும் செய்த காரியமெல்லாம் ஆத்ம சத்தியானவர்களையும், ஆத்ம சக்தி உடையவர்களையும் கண்ணினால் பார்ப்பதற்கும் பேட்டி கொடுப்பதற்கும் அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்று கேட்பதற்கும் கூட வில்லிங்டன் பிரபுவால் அருகதை அற்றவர்களாகச் செய்து விடப்பட்டது. இவைமாத்திரமல்லாமல் நம்பிக்கை அற்றவர்களாவும் வாக்குத் தத்தப்படி நடவாதவர்களாகவும் நம்பிக்கை துரோகம் செய்தவர்களாகவும், சர்க்கார் சொல்லும் படி செய்துவிட்டது. இனி என்ன செய்யவேண்டியது பாக்கி இருக்கிறது என்பது நமக்கு புலப்படவில்லை.

நிற்க சத்தியாக்கிரகம், சட்ட மறுப்பு முதலாகிய காரியங்கள், அதில் ஈடுபட்ட மக்களை எல்லாம் தோல்வியடையச் செய்துவிட்டதென்றும் இனி அத்தகைய விஷயங்களை கைவிட்டுவிட்டு வேறு மார்க்கம் தேடவேண்டும் என்றும், தேசிய வாதிகளும், தேசியப்பத்திரிக்கைகளுமே கூப்பாடு போட ஆரம்பித்து விட்டன.

மேலும் சத்தியாக்கிரகத்தினுடையவும், சட்டம் மறுப்பினுடையவும், உயிர், கடைசி மூச்சில் இருக்கின்றதென்றும், அது எப்படியாவது காந்தியார் தோல்வி அடையவில்லை யென்றும், ராஜி செய்து கொண்டாரென்றும் பொதுமக்கள் நினைக்கும்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால் அதுவே போதும் என்கின்ற ஒரு போலி அபிமானத்திற்காகக் காத்திருக்கிறது என்றும், அப்படிச் காத்திருப்பது சுயமரியாதைக்கும், சத்தியத்துக்கும் ஏற்றதல்ல வென்றும், சத்தியாக்கிரகம் (தோற்றுவிட்டது) செத்துப்போய்விட்டது என்பதை தைரியமாயும், நாணையமாயும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்

என்றும், தேசியவாதிகளும், தேசியப் பத்திரிகைகளுமே கூக்குரல் இட ஆரம்பித்துவிட்டன.

ஆகவே இதிலிருந்து ஆத்ம சத்தியும், சத்தியாக்கிரமம், சத்தியமும் இதுவரை யாதொரு பலனையும் கொடுக்காமல் இருந்து வந்திருப்பதை யாரும் அறியலாம்,

1921-ம் வருஷ முதல் கள்ளுக்கடை சத்தியாக்கிரகம், அன்னிய ஜவுளிக்கடை சத்தியாக்கிரகம் பள்ளிக்கூட சத்தியாக்கிரகம், உப்புக் காச்சும் சத்தியாக்கிரகம், கோவில் சத்தியாக்கிரகம், முதலிய அனேக சத்தியாக்கிரகங்கள் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. அஹிம்சையின் பேரால் அனேகர் அடி, உதை முதலியவைகள் அடைந்தும் வந்தார்கள். ஆத்ம சத்திக்காகவும், இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமைக்காகவும், சத்தியாக்கிரகிகளுக்குள் “தப்பான்” காரியங்கள் நடந்து விட்டதற்காகவும்.

மற்றும் பல காரியங்களுக்காகவும் பல பட்டினி விரதங்கள் இருந்து மாய் விட்டன. இவ்வளவும் போதாமல் பல தடவைகளில் காந்தியார் கடவுளிடம் பேசியுமாய் விட்டது. அசரீரி மூலம் காந்தியாருக்குப் பல கட்டளை இட்டும் ஆகிவிட்டன. இவ்வளவும் போதாமல் தினம் பிரார்த்தனைகளும், ஜபங்களும், தபசுகளும், மௌன விரதபிரார்த்தனைகளும் முறை தவராமல் நடந்தும் வருகின்றன. இவைகள் எல்லாம் எதற்காக? யாருடைய நன்மைக் காக வெனச் செய்யப்படுகின்றனவோ, அவர்களுக்கு என்ன நன்மை ஏற்பட்டது? அல்லது யாரிடமிருந்து பெறுவதற்காக, யாருக்கு நல்ல புத்தி வருவதற்காகச் செய்யப்பட்டதோ அவர்களையாவது என்ன செய்து விட்டது? என்று பார்த்தால் ஒன்றும் இல்லையென்பதோடு தோல்வியையும், இழிவையும் கொண்டு வந்து விட்டது என்றும் சொல்லித் தீரவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. இதற்கு காந்தியாராகட்டும் மற்றவர்கள் தானாகட்டும் என்ன காரணம் சொல்லக்கூடும்? ஒன்று சத்தியாக்கிரகத்துக்கும் சத்தியத்துக்கும் ஆத்ம சக்திக்கும் கோரிய பலனைக் கொடுக்க கூடிய சக்தி இல்லை என்று சொல்லவேண்டும்; அல்லது காந்தியாரின் சத்தியத்திலோ, சத்தியாக்கிரகத் திலோ, ஆத்ம சக்தியிலோ, தியாகத்திலோ, கடவுளைக்கண்டதிலோ உண்மையில்லை என்றாவது சொல்லியாக வேண்டும்.

பொது ஜனங்கள் பாமரர்களாயிருப்பதாலும், படித்தவர்கள் என்று சொல்லக்கூடியவர்களும், பணக்காரர்கள் என்று சொல்லப்படுவார்களும் தேசிய பத்திரிகை பிழைப்புக்காரர்களும் அயோக்கியர்களாகவும், சுயநலக் காரர்களாகவும் பொறுப்பற்றவர்களாகவும் இருப்பதால் இம்மாதிரி பிரச்சினைகளுக்கே இடமில்லாமல் ஜனங்களை ஏமாற்றி விடக்கூடும் என்றாலும் பகுத்தறிவுக்காரர்களுக்கு இவ்விஷயங்கள் தெரியாமல் இருக்கும்படி செய்துவிட இனி யாராலும் முடியாது.

இந்நிலையில் ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் நாம் ஒப்புக் கொள்ள பின் வாங்கவில்லை. அதென்னவென்றால் தோழர் காந்தியுடையவும், அவருடைய பிரதம சிஷ்யர்களுடையவும் அந்தரங்க எண்ணம் ஒரு அளவுக்குக் கைகூடி வந்திருக்கின்றது என்பதாகும்.

எப்படியெனில், தோழர் காந்தியின் முயற்சியெல்லாம் பார்ப்பனீயமும், பணக்காரத்தன்மையும் இந்தியாவில் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பதே யாகும். இந்த எண்ணமே தான் அவருடைய பார்ப்பன-பணக்கார “சிஷ்யர் கள்” (நண்பர்கள்) உடையதும் ஆகும். இந்த எண்ணம் அவரிடம் இருப்பதற்கு ருஜுவு என்னவென்றால் (பணக்காரர்கள் பிழைக்க) ஏழைகளுக்கு ராட்டினம் கண்டுபிடித்திருப்பதும் பார்ப்பனர்கள் பிழைக்க பகவத்கீதை வருணாச்சிரமம், ஜாதி முறை, தொழில் முறை ஆகியவைகளைக் காப்பாற்றுவதாக சுயராஜ்யத்திட்ட பிரஜா உரிமையில் ஏற்பாடு செய்திருப்பதும், வட்ட மேஜையில் இந்திய சமஸ்தானாதிபதிகளின் ஆட்சிகளையும் ஜாமீன்தாரர்கள் முதலியவர்களின் நிலைமையும் ஒப்புக்கொண்டதுமே போதிய காரணங்களாகும். நாம் சொல்வதை நம்புவதற்கு இவ்வளவும் வாசகர்களுக்கு போதிய திருப்தியைக் கொடுக்கவில்லை என்றால் மற்றும் ஒரு ஆதாரம் எடுத்துக் காட்டுகிறோம். அதென்னவென்றால் உப்பு சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பித்த காலத்தில் தோழர் காந்தி அவர்கள் தான் எதற்காக உப்பு சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பித்தார் என்று காரணம் சொல்லும் போது, “நான் இந்த இயக்கத்தை ஆரம்பிக்கவில்லையானால் தேசத்தில் பொதுவுடமைக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டு விடும்” என்று ஒரு காரணம் காட்டியிருக்கிறார். (இதனால் தான் பணக்காரர்கள் காந்தீயத்திற்கு தாராளமாய் பணம் உதவ முன்வர வேண்டியதாயிற்று)

அன்றியும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் தனிமுறையை ஒழித்து ஹரிஜன இயக்கம் என்று ஒன்று ஆரம்பித்து அதற்கும் பிர்லா போன்ற முதலாளி கூட்டத்தில் இருந்து 10 லக்ஷக்கணக்கான ரூபாய் பெற்று செலவு செய்து தீண்டப்படாதவர்கள் என்பவர்களிலும் சிலரை விலைக்கு வாங்கி கோவில் பிரவேசக் கிளர்ச்சி, புராணப்பிரசாரம் முதலியவைகள் செய்ததன் பலனாய் இந்து சமூகம் என்பதில் பிறருக்கு பாடுபட்டு உழைப்பதற்கு என்று ஒரு பெரிய கூட்டத்தை என்றும் நிலைக்கவைக்க வேண்டிய காரியங்கள் செய்யப்பட்டாய் விட்டது. இந்தக் காரணங்களால் தான் தோழர் காந்தியாரின் அந்தரங்க எண்ணம் ஒரு விதத்தில் பலித்து விட்டது என்று சொன்னோம். இதே எண்ணம் கொண்ட அவரது அத்தியந்த நண்பர்களின் எண்ணமும் ஒருவாறு பலித்து விட்டது.

மற்றபடி தோழர் காந்தியவர்கள் எதிர்பார்ப்பதாக வெளிப்படையாய் சொன்ன காரியங்கள் தோல்வியேற்பட்டது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

நம்மைப் பொருத்த வரையில் உப்பு சத்தியாக்கிரக இயக்கம் ஆரம்பித்த காலத்திலேயே இதில் நாணயம் இல்லை என்றும், இது கடைசியில் பொஸ்ஸென்றுபோய் விடுமென்றும், இதனால் மக்களுக்கு வீண் தொல்லை யே விளையுமென்றும் அதோடு அனேக நல்ல காரியங்கள் செய்யப் படுவதையும் இந்த கிளர்ச்சி தடுத்து விடுமென்றும் பல தலையங்கங்கள் எழுதியும், பல இடங்களில் பேசியும் வந்திருக்கிறோம். இதற்காக தேசியப் பிழைப் புக்காரரிடம் வசவும், பழிப்பும் அடைந்தும் வந்திருக்கிறோம். ஆனால் முடிவில் நாம் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாகவே காந்தியத்தின் கதி ஏற்பட்டு விட்டது.

இப்போது காந்தியத்தின் கவலை யெல்லாம் காந்தியம் தோற்று விட்டது என்பதில் 100க்கு 95 மக்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. என்றாலும் அது தோற்றுவிட்டது என்று ஜனங்கள் சொல்லாமல் இருப்பதற்கு ஒரு மார்க்கம் கண்டு பிடிக்க வேண்டும் என்பதும் வைசிராய் ராஜிக்கு வர மாட்டேன் என்கிறார் என்ற பெயரை ஏற்படுத்தி விட்டால் சர்க்கார் மீது ஜனங்களுக்கு கொஞ்சம் வெறுப்பு ஏற்பட்டால் அதை உபயோகித்து ஏதாவது செய்யலாமா என்று யோசிப்பதுமாகும். இதை சில காந்தி பக்தர்கள் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்னலாம். ஆனால் அவர்களை ஒன்று கேட்கின்றோம். அதாவது காந்தியம் தோல்வி அடையவில்லை, ஆனாலும் தேசியப் பத்திரிக்கைகள் எழுதுவது போல் காந்தியமானது நாட்டிற்கு பயன்படாமல் போய் விட்டது என்பதையாவது ஒப்புக் கொள்ளுகின்றார்களா? இல்லையா? என்பதேயாகும். அதையும் ஒரு சமயம் காந்தி பக்தர்கள் ஒப்புக் கொள்ள வில்லையானால் அவர்களை மற்றொரு கேள்வி கேட்கின்றோம். அதென்ன வென்றால்,

ஒரு வாதியானவன் ஒரு பிரதிவாதியின் மீது தாவா போட்டு விசாரணை முடிந்த பிறகு பிரதிவாதியிடம் ராஜியாய் போகிறேன் என்று கேட்கப் போனால் இதற்கு என்ன அருத்தம்? வாதிக்கு விசாரணையின் போக்கிலிருந்து தன் கேசு ஜெயிக்காது என்றும், தோற்றுவிடும் என்றும் தோன்றிவிட்ட காரணமா? அல்லது வாதியின் கண்ணியமும் பெருந்தன்மையும் காரணமா? என்று கேட்கின்றோம்.

நிற்க, இப்போது காங்கிரசுக்காரர்களிலேயே அனேகம் பேர் காந்தியம் தோற்றுவிட்ட தென்றும், சத்தியாக்கிரகமும், சட்ட மறுப்பும் செத்து விட்ட தென்றும், ஆதலால் இனி சட்டசபைக்கு போக வேண்டும் என்றும் தாராளமாய் சொல்ல முன் வந்து விட்டார்கள். எல்லா தேசியப் பத்திரிக்கைகளும் அப்படியே எழுதத் துணிந்தும் விட்டன. தோழர். காந்தி வைஸ் ராயைப் பார்க்க அனுமதி கேட்பது கூட இந்திய தேசிய காங்கிரசுக்கு சுயமரியாதையற்ற தன்மையை உண்டாக்கி விட்டதென்றும் எழுதிவிட்டன.

இவற்றுள் ஒரு பிரபல தேசிய பத்திரிகையானது “காந்தியார் தன்னுடைய மரியாதையைக் காப்பாற்றுவதற்காக காங்கிரசின் மரியாதையை விற்று விட்டார்” என்றுங்கூட எழுதிவிட்டது.

காந்தியாரைப்பற்றியோ, சட்ட மறுப்பைப் பற்றியோ குறைகூற இனி சொல்ல வேண்டிய பாக்கி ஒன்றும் இல்லாமல் எல்லாம் சொல்லி ஆய்விட்டது. நமக்கு இவைகள் எதுவும் புதுமையாக தோன்றவில்லை. ஏனெனில் இதெல்லாம் நாம் முன் சொன்ன மாதிரி ஆரம்பத்திலேயே எதிர்பார்த்த தாதலால் அதிசய மொன்றும் இல்லை. கடைசியாக ஒன்று கேட்டு விட்டு இதை முடித்து விடுகிறோம். காங்கிரசுத் தொண்டர்கள் என்பவர்கள் இந்த அளவோடாவது ஒரு பாடம் கற்றதாக முடிவு செய்து கொண்டு இனி அப்படிப் பட்ட சூட்சிக் காரியங்களிலும், பயனற்ற காரியங்களிலும் சம்பந்தப்படாமல் தேசம், ஜாதி, மதம், ஏழை, பணக்காரன், எஜமான் அடிமை என்பனவாகிய வித்தியாசமில்லாத உண்மையான சமதர்மத்துக்கு உழைக்க வருவார்களா? அல்லது செத்த பாம்பை எடுத்து ஆட்டப்போகும் காந்தியத் திருவிளையாடலில் மறுபடியும் போய் சேரப்போகின்றார்களா? என்பதே யாகும்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 23.07.1933

கத்தோலிக்க மதஸ்தர்கள் யோக்கியதை

அமெரிக்க கத்தோலிக்க தினசரியிலிருந்து கீழ்க்கண்ட செய்தியை நியூயார்க் உண்மை நாடுவோர் (Truth seeker) பத்திரிகை பிரசுரித்திருக்கிறது. அதாவது சிங்சிங் ஜெயிலில் உள்ள பல திறப்பட்ட மதங்களைச் சார்ந்த கைதிகளின் விபரம் கீழ் வருமாறு:-

கத்தோலிக்கர்கள்	855
பிராட்டஸ்டண்ட்	518
யூதர்கள்	177
கிறிஸ்தவ விஞ்ஞானிகள்	20
மகமதியர்கள்	2
புத்தர்கள்	1
மதமற்றவர்கள்	8
	1,581

சிங்சிங் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மக்களில் கால்வாசிப் பேர்களே கத்தோலிக்கர்களாக இருந்தும், நாட்டில் குற்றம் செய்து சிறைக்காவலில் அடைபட்டிருக்கும் (அ) யோக்கியர்களின் கணக்கு 100-க்கு 50-க்கு மேல் ஆகின்றது. ஆனால் மதமற்றவர்களின் கணக்கு 1/2 பர்செண்டேயாகும். மதவெறிக்குத் தகுந்தார்போல் குற்றவாளிகளின் எண்ணிக்கை விபரம் காணப்படுவதை வாசகர்கள் கவனிப்பதோடு, மதம் மக்களை யோக்கியப் பொருப்பற்றவர்களாக்கவே பயன்படுத்துகிறதென்பதையும் இதுசமயம் ஞாபகப் படுத்திக் கொள்ளவும் விழைகின்றோம்.

குடி அரசு - செய்தி விளக்கம் - 23.07.1933

ருஷியாவின் வெற்றி

ஐந்து வருட திட்டத்தின் பலன்

ருஷியாவில் 1917ல் நிகழ்ந்த புரட்சிக்குப் பின்னர் அந்நாடு உலக மக்களின் கவனத்தைப் பெரிதும் தன்பால் இழுத்துக்கொண்டது. சமதர்ம நோக்கமுடைய ஆன்றோர்களும், பொருளாதார நெருக்கடியால் கஷ்டப் படும் ஏழை மக்களும் ரஷ்ய சமதர்மத் திட்டத்தின் நுண்பொருளை நன் குணர்ந்து தத்தம் நாடுகளிலும் அத்திட்டங்களைப் புகுத்தி மிகுந்த தீவிரமாய் ஒரு பக்கம் பிரசாரஞ் செய்துவர, ஊரார் உழைப்பில் உடல் நோவாதுண்டு வாழும் சோம்பேறிச் செல்வவார்களும் அவர்களின் தரக்களான புரோகிதர் களும், அவர் தம் பத்திரிகைகளும் முதலாளித்துவ அரசாங்கமும் சமதர்ம உணர்ச்சியை ஒழிக்கப் பற்பல சூழ்ச்சி முறைகளையும், மிருகத்தனமான பயங்கர ஆட்சி முறையையும் கையாண்டு வருவதும் ருஷியாவைப்பற்றிப் பொய்யும் புழுக்குமான வியாசங்களை உலமெங்கும் பரப்பி அந்த ஆட்சி முறையை பலவாறு குற்றஞ் சொல்லி அங்கு பட்டினியும், பஞ்சமும் நிறைந் திருக்கின்றனவென்று கூறியும் வேறு பல தீய முறைகளைக் கையாடி வரு கின்றனர். ருஷியாவின் சமதர்மக் கொள்கை ஒரு பொழுதும் நடை முறை யில் சாத்தியமாகாது என்று புகன்ற ராஜ தந்திரிகளும், ருஷியாவில் தனியு டைமை யொழிந்து பொதுவுடைமை மிளிர்வதால் அங்கு மக்களின் முயற்சி யும், அறிவும் குன்றி உற்பத்திகள் குறைந்து போய்விடும் என்று தர்க்க ரீதியாய் மொழிந்த பொருள் நூலாசிரியர்களும் தங்கூற்றுத் தவரொன்று தானே இன்று ஒத்துக்கொள்ளும்படி செய்து விட்டதோடு ஐரோப்பிய வல்லரசுகளெல்லாம் ருஷியாவை அலட்சியம் செய்து வாழ முடியாத நிர்பந்தத்திற்குள் வந்து விட்டதென்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது.

ரஷிய சமதர்மத் திட்டமோ இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை. உலக மெங்கும் சமதர்ம ஆட்சியாய் விளங்குங் காலத்திலே சமதர்ம ஆட்சியின் திட்டம் வெற்றி பெறுமென்று கூறலாம். இப்பொழுது ரஷியா உலகத்திலுள்ள முதலாளித்துவத்தோடு போரிட்டுக் கொண்டிருக்கிறதென்றே கூறவேண்டும். அப்போரில் தமது எதிரிகளை நிர்த்தாகுண்டியமாகத் தண்டித்து வருவதை

நியாய புத்தியுள்ள எவரும் தவறென்று கூறத் துணியார். ரஷியாவில் மனிதனுக்கு சுதந்தரம் அதிகமில்லையென்று கூறப்படுகிறது. தனிமனிதனுடைய சுதந்திரத்திற்குப் போதிய இடமிருப்பதாகக் கூறப்படும் நாட்டிலுள்ள மக்களைவிட ரஷ்ய மக்களுக்கு அந்நாட்டில் அதிக சுதந்திரமும் உரிமையுமிருப்பதோடு ஜார் சக்கரவர்த்தியின் கொடிய ஆட்சியில் உண்ண உணவும், உடுக்க உடையும், ஒண்ட நிழலும், படுக்கப் பாயுமின்றி கோடானுகோடி மக்கள் தவித்து ஆயிரக்கணக்காய்-இல்லை-லட்சக்கணக்காய் பட்டினியாலும் நோயாலும் மடிந்த ரஷியா நாட்டிலே பட்டினியென்றால் இன்ன தென்பதை எவருமறியாதபடி, நோய் என்றால் இன்னதென்பதை உணராத படியும் நாளைக்கு உணவிற்கு என்செய்வது, வியாதியால் இரண்டு நாள் படுத்துக்கொண்டால் நமது நிலையென்ன? நமது குடும்பத்தின் கதியென்ன? என்றகவலையே அறியாத மக்களாய் வாழும்படி செய்து நாடெங்கும் சாந்தியும் சமாதானமும் நிறைந்திருக்கும்படி இச் சுருங்கிய காலத்திற்குள் சோவியத் ஆட்சி செய்து உலகத்திலுள்ள எல்லா முதலாளித்துவ அரசாங்கங்களும் திடுக்கிடச் செய்து விட்டதென்பதை நன்கு அறியலாம்.

ஐந்து ஆண்டு திட்டம்

பஞ்சத்தாலும் கொடுங்கோன்மையினாலும் பொருளாதார நிலையிற் மிக மிகக் கேவலமாயிருந்த ரஷியாவை உன்னத நிலைக்குக் கொண்டுவர சோவியத் ஆட்சியினர் 5 வருடத்திட்டமொன்று தயாரித்து ஐந்து ஆண்டு களுக்குள் இன்னிள்ள வேலைகளைப் பூர்த்தி செய்துவிட வேண்டுமென்று திட்டம்போட்டுக் கொண்டு வேலை ஆரம்பித்தனர். வேலையற்று, கொள்ளையும் விபசாரமும் புரிந்து வந்த மக்களெல்லாம் தொழில் முறையில் ஈடுபட்டு தங்களின் துற்செயலை ஒழித்து நாட்டின் நலனைக் கோரி உழைக்க ஆரம்பித்து விட்டனர். பொருள் உற்பத்தி ஐந்து வருடத் திட்டத்தில் எதிர் பார்த்ததை விட அதிக வெற்றிபெற்று விட்டது. தங்கள் ஆட்சி முறையைப் பற்றி பெருமைபேசிக்கொண்டு கர்வம்கொண்ட ஐரோப்பாவும், அமெரிக்காவும் உலக வர்த்தகத்தில் ரஷியப் போட்டியை எதிர்த்து போராட முடியவில்லை. உலகத்து மார்க்கட்டிலெல்லாம் ரஷியக் கோதுமை போய் மோதி உலக பொருளாதார உற்பத்தி ஸ்தானங்களையெல்லாம் திடுக்கிடுக்கும்படி செய்து விட்டது.

‘பசி வந்திடப் பத்தும் பரந்துபோம்’ என்னும் பழமொழியைப் போல் பசியால் வாடும் மக்களிடம் சுதந்திரம், உரிமை முதலியவைகளைப் பற்றி கதை கூறுவதில் பயனென்ன? பட்டினியால் வாழும் மக்களுக்கு முதலில் கொடுக்க வேண்டியது வயிறு நிறம்பும்படி ஆகாரத் தான் கொடுக்க வேண்டுமென்ற உண்மையை சோவியத் அரசாட்சி அறிந்து கொண்டதோடு தனி சொத்துரிமையை ஒழித்து பொது உடமையை மேற்கொண்ட தங்கள் ஆட்சிக்கு பிற தேசம் உணவுப் பொருளைக் கொடுத்து ஒரு பொழுதும் உதவி செய்யாது என்பதையும் நன்கறிந்து 5 வருடத் திட்டத்தில் உணவுப்

பொருள்களைப் பெருக்குவதைப் பிரதானமாகக் கொண்டனர். ஐந்து வருடத் திற்குள் இத்தனை டன் கோதுமை, இத்தனை டன் பாரம் பருத்தி, இவ்வளவு யந்திரங்கள், இவ்வளவு ஆடுமாடுகள், இவ்வளவு தொழிற்சாலைகள் உற்பத்தியாக வேண்டும், இத்தனை மாணவர்களுக்கு படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று திட்டம் போட்டு வேலை ஆரம்பித்தார்கள். நான்கு வருடத்திலே ஐந்து வருடத் திட்டத்திற்கு கண்ட பெரும்பாலானவைகள் பூர்த்தியாகி விட்ட தால் திட்டத்தை அதிகப்படுத்தி வேலை செய்தனர். இதன் விபரமெல்லாம் அரசாட்சியாரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் சோவியத் ஆட்சியின் பொருளாதார நிலை என்னும் நூலில் விரிவாய்க் காணலாம். இத்திட்டத்தின் வெற்றியைக் கண்டு இத்தகைய திட்டங்களை ஏற்படுத்தி தாங்களும் வேலை செய்யலாம் என்பது பற்றி பற்பல அரசாங்கங்களும் யோசித்து வருகின்றன.

ஒவ்வொரு நாடும் இத்தகைய திட்டம் போட்டு வேலை ஆரம்பித்தால் உலகிலே தேவைக்கு அதிகமான பொருள் உற்பத்தியாகி, உற்பத்தியான பொருள்கள் விலையாகாமல் பலவிதத் தொல்லைகள் ஏற்படுவது நிச்சயம். இதையே ரஷியாவும் எதிர்பார்க்கின்றது. தேவைக்கு அதிகமான பொருள் உற்பத்தி செய்ய மனிதனுக்கு சக்தி இருக்குமானால் பாடுபட்டு உழைக்கும் தொழிலாளி அரை வயிற்றிற்கும் சோறு கிடையாது தவிப்பதன் காரண மென்ன என்பதை ஏழைமக்கள் நினைக்க முற்படுவர். அப்பொழுது தான் முதலாளிகளும், முதலாளித்துவ அரசாங்கங்களும் தங்களை எப்படி வஞ்சித்து ஏழைகள் பட்டினியினால் தியங்கும்படி செய்கிறார்கள் என்பதின் உண்மை வெள்ளிடை மலையெனத் துலங்கும்.

ருஷிய சமுதாய அமைப்பு.

உலகத்திலே இன்று நிகழ்ந்து வரும் முறைகளென்ன? கோடிக்கணக்கான மக்கள் தினசரி 8 மணிநேரம், 10 மணிநேரம் வேலைசெய்து வருகின்றார்கள். இதன் பலனை முதலாளி வர்க்கத்தினர் அனுபவித்து வருகின்றனர். இதனால் பெறும் பொருளை என்ன செய்வதென்று முதலாளிகள் அறியாது மனிதனுக்கு அவசியமில்லாத பல தேவைகளை உண்டாக்கிக்கொண்டு வருகின்றார்கள். உதாரணமாக ஒரு மனிதன் ஏறிச் செல்ல ஒரு குதிரை பூட்டிய வண்டி போதுமானது. தன்னிடத்தில் ஏராளமான பணமிருக்கிறது என்ற திமிறினால் அதே வண்டியில் 2 குதிரை, 4 குதிரை, 6 குதிரை பூட்டி யோடும் படியான வண்டியைச் செய்து அதற்கென்று பல மனிதர்களை குறைந்த சம்பளத்தில் வேலையாளாக வைத்துக் கொள்கிறான். உண்மையான உணவுப் பொருளை உண்டாக்கவேண்டிய பல மனிதர்களை தனக்காக உபயோகித்துக் கொள்கிறான். இவன் தன் அவசியத்திற்கு மேற்பட்ட குதிரைகளை உபயோகித்துக் கொள்வதால் குதிரை விலை அதிகமாய் விடுகிறது. இவன் பணக்காரனாவதற்கு உழைத்து உழைத்து தன் உடலைக் கெடுத்து,

ஒண்ட இடமின்றி தெருவில் கூடுதலால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு படுத்த துறங்கும் தொழிலாளி குதிரை வாங்கப் பணமில்லாது மாடு போல் தனது வேலைகளுக்கு தனது வண்டியைத் தானே இழுக்கவேண்டியதிருக்கிறது. பணக்காரன் வண்டியில் பூட்டிய தேவைக்கு அதிகமான குதிரை ஒன்றை இந்த வண்டியில் பூட்டினால் தொழிலாளிக்கு எவ்வளவு உதவியாயிருக்கும். இதன் நுண் பொருளை ஆய்ந்துதான் ரஷ்ய சமதர்மம் ஆட்சி அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

பொதுவுடமைத் தத்துவம்

உலகிலேயே உற்பத்தி செய்யும் செல்வத்திலே உற்பத்தி செய்துவரும் தொழிலாளிக்கு சரிசமமான பங்கு கிடைத்திருந்தால் உலகிலே இன்று காணக்கிடக்கும் பொருளாதார நெருக்கடியும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும் உண்டாயிராதென்பதே பொது உடமை இயக்கத்தினரின் எண்ணம்.

ரஷிய பொது உடமை முறை உலகிலுள்ள ஏனைய நாடுகளும் பின்பற்றி தொழில் உற்பத்தியை அதிகப்படுத்தினால் தொழிலாளியினுடைய உண்மையான நிலை வெளிப்பட்டுவிடும். உழைப்பதற்கென்று ஒரு வகுப்பும் அதன் பலனை அனுபவிப்பவர் என்றே மற்றொரு வகுப்பமின்றி எல்லோரும் உழைக்க வேண்டுமென்று எல்லா அரசாட்சியாரும் சட்டம் செய்து விட்டால் ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு நாளைக்கு 1 மணி நேரம் உழைத்து விட்டு உலகிலே தன் உணவிற்கு வேண்டியதைச் சம்பாதித்துக் கொண்டு இன்பமாய் அமைதியோடு வாழமுடியும்.

பொதுவுடமை என்றால் என்ன?

“எல்லா உயிர்ப் பிராணிகளுக்கும் பொதுவாக வுள்ள இந்த உணவுப் பிரச்சினை தீர்ந்து விட்டால் மக்கள் தங்களிடமுள்ள மனிஷீகத் தன்மையை விருத்தி செய்து கொள்ளமுடியும். பொதுவுடமையின் நோக்கமும் இதுவே யாகும். வருமானத்தை உழைப்பாளிகள் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்வ தென்பதே இதன் பொருள். வயிற்றுப் பசிக்கு உணவுதேடுங் காலமும் தூங்கும் நேரமும் தவிர மீதமுள்ள நேரம் தன் வயிற்றுக்கும் பிறருக்கும் கட்டுப்பாது சுதந்திரமாய் வாழுங்காலம். அது மக்களெல்லோருக்கும் சம மாக இருக்க வேண்டுமென்பதே பொதுவுடமையின் உண்மையான தத்து வம்” என்று ஓரிடத்தில் பேராசிரியர் பெர்னாட்ஷா பெரிதும் வியாக்கியானம் செய் துள்ளார்.

இந்நிலை அடைய உலகிலுள்ள எல்லா தேசத்தினரும் பொது வுடமைக் கொள்கையை ஒப்புக்கொண்டு நடந்தால் தான் முடியும். இந்தக் கருத்துடன் தான் இன்றைய ரஷிய ஆட்சி நடந்து வருகிறது. இந் நன்னோக் கம் வெற்றி பெற ஒவ்வொரு நாட்டிலும் எதேச்சாதிகாரமுள்ள தொழிலாளி யின் பிரதி நிதிகளிருக்க வேண்டுமென்பதே சோவியத் நிருபணர்களின்

கருத்தாதலின் ரஷியாவில் அவர்களுக்குத் தகுந்த தற்போதைய அரசியல் முறையை நிறுவியுள்ளார்கள்.

முதலாளிகளென்போர் யார்?

ஐந்து வருடத்தில் தொழிலாளிகளின் உடல் நலம், அறிவு விருத்தி முதலான நலனைப் பெருக்க பெரிதும் திட்டங்கள் ஏற்படுத்தினர். அங்குள்ள உற்பத்திப் பொருள்களை எவ்விதத் தடங்கலுமின்றி சர்க்காரே பிற நாடுகளில் கொண்டு விற்பனை செய்தனர். சில தொழிலில் லாபமும், சில தொழிலில் நஷ்டமும் ஏற்பட்டாலும் சர்க்காரே முதலாளியாக இருப்ப தால் நஷ்டத்தை லாபம் வரக்கூடிய பொருளிலிருந்து ஈடு செய்து கொள்ள முடிகிறது. உற்பத்தி செலவுகளை யெல்லாம் கழித்து 100க்கு 10 அல்லது 20 பாகம் தொழிலாளி களின் அபிவிருத்திக்காகச் செலவழித்து வருகிறார்கள். ஒவ்வொரு தொழிற்சாலைகளிலும் தொழிலாளர்களுக்கு விளையாடுமிடம், வாசகசாலை, குழந்தைகளுக்குப்பால் கொடுக்கவும், தாலாட்ட அறைகளும், தொட்டிலும், இன்னும் பல வசதிகளும் செய்யப்பட்டிருப்பதோடு, ஆகாய வசனி (ரேடியோ) மூலம் சோவியத் ஆட்சி முறையைப் பற்றி பிரசங்கங்கள் மூலம் அறிவு விருத்தி செய்யப்பட்டு வருகிறது.

சோவியத் ஆட்சியினர் எதையும் ஆராய்ந்தே செய்வர். ஆய்ந்து நலமென்று கண்டால் இன்னதை இவ்வளவு காலத்திற்குள் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்று திட்டம் போட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். உடனே அமலுக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். உற்பத்தி அதிகப்படுத்துவதென்றால் அதன் நோக்கத்தை தொழிலாளர்க்கு விளக்கிக் கூறி அவர்களுக்கு உற்சாக மூட்டி எளிதில் தங்கள் நோக்கத்தில் வெற்றியடைந்து கொள்கிறார்கள்.

விவசாயம்

ரஷியாவில் எல்லா நிலையங்களையும் சர்க்கார் ஆதிக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு மக்களை ஓர் இயந்திரம் போல் பாவித்து வருகிறார்கள் என்பது தவறு. விவசாயத்திற்கு லாயக்கான பூமிகளில் சில பாகம் சர்க்கார் பண்ணைகள்; சில பாகம் பல குடியானவர்கள் கூட்டுறவாகப் பயிரிடும் பண்ணைகள்; மற்றொரு பாகம் தனி விவசாயிகள் தனியாகப் பயிரிடும் நிலம் எனப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இயந்திரக்கலப்பைகளை உபயோகித் தால் தான் அதிகமான விளைவை எதிர்பார்க்க முடியும். சிறு சிறு நிலங்களாக இருந்தால் இயந்திரக் கலப்பையால் உழ முடியாது. எனவே தான் சர்க்கார் பொருளா தாரத்திற்கு அவசியமான இயற்கை மூலங்களும் மூலதனமும் பொதுவாக இருக்கவேண்டுமென்று விதி ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். ஆகவே தான் ஐந்து ஆண்டுத் திட்டம் (1928-1933) ஏற்படுத்தி அதற்குள் நிலத்தில் 100க்கு 20 பாகத்தை கூட்டுறவு விவசாயமாக்கி சிறுசிறு வயல்களாக ஏற்படுத்தியிருந்த வரப்புகளையெல்லாம் வெட்டி ஒரே சமமான பாகமாக்கி

இயந்திர விவசாயத்திற்கு ஏற்ற விதமாக்கி விடவேண்டுமென்று திட்டம் போட்டனர். 4 ஆண்டுகளுக்குள் 100க்கு 60 பாகம் கூட்டுறவு விவசாயத் துக்கு முன் வந்துவிட்டது. விவசாயம் விருத்தியாக வேண்டும், விருத்தியாகவேண்டும் எனக் கூவும் வீண் வெற்றுகளை அங்கு காணமுடியாது. இன்ன ஜில்லாவில் இவ்வளவு கோதுமைகளை விளைவிக்க வேண்டும் என்று சர்க்கார் திட்டம் போடுவார்கள். உடனே அதை அமுலுக்கு கொண்டு வர ஸ்தல சோவியத்துக்கு உத்தரவு கொடுக்கப்படும். அதை உடனே அவர்கள் நடத்த முனைந்து விடுவார்கள். இதன் பயனாக இன்று அங்கு 100க்கு 80பங்கு விவசாயம் சர்க்கார் பண்ணை யாக இயந்திரங்களின் மூலம் நடைபெறுகிறது. 40,000 இயந்திர விவசாய கலப்பைகள் அங்கு வேலை செய்து வருகின்றன.

ரஷியா, விவசாயத்தைப் போல் கைத்தொழிலையும் அபிவிருத்தி செய்ய முனைந்து வேலைசெய்து விருத்தி செய்துவருகிறது. அதன் கைத் தொழில் அபிவிருத்தியை கீழ்க்கண்ட புள்ளிவிபரங்களால் நன்கறியலாம்.

தண்டவாளத்தில் ஓடும் கார்கள் 12,000 என்று திட்டம் போட்டார்கள். 1931 க்குள்ளாக 20,000 தயாராகி விட்டன. 1933 க்குள் 825 ரயில் வண்டிகள் செய்ய வேண்டுமென்று திட்டம் போட்டார்கள். 1932 க்குள் 812 வண்டிகள் செய்யப்பட்டு விட்டன. 1913 ம் வருடத்தில் 170 லட்சம் ஜோடுகள் தயாராயின. 1931 ல் 768 லட்சம். இது திட்டத்திலிருந்து 167 லட்சம் அதிகம். 1913ல் 94,000 டன் சோப் உற்பத்தி செய்து விட்டனர். 1931ல் 1,89,000 டன் உற்பத்தி செய்து விட்டனர்.

முன்னேற்றம்

உலகத்திலுள்ள பெரிய இரும்புத் தொழிற்சாலைகளில் ஒன்று ரஷியா விலிருக்கிறது. அதன் பிரதம அதிகாரியாய் ஒரு இந்தியரே இருந்து வருகிறார். இங்கிலாந்தில் இரும்பு உற்பத்தி 40 லட்சம் டன்னிலிருந்து 95 லட்சம் டன் ஆக 35 வருடமாயிற்று. அமெரிக்காவில் இத்தகைய முன்னேற்றம் அடைய 8 வருடமாயிற்று. ஜெர்மனியில் 10 வருடம் சென்றது. ஆனால் ரஷியா 1 வருடத்தில் இந்த முன்னேற்றத்தை யடைந்து விட்டது. நிலக்கரியில் 530 லட்சம் டன் உற்பத்தியை செய்யத் திட்டம் போட்டு வேலை ஆரம்பித்தது. வெற்றியும் கண்டுவிட்டது. ரஷியாவில் 1930ம் ஆண்டில் புகை ரதங்கள் (மோட்டார்கள்) செய்யப்படவில்லை. 8550 கார்களுக்குத் தனி பாகங்கள் பொருத்தி வண்டியாகச் செய்யப்பட்டன. இப்பொழுது நாள் ஒன்றிற்கு 65 மோட்டார்கள் ரஷியாவிலே உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது.

விவசாயத்திலே 100க்கு 20 பாகம் தவிர மற்றவைகள் சர்க்காருக்கே உரியது. சர்க்காரைத் தவிர தனி மனிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கடன்

கொடுத்து வாங்கினாலும், வியாபாரஞ் செய்தாலும் கிரிமினல் குற்றமாக ரஷியாவில் கருதப்படுகிறது.

எண்ணெய் உற்பத்தி செய்யும் தேசங்களில் ரஷியா இரண்டாவது ஸ்தானத்தையும் இயந்திர உற்பத்தியில் இரண்டாவது இடத்தையும் விவசாய இயந்திரக் கருவிகளில் முதலாவதாகவும் இடம்பெற்று விளங்குகின்றது.

தங்க உற்பத்தியின் மதிப்பு அவர்கள் திட்டத்திற்கு ஒன்றரை மடங்கு அதிகமாகக் கிடைத்து விட்டது.

கல்வி

1914 ல் 70,00,000 குழந்தைகள் கல்வி பயின்றனர்; 1928 ல் 1,50,00,000 படிக்க வேண்டுமென்றும் 1933ல் 1,70,00,000 படிக்க வேண்டுமென்று திட்டம் போட்டு வேலை செய்து வெற்றிபெற்று விட்டனர்.

ரஷியாவில் முதியோர்களுக்கும் கல்வி கற்பிக்கப்படுகிறது. 1928 ல் வாசக சாலை 22,000 இருந்தன. 1933 ல் 34,000 ஆக்கி விட்டார்கள். ஊர் ஊராய்க் கொண்டுபோகும் லைபரரிகள் 40,000-ஏற்படுத்தி விட்டனர். ரேடியோவின் மூலம் பலவிடங்களில் கல்வி கற்பிக்கப்படுகிறது. 1928 ல் 3,50,000 ஆகாயவசனிகள் (ரேடியோக்கள்) இருந்தன. 8,250 சினிமா நிலையங் களிருந்ததை இப்பொழுது 50,000 மாக அதிகப்படுத்தப் போகின்றார்கள்.

ரஷியாவின் இத்தகைய வெற்றிக்கு முக்கிய காரணம் தாங்கள் செய்யப் போகும் காரியத்தை முதலில் திட்டமிட்டுக் கொண்டு அதில் தொழிலாளருக்கு போதிய ஊக்கமும் கொடுக்கும்படி தங்கள் நோக்கத்தைக் கூறி அவர்களுக்கு உற்சாகமாய் விடுவதால் தொழிலாளிகட்கு என்ன கஷ்ட நஷ்டம் போதிலும் ஊக்கங் குன்றாது வேலையையே கருத்தாகக் கொண்டு வேலை செய்து வருகின்றனர்.

இந்திய நாடு

பிற நாடுகள் இத்தகைய நோக்கங்களை கையாண்டு திட்டத்தைக் கண்டு வெற்றியடைந்து கொண்டு போகும்பொழுது இந்தியா வாளா விருக்கு மேயானால் சீக்கிரத்தில் பொருளாதார நெருக்கடி யென்னும் சூழலில் பட்டு அதோ கதியாய் விடுமென்பது நிச்சயம்.

சில மாதங்களுக்கு முன் ரஷியா தோழர் ஒருவர் கவி. ரவிந்தரநாத் தாகூருக்கு நிருபம் ஒன்று எழுதியிருந்தாராம். அதில் சோவியத் ஆட்சியில் தொழில் முன்னேற்றமடையக் காரணம் என்னவென்று கருதுகிறீர்கள்? உங்கள் தேசம் அத்தகைய முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாயிருப் பவை எவைகள்? என்று வினாவியிருந்தார். அதற்கு கவி-தாகூர் “தங்கள்

நாட்டில் செல்வப் பெருக்கை தனி மனிதர்களிடமிருந்து எல்லாப் பொது மக்களுமடங்கிய சமுதாயத்திற்கு பயன்படுமாறு செய்திருப்பதுதான் உங்கள் ரஷிய நாட்டின் வெற்றிக்கு காரணம் சமுதாய விசயங்களில் முயர்ச்சியற்று எல்லாம் இறைவன் செயலென்றிருப்பதே எங்கள் முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாய் இருக்கிறது” என்று பதில் எழுதியிருந்தார்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 23.07.1933

தோழர்களே! கவலைப்பாடாதீர்கள்

காங்கிரஸ் ஸ்தாபனங்கள் மூடப்பட்டது பற்றியும், காந்தீயம் தோற்றுப் போய் விட்டது பற்றியும் பலர் மகா விசனப்படுவதாகத் தெரிய வருகிறது. இன்றைய வரையில் காங்கிரசும், காந்தீயமும் நம் மக்களுக்கு என்ன விதமான பயனை உண்டாக்கிற்று என்பதைப்பற்றி நாம் அதிகம் எழுத வேண்டியதில்லை.

காங்கிரஸ் ஏற்பட்டு ஏறக்குறைய ஐம்பது வருஷ காலமாகின்றது. ஐம்பது வருஷ காலத்தில் அரசாங்கத்தாரால் காங்கிரஸ் கேட்டபடி (சீர்திருத் தங்கள் என்னும் பேரால்) எவ்வளவோ அதிகாரங்களும், பதவிகளும் இந்திய மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுமிருக்கின்றன. இதன் பயனாய் நாட்டில் கோடீஸ்வரர்கள் பெருகினார்கள். பதினாயிரக்கணக்கான ஏக்கரா பூமியுடைய ஜமீன்தாரர்கள், மிராஸ்தாரர்கள் அதிகமானார்கள். மாதம் 1 க்கு பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும் பெரும் பதவியாளர் களும், உத்தியோகஸ்தர்களும் ஏராளமானார்கள். மாதம் 1000, 10000 ரூபாய் வரும்படி சம்பாதிக்கும் வக்கீல்களும், டாக்டர்களும் லக்ஷக்கணக்கில் பெருகினார்கள்.

தவிர மற்றொருபுறம் பாடுபடாமல் தேசத்தின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு சோம்பேறியாய் இருந்து வாழும் மக்கள் பலர் பெருகினார்கள். அதாவது “வைதீகத்தில்” ஒரு கூட்ட மக்கள், எப்படி குருமார்களென்றும், பாதிரிமார்களென்றும், சன்னியாசிகளென்றும், சாமியார்களென்றும் சொல்லிக் கொண்டு ஊரார் உழைப்பில் வாழ ஆசைப்பட்டு வேஷம் போட்டுத் திரிகின் றார்களோ அதுபோல், காங்கிரசின் பேரால் ஒரு கூட்ட மக்கள், தேசியத் தலைவர்கள், தேச பக்தர்கள், தேசீயவாதிகள், தேசாபிமானிகள், தேசியத் தொண்டர்கள் என்பதாகப் பல பெயர்களை வைத்துக் கொண்டு யாதொரு வேலையும் இல்லாமல், எவ்விதப் பொருப்புமில்லாமல் பதவி பெறவும், வயிறு வளர்க்கவும் ஏற்பட்டார்கள்.

இவைகளைத் தவிர காங்கிரசானது ஏழை மக்களுக்கும்-தாழ்த்தப் பட்ட மக்களுக்கும், மற்றும் நாள் 1க்கு 14 மணி நேரம் 18 மணி நேரம், மழை யிலும், வெய்யிலிலும், காடுகளிலும், கழனிகளிலும், மலையிலும், சமுத்திரத்

திலும், பட்டரைகளிலும், தொழிற்சாலைகளிலும், வியாபார ஸ்தலங்களிலும் அலைந்து மிருகங்கள் போல் உளைத்து போதிய ஆகாரமில்லாமல், சுகாதாரம், வைத்தியம் முதலிய வசதிகள் இல்லாமல், தங்கள் தங்கள் பிள்ளை குட்டிகளுக்குப் படிப்பு, உடை முதலியவைகளில்லாமல் ஓட்டைக் குடிசைகளில் வதிந்து மடியும் மனித ஜீவனங்களுக்கு என்ன பயன் ஏற்பட்டது என்று கேட்கின்றோம்? அல்லது காங்கிரஸ் ஏற்பட்டதற்குப் பின் இவர்கள் விஷயத்தில் என்ன மாறுதல் ஏற்பட்டது என்று கேட்கின்றோம்?

இந்த நிலையில் இப்படிப்பட்ட யோக்கியதையுள்ள காங்கிரசானது மூடப்படுகின்றதே, மறைந்து போகின்றதே, செத்துப்போகின்றதே என்று சிலர் விசனப்படுவதைப் பார்த்தால் நமக்கு ஆச்சரியமாகவே தோன்றுகின்றது.

இந்த 50 வருஷ காலமாய் காங்கிரசினால் நாட்டுக்கு என்ன-என்ன காரியங்கள் ஏற்பட்டதோ-காங்கிரசினால் மக்களுக்கு என்னென்ன உணர்ச்சிகள் ஏற்பட்டதோ அவைகளை யெல்லாம் இன்று அடியோடு அழித்துத்தீர வேண்டிய அவசியத்தில் உலகம் இருக்கும்போது, அப்படிப்பட்ட காங்கிரஸ் ஒழிந்து போவதனால் மக்கள் மகிழ்ச்சியடைய வேண்டியதிருக்க ஏற்கனவே விசனப்படுகின்றார்கள் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் என்பது ஒரு விபசாரித்தனத்திற்கொப்பான ஸ்தாபனமாய் இருந்துவந்தது என்று சொன்னால், சமதர்ம ஞானம் உள்ள எவரும் வாய் பேசாமல் ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும் என்றே சொல்லுவோம். ஏனெனில் ஏழை மக்கள் பெயரையும், பாமர மக்கள் பெயரையும், கஷ்டப் படும் மக்கள் பெயரையும் சொல்லிக்கொண்டு, அந்த ஏழை மக்களுக்கு மேற்கண்ட காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் செய்து வந்த அக்கிரமங்களுக்கும், கொடுமைகளுக்கும், பித்தலாட்டங்களுக்கும், ஏதாவது எல்லைகட்ட முடியுமா என்று கேட்கின்றோம்?

மக்களுக்கு, அவர்களுடைய மனிதத்தன்மைக்கு அடிப்படை யானதும், மிகவும் முக்கியமானதுமான கல்வி விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டோமேயானால்-முதலாளிகள் குழந்தைகள், ஜமீன்தாரர்கள் குழந்தைகள், உத்தியோகஸ்தர்கள் குழந்தைகள், மேல் ஜாதிக்காரர்கள் குழந்தைகள் ஆகியவர்கள் தவிர மற்றபடி, நாட்டில் 100 க்கு 90 பேர்களா யிருக்கும் சாதாரண மக்களின் குழந்தைகள் படிப்பில் பூஜ்யமாகவே யிருந்து வருகிறார்கள். கையெழுத்துப் போடக்கூடத் தெரியாதவர்கள் அதிகம் பேர்கள் இருந்து வருகின்றார்கள். சுகாதாரத்தைப்பற்றி எடுத்துக் கொண்டால் அதுவும் மேல் குறிப்பிட்ட வகுப்பார்களைத் தவிர மற்றபடி 100 க்கு 90 மக்கள் சுகாதாரம் அற்று, நோயாளியாகவும் வைத்திய வசதி அற்றவர்களாகவும் மிக்க மெலிந்த வர்களாகவும் இருந்து அகாலத்தில் மரணமடைந்து வருகிறார்கள். ஜீவனோ பாய விஷயத்திலும் வயிறார உண்பதற்கும் தங்கள்

பிள்ளை குட்டிகளை சாதாரண நிலையிற்கூட போஷிப்பதற்கும் முடியாமலும் 100 க்கு 75 குழந்தைகள் தங்களது 6 வது 7 வது வயதிலேயே தங்கள் வயிற்றுக்குக் கூலி வேலை செய்து தீர வேண்டிய வர்களாகவும் இருந்து வருகிறார்கள். மனிதனுக்கு வேண்டிய முக்கிய காரியங்களாகிய கல்வி, சுகாதாரம், ஜீவனம் முதலாகிய விஷயங்களில், ஒரு சிறு மாறுதலைக்கூட செய்ய முடியாத ஸ்தாபனங்கள் இருந்தென்ன? செத் தென்ன? என்பதை நடுநிலையிலிருந்து யோசிக்கும் எந்த அறிவாளியும் கடுகளவுகூட காங்கிரசு செத்துப் போகின்ற தென்று விசனப் படமாட்டான் என்றே சொல்லுவோம்.

கல்வி முதலிய மேற்கண்ட விஷயங்களில் காங்கிரசினால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் போனதற்கு காங்கிரஸ் பக்தர்கள் சர்க்கார் பேரில் குறை கூறலாம். ஆனால் அந்த காங்கிரஸ் பக்தர்களை ஒன்று கேட்கின்றோம். அதென்னவென்றால் பணக்காரர்கள், மேல் ஜாதிக்காரர்கள் என்பவர்களுடைய கல்வி, சுகாதாரம், ஜீவனோபாயம் முதலிய விஷயங்களிலும் மற்றும் பெரும் பெரும் சம்பளம், அதிகாரம், பதவி பெறுவதற்குத் தகுதியான கல்வி, சுகாதார ஜீவனோபாய உத்தியோக விஷயத்திலும், இந்த 40, 50 வருஷங்களுக்குள்ளாக காங்கிரசினால் எவ்வளவு சீர்திருத்தங்கள், அனுகூலங்கள் ஏற்பட்டு, அக்கூட்டத்தார்கள் பயன் அடைந்து வருகின்றார்களா? இல்லையா? உதாரணமாக, வக்கீல், வைத்தியம், கணிதம், இஞ்சினீர், ஐ.சி.எஸ்., பி.சி.எஸ். முதலிய படிப்பு விஷயத்தில் எவ்வளவு முற்போக்கு, எவ்வளவு சம்பள உயர்வு, எவ்வளவு உத்தியோக அதிகரிப்பு முதலிய காரியங்கள் நடைபெறவில்லையா? என்று கேட்கின்றோம்.

இவைகள் எல்லாம் எப்படி ஏற்படச் செய்ய முடிந்தது என்று பார்த்தால் காங்கிரஸ் துரோகமும், ஒழுக்க ஈனமும் நன்றாய் விளங்கிவிடும்.

ஆகவே ஒரு நாட்டில் செல்வவான்களுக்கும், மேல் ஜாதிக்காரர்களுக்கும் மாத்திரம் அனுகூலமாயும், ஏழைகளுக்கும், பாடுபடும் மக்களுக்கும் பிரதிகூலமும், துரோக சிந்தனையும் உள்ளதாயுமுள்ள ஒரு ஸ்தாபனம் செத்துப்போகுமேயானால் ஜனங்கள் அதற்காக மகிழ்ச்சி யடைவதுடன் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் அது மறுபடியும் தலை எடுக்காமல் இருக்கும்படி ஆழமக் குழி தோண்டி புதைத்து அதன்மீது குத்துக்கல்களை நட வேண்டியது சமதர்ம அறிஞர்களின் கடமையாகும்.

காங்கிரசின் அயோக்கியத் தனங்களும், துரோகங்களும், பாமர ஜனங்களுக்கு வெளியாகக் கூடிய நல்ல ஒரு சமயத்தில், அதை மறைக்க தோழர் காந்தியாரைப் பிடித்து அவரை மகாத்மாவாக்கி அவர் மூலம் மத சம்மந்தமான உணர்ச்சிகளை மக்களுக்குள் புகுத்தச் செய்து, காங்கிரஸ் பித்தலாட்டங்களுக்கெல்லாம் வேறுவித பாஷ்யம் கூறி, வருணாசிரமமென்றும், பரம்பரைத் தொழில் முறை என்றும், ஏழ்மைத்தன்மையையும், துன்பத்தையும், கஷ்டத்தையும் அனுபவிப்பதே மேல் என்றும் “தத்துவஞானம் பேசச்

செய்து மக்களை ஏமாற்றி மறுபடியும் காங்கிரஸ் படுகுழியில் விழும்படியான காரியத்தைச் செய்வித்து வந்தார்கள்”. “கெட்டிக்காரன் பொய் எட்டு நாளை யில் தெரிந்துவிடும்” என்பதுபோல் காந்தியத்தின் யோக்கியதை இப்போது இந்தப் பத்து வருஷத்தில் விளங்கிவிட்டதால் இரண்டும் சேர்ந்து மண் வீடு சரிவதுபோல் காங்கிரசும், காந்தியமும் ”உன்னால் நான் கெட்டேன், என்னால் நீ கெட்டாய்” என்று ஒன்றை யொன்று சொல்லிக்கொண்டு மாள வேண்டிய நிலைமைக்கு வந்து விட்டது.

இந்திய தேசிய காங்கிரசும், காந்தியமும், அழிந்தொழிந்து போவது என்பது இந்திய ஏழை மக்களுக்கு மாத்திரமல்லாமல், உலக ஏழை மக்கள் இயக்கத்திற்கே அதாவது **சமதர்ம உலகத்திற்கே** பெரிய லாபகரமான காரியமாகும்.

இந்தியாவில் சமதர்மக்கொள்கை என்றைக்காவது ஒரு நாள் ஏற்படும் என்று நினைப்போமேயானால் அது தேசிய காங்கிரசும், காந்தியமும் ஒழிந்த நாளாகத் தான் இருக்குமே தவிர அவை ஒழியாமல் ஏற்படாது என்பது உறுதி.

இந்தியாவைவிட பலமடங்கு அரசியல் கொடுமையும், பணக்காரக்கொடுமையும், பார்ப்பனீய (பாதிரித்தன்மை)க்கொடுமையும் அநாகரிகக் கொடுமையும், அடிமைத் தன்மைக்கொடுமையும் இருந்து வந்த ரஷிய தேசத்துக்கு சமதர்ம உணர்ச்சி எப்பொழுது ஏற்பட்டது என்று பார்ப்போமே யானால் அங்கும் டால்ஸ்டாயிசம் என்னும் வைதீகப் புடுங்கலிசம் (காந்தியம்) ஒழிந்த பிறகு தான் ஏற்பட்டதே ஒழிய வேறில்லை. ரஷிய மகாத்மாவான டால்ஸ்டாய் என்பவரும், தோழர் காந்தியாரைப் போலவே ஏழ்மை வேஷமும், கடவுளைத் தேடும் தொழிலும், கடவுள் அருளுடன் கலந்திருக்கும் தன்மையையும் கொண்டவராக இருந்துவந்தவர். அவருக்கு செல்வாக்கு இருக்கும்வரை, ரஷியா மக்களுக்கு இந்த உலக வாழ்வு விஷயத்தில் கவலை இல்லாமல் “செத்தபின் வாழும் மேல் உலக வாழ்க்கை யிலேயே கவலை உண்டாகும்படியான உணர்ச்சியே வலுத்திருந்தது. ஏழை களுடைய கஷ்டம் இன்னது, தொழிலாளிகளுடைய கஷ்டம் இன்னது என்று உணராமலும், அனுபவ ஞானமில்லாமலும், ஏழ்மைத்தன்மையையும், உழைப்பையும் சிலாகித்துப் பேசி மக்களுக்குப் பிரசாரம் செய்து வந்தவராவார்.

அப்படிப்பட்ட டால்ஸ்டாயிசம் ஒழிக்கப்பட்ட பிறகுதான் முன் சொன்னபடி மக்களுக்கு சமதர்ம உணர்ச்சி பரவத்தொடங்கி நாட்டையும், புரட்சிக்கு தயாராக்கி முதலாளித் தன்மையையும், பாதிரித்தன்மையையும், ஏகாதிபத்தியத்தன்மையையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் செய்து இன்றைய ரஷியக் குழந்தைகளுக்கு “ஒரு காலத்தில் சார் (சக்ரவர்த்தி) என்பவன் இருந்தான் அவனுக்கு முதலாளி என்ற அடிமைகளும், பாதிரி என்ற தரகர்

களும் இருந்தார்கள்” என்று கதை சொல்லும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. ஆதலால் அந்த நிலைமை இந்தியாவில் ஏற்படக்கூடிய தின் அறிகுறியாக இருந்த காங்கிரசும், காந்தியமும் அழிவதானால் நாம் மகிழ்ச்சி அடையவேண்டுமேயல்லாமல் யாரும் அதற்காக கவலைப்பட வேண்டிய தில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

காந்தியமும், காங்கிரசும் மறைபடவேண்டிய தேற்பட்டதற்கு பணக்காரர்களும், பார்ப்பனர்களும், படித்துவிட்டு உத்தியோகத்துக்கு காத்திருக்கும் சோம்பேரிகளும் தான் விசனப்படவேண்டுமே தவிர மற்றபடி மனித சமூகத் தினிடம் அன்பு கொண்டு சமநோக்குடன் மக்களுக்கு சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையுள்ள மக்களுக்கு வேலையில்லாமல் போய்விடுமே என்று எவரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை.

அப்படிப்பட்ட சமதர்ம நோக்கமுள்ள உண்மைத்தொண்டர்களை இரண்டு கையையும் நீட்டி மண்டியிட்டு வரவேற்க சமதர்ம இயக்கம் காத்திருக்கிறது. அது உலக மக்கள் எல்லோரையும் பொறுத்த இயக்கம் ஜாதி, மதம், வருணம், தேசம் என்கின்ற கற்பனை நிலைகளை எல்லாம் தாண்டிய இயக்கம். பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன், ஹரிஜன் என்கின்ற வருணங்களை ஒழித்து எல்லோரும், எப்பொழுதும் மனிதரே என்று கூவும் இயக்கம். ஏழை என்றும், பணக்காரன் என்றும், முதலாளி என்றும், தொழிலாளி என்றும், எஜமான் என்றும், கூலி என்றும், ஜமீன்தாரன் என்றும், குடியானவன் என்றும் உள்ள சகல வகுப்புகளையும், வேறுபாடுகளையும் நிர்மூலமாக்கி தரைமட்டமாக்கும் இயக்கம். மற்றும் குரு என்றும், சிஷ்யன் என்றும், பாதிரியென்றும், முல்லாவென்றும், முன்ஜன்மம் பின் ஜன்மமென்றும், கர்ம பலன் என்றும்; அடிமையையும், எஜமானையையும், மேல் ஜாதிக்காரனையும், கீழ்ஜாதிக்காரனையும், முதலாளியையும், தொழிலாளியையும், ஏழையையும், பணக்காரனையும், சக்கரவர்த்தியையும், குடிகளையும், மகாத்மாவையும், சாதாரண ஆத்மாவையும், அவனவனுடைய முன்ஜன்ம கர்மத்தின்படி அல்லது ஈஸ்பரன் தம் கடாக்கப்படி உண்டாக்கினார் என்றும் சொல்லப்படும் அயோக்கியத்தன்மான சுயநலங் கொண்ட சோம்பேரிகளின் கற்பனைகள் எல்லாம் வெட்டித்தகர்த்து சாம்பலாக்கி எல்லோருக்கும் எல்லாம் சமம் எல்லாம் பொது என்ற நிலையை உண்டாக்கும் இயக்கம். ஜாதி, சமய தேசச் சண்டையற்று உலக மக்கள் யாவரும் தோழர்கள் என்ற சாந்தியும், ஒற்றுமையும் அளிக்கும் இயக்கம். இன்று உலகெங்கும் தோன்றி தாண்டவமாடும் இயக்கம். ஆதலால் அதில் சேர்ந்து உழைக்க வாருங்கள்! வாருங்கள்!! என்று கூவி அழைக்கின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 30.07.1933

ஏன் தோற்றார்?

- சித்திரபுத்திரன்

கேள்வி :- தோழர் காந்தியார் ஏன் தோல்வி அடைந்தார்?

பதில் :- காந்தியார் அரசியலில் தலையிட்டபோது சமூக சீர்திருத்தத்தைப்பற்றியே பிரதானமாய்ப் பேசி பாமர ஜனங்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்றார். அதாவது,

தீண்டாமை ஒழியாமல் சுயராஜ்ஜியம் கிடைக்காது என்றும் இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமை ஏற்படாமல் சுயராஜ்ஜியம் கிடைக்காது என்றும், மதுபானம் ஒழியாமல் சுயராஜ்ஜியம் கிடைக்காது என்றும் சொன்னார்.

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ராட்டினம் சுற்றப்பட்டாலொழிய சுயராஜ்ஜியம் கிடைக்காதென்றார்.

நாளாக நாளாக தீண்டாமையை ஒழிப்பதை ஒரு பக்கம் பேசிக் கொண்டு மற்றொருபுறம் வருணாச்சிரம தர்மத்தை ஆதரித்தார். ஜாதிப்பிரிவு முறை ஜாதிப்படி தொழில் முறை அப்படியே இருக்கவேண்டும். ஆனால் ஜாதிகளில் மேல் கீழ் வித்தியாசம் கூடாது என்று சொல்லிப் பூசி மெழுகுகிறார்.

பிராமணனாய் பிறந்தாலொழிய பிராமணனாக முடியாது என்று சொன்னார். அப்புறம் சுயராஜ்ஜியம் கிடைத்துவிட்டால் தீண்டாமை தானே ஒழிந்துவிடும் என்று சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்.

கடைசியாக சுயமரியாதைக்காரர்கள் கிளர்ச்சியால் தீண்டப்படாத வர்கள் என்பவர்களுக்கு வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் கிடைத்து விட்ட பிறகு அதை ஒழிக்க ஹரிஜன இயக்கம் என்று கோவிலுக்குள் விட வேண்டும் என்று ஒன்று ஆரம்பித்து, அவர்களைக் கிளர்ச்சி செய்து, கடைசியாக அக்கிளர்ச்சியையும், பட்டினியில் ஆரம்பித்து சட்டசபையில் கொண்டுபோய் விடப்பட்டாய் விட்டது. இதனால், இனி சட்டம் ஏற்படும் வரை கோவிற்பிரவேசம் முடியாது என்று தீர்மானமாய் விட்டது.

இந்து முஸ்லிம் ஒற்றுமைப் பிரச்சினையும் 21-நாள் பட்டினி விரதத் தையும் கடந்து, அதுவும் தீண்டாமை ஒழிப்பைப் போலவே, சுயராஜ்யம் கொடுக்கப்பட்டு விட்டால் இந்து முஸ்லிம் ஒற்றுமையும் தானாக ஏற்பட்டு விடும் என்றும், தோழர் காந்தியாராலேயே சொல்லப்பட்டு விட்டது.

மதுவிலக்குப் பிரச்சினையும் சுயராஜ்யம் கிடைத்தாலொழிய மதுவை விலக்க முடியாது என்று முடிவு கட்டப்பட்டது.

ராட்டின விஷயமும் சில வீடுகளில் மாத்திரம் சிறிது நாளே சுற்றி விட்டு முடிவில் கரையானுக்கும் நெருப்புக்கும் ஆளாயின.

ராட்டின தத்துவமும் மாறிவிட்டது. அதாவது ராட்டினம் வெள்ளைக் காரனுடன் சண்டை போட ஒரு ஆயுதமென்றும், கதர் ஒரு தேசிய உடையென்றும், தேசிய சின்னமென்றும் சொல்லப்பட்டு விட்டது.

ஆகவே காந்தியாரின் சுயராஜ்ய நிபந்தனைகள் ஒன்றுகூட நிறைவேற்றப் படாமல் போய் விட்டதால் காந்தியார் வாக்குப் படியே சுயராஜ்யம் கிடைக்காமல் போய் விட்டது. இதனால் காந்தியார் தோல்வியடைய வேண்டியது நியாயமே ஆயிற்று.

கே :- இப்பொழுது, காந்தியார் என்ன செய்யப்போகிறார்?

ப :- ஜெயிலுக்குப் போகப் போகிறார்.

கே :- ஏன் ஜெயிலுக்குப் போகிறார்?

ப :- வில்லிங்டன் பிரபு பேட்டி அளிக்க மறுத்த பாவத்திற்கு பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளுவதற்காக ஜெயிலுக்குப் போகிறார். இது வெளிப்படையான அர்த்தம். மற்றொரு தத்துவார்த்தம் என்னவென்றால் அவர் வெளியிலிருந்து கொண்டு என்ன வேலை செய்வது என்பது ஒரு பெரிய பரிசுப் பிரச்சினையாய் விட்டது. இரண்டாவது காந்தியார் வெளியில் இருந்தால் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டதாக ஆகிவிடும். ஆதலால் ஜெயிலில் இருக்கும் வரை அவரை இந்தக் கேள்வி கேட்க யாருக்கும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்காது. அன்றியும் போர் இன்னும் முடியவில்லை என்கின்ற அருத்தத் தையும் கொடுக்கும். ஆதலால் ஜெயிலில் இருப்பதே உத்தமம் என்று கருதி விட்டார்.

கே :- வில்லிங்டன் பிரபு காந்தியாரை ஜெயிலில் வைத்து விடுவாரா?

ப :- ஜெயிலில் வைக்காவிட்டால் சர்க்கார் தோற்றுப் போய் விட்டார்கள். என்னை ஜெயிலில் வைக்கவிருந்த சர்க்காருக்கு சக்தியில்லை என்று முன் ஒருதரம் உப்பு சத்தியாக்கிரகத்தின் போது காந்தியார் சர்க்காரை பரிகாசம் செய்ததுபோல இப்போதும் பரிகாசம் செய்வார். அப்போது

வில்லிங்டன் பிரபுக்கு ரோஷம் வந்து உடனே ஜெயிலில் வைத்துவிடார்.
(வைத்து விட்டார்: ப-ர்)

“யாரைவிட்டது காண் சுயமரியாதை எவரைவிட்டது காண்” என்
கின்ற பல்லவிப்படி இன்றைய காந்தி வில்லிங்டன் சண்டை சுயராஜ்யத்
தைப் பொருத்ததல்ல, பின்னை என்னவென்றால் அது முழுச் சுயமரியாதை
யைப் பொருத்ததேயாகும். எப்படியெனில் தோற்றுப்போனாலும் பரவா
யில்லை. ஊரார் சிரிப்பார்களே! என்பதுதான் கவலை என்று ஒருவர்
சொன்னதுபோல் ரோஷம்தான் பாதிக்கின்றது.

கே:- அதென்ன அப்படிச் சொல்லுகிறீர் சுயராஜ்யம்
கிடைக்கவில்லையே என்ற கவலை மக்களுக்கு இருக்காதா?

பதில்:- சுயராஜ்யம் என்றால் என்ன என்று எனக்கும் தெரியாது
உமக்கும் தெரியாது. காந்தியாரும் இதுவரை விவரித்ததும் இல்லை;
ஒத்துழையாமையின் போது ஒருவர் காந்தியாரை உம்முடைய சுயராஜ்யத்
துக்கு அர்த்தமென்னவென்று கேட்டார். அதற்கு பதில் காந்தியார் அது
இப்போது சொல்லமுடியாது என்று சொல்லிவிட்டார். கடைசியாக காங்கிர
சில் முடிவு செய்யப்பட்ட பூர்ண சுயேட்சை காங்கிரசின் லட்சியம் என்பது
தான் சற்று விளக்கமாக ஜனங்களுக்கு தெரிந்தது. அதென்னவென்றால்
ஆங்கிலேயர் இந்தியாவைவிட்டுப் போய்விட வேண்டியதாகும்.

கேள்வி:- அப்படியானால் அது எப்பொழுது முடியக் கூடிய
காரியம்?

பதில்:- அது காந்தியாரின் மற்றொரு பட்டினி விரதத்துக்குப்
பிறகுதான் சொல்லமுடியும்.

கேள்வி:- அதுவரை நாம் என்ன செய்வது?

பதில்:- அஹிம்சை, ஆத்மசக்தி, சத்தியம், சத்தியாக்கிரகம் என்கின்ற
கடவுள் தன்மைகளில் நம்பிக்கை இல்லாமல் கையில் வலுத்தவன் காரியம்
என்பதில் நம்பிக்கை வைத்து, ஜாதி மதம் தேசம் என்கின்ற வித்தியாச
மில்லாமல் உலகில் உள்ள ஏழை மக்கள் எல்லோரும் ஒன்று கூடும்படியான
மார்க்கத்தை செய்து ஏமாற்றுகின்றவர்களை ஒழிக்க முயற்சி செய்து
கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஒரே ஒரு கேள்வி !

காங்கிரசுக்காரன் கேள்வி:- கடவுள் இல்லை என்று சொல்லுகிறீர்
களே அப்படியானால் ஒரு மனிதன் ஏன் பணக்காரனாய் இருக்கின்றான்?
ஒரு மனிதன் ஏன் ஏழையாய் இருக்கிறான்.

சுயமரியாதைக்காரன் பதில்:- தனி உடமைக்கொள்கையை ஒழித்து
பொதுவுடமைக் கொள்கையை ஏற்படுத்தாததால் ஒருவன் பணக்காரனா
கவும், ஒருவன் ஏழையாகவும் இருக்க முடிகின்றது.

குடி அரசு - உரையாடல் - 06.08.1933

தோழர் காந்தி மறுபடியும் சிறைப்பட்டார்

தோழர் காந்தியவர்கள் தனது 35-சகாக்களுடன் ஆமதாபாத்தில் வைத்து சிறைப்படுத்தப்பட்டு விட்டார். இதைப்பற்றி சுதேசமித்திரனும், தமிழ் நாடும் ஹிந்துவும் எழுதி இருப்பதுபோல் இதில் ஒன்றும் அதிசய மில்லை. ஆனால் அப் பத்திரிகைகளுக்கு காங்கிரசின் குற்றத்தையும், காந்தியார் குற்றத்தையும், அவ்விருவர்களுடைய பயனற்ற வேலைகளையும், எடுத்துக் காட்ட இப்பொழுதாவது ஓரளவு தைரியத்துடன் வெளி வந்தது ஒரு பெரிய ஆச்சரியமேயாகும்.

இதில் சுதேசமித்திரன் பத்திரிக்கையானது காந்தி அரஸ்டைப் பற்றி தனது ஆகஸ்டு 1-ந் தேதி தலையங்கத்தில் “மரண தண்டனைக்கு உள் பட்டிருக்கையில் ஜனங்களின் மதிப்புக்கு பாத்திரரான தலைவர்கள் காரிய சாத்தியமானவைகளாவும், பலன் தரத்தக்கவைகளாகவுமுள்ள வழிகளை விட்டுவிட்டு தங்களுடைய கொள்கையின் விசேஷத்தை மெய்பிப்பதி லேயே கருத்துடையவர்களாக இருக்கிறார்களென்றும், காங்கிரசை பின்பற்று வோரான சாமான்ய ஜனங்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றால் உடனே - கைதியாகி சிறை செல்லுவதை விட்டுவிட்டு அனுபவ சாத்தியமான காரியங் களை கவனிக்கவேண்டும்” என்பதாகவும் எழுதியிருக்கிறது.

இதன் கருத்து என்னவென்பதை நாம் அதிகம் விளக்க வேண்டிய தில்லை. காங்கிரசின் பேரால் காந்தியார் செய்துவந்த காரியங்கள் சாத்தியப் படக்கூடிய காரியமில்லையென்றும், அனுபவத்தில் எவ்வித பலனையும் தரத்தக்கது அல்லவென்றும், காங்கிரஸ் மரணதண்டனை அடைந்துவிட்ட தென்றும், காந்தியார் அதைக் கவனிக்காமல் பயனற்றதும், சாத்தியமற்றது மான தன்னுடைய கொள்கைக்கு பெருமை உண்டாக்குவதற்காக வேண்டி மறுபடியும் பாடுபடுகிறார் என்றும் ஆதலால் அதையாரும் பின்பற்றக்கூடா தென்றும் அதற்காக ஒருவரும் ஜெயிலுக்கு போகக்கூடாதென்றும் தெளி வாய் விளக்கி எழுதியிருக்கிறது. தமிழ் நாடு பத்திரிகையும், காந்தி தவறு செய்துவிட்டார். காங்கிரஸ் தவறான வழியில் போய்விட்டது என்று குறிப்புக் காட்டிக் கொண்டும் வந்திருக்கிறது. காங்கிரஸ் கலைக்கப்பட்டு, காந்தியாரின் கொள்கைகளுக்கு மதிப்பும், செல்வாக்கும் குறைந்துபோன பிறகு

இவ்வளவு தூரம் கண்டித்து எழுதும் “தைரியம்” வாய்ந்த பத்திரிகைகள், காந்தியார் உப்பு சத்தியாக்கிரஹம் ஆரம்பித்த காலத்தில் இம்மாதிரி தைரியம் கொண்டு “காந்தியாரின் கொள்கைகள் பயனற்றது. யாரும் பின் பற்றக் கூடாது” என்று எழுதி பிரசாரம் செய்து வந்திருந்தால் அதனால் எவ்வளவோ பயன் ஏற்பட்டிருக்கும். அப்படிக்கில்லாமல் அந்தக் காலத் தில் கூடவே கோவிந்தா போட்டுக் கொண்டு காந்தியாரைப் பற்றி விகார மான முறையிலும், அருவெறுக்கத்தக்க முறையிலும் விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டும், ஒரு சாதாரண மனிதன்கூட செய்வதற்கு வெட்கப்படும்படியான மாதிரியில் அவரைப் புகழ்ந்து கொண்டும், அவருடைய காரியங்களை ஒவ்வொன்றையும் ஜனங்கள் பின்பற்றும்படியான மாதிரியில் பாமர ஜனங் களை ஏமாற்றி உற்சாகப் படுத்திக் கொண்டுமிருந்து விட்டு, இன்றையதினம் தானாய் வெட்டவெளியான பிறகு, தாங்களும் ஆளுக்கு ஒரு கல்லெடுத்துப் போட வந்துவிட்டார்களென்றால் இவர்களின் தைரியத்துக்கு எதை ஒப்பிடு வது? இவ்விஷயத்தின் தமது மாகாணத் தேசிய பத்திரிக்கைகள் என்று சொல்லிக்கொள்பவை மாத்திரமல்லாமல் இந்தியாவிலுள்ள அநேக தேசியப் பத்திரிகைகள் என்பவைகளும் இதே மாதிரியாகவே முன் நடந்து விட்டு, இப்போது காந்தியாரையும், காங்கிரசின் யோக்கியதையும் வன்மை யாகக் கண்டித்து எழுதுகின்றன.

“மொகுடு சச்சினதரவாத்த முண்டகு புத்தி வச்சினதி” என்று தெலுங் கில் ஒரு பழமொழியுண்டு. அதற்கு புருஷன் (காந்தீயம்) இறந்தபிறகு “முண்டை”க்கு அதாவது விதவைக்கு (தேசியப் பத்திரிகைக்கு) புத்தி வந்தது என்பது அதின் அருத்தம். அதுபோல் காரியங்களெல்லாம் நடந்து விட்ட பிறகும், இயற்கையிலேயே அதன் யோக்கியதைகள் வெளியான பிறகும், அதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லுவதற்கும் அதிக தைரியம் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. அதனால் விசேஷ பலன்களும் ஏற்பட்டு விடப்போவ தில்லை. ஆனால் இனி மேலாவது தேசிய பத்திரிகைகள் எழுதுவதுதான் “வேதவாக்கு” என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற மூடப் பாமர மக்களுக்கு இப்பத்திரிகைகள் என்ன வழி காட்டப்போகின்றன? என்பது தான் அவர் களைப் பற்றிய பிரச்சினைகளாகும். “தமிழ் நாடு பத்திரிகை ஒரு அளவுக்கு சமதர்மக் கொள்கைகளை பயங்காளி பாவையிலாவது எழுதிவருவது பற்றி யாவரும் மகிழ்வார்கள்.” “சுதேசமித்திரன்” பத்திரிகையோ உலகம் எப்படி யானாலும் சரி, யார் எக்கேடு கெட்டாலும் சரி, ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள், சட்ட சபைகள் முதலியவைகளெல்லாம் முன்போல் பார்ப்பனர்களே கைப்பற்ற வேண்டும். பார்ப்பன ஆதிக்கமே நிலைத்திருக்கவேண்டும். மனிதர்கள் எல்லாம் புராணக் குப்பைகளிலே புரண்டு பார்ப்பனர்களின் காலைக் கழுவின ஜலத்தைச் சாப்பிடுவதன் மூலமாகவே “மோட்சத்திற்குப் போக வேண்டும்” என்கின்ற பிரச்சாரமே செய்து வருகின்றதே தவிர கடுகள வாவது பொது ஜனங்களுடைய நன்மையைப்பற்றின கவலையே இல்லா மல் நடந்து கொண்டு வருகின்றது. தமிழ் நாட்டு தேசியத் தலைவர்களான

தோழர் சத்தியமூர்த்தி முதலியோர்களும், காந்தியாரின் தவறுதலைப் பற்றியும், காங்கிரசின் தவறுதலைப் பற்றியும் பேசும்போதெல்லாம் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களையும், சட்டசபைகளையும், கைப்பற்ற காந்தியார் உதவி புரிய வில்லையே என்கின்ற ஒரு காரணத்தைத்தான் பிரதானமாக வைத்துப் பேசுகின்றார்களே தவிர வேறில்லை.

இப்பொழுது சமீபத்தில் தோழர் சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் காந்தியாரின் ஆலோசனைப்படி காங்கிரஸ் தலைவரான தோழர் ஆனே அவர்கள் பிறப்பித்த அறிக்கையை எதிர்த்து வேலை செய்யப்போவதாக ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறார். சட்டசபை ஆவலுள்ளவர்களும் ஸ்தல ஸ்தாபன ஆவலுள்ளவர்களும் இந்த அறிக்கைக்குச் சாதகமாக ஆதரவளிப்பார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியும்.

நமது நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலும், தேசியமென்பதன் அர்த்தம் மெல்லாம் அரசாங்கத்தையும், அதிகாரத்திலிருப்பவர்களையும் யோக்கியப் பொறுப்பற்ற முறையில் வைவதும், அதன் மூலம் மூடப் பாமர மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெறுவதும், அதன் பயனாய் சட்டசபைகளிலும், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலும் பதவிபெறுவதும் அப்பதவியையே தங்களது வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாய் வைத்துக் கொள்ளுவதும் என்பது தான் இன்று நமது நாட்டில் தேசியமாய் விளங்கி வருகிறது. இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால் இந்தியா வெங்கும் “மாசற்ற” தேசியவாதியெனப் பேர் பெற்ற தோழர் சத்திய மூர்த்தியவர்களின் வாழ்க்கையையும், “ஜாதகத்தையும்” எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தாலே மேலேகண்டபடி நாம் சொல்லுவது சரியா? தப்பா? என்பது யாவருக்கும் சுலபத்தில் விளங்கிவிடும். பிரசித்திப்பெற்ற இப்பெரிய தேசியவாதியின் போக்கே இப்படியிருக்கும்போது மற்றபடி குட்டி தேசியவாதிகளான மாகாண, ஜில்லா, தாலுகாக்களில் மாத்திரம் விளம்பரம் பெற்ற தேசியவாதிகளைப் பற்றி நாம் விவரித்துக் கூறவேண்டியதில்லை.

நிற்க, இந்தியாவிலுள்ள இன்றைய தேசியத்திற்கு என்ன கொள்கை இருக்கின்றது என்று எவருக்குத் திட்டமாய்ச் சொல்ல முடியும்? என்று யோசித்துப் பார்த்தால் மற்றொரு புரத்தில் காங்கிரஸ் தேசியத்தின் யோக்கியதை என்ன என்பதும் வெளியாகும். உலகம் பூராவமுள்ள தேசியத்தில் என்ன இருக்கிறதோ அது தான் இந்தியாவிலுள்ள தேசியத்திலுமிருந்து வருகிறது. அது என்னவென்றால் தேசியம் பேசி, பாமர மக்களை ஏமாற்றி ஒரு கட்சி அதிகாரத்திலிருப்பதும் மற்றொரு கட்சி தோன்றி தேசியம் பேசி அதிகாரத்திலிருப்பவர்களைத் தள்ளி விட்டு தாங்கள் போய் அதிகாரத்திலிருக்க முயற்சிப்பதும், அப்படி முயற்சிக்கும் கட்சி ஒவ்வொன்றும் தங்களைத் தேசியக் கட்சி என்று சொல்லிக் கொண்டு அதிகாரத்திலும் பதவியிலுமிருப்பவர்களை சதா வைது கொண்டிருப்பதும் தான் தேசியக் கட்சி என்பதன் திட்டங்களாயிருந்து வருகின்றன.

ஆனால் எல்லா தேசியக் கட்சியும் பாமர ஜனங்கள் நம்மைக்காகவும் ஏழை ஜனங்கள் நன்மைக்காகவும் பாடுபடுவதாகவே சொல்லிக்கொண்டு பாமர ஜனங்களுக்கும், ஏழை ஜனங்களுக்கு முள்ள குறைகளை எடுத்து வர்ணித்து ஏமாற்றுவதையே பிரசாரமாய் கொள்வதாய் இருக்குமானாலும், கஷ்டி ஜெயித்து அதிகாரமும், பதவியும் பெற்று விட்டால் அவர்களுக்காக என்ன செய்வது என்பதற்கே திட்டமில்லாமல், அதன் பயன் முழுவதும் மேல் நிலையிலுள்ளவர்களும், தனிப்பட்ட நபர்களும் மாத்திரம் பயன் அனுபவிப்பதாய் இருந்து வருவதையேதான் நாம் கண்கூடாகப் பார்த்து வருகின்றோம்.

இந்திய தேசிய காங்கிரசும், காந்தீயமும் இந்தக் கொள்கையிலும், திட்டத்திலிருந்து சிறிது விலகினதல்ல என்பதே நமது முடிபு.

உதாரணமாக, காந்தியாரின் கதர் திட்டத்தைப் பற்றி நாம் அதிகம் விளக்க வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் ஏழைகளைக் காப்பாற்ற இது தான் வழி என்று அவர் முடிவு செய்து விட்டார். ஆகவே அதன் யோக்கியதை தானாக விளங்கும். தீண்டாமை விலக்கு என்பதின் தத்துவம் எல்லாம் காந்தியாருக்கு ஹிந்து மதத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதையே பிரதான மாய்க் கொண்டது என்பது யாரும் அறிந்ததேயொழிய இதில் ரகசியம் ஒன்றுமில்லை.

மதுவிலக்கு என்பது ஏழைக் கூலி ஜனங்களின் செல்வாக்கைப் பெறச் செய்யப்படும் சூழ்ச்சியேயல்லாமல், தோழர் காந்தியார் மதுவிலக்குக் காகக் கையாளும் முறையால் மதுவிலக்கு ஏற்படாது என்பதும், மதுவை அடியோடு ஒழித்துவிட முடியாது என்பதும் அதுவிஷயத்தில் அவர் இதுவரை கையாண்ட முறைகள் எல்லாம் தோல்வியே அடைந்திருக்கிறது என்பதும், அவரே நன்றாய் உணர்ந்ததாகும்.

மற்றப்படி அன்னியத் துணி பகிஷ்காரம் என்பதெல்லாம் ஆலை முதலாளிகளுக்கு லாபம் கொடுத்து வந்திருக்கிறது என்பதைத் தவிர, அதற்குப் பதிலாக முதலாளிகள், பகிஷ்காரப் பிரசாரத்துக்கு ஏராளமாய் பணம் உதவி வருகிறார்கள் என்பதைத் தவிர வேறு ஒரு பயனும் கண்டு விடவில்லை.

மற்றும் ஹிந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமைப் பிரசாரத்தின் தத்துவமும், ஒவ்வொரு மதமும் தன் தன் சுயநலத்தையே பிரதானமாய்க் கருதவும் மதவெறியை அதிகமாக்கவும் ஒன்றுக்கொன்று அவநம்பிக்கை கொண்டு என்றும் ஒற்றுமையாவதற்கு மார்க்கமில்லாமல் தனித் தனியே தலைவிரித் தாட ஏற்பட்டதல்லாமல் அதிலும் எவ்வித பயனும் ஏற்படுவதற்கில்லை.

இவை ஒரு புரமிருக்க சாத்தான் தன்மைகொண்ட சர்க்காரை எதிர்த்து சத்தியாக்கிரகம் செய்து அதையொழித்து விடுவது என்று சொல்லிக்

கொண்டு, சத்தியாக்கிரகம், சட்டமறுப்பு முதலிய காரியங்களெல்லாம் காந்தியாரைப் பற்றிய ஒரு விளம்பரத்துக்கும் பாமர ஜனங்களிடையே ஒருபோலி - உயிரற்ற கிளர்ச்சி ஏற்பட்டு யேற்றப்பட்டு சோர்வும், அவ நம்பிக்கையும் அடைய வந்தான் பயன்பட்டதே தவிர ஒரு அளவுக்காவது சாத்தான் அரசாங்கத்தை அசைக்கவோ, அல்லது அது இக்கிளர்ச்சிகளை லட்சியம் செய்யவோ தக்க மாதிரியில் இதுவரை பயன்படவில்லை. ஒரு சமயம் சர்க்கார் ஏதாவது தாங்கள் இதை லட்சியம் செய்ததாக காட்டிக் கொண்டிருப்பார்களே யானால் அது போலித்தனமாய் பாமர மக்கள் ஏமாறு கின்றதற்காக காட்டிக்கொண்டிருக்கக் கூடியதாய் இருக்குமே தவிர வேறில்லை. ஏனென்றால் இந்த சத்தியாக் கிரகத்தால் தாங்கள் மிகவும் பயந்துவிட்டதாகக் காட்டிக் கொண்டால் தான் கஷ்டப்படும் மக்கள் வேறு வழியில் பிரவேசிக்காமல் இந்தப் பைத்தியக்காரத் தனத்திலேயே முழுகி இருப்பார்கள் என்கின்ற எண்ணத்தைக் கொண்டு அவர்கள் பயந்தவர்கள் போல் நடத்திடுக்கலாம். அல்லது தங்களை ஆதரித்து நிற்கும் ஜனங்களுக்கு ஒரு போலித் திருப்தியை உண்டாக்க வெண்ணி அப்படி நடந்து இருக்க லாமே ஒழிய ஒரு நாளும் சத்தியாக்கிரகக் கொள்கையோ, தேசியக் கொள் கையோ எதுவும் இது வரையில் சர்க்காரை லட்சியம் செய்யும்படி செய்யவே யில்லை என்று தைரியமாய்ச் சொல்லு வோம். அன்றியும் இம்மாதிரி ஒரு போலி இயக்கம் நாட்டில் இருந்துகொண்டு ஜனங்களின் உணர்ச்சிகளையும், ஊக்கத்தையும் கவர்ந்து பாழாக்கிக்கொண்டு வருவதில் சர்க்காருக்கும், முதலாளிமாருக்கும் எவ்வளவோ லாபகரமான காரியம் என்று சொல்ல வேண்டும். ஆனால், இதற்காகக் கஷ்டப்படுவதும், நஷ்டப்படுவதும் பாமர ஜனங்களே ஒழிய மற்றபடி முதலாளிமார்களோ உத்தியோகஸ்தர்களோ சர்க்காரோ சிறிதுகூட இல்லவே இல்லை.

இந்தப் போலிக் கிளர்ச்சியை அடக்க அரசாங்கத்தார் எடுத்துக் கொள்ளும் போலி முயற்சிக்கு செலவழிக்கப்படும் காரியங்களுக்குச் செய்யப் படும் செலவுகளுக்கு ஆக ஜனங்களின் வரிப்பணமே செலவழிக் கப்படுகின்றது. இந்த வரியால் பணக்காரர்களுக்கு எவ்வித நஷ்டமும் ஏற்பட்டு விடுவதில்லை. ஆனால் புதிய வரிகளாலும் ஜனங்களுக்குச் சர்க்கார் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைக் குறைப்பதாலும் ஏழை ஜனங் களும் நடுத்தர ஜனங்களுமே கஷ்டப்படுகிறார்கள்.

ஆதலால் பாமர ஜனங்கள் இது வரை தாங்கள் முட்டாள்தனமாய் ஏமாந்து முதலாளி ஆதிக்கத்துக்கு தூணான தேசியப் பித்துக்கொண்டு அலைந்த முட்டாள் தனத்தை விட்டுவிட்டு எப்படி நடந்தால் முதலாளி தத்துவம் ஒழிக்கப்படும் என்றும், எப்படி நடந்தால் முதலாளி தத்துவ ஆட்சி அழிக்கப்படும் என்பதையும் கவனித்துப் பார்த்து அதற்கு ஏற்ற கொள்கை கொண்ட இயக்கத்துக்குப் பாடுபடும்படியும் அதற்குத் தங்களால் கூடிய சர்வ தியாகங்களையும் செய்யும் படியும் வலியுறுத்துகின்றோம்.

மற்றபடி ஒரு காதொடிந்த ஊசிக்கும் பயனில்லாமல் காந்தியாருக்கு உலக விளம்பரம் சம்பாதித்துக் கொடுப்பதிலும் சோம்பேறிகளாய் இருந்து ஒரு சிலர் வாழ வாழ்க்கை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் தேசியத்துக்கு ஆக்கம் தேடிக் கொடுப்பதிலும் ஏழைமக்களும் சரீரத்தால் உழைத்து பாடுபட்டுப் பிழைக்கும் மக்களும் கலந்துகொள்ளுவது என்பது தற்கொலையே ஆகும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 06.08.1933

சுயமரியாதைக்காரனுக்கும் புராணமரியாதைக்காரனுக்கும் சம்பாஷனை

- சித்திரபுத்திரன்

சு-ம:- ஒரு மனிதன் உயர்தரப்படிப்பு அதாவது பி.ஏ., எம்.ஏ., ஐ.சி.எஸ் முதலிய படிப்புப் படித்து பட்டதாரியாயிருப்பதற்கும் மற்றும் தொழில் சம்மந்தமான படிப்பில் நிபுணத்துவம் பெற்று இருப்பதற்கும், மற்றொரு மனிதன் அவற்றை அடையாமல் தன் கையெழுத்துப் போடக்கூடத் தகுதியில்லாமல் இருப்பதற்கும் என்ன காரணம் சொல்லுகிறாய்?

பு-ம :- அவனுக்குப் போதிய அறிவு இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆதலால் அவன் அவற்றை கற்க முடியாமல் போயிருக்கும்.

சு-ம :- அப்படிச் சொல்ல முடியாது. இதோ பார் இந்த மனிதனை, அவன் எவ்வளவு சுருசுருப்பாகவும், புத்திசாலித்தனமாய் பேசக்கூடிய வனாகவும், மண்வெட்டுவதிலும், பாரம் சுமப்பதிலும், கோடாரியால் விறகை வெட்டுவதிலும் எவ்வளவு புத்திசாலித்தனத்தைக் காட்டுகிறான். நாம் நான்கு பேர் சேர்ந்தால் கூட செய்ய முடியாத வேலையை அவன் ஒருவனே செய்வது எவ்வளவு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது பார். இப்படிப்பட்டவனை புத்தியில்லாதவன் என்று சொல்லிவிட முடியுமா? ஆதலால் இவனுக்கு அறிவு இருக்கிறதே இவன் ஏன் பட்டதாரியாகவில்லை?

பு-ம :- அப்படியானால் அவன் தாய், தந்தையர்கள் இவனைப் படிக்கப் போதிய கவலை எடுத்துக் கொள்ளாமலிருக்கலாம்.

சு-ம:- இதோ, அவன் தகப்பனார் வந்துவிட்டார். அவரைக் கேட்டுப் பார். அவர் தன் மகன் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையுடன் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுப் பார்த்ததாக தானே சொல்லுகிறார். அப்படியிருந்தும் ஏன் அவர் குமாரன் படிக்கவில்லை?

பு-ம :- ஒரு சமயம் அவர் குமாரனுக்குப் படிக்கவேண்டுமென்ற கவலையில்லாமலிருந்திருக்கலாம்.

சு-ம :- அப்படியும் சொல்ல முடியவில்லையே. அவர் மகனைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டுப்பார். அவன் தான் படிக்கவேண்டுமென்று எவ்வளவோ ஆசைப்பட்டு அலைந்து திரிந்து பார்த்ததாகவும், காரியம் கைகூடாமல் போய்விட்டதாகவும் சொல்லுகிறானே இதற்கென்ன சமாதானம் சொல்லுகிறாய்?

பு-ம :- அப்படியானால் அதாவது மகனும் புத்திசாலியாயிருந்து, தகப்பனுக்கும் தன் மகன் படிக்கவேண்டு மென்கின்ற ஆசையும் இருந்து பிள்ளையும் படிக்க ஆவலுள்ளவனாய் இருந்து படிக்காதவனாயிருக்கிறான் என்றால் ஒரு சமயம் அவன் தகப்பனுக்கு தன் பிள்ளையைப் படிக்க வைக்கப் பணம் இல்லாமலிருந்திருக்கலாம்.

சு-ம :- இதுதான் சரியான பதிலாகும். அப்படியானால் அவன் தகப்பனுக்கு ஏன் பணமில்லாமல் போய்விட்டது?

பு-ம :- இது ஒரு கேள்வியாகுமா? பணம் என்பது அவனவன் பாடுபட்டுச் சம்பாதித்திருக்க வேண்டியதாகும்.

சு-ம:- சரி என்றே ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். இந்த மனிதன் பாடுபடவில்லை என்று நீ சொல்லுகிறாயா? இந்த மனிதன் கல் உடைக்கிறார், இவர் சம்சாரம் விறகு கொண்டு வந்து விற்கிறார், வெளியில் வேலைக்குப் போய் வந்த நேரம் போக மீதி நேரத்தில் பெரிய கட்டைகளை வீட்டில் போட்டு கோடாரி கொண்டு பிளந்து சிறு சிறு சுமையாக அழகாகக் கட்டி வைக்கிறார். போதாக்குறைக்கு இவரின் தாயார் வயது சென்ற கூன் விழுந்த கிழவியம்மாள் புட்டும், முருக்கும் சுட்டு வீட்டுக்கு முன்னால் இருந்து விற்றுக் கொண்டே யிருக்கிறார்கள். இரவில் 4 மணி நேரம் மாமியும், மருமகளும் தினம் ராட் டினத்தில் நூல் நூற்றுக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் இருக்க இவர்கள் பாடுபடவில்லை என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

பு-ம:- இதெல்லாம் சரிதான். என்ன பாடுபட்டாலும் பணம் சேருவதற்கு பிராப்தம் வேண்டாமா? ஜன்மாந்திர கர்ம பலன் அதற்கு அனுசரணையாக இருக்க வேண்டாமா? பையனுக்கும் அவன் தலையெழுத்து பலமாயிருக்க வேண்டாமா? இவ்வளவும் இருந்தாலும் பகவானுடைய அனுக்கிரகமும் தாராளமாய் இருக்க வேண்டாமா? இவ்வளவு சங்கதிகள் தேவை இருக்கும் போது “பையன் கெட்டிக்காரன், புத்திசாலி, தகப்பனுக்கும் படிப்பிக்க ஆசையிருந்தது, குடும்பத்திலும் பெற்றோர்கள் ஆளுக்கொரு கஷ்டப்பட்டார்களே, இப்படியெல்லாம் இருந்தும் பையன் ஏன் படிக்க வில்லை” என்றால் இது என்ன கேள்வி? இவை எல்லாம் என்ன நம்முடைய இச்சையா? அப்படியானால் நான் ஆகாயத்தில் பறக்க வேண்டுமென்றால் பறந்துவிட முடியுமா? நான் ராஜா

ஆகவேண்டுமென்றால் ஆகிவிட முடியுமா? நான் மகாத்மா ஆகவேணும் என்று ஆசைப்பட்டால் ஆகிவிட முடியுமா? நமக்கெல்லாம் மேலாக ஒன்று இருந்து கொண்டு நம்மை நடத்துகின்றது என்கின்ற ஆஸ்திக ஞானத்தை உணர்ந்தோமேயானால் இப்படிப்பட்ட நாஸ்திக உணர்ச்சிக் கேள்விக்கெல்லாம் இடமே இருக்காது.

க-ம:- அப்படியா சங்கதி, சரி உன் கடையைக் கட்டு. நான் சொல்வதை சற்று கவனமாய்க் கேள். பிறகு உன்னுடைய ஆஸ்திக ஞானத்தின் யோக்கியத்தைப் பார்ப்போம்.

பு-ம:- சரி சொல்லு பார்க்கலாம்.

க-ம:- ஒரு ஆயிரம் ஏக்கரா பூமியும், 250 வீடுகளும், 1000 ஜனங்களும் உள்ள ஒரு கிராமத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். அந்த பூமியும், அந்த வீடுகளும் அங்குள்ள மற்ற செல்வங்களையும், வியாபாரங்களையும் அந்த ஒரு ஆயிரம் ஜனங்களுக்கும் பொதுவாக்கி விடுவோம். அந்த ஆயிரம் பேர்களுடைய வாழ்க்கைக்கும், அனுபவங்களுக்கும் வேண்டிய சாதனங்கள் என்ன என்ன என்பதாக ஒரு கணக்குப் போட்டுப் பார்த்து அவைகளை யெல்லாம் அங்கேயே உற்பத்தி செய்ய ஒரு திட்டம் போட்டுக் கொள்ளுவோம். அதற்கு ஏற்ற தொழிற்சாலைகளைக் கட்டி அத் தொழிற்சாலையில் வயது வந்த எல்லா மக்களையும் ஆண், பெண் அடங்கலும் எவ்வளவு நேரம் வேலை செய்தால் போதுமோ அவ்வளவு நேரம் வேலை செய்தாக வேண்டும் என்று ஒரு ஏற்பாடு செய்து கொள்ளுவோம். அவர்களுடைய குழந்தைகளை எல்லாம் ஒரு இடத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்து அவர்கள் எல்லோரையும் ஒரே மாதிரியாக ஆகாரம், துணி முதலியவைகள் கொடுத்து ஒரே மாதிரி போஷித்து எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட வயதுவரை ஒரே மாதிரியான கல்வியைக் கொடுத்து, கடவுள் செயல், மதம், முன் ஜன்ம பலன், தலைவிதி, தலையெழுத்து முதலியவார்த்தைகள் அவர்கள் காதில் விழாமலும், அப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் அவர் மனதில் உதிக்காமலும் இருக்கும்படி ஜாக்கிறதையாய் காவல் வைப்போம். பிறகு அவர்களுக்கு 14 அல்லது 15 வயது ஆனவுடன் அவர்களுடைய இயற்கை ருசிக்கும், மனப்போக்குக்கும் ஏற்ற தொழிலையும்-விததையையும் கற்றுக்கொடுப்போம். அவற்றில் அவர்கள் 18, 19 வயதுவரை அனுபோகம் பெற்ற பிறகு அவரவர்களுக்கு ஏற்ற வேலை செய்யும்படி தொழிற்சாலைகளுக்கு அனுப்பிக் கொடுப்போம். இதன் பயனாய் உண்டாகும் பயனை அந்தக் கிராமத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களுக்கும் சரி பங்கு கிடைக்கும்படிக்கும், இந்த கொள்கைகொண்ட அந்த கிராம பஞ்சாயத்து நிர்வாகம் நடக்கும்படிக்கும் ஏற்பாடு செய்வதோடு ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் பங்குக்குக் கிடைக்கக் கூடிய சாதனத்தை அவனவன் அனுபவித்தே தீரவேண்டுமே ஒழிய எவனும் மீதி வைக்கக்கூடாதென்றும் திட்டம் செய்வோம்.

மற்றும் நொண்டி, முடம், வேலைக்கு லாயக்கற்றது, வயது சென்றது ஆகியவர்களைப் போஷிக்க ஒரு திட்டம் போட்டு அதற்கு வேண்டிய அளவு சாதனங்களையும் தனித்தனியாக எடுத்து ஒதுக்கி வைத்துக்கொள்ளுவோம். பிறகு இந்தக் கிராமத்தில் உள்ள ஆயிரம் பேருக்கும் ஏதாவது அவசர காலங்களில் எதிரிகளால் தொல்லை ஏற்பட்டால் அதை சமாளிக்க பயிற்சி கொடுத்து அது மறந்து போகாமலிருக்கும்படி அடிக்கடி பரீக்ஷை செய்து வருவோம். இந்தக் கிராமத்தில் உள்ள 1000 பேருக்கும் வசிப்பதற்கு ஒரே அளவான இடம் கொண்ட வீடுகள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒதுக்கி விடுவோம். இந்த கிராமத்து ஜனங்கள் பூராவும் சந்தோஷம் அனுபவிக்கவும் நேரப் போக்கு உண்டாகவும், சுகாதார சௌக்கியமும், உலாவ நந்தவனமும் முதலிய போகபோக்கியங்களுக்கு ஏற்பட்ட சாதனங்களை கூடியவரையில் பொதுவிலேயே உற்பத்தி செய்து வைத்து இலவசமாகவே அனுபவிக்க உதவுவோம்.

ஆண் பெண் சேர்க்கைத் துணை விஷயங்களுக்கு அவரவர்களுக்கு இஷ்டப்பட்டவர்களுடன் மாத்திரம், இஷ்டம் உள்ள வரையில் மாத்திரம் துணைவர்களாயிருக்க ஏற்பாடு செய்வோம். ஆக, இவை முதலிய காரியங்களை ஒழுங்காக பாரபக்ஷமில்லாமல் நடத்தி வருவதாயிருந்தால் நீ மேலே சொன்ன **பிராப்தம், ஜென்மாதிர கரும பலன், தலையெழுத்து, பகவானுடைய அனுக்கிரகம், நமக்கு எல்லாம் மேலாக ஒன்று இருந்து கொண்டு நம்மை நடத்துகிறது** என்கின்றதான வார்த்தைகளுக்கும், கொள்கைகளுக்கும், எண்ணங்களுக்கும் இடமுண்டா என்று யோசித்துப் பார்.

குறிப்பு:- இந்த சம்பாஷணையானது தனிவுடமைத் தத்துவத்தில் தான் கடவுள், கடவுள் செயல் முதலியவைகள் உண்டு என்றும், பொது உடமைத் தத்துவத்தில் அவைகளுக்கு வேலையில்லை என்றும், தனிவுடமைத் தத்துவத்தை நிலை நிறுத்தவே மேல்கண்ட கடவுள், கடவுள் செயல் முதலிய கற்பனைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு அது நிலை நிறுத்தப்பட்டு வருகின்றது என்பதையும் குறிப்பிடவே எற்பட்டதாகும். மற்றபடி அரசியல் சம்மந்தமாக மற்றொரு சமயம் எழுதுவோம்.

குடி அரசு - உரையாடல் - 13.08.1933

யந்திரத்தின் பெருமை

யந்திரங்களை எல்லாம் “பேயின்” அம்சம் என்று கூறி வந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. அந்தக்காலம் மக்களுக்கு காட்டுமிராண்டி உணர்ச்சியைப் பரப்பப்பட்ட காலம் என்றே சொல்ல வேண்டும். அல்லது முதலாளித் தன்மையின் சூட்சிப் பிரசார காலம் என்றே சொல்ல வேண்டும். சுதந்திர அறிவை உபயோகித்து கூர்மையான ஆராய்ச்சி செய்தபின், எவருக்கும் பாமரத் தன்மையாலும் சூட்சிப்பிரசாரத்தாலும் ஏற்பட்ட தன்மைகள் மாறி விடும்.

உலகில் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இம்மாதிரியான பாமரத்தன்மையும் சூட்சி ஆதிக்கமும் இருந்து வந்ததெனினும் அவை அறிவுக்கு மதிப்புத் தோன்றிய பிறகு மறைந்துகொண்டே வருகிறது. பெரும்பாகம் மறைந்தும் விட்டது.

அதுபோல்தான் நம் இந்தியாவிலும் இன்னும் சில விஷயத்தில் காட்டுமிராண்டித் தன்மையும், பாமரத்தன்மையும்; புத்தியையும் அனுபவ பலன்களையும், உபயோகித்துப் பார்க்காத பல விஷயங்களும் இருந்துவருகின்றன. அவற்றில் ஒன்றே யந்திரங்களைப் பேயின் தத்துவமென்பதும். இந்தத் தத்துவம் பெரும்பாலும் நீங்கிவிட்டதென்றாலும் சூட்சிப் பிரசாரத் தின் பயனாய் சிற்சில இடங்களில் இன்னும் சிறிது பேசப்பட்டே வருகின்றது.

யந்திரங்கள் பேயின் தன்மை என்று பலர் சொல்லி பிரசாரத்துக்கு ஆதாரமாய் எடுத்துக்காட்டப்படும் அத்தாட்சி என்னவென்றால் யந்திரமானது குறைந்த நேரத்தில் அதிகமான சாமான்களை உற்பத்தி செய்து விடுகின்றதால் வேலை செய்து பிழைத்துத் தீர்வேண்டிய ஜனங்களுக்கு வேலை இல்லாமல் போய் விடுகின்றது என்றும் அதனால் பல பேர் பட்டினி கிடக்க நேரிடுகின்றதென்றும் சொல்லப்படுவதாகும்.

இப்படிப்பட்ட கொள்கையை உடையவர்கள் அவ்வளவு பேரும் மனிதரில் ஒரு சாரார் (பெரும்பாலோர் கடவுள் சித்தத்தாலோ அல்லது வேறு காரணத்தாலோ) தூங்கவேண்டிய நேரம் போக மற்ற வாழ்நாள் அவ்வளவும் பாடுபட்டே சரீரத்தால் கஷ்டப்பட்டே ஜீவித்து வாழ வேண்டியவர்கள் என்கின்ற எண்ணத்தைக் கொண்டே பேசுகின்றவர்களாயிருக்கின்றார்களே ஒழிய வேறில்லை.

உலகத்தில் இந்தியாவைத் தவிர மற்ற நாடுகளில் பெரும்பாகமான நாடுகள் யந்திரப் பெருக்கு ஏற்பட்டு யந்திரப்பெருக்கு இல்லாத நாட்டின் செல்வங்களைக் கவர்ந்து செல்வம் பொங்கும் நாடுகளாகவே ஆகிவருகின்றன; என்றாலும் அங்கெல்லாம் கூட ஜனங்களுக்கு வேலையில்லாக் கஷ்டம் இருந்து தான் வருகின்றது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றோம்.

ஆனால் மேற்குறிப்பிட்ட மற்ற நாடுகளிலுள்ள மக்கள் தங்களுக்கு வேலையில்லாமல் போனதற்காக யந்திரங்கள் காரணமென்று கருதி அதற்காக யந்திரங்களையெல்லாம் பேயின் தன்மை என்று சொல்லி அப்பேயை ஓட்டுவதற்கு ராட்டினத்தை உடுக்கையாய்க் கொண்ட ஒரு பூசாரியால் யந்திரங்களை உடைத்துக் குப்பையில் போட்டு விட்டு சரீரத்தால் (கைராட்டினத்தால்) பாடுபடும்படியான வழியை யாரும் பின்பற்றவில்லை. பின்னர் என்ன செய் கிறார்கள்-செய்தார்களென்று பார்த்தால் யந்திரங்களின் பெருமைகள் நன்றாய் விளங்கும்.

யந்திரங்கள் ஏற்பட்டதின் பயனாய் ஜனங்கள் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யும் வேலைத் தன்மையை அது ஒழித்ததே தவிர பணவருவாய்த் தன்மையை அது ஒழித்துவிடவில்லை.

ஒரு தேசத்தில் மக்கள் கஷ்டப்பட்டு ஜீவிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போய் விடுமேயானால் அதனால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஜனங்கள் கஷ்டப்படாமல் வாழவேண்டியதா? அல்லது கஷ்டம் இல்லாததால் செத்துப் போகவேண்டியதா? என்பதை யோசித்தால் யந்திரத்தின் தன்மை இன்னது என்பது விளங்கிவிடும்.

ஆகவே யந்திரப்பெருக்கால் கொஞ்ச நேரத்தில் அதிக சாமான் உற்பத்தி ஆகின்றதென்றால் அது தொழிலுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு லாபமே ஆனதால் அதனால் ஏற்படும் பயனை தொழிலாளியே அடைய வேண்டியது நியாயம் என்பது யாருக்கும் புலனாகும்.

ஆதலால் வேலையில்லாதவர்களுக்காகப் பரிதாபப்பட்டு மனம் இறங்கித் துக்கப்படும் மக்கள், தொழிலாளிகளுடைய உரிமையை அவர்களுக்கு வாங்கிக் கொடுக்க முயலாமல் தொழிலாளிகளின் உரிமையைக் கொள்ளைகொண்டு போகின்றவர்களிடம் கருணையும் தயவும் வைத்து அவர்களை (முதலாளியை) சும்மா விட்டு விட்டு அந்த முதலாளியை ஒழிப்பதற்காக பட்டினி கிடந்து “விரதத்துடன்” விரட்டிக்கொண்டு போகும் தொழிலாளியைத் தடுத்து அவன் கையில் ராட்டினத்தைக் கொடுத்து உட்கார வைப்பதென்றால் இது தொழிலாளிகளை வஞ்சிப்பதாகுமா? அல்லது அவர்களுக்கு நன்மை செய்வதாகுமா? என்பதை யோசிக்க வேண்டுகிறோம். கூடிய சீக்கிரத்தில் இந்தியாவுக்கு விவசாயத்துறையிலும் யந்திரங்களே பெருகப் போகின்றது என்பது நமது நம்பிக்கையாகும்.

விவசாயத்துக்கும் யந்திரமென்றால் விவசாயத்தை ஒரு “கைத் தொழில்” முறை போலவே பாவித்து விவசாயத்தில் உள்ள சகல வேலைகளுக்கும், அதாவது உழுதல், விதைத்தல், நீர்ப்பாய்ச்சுதல், அருப்பு அறுத்தல், தாம்பு அடித்துத் தான்யமாக்கி மூட்டையில் போட்டுத் தைத்தல் ஆகிய காரியங்களை யந்திரங்கள் மூலமாகவே செய்விப்பதாகும். உழுவதற்கு ஏக்கர் 1க்கு 2 மாடுகள், ஒரு கலப்பை, ஒரு ஆள்வீதம் நாள் கணக்காய் பாடுபடாமல், ஆயிரம் ஏக்கர், ஐநூறு ஏக்கர் கொண்ட விஸ்தீரணத்துக்கு ஒரு ஆளைக் கொண்ட ஒரு மோட்டார் கலப்பை (டிராக்டர்) வீதம் லக்ஷக்கணக்கான ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள பூமிகளை சில நாள்களில் வெகு சில ஆட்களைக் கொண்டே உழவும். அதுபோலவே அறுப்பு அறுக்கவும், தானியமாக்கவும் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள பூமிக்கு ஒரு மோட்டார் (கம்ப்யூன் என்னும்) அருப்பு யந்திரத்தைக்கொண்டு சில நாளில் வெகுசில ஆட்களால் செய்யும்படியாகவும் செய்துவிட்டால் முதலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த லக்ஷக்கணக்கான ஆட்களுக்கு வேலைக்கு என்ன மார்க்கம் என்பதையும், அதுபோலவே லக்ஷக்கணக்கான மாடுகளுக்கு என்ன வேலை என்பதையும் பற்றி யந்திரத்தைப் பிசாசு அம்சமென்று சொல்லுகின்ற ராட்டின உடுக்கை கொண்டு யந்திரப்பிசாசுகளை ஓட்டும் பூசாரிகளைக் கேட்கின்றோம்?

யந்திரங்களைத் துவேசிக்கின்ற ஒவ்வொருவரும், முதலாளி ஆதிக் கத்திற்கு அடிமையாகவோ-அல்லது முதலாளித்துவத்தை அறியாத ஞான சூன்யர்களாகவோ இருக்கின்றவர்களே தவிர சிறிதாவது தொழிலாளி (சரீரத்தினால் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும் மக்களின்) நிலைமையைக் கண்டு இறக்கப்படத் தகுதியுடையவர்களல்லவென்பதே நமது பலமான அபிப்பிராயமாகும்.

ஏனெனில் யந்திரப்பிசாசை ஓட்டும் பூசாரிகள் என்பவர்கள் மனிதனுக்குள்ளே கஷ்டத்தை ஓட்டுவதற்குப் பதிலாக அவன் சுகப்படுவதற்கு அதாவது அவனுடைய கஷ்டத்தை அகற்றுவதற்கு ஏற்பட்ட சாதனத்தை ஓட்டப் பார்க்கிறார்களே தவிர வேறில்லை.

யந்திரம் கூடாதென்றால் மனிதனுக்கு அறிவு விர்த்தி கூடாது என்பதுதான் அதன் அருத்தமாகும். அப்படியானால் யந்திரங்களைப் பேயின் அம்சம் என்று சொல்லுவதைவிட யந்திரங்களைக் கண்டுபிடித்த ஞானவான் களைப் பேயர்கள் என்றும், கொடுமைக்காரர்கள் என்றும் கொலைக்காரர்கள் என்றும், அயோக்கியர்கள் என்றும், பாவிகள் என்றும் சொல்லி அவர்களை எல்லாம் தேடிப் பிடித்து ஒழித்துவிடுவதே நாம் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து வாழவேண்டிய மக்களுக்கு செய்யும் அருந்தொண்டாகும் என்று கருதிவிடலாம்.

இது சற்றாவது அறிவுடைமையோ அல்லது யோக்கியமுடைமையோ ஆகிய காரியமாகுமா? என்று கேள்கின்றோம். நிற்க உலகில் கைத் தொழில்வகைக்கும் விவசாயத்தொழில்வகைக்கும் யந்திரங்களை உற்பத்தி செய்து யந்திரத்தால் செல்வம் பெருக்கிய, தேசங்களில் முதன்மையான தேசம் அமெரிக்காவேயாகும். அப்படிப்பட்ட அமெரிக்காவில்தான் கோடீஸ்வரர்களான ஆண்களும், பெண்களும் பலர் இருக்கின்றார்கள். மணிக்கு ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய் வருமானமுள்ளவர்கள் அங்கு பலருண்டு என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். அந்தத் தேசமும் அன்னிய ஆட்சி என்பதிலிருந்து விடுபட்டு குடிகளுடைய ஆட்சி என்னும் குடி அரசு நாடாகவே விளங்கி வருகின்றது. இப்படியெல்லாம் இருந்தும் அந்தத் தேசத்தில் இன்று 2 கோடி பேர்களுக்குமேல் வேலை இல்லாமல் இருப்பதாகப் பத்திரிக்கைகளில் காணப்பட்டது. இந்த 2-கோடி பேர்களில் வீடு வாசல் இல்லாமல் இரவில் முனி சிபல் ரிப்பேர் குழாய்களிலும் ஜலதாரை டிச்சு வளைவுகளிலும் தூங்கிவிட்டு பகலில் தெருவில் திரிகின்ற மக்களும் உண்டு என்று அமெரிக்கர் மூலமே கேட்டு அறிந்தோம். இப்படி எல்லாம் இருந்தும் அமெரிக்க வேலையில்லாத் தொழிலாளிகளோ அல்லது அவர்களிடம் அனுதாபமுள்ளவர்களோ ஒரு நாளும் யந்திரங்களை பேயின் அம்சம் என்று சொல்லிக்கொண்டு ராட்டின உடுக்கையின் மூலம் யந்திரப் பிசாசுகளை ஓட்ட முயலவே இல்லை.

பின்னர் என்ன செய்தார்கள் என்றால் வேலையில்லாத ஆட்களும் அவர்களது அனுதாபிகளும் முதலாளிகள் மேல் பாய்ந்தார்கள். சமதர்மக் கொள்கையை நாடுமுற்றும் பிரசாரம் பண்ணினார்கள். முதலாளிகளை துவேஷித்தார்கள். கஷ்டப்படும் மக்களுக்கு யந்திரங்கள் உதவி செய்ய ஏற்பட்டும் அதன் பயனை கஷ்டப்படும் மக்கள் அடையாமல் முதலாளிகள் அடைவதை நன்றாய் தொழிலாளிகள் உணர்ந்தார்கள். ஒன்றும் மார்க்கம் ஏற்படவில்லையானால் பொதுஉடைமைக் கொள்கை என்கின்ற ஒரு ஆயுதம் இருக்கின்றது என்பதை முதலாளிகளுக்கு எச்சரிக்கையாகக் காட்டினார்கள். இப்போது யந்திரப்பேய்களை ஓட்டாமல் யந்திரங்களை அழிக்காமல் யந்திரங்களை வெறுக்காமல் வேலையற்ற தொழிலாளிகளுக்கு வேலை கிடைத்துவருகின்றது. தொழிலாளிகளின் குறைகள் ராட்டினம் சுற்றாமலே பஞ்சாய் பறந்துவருகின்றது. ராட்டினம் சுற்றுவதில் ஆத்மசக்தி வளருகிற தென்றும் அது விஷ்ணுசக்கரமென்றும், அது சுற்றும்போது அதில் ஒரு ஓங்கார சக்தி புறப்படுகின்றதென்றும் அது வற்றாத சமுத்திரமென்றும் சொல்லும்படியான இந்த அவிவிவேக ஆபாசக் கற்பனைகள் ஒன்றும் அவர்களுக்கு (அமெரிக்கத் தொழிலாளிகளுக்கு) கற்பிக்காமலே வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் என்னும் “பேய்” ‘நான் பிழைத்தேன் எங்களப்பன் பிழைத்தான்’ என்று சொல்லாமல் ஓடிமறைந்து வருகின்றது. இந்த மூன்று மாதத்தில் 30 லட்சம் பேருக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது. இந்த வருஷ

முடிவிற்குள் பாக்கி பேருக்கும் வேலை கிடைக்குமாம். இதன் காரணம் என்ன என்பதை அறிஞர்கள் யோசிக்க வேண்டு மென்பதுதான் நமது நோக்கமாகும்.

அதாவது ஒரே ஒரு காரியத்தால் தான் இவ்வளவு வேலையில்லாத பேர்களுக்கும் வேலை கிடைத்துவிட்டது. அந்தக் காரியம் என்னவென்றால் நாம் இந்த நான்கு வருஷகாலமாய் “குடி அரசில்” அவ்வப்போது குறிப்பிட்டு வந்த காரியமேயாகும்.

அதுதான் தொழிலாளிகள் செய்துவரும் வேலை நேரங்களை குறைக்க ஏற்பாடு செய்ததேயாகும்.

அமெரிக்க குடிஅரசு தலைவரான பிரசிடென்ட் ரூஸ்வெல்ட்டானவர் தம்தேசத்தில் அனேகருக்கு வேலை இல்லாத காரணத்தால் பொதுவுடமைக் கொள்கை பரவிவிடும் என்ற காரணத்தைக் கொண்டு தொழிற்சாலைகளில் இப்போது வேலை செய்துவரும் நேரத்தில் தினம் ஒன்றுக்கு ஆள் ஒன்றுக்கு சுமார் 1-மணி நேர வேலையை குறைத்தார். அதாவது ஒரு மனிதன் ஒரு வாரத்திற்கு (6-நாள்களுக்கு) சுமார் 45-மணி நேரம் வேலை செய்வதை வாரம் ஒன்றுக்கு 40 மணிநேரம்தான் வேலை செய்ய வேண்டும் என்பதாக உத்திரவு போட்டார். ஆள் ஒன்றுக்கு வாரம் ஒன்றுக்கு 5-மணி நேரம் வேலை செய்வதைக் குறைத்ததின் மூலம் இந்த மூன்று மாதத்துக்குள் வேலையில்லாத முப்பது லட்சம் பேருக்கு வேலை கிடைத்துவிடும் என்றும், ஏறக்குறைய இந்த வருஷ முடிவிற்குள் வேலையில்லாத எல்லோருக்கும் வேலை கிடைத்து விடும் என்றும் அறிக்கைவிட்டுவிட்டார். இதற்கு காரணம் தொழிலாளிக ளுடைய கிளர்ச்சியேயாகும். அதோடு தொழிலாளிகள் பிறரை அதாவது சட்டசபைக்கும், ஸ்தல ஸ்தாபனத்துக்கும் போகவேண்டியவர்களும், மந்திரியாக வேண்டியவர்களும், தொழிலாளர்களை படிக்கட்டுகளாய் உப யோகித்துக் கொள்ளுபவர்கள் மூலம் தங்கள் கிளர்ச்சிகளைச் செய்யாமலும் தொழிலாளிகள் அல்லாத சோம்பேறி வாழ்க்கைக்காரரை தங்களுக்கு தலைவர்களாகவும், வழிகாட்டிகளாகவும் வைத்துக்கொள்ளாமல் பாடுபட்டு வந்ததாலுமே அவர்கள் (அமெரிக்க தொழிலாளிகள்) வெற்றிபெற்றார்கள். நம் நாட்டு தொழிலாளிகளுக்கு முதலாளிகள் அக்கிரமங்களை எடுத்துக் காட்டா மல் கடவுளின் பெருமையையும், மேல்உலக மோட்ச வாழ்க்கையின் அருமையையும் பிரசாரம் செய்துவரப்படுகிறது. ஆனால் அமெரிக்க தொழிலாளிகள் கடவுளையும், மோட்ச வாழ்க்கையையும், துஷ்மெனக் கருதி எல்லா மக்களுக்கும், எல்லாப்பொருளும் எல்லா சுகபோகமும் சமம் என்கின்ற பொதுவுடமைத்தத்துவம் போதிக்கப் பட்டு, அதை அவர்கள் கைக்கொண்டு வெற்றிபெற்றார்கள். இப்பொழுது நமது நாட்டு தொழிலாளிகளும், தொழிலாளர்களிடம் அபிமானமிருக்கும் தர்மப் பிரபுக்களும் பொதுவுடமைக்

கொள்கையோ தலைவிதிக்கொள்கையையோ மறுப்பதிலோ பிரசாரம் செய்யாவிட்டாலும் “பிச்சை போடாவிட்டாலும், நாயைப் பிடித்துக்கட்டு” என்பதுபோல் இயந்திரங்கள் பிசாசின் அம்சம் என்கின்ற முதலாளித் தன்மைக்கு அனுகூலமான முட்டாள் பிரசாரத்தையாவது இனிச்செய்யாமல் இருக்கும்படிக்கும் செய்ய இடம் கொடுக்காமல் தொழிலாளிகளைப் பார்த்துக்கொள்ளும் படிக்கும் எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 13.08.1933

மீரத்கேஸ் அப்பீல் முடிவு பாராட்டத்தக்கதே

மீரத் சதி வழக்கு என்பது பொதுவுடமைக் கொள்கையை பிரசாரம் செய்ததற்காக ஏற்பட்டதென்பதும், அதில் பொதுவுடமைப் பிரசாரம் செய்ததாக ருஜுக்கள் விடப்பட்டிருப்பதோடு சில எதிரிகள் பொதுவுடமைக் கொள்கை தங்களுடைய கொள்கை என்பதாக ஒப்புக்கொண்டிருப்பதும், அவ் வழக்கை சிறிதாவது கவனித்தவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும். எதிரிகளின் வக்கீல்கள் சிலரின் வாதங்களிலும் இந்த விஷயங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதாய் காணப்படுவதும் விளங்கும். இப்படி எல்லாம் இருந்தும் பலருக்கு (மெஜாரிட்டியாருக்கு) விடுதலையாகியிருப்பதும், மற்றும் பலருக்கு மாதக்கணக்கிலும், ஒன்று இரண்டு வருஷக்கணக்கிலும் தண்டனையைக் குறைத்து இருப்பதையும் கவனித்துப்பார்த்தால் பொதுவுடமைக் கொள்கை விஷயமாக நமது மக்கள் பலருக்குள்ள பயமும், நடுக்கமும் நிவர்த்தியாகத் தக்க அம்சங்கள் பல அதில் மிகுந்து இருப்பதை உணரலாம்.

அதென்னவென்றால் ஒரு மனிதன் பொதுவுடமைக் கொள்கையை கொண்டவனாக இருப்பதும் அதை எடுத்து பிறருக்கு விளங்க உரைப்பதும் மற்றவர்களையும் பொதுவுடமைக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி பிரசாரம் செய்வதும் எவ்விதத்தும் குற்றமாகாது என்பது விளங்கும்.

அன்றியும், பொதுவுடமைக் கொள்கைப் பிரசாரமானது மேல் கீழ் லோகம் உண்டு என்பதை மக்களுக்குப் பிரசாரம் செய்வதை விடவும், முன்பின் ஜென்மங்கள் உண்டு என்று பிரசாரம் செய்வதைவிடவும், செத்த பின் மனிதன் மறுபடியும், அதே சரீரத்தையும், அதே “உயிரை” யும் கொண்டு எழுப்பப்படுவான் என்று பிரசாரம் செய்வதை விடவும், மனிதனுக்கு முன் ஜென்ம கர்ம பலனாலும், கடவுள் அருளாலும் செல்வம் சேருகின்றதும் முன் ஜென்ம கர்மவினையால் தரித்திரனாய் இருக்கிறான் என்று பிரசாரம் செய்வதை விடவும், பெண்கள் ஆண்களுக்கு அடிமை என்றும் அவர்கள் உரை போட்டு மூடிவைக்க வேண்டியவர்கள் என்றும்,

அவர்களுக்கு தங்கள் இஷ்டப்பட்ட புருஷனைச் சேர உரிமை இல்லை என்றும் ஆண்களுக்கு தங்களுக்கு இஷ்டப்பட்ட பெண்களைச் சேர ஒரு அளவு வரையிலோ அல்லது எவ்வளவு பேர் வேண்டுமானாலும் அவ்வளவு பேரையும் சேர உரிமை உண்டு என்றும் பிரசாரம் செய்வதைவிடவும், மனித வகுப்பில் 4 வருணம் உண்டு என்றும், ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் ஒரு தொழில் உண்டு என்றும் அது தலைமுறை தலைமுறையாய்ப் பார்த்து வரவேண்டிய தொழில் என்றும், மனித ஜாதியில்-மேல் கீழ் ஜாதி தீண்டாத ஜாதி முதலியவைகள் உண்டு என்றும் பிரசாரம் செய்வதைவிடவும், பொதுவுடமைக்கொள்கை பிரசாரமானது-அதாவது உலகிலுள்ள செல்வங்கள், போகபோக்கியங்கள் மக்களின் தேவைக்கான சாதனங்களுக்காக உழைக்க வேண்டிய உழைப்பு கள், மக்கள் எல்லோருக்கும் பொது என்றும் சரி சமத்துவ பங்கு உண்டு என்றும் பிரசாரம் செய்வது முட்டாள்தனமானதென்றோ, கொடுமையான தென்றோ, அயோக்கியத்தனமானதென்றோ நம்மால் ஒரு நாளும் சொல்ல முடியாது என்பதுடன் எந்த முட்டாள் அரசாங்கத்தாலும், கொடுங்கோன்மை அரசாங்கத்தாலும்கூட பொதுவுடமைக் கொள்கையைக் குற்றமானது என்று சொல்லவும், அதற்காகத் தண்டிக்கவும் முடியாது என்பதும் நமது கெட்டியான அபிப்பிராயமாகும்.

பொதுவுடமைக்கொள்கை சட்டவிரோதமானதென்றும், நியாய விரோதமான தென்றும், மத விரோதமான தென்றும், கடவுள் உணர்ச்சிக்கு விரோதமான தென்றும், கூப்பாடு போடுகின்றவர்கள் எல்லாம் முதலாளிக் கூட்டமும், சோம்பேறிக் கூட்டமும், அவர்களது கூலிகளுமே தவிர மற்றப்படி சமநோக்கும், சுதந்திர உணர்ச்சியும், நீதி ஆட்சியும், கொண்ட மக்களின் கூப்பாடுகள் அல்ல என்பதே நமது அபிப்பிராயம்.

பொதுவுடமைக் கொள்கையைப் பிரசாரம் செய்வதால் யாதொரு “கெடுதி” யுமே அடியோடு நேர்ந்துவிடாது என்பதாக நாம் சொல்லவர வில்லை. யாதொரு பாடும்படாத சோம்பேறிகளின் ஆதிக்கமும், அவர்களது செல்வப்பெருக்கும் ஒழியலாம். கோயில்கள், சோம்பேறிகளை வளர்க்கும் அன்னசத்திரங்கள், சோம்பேறிகளின் தலைவர்களான குருக்கள், பண்டாரங்கள் பாதிடிகள் ஆகியவர்களின் மடங்கள் இடிபடலாம். முதலாளி வர்க்கத்தினர்களின் ஆட்சிக்கும், ஏகாதிபத்தியத்தன்மைக்கும் முடிவுகாலம் கிட்டலா மென்பது உறுதியாகும். ஆனால், இதனாலெல்லாம் பொது ஜனங்களுக்கு-அதாவது சரீரத்தினால் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து வாழும் ஜனங்களுக்கு என்ன கெடுதி உண்டாகக்கூடும். ஆதலால் பொதுவுடமைப் பிரசாரம் செய்யப்படுவதாலும் அதை மக்கள் கைக்கொண்டு அது பயன் பெறுவதற்கேற்ற முறைகளைக் கையாண்டு வேலை செய்து வெற்றி அடைவதினாலேயும் யாதொரு குற்றமும் இல்லை எனக்கருதியே பொதுவுடமைப் பிரசாரம் செய்ததாகவோ, அதில் சம்மந்தப்பட்டதாகவோ

கருதி பல எதிரிகளை விடுதலை செய்திருக்கிறார்கள்.

முதலாளித்துவ ஆட்சியில் இவ்வளவு நியாயமாவது கிடைத்ததற்கு நாம் நியாயாதிபதிகளை பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது.

ஒரு சமயம் இவர்கள்-அதாவது பொதுவுடமைப் பிரசாரம் செய்த மக்கள் விடுதலை ஆகாமல் கடுந்தண்டனை தண்டிக்கப்பட்டார்கள் என்றோ, தூக்கிலிடப்பட்டார்கள் என்றோ வைத்துக் கொள்ளுவோம். 200 கோடி மக்கள் உள்ள உலகத்தில் அல்லது 35 கோடி மக்கள் உள்ள இந்தியாவில் ஒரு 27 பேர்களுையோ அல்லது 270 பேர்களுையோ அல்லது 2,700 பேர்களுையோ அல்லது 27,000 பேர்களுையோ அல்லது 2,70,000 பேர்களுையோ தூக்கி விடுவதால் உலகம் மறைந்து போகுமா? அல்லது ஒரு கோடு தாழ்ந்து போகுமா? என்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு வெள்ளம், புயல்காற்று, பூகம்பம் ஆகியவைகளாலும், காலரா, பிளேக், வைரஸ், க்ஷயம் முதலிய தொத்து வியாதிகளாலும் சாகின்ற மக்கள் எத்தனைபேர்; துஷ்டமிருகங்களாலும், ஜெந்துக்களாலும் சாகின்ற மக்கள் எத்தனைபேர்; இவர்கள் இப்படி சாவதால் உலகுக்கோ, மனித சமூகத்துக்கோ என்ன நன்மை ஏற்படுகின்றது என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். பயனற்ற காரியத்துக்கும், வேஷத்துக்கும் தற்பெருமைக்கும், கஷ்டப்பட்டு உயிர்விடுவதைவிட ஒரு புதிய உலகத்தையே சிருஷ்டித்து வைத்து மனித ஜீவர்களின் மனவேதனையையும், சரீர வேதனையையும் நீக்குவதற்காக உயிர்விடும் பேற்றைவிட ஒரு நாட்டுக்கோ, ஒரு மனிதனுக்கோ வேறு பேறு இல்லை என்றே சொல்லுவோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 13.08.1933

தொழிலாளிகள் தொண்டு

இயந்திர ஆலைகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு ஏதாவது உதவி செய்யவேண்டுமானால் இன்றைய நிலையில் தொழிலாளிகளுக்கு வேலை நிறுத்தம் செய்யும்படி போதிப்பதிலேயே உண்மையான அனுகூலம் ஏற்பட்டுவிடாது.

தொழிலாளிகளுக்கு, மில் ஏஜண்டுகளும், நிர்வாகிகளும் அடிக்கும் கொள்ளையைப்பற்றி விளக்கிக் காட்டவேண்டும். ஏனென்றால் தொழிற்சாலைகளில் முதல் போட்ட முதலாளிகள் அடையும் லாபத்தைவிட நிர்வாகிகளும், உத்தியோகஸ்தர்களும் அடிக்கும் கொள்ளையே அதிகம். நிர்வாக ஏஜெண்டுகளுக்கு பொருப்புக் கிடையாது. உதாரணமாக ஒருவர் துணி நெய்யும் ஆலையையோ, ஒரு நூல் நூற்கும் ஆலையையோ ஏற்படுத்தி விட்டாரேயானால் அதன் நிர்வாக ஏஜெண்டு என்கின்ற முறையில் தனக்கு ஒருசம்பளம், கமிஷன் முதலிய லாபங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகிறார். இவருக்கு இந்தச் சம்பளமும், கமிஷனும் மில்லுக்கு லாபம் வந்தாலும் நஷ்டம் வந்தாலும் அதைப்பற்றி பொருப்பு இல்லாமல் கிடைத்து வரும்படி ஏற்பாடு செய்துகொள்கிறார். இது தவிர சுயநலமாகவும், நம்பிக்கைத் துரோகமாகவும் மற்ற தனது நண்பர்களுக்கு அல்லது தனக்குப் பலபேர்களில் வேண்டியவர்கள் என்பவர்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும், தாக்கூண்யம் காட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவும் நடந்துகொள்ளும் முறையில் ஆலைக்கு ஏற்படும் நஷ்டம் அதிகமாக ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. மில்லின் ஏஜெண்டு தொழில் அனுபோகம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் தொழில் பார்ப்பதில் தனக்கு அதிக தொந்திரவு இல்லாமலிருப்பதற்காக வேறு பல நிர்வாகஸ்தர்களை நியமிப்பதில் அதிக சம்பளம் கொடுத்து மில்லுக்கு நஷ்டம் உண்டாக்கி விடுகின்றார். மற்றும் மாஜேஜர், இஞ்சினீயர் என்பவர்கள் போன்ற உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் அதிக சம்பளம் கொடுப்பதில் மில்லுக்கு நஷ்டம் உண்டாக்கி விடுகின்றார். மில் ஏஜெண்ட் அதாவது மேஜேஜிங் ஏஜெண்டு என்பவர் உத்திரவாதம் இல்லாத நிலையில் தனக்கு ஏராளமான வருவாயை உண்டாக்கிக் கொண்டிருப்பதோடு சாயந்தரம் 4-மணிக்கு மோட்டார்காரில் ஆபீசுக்கு வந்து 4, 5 கடத்தங்களில் கையெழுத்தைப் போட்டுவிட்டு நேரே அங்கிருந்து கிளப்புக்குப் (club) போய்விடுவார். அங்கு டென்னிஸ், சீட்டு (சூது) ஆட்டம் ஊர்பெரியதன உற்சாகப்பேச்சு

மற்றும் சில காரியங்களில் கேளிக்கை முதலிய உல்லாச வாழ்க்கையில் அதிகக் கவலைகொண்டு வாழ்ந்துவருவார்.

மில் சம்மந்தமாகத் தனது சகல காரியங்களை ஆதரிக்கவும், தனது திறமையைப்பற்றி புகழவும் தன் இஷ்டப்படி சில டைரக்டர்களை தெரிந் தெடுத்து அவர்களில் சிலருக்கும் ஏதோ சிறிதளவு மில் ஆலையின் சம்மந்த மாக தாக்கூண்யம் காட்டிவரவேண்டும். இவ்வளவு அக்கிரமச் செலவுகளும் பொருப்பற்ற காரியங்களும் நிர்வாக துஷ்பிரயோஜனங்களும் தாண்டி மில்லுக்கு பங்கு போட்ட முதலாளிமாருக்குப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு லாபம் பங்கிட்டுக் கொடுக்கமுடியல வேண்டும். ஆகவே இவைகளுக் கெல்லாம் யார் தலையிலாவது கையைவைத்துத் தீரவேண்டியதாய் நேரிடு கிறது என்பதை விளக்கிக்காட்டி தொழிலாளர்களுக்குப் போதிக்க வேண்டும். தொழிலாளிகளே நேரில் சட்டசபை, ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் முதலியவை களுக்குப் போய் அவர்களது நன்மைக்கு ஏற்ற சட்டங்களையும், சௌகர் யங்களையும் செய்து கொள்ளக் கற்பிக்கப்படவேண்டும். முதலாளிகளுக் கும் -தொழிலாளிகளுக்கும் மத்தியில் இருக்கும் தரகர்களை ஒழிக்கும்படிக் கும், சர்க்காருக்கும்-தொழிலாளிகளுக்கும் மத்தியில் இருக்கும் தரகர்களை யும் ஒழிக்கும்படிக்கும் தொழிலாளிகளுக்கு கற்றுக் கொடுத்தால்தான் அவர்கள் தங்களுக்கும், தங்களால் செய்யப்பட்ட வேலையின் பயனாய் ஏற்பட்ட சாமான்களை வாங்கி அனுவிப்பவர்களுக்கும் இடையில் உள்ள தரகர்களை ஒழிக்கமுடியும். தொழிலாளர் நன்மை, தொழிலாளர் விடுதலை, தொழிலாளர் சுதந்திரம் என்பதின் ரகசியமெல்லாம் தரகர்களை ஒழிப்பதிலும் அழிப்பதிலுந் தான் இருக்கின்றதே யொழிய வேறு எதிலுமில்லை. இந்த உண்மையை அறிந்த தொழிலாளி தான் தனது உலகத்தை ஆளமுடியும். அப்படிச் கில்லாதவரையில் “சுயராஜ்யத்தில் தான்” அதாவது தேசிய முதலாளிகளின் ஆக்கியில்தான் தொழிலாளியாய் இருக்க முடியும்.

சமூகத்தொண்டு

நாம் ஏதாவது மனித சமூகத்துக்கு தொண்டு செய்யவேண்டுமானால் வைதீகர்களுடைய கொடுமைகளையும், பணக்காரர்களுடைய அக்கிரமங் களையும், பொது ஜனங்களுக்குள் (முக்கியமாய் ஏழைப்பாமரக் கூலி ஜனங் களுக்குள்) பிரசாரம் செய்ய வேண்டும்.

இதற்கு சர்க்காரை துவேஷிக்கவேண்டியதோ, அல்லது சட்டம் மீற வேண்டியதோ போன்ற அவசியம் ஒன்றும் இன்று இல்லை.

குறிப்பு:- இவைகளுக்கு உதாரணம் வேண்டுமானால் கீழே தரு கிறோம்.

இங்கிலாந்தில், தொழிலாளிகளுடைய ஆட்சியே உலக ஆட்சியாய் இருக்கவேண்டுமென்கின்ற பொதுவுடமைக் கட்சியார் என்பவர்கள், அங்கு

தொழில் கட்சி என்கின்ற அரசியல் கட்சியையும், டிரேட் யூனியன் என்னும் தொழிலாளர் கட்சியையும் முதலில் ஒழிக்கவேண்டும் என்று தான் பாடு படுகிறார்கள். ஏனெனில் இப்போது அதிகாரத்தில் இருக்கும் அரசாங்கத்தின் கொடுமையும், அக்கிரமமும், தொழிலாளிகளுக்கு நேரே தெரிகின்றபடியால் அவர்களுக்கு அதைப்பற்றி எடுத்துச்சொல்லி விளங்கவைக்க வேண்டிய காரியம் ஒன்றும் இல்லை.

ஆனால் அதற்கு எதிர் கட்சியில் இருந்து அந்த அரசாங்கத்தைத் தங்கள் வசப்படுத்தி தாங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்த சூழ்ச்சி செய்யும் அதே கூட்டத்தார்களின்-அதாவது இப்பொழுது ஆட்சியில் இருக்கும் கூட்டத் தைச் சேர்ந்தவர்களுடைய சூழ்ச்சிகளாகிய “தொழிலாளர் இயக்கம்” “டிரேட் யூனியன் இயக்கம்” ஆகியவைகளின் சூழ்ச்சிகளால் தொழிலாளர்கள் ஏமாந்துபோய் விடுகிறார்கள். ஆதலால் அவர்களின் சூழ்ச்சியை வெளிப் படுத்த வேண்டியதாகின்றது என்பது அவர்களது (பொதுவுடமைக்காரர் களது) கருத்து. இந்த வேலையைச் செய்வதில் அரசாங்கத்தாரோடு நேரே விரோ தித்துக் கொண்டாக வேண்டும் என்கின்ற அவசியமில்லை. முதலாளி ஆதிக்கங்கள் ஒழியும்போது அவற்றுள் ஒரு உறுப்பாகிய முதலாளி வர்க்க ஆட்சி ஒழிந்தே தீரும். ஒரு சமயம் அரசாங்கத்தை நேரே தாக்க வேண்டி இருந்தாலும் அது முதலாளித்துவம் தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்கின்ற காரணத்துக்காகவும் ஏகாதிபத்திய தத்துவத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது என் கின்ற காரணத்துக்காகவும், அந்த அளவுக்கு தாக்கவேண்டியதே ஒழிய அது இன்ன தேசத்து ஆட்சி, இன்ன ஜாதி ஆட்சி என்பதற்காக தாக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை.

இந்த விபரங்கள் எல்லாம் தொழிலாளர்கள் அறிந்து அவர்கள் வேலை செய்தாலொழிய தொழிலாளர் துயரம் ஒருநாளும் தீர்ந்துவிடாது.

வெள்ளையர் கையிலிருக்கும் ஆட்சியைப் பிடுங்கி கருப்பர்கள் கையில் கொடுத்துவிடுவதாலும் சாத்தியப்பட்டுவிடாது. இந்தக் கொள்கை யால் வெள்ளை முதலாளிக்கு பதிலாக கருப்பு முதலாளிதான் ஆட்சி செய்யக்கூடிய நிலைமை வந்துவிடும்.

முதலாளித் தன்மையில் கருப்பு முதலாளியைவிட வெள்ளை முத லாளியே மேலானவன். அவனுக்கு அற்புத்தி கிடையாது. எப்படி என்றால் தொழிலாளி பிறவியில் கீழ்ஜாதி என்று கருதமாட்டான். சமமாய் இருக்க உரிமை இல்லை என்று சொல்லமாட்டான். மேலே வேஷ்டி போடக் கூடாது, குழந்தைகளுக்கு கீழ் வேஷ்டி கட்டக்கூடாது என்பதுபோன்ற “வேத” விதிகள் “தர்ம சாஸ்திர” நிபந்தனைகள் வெள்ளையனுக்கு கிடையாது.

ஆகையால் தொழிலாளிகளுக்கு முதலாளி ஆதிக்கம் ஒழிய வேண்டும் என்கின்ற ஒரு நோக்கம்தான் இருக்கவேண்டும்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 13.08.1933

தோழர் பி. சிதம்பரம்

நாகர்கோவில் பிரபல வழக்கறிஞரும், நமது சுயமரியாதை இயக்கத் திற்கோர் தூண் போன்றவரும், நமது மகாநாடுகள் பலவற்றில் தலைமை வகித்து அரிய சொற்பொழிவாற்றியவருமான தோழர் பி. சிதம்பரம் பி.ஏ., பி. எல். அவர்கள் திருவிதாங்கூர் சட்டசபைக்கு வர்த்தகத் தொகுதியில் அபேட்சகராக நின்று போட்டியின்றித் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டதற்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

தோழர் சிதம்பரம் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் புலமைமிக்குடையார், சரித்திர ஆராய்ச்சியில் நிபுணத்துவமுடையார், சட்ட ஆராய்ச்சியில் வல்லுநர், சமய ஆராய்ச்சியில் பேரறிஞர். சமதர்மப் பற்றுடையார். இவர் சட்டசபைக் குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றது, நமது சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு ஓர் பெரும் வெற்றியென்றே கருதுகிறோம். இவர் தேர்தலால் திருவிதாங்கூரில் வருணாச் சிரம ஆதிக்கம் ஒழிந்து எங்கும் சமத்துவமும், சுயமரியாதையும் பொங்கிப் பொலிந்து மக்களெல்லோரும் சாந்தியும், சமாதானமுமுற்று சமதர்ம நெறியை அடைவார்கள் என்று பெரிதும் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

குடி அரசு - செய்தி விளக்கம் - 13.08.1935

மோசம்போனேன்! ஈஸ்வரா!

- ஒரு தொழிலாளி

உலகில் நடைபெற்றுவரும் சகல காரியங்களும் ஈஸ்வரனாகிய உன்னாலேயே நடத்தப்பட்டு வருவதாக நான் நம்பி மதிமோசம் போனேன்! 'அவனன்றி ஓரணுவும்சையாது' என்ற சோம்பேரி வேதாந்தத்தை உண்மையாக நம்பி இந்தக்கதிக்கு ஆளானேன். நான் பிறந்ததிலிருந்து இதுவரை அரை வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு ஆலாய்ப் பறப்பதற்கு, நான் "முன்ஜென்ம" த்தில் செய்த "பாவமே" காரணமென நம்பி என்னை நானே கெடுத்துக் கொண்டேன்! ஒரு சில ஆசாமிகள் மட்டும் நகத்தில் அழுக்குப்படாமல் என் போன்ற ஏழைத் தொழிலாளிகளின் உதவிகொண்டு இன்ப வாழ்வு நடாத்தி வருவதற்கு அவர்கள் "முன்ஜன்மத்தில்" செய்த "பூஜா" பலனே காரணம் என நம்பி நான் முழுமூடனானேன்! "கடவுளை நம்பினவர் கைவிடப்படார்" என்றதை மெய்யென நம்பி எனது தற்போதைய இழிந்த நிலைக்கு ஆளானேன்!

நான் சுகவாழ்வை அடையவேண்டுமானால்-என்போன்ற ஏழைத் தொழிலாளிகள் இன்ப வாழ்க்கையை எய்த வேண்டுமானால் முதலில் ஈஸ்வர நம்பிக்கையிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்வதன் மூலமே அதை அடைய முடியும் என்ற உண்மையை இப்போதே உணரும் பாக்கியத்தை யடைந்தேன். ஆகவே ஏ! "ஈஸ்வரா" இனி நான் மதிமோசம் போக மாட்டேன்! உன் பெயரைக் கூறி அதன் மூலம் சுயநல முதலாளிக் கூட்டங் களும், மன்னர் கூட்டங்களும் இனி என்னை-எனது தொழிலாளர் குழுவை-ஒருக்காலும் ஏமாற்றவிடமாட்டேன்! இது நிச்சயம்! இது உறுதி!! இது சத்தியம்!!!

என்போன்ற ஏழைத்தொழிலாளர்கள் குடிக்கக் கால்வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு வழியின்றியும், வசிக்கக் குடிசையின்றியும், கட்டத் துணியுமின்றியும் கஷ்டப்பட்டு வந்திருப்பதற்கு-வருவதற்கு முக்கிய காரணம் நீயே என்பது பளிச்சென எனக்கு புலனாகிவிட்டது! எனவே எங்கள் கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு ஆதிமூலமாயிருந்து வரும் உன்னை ஒழிக்க நான் முன்வந்து விட்டேன்! உன்னை நினைக்க நினைக்க என்நெஞ்சு

பகீரென்கிறது! ஓ! பணக்காரர்களின் பந்துவே! உன் ஜம்பம் இனி என்னிடத் தில் செல்லாது.

உன்னாலேயே நான் இந்த இழி நிலைக்கு ஆளானேன் என்பதை இப்போது உணர்ந்துகொண்டு விட்டேனாதலால், நான் முக்கால்வாசி விடுதலையை அடைந்துவிட்டேனென்பது மிகையாகாது. ஆம்! இனி முதலாளிகள், அரசர்கள் என்ற சுயநலக்காரர்களிடத்திலிருந்து வெகு சுலபமாக நான் விடுதலையடைந்து விடுவேன்! உனது பேராலேயே சுயநலக் கூட்டத்தார் எங்களை ஏமாற்றி வந்திருக்கிறார்கள் ளாதலால் இப்போது உனது பேர் எங்களிடம் செல்லுபடியாகப் போவதில்லையாதலால் இனி முதலாளிகள் பாடு அந்தரத்தில் தான் தொங்கப்போகிறது. உன்னையே நாங்கள் சட்டை செய்யாதபோது முதலாளிக்கூட்டத்தார்தான் எம்மாத்திரம்?

நான் எனது ஐம்பது வருட அனுபவத்தில் நடந்திருப்பவற்றில் இரண்டொரு விஷயங்களைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். எனது ஏழாவது வயதில் பீடித் தொழிற்சாலையில் மாதம் ஒரு ரூபாய் சம்பளத்திலமர்ந்தேன். எனது பெற்றோர் பரம்பரை ஏழைகளாதலால் நான் அரைவயிற்று கஞ்சிக்கும் வழியின்றி வாழ்ந்தேன். பதினைந்து வயதுவரையில் பீடித் தொழிற்சாலையில் ஏழு ரூபாய் சம்பளம் பெற்று வந்தேன். அதன்பின் பஞ்சாலையில் 11 ரூபாய் வேலையில் அமர்ந்தேன். 25 வயதுவரையில் அதே வேலையிலிருந்து வந்தேன். எனது பெற்றோர்கள் வேலை செய்யச் சக்தியில்லாத வர்களாக ஆகிவிடவே, குடும்பப் பாரம் என் தலையிலேயே வந்து விழுந்தது. நான் பட்ட பாடு ஒருநாய்கூடப் பட்டிராது! பதினொரு ரூபாயை கொண்டு எப்படி ஜீவிப்பது! நான் தினந்தோறும் அமுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக இருந்து வந்தபோதெல்லாம் எனது பெற்றோர் “நீ ஏன் வருந்துகிறாய்! கடவுள் நமக்குக் கொடுத்து வைத்தது இவ்வளவுதான், இதைக் கொண்டு நாம் திருப்தியடைய வேண்டியது தான்! வீணாக வருத்தப் படாதே” என்பார்கள். எனக்கு இந்தச் சமாதானம் முதலில் சரியானது போலத்தோன்றிவந்ததானாலும் நாளாக ஆக அந்த நம்பிக்கையில் ஆட்டங்கொடுக்கலாயிற்று. கடவுள் சர்வ தயாபரர் என்கிறார்களே எல்லாம் செய்ய வல்லவர் என்கிறார்களே அப்படியிருந்தால் என் போன்றவர்கள் சதா துன்பப்படுவதற்கும், ஒரு சிலர் மட்டும் கேடிமமாக வாழ்ந்துவருவதற்கும் காரணமில்லையே என்ற ஒரு எண்ணம் ஏற்பட லாயிற்று. இதற்கு அவரவர் கர்மபலனே காரணம் எனச் சிலர் கூறினார்கள். இதையும் என்னால் ஒப்புக்கொள்ளமுடியவில்லை, ஏனென்றால் எந்த ஒரு மனிதரையும் முதலில் படைத்தவர் கடவுள் என்று ஒரு கூற்றிருந்து வருவதால், கடவுளாலேயே அப்படிச் செய்யப்பட்டு வருவதாக நான் உணர்ந்தேன். முதலிலேயே கடவுள் ஒவ்வொருவரையும் நல்லவர்களாகப் படைக்காமல் சிலரை ஒருவிதமாகவும், வேறு பலரை மற்றொருவிதமாகவும் படைக்கிறார் என்று நினைக்க இடம் ஏற்படுகிற தல்லவா! அப்படியாயின் கடவுள் சர்வ

தயாபரர் என்று எப்படி நம்பவோ, ஏற்கவோ கூடும்? இந்த எண்ணம் எனக்கு உண்டாகவே பலத்த குழப்பமாக விருந்தது. கடவுள் இருக்கிறார் என்பது உண்மைதானா? அவர் இருந்தால் அவர் தயாபரர் தானா? அப்படி அவர் ஜீவதயாபரராகவிருந்தால் எல்லாரும் சுகமாக வாழும்படி செய்யாமல் ஒரு சிலர்மட்டும் சுகமாக இருக்கவும் பெரும்பாலர் துக்கக் கடலில் ஆழ்ந்திருக்கவும் அவர் செய்வாரா? என்பதைப் போன்ற கேள்விகள் எனக்குள் ளேயே எழுந்து என்னைச் சுயேச்சை சிந்தாக்கிரந்தனாக்கிற்று. ஆகவே கடவுளாவது மண்ணாங்கட்டியாவது என்ற உண்மையை அடையும் பேறு பெற்றேன்!

ஒரு சில சுயநலக் கூட்டத்தார் தாங்கள் மட்டும் சுகமாக வாழவிரும்பி அதற்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட கற்பனையே கடவுள் என்பது நன்றாக விளங்கி விட்டது. ஆகவே அந்தக் கடவுள் நம்பிக்கையிலிருந்து என்று விடுதலை அடைகிறோமோ அன்றே முக்கால் விடுதலையை அடைந்துவிட்டதாகத் திட்டமாகக் கூறலாம்.

கடவுள், கர்மபலன், மறுபிறவி என்ற வெற்று வெடிகளால் நாம் ஏமாற்றப்பட்டு வந்திருக்கிறோம் இவற்றை நாம் உதறித் தள்ளிவிட்டு மேலே நிமிர்ந்து பார்க்க வேண்டும். நாம் சதா ஈன நிலைமையில் உழல்வதன் காரணங் களைக் கண்டு அதன் அஸ்திவாரத்தில் கைவைக்கவேண்டும். அதுதான் கடவுள் என்ற கற்பனையே என்பது நன்கு விளங்கும். நம்மைச் சதா இக் கட்டுகளிலும், கஷ்டங்களிலும், இழி நிலைமையிலுமிருக்கச் செய்து வருவது அந்தக் “கடவுளே” யாகும். அவர் தயாபரராகவிருந்தால் நம்மை இப்படித் துன்புறவும், முதலாளிக்கூட்டம் எப்போதும் இன்புறவும் செய்து வருமா? என்பதை நன்கு யோசித்துப்பாருங்கள்! “முன்ஜென்மத்தால் அவரவர் செய்திருக்கும் செயல்களுக்கேற்ப இப்போது நடக்கின்றன” என்றால் முதலில் எல்லோரையும் படைத்தவர் கடவுளே என்கிற படியால், அப்போதே அதாவது முதலிலேயே ஏன் எல்லாரையும் ஒரே மாதிரியாகப் படைத்திருக்கக்கூடாது என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்!

ஆகவே ஏழைகளை ஏணிகளாக உபயோகித்து அதன் மூலம் சிலர் நகத்தில் அழுக்குப்படாமல் வாழ்ந்து வரச்செய்து வைத்திருக்கும் கடவுள் போன்ற கட்டுப்பாடுகளை உடனே உடைத்தெரியுங்கள். நம்மைக் கண் விழிக்கச் செய்து வரும் சுயமரியாதை இயக்கத்தைப் போற்றி, நமது உண்மையான நன்றியையளித்து அந்த இயக்கத்தில் நாமும் இரண்டறக் கலந்து நம்மைக்கெடுத்து வந்திருக்கும் கடவுள், மதம், முடியரசு என்பவை களை அடியோடு ஒழிக்க ஆண்மையோடு முற்படுங்கள். ஆண்டவன் நம்பிக்கை அடியோடு ஒழிக! புரட்சி ஓங்குக!! பொதுவுடமை வாழ்க!!!

குடி அரசு - கட்டுரை - 13.08.1933

நாகர்கோவிலில் ஈ.வெ. இராமசாமி

முகவுரை

தோழர்களே! தோழர் பி. சிதம்பரம் அவர்கள் எம்.எல்.ஏ. ஸ்தானம் பெற்றதற்காக ஏற்பட்ட பாராட்டு விழவிற்குத் தலைமை வகிப்பது என்பது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியாவேயிருக்கின்றது. இதற்காகவே குற்றாலத்திலிருந்து தேக அசௌக்கியத்தை கவனிக்காமல் வந்திருக்கின்றேன்.

தோழர் சிதம்பரம் அவர்கள் சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு தூண் போன்றவர் அவரது எழுத்துக்களும், அபிப்பிராயங்களும் எனக்கு தீவிரமாய் செல்ல படிகள் போல் உதவின. நமது நாட்டில் உள்ள ஆராய்ச்சி அறிஞர் களில் தோழர் சிதம்பரம் முக்கியமான ஒருவராவார். அவர் இந்த 6, 7 வருஷ காலமாய் இயக்கத்துக்கு செய்துவந்திருக்கும் தொண்டு மிகவும் போற்றக் குரியதாகும். இயக்கத்தின் பேரால் அவர் யாதொரு பயனையும் அடைந்த தில்லை என்பதையும், இயக்கத்தால் அவருக்கு பல கஷ்ட நஷ்டங்கள் ஏற்பட்டதும் எனக்குத் தெரியும். இப்பேர்ப்பட்ட ஒருவரை சுயமரியாதைச் சங்கம் பாராட்ட வேண்டியது கடமையாகும். ஆதலால் தான் நான் இத் தலைமைப் பதவியை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்கவந்தேன் ஆனால் இந்த சமயத்தில் எனது பழய நண்பர் தோழர் சிவதானுப்பிள்ளை M.L.A. அவர்கள் என்னை இத்தலைமைப் பதவிக்கு பிரரேபிக்கும் சடங்கை நடத்து கையில் சடங்குகளில் சொல்லப்படுவது போலவே என்னைப்பற்றி என்னென்னமோ புகழ்ந்து கூறினார். அவைகள் பெரிதும் எனக்கு பொருத்த மற்ற தாததால் எனக்கு திருப்தியைக் கொடுக்கவில்லை என்று சொல்லுவதை தோழர் சிவதானுப்பிள்ளை அவர்கள் மன்னிப்பார்களாக. ஏதோ என் புத்திக்கு சரியென்று பட்டவகையில் நான் சிறிது தொண்டு செய்து வருகிறேன். அது எனது கடமை என்று கருதிச் செய்கிறேன். அதற்கு எவ்வளவு புகழ்ச்சி வேண்டிய தவசியமில்லை. அன்று நான் கொண்ட அனேக அபிப்பிராயங் களுக்கு இன்று நான் மாறுபட்ட அபிப்பிராயமுடையவனாய் இருக்கிறேன். இனி நாளை எவ்வித அபிப்பிராயம் ஏற்படும் என்று எனக்கே தெரியாது. உலகம் மாறிக்கொண்டிருப்பது. மனிதனின் அறிவு சதா நேரமும்

படிப்பிலேயே இருக்கிறது. அப் படிப்புக்குத் தக்க அபிப்பிராயங்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டு தானிருக்கும். இந்நிலையில் தோழர் சிவதானுப்பிள்ளை அவர்களுடைய ஒரு அபிப்பிராயத்துக்கு நான் மாறுபட்டிருப்பதற்கும் அவர் மன்னிப்பாராக. அதாவது எனது தீவிரமான சில அபிப்பிராயங்கள் அபிப்பிராய பேதத்துக்கு இடமானதென்றும் அதைப்பற்றி பேச எவருக்கும் உரிமை இல்லை என்றும் சொன்னார். அதை நான் தாழ்மையுடன் பலமாய் மறுக்கிறேன்.

ஏனெனில் அது எனது கொள்கைக்கு விநோதமானதாகும். ஒருவன் எப்படிப்பட்ட மனிதனாயினும் மனிதத் தன்மைக்கு மேற்பட்டவன் என்று சொல்லப்படுபவனாகிலும் அவனது அபிப்பிராயங்கள் எப்படிப்பட்ட மனிதனாலும் பரிசோதிக்கப்படவும், தர்க்கிக்கப்படவும் தக்கதாகும் என்பதே எனதபிப்பிராயமாகும். யாருடைய அபிப்பிராயத்தையும், எந்த விதமான அபிப்பிராயத்தையும் ஆட்சேபிக்கவும், அடியுடன் மறுத்து எதிர்க்கவும் யாருக்கும் உரிமையுண்டு என்பதும் எனது அபிப்பிராயம். ஆதலால் எனது அபிப்பிராயங்களைப் பற்றி குறைகூறவோ, தர்க்கிக்கவோ, யாரும் தகுதியுடையவர்கள் அல்ல என்று தோழர் சிவதானுப்பிள்ளை அவர்கள் சொன்னதை நான் ஏற்க முடியாமல் இருக்கிறது.

ஒரு விஷயத்தை வேண்டுமானால் நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அதாவது எந்த மனிதனுக்கும் அவனது அபிப்பிராயம் என்னும் பேரால் எதையும் சொல்ல உரிமையுண்டு. அதை தடுப்பது என்பது யோக்கிய மற்ற காரியமாகும். யார் எதைச் சொன்னாலும் சொல்ல அவகாசமளித்த பிறகுதான் அதை மறுத்துப்பேசவேண்டும் என்று பேசிவிட்டு சுயமரியாதைக்காரர் சட்டசபையில் செய்யக்கூடிய வேலை என்பது பற்றி பேசியதாவது:-

ஈ.ம. வும் சட்டசபையும்

சுயமரியாதைக்காரர்கள் சட்ட சபைக்கு போக வேண்டுமென்பது சுயமரியாதை சமதர்மக் கட்சித் திட்டமாகும்.

சட்டசபையில் கட்சித்திட்டத்தை நிறைவேற்றிவைக்க முடியுமா? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். எல்லாம் செய்யாவிட்டாலும் பெரும்பான்மை யான விஷயங்களை சட்ட சபை மூலம் செய்விக்கலாம் என்கின்ற நம்பிக்கை உண்டு. அன்றியும் ஈ.ம.காரர்கள் சட்டசபையைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று ஈ.ம. சமதர்மத்திட்டம் வகுத்திருக்கிறது. இவை யெப்படியிருந்தாலும், ஈ.ம. இயக்கத்தைப் பொருத்த வரையில் அதன் கொள்கைகளைப் பிரசாரம் செய்ய சட்டசபை முதலிய ஸ்தாபனங்களை உபயோகித்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஏனெனில் சட்டசபையில் செய்யவேண்டிய காரியம் இன்னது என்று இப்போதைய சட்டசபை மெம்பர்களுக்கே தெரியாது என்றும், ஓட்டர் களுக்கும் தெரியாதென்றும் நான் கூறுவேன். அன்றி

யும் அதை வெளியில் பிரசாரம் செய்யவும் கூட சில கூட்டத்தார் இடம் கொடுக்காமல் காலித்தனம் செய்து தடுத்து வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட காலிக்கூட்டங்களுடன் போராடிக் கொண்டு பிரசாரம் செய்துகொண்டிருப்பதைவிட சட்டசபையில் பிரசாரம் செய்வது மிகவும் பலனளிக்கக் கூடிய தாய் இருக்கும். சட்டசபை நடவடிக்கைகளில் ஒரு மனிதன் தனது அபிப்பிராயத்தைத் தாராளமாய் வெளியிட இடமுண்டு. பொருமையுடன் கேட்டாக வேண்டும். பத்திரிக்கைக்காரர்கள் அதையோக்கியமான முறையில் (திரித்துக் கூறாமல்) தான் வெளியிட்டாக வேண்டும். சட்டசபை நடவடிக்கை ரிகார்டுகளில் நாணைய மாய் எழுதி வைக்கப்படும். இந்த நிலையுள்ள வரையில் சட்டசபைகள், பிரசாரத்துக்கு ஏற்ற இடமாகும். ஆதலால் அவைகளில் சு.ம.காரர் அமர வேண்டியது அவசியமான காரியம் என்று நான் கருதுகிறேன்.

தவிர சட்டசபையில் பேசவேண்டிய அநேக விஷயங்கள் சு.ம கொள்கைகாரர்களுக்குத் தான் தெரியும். அவர்கள் தான் தைரியமாய்ச் சொல்ல முடியும் என்று முன் சொன்னேன். உதாரணமாக இன்றைய வியாபாரத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். வியாபாரம் என்றால் ஒருவகை திருட்டு என்றும் பலர் செல்வத்தையும், உழைப்பையும் சிலர் அனுபவிப்பது என்பது தான் சு-ம.காரருடைய அருத்தமாகும்.

விவசாயிகளுக்கும், பொது ஜனங்களுக்கும் இடையில் ஒரு தரகர் இருக்கக் கூடாது. அதுபோலவே தொழிலாளிகளுக்கும், பொதுஜனங்களுக்கும் இடையில் தரகர் இருக்கக் கூடாது என்பது சு.ம. காரர்களின் வியாபார சம்மந்தமான கொள்கையாகும். இதைவேறு எந்த மெம்பராவது தைரியமாய் சொல்ல முடியுமா? சு.ம. மெம்பர்கள் தான் சொல்லுவார்கள்.

அதுபோலவே வரி விஷயங்களில் செல்வவான்களை விட்டு விட்டு இப்போது ஏழை மக்களையே துன்புறுத்துகிறோம்.

உதாரணமாக விவசாயத் துறையில் இன்று உள்ள வரித்திட்டமானது அக்கிரமான முறையில் போடப்பட்டு வருகிறது. அதாவது ஒரு ஏக்கர காரனுக்கு என்ன விகிதம் வரிபோடுகின்றோமோ அதே திட்டம் தான் 1000 ஏக்கர்காரனுக்கும் வரிபோடப்படுகின்றது. இதை மாற்றியாக வேண்டும். இன்கம்டாக்ஸ் (வருமான வரியைபோல்) இவ்வளவு ஏக்கர் பூமிக்கு மேல் பட்டவர்களுக்குத் தான் வரி என்றும், அதுவும் இத்தனை இத்தனை ஏக்கர் பூமிக்கு மேல் உள்ளவனுக்கு இன்ன இன்ன வீதம் வரி என்றும் திட்டம் செய்யவேண்டும். அப்படிக்கில்லாததால்தான் சிறு விவசாயக்காரர்கள் நாளுக்கு நாள் நசிந்து பெரும் பெரும் நிலச்சுவான்தாரர்கள், ஜமீன்தாரர்கள் பெருகி வருகிறார்கள். இந்த ஞானம் மற்ற மெம்பர்களிடம் இல்லை, இருந்தாலும் எடுத்துச்சொல்ல தைரியம் இல்லை.

அதுபோலவே கல்வி விஷயத்திலும் பள்ளிக்கூடம் அதிகம் வைக்க வேண்டும் என்பது தான் மற்ற மெம்பர்களுடைய கருத்தேயொழிய எப்படிப்பட்ட படிப்பு யாரைக்கொண்டு படிப்பிப்பது என்பது பற்றிய ஞானமும் மற்ற மெம்பர்களுக்குப் போதாது. முதலாளித் தன்மை ஒழியும் படியான மார்க்கப் படிப்பும், மூடநம்பிக்கை ஒழியும் படியான படிப்பும் படிப்பிக்கச் செய்யப்படும் என்கின்ற விஷயம் அவர்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது. இவை சு.ம. மெம்பர்களால் தான் முடியும். அவர்களுக்குத்தான் தெரியும். ஆகையால் இதுபோன்ற அநேக விஷயங்களை உத்தேசித்தே சு.ம. காரர்கள் சட்ட சபைக்குப்போக சமதர்மத்திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள். அந்தப்படி இங்கு, முதல் முதலாக தோழர் சிதம்பரம் அவர்கள் தெரிந்தெடுத்து அதுவும் போட்டியின்றி தெரிந்தெடுக்கப்பட்டது பற்றி நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

முடிவுரை

தோழர்களே! இன்றைய கொண்டாட்டம் இனிது முடிந்தது. ஆனால் தலைவர் முடிவுரை என்ற விஷயம் நிகழ்ச்சிக் குறிப்பில் பாக்கியிருக்கிறது. முடிவுரையாக இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அது உபன்யாசகர்கள் பேசியதைப்பற்றியே பெரிதும் பேசுகிறேன்.

முதலாவது உபன்யாசகர் தோழர் ராமையா அவர்கள் எலக்ஷன் களில் கைக்கூலி (லஞ்சம்) நடைபெறுவதாகச் சொன்னார். லஞ்சம் என்பது தருமம் என்பது போன்ற சாதாரண பழக்கச் சொல்லாய் வழங்குகிறது. தருமத்தொகை களைவிட லஞ்சத் தொகைகளே அதிகமாக இருந்து வருகிறது. லஞ்சம் கொடுக்கல் வாங்கல்களைப்பற்றி பேசுகிறவர்களும், வருத்தப்படுகின்ற வர்களும் இன்று அநேகமாய் லஞ்சம் கொடுத்து பயன் பெறாமல் ஏமாந்த வர்களும் லஞ்சம் கிடைக்காமல் போனவர்களுமாய்த் தான் இருந்து வருகிறார்கள். நாட்டில் லஞ்சத்துக்கு இழிவு யில்லாமல் போய் விட்டது. காரியசித்திக்கு அதையே முக்கிய சாதனமாய் பெரும்பான்மை மக்கள் கருதியும் பயன்படுத்தியும் வருகிறார்கள். லஞ்சம் கேவலமானது, இழிவானது, பாவமானது என்றெல்லாம் சொல்லி வந்தும், சட்டம், சாஸ்திரம், வேதம் ஆகியவைகளிலும் கண்டிருந்தும், ஏன் இன்று வெகு தாராளமாய் நடைபெற்று வருகின்றது என்கின்ற காரணம் சு.ம. காரனுக்குத் தான் தெரியும். மற்றவனுக்குத் தெரியாது. மற்றவனைக் கேட்டால் “காலம் கெட்டுப் போய் விட்டது, தருமம் அழிந்து விட்டது சர்க்கார் லாய்க்கில்லை” என்று பிதற்று வார்கள். எந்தக் காலத்தில் லஞ்சம் இல்லாததை நாம் பார்த்தோம். எந்த தர்மத்தில் லஞ்சம் இல்லை? எந்த அரசாங்கத்தில் லஞ்சம் இல்லாமல் போய் விடும்? என்று நான் அவர்களையே கேட்கின்றேன். இன்றைய அரசாங்கம் ஒழிந்து ஜனங்கள் கோருகிற “பூரண சுயராஜ்யம்” ஏற்பட்டாலாவது லஞ்சம் ஒழிந்துவிடுமா? என்று கேட்கின்றேன். லஞ்சம் என்பது முதலாளி ஆதிக்கத்தின் (இயற்கை) தர்மமாகும். பணம் உள்ளவன் பணமில்லாதவனுக்கும்,

பணத்தாசை பிடித்தவனுக்கும் கொடுப்பது என்பது தான் லஞ்சமாக இருந்து வருகிறது.

எலக்ஷன்களில் ஓட்டு வேண்டியவர்கள் ஓட்டு உடையவர்களிடத் திலிருந்து வாங்குவதற்குக் கொடுக்கும் விலையை லஞ்சம் என்கின்றோம், இது இன்று இங்கு மாத்திரம் தானா நடைபெறுகின்றது? இந்தியாவெங்கும் நடைபெறுகின்றது. லஞ்சத்தின் மீதே தான் எல்லாத் தேர்தல்களும், தேர்தல் பிரசாரங்களும், மற்ற பிரசாரங்களும் நடந்து வருகின்றது. பணம் இருக்கிற வன் பணம் இல்லாதவனுக்கு எந்தத் காரணத்தைக் கொண்டு கொடுத்தால் தான் என்ன? பணம் இல்லாதவன் பணம் இருக்கிறவனிடம் எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு கேட்டால்தான் என்ன? பணம் உள்ளவனும் பணம் இல்லாதவனும் உலகத்தில் இருக்கும்வரை லஞ்சம் பிச்சை முதலானவைகள் ஒழியவே ஒழியாது. இதுதான் அதன் இயற்கை தர்மமாகும். இயற்கையை உணர்ந்தவர்கள் இன்றைய நிலையில் லஞ்சத்தைக் குறை கூறமாட்டார்கள். நமக்குக் கொடுக்கவும் வாங்கவும் சக்தியும் யோக்கியதை இல்லையே என்று கருதுபவர்கள் தான் லஞ்சத்தைக் குற்றம் சொல்லுவார்கள். உலகில் லஞ்சம் ஒழியவேண்டுமானால் தனி உடமைத் தர்மம் அழிந்து ஒழிந்து பொது உடமை நிலை ஏற்பட்டால்தான் முடியும். அதில்லாதபடி லஞ்சத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்று பேசுவது மனுதர்மம் பேசுவதேயாகும்.

சட்டசபைக்கு நிற்கும் எவரும் போட்டியேற்பட்டால் லஞ்சம் கொடுக்காமல் 100க்கு 99 தேர்தல்களில் முடியவேமுடியாது. புரட்டு, பித்த லாட்டம், அயோக்கியத்தனம் செய்யாமல் முடியவே முடியாது. சிலர் சொல்லுவார்கள் எல்லோருக்கும் ஓட்டு இருந்தால்தான் முடியுமா யென்று கேட்பார்கள். அப்போதும், லஞ்சம் கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும். கொஞ்சம் ஓட்டு இருக்கும்போது சொந்தமுதலில் லஞ்சம்கொடுத்தால் நிரம்ப ஓட்டு இருக்கும் போது சர்க்கார் முதலில் லஞ்சம் கொடுக்கவேண்டும்.

ஒரு கிராமத்துக்கு கோவில் கட்ட பொருள் கொடுக்கவேண்டும். ஒரு கிராமத்துக்கு சாவடி கட்ட பொருள் கொடுக்கவேண்டும். இப்படிப் பலவிதமாய் லஞ்சம் கேட்பார்கள். கொடுத்துத்தானாய் வேண்டிவரும். எங்கள் ஜில்லாவில் ஒரு எலக்ஷன் வீரர் உண்டு. அவர் விவசாயிகளிடம் சென்று வரிகுறைப்பதாய் சத்தியம் செய்வார். உபாத்தியாயர் மணியக்காரர் கணக்குப் பிள்ளை முதலிய உத்தியோகஸ்தர்களிடம் சென்று சம்பளம் உயர்த்திக் கொடுப்பதாய் கற்பூரத்தை அணைத்து சத்தியம்செய்வார். இது ஒன்றிற் கொன்று முரணானதா இல்லையா? பாருங்கள். சம்பளம் குறைத்தால்தான் வரியைக் குறைக்கமுடியும். வரியை உயர்த்தினால் தான் சம்பளம் உயர்த்த முடியும். ஆதலால் புரட்டுப் பித்தலாட்டம் பேசி இரண்டு குற்றம் செய்வதை விட லஞ்சம் கொடுப்பதின் மூலம் ஒரு குற்றம் செய்வது மேலானதாகும். எனவே லஞ்சம் ஒழியவேண்டுமானால் இன்றைய

பொருளாதார நிலைமை அடியோடு மாற்றியாகவேண்டும். இது மற்ற எந்த மெம்பர்களுக்கும் தெரியாது. சு.ம. காரருக்குத்தான் தெரியும்.

சட்டசபை மெம்பர்கள் அரசாங்கம் என்பதை ஜன சமூக நன்மைக்கு ஏற்ற ஒரு ஸ்தாபனமாகவும், அதுவும் ஜனசமூக உண்மை பிரதிநிதித்துவம் கொண்ட பஞ்சாயத்தார்களாகத்தான் கருத வேண்டுமே ஒழிய அதை ஒரு அதிகார ஸ்தாபனமாகவோ, யோக்கிய பதவி வகிக்கும் ஸ்தாபனமாகவோ கருதக்கூடாது. நம் நாட்டு அரசாங்கங்களின் நிலைமை என்ன என்று பார்ப்போமானால் அரசனுக்காகவும், அதிகாரிகளுக்காகவும்தான் பிரஜை களும், பிரஜைகளின் உழைப்புகளும், செல்வங்களும் இருப்பதாய் இருக் கின்றதே ஒழிய ஜனங்களின் செளக்கியத்துக்கும், கவலையற்ற தன்மைக்கும், திருப்திக்கும் அரசாங்கமும், அதிகாரிகளும் இருப்பதாய் சொல்லவே முடியாது. அரசர்களுடையவும், அதிகாரிகளுடையவும் சம்பளங்களை ஒரு மனிதனுடைய சராசரி வரும்படிக்கு சமமாய் கொண்டு வரப்படாத அரச னும், அதிகாரமும் ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத் தலைவனுக்கும்; கொள்ளைக் கூட்டத்திற்குமே ஒப்பிடப்படுவார்கள்.

“ஒரு மனிதனுக்கு மாதம் 4000, 5000, 10000 ரூபாய் வீதம் சம்பளம் கொடுக்காவிட்டால் அந்த உத்தியோகத்தை அவன் சரியாய் பார்க்க மாட்டான் லஞ்சம் வாங்காமல் இருக்கமாட்டான் பாரபட்சமில்லாமல் இருக்க மாட்டான்” என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் அந்த உத்தியோகங்கள் பார்ப்பவர்கள் பரம அயோக்கியர்களென்றும், அவர்களை யோக்கியர்களாக இருக்கச் செய்வதற்கு இந்தப்படி லஞ்சம் கொடுக்கப்படுகிறது என்றுதானே பொருளாகின்றது. ஆகவே அந்த அயோக்கியர்களின் அயோக்கியத்தனம் 5000, 10000 தான் பெரும் என்றும் அதற்குமேல் பெறாதென்றும் நாம் எப்படி நிர்ணயிக்க முடியும். ஏன், மேலும் 5000, 10000 பெறாது அவர்கள் ஏன் ஆசைப்பட மாட்டார்கள். அதற்கு என்ன அளவு கருவி இருக்கின்றது? என்று யோசித்துப்பாருங்கள். ஆகவே யோக்கியமான ஆட்சியினால் ஜனங்களின் ஆட்சியினால் சம்பளங்களின் கொள்ளையையும் லஞ்சத் தையும் ஒழிக்கவேண்டும். இவைகளையெல்லாம்தான் சு.ம. காரர்கள் செய் வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

குறிப்பு: 13.08.1933 இல் நாகர்கோவில் மினாம்பிக நாடக மண்டபத்தில் சுயமரியாதை இயக்கத் தலைவரான தோழர் பி.சிதம்பரம் அவர்களுக்கு நடைபெற்ற பாராட்டு விழாவில் தலைமையேற்று ஆற்றிய உரை.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 20.08.1933

ஐமீன்தாரல்லாதார் மகாநாட்டில் சொற்பொழிவு

தோழர்களே! மொத்த விஸ்தீரணத்தில் மூன்றிலொரு பாக பரப்புக்கு மேல் ஐமீன் முறை ஆக்கியிருக்கும் இந்த சேலம் ஜில்லாவில் முதல் முதலாக இன்று இங்கு ஐமீன்தாரல்லாதார் மகாநாடு ஒன்று கூட்டப்பட்ட தானது எனக்கு மிகுதியும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பதாகும்.

நாம் உலக பொதுஜனங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய வேலைகளின் முக்கியத்துவம் எல்லாம் இம்மாதிரியாக பல அல்லாதார்கள் மகாநாடுகள் கூட்டி அவர்களது ஆதிக்கங்களையும், தன்மைகளையும் ஒழிப்பதில் தான் பெரிதும் அடங்கியிருக்கின்றது. இன்னும் இதுபோலவே பல மகாநாடுகள் கூட்ட வேண்டியிருக்கிறது. சுயமரியாதை மகாநாடுகள் கூட்டப்படும் இடங்களில் இம்மாதிரி மகாநாடுகள் அடிக்கடி கூட்டப்படுமென்று எதிர்பார்க்கிறேன். உதாரணமாக லேவாதேவிக்கார்கள் அல்லாதார் மகாநாடு, முதலாளிகள் அல்லாதார் மாநாடு, தொழிற்சாலை சொந்தக்காரர்கள் அல்லாதார் மகாநாடு, வீடுகளின் சொந்தக் காரர்கள் அல்லாதார் மகாநாடு, நிலச்சுவான்தார் அல்லாதார் மகாநாடு, மேல்ஜாதிக்காரர்கள் அல்லாதார் மகாநாடு, பணக்காரர்கள் அல்லாதார் மகாநாடு என்பது போன்ற பல மகாநாடுகள் கூட்டி இவர்களின் அக்கிரமங்களையும், கொடுமைகளையும், மோசங்களையும் பொது ஜனங்களுக்கு விளக்கிக் காட்டி அவைகளை ஒழிக்கச்செய்ய வேண்டியது நமது கடமையாகும்.

உலகில் எந்த எந்த ஸ்தாபனங்களால், எந்த எந்த தன்மைகளால், எந்த எந்த மனிதக் கூட்டங்களால் மனிதசமூகத்திற்கு இடஞ்சல்களும், சமத்துவத்திற்கும், முற்போக்குகளுக்கும் தடைகளும், சாந்திக்கும் சமாதானத்துக்கும் முட்டுக்கட்டைகளும் இருக்கின்றனவோ அவைகளெல்லாம் அழிந்தொழிந்து என்றும் தலை தூக்காமலும், இல்லாமலும் போகும்படி செய்ய வேண்டியது தான் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் முக்கிய லக்ஷியமாகும்.

மனித சமூகத்துக்கு உள்ள தரித்திரத்திற்குக் காரணம் செல்வவான் களேயாகும். செல்வவான்கள் இல்லாவிட்டால் தரித்திரவான்களே இருக்க

மாட்டார்கள். மேல்வகுப்பார் இல்லாவிட்டால் கீழ்வகுப்பார் இருக்கவே மாட்டார்கள். ஆதலால் தான் இம்மாதிரி அல்லாதவர்கள் மகாநாடு கூட்ட வேண்டுமென்கின்றோம்.

இன்று ஏன் முதன்முதலாக ஐமீன்தார் அல்லாதார் மகாநாடு கூட்டினோமென்றால் இன்றைய உலக ஆதிக்கம் அவர்கள் கையிலேயே இருந்து வருகின்றது. இதற்கு முன் இந்நாட்டு ஆதிக்கம் பார்ப்பனர்கள் கையிலேயே இருந்தது.

அதற்காகவே நமது இயக்கம் பல பார்ப்பனர் அல்லாதார் ஸ்தாபனங்களும், மகாநாடுகளும், வாலிபசங்கங்களும் புதிய முறையில் தோற்றுவித்தும் கூட்டுவித்தும் பார்ப்பனக் கொடுமைகளையும் மோசங்களையும் ஒருவாறு பாமர மக்களுக்கு விளக்குவதில் முனைந்து நின்று வேலைசெய்ததின் பயனால் ஒரு அளவுக்குப் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை ஒழிப்பதில் வெற்றி பெற்றோம். ஆனால் அந்தப் பார்ப்பன ஆதிக்கம் ஒழிந்தது என்கின்ற சந்தோஷத்தை அடைவதற்குள் அதற்குப்பதிலாக அதுபோன்ற கொடுமையும் மோசமுமான ஐமீன்தார் ஆதிக்கம் தலைதூக்கி தாண்டவமாட ஏற்பட்டு விட்டது. முன்பிருந்த கெடுதியும் தொல்லையுமே பார்ப்பன ஆதிக்கம் என்னும் பேரால் இல்லாமல் ஐமீன்தார் ஆதிக்கம் என்னும் பேரால் இருந்து வருகின்றன.

பார்ப்பனர்களைப் போலவே ஐமீன்தார்கள் பிறவியின் காரணமாகவே பரம்பரை உயர்வுள்ளவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளப்படுபவர்கள். பார்ப்பனர்களைப் போலவே ஐமீன்தார்கள் இன்றைய ஆட்சி முறைக்கு தூண்கள் போலவும் இருந்துவருகின்றவர்களாவார்கள். பார்ப்பனர்களைப் போலவே ஐமீன்தார்கள் என்பவர்கள் உலகத்துக்கு வேண்டாதவர்களும், உலக மக்கள் கஷ்டங்களுக் கெல்லாம் காரணமாயிருப்பவர்களுமாவார்கள்.

இந்த ஐமீன்தார்கள் எப்படி ஏற்பட்டார்கள்? எப்படியிருந்து வருகின்றார்கள்? இவர்களது செல்வமும், மேன்மையும் எதற்குப் பயன்படுகின்றன? என்பவைகளை யோசித்துப்பார்த்தால் இவர்கள் உலகுக்கு வேண்டாதவர்கள் என்பதும், ஒழிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்பதும் நன்றாய் விளங்கும்.

இன்றைய தினம் சாதாரணமாய் ஐமீன்தார்கள் என்றால் என்ன? என்று பார்ப்போமானால் ஒரு விஸ்தீரணமுள்ள பிரதேசத்தை சொந்தமாக உடையவர்கள் என்றும், அந்த விஸ்தீரணத்திலுள்ள பூமிகளுக்கு உள்ள வரி (கிஸ்தி) இந்த ஐமீன்தார்களுக்கே சேர்ந்தது என்றும் அதில் ஏதோ ஒரு பாகம் சர்க்காருக்குச் செலுத்தி விட்டு பாக்கியை தாங்களே அனுபவிப்பவர்கள் என்றும் தான் அருத்தமாய் இருந்து வருகின்றது.

பொதுவாக பூமிகளுக்குக் கிஸ்தி அதாவது நிலவரிகொடுப்பது என்பது எதற்காக வழக்கத்திலிருந்து வருகின்றது என்றால் பயிரிடும் மக்களின் நன்மைக்கும் பத்திரத்திற்குமான காரியங்களைச் செய்யவே பயிரில் ஒரு பங்கு கொடுக்கப் படுவதாகும். அது போலவே சர்க்கார் வாங்கும் நில வரிகளுக்கும் மற்றபடியான வரிகளுக்கும் சரியாகவோ, தப்பாகவோ ஒரு வரவு செலவுத்திட்டம் காட்டி அதன்படி படிப்பு, சுகாதாரம், நீதி, பத்திரம், போக்கு வரவு சாதனம் முதலிய காரியங்களுக்குப் பயன் படுத்தி வருவதாய்ச் சொல்லியும், கணக்கு காட்டியும் வருகிறார்கள். ஆனால் இந்த ஜமீன்தார்களால் குடிகளிடமிருந்து வாங்கும் நில வரிக்கும், வாரத்துக் கும் இது போல் குடி ஜனங்களுக்கு என்ன பிரதிப்பிரயோஜனம் இருந்து வருகின்றது? என்பதை நாம் முக்கியமாய் கவனிக்கவேண்டும். ஜமீன்தார்கள் தங்கள் வரும்படியில் சர்க்காருக்கு ஏதோ ஒரு சிறு பாகம் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லப்படுவதெல்லாம் குடிகளிடமிருந்து வரியை எப்படியாவது வசூலிப்பதற்கும், ஜமீன்தார்கள் என்ன அக்கிரமம் செய்தாலும் குடிகளால் ஜமீன்தார்களுக்கு ஆபத்து இல்லாமல் இருப்பதற்கும் கூலியாகவே ஒழிய மற்றபடி ஜமீன் குடி களுடைய நன்மைக்கு என்பதாக எண்ணங் கொண்டல் என்பதே என தப்பிப்பிராயம். இந்த ஜமீன்தார்களுக்கு இந்தப் பதவி வந்ததற்குக் காரணம் எல்லாம், ஆதியில் அன்னிய சர்க்கார் இத்தேசத்துக்கு வந்த போது அவர்களுக்கு வேண்டிய செளகரியம் செய்து கொடுத்தும், இங்குள்ள எதிர்ப்புகளை அடக்கி ஒடுக்க உதவி செய்ததுமான காட்டிக் கொடுத்த காரியங் களுக்குத்தான் 'சன்மானமாய்' (லஞ்சமாய்) கொடுக்கப் பட்டதேயொழிய வேறில்லை.

இப்படிப்பட்ட இந்த ஜமீன்தார்களின் யோக்கியதையை நான் உங்களுக்கு அதிகமாய் சொல்லிக்காட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர்களுடைய அருங் குணங்களில் எல்லாம் குடிப்பதும், கூத்திமார்கள் வைப்பதும், பந்தய சூது ஆடுவதும் தலை சிறந்த குணங்களாகும். மேலும் இப்பொழுது சிறிது காலமாய் அதாவது பார்ப்பன ஆதிக்கம் ஒடுங்க ஆரம்பித்த பின்பு அரசியல் தேர்தல்களை பணத்தின் மூலம் வியாபார முறையில் நடத்தி வெற்றி பெற்று ஆதிக்கமடைந்து பெருமை அடைவதையும், பணம் சம்பாதிப்பதையும் மற்றொரு அருங்குணமாய் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மற்றபடி இவர்களிடம் என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது? இவர்களால் தேசத்துக்கோ, மனிதசமூகத்துக்கோ என்ன பயன்? என்று பார்த்தால் ஒன்றும் இல்லை என்பது தெற்றென விளங்கும். இன்றைய ஜமீன்முறை நாளடைவில் எல்லா பூமியும் அவர்கள் கைக்கே போய்ச் சேரும்படியானதாகவும், எல்லா அதிகாரமும், பதவியும் அவர்கள் கைக்கே போய்ச் சேரும்படியான மாதிரியிலும் தான் இருந்து வருகின்றது.

ஏனெனில் வரி கொடுக்க முடியாத பூமிகளும், வரிகொடுக்கவும், செலவுக்கும் வரும்படி போதாமல் இருந்துவரும் குடியானவனுடைய பூமிகள் முழுவதும், பணக்காரர்களாயிருக்கின்ற, ஜமீன்தார்களுக்குத் தான் நாளா வட்டத்தில் போய்ச் சேருகின்றதாய் இருக்கிறது. இந்தக் காரணத்தால் தான், ஒவ்வொரு ஜமீன்தார்களுக்கும் லக்ஷக்கணக்கான ஏக்கர் பூமிகள் இருந்து வருகின்றன. இதுபோலவே தேர்தல்களிலும், அது எப்படிப்பட்ட தேர்தலாய் இருந்தாலும், ஜமீன்தார்கள் தாராளமாய் 40000, 50000, ஒரு லட்சம் இரண்டு லட்சம், என்கின்ற கணக்கில் ரூபாய்களை வாரி இறைத்து எலக்ஷன்களில் வெற்றி பெற்றும், மற்றும் வேறு இடங்களில் வெற்றிபெற்றவர்களுக்கு 1000, 5000 என்கின்ற கணக்கில் ரூபாய்களை கொடுத்து அவர்களை தங்கள் அடிமையாக்கியும், சகல பதவிகளையும், அதிகாரங்களையும் சுவாதினப் படுத்திக் கொள்ளவும் முடிகின்றது. இந்த மாதிரி விலை கொடுத்து தங்களின் செல்வத்தின் பயனாயும் செல்வாக்கின் பயனாயும் பெற்ற பதவியும் அதிகாரமும் ஆதிக்கமும் எந்த வழியில் உபயோகப்படுத்தினாலும் கேள்வி கேட்பாடு இல்லாமல் செலாவாணியாகி வருகின்றதைப் பார்த்துக் கின்றோம்.

ஜமீன்தார்களின் நடவடிக்கைகளை நாம் சொல்லித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இன்று யாரும் இல்லை என்றே நினைக்கின்றேன். சில ஜமீன்தார்கள் அவர்கள் எல்லைக்குள்பட்ட விஸ்தீரணத்தில் எந்தப் பெண் ருதுவானாலும் அவர்களே தான் முதலில் சாந்தி முகூர்த்தம் செய்ய வேண்டும் என்கின்ற (எழுதாத) சட்டம் அமுலில் இருந்து வருவது எனக்குத்தெரியும். இதில் ஒன்றும் அதிசயம் இருப்பதாக யாரும் நினைக்க வேண்டியதில்லை. இந்தச் சட்டம் சில மதகுருக்கள்மாருக்கும் இருந்து வருவது எனக்குத்தெரியும். இது தவிர தனது குடிஜனங்களிடம் இருக்கும் நல்லபெண், நல்லமாடு, குதிரை முதலியவைகள் ஜமீன்தார்களுக்கே சொந்தமானது என்கின்ற முறையும் சில இடங்களில் இருந்துவருவது எனக்குத் தெரியும்.

மற்றும் பல ஜமீன்தார்கள் சுகவாசமும், வெளிநாடு சுற்றுப் பிரயாணமும் 100, 200 கணக்கான மனைவிகளும், வைப்பாட்டிகளும், ஆயிரம் இரண்டாயிரக் கணக்கான தாசிகள் விபசாரிகள் ஆகியவர்கள் சம்மந்தமும் வைத்துக் கொண்டிருப்பதுடன் 40, 50, 100, 200 குதிரைகளும் 10, 20, 30 மோட்டார் கார்களும், 10, 20 அய்யர்கள் என்று பெயர்வழங்கும் மாமாக் களையும் உடையவர்களாக இருந்துகொண்டு நெல்லு, மரத்தில் காய்க்கின்றதா? கொடியில் காய்க்கின்றதா? செடியில் காய்க்கின்றதா? என்றுகூட தெரியாதவர்களும் வேஷ்டிகள் செடியில் காய்க்கின்றதா? அல்லது தரையில் நெய்யப்படுகின்றதா? என்று தெரியாதவர்களும் ஏராளமாய் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் வாழ்க்கை நிலையை அவர்களது பள்ளிக்கூட வாழ்வில் இருந்தே கவனித்தால் பெரும்பாலும் ஒவ்வொருவர்களுடைய யோக்கியதையும்

விளங்கும். சாதாரணமாக சென்னை மாகாணத்தை எடுத்துக் கொண்டோ மேயானால் வருஷமொன்றுக்கு ஜமீன்தாரர்களுக்கு குடிகளிடமிருந்து சுமார் இரண்டரைக் கோடி ரூபாய் வரையில் கிஸ்தி (நிலவரி) கிடைக்கின்றது. இதில் அரைக்கோடி ரூபாய் மாத்திரமே இவர்கள் சர்க்காருக்கு செலுத்தி விட்டு பாக்கி இரண்டு கோடி ரூபாய்களை இந்த ஜமீன்தாரர்கள் அனுபவித்து வருகின்றார்கள். இந்த இரண்டு கோடி ரூபாயில் 100 க்கு 90 பாகம் ரூபாய்கள் நான் மேல் குறிப்பிட்ட வழியிலேயே பாழாக்கப்படுகின்றன.*

இந்த நிலவரியானது சென்னை அரசாங்கத்தாருக்கு மாகாணம் பூரா விலும் கிடைக்கும் நிலவரிக்கு 3-ல் ஒருபங்குக்கு மேலான தென்றே சொல்லுவேன். இந்தப்படி விளைவின் பயனாய் உண்டான செல்வம் அதுவும் எத்தனை ஏழைக்குடியானவன், விவசாயக் கூலிக்காரன் ஆகியவர்கள் பெண்டு பிள்ளைகள் சகிதம் தங்கள் சரீரங்களை தினம் 8-மணி முதல் 15-மணி வரையில் வியர்வைப் பிழிந்து சொட்டு சொட்டாய் சேர்த்த ரத்தத்திற்கு சமானமான செல்வத்தை, ஒரு கஷ்டமும், ஒரு விபரமும் அறியாதவர்களும், ஒரு பொருட்டும் இல்லாதவர்களுமான ஜமீன்தாரர்கள் சர்க்காரில் லைசென்சு பெற்ற கொள்ளைக்கூட்டத்தார்கள் போல் இருந்து கொண்டு மக்கள் பதரப்பதர வயிறு வாய் எரிய எரிய கைப்பற்றி பாழாக்குவதென்றால் இப்படிப்பட்ட ஒரு கூட்டம் உலகில் இருக்கவேண்டுமா? என்றும் இவர்கள் தன்மையையும், ஆதிக்கத்தையும் இன்னம் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ஜன சமூகம் சுயமரியாதையை உணர்ந்த-ஜனசமூகமாகுமா? என்பதைப் பற்றியும் யோசித்துப்பார்க்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். சாதாரணமாக ஜமீன் என்கின்ற மேற்கண்ட தன்மை, நாட்டில் அடி யோடு இல்லாமல் இந்த லாபங்களையும் அதாவது இந்த 2 கோடி ரூபாய் களையும் சர்க்காரே நேராய் அடைவதாய் இருந்தால் அதனால் மக்களுக்கு எவ்வளவு பயன் ஏற்படுத்தலாம் என்பதையும் யோசிக்க வேண்டுகிறேன்.

ஆதலால் மேல்ஜாதி, கீழ்ஜாதி முறை கூடாதென்றும், குருக்கள் முறை கூடாதென்றும் எப்படி நாம் பல துறைகளில் வேலை செய்கின்றோமோ அது போலவேதான் ஜமீன்தாரன்-குடிகள் என்கின்ற தன்மையும், முறையும் கூடாதென்று வேலைசெய்ய நாம் கட்டுப்பட்டவர்களாய் இருக்கின்றோம் என்ற இச்சிறு வார்த்தைகளோடு இந்தத்தீர்மானத்தை நான் பிரேரேபிக்கிறேன்.

தீர்மானங்கள்

1. உலக செல்வத்தை ஒரேபக்கம் சேர்க்கும் முறையை ஒழிப்பதற்கும், உலகப் பொருளாதார, சமத்துவத்துக்கும் பாடுபடுகிற மக்கள் அதன் பயனை சரிவர அடையவேண்டும் என்பதற்கும், ஜமீன்தார் முறையானது பெருத்த கெடுதியாகவும், தடையாகவும் இருந்துவருவதால் ஜமீன்தார் தன்மையை அடியோடு ஒழிக்கப் பகுத்தறிவுக்கு ஏற்றவழியிலும், பொருளாதார சமத்துவ

நியாய வழியிலும் சுயமரியாதை இயக்கம் பாடுபடவேண்டுமென்று இம் மகாநாடு தீர்மானிக்கிறது.

பிரேரேபித்தவர்:- ஈ.வெராமசாமி

ஆமோதித்தவர்:-கே.வி.அழகர்சாமி

குறிப்பு:- 20.08.1933 இல் இராசிபுரத்தில் நடைபெற்ற சேலம் ஜில்லா ஜமீன்தாரால்லாதார் மாநாட்டில் மாநாட்டின் முதல் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து அற்றிய உரை.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 27.08.1933

*ஜமீன்கள் பெயர்	ஜமீன்கள் குடிகளிடமிருந்து வசூலிக்கும் வருட மொத்த வரி ரூ	ஜமீன்கள் அரசாங்கத்திற்கு செலுத்தும் வருட வரி ரூ
ரூபர்லாக்கிமிடி	498400	79787
விஜயநகரம்	2016269	494816
பொப்பிலி (முதல் மந்திரி)	621313	83453
ஜெயபுர்	1202018	15988
பிதாபுரம்	597930	262782
தேவகோட்டா	281170	79495
வெங்கடகிரி	1168353	36873
கார்வெட்நகர்	571110	173842
காலாஹாஸ்தி	582550	172982
சிவகங்கை	676937	253451
ராமனாதபுரம்	1169705	292627
எட்டியாபுரம்	296256	77985
மற்ற ஜமீன்கள்	12630585	2636005
மொத்தம் ரூ.	22312598	4991947

சர்க்கார் வரி போக ஜமீன்தார்கள் வருஷா வருஷம் தங்கள் சொந்தத்தில் அனுபவிக்கும் தொகை ரூ. 17320641.

சேலம் மகாநாடுகள்

சேலம் ஜில்லா இரண்டாவது சுயமரியாதை மகாநாடு இம்மாதம் 19, 20-தேதிகளில் ராசிபுரத்தில் நடைபெற்றதின் நடவடிக்கை விபரங்களும், மகாநாட்டுத் தலைவர், வரவேற்புத் தலைவர் முதலியவர்கள் உபன்யாசங்களும், தீர்மானங்களும் மற்றொரு பக்கத்தில் காணலாம்.

சென்ற வருஷம் சேலத்தில் நடந்த முதலாவது ஜில்லா சுயமரியாதை மகாநாட்டிலும், சுமார் 3 வருஷங்களுக்குமுன் ராசிபுரத்தில் நடந்த முதலாவது தாலுக்கா மகாநாட்டிலும் சிலரால் உண்டாக்கப்பட்ட இரண்டொரு அசௌகரியங்களும், இடையூறுகளும் மற்றும் எதிர்ப்பிரசாரங்கள் முதலியவைகளும், இந்த மகாநாட்டில் சிறிதுகூட தலைகாட்டுவதற்கில்லாமல் மறைந்து போனதும் இச் ஜில்லாவாசிகளுடைய பூரண ஒத்துழைப்பையும், ஆதரவையும் தாராள மாய்க் கொண்டிருந்ததல்லாமல் சுமார் 2000 பேர்களுக்கு மேற்பட்ட பிரதிநிதிகள் ஜில்லாவின் எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் விஜயம் செய்து மிகுந்த உற்சாகத்துடன் நடைபெற்றதும் இச் ஜில்லாவில் இந்த இரண்டு வருஷத் திற்குள் பகுத்தறிவு வளர்ச்சியும், சமதர்ம உணர்ச்சியும் மிகத் தாராளமாய் பரவியிருப்பதற்குத் தக்கதோர் சான்றாகும். நிற்க, மற்றொரு விசேஷம் என்ன வென்று பார்ப்போமானால் **ஜமீன்தாரல்லாதார் மகாநாடு** ஒன்று அங்கு கூட்டப் பட்டதேயாகும். இம்மகாநாடு கூட்டப்பட்டதும் அதில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களும் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் முக்கிய நோக்கமென்ன? அதன் கொள்கை என்ன? அதற்காக ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் திட்டங்கள் என்ன? என்பனவைகளை விளக்குவதாகும்.

சுயமரியாதை இயக்கத்தின் லட்சியங்கள், கொள்கைகள் ஆகியவைகளைப் பற்றி, யார் பழித்தபோதிலும், யார் திரித்துக்கூறிய போதிலும், யார் அதை தூஷித்து விஷமப் பிரசாரம் செய்த போதிலும், யார் அதை வெளியில் பரவவொட்டாமல் தடுத்த போதிலும், யார் அதை வெகு சிறு-அற்ப லக்ஷியம் என்று கூறிய போதிலும், யார் அதை காரியத்தில் செய்ய முடியாத ஒரு அசாத்தியமான லக்ஷியம் என்று சொன்ன போதிலும் அவைகளை யெல்லாம் ஒரு சிறிதும் லக்ஷியம் செய்யாமல் தனது முடிவான லக்ஷியத்திற்கு ஏற்றபடி நாளுக்கு நாள் முன்னேறிக் கொண்டே

வந்திருப்பதுடன் அதற்கு ஏற்ற கொள்கைகளையும், திட்டங்களையும் அமைத்துப் பரப்புவதில் தீவிரமாய் சென்று கொண்டிருதான் இருக்கின்றது என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி யாகும்.

சாதாரணமாய் ஒரு லக்ஷியம் கைகூடிற்று அல்லது செல்வாக்கும் பெற்று விட்டது என்று சொல்லப்பட வேண்டுமானால் அந்த லட்சியத்தின் எதிரிகளால் செய்யப்படும் சூழ்ச்சிகள் என்னும் பல தத்துவங்களையும் தடைகளையும் சமாளித்துத் தாண்டியாக வேண்டும்.

அவையாவன:-

1. ஒரு லக்ஷியத்தை அதன் எதிரிகள் ஒழிக்க வேண்டுமானால் அப்படி ஒன்று இருக்கின்றது என்பதை தாங்கள் உணராதவர்கள் போலவும், உணர நேர்ந்தாலும் அதை வெகு அலட்சியமாய் கருதுகின்றவர்கள் போலவும் காட்டிக் கொள்வதன் மூலம் அதை ஒழிக்கப் பார்ப்பது.
2. அந்த லக்ஷியம் மேற்கண்ட அலட்சிய நிலையை தாண்டிவிடுமானால் பிறகு அதை வெகு கடினமாய் வெறுப்பது போல் காட்டுவதன் மூலம் ஒழிக்கப் பார்ப்பது.
3. பிறகு அதை திரித்துக்கூறி விஷமப்பிரசாரம் செய்வதன் மூலம் ஒழிக்கப் பார்ப்பது.
4. பிறகு கலகங்களாலும், கலவரங்களாலும் பிரசாரத்தை தடுப்பதன் மூலம் ஒழிக்கப் பார்ப்பது.
5. இவ்வளவையும் தாண்டி விட்டால் பிறகு அக்கொள்கைகளுக்கு எதிர்ப்பிரசாரம் செய்வதன் மூலம் அதை ஒழிக்கப் பார்ப்பது.

இப்படியாக பல தத்துவங்களையும் (தொல்லைகளையும் துன்பங்களையும், எதிர்ப்புகளையும்) தாண்டி விட்டால்தான் குறைந்த அளவு ஒரு இயக்கம் சொல்வாக்குப் பெற்று விட்டது என்றாகிலும் சொல்லலாம்.

ஆகவே நமது சுயமரியாதை இயக்கம் இந்த தத்துக்களில் எதின் தொல்லைகளுக்கும் ஆளாகாமல் இருந்து தப்பித்துக் கொள்ளாமல், ஒவ்வொன்றிற்கும் ஆளாகி எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் நஷ்டங்கள் அடைந்திருப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அவை ஒவ்வொன்றையும் பற்றி விளக்க முயற்சிப்பது பழைய குப்பைகளைக் கிளறுவதேயாகும்.

எது எப்படி இருந்தபோதிலும் சுயமரியாதை இயக்கம் தோன்றக் காரணமே ஏழை மக்களுடையவும், பாமர மக்களுடையவும் தாழ்த்தப்பட்டு, கொடுமைப்படுத்தப்பட்டு கஷ்டப்படும் மக்களுடையவும் பெரிதும் அவர்

களுடைய நன்மைக்கும், சமத்துவத்துக்கும் என்று இருந்தாலும் இப்போது அது எல்லா மக்களுடைய சமத்துவத்துக்கும் சாந்திக்கும் திருப்திக்கும் கவலையற்ற தன்மைக்குமே பாடுபடவேண்டும் என்கின்ற லக்ஷியத்தைக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த லக்ஷியம் உலகத்துக்கு-மனித சமூகத்துக்குக் கேடானதானாலும், அற்பமானதானாலும் அசாத்தியமானதானாலும் அதை பற்றிய கவலை யில்லாமல் சுயமரியாதை இயக்கமானது தனது கருத்திலேயே கவலை கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு மனிதன் தான் ஒருகாரியத்தைச் சாதித்துவிட்டுப் போக வேண்டும் என்பதற்காக உயிர்வாழவேண்டும் என்கின்ற அவசியத்தைச் சுயமரியாதை இயக்கம் ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை. ஆனால் மற்றென்ன வென்றால் ஒரு மனிதன் உயிர் வாழ்ந்திருப்பதினால் அவ்வுயிர் உள்ள வரையில் காரியம் செய்யவேண்டியது கடமை என்பதற்காக ஒரு காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் சுயமரியாதை இயக்கக்காரர்களின் வாழ்வின் லக்ஷியமாகும். அதாவது:

சுயமரியாதைக்காரர்களின் லக்ஷியம் எல்லாம் அவர்களது வாழ்வு ஒரு நல்காரியத்தில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும். அவர்களது உயிர் (சரீரம் இயங்கும் தன்மை) ஒரு அனாவசியமானதும், அறியாததுமான ஒரு நோய்க்கோ, (அபாய) எதிர்பாராதது சம்பவத்துக்கோ ஆளாகி முடிவடைந்துவிடாமல் ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்வதில் பயன்பட்டு முடிவடைந்துவிடவேண்டும் என்பதைத் தவிர வேறில்லை.

காரியம் நல்லதா? கெட்டதா என்பதற்குச் சுயமரியாதைக்காரர்களின் அளவு கருவியெல்லாம் அவர்களது பகுத்தறிவேயல்லாமல் “ஆண்டவன்” கட்டளையோ, “பெரியோர் வாக்கோ” “ரிஷிகள் மகாத்மாக்கள்” என்பவர்கள் எழுதிவைத்த வேத சாஸ்திர புராண நீதிகளோ அல்ல என்பதும் அவர்களது அபிப்பிராயம்.

ஆதலால் சுயமரியாதைக்காரர்கள் வாழ்வு அவர்களது அறிவுக்குச் சரியென்று பட்டகாரியத்தில் செலவிடப்பட வேண்டியது என்பதைத் தவிர வேறில்லை. சுயமரியாதைக்காரர்கள் மனிதன் செத்துவிட்டானேயானால் (சரீர அசைவு புலன் உணர்ச்சி அடங்கி விடுமேயானால்) பிறகு அவனுக்கு வேறு எவ்வித சம்மந்தமும், தொடர்பும் உலகிலோ வேறெங்கிலுமோ கிடையா தென்பதாக கருதி இருக்கின்றவர்கள். சுருங்கக்கூறில் ஆத்மா என்றோ ஜீவன் என்றோ ஒன்று இருப்பதாகவும் மற்றும் சரீரத்துக்கும், சரீரத்துள்ள உருப்புகள் உருப்புகளின் அமைப்புகள் அமைப்புகளினால் ஏற்படும் செய்கைகள் ஆகியவற்றிற்கு அன்னியதான ஒருவஸ்து இருக்கிறது என்பதாகவும் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. ஆகையால் சரீரம்

இயங்கும் தன்மையில் இருக்கும் போது அத்தன்மைக்கு ஏற்ற காரியங்களைச் சாத்தியப்படுத்தக்கூடிய அளவு, அவ்வளவையும் பிரயோகித்துச் செய்துவிடுவது என்கின்ற முடிவில் இருக்கிறார்கள். ஆதலால் அவர்களுக்கு கடமையைத்தவிர வேறொன்றையும் பற்றிய லக்ஷியமும் கவலையும் இல்லை. இந்நிலையில்தான் மனிதசமூக நன்மைக்கு மாறான காரியங்களை அழிக்கவேண்டும் என்கின்ற தத்துவத்தில் முதலில் ஜமீன்தார்கள் தன்மையும் முறையும் ஒழியவேண்டும் என்பது (முக்கியமானவைகளில்) ஒன்றாகும்.

மனிதசமூக வாழ்வுக்கு ஜமீன்தார்தன்மை ஒரு விஷ ஜந்துக்கு ஒப்பானதாகும். மனிதர்கள் தரித்திரம், பசி முதலிய கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகி சுகவாழ்வு இல்லாமல் அடிமை நிலையில் இருப்பதற்கு இந்த ஜமீன்தார்கள் என்னும் விஷ ஜெந்துக்களே காரணமாகும்.

இந்த ஜமீன் முறையானது உலக வாழ்க்கைக்கு அல்லாது எந்த விதத்தில் அவசியமானது என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. இவர்களால் மனித சமூகத்திற்கு என்ன நன்மை என்பதும் விளங்கவில்லை. பெரும் பெரும் பரப்புள்ள பூமிகளை தங்களுடையது என்று செய்து கொள்ளவும் அவற்றை பெரும் எண்ணிக்கை கொண்ட மக்கள் பாடுபட்டு உழுது பயிர்செய்து பாதுகாத்துத் தானியமாக்கி, ஜமீன்தாரர்களுக்குக் கொடுக்கவும், அவர்கள் “தயவு செய்து” “கருணை வைத்து” விளைவில் ஒரு பாகத்தை பயிரிட்ட குடியானவர்களுக்குக் கொடுப்பதும், அது எந்த விதமான காரியத்துக்கும் பிரதிப் பிரயோஜனமாய் இல்லாமல் வெள்ளாமைக்கு அடுத்த பட்டம் வரும்வரை அந்தக் குடியானவன் செத்துப்போகாமல் உயிர் வைத்து இருந்து மறுபடியும் உழுது பயிர் செய்து தானியமாக்கித் தனது குதிரில் கொண்டு வந்து கொட்டுவதற்காக வேண்டிமாத்திரம் எவ்வளவு அவசியமோ அவர்களுக்குத் ‘தருமம்’ செய்யவுமாயிருக்கிறார்கள்.

மற்றபடி இந்தப்படியாக இவர்களுக்குக் கிடைத்த செல்வத்தில் மற்றொரு சிறு பாகம் சர்க்காருக்கு “தருமம்” செய்கிறார்கள். அதாவது இந்த செல்வத்தில் பாடு பட்டு உழைத்த குடியானவர்கள் பங்கு கேட்காமல் இருக்கவும், இந்த குடியானவர்கள் இந்த ஜமீன்தாரர்களின் அக்கிரமங்களுக்கு எவ்வித பரிகாரமும் தேடாமலிருக்கவும் லஞ்சம் என்று சொல்லுவதற்குப் பதிலாக சர்க்கார் கிஸ்து என்ற சொல்லின் பேரால் ஒரு அளவு கொடுக்கிறார்கள். மற்றபடி ஒவ்வொரு ஜமீன்தாரர்களுக்கும் மீதியாகும் 10 லக்ஷம் 20 லக்ஷக்கணக்கான ரூபாய்கள் என்ன கதி ஆகின்றன என்று பார்த்தால் அதன் உண்மை நன்கு விளங்கும்.

மற்றும் இதுபோலவே இன்னும் இரண்டொரு கூட்டம் உண்டு- அதாவது லேவாதேவிக்காரர்கள், மில் முதலாளிகள் முதலாகியவர்களாவார்கள்.

லேவாதேவி என்பது ஒரு கொடுமையான தொழிலாகும். அதற்கு வேறுபெயர் சொல்லவேண்டுமானால் சட்டப்படி கொடுமைப்படுத்திக் கொள்ளை யடிப்பதேயாகும். ஜமீன் தன்மையின் பயனாய் எப்படி உலக நிலங்கள் எல்லாம் நாளாவட்டத்தில் சிலருக்கே சொந்தமாகிவிடுகின்றதோ அதே போல் லேவாதேவி யென்பதும் உலக செல்வங்களையெல்லாம் சிலருக்கே சொந்தமாக்கும் சூட்சியே யாகும். இவர்களாலும் உலகத்திற்கு யாதொரு பயனும் கிடையாது. கேடே அதிகமாகும்.

மற்றும் மில் (யந்திரசாலை) முதலாளிகள் என்பவர்களும் பாடுப்பட்டு உழைக்கும் மக்கள் பயனை அனுபவித்துக்கொண்டு பெரும்பான்மை மக்களை என்றும் ஏழைகளாக-தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக வைத்திருப்பவர்கள். இந்தக்கூட்டத்தாரும் நாட்டுக்கு அவசியமில்லாதவர்களே யாவார்கள்.

இந்த மூன்று கூட்டமும் ஒரு நாட்டில் இருக்குமானால் அந்த நாட்டுக்கு எப்படிப்பட்ட “சுயராஜ்யம்” “குடியரசு” “குடி ஆட்சி” கிடைத்த போதிலும் அது ஒரு வினாடி கூட ஜனநாயகமாக இருக்க முடியவே முடியாது. ஏனெனில் மேல்கண்ட கூட்டம் எப்பொழுதும் செல்வம் பெருக்கிக்கொண்ட கூட்டமாகவும், மற்ற கூட்டம் என்றும் ஏழைக் கூட்டமாகவும் தான் இருக்கும். ஆகவே செல்வவான்கள் ஏழைகளின் வாக்கை (ஓட்டுகளை) விலைக்கு வாங்கி தாங்களே ஆட்சிக்காரர்களாய் வந்து விடக்கூடும். இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால் சென்னை அரசாங்க நிர்வாகத்தையும் சென்னை மாகாண ஸ்தல ஸ்தாபன நிர்வாகத்தையும் பார்த்தால் நன்றாய் விளங்கும். சென்னை மாகாண முதல் மந்திரி ஒரு ஜமீன்தார், சென்னை (நகர) ஸ்தலஸ்தாபன சபைத் தலைவர் ஒரு லேவாதேவிக்காரர் என்பதும் பிரத்தியட்ச உண்மையாகும். வெளி ஜில்லாக்களிலும் இது போலவேதான் ஒரு பெரிய முதலாளியோ, அல்லது லேவாதேவிக்காரரோ, அல்லது ஜமீன்தாரரோதான் தலைவர்களாய் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் அந்தப் பதவிகளை அடைந்ததற்கு காரணம் எல்லாம் அவர்கள் பண (க்கொழுப்பு) விசேஷமேயொழிய புத்தி (க்கொழுப்பு) விசேஷமல்ல என்பது எந்த மனிதனுக்கும் தெள்ளென விளங்கும் சேதியாகும்.

ஆதலால் இந்தக் கூட்டங்கள்தான் மனிதசமூக நீதிக்கும், சமத்துவத்துக்கும், சகோதரத்துவ உரிமைக்கும் நரையான் போன்றவர்கள் ஆவார்கள். இந்த உண்மைகளை யெல்லாம் உணர்ந்த சேலம் ஜில்லாக்காரர்கள் சுயமரியாதை மகாநாடுடன் ஜமீன்தாரல்லாதார் மகாநாடு கூட்டினது பாராட்டத்தக்கதாகும். இனி அடுத்து கூடும் மகாநாடுகளில் லேவாதேவிக் காரர் அல்லாதார் மகாநாடு முதலியவைகளும் கூட்டி இக்கூட்டத்தார்களை பொதுவாழ்வில் தலைகாட்டாமல் செய்யவேண்டியது சுயமரியாதை இயக்கத்தார்களின் முக்கியக் கடமைகளில் முதன்மையானதென்று

தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். மற்றும் சேலம் ஜில்லா 2 வது சுயமரியாதை மகாநாட்டை நடத்திக்கொடுத்த வேளுக்குரிச்சி மிட்டாதார் தோழர் சோம சுந்திரம் அவர்களையும் தோழர் காவேரி அவர்களையும், தோழர் எஸ். வி. லிங்கம் அவர்களையும், மற்றும் சேலம், ராசிபுரம் வாலிப தோழர்களையும், பெரியோர்களையும் பாராட்டுகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 27.08.1933

“வெடிகுண்டு”

சுயமரியாதை இயக்கக் கொள்கையை ஆதரித்து மதுரையில் ‘வெடிகுண்டு’ என்னும் பத்திரிகை தோன்றி தொண்டாற்றி வருவது யாவரும் அறிந்ததேயாகும். வியாபார முறையை விட்டும், சமயத்திற்கு தகுந்தபடி மாறிக்கொள்வதை விட்டும், தனக்கு என்று ஏதாவது ஒரு கொள்கையும் இல்லாமல் “பரிசுத்தமாய்” இருக்கும் நிலையை விட்டும் நடைபெறும் பத்திரிக்கைகள் நமது நாட்டில் அதாவது பகுத்தறிவற்று பாமரத்தன்மை பூண்டு இருக்கும் ஜனங்கள் மலிந்தநாட்டில், கவலையற்று நடைபெறுவது என்பது மிக மிக கஷ்டமான காரியமாகும். இந்தக் காரணத்தால் இதுசமயம் “வெடிகுண்டு” பத்திரிகை மிக்க நெருக்கடியில் நடைபெறுகிறது என்று நாம் கேள்விப்படுவதில் அதிசயமொன்றுமில்லை. இருந்தபோதிலும் மதுரை சுயமரியாதை சங்கத்துக்கு மிகுதியும் ஆதரவளித்து வருபவரும், முனிசிபல் கௌன்சிலரும் செல்வாக்கும், செல்வமும் பொருந்தியவருமான தோழர் ஆ. அ. ஆறுமுகம் அவர்களது உதவியாலும் ஆதரவாலும் ஒருவாரு நடத்தப் பட்டு வருகிறது என்றாலும் சதா சர்வகாலமும் ஒரு பத்திரிகை ஒருவரின் ஆதரவையும், உதவியையும் கோறி நிற்காமல் தன் காலிலே தைரியமாய் நிற்கவேண்டுமாதலால் சுயமரியாதை இயக்க அன்பர்களும், அபிமானிகளும், அதை ஆதரிப்பது மாத்திரமல்லாமல் அது கிராமங்கள் மூலை முடுக்குகள் தோறும் செல்லும்படியான அளவுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டுமாய் வேண்டுகிறோம்.

குடி அரசு - மதிப்புரை - 27.08.1933

மனிதன் ஒரு ஜீவப்பிராணியே உருப்புகளின் அமைப்புக்குத் தக்கபடியே பகுத்தறிவு

- தோழர் ஈ.வெ.ராமசாமி

உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு ஜீவராசிகளும் தன் தன் சரீரத்தில் பற்றுக் கொண்டவைகளாவே இருந்துவருகின்றன. அந்தச் சரீரப்பற்று என்பது சரீரமானது ஜீவித்திருப்பதற்கு ஆதாரமானது என்கிற தத்துவத்தினாலேயே ஏற்பட்டதாகும். தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயற்சிக்காத ஜீவன் கிடையவே கிடையாதெனலாம். ஆனால் எல்லா ஜீவராசிகளும் என்றைக்காவது ஒரு நாள் ஜீவிப்பற்று செத்தே போகும் என்பது மாத்திரம் அனுபவ சித்தாந்தமாகும்.

உலகிலுள்ள மற்ற எல்லா ஜீவராசிகளைப்போலவே மனிதவர்க்கம் என்னும் ஜீவராசியும் ஒன்றாகும். ஒரு மனிதனும் ஒரு யானையும் ஒரு எறும்பும் ஒருசிறு பேனும் பூதக் கண்ணாடிமூலம் பார்த்தரியத் தக்க அதி நுட்பமான ஒரு கிருமியும் எல்லாம் ஒரே தத்துவத்தைக் கொண்ட ஜீவராசிகளாகும்.

ஆனால் அவை தோற்றத்திலும்-செயலிலும் வேறுபட்டிருக்கலாம். அப்படியானால் “மனிதனுக்கும் கழுதைக்கும் வித்தியாசமில்லையா?” என்று ஒருவர் கேட்கலாம். ஜீவ தத்துவத்தில் வித்தியாசமில்லை என்றுதான் பதில் சொல்லுவேன். ஏதாவது வித்தியாசம் உண்டு என்று சொல்லவேண்டுமானால், ஒரு நாய் ஜீவனுக்கும் ஒரு கழுதை ஜீவனுக்கும் என்னவிதமான வித்தி யாசமோ அந்தவிதமான வித்தியாசந்தான் உண்டு என்று சொல்லலாம். ஆனால் அவ்வித்தியாசம் அளவில் (டீக்கிரியில்) ஜாஸ்தியாகவோ, கம்மியாகவோ இருக்கலாம் என்று தான் கொள்ளவேண்டும்.

இன்னும் பேசப்போனால் தாவரவர்க்கங்களும் ஜீவவர்க்கங்களும் கூட தத்துவத்தில், அதாவது உற்பத்தி தத்துவத்திலும், வாழ்வு தத்துவத்திலும், அழிவு தத்துவத்திலும், ஒரே தத்துவத்தை ஆதாரமாய்க் கொண்டு இருந்து வருகின்றன என்று தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

வித்தின்மூலம் எப்படி மரம் செடிகள் புல்பூண்டுகள் உற்பத்தியாகின்றனவோ, அதுபோல ஆண்-பெண் சேர்க்கையில் விந்து மூலம் ஜீவப் பிராணிகள் உற்பத்தியாகின்றன. வித்தில்லாமல் எப்படி சில தாவர வர்க்கங்கள் உற்பத்தியாகின்றனவோ அதுபோல் தான் ஆண் பெண் சேர்க்கையில்லாமல் பல ஜீவ வர்க்கங்களும் உற்பத்தியாகின்றன.

தாவர வர்க்கங்களில் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமும், மாறுபட்ட சக்தியும் இருப்பதுபோலவே ஜீவவர்க்கத்தினிடமும் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமும், மாறுபட்ட சக்தியும் இருந்துவருகின்றது.

மனித ஜீவவர்க்கத்தினிடமுள்ள சில குணங்கள் எப்படி மற்ற ஜீவராசிகளுக்கு இல்லையோ, அதுபோன்றே மற்ற ஜீவராசிகளுக்கு உள்ள சில குணங்கள் மனித ஜீவ வர்க்கத்திற்கு இல்லாமல் இருப்பதை நாம் பார்க்கின்றோம்.

ஒரு கழுதைக்கும், ஒரு குரங்குக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் கணக்குப் பார்த்து, ஒரு குரங்குக்கும் ஒரு மனிதனுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமானால் பின்கண்ட வித்தியாசத்தின் அளவு அதிகமாய்க் காணமுடியாது.

ஆகவே மனித ஜீவன் ஜீவப்பிராணிகளிலெல்லாம் மேலானதென்றும் -தனிப்பட்டதென்றும் அதற்கு மாத்திரமே சில தனி தத்துவங்களுண்டு என்றும் கருமம், மதம், மேல்லோக வாழ்வு, கடவுள், கடவுள் தண்டனை, மன்னிப்பு, சன்மானம் ஆகியவை சொந்தமென்றும் மனிதனுக்கே சில உயர்ந்த தத்துவங்கள்-கடமைகள் பிரார்த்தனைகள், முதலியவை உண்டென்றும் சொல்லுவதில் ஏதாவது அர்த்தமிருக்க இடமுண்டா? என்று பார்த்தால் இவைவெறும் கற்பனைகளென்றே விளங்கும். மற்றும் “கடவுளுக்கும்” மனிதனுக்கும் இருக்கும் சம்மந்தமும், பொறுப்பும் மற்ற ஜீவராசிகளுக்கு இல்லை என்று சொல்லமுடியுமா? என்பதும் விளங்கும். அதுபோலவே “பாவமும் புண்ணியமும் சொர்க்கமும் கடவுள் பதத்தை”, அடையக்கூடிய தன்மையும் மற்ற ஜீவராசிகளுக்கு இல்லையென்று சொல்லமுடியுமா? என்பதும் விளங்கும்.

ஒரு பூச்சியின் செய்கைக்கு ‘பாவம்’ ‘புண்ணியம்’ உண்டானால் தான் ஒரு மனிதனின் செய்கைக்கும் பாவம் புண்ணியம் உண்டாகமுடியும்.

மனிதனுக்குள்ள பகுத்தறிவு என்பது கடவுளால் தனிப்பட்ட காரியத்துக்காகக் கொடுக்கப்பட்டது என்றால், ஒரு யானைக்குள்ள தும்பிக்கையை யும், ஒரு நாரைக்குள்ள நீண்ட மூக்கையும், ஒரு முள்ளம்பன்றிக்கிருக்கும் செதின் முள்ளுகளையும், தேளுக்குள்ள கொடுக்கையும், பாம்புக்குள்ள விஷத்தையும் போன்றவைகளையெல்லாம் கடவுளால் தனிப்பட்ட

காரியங்களுக்காக கொடுக்கப்பட்டது என்றுதானே சொல்லவேண்டும். ஆதலால் ஒரு யானைக்குத் தும்பிக்கை விசேஷ உறுப்பாகவும் நீண்ட அவயவமாகவும் இருப்பது போலவே மனிதனுக்கு ‘பகுத்தறிவு’ க்குள்ள நரம்புக்கூட்டும் மூளையின் பரிமாண அதாவது அதிக சிந்தனா சக்திக்குள்ள உறுப்புகள் என்பவை விசேஷ உறுப்பாகவோ, விசேஷ சக்தியாகவோ இருக்கின்றதென்பதேயல்லாமல் அதற்கு மாத்திரம் ஒரு தனி விசேஷத்துவம் இல்லை என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

உதாரணமாக ஜீவப்பிராணிகளுடைய இந்திரியங்களின் விசேஷத்தை எடுத்துக் கொள்வோமானால் ஒரு எறும்புக்கு இருக்கும் மூக்கு மோப்பசக்தி ஒரு மனிதனுக்குக் கிடையாது. உதாரணமாக சர்க்கரையோ, பிஸ்கோத்தோ ஒரு பெட்டிக்குள் இருக்குமானால் அதை மனிதனால் மோப்பத்தின் மூலம் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஆனால் ஒரு சிறு எறும்பு கண்டுபிடித்துவிடும். அதுபோலவே பக்ஷிகளின் (கண்) பார்வை சக்தி ஒரு மனிதனுக்குக் கிடையாது. உதாரணமாக சமீப தூரத்தில் இருந்தும் மனிதனுக்குத் தென்படாத ஒரு வஸ்துவானது பூமிக்குமேல் ஒரு மைல் இரண்டு மைல் உயரத்தில் பறக்கும் பக்ஷியின் மிகச்சிறிய கண்களுக்குத் தென்பட்டு அப் பக்ஷியால் அது தூக்கிச் செல்லப்படுகின்றது. மீனுக்கு இருக்கும் நீந்தும் சக்தி மனிதனுக்கு இல்லை. உடம்புக்கு இருக்கும் பிடித்துக்கொள்ளும் அவையவ சக்தி மனிதனுக்கு இல்லை.

இதுபோலவேதான் ஒரு விஷயத்தில் மனிதனுக்குள்ள மூளை அவையத்தின் சக்தி மற்ற ஜந்துக்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லவேண்டும். இந்த வித்தியாசங்களெல்லாம் அமைப்பில் ஜீவனுக்கு ஜீவன் மாறுபட்டிருப்பதுபோன்ற ஒரு வித்தியாசமே தவிர, மனிதனுக்கு மாத்திரம் ஏற்பட்ட ஒரு தனித்தத்துவ உயர்குணம் என்று சொல்லிவிட முடியாது.

“பகுத்தறிவு என்பது மனிதனுக்கு மாத்திரந்தான் உண்டு. அது தனிக் காரியத்திற்காகக் கடவுளால் கொடுக்கப்பட்டது” என்று சொல்லப்படுமானால் பகுத்தறிவு இருக்கின்றது என்கிற காரணத்திற்காக மனிதன் எந்த விதத்தில் மேலான நிலையில் உள்ளவனாய் இருக்கிறான் என்பதையோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். மற்ற “பகுத்தறிவில்லாத” ஜீவனுக்கு உள்ள என்ன “குறைகள்” பகுத்தறிவுள்ள மனிதனிடம் இல்லாமல் இருக்கிறதைக் காண்கின்றோம்?

ஆகாரம், நித்திரை, ஆண் பெண் சேர்க்கை ஆகிய தேவைகளில் மற்ற ஜீவன்களிடமுள்ள தேவைகளே மனிதனிடமும் காணப்படுகின்றன; இன்னும் பேசப்போனால் மற்ற ஜீவன்களைவிட அதிகமாகவும் காணப்படுகின்றன. ஆசை என்கிற ஒரு “கெட்ட” குணம் மற்ற ஜீவன்களைவிட மனித ஜீவனிடம் அதிகமாகவே காணப்படுகின்றது. அதிருப்தி என்கிற “கெட்ட” குணம் மனிதனிடமே அதிகமாய் இருக்கின்றது. கவலை என்கின்ற

“கெட்ட” குணமும் மனிதனுக்கே அதிகமாய் உண்டு. தன் இனத்தை அடிமைப்படுத்தி அதைக் கொடுமைப்படுத்திவாழும் ‘கெட்ட’ குணம் மனிதஜீவனிடத்திலேயே அதிகமாய் இருந்துவருகின்றது. மற்றஜீவன்களுக்கு உள்ளது போன்ற வஞ்சகம் ஏமாற்றம் முதலிய குணங்கள் மனிதனிடத்திலேயே அதிகமாய் இருந்துவருகின்றன. தனக்குத் தெரியாததையும், புரியாததையும் பற்றி நம்புதல், பேசுதல், நம்பச்செய்தல் முதலிய மூடத் தன்மைக்குணம் மனித ஜீவனிடத்திலேயே அதிகமாய் இருந்துவருகின்றது. நம்பிக்கைக்கும், நடவடிக்கைக்கும் சம்மந்தமில்லாத குணம் மனித ஜீவனிடமே இருந்து வருகின்றது. ஒரே விஷயத்தை இரண்டுவிதமாய் நம்பும் சுயபுத்தியற்ற தன்மையும் மனிதனிடமே இருந்து வருகின்றது.

இதுபோன்ற எத்தனையோ கெட்ட குணங்கள் மனிதஜீவன் தனது பகுத்தறிவின் பயனாகவே உடைத்தாயிருக்கின்றது. ஆகையால் பகுத்தறிவின் “மேன்மையால்” மனித ஜீவன் சிறந்தது என்று எப்படி சொல்லிக் கொள்ளமுடியும் என்பதே நமது கேள்வியாகும். மேலும், மேற்கண்ட காரணங்களாலும், மற்றும் பல காரணங்களாலும் மனிதஜீவன்களில் பெரும் பான்மை யானவை மற்ற ஜீவராசிகளைவிட இழிவுத்தன்மையுடையது என்பதும் நமது அபிப்பிராயமாகும். “ஜாதியின்” பேரால் உயர்வு தாழ்வு “மதத்தின்” பேரால் வேற்றுமை உணர்ச்சி, “தேசத்தின்” பேரால் குரோதத் தன்மை முதலான இழிகுணங்கள் மனிதனிடமே அதிகமாய் காண்கிறோம். மற்றும் “கடவுளின்” பேரால் மேல்கீழ்நிலை முதலாகிய அயோக்கியத் தன்மைகள் மனித ஜீவனிடமே உண்டு. பகுத்தறிவின் காரணமாக மனித ஜீவன் உயர்ந்தது என்று சொல்லவேண்டுமானால், மேற்கண்ட கெட்ட-தீய-இழிவான அயோக்கியத் தன்மான குணங்கள் என்பவைகள் எல்லாம் மனிதனிடம் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் மற்ற “பகுத்தறிவில்லா” ஜீவராசிகளைவிட மனிதஜீவன் மூளை விசேஷம் முதலிய அவயவத்தை நன்மைக்காகப் பிரயோகித்துக்கொண்ட ஜீவன் என்று சொல்லப்படும். அஃதில்லாத நிலையில் எவ்விடத்திலும் மனிதஜீவன் மற்ற ஜீவபிராணிகளை விட உயர்ந்ததல்ல என்பதோடு பலவிதத்திலும் தாழ்ந்தது என்றும்சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

“நகரதுதன்”

குடி அரசு - கட்டுரை - 03.09.1933

கயபநாடகக் கடவுள்

- சித்திரபுத்திரன்

தோழர் காந்தியவர்கள் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் கடவுள் கட்டளைப்படி செய்வதாகச் சொல்லி வருவது யாவரும் அறிந்ததாகும். பலர் அதை உண்மையென்று நம்பியும் வருகிறார்கள். ஏன் அந்தப்படி இருக்கக் கூடாது என்று வாதமும் பேசுகிறார்கள். தோழர் காந்தியவர்கள் ஏர்வாடா சிறையில் சென்றவாரம் இருந்தகாலத்தில் ஹரிஜனங்களுக்கு வேலை செய்ய சகல சௌகர்யங்களும் சர்க்கார் தனக்கு அளிக்காவிட்டால் பட்டினிகிடக்க வேண்டுமென்று கடவுள் கட்டளை இட்டதாகச் சொல்லி பட்டினி இருந்தார். சர்க்காரை எந்தவிதமான தனி சுதந்திரமும் கடவுள் கேட்க வேண்டாம் என்று சொன்னார் என்று, வேண்டியதில்லை என்றார். பிறகு ஹரிஜன சேவை செய்ய கடவுள் சொல்லுகின்றார் என்று சொல்லி சில சுதந்திரம் கேட்டார். சர்க்கார் சில சௌகரியங்கள் கொடுத்திருப்பதாகத் தெரிவித்தவுடன் பட்டினியை நிறுத்தும் படி கடவுள் கட்டளையிட்டதின் பிரகாரம் பட்டினியை நிறுத்திவிட்டதாக சர்க்காருக்கு வாக்கு கொடுத்துவிட்டார். பிறகு மாலையில் கடவுள் அந்த வாக்கை நிறைவேற்றமுடியாமல் மறுபடியும் காந்தியாரைப் பட்டினி கிடக்கும்படி செய்ததுமாதிரிமல்லாமல் காந்தியாரை மன்னிப்புக்கேட்கும்படியும் செய்து விட்டார்.

கடவுளின் இந்தமாதிரியான வாக்குத்தவருதலானது அனாவசியமாய் காந்தியார் தலையில் பழிவிழுந்து மன்னிப்பும் கேட்டுக்கொள்ளச் செய்த தென்றால் கடவுளின் யோக்கியப்பொருப்பற்ற தன்மைக்கு வேறு ருஜு வேண்டுமா? எது எப்படியானால்தான் என்ன எவ்வளவு வாக்குத் தவறுதல் கள் ஏற்பட்டால்தான் என்ன யார் எவ்வளவு மன்னிப்புக்கேட்டுக் கொண்டால்தான் என்ன முடிவில் காரியம் கைகூடவேண்டியது தானே புத்தி சாவித்தனமான லட்சியமாகும். ஆதலால் கடவுள் தனது பக்தனாகிய காந்தியாரை விடுதலை செய்விப்பதற்காக என்ன என்ன எல்லாம் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யவேண்டியது தான் கடமையாகும். அதிலும்

“கபட நாடக சூஸ்தரதாரி யாகிய கடவுள்” என்னதான் ஏன்தான் செய்ய மாட்டார். “கடவுள் செயலைப் பற்றிப் பேச எவருக்கும் யோக்கியதையும், உரிமையும் இல்லை” ஆதலால் நாம் இதுபேசியதுகூட அதிகப்பிரசங்கித் தனமென்று இப்பொழுது கருதுவ தால் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 03.09.1933

இந்திய சுதேச சமஸ்தானங்கள்

இவ்வாரம் சிம்லாவில் நடந்த இந்திய சட்ட சபைக்கூட்டத்தில் இந்திய சுதேச சமஸ்தானங்களின் பாதுகாப்புக்காக என்று “இந்தியாவில் அரசர் பெரு மானின் சர்வாதிகாரத்துக்கு உள்பட்ட சமஸ்தானங்களின் பாதுகாப்புச் சட்டம்” என்பதாக ஒரு புதிய சட்டம் அரசாங்கத்தாராலேயே கொண்டுவரப் பட்டிக் கிறது.

இந்தச் சட்டம் இப்போது கொண்டுவருவதற்குள்ள அவசியத்தை இந்திய அரசாங்க ஹோம்மெம்பர் எடுத்துச் சொல்லும்போது “இந்தியாவில் அரசர் பெருமானின் சர்வாதிகாரத்திலுள்ள சமஸ்தானங்களின் நிர்வாகத் தைக் கவிழ்க்கவோ, அச்சமஸ்தானங்கள் விஷயமாய் பிறர் துவேஷங் கொள்ளும் படி செய்யவோ செய்யப்படும் முயற்சிகளைத் தடுக்க இச்சட்டம் செய்யப்படுகின்றது” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

சுதேச சமஸ்தானங்கள் என்பவைகள் பிடிபட்டிஷ் அரசாங்கம் இந்தியாவுக்கு வந்தகாலம் முதல்கொண்டே இருந்து வருபவையாகும். சில அதற்கு முன்பு இருந்தே - இருந்து வருவனவுமாகும். அப்படியிருக்க இத்தனை காலம் பொருத்து இப்பொழுது அவைகளைக் காப்பாற்ற என்ப தாக புதியசட்டம் ஒன்று ஏன் செய்யப்படவேண்டும் என்பதைக் கவனித்தால் அதில் ஏதோ ஒரு இரகசியம் இருக்கவேண்டுமென்பது விளங்காமல் போகாது. இதுபோலவே தான் சுமார் 5, 6 வருஷங்களுக்கு முன்னால் மதத் தலைவர்களைக் காப்பாற்ற என்று ஒரு சட்டம் செய்யப் பட்டது. மதங்களும், மதத் தலைவர்களும் ஏற்பட்டு ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஆகி இருக்கலாம். அப்படியிருக்க 1927ம் வருஷத்தில் மேல்கண்டபடி “மதத் தலைவர்கள் மீது துவேஷம் உண்டாகும்படியோ, ஒரு மதத்தைச் சேர்ந்தவர் களுக்கு மனவருத்தம் உண்டாகும்படியோ செய்யப்படும் காரியங்களைத் தடுக்க” என்பதாக ஒரு சட்டம் செய்து கொண்டார்கள். இது சமஸ்தான ஆதிக்கங்களைக் காப்பது போலவே மத ஆதிக்கத்தைக் காப்பாற்றவே செய்யப்பட்டதாகும். ஆனால் அக்காலத்திலேயே இதைப்பற்றி நாம் மதக் கொள்கைகள் அறிவுக்கும், மனிதனுடைய சுயேச்சைக்கும் விரோதமாய் இருக்குமானால் அதை ஆக்ஷேபிக்கவோ, கண்டிக்கவோ எவருக்கும்

உரிமை இருக்கக்கூடாது என்று சட்டம் செய்வதானது பகுத்தறிவைத் தடுத்து மூடநம்பிக்கையையும், அடிமைத்தனத்தையும் வளரச் செய்வதாகுமென்று சொல்லி பலமாக ஆக்ஷேபித்திருந் தோம். அதுசமயம் இந்தியா முழுவதிலுமே நம்மைத்தவிர வேறுயாரும் இவ்விதமான கொடுங்கோன்மை அடக்குமுறைச் சட்டத்தை ஆக்ஷேபித்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்திய சட்டசபையில் உள்ள எல்லா அங்கத்தினர்களும் அச்சட்டத்தை ஆதரித்தார்கள் என்றாலும் நம் ஆக்ஷேபணையின் பலனாக ஏதோ சில மாறுதல்கள் மாத்திரமே செய்யப்பட்டது.

ஒருவரையொருவர் தூஷித்தால், ஒருவர்மேல் ஒருவருக்குத் துவேஷம் உண்டாகும்படி நடந்துகொண்டால் அதைத் தண்டிக்க ஏற்கனவே சட்டம் இருந்துவந்தும் திடீரென்று “மதத்தலைவர் பாதுகாப்பு” சட்டத்தை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். அந்தப்படி ஒரு சட்டம் செய்யவேண்டுமென்று அந்தக்காலத்தில் சர்க்காருக்கு முதன்முதலில் யோசனை சொன்னவர் ஒரு சென்னை மாகாணத்து தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனரேயாகும். சுயமரியாதை இயக்கத்தின் போக்கைப்பற்றி அநேக பார்ப்பனர்கள் அக் காலத்தில் பத்திரிக்கையில் ஓலமிட்டதைப் பார்த்தே ஒரு சட்ட நிபுணப் பார்ப்பனர் **ரங்கிலாரகூல்** என்ற துண்டுப்பிரசுரத்தை சாக்காக வைத்து இம் மாதிரி யோசனை சொன்னவுடன் அரசாங்கத்தார் இதே சாக்கென்று ஒரு வாரத்தில் சட்டம் கொண்டுவந்து எவ்வித எதிர்ப்புமின்றி நிறைவேற்றிக் கொண்டார்கள்.

போதாக்குறைக்கு இப்பொழுது இந்திய சுதேச சமஸ்தானங்களைப் பற்றி யாரும் அந்த சமஸ்தானங்கள் மீதோ, சமஸ்தானாதிபதிகள் மீதோ துவேஷம் உண்டாகும்படி பேசவும், எழுதவும்கூடாது என்பதாக ஒரு சட்டம்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதை எந்த தேசியவாதிகளும் எதிர்த்து சரியாக ஆக்ஷேபிப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஒரு தேசத்தை, அல்லது ஒரு சமூகத்தை ஒருவர் ஆக்கி புரிவது என்பது அந்த தேசத்துமக்களின் நன்மைக்காகவே ஒழிய ஆக்கி புரிவோரின் நன்மைக்காக அல்லவென்பது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நியாயமாகும். அப்படியிருக்க ஒருவருடைய நன்மைக்காக செய்யப்படும் ஆக்கியில் உள்ள குறைகளைத் திருத்தவோ, மாற்றவோ ஒரு தேச மக்களுக்கோ, ஒரு சமூக மக்களுக்கோ உரிமை இல்லையென்று சொல்வதானால் அந்த ஆக்கியை மனிதத்தன்மை கொண்ட ஆக்கி என்று எப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளமுடியும்? ஒரு ஆட்சியின் குறைகளை, கொடுமைகளை உண்மையாய் உள்ளபடி வன்மையாய் எடுத்துச் சொல்லும்போது குற்றமிருக்கிறவர்கள் மீது அதாவது குறை ஏற்படும்படியான ஆட்சி செலுத்துபவர்கள் மீது யாருக்கும் அதிர்ப்தியோ, வெறுப்போ, துவேஷமோ உண்டாவது இயற்கையேயாகும். அப்படியிருக்க ஒருவர் மீது துவேஷமுண்டாகும்படி ஒருவர் பேசினால் அது குற்றமென்றால் யார் என்ன செய்தாலும்,

எப்படி ஆட்சியை நடத்தினாலும் பேசாமல் சகித்துக்கொண்டு அடங்கி இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் அதன் கருத்தாகும். அனாவசியமாய் பொய்யாய் ஒருவர்மீது துவேஷமுண்டாகும்படி ஒருவர் நடந்து கொண்டால் அதற்கு ஏற்கனவே சட்டமிருந்து வருகின்றது என்பதை மேலே காட்டி இருக்கின்றோம். அது போராது என்று இப்போது தனிச்சட்டம் செய்வதானது யோக்கியமான முறையல்லாமல் அடக்கு முறை மூலம் மக்களை அடக்கி ஆள செளகரியம் செய்து கொள்வதேயல்லாமல் இதை நியாயமென்றோ, நல்ல அரசாட்சி முறை யென்றோ சிறிதும் சொல்லமுடியாது.

இந்தியாவில் உள்ள பெரும்பான்மையான சுதேச சமஸ்தானங்களின் யோக்கியதையானது அனேக விஷயங்களில் பிரிட்டிஷ் இந்திய ஆட்சியை விட அனேக மடங்கு மோசமானதென்று தைரியமாய்ச் சொல்லுவோம். தெளிவாய்ச் சொல்லவேண்டுமானால் அனேக சுதேச சமஸ்தானங்களின் ஆட்சியானது கொள்ளைக் கூட்டத்தாரின் காட்டு ராஜாங்க ஆட்சி போல் நடந்து வருகின்றன.

குடிகளுக்காக குடிகளின் நன்மைக்காக நாம் ஆட்சி செலுத்துகின்றோம் என்கின்ற உணர்ச்சியேயில்லாமலும், உணர்ச்சி ஏற்படுவதற்கே இடமில்லாமலும், அனேக சமஸ்தானங்கள் இருந்துவருகின்றன.

இந்தியாவில் ஏறக்குறைய மூன்றிலொரு பங்கு விஸ்தீரணத்துக்கு மேலாகவே சுதேச சமஸ்தான ஆட்சிகளின் கீழ் இருந்து வருகின்றது. அதாவது இந்தியாவின் மொத்தப்பரப்பு (விஸ்தீரணம்) 17,73000 பதினேழு லட்சத்து எழுபத்துமூவாயிரம் சதுரமைலாகும். இதில் 675000 ஆறுலட்சத்து எழுபத்தி ஐயாயிரம் சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ளதேசம் சுதேச சமஸ்தானங்களின் ஆட்சியின் கீழ் ஆளப்பட்டு வருகின்றது.

சுமார் 80000000 எட்டு கோடி இந்திய ஜனங்கள் அவ்வாட்சியில் இருந்து வருகின்றனர்.

மேல்கண்ட $6\frac{3}{4}$ லட்சம் சதுரமைல் விஸ்தீரணத்தையும், 8கோடி ஜனத்தொகையையும் கொண்டதான பரப்புகள் 562 ராஜ்யங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு அவை 562 சுதேச சமஸ்தானங்களாகி 562 அரசர்களால் ஆளப்பட்டு வருகின்றன. இந்த ராஜ்யங்களில் எல்லாம் பெரியது ஹைதராபாத் ராஜ்ஜியமாகும். இதற்கு விஸ்தீரணம் 82700 சதுரமைல். இதன் ஜனத்தொகை 12500000. இதன் மொத்த ரிவுனியூ வருமானம் 65000000 ஆரரைக்கோடி ரூபாய். இதில் ராஜாவாகிய ஹைதராபாத் நவாப்பு தன் சொந்த செலவிற்கு என்று எடுத்துக் கொள்ளும் தொகை 5000000 அரைக்கோடி ரூபாயாகும். இதுதவிர அந்த நவாப்புக்கு 400 கோடி ரூபாயுள்ள சொந்த சொத்திலிருந்து வரும் வரும்படி வருஷம் ஒன்றுக்கு ஒருகோடி ரூபாயாகும். ஆகவே வருஷம் ஒன்றுக்கு

ஒன்றரைக்கோடி ரூபாயை வரும்படியாக உள்ள ஒருபெரிய முதலாளியால் (பூஷ்வாவால்) ஹைதராபாத் தேசம் ஆளப்பட்டு வருவதாகும்.

மற்ற சமஸ்தானங்களில் சுமார் 40 சமஸ்தானங்கள்தான் வருஷம் 1-க்கு மொத்த ரிவினியூ வருமானம் 10 லட்சரூபாய்க்குமேற்பட்டவைகளாகும். மற்றவைகள் எல்லாம் அதைவிட குறைந்த வரும்படியுடையவைகளேயாகும். சுமார் 400 சமஸ்தானங்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு ரிவினியூ வருமானம் ஒரு லட்ச ரூபாயைவிட குறைந்த வருமானமுடையவையாகும். இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் இவற்றுள் 15 சமஸ்தானங்கள் ஒரு மைல் விஸ்தீரணத்துக்குக்கூட குறைந்த பரப்புள்ளவைகளாகும். மூன்று சமஸ்தானங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் 100 பிரஜைகளைவிடக் குறைவாகயிருக்கின்றார்கள். ஐந்து சமஸ்தானங்களுக்கு ஒவ்வொன்றின் வருஷவரும்படி ரூபாய் 100 வீதம்கூட இல்லாமல் இருக்கிறது.

உதாரணமாக அவாச்சார் (Avachar) என்கின்ற சமஸ்தானம் 1-மைல் விஸ்தீரணம் 32 பிரஜைகளும் 72 ரூபாய் வருஷ ரிவினியூ வருமானமுடைய தேசமாகும்.

இப்படிப்பட்ட ராஜாக்கள் தங்கள் தேச ரிவினியூ வரும்படியில் 12ல் ஒருபாகம் முதல் சரிபகுதி வரையில் தங்கள் சொந்த செலவுகளுக்கு எடுத்துக் கொண்டு மீதியையும் தங்கள் இஷ்டத்திற்கு ஏற்றபடியே பிரஜைகளுக்கென்று செலவழித்துக்கொண்டு இருந்து வருகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு சுதேச சமஸ்தான ராஜாக்களின் யோக்கியதைகளை அதாவது இந்தூர், ஆள்வார், மிஸ்டர் “A” முதலிய ராஜாக்களின் யோக்கியதையை நினைத்துப் பார்த்தோமேயானால் அவர்களது ஆட்சியின் கீழ் மக்கள் குடிகளாய் வாழ்வதைவிட மானம்கெட்ட வாழ்க்கை வேறு ஒன்றும் இல்லை என்றே தோன்றும். உலகில் உள்ள கூடா ஒழுக்கங்கள் எல்லாம் ஒருருவாய்த்திரண்டு வந்தது போன்ற அரசர்கள் எத்தனையோபேர்கள் நமது சுதேச சமஸ்தானங்களில் இருந்துவருகிறார்கள் என்பது யாரும் அறியாததா?

இவர்களில் சில அரசர்கள் தங்கள் பெண்ஜாதிகளுக்கு செலவிடும் அளவில் மூன்றில் நான்கில் ஒருபாகம் தொகைகூட தனது பிரஜைகளின் கல்விக்குச் செலவுசெய்யாதவர்களும் தங்களது மோட்டார்கார்களுக்காகச் செலவு செய்யும் தொகையில் பகுதி அல்லது 3-ல் ஒருபாகம்கூட தனது தேசப்பிரஜைகளின் சுகாதாரம், வைத்தியம் ஆகியவைகளுக்குச் செலவு செய்யாதவர்களுமாய் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு தகுந்த ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. சுதேச சமஸ்தானப்பிரஜைகளுக்கு அவர்கள் தங்கள் தேச வரும்படியில் இத்தனையில் ஒருபாகம்தான் தன்சொந்த செலவுக்கு

எடுத்துக்கொள்ளலாம். இத்தனை பெண்டாட்டிகள் கட்டிக்கொள்ளலாம் என்பதான நிர்ணயமே இல்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

“இந்தியா சக்கிரவர்த்தியின் சர்வாதிகாரத்துக்கு உட்பட்ட சமஸ்தானங்கள்! என்றுவெகு பெருமையாய் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றார்களே ஒழிய அந்த சர்வாதிகாரத்தன்மையை ஒரு சிறிதாவது இந்திய சமஸ்தான அரசர்களின் ஒழுக்கத்துக்கோ, அவர்களது வாழ்கை நிலையின் தன்மைக்கோ குடிகளின் கேஷமத்தைக் கவனிக்க வேண்டிய அவசியத்துக்கோ செலவழித்ததாகச் சொல்லுவதற்கு இடமே காண முடியாமல் இருந்துவருகின்றது. இந்திய சமஸ்தான அரசர்களில் பெரும்பான்மையானவர்களுடைய நடவடிக்கையும், யோக்கியதையும் அரசாங்கமுறையும் பார்த்த ஒருவன் எந்த விதத்தில் அவர்கள் நிலையை வெளியில் எடுத்துச் சொல்லாமல் இருக்கவோ, அவர்களை ஒழிக்க முயற்சி செய்யாமலிருக்கவோ முடியுமென்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. 562 பேர்களில் யாரோ ஒன்று இரண்டு சமஸ்தான அரசர்கள் ஒருசமயம் “யோக்கியர்களாக” இருந்தாலும் இருக்கலாம் அதுவும் “கூரைவீட்டின் மீது இருந்து கொண்டு கொள்ளிக் கட்டையை எடுத்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறானே அவனே எல்லோரிலும் யோக்கியன்” என்று சொல்லுவது போன்ற யோக்கியமாய் இருந்தாலும் இருக்கலாம். இதற்காக அரசர்பெருமானின் சர்வாதிகாரத்துக்கு உட்பட்ட 562 “சமஸ்தான நிர்வாகத்தைப் பற்றி துவேஷங் கொள்ளும்படி யாரும் செய்யக் கூடாது” என்று சட்டம்செய்வது என்றால் லார்ட்வில்லிங்டன்துரை மகனாரின் அடக்குமுறைச் சட்டம் என்பவைகளில்லல்லாம் இதுவே தலைசிறந்த உண்மையான அடக்குமுறைச் சட்டம் என்றே சொல்லவேண்டி இருக்கிறது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் வரிஆள் ஒன்றுக்கு 6 ரூபாய்வீதம் ஆகின்றது என்றால் அனேக சுதேசசமஸ்தானங்களின் வரி ஆள் ஒன்றுக்கு 20 ரூ. வீதம் வசூலாக்கப்படுகின்றது. 1-ஆள் ஒன்றுக்கு 6-ரூபாய் வீதம் வரிவசூலிக்கும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் படிப்புக் காக நபர் ஒன்றுக்கு 8 அணாவீதம் செல விழிக்கப்படுகின்றது என்றால் ஆள் ஒன்றுக்கு 20 ரூ. வீதம் வரி வசூலிக்கப்படும். சில சுதேச சமஸ்தானங்கள் படிப்பு விஷயத்தில் ஆள் ஒன்றுக்கு 6-அணா வீதமும், 3-அணா வீதமும் தான் செலவு செய்கின்றனர். இவர்கள் பெயரை வேண்டுமானாலும் பொதுநலத்தை உத்தேசித்து வெளியிட நமக்கு ஆகேஷபனை யில்லை. ஆதலால் முறையே நவநகர், கட்ச்சு முதலாகிய சமஸ்தானங்களாகும். இதுபோல் இன்னும் பல சமஸ்தானங்கள் இருந்து வருகின்றன.

தவிர இந்திய சுதேச சமஸ்தானத்தில் உள்ள எல்லா ராஜாக்களுமே தங்கள் சொந்தச் செலவுக்கென்று எடுத்துக்கொள்ளும் தொகையானது ஐரோப்பிய அரசர்களும், சக்கிரவர்த்திகளும் எடுத்துக்கொள்ளும் விகிதாசாரத்தை விட 60 பங்கு 70, 100 பங்கு 200, 1000 பங்கு அதிகமாக எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். உதாரணமாக ஐரோப்பா கண்டத்தில் டென்மார்க்

தேசத்து அரசருக்கு இருபத்திமூன்றரைக்கோடி ரூபாய் வரி வருஷவரு மானம். நமதுபிக்கானியர் சமஸ்தான அரசருக்கு வருஷம் 60 லக்ஷம் ரூபாய் வரி வருமானம் ஆனால் டென்மார்க்கு தேச அரசர் வருஷம் 7 லக்ஷம் ரூபாயே தனது சொந்த செலவுக்கு எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். பிக்கானியர் தேசத்து அரசர் வருஷம் பதிமூன்றரை லக்ஷ ரூபாய் தனது சொந்த செலவுக்கு எடுத்துக் கொள்ளுகிறார். இதை விகிதாச்சாரம் பார்த்தால் டென்மார்க்கு அரசர் தனது தேச வருமானத்தில் 350ல் ஒருபாகம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். பிக்கானியர் சமஸ்தான அரசர் தனது தேச வரும்படியில் 4-ல் ஒருபங்கு தனது சொந்தச் செலவுக்கு எடுத்துக்கொள்ளுகிறாரென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

பொதுவாகப் பார்க்கப்போனால் ஐரோப்பிய அரசர்கள் தங்கள் வரும் படிக்கும், தாங்கள், தங்கள் சொந்தச் செலவுக்கும் எடுத்துக்கொள்ளும் தொகைக்கும், இந்திய சமஸ்தான அரசர்கள் வரும்படிக்கும் அவர்கள் தங்கள் சொந்த செலவுகளுக்கு எடுத்துக்கொள்ளும் தொகைக்கும் வித்தியாசத்தையும், மற்ற விஷயங்களையும் கணக்குப் பார்த்தால் இந்த சமஸ்தானங் களையும், சமஸ்தானாதிபதியும் பாதுகாக்கச் சட்டம் வேண்டுமா அல்லது மாற்றவோ, கவிழ்க்கவோ சட்டம் வேண்டுமா என்பது நன்றாய் விளங்கும்.

அதற்காகவே சில புள்ளிவிபரங்கள் கீழே தருகிறோம். இது சர்க்கார் கணக்கேயாகும். அதாவது:-

தனது தேச மொத்தவரும்படியில் இங்கிலாந்து தேச ஜார்ஜ் அரசர் 1600 ல் ஒருபங்கும், பெல்ஜியம் அரசர் 1000 ல் ஒருபங்கும், நார்வே அரசர் 700ல் ஒருபங்கும், நாதர்வேண்ட் அரசர் 600ல் ஒருபங்கும், இட்டாலி அரசர் 500 ல் ஒருபங்கும், ஜப்பான் சக்கிரவர்த்தி 400 ஒருபங்கும் தான் தங்கள் சொந்த செலவுக்கு பெறுகிறார்கள்.

ஆனால் இந்திய சமஸ்தானாதிபதிகளோ என்றால், தங்களது மொத்த ரெவனியூ வரும்படியில் திருவாங்கூர் மஹாராஜா 17-ல் ஒருபாகமும், மைசூர் மகாராஜா 14ல் ஒரு பாகமும், ஹைதராபாத் நவாப் 13ல் ஒருபாகமும் பரோடா மஹாராஜா 12ல் ஒரு பாகமும், காஷ்மீர் மஹாராஜா 5-ல் ஒரு பாகமும், பிக்கானியர் மஹாராஜா 4ல் ஒருபாகமும் இன்னும் சிலர் 3ல் ஒரு பாகமும் சிலர் 2ல் ஒருபாகமும் தங்கள் சொந்த செலவுக்கு எடுத்துக்கொண்டு அக்கிரமமான போகபோக்கியங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். ஆதலால் இந்திய சமஸ்தானாதிபதிகளின் ஆட்சிகளென்பவை ஒரு பக்கா முதலாளித் தன்மை ஆட்சி களென்பதில் யாருக்குமே ஆட்சேபனை இருக்காது. இவர் களுக்கு ஏழை மக்கள் சரீர்த்தால் கஷ்டப்பட்டுவாழும் தொழிலாளி மக்கள் ஆகியவர்களின் வாழ்க்கையைப்பற்றியோ அவர்களது மனிதத் தன்மையைப் பற்றியோ ஒருசிறிது ஞாபகமாவது, கவலையாவது இருக்கவே இருக்காது. இருக்க இடமுல்லை.

இந்த ராஜாக்கள் என்பவர்கள் ஒருவித சுகபோகங்களை அனுபவிக்கவே தோன்றியவர்கள் என்பது அவர்களது பிறப்பும் பதவியும் ஏதோ முன்னெனம் கர்மவசத்தால் புண்ணியத்தால் பூஜாபலத்தால் கிடைத்தது என்பதும் தவிர மற்றபடி அவர்களுக்கு ஆட்சியிலிருக்கும் பொறுப்பு என்ன தங்கள் நடவடிக்கைகள் எப்படியிருக்கவேண்டும் என்பனவாகியவைகள் தெரியவே தெரியாது. இந்த லக்ஷணத்தில் இந்த சுதேச சமஸ்தானாதிபதிகளான ராஜாக்கள் தெய்வ அம்சம் பொருந்தியவர்களென்றும், விஷ்ணு அம்சமே உட்கில் அரசனாய் அவதரிக்கின்றது என்றும் சொல்லப்படுவதோடு ஒவ்வொரு ராஜாங்கமும் ஒவ்வொரு கடவுளுக்குச் சொந்தமான தென்றும், அக்கடவுள்களின் பிரதிநிதிகளாகவோ, தாசர்களாகவோ இருந்து இந்த ராஜ்யங்கள் அரசாளப்படுகின்றன என்றும் சொல்லிக்கொள்ளவும் படுகின்றன.

இந்தப்படியெல்லாம் ஊரார் உழைப்பில் வயிறு வளர்க்கும் சோம்பேரிகூட்டப் பார்ப்பனர்கள் கற்பித்து பிறருக்கும் அந்தப்படி பிரசாரமும் செய்து எப்படிப்பட்ட கொடுங்கோன்மை ஆட்சியிலும் தாங்கள் மாத்திரம் நோகாமல் சரீர்த்தால் எவ்விதபாடும் படாமல் சோம்பேரி வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு அவ்வயோக்கிய அரசர்களுக்கு அடுத்தபடியில் இருந்து ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகிறார்கள்.

நமது தேச பக்தர்களுக்கோ, தேசிய வாதிகளுக்கோ, தேசிய தலைவர்களுக்கோ இவைகளையெல்லாம்பற்றி ஒரு சிறிதுகூட கவலையே கிடையாது. அவர்களுடைய கவலை எல்லாம் “அன்னியன் ஏன் நமது தேசத்தை ஆளுகிறான், வைசிராய்க்கு ஏன் இவ்வளவு சம்பளம், இவ்வளவு அதிகாரமேன்” என்கின்ற பல்லவியும் பேச்சும்தான் தெரியுமெயொழிய வேறு ஒன்றையும் பற்றிய விபரமும் தெரியாது, கவலையே கிடையாது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். தேசிய பத்திரிகைகளோ பெரிதும் இம்மாதிரி ராஜாக்களிடம் பணம் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களையும் அவர்களது நிர்வாகத்தையும் புகழ்ந்து எழுதுவதும், பணம் கொடுக்காதவனை வைவதும் தவிர வேறொரு கவலையுமில்லை.

மேற்கண்ட யோக்கியதை கொண்ட ராஜாக்கள் தங்கள் தங்கள் சமஸ்தானங்களைப் பாழாக்கி அந்நாட்டு மக்களை மிருகங்களாகப் பாவித்து அக்கிரம, அனியாய ஆட்சிபுரிவது உலகம் அறிந்திருந்தும் போறாக்குறைக்கு இந்த “தர்ம ராஜாக்களை” பிரிட்டிஷ் இந்திய ஆட்சியிலும் கொண்டு வந்து கலக்கி அதுவும் எப்படி என்றால் அவர்களைப்பற்றியும் அவர்கள் தேசத்தைப்பற்றியும், அவர்கள் நிர்வாகத்தைப்பற்றியும் பேச நமக்கு எவ்வித அதிகாரமில்லாமலும், நம்ம தேச ஆட்சியின் தலையில் அவர்கள் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு ஆதிக்கம் செலுத்தும்படியாகவும் கொள்கைகொண்ட சமஷ்டி (பிடரல்) ஆட்சியைக் காங்கிரசும், அதன் ஏக

தலைவரான “மகாத்மா” க்களும் ஒப்புக்கொண்டு அதைப்பற்றி ஆக்ஷேபிப்பதில்லை என் கின்ற நிபந்தனையின் மீது வட்டமேஜை மகா நாட்டில் போய் கலந்து கொண்டார்கள் என்றால் தேசியத்தின் அயோக்கியத்தனத்துக்கும், சூட்சிக்கும் வேறு என்ன அத்தாட்சி வேண்டும் என்பது நமக்குத் தோன்றவில்லை.

பழய பழக்க வழக்கங்களையும், மதக்கொள்கைகளையும், வருணாச் சிரமத்தையும் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் வெள்ளைக்கார அரசர்கள் அசார் சமாய் இருந்து விடுவார்கள் என்கின்ற கருத்துக்கொண்டே காங்கிரசுக் காரர்கள் அம்மகாநாட்டுக்குச் சென்றார்கள் என்றும், நமது நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் இந்திய ஆட்சியில் கருப்பு சமஸ்தானாதிபதிகளையும் கொண்டு வந்து கலக்கினதுமான காரியங்கள் செய்தார்கள் என்றும் இந்திய ஏழை மக்கள், தொழிலாளி மக்கள் ஆகியவர்களின் கிளர்ச்சிகள் வலுத்துவிடுமே யானால் அதை அடக்க அதிக சிரமப்பட்டு நாம் ஏன் கெட்டபேரை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று கருதி கருப்பு சமஸ்தானாதிபதிகள் மூலமே அடக்கச் செய்யலாம் என்கின்ற சூழ்ச்சி மீதே பிரிட்டிஷாரும் இந்த தந்திரம் செய்திருக்கிறார்கள் என்றும் தான் நாம் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. எப்படியிருந்தபோதிலும் பிரிட்டிஷ் முதலாளித்தன்மை ஆட்சியும், அவர்களது ஏகாதிபத்திய ஆணவமும் ஒழிவதற்கு முன் இந்த இந்திய சமஸ்தான முதலாளித்தன்மை ஆட்சியும், அவர்களது பொருப்பற்ற கொடுங்கோன்மை கூடா ஒழுக்க ஆட்சியும் அழிந்து மறைந்து ஒழிய வேண்டியது அவசரமும் அவசியமுமான காரியமாகும் என்பதே நமதபிப்பிராயம். அப்படி இருக்க இப்போது அவர்களையும் சமஸ்தானங்களையும் காப்பாற்ற புதிதாக ஒரு சட்டம் செய்வது மிகமிகக் கொடுமையான காரியம் என்றே சொல்லுவதுடன் இச்சட்டம் அச்சமஸ்தானாதிபதிகளை இன்னமும் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள் என்று சொல்லி லைசென்சு அனுமதிச்சீட்டு கொடுத்தது போலவும் ஆகிறது என்பதே நமதபிப்பிராயம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 03.09.1933

சம்பாஷனை வம்பனுக்கும் - கம்பனுக்கும்

- சித்திரபுத்திரன்

வம்பன்:- என்ன அய்யா கம்பரே! அனாவசியமாக வெள்ளைக் காரர்களையெல்லாம் இந்த நாட்டைவிட்டு வெளியில் போங்கள் என்று சொல்லுகின்றீரே! இது நியாயமா?

கம்பன்:- சொன்னால் என்ன அய்யா முழுகிப்போய்விட்டது. அவர்களுக்கு இங்கு என்ன வேலை? அவர்கள் என்ன நம்ம மதமா? ஜாதியா? ஜனமா? போ என்றால் போகவேண்டியதுதானே?

வம்பன்:- அப்படிச் சொல்லிவிடலாமா திடீரென்று. அவர்களும் நம்மைப் போல் மனிதர்கள்தானே, இந்த நாட்டுக்கு அவர்கள் வந்து சுமார் 400, 500 வருஷத்துக்கு மேலாகின்றது. அதுமாத்திரமல்ல இந்த நாட்டு அரசாட்சி பெற்று சுமார் 200 வருஷமாகின்றது. அப்படியிருக்க நீ போ வெளியில் என்று சொல்லுவது நியாயமா?

கம்பன்:- 400, 500 வருஷமாய் விட்டதால் ஒருவனுக்குப் பாத்தியம் வந்துவிடுமா? 200 வருஷம் ஆண்டால் அவனுக்கே என்றைக்கும் நிரந்தரமாகிவிடுமா? ஆயிரம் வருஷம் ஐந்நூறு வருஷம் இருந்த மரஞ்செடிகளை வெட்டித்தள்ளி காடுகளைத் திருத்துவதில்லையா? 4000 வருஷம் 5000 வருஷமாய் இருக்கிற பாறைக் கல்லுகளையெல்லாம் டைனாமெட்டு வைத்து உடைத்து தூளாக்கி அப்புரப்படுத்துவதில்லையா? ஆதலால் வேண்டாம் என்றால் போய்விட வேண்டியதுதானே.

வம்பன்:- வேண்டாம் என்றால் போக வேண்டியதுதானே என்றால் எனக்குப் புரியவில்லை. வேண்டாம் என்பதற்கு ஏதாவது சட்டப்படி நியாயம் சொல்லுகின்றீர்களா? அல்லது கை பலத்தைப் பொறுத்து நியாயம் சொல்லுகின்றீர்களா?

கம்பன்:- சட்டமென்ன? கைபலமென்ன? இந்த இரண்டும் நமக்குக் கிடையாது. நம் இஷ்டம் தான்.

வம்பன்:- அப்படியானால் அந்த இஷ்டத்துக்காவது ஒரு காரணம் வேண்டாமா?

கம்பன்:- காரணம் என்ன? காரணம் அவர்களால் இந்த 200 வருஷ மாய் நமக்கு என்ன பிரயோஜனம் என்ன சாதித்தார்கள்? நமது நாட்டுச் செல்வத்தையெல்லாம் கொள்ளை கொண்டு போகின்றார்கள். அவர்களிடத்தில் நியாயம் என்பதில்லை, கருப்பனுக்கு ஒரு நீதி, வெள்ளையனுக்கு ஒரு நீதி. இது போதாதா? அவர்கள் இந்த தேசத்தை விட்டுப் போக வேண்டிய தற்குக் காரணம்?

வம்பன்:- அவர்கள் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று சொன்னால் போதுமா? (1)இந்த 200 வருஷகாலத்தில் இந்தியா எவ்வளவு நாகரீகம், கல்வி அறிவு பெற்றிருக்கிறது. அவர்கள் வருவதற்கு முன் 100க்கு 99 தற்குறி களாயிருந்தோமே. பார்ப்பான் காலத்தைவிட வெள்ளைக்காரன் காலம் மோசமா? (2) பணம் கொள்ளை அடிக்கிறார்கள் என்றால் யாருடைய பணம்? பாடுபடுபவர்கள் பணத்தை நம்ம பணக்காரனும் கொள்ளை அடித்தான், வெள்ளைக்காரனும் கொள்ளை அடித்தான், பணக்காரன் கொள்ளை அடிக்கும் பணமும், மோட்டார் பெட்ரோல், ரயில், சீப்பு, சோப்பு, டிரஸ், பிராந்தி, உஸ்கி, பெட்டி, பேழை முதலிய சாமான்கள் வாங்கி எல்லாம் வெளி நாட்டுக் குத்தான் அனுப்பிவிடுகிறான். (3) நீதி விஷயத்திலும், இங்கும் பார்ப்பானுக்கு ஒரு நீதி, பறையனுக்கு ஒரு நீதி, ஏழைக்கு ஒரு நீதி, பணக் காரனுக்கு ஒரு நீதி, கோவில், குளம், வீதி, பள்ளிக்கூடத்திலும், மேல் ஜாதிக்கு ஒரு நீதி, கீழ் ஜாதிக்கு ஒரு நீதி, சம்பளத்திலும் ஒருவனுக்கு மாதம் 6000 ரூபாயும், ஒருவனுக்கு மாதம் 6 ரூபாயும், ஒரு ஜாதி பாடுபடவேண்டும், ஒரு ஜாதி சோம்பேரியாய் இருந்து வாழ வேண்டும். இப்படி அநேக வித்தியாசங்கள் அக்கிரமமாய் இருக்கும்போது வெள்ளைக்காரனை மாத்திரம் ஏன் குற்றம் சொல்லுகிறாய்? அவன்போய்விட்டால் இதெல்லாம் திருத்துப்பாடாகி விடுமா?

கம்பன்:- ஆகுதோ இல்லையோ அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. நாங்கள் எப்படியோ எங்களுக்குள் அடியோ உதையோ போட்டுக் கொள்ளுகிறோம். வெள்ளைக்காரன் மாத்திரம் இனி அரை நிமிஷமும் வேண்டாம். அவ்வளவுதான் நம்ம சங்கதி.

வம்பன்:- சரி எப்படியோ நடக்கட்டும் எல்லாருக்கும் ஒத்தது எனக்கும் ஆகட்டும். நானும் வேணுமானால் உன்னுடனேயே சேர்ந்து கொள்ளுகிறேன். ஆனால் ஒரு சேதி.

கம்பன்:- என்ன சேதி?

வம்பன்:- இந்தியாவிலிருந்து கொளம்பு, சிங்கப்பூர், பினாங்கு, செய்கோன், கொச்சின், சைனா முதலிய ஊர்களுக்கு நம்ம ஆள்கள் 10-

லட்சக்கணக்காகப்போய் அந்த தேசங்களை கொள்ளையடித்து கோடிக் கணக்காக ரூபாய்கள் கொண்டு வந்து இங்கு எத்தனையோ பேர் லட்சாதி பதிகளாகவும், கோடஸ்வரர்களாகவும் பிழைக்கிறார்களே! அதுமாத்திரமல்ல இன்னும் வெகுபேர் அந்த தேசங்களில் கொள்ளை அடித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்களே! இதற்கு என்ன செய்கின்றது?

கம்பன்:- செய்வது என்ன? அந்த ஊர்க்காரர்கள் பார்த்துப் போ என்று சொன்னால் போய்விடவேண்டியதுதான்.

வம்பன்:- அப்படியானால் சைக்கோன் அரசாங்கம் இந்திய “வெள்ளைக்காரர்” களாகிய நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார்களுக்கு நோட்டீஸ் கொடுத்துவிட்டதாமே. இனி அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்.

கம்பன்:- செய்வதென்ன இந்த இரண்டு வருஷ சங்கராந்தி நாட்டுக் கோட்டை செட்டியார்கள் மேல் தான் வந்திருக்கின்றது. மரியாதையாய் மூட்டை கட்டிக்கொண்டு இந்தியாவுக்கு திரும்பவேண்டியதுதான்.

வம்பன்:- அப்படியானால் இப்பொழுது தேசியவாதிகள் உள்பட எல்லோரும் சேர்ந்து என்னமோ ஆபத்து வந்துவிட்டதாக இதற்குக் கூச்சல் போடுகிறார்களே அது ஏன்? இதற்கு இந்திய சட்டசபையில் அவசரப் பிரேரேபணை எதற்காக? “போ என்றால் போய்விட வேண்டியதுதானே” “இவர்களால் செய்கோனுக்கு என்ன நன்மை” “செய்கோனை கொள்ளை அடித்து பொருள் திரட்டி இந்தியாவுக்கு கொண்டு வருவது நியாயமா?” என்று செய்கோன்காரர்கள் சொல்வதில் என்ன தப்பு என்ற யோசித்துப் பாருங்கள்.

கம்பன்:- எதற்கும் எதற்கும் ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறீர்? இது உமக்கு ஒரு வெள்ளைக்காரன் சொல்லிக் கொடுத்ததுதானோ? திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு என்று ஒளவை பாடி இருக்கிறாளே திரைகடல் என்றால் இந்தியாவுக்குள் என்றுதான் அருத்தமோ?

வம்பன்:- சரி அப்படியானால் எல்லோருக்கும் எல்லா தேசத்தாருக்கும் இந்த உரிமை உண்டா? இல்லையா?

கம்பன்:- என்ன நியாமய்யா நீர் பேசுகிறது. வெரும்வம்பு பேசுகிறீரே நியாயம் அநியாயம் இல்லையா?

வம்பன்:- சரி அப்படி வாருங்கள் நியாயம் பேசலாம். நியாயம் என்றால் என்ன? கம்பன் சொன்னதா? காளிதாசன் சொன்னதா? ராமன் சொன்னதா? கிருஷ்ணன் சொன்னதா? வள்ளுவன் சொன்னதா? புத்தன் சொன்னதா? கிறிஸ்து சொன்னதா? முஹம்மது சொன்னதா அல்லது காந்தி சொல்வதா?

சங்கராச்சாரி சொல்வதா? சத்தியமூர்த்தி சொல்வதா? மற்றும் யாராரோ சொல்லுவதா? என்பவைகளை நியாயம் என்று வைத்துப் பேசுவதா னால் உலகம் உள்ளவரை நியாயம் பேசித் தீராது.

கம்பன்:- பின்னை என்னதான் பண்ணித் தொலைக்கச் சொல்லுகிறீர்.

வம்பன்:- தங்களுக்குப் புத்தி இருக்கின்றது என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறீர்களா?

கம்பன்:- ஆம் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்.

வம்பன்:- சரி எனக்கு புத்தியிருக்கின்றது என்று ஒப்புக் கொள்ளுகின்றீரா?

கம்பன்:- சரி ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்.

வம்பன்:- அப்படியானால் நாம் இருவருமே நம் புத்தியை-அறிவைக் கொண்டு பேசுவோம். நம் இருவர் புத்திக்குட்பட்டதை நாம் சரி நியாயம் என்று ஒப்புக்கொள்ளுவோம். இதில் ஒன்றும் தடை இல்லையே.

கம்பன்:- தடை இல்லை.

வம்பன்:- முதலாவது மக்களை மதத்தின்பேரில் பிரிக்கலாமா? தேசத்தின்பேரால் பிரிக்கலாமா? ஜாதியின்பேரால் பிரிக்கலாமா? அல்லது பாடுபட்டு உழைக்கும் மக்கள் சோம்பேறிகளாய் இருந்து உழைப்பாளிகளை ஏய்த்து வாழுகின்ற மக்கள் என்று இரண்டுவித வகுப்பாய் பிரிக்கலாமா? என்பதை முதலில் முடிவு செய்வோம். ஆகவே எப்படிப் பிரிக்கின்றது சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.

கம்பன்:- இப்படிச் சொன்னால் எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே.

வம்பன்:- இது உங்களுக்குப் புரியாதல் என்ன? சற்று தயங்குவதாகத் தெரிகின்றது. நியாயம் என்று தோன்றுவதைச் சொல்லவேண்டியதுதானே.

கம்பன்:- நீர்தான் சொல்லுமே.

வம்பன்:- சொல்லுகிறேன் நன்றாய் யோசித்துப்பாரும். என்ன வென்றால் மனிதர்களைப் பிரிக்கவேண்டுமென்றால் இரண்டு வகையாய்த் தான் பிரிக்கலாம்.

கம்பன்:- எப்படி?

வம்பன்:- பாடுபட்டு உழைக்கும் மக்கள் ஒரு வகுப்பு. அப்படிப் பாடுபட்டு உழைக்கும் மக்களின் உழைப்பின் பலனை பல பலவித

வழிகளால் ஏமாற்றி அனுபவிக்கிறவர்கள் ஒரு வகுப்பு ஆக இரண்டு வகுப்பாகத் தான் பிரிக்கலாம்.

கம்பன்:- சரி அப்புறம்.

வம்பன்:- இந்தப்படி ஏமாற்றிவாழும் மக்களைப் பார்த்து நீயும் உன் விகிதாச்சாரம் உழைத்து விகிதாச்சாரம் கூலி எடுத்துக்கொள் என்று சொல்ல வேண்டும்.

கம்பன்:- சரி அப்புறம்.

வம்பன்:- அந்தப்படி நாம் சொல்லுவதை அவர்கள் கேட்கா விட்டால் ஊரைவிட்டு நாட்டைவிட்டு தேசத்தைவிட்டு வெளியில் போகிறாயா இல்லையா? என்று கேட்கவேண்டும்.

கம்பன்:- அவன் போகமாட்டேன் என்றால் என்ன செய்வது.

வம்பன்:- வெள்ளைக்காரன் போகமாட்டேன் என்றால் என்னசெய்ய வேண்டுமென்கிறாயோ அதைச்செய்ய வேண்டியதுதான்.

கம்பன்:- இதில் வெள்ளைக்காரனும் சேர்ந்தவன்தானே.

வம்பன்:- அவர்கள் பாட்டன்கூட சேர்ந்தவனேயாவான்.

கம்பன்:- அப்படியானால் சரி.

குடி அரசு - உரையாடல் - 10.09.1933

கல்யாணக் கஷ்டம்

நமது நாட்டில் சிறப்பாக இந்து சமுகம் என்பதில் கல்யாணம் என்னும் விஷயம் மிகவும் கஷ்டமும், நஷ்டமும் தரத்தக்க காரியமாயிருந்து வருகின்றது. ஆனால் கல்யாணம் செய்கின்றவர்களோ, செய்து கொள்ளுகின்றவர்களோ இந்த கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பற்றி கவனியாதவர்கள் போலவும், இது எவ்வளவு கஷ்டமானாலும் நஷ்டமானாலும் அடைந்துதான் தீரவேண்டும் என்றும், இது சமுக வாழ்க்கைக்கு அவசியமாய் அடைந்துதீர வேண்டிய கஷ்ட நஷ்டமென்றும் கருதுகிறார்கள். இது மாத்திரமல்லாமல் இவ்வளவு கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு உள்ளாகி நடைபெறும் கல்யாணங்கள் நடக்கும் போது ஒருவித சந்தோஷத்தையும், பெருமையையும் கூட அடைகின்றார்கள். இது பழக்கத்தினாலும் வழக்கத்தினாலுமேயாகும்.

கல்யாண காலங்களில் கல்யாணக்காரருக்கு உண்டாகும் கஷ்ட நஷ்டங்களைப் போலவே கல்யாணத்துக்கு வரும் மக்களுக்கும் கஷ்ட நஷ்டம், வேலைக்கேடு முதலிய பல தொல்லைகளும் விளைகின்றன.

100க்கு 90 கல்யாணங்கள் தங்கள் நிலைமையை சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் கௌரவத்தையும், ஐம்பத்தையுமே பிரதானமாகக் கருதி பிரத்தியார் பெருமையாய் பேசிக்கொள்ள வேண்டுமே என்கின்ற காரியத்திற்காகவே, கடன் வாங்கியும், நாணையத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டும், அன்னியருக்கு கஷ்டத்தைக் கொடுத்தும் கல்யாணத்தை நடத்துகிறார்கள். விருந்து, நகை, துணிமணி, ஊர்வலம், பந்தல், ஆடல், பாடல் முதலிய அசௌகரியங்கள் வெறும் பெருமையையும், ஐம்பத்தையும் குறியாகக் கொண்டே நடத்தப்படுகின்றன. எவ்வளவு பணம் செலவு செய்தாலும், எவ்வளவு ஆடம்பரமாய் செய்தாலும் அவையெல்லாம் இரண்டு-மூன்று நாள் தமாஷாக முடிகின்றதே தவிர அடுத்த வாரத்தில் அதை பற்றிய பெருமை ஒன்று மேயில்லை. ஆனால் அந்தக் கல்யாணச் செலவானது பல குடும்பங்களை நாசமாக்கிவிடுகின்றதுடன், பல ஏழைக்குடும்பங்களுக்கும் பெரும்பாரமாகி வெருநாளைக்கு அக்கடன் தொல்லை தீருவதேயில்லை. நம்நாட்டுப் பெண்களுக்கு கல்வி அறிவில்லாததாலும் அடிமை ரத்தம் ஊரிப்போயிருக்கிற படியாலும், அவர்கள் சிறிதாவது கல்யாணச் செலவாலும் கடன்தொல்லை யாலும் ஏற்படுகின்ற பலனை லட்சியம் செய்வதே இல்லை.

நாட்டுக்கோட்டை சமுகத்திலும், பார்ப்பன சமுகத்திலும் கல்யாண சம்மந்தமான செலவும், மெனக்கேடும் சொல்லி முடியாது. இருசமுகமும் சரீரத்தால் சிறிதும் உழைக்காமல் யார் செல்வத்தை அட்டைபோல் உருஞ்சுகின்றவர்களானதால் அவர்களுக்கு இதுசமயம் கஷ்டமில்லாத காரியமாயிருக்கலாம். ஆனால் அவர்களும் சமீப காலத்தில் கஷ்டப்பட்ட போகின்றார்கள் என்பதிலும் மனவேதனை அடையப்போகின்றார்கள் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை.

நிற்க, கல்யாணம் என்றால் ஒரு பெண்ணும், ஒரு ஆணும் சேர்ந்து வாழ்க்கை நடத்தப் போகிறார்கள் என்பதைவிட வேறு எவ்விதக் கருத்தும் அதில் பொதிந்திருக்க அவசியமில்லை. இதற்காக செலவும், மெனக்கேடும், கஷ்டமும் எதற்கு என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. சிக்கனக் கல்யாணம் என்றும், சீர்திருத்தக் கல்யாணம் என்றும் சிலர் செய்கிறார்களானாலும் அது பெரிதும் ஒருவித நாகரீகக் கல்யாணமாய் தான் முடிந்து விடுகின்றதே தவிர, சிக்கனமும் நன்மை உண்டாக்கத்தக்க சீர்திருத்தமும் அவைகளில் அதிகமாய் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அயலூரிலிருந்து பந்துக்கள், சிநேகிதர்கள், அறிமுகமானவர்கள் முதலியவர்களை எதற்காக வரவழைக்க வேண்டும் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. அதற்காக ஒரு விருந்தோ, அல்லது அரை விருந்தோ தான் எதற்காக நடத்த வேண்டும் என்பதும் நமக்கு விளங்கவில்லை.

கல்யாண ஜோடியின் பிற்கால வாழ்க்கையில் சில சட்ட சம்மந்தமான ஆக்ஷேபணைகள் அநேக காரியங்களில் ஏற்படும் என்பதற்காக அதிலிருந்து தப்பி சில சடங்குகளை சாட்சியாக்க செய்யப்படுகின்றன என்று சொல்லப்படுகின்றது. இது அனாவசியமான சமாதானமாகும். ஏனெனில் கல்யாணங்களுக்காக ஒரு சட்டம் இருக்கிறது. அதாவது சிவில் மேரேஜ் ஆக்டு என்பதாகும். அந்தப்படி கல்யாணம் செய்வதற்கு மூன்று ரூபாய் தான் செலவாகும். அதாவது ஜில்லா ரிஜிஸ்ட்ரார் முன்னிலையில் ஆணும் பெண்ணும் சென்று கையெழுத்துப் போட்டு விட்டு வருவதேயாகும். இதற்கு இரண்டு சாட்சிகள் தம்பதிகளைத் தெரியும் என்பதற்காகக் கையெழுத்துப் போட்டால் போதும். இந்தக் கல்யாணமானது மிகவும் கெட்டியானதும் பந்தோபஸ்தானதுமான கல்யாணமாகும். எப்படியெனில் சாதாரண வழக்க கல்யாணமானது எவ்வளவு பணம் செலவு செய்து எவ்வளவு ஆடம்பரமாகச் செய்த போதிலும், விவாகம் வரும்போது இது சட்டப்படி செல்லாது என்றோ, கல்யாணமே செய்து கொள்ளவில்லை என்றோ, வைப்பாட்டியாக வைத்திருந்தேன் என்றோ வாதாடி சாட்சிவிட்டால் சாക്ഷிகளைப் பொருத்துத்தான் தீர்ப்பாகுமே ஒழிய மற்றபடி கல்யாணம் என்று சொன்னதாலேயே செல்லுபடியானதாக ஆகி விடாது. இப்படிப்பட்ட அநேக கல்யாணங்கள் மேல்கண்ட காரணங்கள் சொல்லி ரத்து செய்து கொள்ளப்பட்டும் குறைந்த பிரதிப் பிரயோஜனத்தோடு முடிவடைந்தும் இருக்கிறது. ஆனால் மேல்குறிப்பிட்ட

ரிஜிஸ்டர் கல்யாணம் என்பது எந்த விதத்திலும் மறுக்கக்கூடியதாகாது. அரசாங்கம் உள்ளவரை ஆதாரம் இருந்து வரும்.

அன்றியும் சாதாரண கல்யாணத்தைவிட பத்திரமானதுமாகும். கலபத்தில் ஆணோ, பெண்ணோ மறுமணம் செய்து கொள்ளவும் முடியாது. ஆதலால் ரிஜிஸ்டர் கல்யாணம் என்பது மிக சிக்கனமானதும், சுருக்கமானதும், கெட்டியானதும், பந்தோபஸ்தானதுமாகும். பந்துக்களுக்கும், சிநேகிதர்களுக்கும் விஷயம் தெரியவேண்டுமானால் பத்திரிகைகளில் பிரசுரம் செய்து விட்டு ரிஜிஸ்டர் ஆனதும் துண்டு விளம்பரம் வழங்கி விட்டால் நன்றாய் வெளியாகி விடும். ஆதலால் சிக்கனக் கல்யாணம், சீர்திருத்தக்கல்யாணம் என்பவைகளை நடத்த விரும்புவோர் ரிஜிஸ்டர் மூலம் செய்து விடுவதே சிறந்த காரியமாகும்.

எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் விருந்து போடுவதும், புதுத் துணிகள் வாங்கி விளியோகிப்பதும், கல்யாணத்துக்கு என்று நகைகள் செய்வதும் அனாவசியமும், பெரு நஷ்டமுமான காரியம் என்றே சொல்லுவோம். செலவு செய்ய தகுதி உள்ள பணங்கள் கடன் வாங்காத சொந்தப் பணமாயிருக்குமானால், ரிஜிஸ்டர் செய்வதற்கு முன்பு பெண்ணின் பேரால் ஒரு பாங்கியில் போட்டு பெருகச் செய்து பின்னால் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்கும் அதன் கல்விக்கும் உபயோகித்தால் அது பெருத்த அனுகூலமான காரியமாய் முடியும்.

நமது நாட்டுப் பணக்காரர்கள் கல்யாணத்துக்கு 1000, 10000 ரூபாய்கள் செலவு செய்வார்களே ஒழிய குழந்தை பெற்றால் குழந்தையை சுகாதார விதிப்படியும், பெற்ற தாயுக்கு தொந்திரவு இல்லாமலும் வளர்க்க வழியும் தெரியாது; இஷ்டமும் இருப்பதில்லை.

பிள்ளை வளர்ப்பு விஷயமாய் தாய்மார்கள் கஷ்டப்படுவதை ஹைக் கோர்டு ஐட்ஜி வேலையில் இருக்கிறவனுக்குக்கூட (இந்தியனுக்கு) தெரிவதில்லை. ஒரு அன்புள்ள புருஷன் தன் பெண்ணாதிபின் சுகத்திலும், சந்தோஷத்திலும் கவலையுள்ளவனாய் இருக்கிறான் என்றால் அவன் கர்ப்பத் தடை முறையை கையாளுபவனாய் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் குழந்தை பிரசவ விஷயத்திலும் குழந்தையை வளர்க்கும் விஷயத்திலும் தாயிக்குத் தொந்திரவு இல்லாமல் இருக்கும்படி செய்பவனாய் இருக்க வேண்டும். இந்தக்காரியம் செய்ய கொஞ்சம் பணம் செலவாகும். அதாவது ஒரு தாதியை வைக்க வேண்டும். அத் தாதிக்கு மீ 5 முதல் 10 ரூபாய்வரை கொடுத்தால்போதும். இந்தக்காரியம் செய்ய நமது பணக்காரர்கள் எவருக்குமே தோன்றுவதில்லை. ஆனால் குழந்தைகளுக்கு அனாவசியமான துணி மணிகள் நகைகள் முதலியவைகளில் ஏராளமான பணங்கள் செலவு செய்வார்கள். மற்ற சாதாரண குடும்பக்காரரும் கல்யாணத்துக்கும் சாந்தி முகூர்த்தத்துக்கும் பிள்ளைப்பேரு சடங்குக்கும் ஏராளமான

பணம் செலவு செய்வார்களே ஒழிய, பிள்ளையை ஒழுங்காய் வளர்க்க சௌகரியம் செய்ய மாட்டார்கள். ஆதலால் மேல்கண்ட செலவுகளை யெல்லாம் நன்றாய் சுருக்கி சிக்கனம் செய்து தாதிகள் வைத்து பிள்ளைகள் வளர்க்கும் முறைக்குச் செலவிடவேண்டும். தாதிகளைத் தயார் செய்ய ஒரு ஸ்தாபனம் ஏற்படுத்தி நூற்றுக்கணக்கான பெண்களுக்கு கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். அல்லது பொதுவாகக் குழந்தைகள் வளர்க்கும் இடம் ஏற்படுத்தி அங்கு குழந்தைகளைக் கொண்டுபோய்விட்டு சுகாதார ஒழுங்கு முறைப் படியும், நல்ல பழக்க வழக்கம் குணங்கள் பழகும் ஒழுங்கு முறைப்படிக்கும் வளர்க்கச் செய்ய வேண்டும். இக்காரியங்களால் பெற்றோர்களுக்கு எவ்வளவு லாபமும், சந்தோஷமும் சௌக்கியமும் இருக்கின்றது என்பதும், குழந்தைகளுக்கு எவ்வளவு சௌக்கியமும் நல்ல பழக்கவழக்கங்களும் குணங்களும் ஏற்படுகின்றது என்பதும், யோசித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு விளங்காமல் போகாது. ஆதலால் சிக்கன சீர்திருத்தக் கல்யாணம் செய்கின்றவர்கள் இனிமேல் இவ்விஷயங்களைப் பற்றி கவனம் செலுத்துவார்களாக.

குடி அரசு - கட்டுரை - 10.09.1933

பொது உடமை

பொது உடமை என்கின்ற வார்த்தையானது மக்களின் காதுகளில் படும்போதே அது ஒரு பயங்கர சப்தம்போல் கருதப்படுகின்றது. கொஞ்ச காலத்திற்குமுன் நாஸ்திகம் என்கின்ற வார்த்தையும் இந்தப்படிதான் மக்கள் காதுக்கு ஒரு பெரிய அதிருப்தியானதும், வெறுப்பானதுமான சப்தமாகக் கருதப்பட்டுவந்தது. என்றாலும் இப்போது, அது ஒரு தர்க்கவாதத்துக்கு ஏற்றதாகவும், சிலர் அதை ஒரு நாகரீகமாகக் கருதவும் சிலர் அவ்வார்த்தையின் கருத்தை, சாதாரண நோக்கத்தோடு கவனித்து “அது அவரவர்கள் அபிப்பிராயம்” என்பதாகவும், சிலர் ஜனசமூக வாழ்க்கைக் கட்டுப்பாட்டிற்கு “அந்தப்படி (கடவுள் என்பதான) ஒரு அபிப்பிராயம் இருந்தால் நல்லது” என்றும் கருதும் படியாகவும் இருந்துவருகின்றது. நாஸ்திக விஷயத்தில் இப்போது ஆத்திரங்காட்டுபவர்கள் எல்லாம் மதப்பிரசாரத்தினால் வாழலாம் என்று கருதுகின்றவர்களும், மதப் பிரசாரத்தை தங்களது வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாய்க் கொண்டவர்களும் தவிர மற்றவர்களுக்கு அதைப்பற்றி சிறிதும் கவலையே இல்லாமல் இருந்து வருகின்றது. பொது ஜனங்களில் நாஸ்திகத்தைப்பற்றி எந்தக் கூட்டத்திற்காவது சிறிது அதிருப்தி இருக்கும் என்று கருத வேண்டுமானால் அது போதிய கல்வி அறிவு பெறாத சமூகமும், முரட்டுக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்துவரும் பிடிவாத சமூகமும், தங்களைத் தவிர வேறு வித உலக அபிப்பிராயம் இருக்கின்றது என்கூட உணரமுடியாமல் வைத்திருக்கும் பாமரக்கூட்ட சமூகமும் ஆகியவர்களுக்குள்ளாக இருந்துவரலாம். பொதுவாக 100க்கு 10 அல்லது 12 பேரே படித்த மக்களும், 100க்கு 80, 90 பேர்கள் தற்குரிகளாகவும் இருக்கும் ஒரு தேசத்து மனித சமூகத்தில் நாஸ்திகத்தை வெறுக்கும் ஜனங்கள் சிலராவது இருக்கிறார்கள் என்பதில் அதிசயமொன்றுமில்லை. ஏனெனில் நாஸ்திகம் என்பது அறிவு வளர்ச்சியினாலும், ஆராய்ச்சித் திரத்தினாலும், சுதந்திர உணர்ச்சியாலும் ஏற்பட வேண்டிய விஷயமே ஒழிய; கடவுள் சொன்னார் என்று எழுதப்பட்ட புத்தகங்களில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்றும்; தங்களைக் கடவுள் அவதாரமாகவோ, தூதர்களாகவோ குமாரர்களாகவோ சொல்லிக் கொண்டவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்றும், பெரியோர்கள், ரிஷிகள், நபிமார்கள், நாயன்மார்கள், தீர்க்கத்தரிசிகள், ஆள்வார்கள், சித்தர்கள், ஞானிகள், மகாத்மாக்கள் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள் என்ன

சொன்னார்கள் என்றும், அவர்கள் சொன்னதாக ஏற்பாடு செய்த ஏடுகளிலும், புத்தகத்திலும் என்ன எழுதியிருக்கின்றது என்றும் கவனித்து அவைகளுக்குக் கெல்லாம் அடிமையாகி இருக்கும் அது விஷயத்தில் சுதந்திரமும், சுய அறிவும் இல்லாத மக்களுக்கு விளங்கக் கூடிய காரியம் அல்ல.

ஆகையால் அறிஞர்கள் அவ்விதமக்களின் கூப்பாடுகளை லட்சியம் செய்யாமல் இருந்துவருவதுடன் ஆராய்ச்சியையும், சுயபுத்தியையும் பற்றி பிரசாரம் செய்துவருகிறார்கள். ஆதலால்தான் இப்போது நாஸ்திகம் என்னும் வார்த்தையானது மிகச் சாதாரண வார்த்தையாகவும், நாகரீக ஆராய்ச்சி அபிப்பிராயமாகவும் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது என்று சொன்னோம்.

அதுபோலவே பொதுஉடமை என்னும் வார்த்தையானது அது பற்றிய ஆராய்ச்சியே இல்லாத காரணத்தாலும் சுயநலத்தின் காரணமாய் அவ்வார்த்தைக்கு எதிராகவே பிரசாரங்கள் நடைபெறுவதாலும் பொது ஜனங்களுக்கு பொது உடமை என்றால் வெறுப்பாயும், பயமாயும் தப்பிதமாயும் தோன்றலாம். எந்தப் புதிய கொள்கையும், அபிப்பிராயங்களும் ஆரம்பகாலத்தில் பாமர மக்களிடே வெறுப்பாகவும் கஷ்டமாகவும்தான் தோன்றும். இதற்கு நாம் உதாரணங்கள் எடுத்துக்காட்ட வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் புதிய அபிப்பிராயங்களையும், கொள்கைகளையும் கொண்டு வந்து புகுத்தியவர்கள் சரித்திரங்கள் என்பவைகளைப் பார்த்தால் இது தானாகவே விளங்கிவிடும். ஆதலால் பொது உடமை என்னும் வார்த்தையும், கொள்கையும் பொது ஜனங்களால் பாமரமக்களால் சுயநலங்கொண்ட சோம்பேறிக் கூட்டங்களால் ஆதரிக்கப்படுகின்றதா? வரவேற்கப்படுகின்றதா? வெறுக்கப்படாமல் இருக்கின்றதா? என்பவைகளைப்பற்றி கவனிக்காமல் அதுவிஷயமாய் நமக்குத் தோன்றியதை எழுதலாம் என்றே கருதுகிறோம்.

பொது உடமை என்பது ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள சொத்துக்கள், வரும் படிகள், தொழில்கள், லாபநஷ்டங்கள், இன்ப துன்பங்கள், போகபோக்கியங்கள், பொருப்பு கவலைகள் முதலாகியவைகள் எல்லாம் எப்படி அக்குடும்ப மக்களுக்கு பொதுவோ அதுபோல் தான் ஒரு கிராமத்திலோ, ஒரு பட்டணத்திலோ, ஒரு மாகாணத்திலோ, ஒரு தேசத்திலோ, ஒரு கண்டத்திலோ, ஒரு உலகத்திலோ உள்ள மேற்கண்டவைகள் எல்லாம் ஆங்காங்குள்ள அவ்வளவு பேருக்கும் பொதுவானது என்பதாகும். சுருக்கமாய்ச் சொல்ல வேண்டுமானால் பொது உடமைக் கொள்கையின் கட்சி லட்சியம் உலகம் பூராவும் ஒருகுடும்பம். உலக மக்கள் எல்லோரும் சகோதரர்கள். உலகத்தில் உள்ள செல்வம் இன்பம் போகபோக்கியம் முதலியவை எல்லாம் அக்குடும்ப சொத்து. குடும்பமக்கள் (உலகமக்கள்) எல்லோருக்கும் அக்குடும்ப சொத்தில் (உலகசொத்தில்) சரிபாகம் என்கின்ற கொள்கையேயாம். ஆகவே பொது உடமை என்பது ஒரு கணக்குப் பிரச்சினை (Mathematic Problem) ஆகும்.

ஆகவே இப்படிப்பட்ட கருத்துக்கொண்ட பொது உடமைக் கொள்கையை வெறுக்கவோ, எதிர்க்கவோ நியாயமான முறையில் யாதொரு காரண மும் இருப்பதாய் நமக்குத் தோன்றவில்லை.

ஆனால் சகோதரனுடைய பங்கை மோசம்செய்து சகோதர துரோகத் தின்மூலம் அதிகப் பங்கை ஆசைப்படுகிற மனப்பான்மை உள்ளவனும், குடும்ப வேலைகளில் தனக்குள்ள சரிபாகப் பொருப்பை தான் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் மற்ற சகோதரர்களையே அதிகமாய் உழைக்கச் செய்து தான் சோம்பேரியாய் இருந்து அதிகப்பங்கை அடைந்து மற்றவர்களுக்கு பொது மான அளவு கூலி கொடுக்காமல் வஞ்சித்து ஏமாற்ற வேண்டும் என்கின்ற தான மனப்பான்மை உள்ளவனும் தான் பொதுவுடமைக் கொள்கையை வெறுக்கவும் எதிர்க்கவும் கூடும்.

நிற்க, மற்றொரு விதத்திலும் பொதுவுடமைத் தத்துவம் என்பது எல்லா ஜனங்களாலும் மதிக்கத்தக்கது என்கின்றதான வேதாந்த தத்துவம் என்பதும் ஆகும். எப்படியெனில் எல்லா சரீரத்திலும் வசிக்கும் ஆத்மா ஒன்றே என்றும், எப்படி ஒரே சூரியன் பதினாயிரம் குடம் தண்ணீரில் பதினாயிரம் சூரியனாகக் காணப்படுகின்றதோ அதுபோல் கோடானுகோடி ஜீவராசிகளினுள்ளும் கோடானுகோடி ஆத்மாவாகக் காணப்படுகின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலால், ஒவ்வொரு சரீரத்திலும், வெவ்வேறு ஆத்மாவாக இருக்கின்ற தென்றோ ஒவ்வொரு ஆத்மாவுக்கும் வெவ்வேறு வித சைதன்மிய அதாவது ஞானமோ, வேற்றுமை உணர்ச்சியோ இல்லை என்கின்ற தத்துவமே வேதாந்தமாகும். ஆதலால் அப்படிப் பட்ட வேதாந்தக் கொள்கைக்கு பொதுவுடமைத் தத்துவம் எவ்விதத்திலும் விநோதமானதல்ல.

மதக்கொள்கைகளுக்கும், பொதுவுடமைத் தத்துவம் விநோதமானதாக இல்லை. எப்படியெனில் எல்லா மதமும் மக்கள் யாவரும் சகோதரர்களென்றும், ஒருவருக்கொருவர் சகோதர உணர்ச்சியுடனேயே இருக்க வேண்டும் என்றும், எல்லோரையும் எல்லோருமே சகோதரர்களாகப் பாவிக்க வேண்டும் என்றும், எல்லோருமே ஒரேவித இன்பத்தையும், ஒரே வித செல்வத்தையும் அடையவேண்டுமென்றே கற்பிக்கின்றதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலால் பொதுவுடமைத் தத்துவம் எந்த மதக் கொள்கைக்கும் விநோதமானது என்று சொல்லிவிடமுடியாது.

மற்றும் பொதுவுடமைத் தத்துவமானது ஆஸ்திதிகம் என்பதற்கும் விநோதமானதல்ல. ஏனெனில் ஆஸ்திகமென்பது கடவுள் என்பதாக ஒன்று இருக்கின்றதென்றும், அது பாரபட்சமற்றது என்றும், சர்வ சக்தியும், சர்வ வியாபகமும் உடையது என்றும் அதுவே உலகத்தையும், உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களையும், ஜீவர்களையும் சிருஷ்டித்தாரென்றும், உலகமும் உலக வஸ்துக்களும் அந்த ஜீவர்களுக்காகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை என்றும் கருதுவதேயாகும். ஆகவே அப்படிப்பட்ட கருத்துக்கு எல்லா மக்களும்

சகோதரர் என்கின்ற கொள்கையும், எல்லாப் பொருள்களும் இன்பதுன்பங்களும், எல்லா மக்களுக்கும் சரிசமமான பொது என்பதையும் எந்த ஆஸ்திகர்களும் ஆட்சேபிக்கவோ, எதிர்க்கவோ முடியாது என்பது விளங்கும்.

மேலும் மகாத்மாக்கள் என்பார்களுக்கும், பொதுவுடமைத் தத்துவம் வெறுப்பாகவோ, விநோதமாகவோ இருக்க நியாயமில்லை. ஏனெனில் மகாத்மா தத்துவம் என்பது எல்லா ஜீவர்களையும் சரிசமமாய்ப்பார்ப்பதும், எல்லா ஜீவர்களிடத்திலேயும் ஒரே ஆத்மா பரிணமிக்கின்றது என்பதை உணருகின்ற வர்க்கமாகும். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட தத்துவமுடைய வர்களுக்கு பொதுவுடமைத் தத்துவம் என்பது ஆட்சேபிக்கத்தக்கதாவதற்கு இடமில்லை. இவைதவிர கிருஷ்ணன், புத்தர், ஏசு, மகம்மது, குருநானக், ராஜாராம் மோகன்ராய், தயானந்த சரஸ்வதி என்று சொல்லப்படுபவர்களான அங்கீகரிக்கப்பட்ட மதத் தலைவர்கள், சீர்திருத்தவாதிகள் என்பவர்களுடைய கொள்கைகளுக்கும், லட்சியங்களுக்கும், எல்லா மக்களும், சகோதரர்கள், எல்லா சொத்தும் பொதுவானது என்னும்படியான கொள்கை கொண்ட பொதுவுடமைத் தத்துவம் விநோதமாகவோ, ஆட்சேபிக்கத்தக்கதாகவோ இருக்கும் என்று சொல்லுவதற்கில்லை.

மற்றும் தேசியம் என்பதற்கோ, தேசியவாதிகள் என்பவர்களுக்கோ, பொதுவுடமைத் தத்துவம் விநோதமானது என்று சொல்லுவதற்கும் இடமிருக்கக்காரணமில்லை. ஏனெனில் தேசியவாதிகளுடைய கொள்கையெல்லாம் தங்கள் தேசத்து செல்வத்தை மற்றொரு தேசத்தார் கொள்ளை கொள்ளக் கூடாது என்பதும் தங்கள் தேச ஆட்சியை மற்றொரு தேசத்தார் ஆளக் கூடாது என்பதுமே முக்கியமானதாகும். ஆதலால் இதே கொள்கை கொண்ட தான அதாவது ஒருவருடைய உழைப்பின் பயனை மற்றவர்கள் கொள்ளை கொள்ளக்கூடாது என்பதும், ஒருவர்மீது ஒருவர் ஆதிக்கம் கொள்ளக்கூடாது என்பதும் எல்லோரும் சமமாய் உழைக்க வேண்டும். எல்லோரும் சமமாய் அடையவேண்டும். எல்லோருக்காக எல்லோரும் ஆட்சிசெலுத்தவேண்டும் என்னும் கொள்கை கொண்ட பொதுவுடமைத் தத்துவத்தை ஆட்சேபிக்க நியாயமே இல்லை. மற்றபடி சமூக சேவைக் காரருக்கோ, பொது நல சேவைக் காரருக்கோ, நீதிக்கோ, பகுத்தறிவிற்கோ, பொதுவுடமைத் தத்துவம் மாறான தென்றோ ஆட்சேபிக்கத்தக்கதென்றோ சொல்வதற்கு எந்தவிதத்திலும் ஆதாரம் இருப்பதாய் தெரியவில்லை.

ஆனால் யாருக்கு விநோதமாகவும், ஆட்சேபிக்கத்தக்கதாகவும் கெடுதி தரத்தக்கதாகவும் இருக்கும் என்று பார்ப்போமேயானால் சுயநலம் கொண்ட மக்களாகிய சக்கிரவர்த்தி, அரசர், பாதிரி, குரு, முதலாளி, ஜமீன் தாரன், மிராசுதாரன், மேல்ஜாதிக்காரன் (பார்ப்பான்) என்று சொல்லப்படுபவர்களுக்கும் இவர்களுக்கு கூலிகளாய் இருப்பதினாலேயே உயர்வான வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றவர்களுமான மக்களுக்கும் ஆட்சேபனையாய் இருக்கலாம். இவர்களுடைய ஆட்சேபனைகளை நாம்

லட்சியம் செய்ய வேண்டியதில்லை.

ஏனெனில் இவர்கள் யோக்கியதைகளை நன்றாய் உணர்ந்து இவர்களால் மக்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்ட நஷ்டங்களையும், இழிவுகளையும் அறிந்து இவர்கள் தன்மைகளை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும் மாற்றவாவது வேண்டுமென்றும் மக்கள் வெகு நாளாகவே பாடுபட்டு வருகிறார்கள்.

உதாரணமாக ஏகாதிபத்தியத் தன்மை கூடாதென்றும், தனிப்பட்ட நபர்களான அரசர்களுடைய ஆட்சிகள் கூடாதென்றும் கிளர்ச்சிகள் வெகுதூரமாகவே நடந்து வருகின்றன. இதன் பயனாகவே சில ஏகாதிபத்தியங்கள் ஒழிந்து சில அரசு ஆட்சிகளும் வீழ்ந்து, பொது ஜனஆட்சி என்றும், குடிகளுடைய ஆட்சி என்றும் சொல்லும்படியான ஆட்சிகள் ஏற்பட்டும் இருக்கின்றன. இனியும் ஏற்படுத்தும் முயற்சிகளும் நடந்து வருகின்றன. ஆதலால்தான் அவற்றைப்பற்றி நாம் கவனிக்க வேண்டியதில்லை என்றோம். மற்றபடி மேல் ஜாதிக் கொடுமையையும், நன்றாய் உணர்ந்து அதை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும் முயற்சி செய்ததோடு சில ஒழித்தும் வருகிறோம். மற்றபடி ஜமீன்முதலாளி முதலியவர்களுடைய கொடுமைகளையும் அநீதியான வழியில் அவர்கள் செல்வம் பெருக்குவதையும் நன்றாய் உணர்ந்து அவர்களது கொடுமைகளை ஒழிக்கவும், அவர்களது அநீதிகளில் இருந்து மீளவும் முயற்சிகள் செய்து கொண்டுவருகிறோம். கடைசியாக குருமார்கள், பாதிரிமார்கள் என்று சொல்லுகின்ற கூட்டத்தார்களின் யோக்கியதைகளும் அறிஞர்கள் உணர்ந்ததேயாகும். எப்படியெனில் குரு, பாதிரி, முல்லா, புரோகிதர்கள் என்கின்ற கூட்டத்தார்கள் அரசர்கள், செல்வவான்கள், சோம்பேரிகள் ஆகியவர்களுடைய லைசென்சு பெற்ற கூலிகளேயாவார்கள். இவர்களுடைய உழைப்பின் பயன் எல்லாம் அரசர்களுக்கும், செல்வவான்களுக்கும், சோம்பேறி கூட்டத்தார்களான மதப் பாஷாண்டிகளுக்குமே பயன்படத்தக்கதாதலால் இவர்களது அதிருப்தியைப் பற்றியோ, அழகையைப் பற்றியோ, நாம் சிறிதும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இருந்தபோதிலும் இந்த கூட்டத்தாரும் சாவதானமாய் இருந்து நல்லநிலைக் கொண்டு யோசித்துப் பார்ப்பார்களானால் பொதுவுடமைத் தத்துவம் என்பது தங்கள் கூட்டத்தாருக்கும் கெடுதி இல்லை என்பது விளங்கும். எப்படியெனில் பொதுவுடமைத் தத்துவத்தினால் மனித ஜீவனுக்கு ஏற்படப்போகும் முக்கியமான மாறுதலும், அனுகூலமும் என்ன வென்றால் மனிதனுக்குக் கவலை என்பது 100-க்கு 90 பாகத்துக்கு மேலாகவே குறைந்து போகும். இதுதவிர அதிர்ப்தி, பொறாமை என்று சொல்லும்படியான இயற்கை குணங்கள் என்பவைகள் எல்லாம் குறைந்து விடும். இவைகளில் ஏதாவது ஒரு அளவும், பொதுவுடமைத் தத்துவத்திலும் இருக்கும் என்று தர்க்கத்துக்காக சொல்லவந்தாலும் அதுவும் பொது நலத்தை உத்தேசித்து இருக்குமே ஒழிய சுயநலத்தை உத்தேசித்து இருக்க முடியவே முடியாது. அதுபோலவே மனிதனுக்கு துக்கம் என்பதும் பெரும்

பாகமும் மறைந்து போகும். இப்போது மேற்குறிப்பிட்டதான கவலை அதிர்ப்தி, ஆசை, பொறாமை, துக்கம் முதலிய குணங்கள் தனி மனிதனில் ஆகட்டும், மனித சமூகத்தில் ஆகட்டும் எந்த நிலைமையில் இருக்கின்றவர்களுக்கும் இருந்துதான் வருகின்றது.

அரசனுக்கோ, செல்வவானுக்கோ, குருவுக்கோ, பார்ப்பானுக்கோ, மற்றும் பெரும் பதவியில் இருக்கின்றவன் என்பவனுக்கோ இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது. இவர்களுக்கு உள்ள பெருமையெல்லாம் அன்னியர்கள் இவர்களைப் பெருமையாய் நினைக்கிறார்கள் என்பதைத் தவிர தங்கள் தங்களுக்கு சொந்தத்தில் துக்கமும், கவலையும் இல்லாதவர்கள் இல்லவே இல்லை.

மத சம்மந்தமான ஆதாரங்களில் காணப்படும், மோட்சத்திற்கும், முத்திக்கும் சொல்லப்படும் கருத்தெல்லாம் கவலையும், துக்கமும் அற்ற தன்மை என்று தான் சொல்லப்படுகின்றதே ஒழிய மற்றபடி வேறு ஒரு லோகத்தில் போய் வெவ்வேடமெத்தையில் சதா தூங்கிக் கொண்டிருப்பது என்று சொல்லப்படவில்லை. ஆனால் இப்படி எங்காவது ஒன்று இரண்டு இடத்தில் சொல்லப்படுவதாய் சொல்லப்பட்டாலும் அது புரோகிதர்களுடையவும், முல்லாக்களுடையவும், பாதிரிக்களுடையவும் கூட்டத்தாரின் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகக் கற்பித்துக் கொண்ட புராணப்பிடுங்கல் கற்பனை என்பதை எல்லா தத்துவ ஜன அறிஞர்களும் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றார்கள். ஆகையால் பகுத்தறிவுள்ள மனித ஜீவர்கள் வாழ்க்கையில் கவலையும் துக்கமும் இல்லாத ஒரு நிலையை ஒருநாளும் வெறுக்கவோ, மறுக்கவோ முடியவே முடியாது.

ஆகவே பொது உடமை என்பது பொது மனித தர்மமென்றும் சகோதரத் தன்மையும், சமத்துவத் தன்மையும் கொண்டதென்றும் வேதாந்த தத்துவத்துக்கும், ஆஸ்திகத்தன்மைக்கும் தத்துவத்துக்கும் ஏற்றது என்றும் மதத் தலைவர்களுக்கும் தேசியத்துக்கும், நீதிக்கும், பகுத்தறிவுக்கும் ஒத்ததென்றும் அரசர்களுக்கும் செல்வவான்களுக்கும் பாதிரிப் புரோகிதக் கூட்டங்களுக்கும் நன்மை பயக்கக்கூடியதென்றும் பொது உடமைத் தத்துவமேதான் மோட்ச நிலை என்பதும் முத்திநிலை என்பதுமாகும் என்றும் ஒரு வாறு சுருக்கமாய் விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறோம், இனி பொது உடமைத் தத்துவம் சாத்தியமா என்பதும், எப்படி ஏற்படுத்துவது என்பதும் எந்த எந்த அளவில் இன்று நமது நாட்டிலும் இருந்து வருகின்றது என்பதும் முதலாகிய விஷயங்களைப் பற்றி மற்றொரு சமயம் சாவகாசமாய் எழுத எண்ணியுள்ளோம். அல்லது யாராவது இவ்விஷயத்தில் ஆராய்ச்சியுள்ள தோழர்கள் வியாசருபமாக எழுதினாலும் பொருத்தமானதை மகிழ்ச்சியுடன் பிரசுரிக்கக் காத்திருக்கிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 10.09.1933

கடன்பட்டவர்களுக்குச் சிறைவாசம்

கடன்பட்டவர்கள் கொடுக்க சக்தி அற்றுப்போவது ஒரு சாதாரண சம்பவமேயன்றி அது ஒரு குற்ற (கிரிமினல்) நடவடிக்கையாகாது. கடன் கொடுத்து வாங்குவது என்பது ஒரு சூதாடுவது போன்ற காரியம். அதாவது பிரைஸ்சீட்டு போட்டவன் தனக்கு பிரைஸ் (லாபம்) எதிர்பார்ப்பது போன்ற காரியமாகும். எப்படியெனில் கடன் கொடுத்து வாங்குவது என்பதில் எவ்வித கருணையும், அன்பும், தரும சிந்தனையும், உபகாரமும் கிடையவே கிடையாது. வெரும் லாபத்தை வெளிப்படையாய் எதிர்பார்த்துக் கடன் கொடுப்பது தவிர வேறில்லை. பிரைஸ் சீட்டு போடுபவனும், லாபத்தை எதிர்பார்த்தே போடுகிறானே ஒழிய வேறில்லை.

ஆகவே ஒருவனுக்குப் பிரைஸ் வரவில்லையானால் பிரைஸ் சேர்த்தவனை ஜெயிலில் வைக்க முடியுமா? அதுபோல் கடன் கொடுக்கப் பட்டவன் திருப்பிக் கொடுக்க சக்தியற்றுப் போனால் அதை ஒரு குற்றமாகக் கருதுவதும், அதை ஒரு குறைவாகக் கருதுவதும் முதலாளி ஆதிக்கத் தன் மையாகுமே ஒழிய அது சமதர்ம நீதியாகாது. அன்றியும் அது கொடுமை யானதும், முட்டாள் தனமானதுமான குணமுமாகும்.

கடன் வாங்கினவனிடம் சொத்து இருந்தால் அதை எந்த வகையிலும் வசூலித்துக் கொள்வதுதான் தகுதியாகுமே ஒழிய சிறைப்படுத்துவதும், குற்ற வாளியாகவும், யோக்கியதைக் குறைவாயும் கருதுவது என்பது கூடவே கூடாது.

இதைப்பற்றி சுமார் 4, 5 வருஷங்களுக்குமுன் “குடி அரசு”ப் பத்திரிகையில் ஒரு வியாசம் எழுதப்பட்டுமிருக்கிறது.

இது நிற்க சமீபத்தில் லண்டனில் வெளியாகும் ஸ்பெக்டேட் என்னும் பத்திரிகை இது விஷயமாய் எழுதியிருப்பதாக “தமிழ்நாடு” பத்திரிகையில் கூறியதாவது:-

“கடன்பட்டோரைச் சிறைக்கு அனுப்புவதென்பது காட்டு மிராண்டித் தனமான கர்நாடகப் பழக்கமாகும். ஒருவர் கடன்

கொடுக்க இயற்கையிலேயே சக்தியற்றிருக்கலாம் அல்லது வேலை உண்டாகப் பெறாதவர்களாய் இருக்கலாம். அத்தகை கையாள வேண்டுமேயன்றி, அவர்களைச் சிறைப்படுத்துவதால் யாருக்கும் நன்மையில்லை”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. கொலைசெய்தவர்களுக்குக் கொலை தண்டனை விதிப்பதே அனாகரீகமென்றும், அது ஒழிக்கப்படவேண்டுமென்றும் பகுத்தறிவுள்ள தேசங்களில் கிளர்ச்சி செய்யப்பட்டுவருகின்றது. அப்படியிருக்க கடன்வாங்கித் திருப்பிக் கொடுக்கச் சக்தியற்றவனை ஜெயிலுக்கு அனுப்புவது என்பது முதலாளித்தன்மையின் கொடுமையே யாகும். முதலாளித்தன்மை ஆட்சி ஒழிக்கப்பட்ட நாடுகளில் இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் தலைகாட்ட முடியாது.

ஆதலால் இந்திய அரசாங்கத்தார் சீக்கிரத்தில் அறிவுபெற்று கடனுக் காக மக்களைச் சிறைப்படுத்தும் காட்டுமிராண்டித்தனமான வழக்கத்தை உடனேயொழித்துவிடுவார்களாக.

அன்றியும் கடன் பாக்கிக்காக ஒரு குறிப்பிட்ட வரும்படியைத் தவிர வேறு சொத்தோ வரும்படியோ இல்லாமலிருக்குமானால் அந்த வரும்படி அவனுடைய குடும்பச் செலவுக்கு மாத்திரம் போதுமானதாய் இருக்குமா னால் அம்மாதிரி கடனை வஜா வைத்து விடுவதோடு, டிக்கிரியை நிறை வேற்ற அனுமதியளிக்கவே கூடாது என்பதையும் சட்டமாக்கி விட வேண் டும். இந்தப்படி செய்தால்தான் கடன் கொடுப்பவர்களால் எந்தக் குடும்பமும் கெடாமல் இருக்கமுடியும் என்பதும் நமது அபிப்பிராயமாகும்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 10.09.1933

இரகசிய காரணங்கள்

பரஸ்பர புகழ்ச்சி சங்கம்

- சித்திரபுத்திரன்

கேள்வி:- தோழர் C.F. ஆண்ட்ரூஸ் அவர்கள் தோழர் காந்தியாரிடத்தில் அதிக அன்புகாட்டிவருவதன் காரணம் என்ன?

பதில்:- தோழர் காந்தியாருக்கு இந்தியப் பாமர மக்களிடம் அதிக மதிப்பு இருக்கிறது. ஆதலால் வெள்ளைக்காரர் காந்தியாரிடம் அதிக அன்பு இருப்பதாய் காட்டிக் கொண்டால் அந்த வெள்ளைக்காரரிடம் இந்தியர்களுக்கு அன்பு ஏற்படுமல்லவா? இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானாலும் சொல்லுகிறேன். தோழர் காந்தியவர்களை தனக்கு சரிசமமாய் பாவித்து சர்க்காரோடு ராஜிபேசிய தோரணையில் சம்பாஷணை நடத்தி ஒப்பந்தம் செய்து இருவர் கையெழுத்தும் ஒரு ஆதாரத்தில் இருக்கத்தக்க மாதிரியாய் நடந்து காந்தியிடம் மிகுந்த அன்பும் மரியாதையும் இருப்பதுபோல் காட்டிக்கொண்ட இர்வின் பிரபு இந்தியர்களின் அன்பையும், மதிப்பையும் பெற்று காந்தியார் வாயிலேயே இர்வின் பிரபுவை மகாத்மா என்று சொல்லும் படியாகக் கூட ஏற்பட்டு விடவில்லையா? ஆதலால் காந்தியாரிடம் மரியாதையும், மதிப்பும், பக்தியும் இருப்பதாக ஆண்ட்ரூஸ் துரை இர்வின் பிரபு போன்றவர்கள் அல்லாமல் ஒரு சாதாரண ஜீவன்-அதாவது வெருப்பாகவும், கேவலமாகவும் கருதப்படும் ஜீவன் நடந்து கொண்டாலும் அது இந்திய மக்கள் மதிக்கவும், மரியாதை செலுத்தவும், புகழ்ந்து உதவுமான யோக்கியதை யை அடைந்துவிடும்.

கேள்வி:- தோழர்கள் சீனிவாச சாஸ்திரியார் மாளவியா போன்ற பார்ப்பனர்கள் காந்தியாரின் கொள்கைகளை ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டாலும் காந்தியார் நடவடிக்கைகளை ஆதரிக்காவிட்டாலும் ஏன் காந்தியாரை புகழ்கின்றார்கள்? அன்றியும் தோழர் சாஸ்திரியார் மாளவியா ஆகியவர்கள் தனது கொள்கையை ஒப்புக் கொள்வதில்லை என்றும், செய்கையை ஆதரிப்பதில்லை யென்றும் தெரிந்தும் கூட காந்தியார் ஏன் இவர்கள் இருவரிடமும் மரியாதையும், மதிப்பும் வைத்து புகழ்கின்றார்?

பதில்:- பரஸ்பர புகழ்ச்சி சங்கம் என்பதாக ஸ்தாபனமில்லாத பரம்பரை சங்கம் ஒன்று உண்டு. அதன் கொள்கை ஒருவரை ஒருவர் புகழ்ந்து கொள்ளுவதின் மூலம் மக்களிடத்தில் மதிப்புப் பெருவது என்பதாகும். காந்தியாரை வெறுக்கும் மக்கள் சாஸ்திரியாரிடத்தில் மதிப்புள்ளவர்களாய் இருப்பார்கள். சாஸ்திரியாரை வெறுக்கும் மக்கள் காந்தியாரிடம் மதிப்புள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். அது போலவே மாளவியாவை வெறுக்கும் மக்கள் காந்தியாரிடம் மதிப்புள்ளவர்களாய் இருப்பார்கள். காந்தியாரை வெறுக்கும் மக்கள் மாளவியாவிடம் மதிப்புள்ளவர்களாய் இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களெல்லோரும் எல்லா மக்களிடமும் மதிப்பும், ஆதரவும் பெறவேண்டுமானால் தங்களில் ஒருவரை ஒருவர் குற்றம் சொல்லாமல் ஒருவருக்கொருவர் புகழ்மாலை சூடிக்கொண்டால்தான் முடியும். ஆகவே இந்த மூவர்களுடைய வாழ்க்கையும் பொது ஜனங்கள் பேராலே ஏற்பட்டுவிட்டதால் பரஸ்பர புகழ்ச்சி சங்கத்தில் இம்மூவர்களும் ஆயுள் அங்கத்தினர் ஆகவேண்டியது அவசியமாகிவிட்டது.

சாஸ்திரியார் வெள்ளைக்காரர்களிடத்தில் மதிப்பு உண்டாக்கிக் கொண்டவர் ஆதலால் அவர் காந்தியாரைப் பற்றி வெள்ளைக்காரர்களிடத்தில் மதிப்பாய் பேசுவார். அதற்காக காந்தியார் சாஸ்திரியாரிடம் அன்பும், மதிப்பும் இருப்பதாய் காட்டி அவரை பஹுமானிக்க வேண்டியதாயிற்று.

மற்றபடி சாஸ்திரியாரால் அவர் வாத்தியாராய் இருந்த காலம் முதல் அவர் மகாகனம் ஆகி நாளதுவரை இந்திய ஜனசமூகத்துக்கு ஏதாவது ஒரு கடுகளவு உபயோகம் ஏற்பட்டதென்று யாராலாவது சொல்லமுடியுமா? அன்றியும் 1920 வருஷத்திய ஒத்துழையாமையின்போது காந்தியாரை அராஜகம் என்றும் அவரை கைதியாக்கவேண்டும் என்றும் அரசாங்கத்துக்கு சிபார்சு செய்வது போல் பேசியதும் அதன்பின் மகாகனம் பட்டம் கிடைத்து அனுபவித்து வருவதும் யாரும் அறியாததா? இந்த காந்தியாரே அறியாததா? அப்படி இருக்க காந்தியார் ஏன் சாஸ்திரியாரை புகழ்கின்றார் சாஸ்திரியாருக்கு ஏன் விளம்பரம் கொடுக்கின்றார் என்றால் அதற்கு வேறு என்ன காரணம் இருக்கமுடியும்? அதுபோலவே மாளவியா அவர்களும் காந்தியாருக்கு அனேக விஷயங்களில் நேர்மாறான அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தும் ஏன் புகழுகிறார்? ஆகவே இந்தப்படி ஒருவரை ஒருவர் புகழ்ந்து தீரவேண்டியது பொது ஜனங்கள் பேரால் வாழவேண்டியவர்களுக்கு அவசியமான காரியமாகும்.

கேள்வி:- பொதுஜனங்கள் பேரால் வாழுகின்றவர்கள் எல்லோரும் இப்படித்தானா?

பதில்:- 100-க்கு 90 பேர்கள் இப்படித்தான்.

கேள்வி:- அப்படியானால் அதை ஏன் எல்லோரும் பின்பற்றக் கூடாது.

பதில்:- பொதுஜனங்கள் பேரால் வாழ்பவர்களுக்குத்தான் இது அவசியமாகும். பொதுஜனங்களுக்காக வாழ்பவர்களுக்கு இது அவசிய மற்றதாகும் என்பதோடு இது விரோதமான பலனையும் தரும். ஆதலால் தான் சிலர் அதாவது பொதுஜனங்களுக்காக வாழுகின்றவர்கள் தங்கள் அபிப் பிராயத்துக்கு மாறுபட்டவர்கள் யாராய் இருந்தாலும் அவர்களை தங்குதடை இன்றியும், தயவு தாட்சண்யமின்றியும் கண்டித்துப் பேசி கெட்ட பெயரை சம்பாதித்துக் கொள்வதுடன் விளம்பரம் பெராமலும் போகின்றார்கள். இந்தப்படி கெட்டபேர் வாங்கவேண்டியதும் அல்லது கெட்டபேர் வருமே என்று பயப்படாமல் இருக்கவேண்டியதும் பொது ஜனங்களுக்காக வேலை செய்கின்றவர்கள் கடமையாகும். பொதுஜனங்களால் பொதுக் காரியங்கள் என்பவைகளுக்காக பாபி என்று பேர் வாங்குபவர்களாலேயே பொது ஜனங்களுக்கு அனேக நன்மையான காரியங்கள் நடந்திருக்கின்றன. இன்னும் ஏதாவது நடக்கவேண்டுமென்றாலும் அப்படிப்பட்டவர்களால் தான் முடியும். இன்றையதினமும் நான் தைரியமாய் சொல்லுவேன் என்னவென்றால் படித்த வர்களாலும், பார்ப்பனர்களாலும், பாதிரிகளாலும் “தேசியப் பத்திரிகைக் காரர்களாலும், மதப் பத்திரிகைக்காரர்களாலும் எவன் எவன் எதிரியாய், விரோதியாய், தூற்றப்படுபவனாய், விளம்பரம் தரக் கூடாத வனாய் கருதப் படுகின்றானோ” அப்படிப்பட்டவர்களால்தான் மனித சமூகத்திற்கு நன்மை உண்டாகப்போகின்றது. உண்டாகியும் இருக்கின்றது. ஆதலால் பொது ஜனங்களுக்காக வாழ்பவர்கள் பரஸ்பர புகழ்ச்சி சங்கத்தில் அங்கத்தி னர்களாய் இருக்க மாட்டார்கள்.

ஒரு மனிதன் உண்மையாகவே பொதுஜன நன்மைக்கு? (பொதுஜன நன்மையென்றால் கஷ்டப்படும், இழிவுபடும் மக்களுடைய நன்மைக்கு?) அனுகூலமானவராய் இருக்கின்றான் என்று பார்க்கவேண்டுமானால் அதற்குப் பரீட்சை என்னவென்றால், அந்த மனிதன் சுகப்படும் பெருமை அடைந்திருக்கும் மக்களுக்கு விரோதமாய் இருக்கிறானா? அந்த சுகப்படும் மக்களால் விரோதியாய் பாவிக்கப்பட்டு பாமர ஜனங்களுக்குள் பாபி என்று பரப்பப்படுகிறானா? என்பதை அறிந்து பிறகுதான் அப்படிப்பட்டவனை ஏழைமக்களின் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நண்பன் என்று எண்ண வேண்டும். அப்படிக்கு இல்லாமல் எவனெவன் சோம்பேறிக் கூட்டப் படிப் பாளிகளாலும் சூட்சிக்கூட்ட பார்ப்பனப் பாதிரிகளாலும் ஏமாற்றி வயிறு வளர்க்கும் தேசியப் பத்திரிகைக்காரர்களாலும் புகழப்படுகிறானோ விளம்பரப்படுத்தப்படுகிறானோ அவனெல்லாம் ஏழைமக்களின் தாழ்த்தப் பட்ட மக்களின் - பாடுபட்டு உழைக்கும் மக்களின் விரோதிகள் என்றே கருதவேண்டும். இதுதான் அளவு கருவி.

குடி அரசு - கட்டுரை - 17.09.1933

ரங்கநாதர் லாட்டரி அடிக்கிறார்

- சித்திரபுத்திரன்

ஸ்ரீரங்கம் ரங்கநாதர் குடும்பச் செலவுக்கு இந்தப்பத்து வருஷகாலமாய் லாட்டரி அடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். இதைப் பார்த்து நான் ஒரு சிறிதும் வருத்தமோ-அதிசயமோ அடையவில்லை, ஏனெனில் உலகில் சோம்பேறிகள் கஞ்சிக்கே லாட்டரி அடிக்கவேண்டும் என்பதுதான் எனது ஆசை.

இந்த ரங்கநாதன் என்னும் ஆசாமி ஒரு பெண்டாட்டிக்கு இரண்டு பெண்டாட்டி கட்டிக்கொண்டு போதாக்குறைக்கு ஒரு கூத்தியாரையும் வைத்துக்கொண்டு இருக்கும் மனிதன். இவன் சோத்துக்கு லாட்டரி அடிக்க வேண்டியது சகஜமேயாகும். அதிலும் இந்த பாழும் ரங்கநாதன் யாதொரு வேலையும் செய்யாமல் தினம் ஐந்துவேளை சாப்பிட்டுவிட்டு என்னேரமும் விட்டம்போல் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக் கொண்டேயிருந்தால் இப்படிப்பட்ட சோம்பேறிகள் சோத்துக்கு லாட்டரி அடிக்கவேண்டியது அவசியம்தானே. இதில் அதிசயமென்ன இருக்கின்றது? நமது ஜனங்களுக்கு புத்தி இருக்குமானால் இந்த ரங்கநாதனை இந்த பூலோகத்தைவிட்டு வைகுண்டத்திற்கே அனுப்பி இருப்பார்கள். நமது ஜனங்களுக்கோ கடுகளவு புத்தியும் கிடையாது. பிரத்தியார் சொல்லையும் கேழ்ப்பதில்லை. ஆகையால் இந்த ரங்கநாதன் லாட்டரி அடிக்கிறது மாத்திரமல்லாமல் இந்த ரங்கநாதனிடம் பக்திசெலுத்தி வழிபடும் மக்களும் சோத்துக்கும், கஞ்சிக்கும் லாட்டரி அடிச்சால்தான் நமக்குச் சந்தோஷமாய் இருக்கும். ஏன் என்றால் எப்படிப் பட்ட கடவுளை வணங்குகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட குணத்தான் வணங்குபவர்களுக்கும் உண்டாகும் என்பது ஒரு ஆஸ்திகக் கொள்கையாகும்; இது உண்மையானால் இப்படித்தானே இருக்கவேண்டும். இந்தக் கடவுள்கள் ரஷ்யாதேசத்தில் இருக்குமானால் இந்தப்படி சோம்பேறியாய் எந்நேரம் பார்த்தாலும் படுத்துக் கொண்டே ஊரார் உழைப்பில் வயிறு வளர்ப்பதற்கு துப்பாக்கி குந்தாவினால் இடித்து எழுப்பி வேலை வாங்குவார்கள். அந்தப்படி வேலை செய்யா விட்டால் மேல்லோகத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு

பக்தர்களுக்கு “உங்களுடைய கடவுள் சோம்பேறியாய் இருந்ததால் மேல்லோகத்துக்கு அனுப்பப்பட்டு விட்டார். வேண்டுமானால் நீங்களும் சீக்கிரம் மேல்லோகம் சென்று அவரைச் சந்தித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கடிதம் எழுதிவிடுவார்கள்.

நம்முடைய நாடு சோம்பேறிகள் அதிகம் உள்ள நாடு ஆனதால் இந்தக் கடவுள்களை இன்னம் வைத்துக் கொண்டு இந்தப்படி லாட்டரி அடிக்கச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

ஓ ரஷ்யக் கொள்கையே! இந்தக் கடவுள்களை ஒழிக்கவாவது சீக்கிரம் இந்தியாவுக்கு வரமாட்டாயா? கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும்மக்கள் முப்பது கோடிபேர்கள் இரண்டு கையையும் கூப்பி கூவி அழுது அழைக்கின் றோமே உனக்கு மனம் இளகவில்லையா?

குடி அரசு - கட்டுரை - 17.09.1933

“ஹரிஜன” இயக்க ரகசியம்

ஆக்ராவில் கூடிய “ஹரிஜன ” (தீண்டப்படாதார்) மகாநாட்டில் “ஹரிஜனங்களுக்கு பொருளாதார விஷயத்திலும், கல்வி விஷயத்திலும் முன்னேற்றம் ஏற்பாடு செய்வதைவிட ஆலயப்பிரவேசத்தைப் பற்றியே அதிகமாக வற்புறுத்துவது ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கதல்ல” என்பதாக ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதற்கு தோழர் காந்தியவர்கள் “ஹரிஜனம்” பத்திரிகையில் பதில் சொல்லுகையில்,

“ஹரிஜனங்களுக்குப் பொருளாதார முன்னேற்றமும், கல்வி முன்னேற்றமும் ஜாதி இந்துக்கள் தாங்களாகவே செய்யவேண்டிய காரியமாகும். பொருளாதாரம், கல்வி ஆகிய துறைகளில் ஹரிஜனங்கள் உயர்த்தப்பட்டு விட்டால் மதத்துரையில் அவர்கள் சமத்துவமானவர்களாகி விடமாட்டார்கள். ஆதலால் ஹரிஜனங்கள் ஆலயப்பிரவேசத்தை விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும், ஜாதி இந்துக்கள் தங்களுக்கு எந்த நிபந்தனைகள் மீது கோவில்கள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அதே நிபந்தனைகளின் மீது ஹரிஜனங்களுக்கு கோவில்களை திறந்துவிடவேண்டும்” என்பதாக எழுதியிருக்கிறார்.

இதிலிருந்து ஹரிஜன வேலையின் இரகசியம் என்ன என்பதைப்பற்றி நாம் இதற்கு முன் எழுதிவந்த விஷயம் உண்மை என்பது நன்றாய் விங்கும். “ஹரி” ஜனங்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம் ஜாதி இந்துக்களைப் போன்ற கல்வியும், ஆகாரமுமாகும். ஆனால் காங்கிரசும், காந்தியாரும், ஹரிஜனங்களுக்கு கொடுப்பது ஆலயப்பிரவேசமாகும். இதன் இரகசியம் ஹரிஜனங்கள் பொருளாதாரத் துறையிலும், கல்வியிலும், முன்னேறி விட்டால் ஜாதி ஹிந்துக்களுக்கு அடிமைகள் இல்லாமல் போய்விடுவார்கள். அப்பொழுது வருணாச்சிரம தர்மம் அழிந்துபோக நேரிடும். ஆதலால் ஹரிஜனங்கள் பொருளாதாரக் கிளர்ச்சியும், கல்விக் கிளர்ச்சியும் செய்வதற்கில்லாமல் செய்வதற்கு அவர்களை கோவிலுக்குள் கொண்டுபோய்த் தள்ளிவிட்டால் கடவுள்மீது பக்தி ஏற்பட்டு தங்கள் கையிலுள்ள காதையும் சாமிக்கு அழுது விட்டு தங்களுக்கு கல்வியும், பணமும் வேண்டுமென்று

கடவுளையே கேட்டுக்கொண்டு பழயபடியே மூடர்களாக இருக்கச் செய்துவிடலாம் என் கின்ற தந்திரமே ஒழியவேறில்லை.

ஆதலால் ஹரிஜனங்களுக்கு “ஆலயப்பிரவேசம், ஆலயப் பிரவேசம்” என்று சத்தம் போடுவதெல்லாம் அவர்களது பொருளாதார முயற்சிக்கும், கல்வி முயற்சிக்கும் முட்டுக்கட்டை போடுவதாகுமே தவிர வேறொன்றும் அல்ல என்பதே நமது அபிப்பிராயம். இதை ஹரிஜனங்கள் என்பவர்களும் நன்றாய் தெரிந்துகொண்டதற்கு நாம் மிகுதியும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். ஆனால் காங்கிரசினிடமிருந்து பணம் பெற்று வயிறு வளர்க்கும் ஹரிஜனங்களும் காங்கிரசின் பிச்சையினால் லஞ்சத்தினால் அல்லாமல் வேறுவழியில் வயிறு வளர்க்கவோ, விளம்பரம் பெறவோ, யோக்கியதை இல்லாத ஹரிஜனங்களும் தங்கள் சமூகத்தை துரோகம் செய்து காங்கிரசின் சூழ்ச்சிக்கு இடம்கொடுத்து வருவதில் நமக்கு ஆச்சரியமில்லை. எந்தக் கூட்டத்திலும் எந்த இயக்கத்திலும் இப்படிப்பட்ட நபர்கள் 100-க்கு ஒன்று இரண்டு இருந்துகொண்டுதான்வரும். ஆதலால் “ஹரி”ஜன சமூகத்திலும் இப்படிப்பட்டவர்கள் இருப்பது இயற்கையேயாகும். எனவே சம தர்மக் கொள்கையில் நம்பிக்கையோ, அனுதாபமோ உள்ளவர்கள் இந்த ஆலயப்பிரவேசத்தின் தந்திரத்தை உணர்ந்து பொருளாதார சமத்துவத் திற்கே உழைத்து வருவார்களாக.

குடி அரசு - செய்தி விளக்கம் - 17.09.1933

ஸ்தல ஸ்தாபன அலங்கோலம்

ஈரோடு தாலுகா போர்டு தலைவர் தேர்தல் சம்மந்தமாய் ஏற்பட்ட வழக்குகள் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. இதுசமயம்

1. ஹைகோர்ட்டில் இரண்டு அப்பீல்கள் ஸ்டே புரீசீடிங்ஸ் ஆர்டர் களுடன் இருந்து வருகின்றன.
2. ஈரோடு டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்சீப் கோர்ட்டில் இன்ஜங்ஷனுடன் ஒரு சூட் இருந்து வருகிறது.
3. ஈரோடு ஸ்டேஷனரி சப்மேஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் பழய பிரசி டெண்டு மீது சட்டப்படி அதிகாரமில்லாத காலத்தில் பிரசிடெண்டு செய்யவேண்டிய வேலைகளை செய்ததாக ஒரு பிராது, ஆக 3 இடங்களில் விவகாரங்கள் நடக்கின்றன.

ஈரோடு தாலுகா போர்டு பிரசிடெண்டாயிருந்த தோழர் பழைய கோட்டை பட்டக்காரர் அவர்கள் கோயமுத்தூர் ஜில்லா போர்டு வைஸ்பிரசி டெண்டானவுடன் ஈ.தா.போ. பிரசிடெண்டு வேலைகாலியானதினால் அதற்கு முன்பு ஈ.தா.போ. வைஸ்பிரசிடெண்டாயிருந்த தோழர் வி.எஸ். ராஜாக்கவுண்டரும், தோழர் எஸ்.கே. சென்னியப்ப கவுண்டரும் அபேக்ஷகர்களாயிருந்ததில் தோழர் வி.எஸ்.ராஜாக்கவுண்டர் வெற்றிபெற்றார். தோல்வி உற்றவர் இந்த எலக்ஷனை மாற்றி தன்னை தெரிந்தெடுத்ததாகக் கருத வேண்டுமென்று ஆக்ஷேபித்து ஒரு விண்ணப்பம் கொடுத்ததால் எலக்ஷன் (ஓட்டுகள் வெளிப்படையாய் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால்) செல்லாது என்றும் வேறு எலக்ஷன் நடைபெறவேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டது. இந்த தீர்மானத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் வாதி, பிரதிவாதிகள் இருவரும் தங்கள் தங்களையே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டதாக தீர்மானிக்க வேண்டுமென்று ஹைகோர்ட்டில் அப்பீல் செய்திருக்கிறார்கள்.

இதன் மத்தியில் இந்த பிரசிடெண்டு எலக்ஷன் ஆனபிறகு அவரது வைஸ்பிரசிடெண்டு வேலை காலிஆகிவிட்டதால் வை.பி.எலக்ஷன் ஆனதில் சித்தோடு தோழர் ராமசாமிக்கவுண்டர் வை.பி. ஆக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஆனால் பழைய வைஸ்பிரசிடெண்டு தோழர் வி.எஸ்.ராஜாக்க

கவுண்டருக்கு பிரசிடெண்டு எலக்ஷன் கேன்சல் ஆனவுடன் அவர் தானே வைஸ்பிரசிடெண்டு என்பதாக சொல்லி புதியதாய் எலக்ஷனான வைஸ் பிரசிடெண்டு ராமசாமி கவுண்டருக்கு சார்ஜ் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார். இதனால் வைஸ்பிரசிடெண்டு தோழர் ராமசாமி கவுண்டர் டி.மு.கோர்ட்டில் தன்னை வைஸ் பிரசிடெண்டாக கருதவேண்டுமென்று சொல்லி ஒரு தாவா போட்டு தோழர் ராஜாக்கவுண்டர் வைஸ்பிரசிடெண்ட் வேலைபார்க்கக் கூடாது என்று இன்ஜங்ஷன் வாங்கி இப்போது தானே வைஸ் பிரசிடெண்டாய் இருந்து வருவதுடன் பிரசிடெண்டு வேலைகள் பூறாவும் பார்த்து வருவதுடன் பிரசிடெண்டு எலக்ஷனுக்கு தோழர் ராஜாக்கவுண்டர் தான் வைஸ் பிரசிடெண்ட் என்று கருதி இம்மாதம் 1-ம் தேதி குறிப்பிட்டிருந்ததை மாற்றி தோழர் ராமசாமிக் கவுண்டர் வைஸ் பிரசிடெண்ட் உத்தியோகம் ஏற்றவுடன் இம் மாதம் 15 தேதி போட்டிருந்தார். தோழர் ராஜாக்கவுண்டர் இதை ஆக்ஷேபித்து ஹைக்கோர்ட்டில் விண்ணப்பம் போட எலக்ஷன் நடைபெறக்கூடாதென்று ஸ்டே புரீடிங்ஸ் ஆர்டர் பெற்று இருக்கிறார்.

இதன் மத்தியில் ஒரு மெம்பரான தோழர் கே.எஸ்.பெரியசாமிக் கவுண்டரால் தோழர் ராஜாக்கவுண்டர் தனக்கு அதிகாரமில்லாத காலத்தில் தன்னை வைஸ் பிரசிடெண்டு என்று சொல்லிக்கொண்டு வேலை பார்த்தது குற்றம் என்று ஈரோடு சப் மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் ஒரு பிராது கொடுத்திருக்கிறார்.

இப்படியாக 3 கோர்ட்டுகளில் விவகாரங்கள் இருக்கின்றன. யார் ஜெயித்தாலும் யார் தோற்றாலும் கடைசியில் இந்த செலவுகளுக்கும் மெனக் கேடுகளுக்கும் பரிகாரம் வெற்றிபெற்று பதவி அனுபவிப்பவர்கள். இந்தப் பதவியின் மூலம் தான் பரிகாரம் தேடிக்கொள்ள வேண்டியவரும். ஏனெனில் மற்ற போர்டுகளில் அனேகம் இப்படித்தான் நடந்து வருகின்றன.

இன்றையதினம் ஸ்தலஸ்தாபனங்களில் நடக்கும் நாணையக் குறைவான காரியங்களும், யோக்கியப்பொறுப்பற்ற காரியங்களும், போலீசிலும் இல்லை, வக்கீல்களிடமும் இல்லையென்று தாராளமாய்ச் சொல்லலாம்.

அந்தந்த இடங்களில் இருக்கும் செல்வாக்குள்ள மிராசுதாரர்கள் குடிகளைத் துன்பப்படுத்த மணியம் வேலையை ஒரு லைசென்சாய் உபயோகித்து வந்தார்கள். ஆனால் இப்போது அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இந்த ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் பதவிகள் அரசாங்கத்தினிடமும் பொது ஜனங்களிடமும் பெற்ற பெரிய லைசென்சாக இருந்துவருகின்றன.

இம்மாதிரி ஸ்தாபனங்களுக்கு தலைவர்களையோ, அங்கத்தினர்களையோ, அரசாங்கத்தார் நியமனம் செய்த காலத்தில் இல்லாத குற்றங்களும், அக்கிரமங்களும் இப்போது ஜனங்கள் தெரிந்தெடுக்கும்போது அதிய மாயும் அனேக விஷயங்கள் புதியதாகவும் இருந்து வருகின்றனவே

தவிர இதில் ஒன்றும் குறையவே இல்லை என்று சொல்லலாம்.

அதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால் இந்த இருபது முப்பது வருஷ காலமாய் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கு இருந்துவந்த அதிகாரங்களும், நம்பிக் கைகளும் எடுபட்டுப்போய்விட்டது ஒன்றே போதுமானது. இந்தக் காரணங்களாலேயே இப்பொழுது முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு நிர்வாக உத்தியோகஸ்தர்களை சர்க்கார் நியமித்துவிட்டார்கள். அதுபோலவே ஜில்லா போர்டுகளுக்கும், தாலுகாபோர்டுகளுக்கும் நியமிக்கவேண்டியது மிகமிக அவசரமாகும்.

இதுதவிர ஜில்லாபோர்டையும், தாலுகா போர்டையும் அடியோடு எடுத்துவிட்டு ஜில்லா போர்டு வேலைகளை கலெக்டர்களைக் கொண்டும், தாலுகா போர்டு வேலைகளை டிப்டி கலெக்டர்களைக் கொண்டும் பார்த்து வரும்படி செய்தால் பணம் சரிபங்கு மீதியாகும். ஜனங்களுக்கும் இரண்டு பங்கு நன்மை ஏற்படும்.

இவைகளையெல்லாம்விட மனித சமூகம் கொள்ளை, திருட்டு, புரட்டு, அயோக்கியத்தனம், கொலை பாதகத்தனம் ஆகிய “அருங்” குணங்களை கற்றுக்கொள்வதற்கு ஆரம்பப்பாட சாலையாக இடங்கொடுத்து வரும் ஒரு தன்மையும் ஒழிந்து மனிதர்களை நன்னடக்கையுடன் இருக்கச் செய்யும்.

ஏனெனில் செல்வவான்கள் எண்ணம் எப்பொழுதும் மோசத்திலும் அயோக்கியத் தனத்திலுமே ஊருகிறது. அதிலும் கிராமங்களிலுள்ள செல்வ வான்களது எண்ணத்தைப் பற்றிக் கேட்கவேவேண்டாம். அதிலும் ஸ்தல ஸ்தாபனப் பதவிகள் என்னும் லைசென்சையும் அவர்கள் கையில் கொடுத்துவிட்டால் அதைப்பற்றி விவரிக்கவும் வேண்டுமா என்று கேட்கின்றோம்.

இம்மாதிரியான காரியங்கள் அரசாங்கத்தின் யோக்கியதையையும் அவர்களது நடவடிக்கையையும் தான் பிரதிபலிக்கின்றது என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதே ஒழிய வேறு ஒன்றுமே இல்லை. ஆகையால் யோக்கியமான ஆட்சியில்தான் யோக்கியமான நடவடிக்கைகளைக் காணமுடியுமென்கின்ற முடிவுப்படி இன்றைய ஆட்சித்தன்மைகளை ஒவ்வொரு துறையிலும் அடியோடு மாற்றியாக வேண்டியதாய் இருக்கின்றது என்பதையும் அதற்காக வெகு தீவிரமான புரட்சி முறைகளையும், கையாள வேண்டியிருக்கிறதென்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 17.09.1933

வாலிபர் கடமை

பொதுவுடமைக்கும் சுயராஜ்யத்துக்கும்

சம்மந்தமில்லை

சுயராஜ்யம் என்பது அரசியலைப் பொருத்தது. அது எந்த தேசத்தை, யார் ஆளுகிறது என்பதையே முக்கியமாய் கொண்டதாகும். பொதுவுடமை என்பது பொருளாதாரத்தையே முக்கியமாய் கொண்டதாகும். பொதுவுடமைக் கொள்கையைப்பற்றிய விஷயத்தில் ஆட்சிசெய்பவர்கள் யார் என்பதைப் பற்றியோ, எந்த தேசம் ஆதிக்கமுள்ளதாய் இருக்க வேண்டுமென்று எல்லை கட்டுவதிலோ பிரவேசிக்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை. பொது உடமை என்பது மேல் குறிப்பிட்டபடி வெறும் பொருளாதாரப் பிரச்சினையே ஆகும். அதுவொரு கணக்குப் பிரச்சினை என்றும் சொல்லலாம். உலகத்தை ஒரு குடும்பமாக்கி உலக மக்களை ஒரு குடும்பமக்களாக்கி உலக செல்வத்தையும் சுக துக்கத்தையும் அக்குடும்பத்துக்குப் பொதுவாக்கி அக்குடும்ப மக்கள் எல்லோரும் அக்குடும்ப சொத்துக்களை சரிசமமாய் அனுபவிக்கும்படி செய்யும்முறையே பொது உடமைத் தத்துவமாகும்.

இதனால் யாருக்கும் ஏற்றத்தாழ்வோ ஜாஸ்தி கம்மியோ இல்லாமல் இருக்கும் என்கின்ற முடிவின்பேரிலும் உலகவாழ்க்கையில் மக்கள் உயர்வு தாழ்வும் ஜாஸ்திகம்மியும் அனுபவிப்பது மனித இயற்கை என்றும் இந்தப் படி இருக்கவே மனிதன் ஏற்பட்டவன் என்றும் இந்தப்படியான வித்தியாச வாழ்வு அமைப்பு அவனவன் முன்ஜன்ம கர்மப்படியும் கடவுள் சித்தப்படியும் ஏற்பட்டதென்றும் சொல்லும் கொள்கையை அடியோடு தப்பு என்கின்ற முடிவின்பேரிலும் இப்பொதுவுடமைக் கொள்கை கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அது சில இடங்களில் அனுபவத்தில் இருந்து வருகின்றது.

ஆகையால் இக்கொள்கையை வற்புறுத்துகின்றவர்கள் இன்னார் ஆள வேண்டும் என்கின்ற பிடிவாதம் இல்லாமல் இன்ன கொள்கையின் மீது ஆளப்படவேண்டும் என்கின்ற பிடிவாதத்துடன் கிளர்ச்சியோ புரட்சியோ செய்து புரட்சி ஏற்படுத்தவேண்டியது வாலிபர் கடமையாகும்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 17.09.1933

இன்னுமா காந்தீயம்?

காந்தீயம் படுத்துவிட்ட தென்றும், அதனால் இதுவரையில் எவ்வித பயனும் ஏற்படவில்லை என்றும், அதை இனியும் பரீக்ஷிப்பதால் யாதொரு பயனும் ஏற்படாது என்பதோடு அது முட்டாள் தனமும், தற்கொலையுமாகும் என்றும், இமயமலை முதல் கன்னியாகுமரி வரை இன்று ஒரே அபிப்பிராயமாக இருந்து வருகின்றது. ஆனால் தோழர் காந்தியவர்கள் மாத்திரம் தான் “பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்” என்ற பழமொழிபோல் தன்னுடைய சொந்த கௌரவத்தை முன்னிட்டு இதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருப்பதாக காட்டிக்கொண்டு இருப்பது தான் தோல்வி அடையவில்லை என்றும் தனது கொள்கை பயனற்று (வெத்தி வேட்டாய் புஸ்ஸென்று) போகவில்லையென்றும், பாமர ஜனங்களைக் கருதும்படி செய்யவேண்டும் என்கிற துறையிலேயே தனது முயற்சியை எல்லாம் செலவழித்து வெகுதீவிரமாய் உழைத்து வருகிறார். இந்த உழைப்புக்கு அவருடைய பிரதம சிஷ்யர்கள் சிலரும் காந்தீயத்தாலன்றி வாழ முடியாத சில காந்தீய சன்னியாசிகளும், காந்திமட சன்னியாசிகளும் தங்கள் தங்களால் கூடிய அளவு உதவி புரிந்து வருகின்றார்கள். என்றாலும் காந்தீயத்தால் பிழைத்து வந்த பத்திரிகைகாரர்கள் அநேகர் இனி இதை நம்பினால் பயன்படாது என்று கருதியதோடு வில்லிங்டனார் அடக்குமுறைக்கு பயந்தும் வேறு வழியில் திரும்பிக் கொண்டதால் இனி யார் எப்படிப்பட்ட உதவி செய்தாலும் அது மறுபடியும் தலைதூக்க முடியாத காரியமாய் போய்விட்டது.

தோழர் காந்தியாருக்கு பத்திராதிபர்களின் ஆதரிப்பு குறைந்து விட்டது என்று தோன்றியவுடன், மிதவாதிகள் என்னும் கூட்டத்தையாவது பிடித்து ஏதாவது பரிகாரம் தேடிக்கொள்ளலாமா என்று பார்த்ததில் அவர்களும் கைவிட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். ஏனெனில் மிதவாதிகள் என்பவர்கள் தங்கள் தேர்தல்களுக்குப் பங்கம் ஏற்படாமல் இருக்கவேண்டிய அளவுக்கு மாத்திரமே காந்தியாரின் பெயரை உபயோகித்துக் கொண்டிருந்தவர்களே ஒழிய அவர்களுக்கு காந்தியாரிடத்தில் கடுகளவு நம்பிக் கையோ அனுதாபமோ ஒரு நாளும் இருந்ததில்லை. ஆகவே இனிமேல் தேர்தலில் நிற்கின்றவர்கள் காந்தியாரின் பெயரை உபயோகிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை என்று அவர்கள் தெரிந்து கொண்டவுடன் அவர்களும் காந்தியாரை அலட்சியம் செய்ய தீர்மானித்து விட்டார்கள்.

நிற்க, இப்போது காந்தியார் தனது ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும், தான் எதிர்பாராமல் சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி விட்டதாகச் சொல்லிக் கொண்டே வருவதை வாசகர்கள் கவனித்து இருந்தால் அதிலிருந்து ஒரு விஷயத்தை உணரலாம். அதென்னவெனில் இப்போது ஜனங்களில் அதிகம் பேருக்கு காந்தியார் அனாவசியமாய் பட்டினியிலிருந்து விடுதலையானார் என்றும், அப்பட்டினிக்கு விடுதலையாக வேண்டும் என்கின்ற காரணம் அல்லாமல் மற்றபடி வேறு எவ்வித நியாயமான காரணமும் இருக்க இடமில்லை என்றும் கருதி இருப்பதால் இக்கருத்தைமாற்றவே அவர் “நான் எதிர்பாராமல் விடுதலை அடைந்துவிட்டேன்” “எதிர்பாராமல் விடுதலை அடைந்து விட்டேன்” என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதாகிவிட்டது.

காந்தியார் முதல் முதலில் விடுதலை அடைந்ததும் பட்டினியின் காரணத்தினாலேயாகும். அதாவது தீண்டப்படாத மக்களின் தனித் தொகுதியை ஒழிக்க என்று பட்டினி இருந்ததாகும்.

அரண்டு செய்யப்பட்டு விடுதலை அடைந்ததும் பட்டினியின் காரணத்தினாலேயாகும். அதாவது தனது சகாக்கள் சில தப்பிதம் செய்ததற்காக என்று பட்டினி கிடந்து விடுதலை அடைந்ததாகும்.

இப்போது விடுதலை அடைந்ததும் பட்டினியின் காரணத்தினாலேயாகும். அதாவது சிறையில் ஹரிஜன வேலை செய்ய சர்க்கார் அதிக சௌகரியம் அளிக்காததினால் என்று பட்டினி இருந்ததாகும்.

இப்படியே ஒவ்வொரு தடவையும் தான் பட்டினி கிடப்பதாகச் சொல்லி பட்டினி ஆரம்பித்தவுடன் சர்க்கார் விடுதலை செய்து கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள்.

(இந்தத்தடவை மாத்திரம் சர்க்காரார் முன்போல் உடனே விடுதலை செய்துவிடாமல் பலாத்காரமாய் ஆகாரத்தைச் செலுத்த துணிவு கொண்டார்கள் என்றாலும் தோழர் ஆண்ட்ரூஸ் முதலியவர்கள் பிரவேசத்தினால் விடுதலை செய்துவிட்டார்கள்.)

அப்படி இருக்க இந்தத் தடவையும் தான் பட்டினி ஆரம்பித்தால் சர்க்கார் தன்னை விடுதலை செய்துவிடுவார்கள் என்று தோழர் காந்தி எதிர் பார்க்காமல் இருந்திருக்கமுடியுமா என்பதை வாசகர்கள்தான் முடிவுசெய்து கொள்ள வேண்டும்.

அன்றியும் இந்த விடுதலைக்கு தோழர் ஆண்ட்ரூசால் ஏதாவது ஒப்பந்தம் நிகழ்ந்திருந்தாலும், நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்றும் சிலர் கருதுகிறார்கள். இது எப்படி இருந்தாலும் தோழர் காந்தியவர்கள் முன்பு விடுதலை அடைந்தவுடன் எப்படி “தனிப்பட்ட சட்ட மறுப்பு செய்யவேண்டியது தவிர

வேறு ஒரு மார்க்கமும் தனக்கு இல்லை” என்று சொன்னதுடன் இந்த சட்டமறுப்பு செய்து சிறைசெல்லவேண்டியதின் அவசியத்தைப்பற்றி சொல்லும்போதும், “நான் வெளியில்வந்து ஜனங்களுடன் பழக நேர்ந்ததில் படித்தவர்களும், படிக்காதவர்களும், மேல்ஜாதிக்காரரும், கீழ்ஜாதிக்காரரும், பணக்காரர்களும், ஏழைகளும் சீர்குலைந்திருப்பதைக் கண்டதாகவும் அவர்கள் தங்கள் உடமைக்கும், சுதந்திரத்திற்கும் ஆபத்து வருமென்று பயப்படுவதாகவும் ஆதலால் அஹிம்சையில் நம்பிக்கையுள்ள நான் சிறைபுகுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை” என்று சொல்லி சிறைபுகுந்து இருக்கிறார்.

ஆனால் இப்போது வெளிவந்த காந்தியவர்கள் வெளிவந்தது முதல் இவ்வளவு நாளாயோசித்தும் தோழர் ஜவஹர்லால் உடன் இரண்டு மூன்று நாள் கலந்து பேசியபிறகும் வெளியிட்டு இருக்கும் அறிக்கையில் கூறுவது என்னவென்றால் “நான் இனி ஒருவருஷ காலம் சட்ட மறுப்பிலிறங்கி சிறைபுகுவதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்” என்றும் இந்த ஒரு வருஷகாலத்துக்குள் தான் சட்ட மறுப்புச்செய்து சிறைக்குச்செல்லுவது அற்பத்தனம் என்றே தனக்கு படுகின்றது என்றும் விளக்கமாகச் சொல்லி விட்டார். சிறிது நாளானக்குமுன் தான் “தேசம் சீர்கெட்ட நிலையில் இருக்கும் போது அஹிம்சையில் நம்பிக்கையுள்ள சத்தியாக்கிரகி சிறையிலிருக்க வேண்டும்” என்று சொன்னவர் இப்போது ஒரு மாதத்திற்குள் “இந்த சமயத்தில் ஜெயிலுக்கு போகக்கூடாது” என்றும் “ஜெயிலுக்குப் போவது அற்பத்தனம்” என்றும், சொல்லும்படியான நிலைமை எப்படி ஏற்பட்டதென்பது நமக்கு புரியவில்லை. ஒரு சமயம் தேசம் சீரடைந்துவிட்டதாக கருதிவிட்டாரோ என்பதும் விளங்கவில்லை.

அல்லது ஒருசமயம் வில்லிங்டன் துரைமகனாரின் சண்டித்தனம் காந்தியாரின் சண்டித்தனத்தை ஜெபித்து விட்டதோ என்னமோ என்றும் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

காந்தியாருக்கு வில்லிங்டனாரிடம் போய் நேரில் பேசி ராஜி என்ற பேரால் ஏதாவது ஒருவழியில் தனது நிலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என்பதில் யாருக்கும் சந்தேகம் இருக்காது, வில்லிங்டனாரோ இதை அறிந்துகொண்டு ஒரே பிடிவாதமாய் கல்உளி சித்தன்போல் சண்டித்தனம் செய்கிறார். அதென்னவென்றால் சட்டமறுப்பை நிறுத்தி விட்டேன் என்று சொன்னால் ஒழிய காந்தியாரின் முகத்தில்கூட விழிக்க மாட்டேன் என்று சிறு குழந்தைகள்போல் ஹடம்சாதிக்கிறார். இந்த நிலையில் காந்தியார் மறுபடியும் சிறைக்குச் சென்று பட்டினி இருந்தால் வில்லிங்டன் அரசாங்கம் என்ன செய்யும் என்பது காந்தியாருக்கு நன்றாய் தெரியும் ஆதலால் இரண்டு சண்டிகள் தங்களது சண்டித்தனத்தை நடத்திக்கொண்டே போனால் இரண்டு நேர்கோடுகள் எப்படி ஒன்று சேராதோ அதுபோல் ஒரு

முடிவுக்குவர முடியாதநிலை ஏற்பட்டுவிடுமாதலால் ஏதாவது ஒரு சண்டி (பலக்குறையுள்ள சண்டி) வழிக்குவந்து சற்று இறங்கிவந்தால்தான் முடியுமெனக் கருதி காந்தியாரே “பெரும் தன்மையுடன்” இறங்கிவந்து, சரிவில்லிங் டனார் இஷ்டப்படிதான் ஆகித் தொலையட்டுமே எனக் கருதி இனிமேல் (ஒருவருஷ காலத்துக்கு) சத்தியாக்கிரகம், சட்டமறுப்பு முதலிய எந்தக் காரியத்தையும் செய்து ஜெயிலுக்குப் போவதில்லை என்று வாக்குக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியத்திற்கு ஆளாக வேண்டியதாய் போய் விட்டதோ என்பதும் விளங்கவில்லை.

எப்படி இருந்தாலும் இந்தக்காரியம் இவ்வளவும் காந்தியார் தன் இஷ்டப்படி செய்யாமல் “நன்றாய் பிரார்த்தனை செய்து ஆழ்ந்த சிந்தனை என்னும் யோகத்தில் இறங்கி பகவானுடைய உத்திரவு பெற்றபின்பே அதாவது பகவானின் உத்திரவுப்படியே செய்து வருகிறேன் என்கிறார். ஆதலால் (கடவுள் நம்பிக்கையுள்ள) வேறு எவருக்கும் இதில் குற்றம் கண்டு பிடிக்க இடமில்லை”.

இதுதவிர தோழர் காந்தியார் மற்றொரு விஷயத்தையும் ஒளிக்காமல் சொல்லிவிட்டார். அதென்னவென்றால் நான் பொதுத்தொண்டில் இறங்கிய காலம் முதல் ஒரு காரியம் ஏதோ ஒரு வழியில் முடிவுபெற்றுவிட்டால் அடுத்தபடியாக என்ன செய்யவேண்டுமென்பது தெளிவாக முன்னதாக தெரிந்துவிடும். ஆனால் (இந்த எதிர்பாராத விடுதலையினால்) இப்போது என்னை இருட்டு (அறியாமல்) மூடிக்கொண்டது. எனது உடமை என்ன என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை என்று சொல்லுகிறார்.

“ஒவ்வொரு காரியத்தையும் கடவுள் பிரார்த்தனை செய்து ஆழ்ந்து யோசிப்பவர்” யோக்கியதை இப்படியிருக்குமானால் இனிமற்ற சாதாரண ஆத்மாக்களுக்கு என்ன விளங்கக் கூடுமென்பதை வாசகர்கள்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். ஆகவே காந்தியத்தின் நிலை இப்போது எப்படி இருக்கின்றது என்பதற்கு இது ஒரு தக்க சந்தர்ப்பமாகும்.

இனி மற்றொரு வீரரின் நிலையைப்பற்றி சிறிது யோசிப்போம். அதாவது காந்தியாருக்குப் பின் இந்திய தேசியத் தலைவராக வரவேண்டும் என்று வாலிபர்களால் எதிர் பார்க்கப்படும் தோழர் ஜவஹர்லால் அவர்களைப் பற்றியேயாகும்.

இவர் தன்னை பொதுவுடமைக்காரர் என்று பொதுஜனங்கள் கருதும் படியும் நடந்து வந்திருக்கிறவர். ஆனால் காந்தியாரின் அபிமான புத்திரர் என்றும், அந்தரங்க சிஷ்யர் என்றும் காட்டிக்கொள்வதால் கிடைக்கும் பயனையும் விட்டுவிட சம்மதிக்காதவர். அல்லது காந்தியாரின் தாக்ஷணியத் துக்குக் கட்டுப்பட்டவர் என்றாவது சொல்லியாகவேண்டிய நிலையிலிருப்பவர்.

காந்தியாரிடத்திலும், காந்தியத்தினிடத்திலும் சலிப்பும், வெறுப்பும், அவநம்பிக்கையும் கொண்ட வாலிபர்கள் பலருக்கு தோழர் ஜவஹர்லாலிடத்தில் ஒருவித நம்பிக்கை இருந்து வருவதை நாம் அறிகிறோம்.

ஆனால் இந்த நம்பிக்கைகள் ஜவஹர்லால் அவர்களின் ஏதோ இரண் டொரு வாய் வார்த்தையைக் கேட்டு ஏமாந்து போய்க் கொண்டிருப்பதாலேயே ஒழிய அவருடைய செய்கையைக் கொண்டோ அல்லது அவரது உறுதியான அபிப்பிராயத்தைக்கொண்டோ என்று சொல்லி விடுவதற்குப் போதிய ஆதாரம் ஒன்றையும் நம்மால் காணமுடியவில்லை. அவருக்கு இரண்டுவித மனப்பான்மை இருந்துவருகிறது என்பதே நமதபிப் பிராயம்.

அதாவது வானதத்துவ நிபுண உபாத்தியாயர் ஒருவர் பள்ளிக் கூடத்துப் பிள்ளைகளுக்கு கிரஹணத்தைப்பற்றிப் போதிக்கும் போது கிரஹணம் என்பதில் உண்மையை வானசாஸ்திரப்படி போதித்து விட்டு அதாவது பூமியும் சூரியனும் சுற்றுவதினால் ஒன்றின் நிழலில் ஒன்று மறைபடும்போது ஏற்படும் மறைவுக்கு கிரஹணம் என்று சொல்லப்படுகின்றது என்று சொல்லிவிட்டு அதே வாத்தியார் தன்வீட்டுக்குப் போனவுடன் சூரிய சந்திரர்களுக்கு ஏற்பட்ட சாபதண்டனையாக ராகு, கேது என்கின்ற பாம்புகள் விழுங்குகின்றன என்று கருதி ஸ்நானம், ஜபம், விரதம் முதலியவைகள் செய்வது போல் தோழர் ஜவஹர்லால் அவர்கள் வாலிபரிடம் பேசும்போது ஒரு விதமாகவும் பிறகு காந்தியாரிடம் இருக்கும்போது ஒருவிதமாகவும் நடந்துவருகிறார். இவை இரண்டில் அவருடைய உண்மையான மனப்பான்மை என்ன என்று கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் அரசியல் உலகில் உள்ள மற்ற பெரியவர்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற அனேகருக்கு ஜவஹர்லால் அவர்களிடம் மதிப்பு இல்லை என்பதும், ஜவஹர்லால் அவர்களுக்கும் மற்ற பெரியார்களில் காந்தியாரைத்தவிர மற்றவர்களிடம் மதிப்பு இல்லையென்பதும் கவனித்துப் பார்த்தவர்களுக்கு நன்றாய் விளங்கும்.

ஜவஹர்லால் அவர்களின் பொதுவுடமைக் கொள்கையையும், அவரது பூரண விடுதலை கொள்கையையும், வெளி தேசத்து பொது உடமைக் கொள்கைக்காரர்களும் பூரண விடுதலைக்காரர்களும் நம்பி அவரை உலக ஏகாதிபத்திய மறுப்பு சங்கத்திற்கு உபதலைவராக தெரிந் தெடுத்து இருந்தார்கள். ஆனால் தோழர் ஜவஹர்லால் அவர்கள் காந்தி-இர்வின் ராஜியை ஒப்புக் கொண்டவுடன் இவரை மேற்படி உபதலைவர் பதவியில் இருந்து நீக்கி விட்டார்கள். இதற்காகவேண்டியே ஜவஹர்லால் அவர்கள் காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் ஒரு போர் நிறுத்த அதாவது தர்க்கால சாந்தியாய் இளைப்பாரு வதாக செய்து கொண்ட) நிபந்தனைகளே தவிர சமாதான உடன்படிக்கை அல்ல என்று பல தடைவ கூறினார். இப்போதுகூட

அப்படியே சொல்லி வருகிறார் என்றாலும் இவரை உபதலைவர் பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டது மாற்றப்படவில்லை.

இவர் இந்தமாதிரி காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தத்துக்கு வியாக்கியானம் சொன்னதினாலேயே வில்லிங்டன் பிரபு “ஒப்பந்தப்படி காங்கிரசுக்காரர்கள் நடந்துகொள்ளவில்லை” என்று சொல்லி ராஜியை அலட்சியம் செய்ய வேண்டியவரானார்.

இப்போது தோழர் ஜவஹர்லால் அவர்கள் சிறையிலிருந்து காந்தியாரைச் சந்தித்துப் பேசியபிறகு வெளியிட்டிருக்கும் அறிக்கையில் காந்தியாரின் இன்றைய நடவடிக்கைகள் எல்லாம் அவருடைய (காந்தியாருடைய) சொந்த விஷயமே ஒழிய தேசிய விஷயமல்லவென்றும் ஆனாலும் அதனால் தேசிய விஷயம் பாதிக்கப்படலாம் என்றும் சொன்னதோடு தேசிய விஷயம் வேறு என்றும் சொல்லி இதற்கும் அதற்கும் சம்மந்தமில்லையென்று ஜனங்கள் கருதும்படி பிரிவுபடுத்திக் கூறி இருக்கிறார்.

இதுமாத்திரமல்லாமல் சத்தியாக்கிரகம் என்பதில் மததத்துவம் இருக்கிறது என்பதை தான் நம்புவதில்லை என்றும் அது ஒழுக்கமுள்ளதா, அனுபவத்தில் பலன் தரத்தக்கதா என்பதைப் பொருத்ததான் தான் சம்மந்தப்பட்டிருந்ததாயும் தெரிவித்திருக்கிறார். இதிலிருந்து காந்தியாருடைய தத்துவத்தை இவர் தேசிய பொதுக்காரியத்தைச் சேர்ந்தது என்று கருதவில்லை என்பதும் எல்லாவற்றையும் இவர் அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளுபவர் அல்ல என்பதையும் காட்டிக்கொள்ளுகிறார் என்றே கருதவேண்டி இருக்கிறது.

ஆனால் இந்த அபிப்பிராயம் இவருக்கு எதுவரையில் இருக்கும் என்று கண்டுபிடிக்க முடியாது. மறுபடியும் காந்தியாருக்கு நெருக்கடியான சமயம் வரும்போது மறுபடியும் வேதாளம் முருங்கமரத்தில் ஏறிவிட்டது என்பது போல காந்தியினரிக் கதி இல்லை என்கின்ற அடிமை மந்திரத்தை உச்சரித்து விடுவார் என்று நான் இவரது பழைய நடவடிக்கையில் இருந்து கருதவேண்டி இருக்கிறது.

இவ்வளவும் தவிர இந்த இரண்டு மூன்று நாளாய் தோழர்கள் காந்தியும், ஜவஹர்லாலும் பேசிய பேச்சுக்கள் வெளியிட தைரியமற்றதாய் விட்டதும் வெளிப்படையானதும், தெளிவானதுமான ஒரு அறிக்கையை வெளியிட முடியாமல் இரண்டருத்தமுள்ள வார்த்தைகளையும், வாசகங்களையும் கொண்டே இருவரும் அறிக்கை வெளியிட்டிருப்பதும் இனியும் இருவருக்குள்ளும் ஒரு முடிவு ஏற்படாமல் இனியும் இருவரும் செய்து கொள்ளும் கடிதப்போக்குவரத்தினாலேயே விளக்கக்கூடும் என்று முடிவு செய்து கொண்டதும் ஆகிய காரியங்களால் இருவருக்கும் பலமான அபிப்பிராய பேதம் இருப்பதாகவும் உணரக்கிடக்கின்றது. இனி இருவருக்கும்

இடையில் பஞ்சாயத்து தரகர்கள் சரோஜினிதேவி போன்றவர்களின் தூதினால் இன்னும் பெரிய மாறுதல்கள் ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலாம்.

எது எப்படியானாலும் இப்போது ஜனங்கள் செய்யவேண்டிய வேலை என்ன என்பது இது வரையில்செப்பனிடமுடியவில்லையென்பதும், காந்தியம் கடைசி மூச்சில் இருக்கின்றது என்பதும் அது அடியோடு புதைக்கப்பட்டு பல தேசியவாதிகள் என்பவர்களாலேயே “உத்திரக்கிரிகைகள்” நடந்துவருகின்றது என்பதும் தெளிவாய் விளங்குகின்றது.

ஆனால் தீவிர உணர்ச்சி உள்ளவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் வாலிபர்களுக்கு இவைகளை ஒப்புக் கொள்ள வெட்கமாயிருப்பதும் துணிந்து வந்து காந்தியத்திற்கு எதிரான காரியங்களைச் செய்ய தைரியமில்லாமல் இருப்பதும் பார்க்க நமக்குப் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கின்றது. என்றாலும் இதைத்தவிர வேறு மார்க்கமில்லையென்றும் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இம்மாதிரி வெட்கப்பட்டுத் தைரியமற்றும் கிடந்தாலும், தங்களை வீரர்கள் என்று காட்டிக்கொள்ள இனியும் எத்தனை தரம்தான் ஜெயிலுக்குப் போனாலும் முடிவில் சு.ம. கொள்கைகளைத்தான் ஒப்புக்கொண்டு அதன் படிக்குத்தான் நடந்து ஆகவேண்டுமென்றும் வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 17.09.1933

பாராட்டுகிறோம்

“குச்சுக்காரி”கள் தொல்லை ஒழிப்பு

ஈரோட்டில் குச்சுக்காரிகள் தொல்லை என்பதாகவும், விபசாரிகள் தொல்லை என்றும் தலையங்கங்கள் கொண்ட இரண்டு வியாசங்கள் “குடி அரசி”ல் உபதலையங்கங்களாக எழுதி அதைக் குறித்து போலீசாரும், முனிசிபாலிட்டியாரும் முயற்சியெடுத்து “விபசார ஒழிப்பு” சட்டத்தை ஈரோட்டிற்கு அமுலில் வரும்படி செய்யவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்ட விஷயம் நேயர்களுக்குத் தெரியுமென்றே நினைக்கிறோம்.

அந்தப்படியே ஈரோடு முனிசிபல் கௌன்சிலில் கௌன்சிலர் தோழர் கேசவலால் அவர்களால் ஒருதீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டு தோழர் ஈ.எஸ்.கோவிந்தசாமி நாயுடு அவர்களால் ஆமோதிக்கப்பட்டு மற்ற எல்லா கௌன்சிலர்களாலும் ஏகமனதாய் ஆமோதிக்கப்பட்டு சேர்மென் அவர் களுடைய பலமான குறிப்பின்மேல் கவர்ன்மெண்டுக்கு அனுப்பப்பட்ட தில் கவர்ன்மெண்டார் அதை ஏற்று ஈரோட்டிலும், கோயமுத்தூரிலும் இந்தச் சட்டம் அமுலுக்குவரும்படி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு அடுத்த மாதம் அக்டோபர் ஒன்றாம் தேதி முதல் அமுலுக்குவர விளம்பரம் செய்யப் பட்டாய்விட்ட விபரம் நமக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதுவிஷயமாய் ஈரோடு முனிசிபல் கௌன்சிலர்களையும், பிரத்தி யேகமாய் தோழர் கேசவலாலையும், சேர்மென் அவர்களையும் பாராட்டு வதுடன் அவர்களுக்கு நமது மனமார்ந்த நன்றியறிதலையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

அன்றியும் போலீஸ் அதிகாரிகள் இதற்கு அனுகூலமாய் இருந்து வந்ததற்காக அவர்களையும், கவர்ன்மெண்டாரையும் பாராட்டுகிறோம்.

இந்தச் சமயத்தில் ஒருவிஷயத்தை மறுபடியும் ஈரோடு முனிசிபல் கௌன்சிலர்களுக்கும், சேர்மென் அவர்களுக்கும் தெரிவித்து கொள்ளுகி றோம். அதாவது ஈரோட்டுக்கு ஒரு பெண்டாக்டர் அவசியமாய் இருப்ப

தையும், ஏனெனில் சர்க்கார் சம்பளப் பெண்டாக்டரை எடுத்துவிட்டு கௌரவ டாக்டரை நியமித்து இருப்பதால் அது போதாததால் தனியே பொது ஜன சேவகராக ஒருடாக்டர் வேண்டியிருப்பதால் தயவுசெய்து ஒரு பெண் டாக்டரை முனிசிபாலிட்டியார் தங்களுக்குச் சௌகரியப்பட்ட சீக்கிரத்தில் நியமிக்க வேண்டும் என்று முன் தெரிவித்துக்கொண்டதை இப்போது ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறோம்.

அதோடு ஈரோடு காரைவாய்க்கால் ஓடையில் தேங்கிநிற்கும் ஜல தாரைக் கசுமாலத் தண்ணீரால் கொசுக்கள் உற்பத்தியாகி அதிகம்பேருக்கு மலேரியா காய்ச்சல் எற்படுவதால் அந்தத் தேக்கத்தை ஒழிக்க ஒரு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 17.09.1933

சமதர்ம வெற்றி

நாம், சமதர்ம இயக்கத்திட்டம் அடி கோலி, சட்டசபைகளையும், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களையும் கைப்பற்ற வேண்டும் என்றுதீர்மானித்தபொழுது நம் எதிரிகள் தம் பத்திரிகைகளில் “இந்த நாஸ்திக சு.ம.காரர்களின் இத் திட்டத்தின் படி நமது நாட்டில் ஒரு சிறு ஸ்தானத்தையும், எந்த ஸ்தல ஸ்தாபனத்திலும் அடையமுடியாது என்பதையும் அப்படியடைய முயற்சிக் கும்படி நாம் பகிரங்கமாய் அறை கூவி அழைக்கின்றோம்” என்று எழுதின.

ஆனால் அதன் பின், நமது தோழர்களால் பல ஜில்லா போர்டு, தாலுக்காப்போர்டு, முனிசிபால்டி முதலியவைகளில் பல ஸ்தானங்கள் கைப்பற்றப்பட்டதுடன் சென்ற மாதம் நமது இயக்கப் பிரமுகர் தோழர் பி.சிதம்பரம் திருவிதாங்கூர் ஸ்ரீமூலம் அஸம்பிளிக்கு போட்டியின்றித் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

இப்பொழுது நமது இயக்கப்பிரமுகர்களில் ஒருவரும்புதுக்கோட்டை பெரும் கலகத்திற்கே காரண பூதரென்று சிலகாலம் தேசப் பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டவரும் இளைஞரேறுமான தோழர் அட்வகேட் கே. முத்துசாமி வல்லதரசு பி.எ.பி.எல். மறுமுறையும் புதுக்கோட்டை சட்டசபைக்குஅபேட்ச கராக நின்று அதிகப்படியான ஓட்டுகளால் நமது மாற்றவர் தலைகவிழ வெற்றி பெற்றது கண்டு நாம் அடங்கா மகிழ்சியடைவதோடு நாட்டில் சமதர்ம இயக்கத்திற்கிருந்து வரும் செல்வாக்கைகண்டு நமது கொள்கையில் நாம் மேலும் மேலும் அதிக உருதியுடையவராகின்றோம்.

தோழர் வல்லத்தரசு வெற்றி பொதுவாய் நமது நாட்டு ஏழைத் தொழி லாளர்களுக்கும், சிறப்பாய் புதுக்கோட்டை சமஸ்தான ஏழைத்தொழிலாள மக்களுக்கும் விசேஷ பயனளித்து புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம் சமதர்ம ஆட்சியாய் விளங்கும் என்று பெரிதும் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 17.09.1933

பட்டேல் ஞானோதயம்

தோழர் பட்டேல் அவர்கள் ஒரு பெரிய தியாகி என்றும், தேசபக்தர் என்றும், தேசியவாதி என்றும் பலர் கருதிக்கொண்டிருப்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால் அவரைப்பற்றிய நமது அபிப்பிராயமெல்லாம் நமது தென்னாட்டில் தியாகி என்றும், தேச பக்தர் என்றும் தேசியவாதி என்றும், பெயர் வாங்கி இருக்கும் தோழர் சத்தியமூர்த்தி சாஸ்திரியார் அவர்களைப் போல், பட்டேல் அவர்கள் ஒரு ஆல் இந்தியா சத்தியமூர்த்தி என்பதேயாகும்.

இந்த கருத்து நாம் அவரை முதல் முதல் எப்போது சந்தித்தோமோ அப்போதே கொண்டதாகும். என்றாலும் தோழர் காந்தியவர்கள் தோழர் பட்டேலின் வசவுக்கும், எதிர்ப்புக்கும், மார்பைக்காட்ட தைரியமில்லாமல் அவரை கைவசப்படுத்தக் கருதி ஒருகாலத்தில் “பட்டேலின் தொடையின் மீது நான் தலைவைத்துப் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் போது எனது உயிர் போகுமானால் அதை ஒரு பாக்கியமாகக் கருதுவேன்” என்று சொல்லி தோழர் பட்டேலை தட்டிக்கொடுத்து தப்பி வந்தார். இதன் பயனாக தோழர் பட்டேல் அவர்களும் தீவிர ஒத்துழையாமை காலத்தில் இந்திய சட்டசபைத் தலைவர் பதவிபெற்று “பெரிய தியாகி” யாகி ஏராளமாய் பணம் சம்பாதித்து, உலக விளம்பரம் முதலிய பலன்களைப் பெற்றார். அவர் பார்ப்பனர்களுக்கு தாசராய் இருந்த காரணத்தால், வகுப்பு வாரிப்பிரதிநிதித்துவத்தை எதிர்த்த தால் பார்ப்பனப் பத்திரிகைகள் அவரை தோழர் சத்தியமூர்த்தியை விட பெரிய தேசபக்தராகவும், தியாகியாகவும் ஆக்கிவிட்டன.

மதத்தில் எப்படி பார்ப்பனர்களும், பார்ப்பனர் எழுதிவைத்த புஸ்தகங்களுமே பார்ப்பனரல்லாதார்களுக்கு குருவாகவும், வேதமாகவும் இருந்து வந்ததோ அது போல் அரசியலிலும் பார்ப்பனர்களே குருவாகவும், பார்ப்பனப் பத்திரிகைகளே வேதமாகவும் இருந்ததால் பார்ப்பனரல்லாத வாலிபர்கள் அப்படியே நம்பிவிட்டார்கள்.

அது எப்படியோ இருக்கட்டும் இப்போது சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டு அது அமுலுக்கு அடுத்த வருஷக்கடைசியில் வரக்கூடும் என்று தெரிந்தவுடன், பழயவாடை அடிக்க ஆரம்பித்துபுதிய ஞானம் பெற்று இந்திய மக்களுக்கு புதிய ஞானோபதேசம் செய்ய வந்து இருக்கிறார்.

“அதாவது இங்கிலாந்து இருதயமற்றதென்பதே எனது அபிப்பிராயம். இந்தியாவினால் இங்கிலாந்து மகோன்னத நிலைய டைந்து விட்டது. இங்கிலாந்து இந்தியாவை உதறித்தள்ளி விட முடியாது. இங்கிலாந் துக்கு பலவந்த நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டா லொழிய இந்தியாவைவிட்டு விடாது.

காந்தியாரின் உபதேசங்களெல்லாம் தவறு, என்று உணர்கிறேன். சமாதானம் செய்துகொள்வதற்கெல்லாம் போதிய காலங்கள் காந்தியாருக்கு அளிக்கப்பட்டு விட்டது. காந்தியாருக்குள்ள அவ்வளவு அதிக அதிகாரங்கள் வேறு எந்த தலைவருக்கும் இந்தியாவில் இல்லை. ஆனால் அவரால் ஏற்பட்ட முடிவான பலன்களெல்லாம் வெறும் பூஜ்யமேயாகும், காந்தீயத்தினால் நாங்களெல்லாம் வெற்றியே ஏற்படாதென்கிற துணிந்த முடிவுக்கு வந்து விட்டோம். நாங்கள் ஒரு புதிய வேலைத்திட்ட முறையை ஒரு புதிய தலைவரின் கீழ் நடத்த விரும்புகிறோம்.”

என்கின்ற குறிப்புகளைக்காட்டி ஒரு செய்தி வெளியிட்டிருக்கிறார் என்றாலும், இந்த செய்தி எதுவரையில் இருக்கும் என்பதுயாவரும் சந்தேகப்படக்கூடியது தான். ஏனெனில் தோழர் காந்தியாருக்கு ஏதாவது ஒரு விதத்தில் மறுபடியும் செல்வாக்கு வந்துவிடுமானால் “காந்தியின்றிக் கதி மோட்சமில்லை” என்கின்ற பல்லவியைப்பாட ஆரம்பித்துவிடுவார் என்பதில் யாவரும் சந்தேகப்படவேண்டியதில்லை.

குடி அரசு - கட்டுரை - 24.09.1933

கேரளத்தில் சுயமரியாதை இயக்கம்

கேரளம் என்பது மலையாள நாட்டைக் குறிப்பிடுவதாகும். மலையாள நாடு என்பது திருவாங்கூர் ராஜ்யத்தையும், கொச்சி ராஜ்யத்தை பிரிட்டிஷில் மலையாள ஜில்லாவையும் சேர்த்து குறிப்பிடுவதாகும். இவற்றுள் நமது சுயமரியாதை இயக்கமானது எவ்வளவு தூரம் பரவியிருக்கின்றது என்பதை விளக்கவே இதை எழுதுகின்றோம்.

கொச்சி, திருவாங்கூர் ஆகிய இரு ராஜ்யங்களும் “சுதேச சமஸ்தானங்கள்” ஆகும். இந்த இருநாடும் சுதேச ராஜாக்கள் என்பவர்களால் இந்து மத சம்பிரதாயங்களைப் பிரதானமாய் கருதி ஆட்சிபுரியப் படுவதாகும். ஹிந்து மதத்தை அதன் உண்மைத் தத்துவமான வருணாச்சிரம தரும முறைப்படி ஜாதி வித்தியாசங்களைக் கடுமையாய் அனுஷ்டித்து வந்ததின் பயனாகவே மேல் ஜாதிக் கொடுமைகள் தாங்காமல் அந்த இரு நாடுகளிலும் மொத்த ஜனத்தொகையில் கிட்டத்தட்ட சரிபகுதி ஜனங்கள் இந்து மதத்தை விட்டு இந்துக்கள் அல்லாதவர்களாய் விட்டார்கள். அதாவது, அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களும், இஸ்லாமானவர்களும், யூதர்களும், புத்தர்களும் இரண்டு இருந்து வருகிறார்கள். பாக்கியுள்ள பகுதியில் அரையே அரைக்கால் வாசிப்போர்கள் இன்றும் தாழ்ந்த ஜாதி மக்களாய் கருதப்பட்டு தீண்டப்படக் கூடாதவர்களாய்க் கருதப்பட்டு வருகின்றார்கள். இதன் பயனாய் இந்த தீண்டப்படக்கூடாத மக்கள் என்பவர்களில் இப்போது சுயமரியாதை உணர்ச்சி பெற்று சகல வித கட்டுப்பாடுகளையும் உடைத்தெரியத் துணிந்து முன்னணியில் நிற்பவர்கள் ஈழவ சமூகத்தார் என்று சொல்லப்படும் வகுப்பார் களேயாவார்கள். இவர்களின் எண்ணிக்கை அந்த இரண்டு சமஸ்தானங்களிலும் மொத்தம் சுமார் 15 லக்ஷம் ஆகும். பிரிட்டிஷின் தீயர் சமூகம் என்னும் ஈழவர்களையும் சேர்த்தால் 25 லட்சம் ஆகும். இந்த 25 லட்சம் ஈழவத் தோழர்களும் வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பித்த காலம் தொட்டு தங்களைக் கட்டுப்படுத்தியுள்ள ஒவ்வொரு கட்டுப்பாடுகளையும் உடைத் தெரியக் கருதி பல முயற்சிகள் செய்து அவற்றில் பெரிதும் வெற்றி பெற்று, இப்போது அவர்கள் அத்தனை பேரும் அதாவது 25 லட்சம் பேரும் ஒரு மித்து ஒரே அபிப்பிராயமாக தங்களுக்கு இனி “மதமே வேண்டியதில்லை” என்கின்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்றால், மற்றபடி அந்த ராஜ்ய

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சுயமரியாதை உணர்ச்சிக்கு வேறு என்ன அத் தாட்சி வேண்டும் என்பது நமக்குப் புரியவில்லை. எப்படியெனில் கேரள நாட்டு ஈழவ சமூகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவானதான சமுதாய ஸ்தாபனம் ஒன்று உண்டு. அதன் பெயர் “ஸ்ரீ நாராயணகுரு தர்ம பரிபாலன யோகம்” என்று சொல்லப்படும். இது அவர்களது சீர்திருத்தத் தலைவரான ஸ்ரீநாராயண குரு சுவாமி பேரால் ஏற்பட்டதாகும். இவர்களது ஒவ்வொரு வருடாந்திர மகாநாட்டிலும் மதத்தைப் பற்றி வாக்குவாதங்கள் நடந்து வந்து, இந்த வருஷத் தில் கூட்டப்பட்ட வருடாந்தர (S.N.D.P.) மகாநாட்டில் இந்தப்படிக்கு அதாவது, ஈழவ சமூக மக்கள் மதத்தில் நம்பிக்கை அற்றவர்கள் என்றும், அவர்களுக்கு மதம் தேவையில்லை என்றும், எந்த ஈழவரும் இனி தங்களை இந்து என்றோ, அல்லது வேறு எந்த மதஸ்தர் என்றோ, சொல்லிக் கொள்ளக் கூடாதென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள்.

இந்த மகாநாட்டுக்கு சென்னை சட்டசபை மெம்பரும், பி.எ.பி.எல் - லும், பெரிய பாங்கீக்காரரும், “மிதவாதி” என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியருமாகிய கள்ளிக்கோட்டை தோழர் சி.கிருஷ்ணன் (பி.ஏ. பி.எல், எம்.எல்.சி.) அவர்கள் தலைமை வகித்து இருக்கிறார். இவரது தலைமையில் பல ஆயிரக் கணக்கான பிரதிநிதிகள் கூடி பெருத்த கரகோஷத்துக்கு இடையில் அளவுக்கு மீறிய உற்சாகத்துடனும், ஆர்வத்துடனும் இத்தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கிறது. இந்தத்தீர்மானமானது முதலில் கேரள யுவர் சங்கத் தில் தீர்மானிக்கப்பட்டு அந்த யுவர்களால் கிராமம் கிராமமாய்ப் பிரசாரம் செய்யப் பட்டு பிறகு இந்த சமூக மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது.

சுமார் 4, 5 வருஷங்களுக்கு முன் இதே S.N.D.P. மகாநாடானது முதுகுளம் என்னும் ஊரில் நடந்த பொழுது அங்கு ஈழவர்கள் எல்லோரும் இந்து மதத்தை விட்டு வேறு மதத்திற்குப் போய்விடுவது என்ற தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டு பெருத்த கலவரம் நடந்து அந்த மகாநாட்டில் ஆரிய சமூகக்காரர்கள் தங்கள் மதத்துக்கு வரும்படி அழைத்தும், கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் மதத்துக்கு வரும்படி அழைத்தும், புத்தர்கள் தங்கள் மதத்துக்கு வரும்படி அழைத்தும் கடைசியாக ஒரு முடிவும் ஏற்படாமல் மதத்தை வெறுப்பதாக மாத்திரம் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதும் குடி அரசில் படித்திருக்கலாம். அது புகைந்து கொண்டே இருந்து இப்போது தைரியமாக மதமே வேண்டியதில்லை என்கின்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டார்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் முக்கிய காரணம் கேரள ஈழவ சமுதாயத்திலகம்போல் விளங்கும் தோழர் கே. அய்யப்பன் பி.ஏ. எம்.எல்.சி. அவர்களுடைய சுயமரியாதை பிரசார முயற்சியும், அவரது பத்திரிகையாகிய “சகோதரன்” பத்திரிகையின் பிரசாரமும், கள்ளிக்கோட்டை தோழர் சி.கிருஷ்ணன் பி.ஏ., பி.எல். எம்.எல்.சி., அவர்கள் பிரசாரமும், அவரது மிதவாதி பத்திரிகை யுமாகும். தோழர் கே.அய்யப்பன் அவர்களால் மற்றும் ஒரு பத்திரிகை நடத்தப்படுகின்றது. அதாவது நமது ரிவோல்ட் பத்திரிகையைப் போல் ஒரு

மாதப் பத்திரிகையானது மதமறுப்பையும், கடவுள் மறுப்பையும், பிரதான மாய்க் கொண்டு “யுக்திவாதி” என்னும் பேரால் நடத்தப்படுகின்றது. இந்த யுக்திவாதிப் பத்திரிகைக்கு தோழர் ராமவர்மதம்பான் முதலிய சில படித்த மேதாவியான இந்துக்கள் என்பவர்களும், தோழர்கள் ஜோசப் பி.ஏ., பி.எல்., டாக்டர் அந்தோணி எம்.பி., பி.எல்., முதலிய கிறிஸ்துவர்களும், தோழர் எம்.கே.இப்ராஹிம் பி.ஏ., எம்.எல்.சி., முதலிய முகமதியர்களும் உப பத்திராதிபர்களாகவும், விஷயதானம் செய்பவர்களாகவும் இருந்து வருகிறார்கள். தோழர் அய்யப்பன் அவர்களுக்கு மத உணர்ச்சியைப் பற்றியும், கடவுள் உணர்ச்சியைப் பற்றியும் உள்ள வெறுப்பானது சுமார் 10, 15 வருஷகாலமாகவே இருந்து வருவதைக் கேரள மக்கள் நன்றாய் உணர்வார்கள். ஈழவ சமுதாயத்தில் இன்று உள்ள கடவுள், மத வெறுப்புணர்ச்சிக்கு வித்து ஊன்றி யவர் நமது தோழர் அய்யப்பன் அவர்களே ஆகும் என்பதாகத் தாராள மாய்ச் சொல்லலாம். இன்று கேரளத்தில் கிறிஸ்துவ சமுதாயம் என்பதிலும் பல ஆயிரக்கணக்கான பேர்களை கடவுள் பற்றில்லாதவர்களாகவும் மதப் பற்றில்லாதவர்களாகவும் காணலாம். அங்கு பாதிரிமார்கள் ஏழைக் கிறிஸ்தவர்களைத்தான் மத மறுப்புக்காகத் தண்டிக்கிறார்கள்.

சற்று செல்வமும், செல்வாக்கும் உள்ளவர்களாய் இருந்தால் கெஞ்சவும், பெண்கள் மூலமாகச் செல்வாக்குப் பிடித்துக் கேட்டுக் கொள்ளவந்தான் செய்கிறார்கள்.

உதாரணமாக யுக்திவாதிப் பத்திரிகைக்கு ஒரு லோயர்கிரேட் உபாத்தியாயர் ஒரு வியாசம் எழுதியதற்காக அவரை டிஸ்மிஸ் செய்து மதப் பிரஷ்டம் செய்து விட்டார்கள். அதைவிட வேகமான மற்றொரு வியாசத்தை ஒரு பணக்காரக் கிறிஸ்தவர் எழுதியதற்கு அந்த ஊர் சாமியார் அந்தப் பணக்காரர் வீட்டுக்குச் சென்று “இனிமேல் நீங்கள் யுக்திவாதிக்கு வியாசம் எழுதுவதாய் இருந்தால் தயவுசெய்து உங்கள் பெயரைப் போடாதீர்கள்” என்று மாத்திரம் கெஞ்சிக் கூத்தாடிக் கேட்டுக் கொண்டு வந்தாராம்.

இதுபோலவே முகம்மதியர்களிலும் தோழர் M.K.இப்ராஹிம் B.A., M.L.C., அவர்களைப் பின்பற்றும் முஸ்லீம்வாலிபர்கள் பலரைக் காணலாம்.

அதுபோலவே எல்லா சமய சமூகப் பெண்மக்களையும் நமது கொள்கையில் தீவிரமாய் ஈடுபடச் செய்தது தோழர் அய்யப்பன் அவர்களின் துணைவி தோழர் பார்வதி பி.ஏ. எல்.டி., அவர்களாவர். இந்த மாதிரியாகக் கேரள நாட்டில் சுயமரியாதை இயக்கம் எல்லா மத மக்களிடத்திலும், எல்லாச் சமூகத்தாரிடத்திலும் கூத்தாடுகின்றதை யாரும் பார்க்கலாம். இதில் மற்றொரு விஷயம் என்னவென்றால் அந்நாட்டு வாலிப மக்களுக்கிடையில் பொது உடமைக் கொள்கையானது வீறுகொண்டு நிற்கிறது என்பதேயாகும். இந்தப் பொது உடமைக் கிளர்ச்சிக்கு, கேரளத்தில் பல வாலிப வக்கீல்களும், 2, 3 தடவை சிறைசென்று வந்த பல நாயர் வாலிபர்

களும் தங்கள் முழு ஆதரவையும் கொடுத்து வருவதைப் பார்க்கின்றோம். ஆகவே கேரளத்தில் உள்ள 25 - லக்ஷம் ஈழுவத் தோழர்களும் மத உணர்ச்சியை விட்டும் கடவுள் உணர்ச்சியை விட்டும் பொது உடமைக் கொள்கையை கைக்கொண்டும் எவ்வித தியாகத்துக்கும் தயாராய் இருக்கிறார்கள் என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது.

இதன் பயனாக இன்று கேரள ஈழவர்கள் நிலை இந்தப் பத்து வருஷங் களுக்குமுன் இருந்ததை இப்போது ஒரு பெரிய புரட்சியில்லை என்று சொல்லும்படியான மாதிரியிலேயே தலை கீழாக மாறி இருக்கின்றது.

இதன் காரணம் என்ன என்று பார்ப்போமேயானால் இந்த சமூகமா னது மேல் ஜாதியார் என்கின்ற பார்ப்பனர்களாலும், அவர்களுடைய விந்துக் குப் பிள்ளையாய்ப் பிறப்பதே மேன்மை என்று கருதிக் கொண்டிருந்த நாயர் சமூகத்தாலும் அடக்கி, ஒடுக்கி வைத்திருந்த கொடுமையே, இன்று அந்த ஈழவ சகோதரர்களைக் கண்விழிக்கச் செய்து தயவு தாட்சண்ணிய மன்றியும், நமக்கு தடையின்றியும் முன்னேறுவதற்கு தூண்டுகிறது. இந்த ஈழவ தோழர் கள் தோழர் காந்தியின் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் சீறி விழுவார்கள். காதுகளை பொத்திக் கொள்ளுவார்கள். ஈழவர் அகராதியில் காந்தியென்றால் பார்ப்பனர்களின் ஒற்றர், பணக்காரர்களின் லைசென்சு பெற்ற சேவகர் என்றே குறித்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால் இந்திய வாலிபர்களில் அநேகர் உள்ளங்களில் இந்தப் படியான ஒரு உணர்ச்சி ஏன் இல்லை என்று கேட்கலாம்.

இந்தியாவில் காங்கிரஸ் என்னும் ஒரு இயக்கம் பணக்காரர்களுக் காகவும், பார்ப்பனர்களுக்காகவும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவில் நடைபெறுவதால் அவ்விதக்கம் அனேக வாலிபர்களின் உள்ளக்கிளர்ச்சி யையும், ஊக்கத்தையும் தியாகத்தையும் வீரத்தையும் விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ளுகின்றது.

ஆதலால் தான் இந்தியாவில் கேரளத்தைப் போல காணமுடிய வில்லை. கேரளத்தில் பணத்தினாலோ, பணம் வைத்தோ இயக்கம் நடத்து கின்றவர்களுமில்லை.

ஈழவ சமுதாய பெண்மக்களின் நிலைமையை நாம் குறிப்பிட்டோ மேயானால் அதை ஒரு தமிழ்நாட்டு தோழர் நம்புவதே கஷ்டமாய் இருக் கலாம். எல்லாத்துறையிலும் பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சமமானவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பெண்கள் ஒரு மணி நேரம், இரண்டு மணிநேரம் பேசும்போதும் அவர்கள் மதத்தை மறுப்பதும், அவர்களது வார்த்தைகளில் கடவுள், கடவுள் செயல் என்பது போன்ற வார்த்தைகளை கண்டனம் செய்வதும் தவிர வேறு எவைகளையும் காணவே முடியாததுமாகும்.

கேரளநாட்டுப் பெண்மணிகள் அதிதீவிரமாக சுயமரியாதைக் கொள்கைகளை மேற்கொண்டு தொண்டாற்றி வருவதற்கு காரணமாயிருப் பவர் தோழர் அய்யப்பன் பி.எ., எம்.எல்.சி (கொச்சி) அவர்களின் அருமைத் துணைவியார் தோழர் பார்வதி பி.எ.எல்.டி அவர்களாகும் என்று கூறினோம். அவர்களால் பெண்கள் விடுதலைக்கென்று மலையாளத்தில் “பூநீ” என்று ஓர் பத்திரிகையும் வெளியிடப்பட்டு வருகிறது.

இப்படிப்பட்ட ஈழவ சமூகம் திருவிதாங்கூர் ராஜ்ய அரசியலில் ஒத்துழையாமையை அனுஷ்டிக்கக் கூடிய தைரியத்துடனும் பலத்துடனும் இன்றைய தினம் இருக்கிறார்கள்.

அதாவது திருவாங்கூர் சமஸ்தான பிரஜைகளில் மூன்றில் ஒரு பங்குக்கு மேற்பட்ட தங்கள் சமூகத்திற்கு அரசியலில் வகுப்பு வாரிப் பிரதிநிதித்துவமும், தேர்தல்களில் தனித்தொகுதி முறையும் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் ஜனத்தொகைக்குத் தகுந்த விகிதாச்சாரம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கேட்டு, அந்த பார்ப்பனீய அரசாங்கமாகிய திருவாங்கூர் அரசாங்கத்தால் கவனிக்கப்படாததால் இவ்வருஷம் நடந்த சட்டசபை தேர்த லில் ஒத்துழையாமையை அனுஷ்டித்து விலகி நின்றிருக்கிறார்கள். ஏதோ இரண்டு மூன்று பெயர்கள் மாத்திரம் தங்களது சுயநலத்தைக் கருதி அரசாங்க தயவுக்கு கருதி கட்டுப்பட்டுப் போய் தீரவேண்டியதாய் விட்டது என்றாலும், சமுதாயத் தலைவர்களும் சுலபமாய் போகக் கூடியவர்களுமான அனேகர் அந்தப்பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை.

ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சமூகம் என்பது அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழை யாமையை செய்து சட்டசபையை வெறுப்பதென்றால் அச்சமூகத்துக்கு எவ்வ ளவு தூரம் முற்போக்குணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை உணரலாம்.

ஆகவே இன்று கேரளமானது தனது ஜனத்தொகையில் கிட்டத்திட்ட பகுதியை மத உணர்ச்சியையும், கடவுள் உணர்ச்சியையும் வெறுக்கும்படி யும், பொதுவுடமைக் கொள்கையையே தங்கள் கொள்கையாய் கொள்ளும் படியும் சர்க்காரோடு ஒத்துழையாமையும் செய்யும்படியான நிலைமைக்கும் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதைக் கேட்க நமது சுயமரியாதைத் தோழர்கள் மகிழ்ச்சியடைவார்கள் என்றே கருதுகிறேன்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 24.09.1933

ஐவஹர்லால் - காந்தி

தோழர் ஐவஹர்லால் அவர்கள் காந்தியாருக்கு எழுதியகடிதத்தின் ஆரம்பத்தில், ராஜ்ய கோரிக்கை என்ன என்பதில் வாசகம் தெளிவாயில்லை என்றும், மக்களை தப்பான வழியில் நடக்கும்படியான பிரசாரம் நடந்து வருகிறதென்றும் ஆதலால் அதை தெளிவுபடுத்த வேண்டும் என்றும் சொல்லிவிட்டு ராஜ்ய கோரிக்கைகளை தெளிவுபடுத்தும் முறையில் பூரண சுயேட்சை என்று காங்கிரஸ் தீர்மானித்திருப்பதற்கு பொருள், ராணுவம் அன்னியநாட்டு சம்மந்தம் பணம் ஆகியவைகளில் பூரண ஆதிக்கம் இருக்க வேண்டுமென்பதே என்றும் விளக்கி இருக்கிறார். அதன்பிறகு தன்னைப் பொருத்தவரையில் இப்பொழுது அவர் இன்னும் அதிகமாகப் போகவேண்டி இருப்பதாகவும், அந்த நிலைமையையும் தெளிவுபடுத்துவதாகவும் சொல்லி, மேல்கண்ட அதிகம் என்பதின் கருத்தை விளக்குகையில் பாமரமக்களுடைய வாழ்க்கை நிலைமையை உயர்த்தவும், அவர்களுக்கு பொருளாதார சௌகரியம் ஏற்படுத்தவும், அவர்கள் சுதந்திரத்தோடு வாழவும், வேண்டுமானால் இந்தியாவில் அதிகமான உரிமைகளையும், சலுகைகளையும், அனுபவித்து வரும் கூட்டத்தார்கள் அவற்றை விட்டுக்கொடுத்தாலொழிய வேறு எவ்வழியிலும் முடியாது என்றும் விசேஷ தனி உரிமையையும், சலுகையையும், பாமர ஜனங்களுக்கு அனுகூலமாக திருப்பவேண்டும் என்றும், அப்பொழுதுதான் சுதந்திரம் என்பது ஏற்பட்டதாகச் சொல்ல முடியும் என்றும், சொல்லிவிட்டு, தனிப்பட்ட விசேஷ உரிமையும், சலுகையும் அனுபவித்து வருபவர்களில் முறையே பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாரும், இந்திய சமஸ்தானாதிபதிகளும், இன்னும் பலருமாவார்கள், என்றும்,

இவர்கள் எல்லோருடைய தனி உரிமைகளையும், சலுகைகளையும், ஒழிக்கும் விஷயத்தில் யாரையும் புண்படுத்த விரும்பவில்லை என்றும்,

ஆனாலும் பொது ஜனங்களின்-பாமர மக்களின் உழைப்பினால் ஒரு சிலர் பெருமையுடன் வாழும் முறையை ஒழித்துத் தான் ஆகவேண்டும் என்றும், இதனால் சிலருக்கு அல்லது ஒரு வகுப்பாருக்கு நஷ்டம் உண்டாய்த்தான் தீரும் என்றும்,

ஆனால் பாமர மக்கள் நிலை எவ்வளவு கேவலமாய் இருக்கிறது

என்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஆதலால் அவைகள் அவசியமாக ஒழிக்கப்படவேண்டும் என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

இதற்கு பதில்விடுத்த தோழர் காந்தியாரின் கடிதத்தில் கராச்சி காங்கிரசுக்கு பிறகு ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சியின் அனுபவத்தினால் தனக்கு பூரண சுயேட்சை தீர்மானத்திலும், தோழர் ஐவஹர்லால் சொல்லும் பொருளாதாரத் திட்டத்திலும், நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிட்டது என்றும், பூரண சுயேட்சையே முடிவான லட்சியம் என்றும் முடிவாகி திட்டமாகி விட்டது என்றும், பொருளாதார விஷயத்தில் தோழர் ஐவஹர்லால் அபிப்பிராயத்தில் தானும் கலந்து கொள்ளுவதாகவும், ஆனாலும் தான் அவ்வளவு தீவிர எண்ண மில்லாதவராய் இருப்பதாகவும், மற்றும் இருந்தபோதிலும் இந்தியா ஒன்றுபடும்வரை சமஸ்தானாதிபதிகள் தங்கள் அதிகாரத்தில் பெரும் பாகத்தை விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லி இருக்கிறார்.

இவற்றுள் தோழர் ஐவஹர்லால் அவர்கள் கூறியிருக்கும் கோரிக்கைகள் மிதவாத பாதையில் இருந்தாலும் பயமும், தாட்சண்யமும் அதற்குள் வழிந்திருந்தாலும், அவரது கருத்தையும், உணர்ச்சியையும் நாம் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றோம். ஆனால் இந்த அளவுக்கு இப்பொழுதுதான் போவதாகச் சொல்லுகிறார். இப்பொழுதாவது இவ்வளவு தூரம் வந்திருப்பதற்கு நாம் மகிழ்ச்சி அடையவேண்டியதேயாகும்.

தோழர் காந்தியவர்களோ தந்திரமான வார்த்தைகளால் இவற்றை வெகு சுலபமாக கவிழ்க்கப் பார்க்கிறார். காந்தியவர்களின் வார்த்தைகள் அவர் எல்லா வகுப்பாருக்கும் எப்பொழுதும் தானே தலைவராய் இருக்க வேண்டுமென்கின்ற ஆசையையும், எல்லோரும் எப்பொழுதும் தன்னை போற்றவேண்டுமென்கின்ற ஆசையையுமே வளியவளிய நிரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. எல்லோராலும் போற்றப்பட வேண்டும் என்று கருதிய எவராலும் உலகுக்கு யாதொரு பயனும் ஒரு நாளும் ஏற்பட்டதில்லை. பொதுப்படையான வார்த்தைகளாலும், இரண்டருத்தம் கொடுக்கும் வார்த்தைகளாலும் மக்களை ஏமாற்றிப் பெருமை சம்பாதிக்க வேண்டும், சுயநலமடைய வேண்டும் என்பதே தலைவர்கள் என்பவர்களுடைய குணமாகவும், மகான்கள் என்பவர்களுடைய குணமாகவும் இருந்து வருகின்றது. இப்படி இருந்து வருவதற்கு காரணம் மக்களின் மடத்தனமும், கூலிகளின் தொண்டுமேயாகும்.

இனிவரும் சகாப்தத்திலாவது இந்தக்குணம் ஒழிந்துபோக வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றோம். ஆதலால் இதற்கு மருந்து இனி அரைவினாடி நேரமாவது இந்திய மக்களின் அரசியல் தத்துவத்திலேனும் பொருளாதார தத்துவத்திலேனும், மதசம்பந்தமென்னும் சமுதாய வாழ்க்கை முறைத் தத்துவத்திலேனும், காந்தியாருக்கு யாதொரு வேலையும் இல்லாமல் செய்து விடுவதேயாகும்.

தோழர் ஜவஹர்லால் அவர்கள் காந்தியாருக்கு எழுதிய கடிதத்தின் முதல்வாக்கியத்தில், அதாவது வழவழத்த வார்த்தைப் பிரயோகமும் மக்களை தவறான வழியில் நடத்திச் செல்லத்தக்க பிரச்சாரமும் நடந்ததால் குழருபடி ஏற்பட்டுவிட்டது என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறியிருப்பது, முழுவதும் தோழர் காந்தியாரைக் குறிப்பதும் அவருக்கே மிகச் சரியாய் பொருந்தக் கூடியதுமாகும். தோழர் ஜவஹர்லால் இவ்வளவு சொல்லிய பின்பும் தோழர் காந்தி மறுபடியும் அதே மாதிரியே பேசுகிறார்.

அதாவது பூரணச் சுயேச்சை என்பதுதான் தனது முடிவான லக்ஷியம் என்று முடிவு செய்து கொண்டதாகவும், அதற்குமேல் தோழர் ஜவஹர்லால் போன அளவுக்கு போகத் தக்க அளவு தீவிர எண்ணமில்லை என்றும், அரசர்கள் கொஞ்சகாலத்துக்காவது இருக்க வேண்டும் என்றும், ஆனால் அவர்கள் ஜனங்கள் பிரதிநிதியாய் இருக்க வேண்டுமென்றும், சொல்லுகிறார். இது அரசர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் பாமர மக்களுக்கும் எல்லோருக்கும் நல்ல பிள்ளையாக ஆவதற்கும் ஏற்ற வார்த்தையே தவிர பாமர ஜனங்களின் கஷ்டத்தை அடியோடு போக்குவதற்கு ஏற்றவார்த்தையே யல்ல.

மற்றும் தோழர் காந்தியாரின் அல் அறிக்கையில் எவ்வளவு முரணான கருத்துக்கள் இருக்கின்றது என்பதைப் பார்த்தால் அவரது தலைமை இனி நாட்டுக்குப் பயன்படுமா என்பதும் விளங்கும்.

அதாவது அடுத்த ஆகஸ்டு மாதம்வரை, தான் சட்டமறுப்பில் கலந்து கொள்ளப் போவதில்லையாம். ஆனால் சட்டமறுப்புச் செய்கின்றவர்களுக்கு யோசனை சொல்லுபவராகவும் வழிகாட்டியாகவும் இருப்பாராம்.

தன்னைச் சுற்றிலும் இருள் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறதாம். ஆனால் வைசிராயோடு ஒரு சமாதானம் செய்து கொள்ளுவதில் சாத்தியமான எல்லா வழிகளாலும் கவனம் செலுத்துவாராம். அரிஜனவேலையும் செய்வாராம். இவை எவ்வளவு முன்னுக்குப் பின் முரண் என்பதை வாசகர்களையே யோசித்துப் பார்க்க விரும்புகிறோம்.

மேலும் சட்டமறுப்பில் கலந்துகொள்ளச் சுதந்திரமற்றவர் என்று கருதிக் கொள்ளும் ஒருவர் சட்டமறுப்புச் செய்பவர்களுக்கு யோசனை சொல்லவும் வழிகாட்டவும் மாத்திரம் எப்படிச் சுதந்திரமுடையவராவார் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

தன்னைச் சுற்றிலும் இருள் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகக் கருதிக் கொள்ளும் ஒருவர், ஒரு பெரிய காரியமாகிய சர்க்காரோடு சமாதானம் செய்து கொள்ளும் விஷயத்திலும் அரிஜன சேவை விஷயத்திலும் எப்படித் தகுதியுடையவராவார் என்பதையும் வாசகர்கள் தான் முடிவுகூட்ட வேண்டும்.

மற்றும் தான் என்ன செய்வதென்பதே தனக்குத் தெரியாமல் திகைப்பதாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிற ஒருவர், இனி அடுத்த ஒரு வருஷத்துக்கு மக்கள் செய்ய வேண்டிய வேலைத் திட்டத்தை கூறுவதற்கு முன்வருவது எவ்வளவு முன்னுக்குப் பின் முரண் என்பதை யோசித்துப் பார்க்கும்படி வேண்டுகின்றோம்.

ஆகவே இந்த நிலையில் இனி இந்திய மக்களின் துன்பத்தைப் போக்கி, அவர்கள் யாவரும் சரிசமமாகத் தனிப்பட்ட கவலையற்று வாழ வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றவர்கள் இம்மாதிரியான வழவழ, குழகுழ, போன்ற வார்த்தையுடையவர்களையும் முன்னுக்குப் பின் சதாசர்வகாலமும் முரணாய் பேசிக்கொண்டும் நடந்து கொண்டும், ஒவ்வொன்றுக்கும் கடவுள் பேரால் தத்துவார்த்தம் சொல்லிக்கொண்டு இருப்பவர்களை எதிர்பாராமலும் பின்பற்றாமலும் இருக்கவேண்டும் என்பதே நமது அழுத்தமான அபிப்பிராயமாகும்.

தோழர் ஜவஹர்லால் அவர்கள் எவ்வளவு மிதவாதப் பேச்சு பேசியிருந்தாலும் இந்த அளவுக்காவது அந்த அபிப்பிராயங்களை அமுலுக்குக் கொண்டுவரச் செய்ய என்ன ஏற்பாடு செய்யப் போகிறார் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

முதலாவது காந்தியாரை விட்டுப் பிரிந்து தன் காலில் நடக்கத் தைரியம் கொள்ளுவாரா? என்பதும், இரண்டாவது இவரது இந்த கொள்கைகளைக் “காங்கிரஸ்” ஏற்றுக்கொள்ளுமா? என்பதும், மூன்றாவது “காங்கிரஸ்” ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் இவர் தனித்து நின்று ஒரு ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் வேலை செய்யச் சக்தியும் தைரியமும் இருக்கின்றதா? என்பதும் முக்கியப் பிரச்சனையாகும்.

இதன்படி நடக்காமல் வெறும் அறிக்கையின் மூலம் அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டே இனியும் இருப்பதானால், இப்போது எப்படியோ ஒருவழியில் பொது ஜனங்களில் அனேகருக்கு குறிப்பாய் வாலிபர்களுக்குத் தோன்றியிருக்கும் ஒரு உத்வேகமான எழுச்சியையும் ஊக்கத்தையும் பாகுபடுத்தி “பெருமையை” அடைய முழு யோக்கியதை உடையவரேயாவார் என்பது நமது அபிப்பிராயம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 24.09.1933

பெசண்டம்மையாரின் முடிவு

தோழர் அன்னிபெசண்ட் அம்மையார் 20-9-33ந் தேதி மாலை 4-மணிக்கு சென்னை அடையாற்றில் முடிவெய்தி விட்டார்கள். அம்மையாரின் வாழ்வு பெண்மணிகளுக்கு ஒரு படிப்பினையாகும். ஆண்களுக்கும் ஓர் அறிவுருத்தல் ஆகும்.

பெண்கள் “பாபஜென்மம்” என்றும், “பேதமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்” என்றும், பெண்கள் ஆண்களின் காவலுக்குட்பட்டு இருக்க வேண்டியவர்கள் என்றும், அறியாமையும், அயோக்கியத்தனமும், முட்டாள் தனமும், மூர்க்கத்தனமும் கொண்ட வாக்கியங்களை பொய்யாக்கி அவற்றில் பொதிந்துள்ள சூழ்ச்சிகளை வெளியாக்கவென்றே தோன்றியவர் என்று கருதும்படியானவர் நமது பெசண்டம்மையார்.

தோழர் பெசண்டம்மையார் ஒரு பாதிரியாரின் மனைவியாவார். பாதிரி களின் கொடுமையும், பித்தலாட்டமும் அம்மையாரை நாஸ்திகமாக்கி, தெய்வம் இல்லை என்று பிரசாரம் செய்யும்படி செய்தது. பிறகு புருஷனை விட்டுப் பிரிந்தார். பிறகு கர்ப்பத்தடையை யாவருக்கும் பிரசாரம் செய்து வந்தார். கர்ப்பத்தடையை சட்ட சம்மந்தமாக்கினார். அக்காலத்திலேயே அரசாங்கத்தையும் எதிர்த்து பிரசாரமும் செய்தார்.

பின்னர் தனது 32-ம் வயதுக்கு மேல் மறுபடியும் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து படித்தார். பிறகு பல புத்தகங்களை எழுதினார். அதன் பிறகு பிரம்ம ஞான சங்கத்தில் சேர்ந்தார். அதன் பிறகு இந்தியாவுக்கு வந்தார். வந்து அச்சபையின் உலக தலைவரானார்.

பிறகு சென்னையை வாசஸ்தலமாகக் கொண்டார். கிறிஸ்து மதத்தை கண்டித்து இந்துமத தத்துவ பிரசாரம் என்னும் பார்ப்பன மதப்பிரசாரம் செய்தார்.

இதனால் சென்னையில் உள்ள விபூதிபூசம் பார்ப்பனரிடம் மிக செல்வாக்கு அடைந்தார். ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜுகள் உள்பட அனேக பெரிய பதவியாளர்களை தனக்கு சிஷ்யராகக் கொண்டார். அரசாங்கத்திலும், ஓரளவு

செல்வாக்குப் பெற்று விபூதிப் பார்ப்பனர்களுக்கு அச்செல்வாக்கை பெரிதும் உதவினார். இதுகண்டு பொறாத சென்னை நாமம்போடும் அய்யங்கார் பார்ப்பனர்கள் அம்மையாருக்கு பல தொல்லைகளை விளைவித்தார்கள். அவற்றை சமாளிக்க (முன் பார்ப்பன மதப்பிரசாரம் செய்தது போலவே) அரசியலில் தலையிட்டு அரசியல் பிரசாரமும் செய்தார்கள். இதன் பயனாயும், அம்மையாரின் அபார சக்தியாலும் இந்தியா முழுமைக்கும் அரசியல் தலைவராயும் விளங்கினார்.

காலஞ்சென்ற தோழர்கள் தாஸர், பாலர், நேரு முதலியவர்கள் எல்லாம் அம்மையாருக்கு சிஷ்யர்களாக இருந்தார்கள். அம்மையார் ஓடி ஆடித்திரிய சக்தி உள்ளவரையில் ஐயங்கார் கூட்டத்தை பொது வாழ்வில் தலை எடுக்க வொட்டாமல் செய்து கொண்டே வந்தார். இதன் பயனாகவே (அம்மை யாருக்கு அரசியலிலும் மதத்திலும் செல்வாக்கு இருக்கும்வரை) தோழர் சி.விஜயராகவாச்சாரியராகிய ஐயங்கார் காங்கிரஸ் பிரசிடெண்டாக முடியாமலேயே போய்விட்டது. இந்தக் காரணத்தால் சென்னை ஐயங்கார்கள் அரசியலில் “அமிதவாதிகள்” ஆகி தோழர்கள் சி.எஸ்.கஸ்தூரி ரங்கய்யங்கார் சி.விஜயராகவாச்சாரியார், சிராஜகோபாலாச்சாரியார், எஸ்.சீனிவாசய்யங்கார், முதலிய அய்யங்காரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, மறுபடியும் அம்மையாரின் அரசியல் செல்வாக்கை ஒழிக்க வேண்டியவர்களானார்கள். இதற்குப் பார்ப்பனரல்லாத தோழர்கள் பி.வரதராஜலு, வி.ஓ.சிதம்பரம் பிள்ளை, ஜார்ஜ் ஜோசப், ஈ.வெ.ராமசாமி முதலியவர்களையும், அய்யர் பார்ப்பனரில் தோழர் எஸ்.சத்தியமூர்த்தி அய்யர் முதலியவர்களையும், பயன்படுத்திக் கொண்டு அம்மையாரை எதிர்த்து அம்மையாருக்குப் பல தொல்லைகளும் கொடுத்தார்கள். அம்மையாருக்குச் சரியான போட்டித் தலைவராக தோழர் காந்தியாரைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து மகாத்மாவாக்கினார்கள்.

இதன் பயனாகவும் அம்மையாரின் வயோதிகத்தின் பயனாகவும் அம்மையார் அரசியலில் சிறுகச்சிறுக, விட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டே வந்துவிட்டார்கள் என்றாலும் அரசாங்கத்தின் மூலம் தனது விபூதிப் பார்ப்பன அய்யர் சிஷ்யர்களுக்கு அளவுகடந்த உதவி செய்து கொண்டே வந்தார். தோழர் சர்.சி.பி. போன்றவர்கள் எல்லாரும் உயர்ந்த அந்தஸ்திற்கு அம்மையாராலே ஆக்கப்பட்டவர்கள் ஆவார்கள். அம்மையாரின் அபார சக்தியை ஒரு வார்த்தையில் சொல்லவேண்டுமானால், அம்மையார் இந்த உலகம் முழுவதும் ஒரு ஆட்சிக்கு உட்படுத்தி அதன் தலைமை ஸ்தானத்தைக் கொடுத்தால் அதை ஒருகையிலும், அதன் ராணுவ ஆட்சியை மற்றொரு கையிலும் உலக மத (போப்) குருவேலையை உபவேலையாகவும், பார்க்கத் தகுதியும் ஆற்றலும் உடையவர் என்றே சொல்லுவோம். ஆகவே பெண்களுக்கு எவ்வளவு ஞானம் எவ்வளவு தைரியம் எவ்வளவு சக்தி இருக்கின்றது என்று கணிப்பதற்கு அம்மையார் ஒரு ஒப்பற்ற சாதனமாவார். அப்படிப்பட்ட அம்மையார் தனது 86-வது வயதில் முடிவெய்தது

பற்றி யாரும் வருந்தவேண்டியதே இல்லை. ஏனெனில் இனி தன்னால் யாதொருகாரியமும் செய்யமுடியாமல் போய்விட்டதென்றால் உடனே முடிவெய்துவிட வேண்டியது தான் நல்லறிவின் குறிப்பாகும்.

ஆகவே அம்மையாரைத் “தாயைப்போலவும் குருவைப்போலவும் தெய்வத்தைப்போலவும்” கருதி அம்மையாரைப் போற்றி வந்த அவரது சிஷ்யர்கள் பெரிதும் மனிதஜீவ இயற்கையை உணர்ந்த ஞானவான்கள் ஆதலால் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு பிறரது அனுதாபமோ ஆறுதலோ அவசியம் இல்லையென்றே கருதுகிறோம்.

குடி அரசு - இரங்கல் செய்தி - 24.09.1933

ஒரு எச்சரிக்கை

தமிழ்நாட்டில் உள்ள பார்ப்பனப் பத்திரிகைகள் எல்லாவற்றிற்கும் இன்று தோழர் ஷண்முகத்தின் பதவி மிக்க வயிற்றுக் கடுப்பாய் இருந்து வருகின்றதை நாம் உணர்ந்து வருகின்றோம். இவற்றுள் ஒரு விகடப் பத்திரிகை மிக்கக் கேவலமான முறையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறதைப் பற்றிப் பல தோழர்கள் நமக்குப் பல வியாசங்கள் எழுதி இருக்கிறார்கள். அவற்றை இப்போது நாம் பிரசுரிக்கவில்லை. தயவு செய்து அப்பத்திரிகை அம்மாதிரி நடந்து கொண்டதற்காக வருந்தாதவரை அந்த வியாசங்களை நாம் பிரசுரித்துத் தீரவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம்.

விகடத்துக்கும் விஷமத்துக்கும் குரோதத் தன்மைக்கும் வித்தியாசம் கண்டுபிடிக்கப்பட மாட்டாது என்று நினைப்பது ஏமாற்றத்தைத் தரும் என்பதை எச்சரிக்கை செய்தே, அந்தச் செய்கையைப் பின்வாங்கிக் கொள்ளும் படி வேண்டிக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - செய்திக் குறிப்பு - 24.09.1933

சங்கராச்சாரிக்கு அவமரியாதையா?

டிப்டி கலைக்டர் தர்பார்

சென்ற 22-9-33 வெள்ளிக்கிழமை இரவு தஞ்சையில் முகாமிட்டுள்ள சங்கராச்சாரியைப் பார்க்க அவ்வூர் டிப்டி சூப்ரெண்டெண்டான ஒரு பிராமணரல்லாத கனவான் குடும்ப சமேதராய் சென்றிருந்தார். அது சமயம் சங்கராச்சாரியாரின் முகாமில் நின்று கொண்டிருந்த - தஞ்சை டிவிஷன் ஹெட் குவார்ட்டர் டிப்டி கலைக்டர் அவர்கள் ஷேயாரை அழைத்து எவ்வாறு மேலே ஷர்ட் போட்டுக்கொண்டு போகலாமென்று வினவினார். அதன் பேரில் இருவர்களுக்கும் சில வாக்கு வாதங்கள் நிகழ்ந்தது.

இதுவிஷயமாக தஞ்சையில் பெருத்த பரபரப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. சங்கராச்சாரியின் முன்பு சட்டை போட்டுக்கொண்டு போகக்கூடாதென்பது பழக்கத்தில் இருப்பதாகவே ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அதை அமுல் நடத்த (Enforce) டிப்டி கலைக்டருக்கு என்ன சம்மந்தமுண்டென்பதும், அதற்கு சங்கராச்சாரிக்கு ஆள் மாகாணம் இல்லையா என்றும், ஷே டிப்டி கலைக்டர் அந்த வேலையைத்தானே வகித்துக் கொண்டு சங்கராச்சாரியாலும் அவர் சிப்பந்திகளாலும் செய்ய சாத்தியப்படாததான காரியத்தை தான் தன் அதிகார பதவியை கொண்டு அமுல் நடத்தி, மதத்தைக் காப்பாற்ற செய்யும் சூழ்ச்சி யாயென்றும் நமக்கு விளங்கவில்லை.

எந்த பிரத்தியேக அதிகாரத்தைக் கொண்டு டிப்டி கலைக்டர் நடந்து கொண்டார் என்கிற விஷயத்திற்கு வல்லத்திற்கு விஜயமாகியிருக்கும் ஜில்லா கலைக்டருக்கு ரிப்போர்ட் செய்யப் பட்டிருப்பதாகவும் தெரிய வருகிறது.

(ஒருநிருபர்)

குடி அரசு - செய்தி விளக்கம் - 01.10.1933

கொச்சி, திருவாங்கூர், திருநெல்வேலி

தொழிலாளர் மகாநாடு

தோழர்களே!

உங்களுடைய மகாநாட்டில் தலைமை வகிக்கும் பேற்றை எனக் களித்து இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எனது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ள வசதி அளித்ததற்கு எனது நன்றியறிதலை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

என்னைப்பற்றிப் பல தோழர்கள் கவிராயர்கள் போல் புகழ்ந்துகூறிய தற்கு நான் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவனாகிலும் அப்புகழ்ச்சி உரை களுக்கு நான் தகுதியுடையவனல்ல என்றும், அப்புகழ்ச்சிகளில் ஏதாவது ஒரு பாகத்துக்காவது தகுதியுடையவனாக என்னை ஆக்கிக் கொள்வதற்கு அவைகளை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறேன் என்று உங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

என்னைப்பற்றிப் பேசிய சிலர் வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்தைப் பற்றி பிரஸ்தாபித்து அதை நடத்துவித்ததும் அது வெற்றியாய் முடிவு பெற்ற காரணமாய் இருந்ததும் நானேயாவேன் என்று பேசினார்கள். அதையும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாமலுக்கு நான் வருந்துகிறேன். வைக்கம் சத்தியாக் கிரகத்தில் பெயரளவுக்கு என் பெயர் அடிபட்டாலும் அதன் உற்சாகமான நடப்புக்கும், வெற்றிக்கும் வாலிப தோழர்களுடைய வீரம் பொருந்திய தியாகமும், சகிப்புத்தன்மையும், கட்டுப்பாடுமே காரணமாகுமென்று தெரிவித் துக் கொள்ளுகிறேன்.

நிற்க, தோழர்களே! தொழிலாளர் பிரச்சினை என்பது உலக மக்கள் சமூகத்தின் பிரச்சினையேயாகும். ஏனெனில் உலக மக்களில் 100-க்கு 90 பேருக்கு மேம்பட்டவர்கள் தொழிலாளிகள் என்னும் தலைப்பின் கீழ்தான் வருவார்கள். எப்படியெனில் தொழிலாளிகள் என்றாலே மனித சமூகத்தில் சரீரத்தினால் பாடுபட்டு வேலை செய்து ஜீவனம் செய்யும் மக்களாவார்கள்.

இந்தப்படி ஜீவனம் செய்வதிலும் அன்னியருக்காக என்று பாடுபட்டு அன்னியர் சுகமாய் போக போக்கியத்துடன் சரீரத்தினால் பாடுபடாமல் வாழக் கூடிய ஒரு கூட்டத்திற்காக என்று உழைத்துவிட்டு மேலும் மேலும் உழைப்பதற்கும், தாங்கள் சீக்கிரம் இறந்து விடாமல் இருப்பதற்கும், தங்கள் ஜீவ தசைக்குப் பிறகும் அன்னியருக்கு உழைத்துப் போடுவதற்காக சந்ததிகளை ஏற்படுத்தி அவர்களையும் அன்னியருக்கு உழைக்கவே தற்பித்து செய்யவும், எவ்வளவு வேண்டும் அவ்வளவை மாத்திரமே அடைவதற்கு தகுதியுடைய வர்களாக தங்களை ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிற வர்களாவார்கள்.

ஆகவே இப்படிப்பட்ட மக்கள்கள் உலக மக்கள் சமூகத்தில் 100-க்கு 90 பேர்களுக்கு மேலானவர்களாய் இருப்பதால் தான் இப்படிப்பட்ட தொழி லாளர்களுடைய பிரச்சினையை உலக மக்கள் பிரச்சினை என்று சொல்ல வந்தேன். ஆனால் இப்படிப்பட்ட பெரும் சமூகப்பிரச்சினையை ஒரு தனிப் பிரச்சினை என்பதாக (தொழிலாளர் பிரச்சினை என்று) ஒதுக்கி வைத்திருப்பதும் மிக சிறுதொகை கொண்ட தனிப்பட்ட வகுப்பார்களது பிரச்சினையை அதாவது பாடுபடாமல் அன்னியர் உழைப்பால் வாழும் மக்களாகிய எஜ்மானத் தன்மை-முதலாளித் தன்மை கொண்ட 100 க்கு 10 பேர்களாய் உள்ள மக்களின் பிரச்சினையை பொதுப் பிரச்சினையாக ஆக்கி அதைப்பற்றியே எல்லா மக்களும் கவனிக்கும்படியானதா யிருந்து வரும் காரணம் என்ன என்று உங்களில் பலர் கருதலாம். அதற்குக் காரண மெல்லாம் உலகம் பாடுபடாத சோம்பேறிக் கூட்டத்தார், சூழ்ச்சிக் கூட்டத் தார் ஆகிய முதலாளித் தன்மை, புரோகிதத்தன்மை கூட்டத்தார் என்பவர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருப்பதால் அப்படிப்பட்ட அவர்களுடைய பிரச்சினையை உலகப் பொதுப்பிரச்சினையாக ஆகிவிட்டது. முன் குறிப்பிட்ட தொழிலாளிக் கூட்டத்தார் எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மையானவர்களாய் இருந்தும், ஆதிக்கமற்றவர்களாகவும் அடிமைத்தனத்தின் பேரிலேயே தங்களது வாழ்வை நிர்ணயித்துக் கொண்டவர்களாகவும் இருந்து கொண்டு இந்தத் தன்மையையே உலக இயற்கை என்று கருதிக் கொண்டிருப்பதால் (தொழிலாளர் பிரச்சினை) 100-க்கு 90 மக்களது பிரச்சினை பொது பிரச்சினையாகக் கருதப் படுவதற்கில்லாமல் போய் விட்டது.

ஆகவே தொழிலாளி மக்கள் பிரச்சினை உலக மக்கள் பிரச்சினை என்கின்ற கருத்தின் மீதே அது சம்மந்தமாக எனக்குப் பட்ட சில விஷயங்களை உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

தோழர்களே! இன்றைய உலக நிலை அதாவது மனித சமூகத்தின் வாழ்க்கைத் தன்மையானது துக்கம் கவலை அதிர்ச்சி, சாந்தியற்ற தன்மை, ஒருவருக்கொருவர் தாழ்ந்த தன்மை, ஒருவரை ஒருவர் அடக்கி ஆளும் தன்மை ஆகியவைகளுக்கு ஆளாகி அவதிப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கத் தக்கதாகவே இருந்து வருகிறது. இந்த நிலையானது இன்று நேற்று ஏற்பட்டது

என்று சொல்லி விடுவதற்கு இல்லாமல், உலகம் தோன்றியதாகச் சொல்லப்படும் காலமுதல் நாளது வரையிலும் எவ்விதமான மாறுதலும் இல்லாமலே இருந்து வருகிறது. மனித சமூகத்தில் உள்ள இவ்விதமான கஷ்டங்களையும், கொடுமைகளையும் குறைகளையும் நிவர்த்திப்பதற்காக வென்று வெருகாலமாகவே அதாவது நமக்கு சரித்திர பூர்வமாய் விளங்கும் பல ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களாகவே அநேக மனிதர்கள், கடவுள், கடவுள் அவதாரம், கடவுள் குமாரன், கடவுள் தூதன், கடவுள் தன்மை பெற்றவர் என்னும் பெயர்களாலும், ரிஷிகள், முனிவர்கள், சித்தர்கள், மகாத்மாக்கள், ஞானிகள், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் என்ற பெயர்களாலும் தோன்றி எவ்வளவோ காரியங்கள் திருத்தப்பாடுகள் உண்டாக்கியதாக எழுதி வைக்கப்பட்டும் சொல்லப்பட்டும் வருகின்றது. மேல்கண்ட ஒவ்வொருவருடைய தோன்றுதலுக்கும் காரணமாக, பெரிதும் உலகத்தில் தர்மம் குன்றிவிட்டதாகவும், அதர்மம் அதிகரித்துவிட்டதாகவும், துஷ்டர்களால் சாதுக்கள் கஷ்டப்படுவதாகவும், வலியோரால் எளியோர்கள் துன்பப்படுவதாகவும் அவைகளையெல்லாம் போக்குவதற்காகவென்றே தோன்றி அதர்மத்தை ஒழித்து துஷ்டர்களை சிசுபித்து சாதுக்களையும், ஏழைகளையும், கஷ்டப்படும் மக்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காகவே தோன்றினார்களென்றும் சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

மற்றும் இந்த “தெய்வாம்சம் பெற்றவர்கள்” என்ற கூட்டத்தவர்களால் மனித சமூக வாழ்க்கையின் ஒழுங்குக்கென்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் வேதங்கள், நீதி சாஸ்திரங்கள், மற்றும் நீதியைப் போதிக்கும் சாதனங்கள் என்பவைகளும் எண்ணிக்கைக்கும், எல்லைக்கும் கட்டுப்படாத அளவுக்கு குவிந்து கிடக்கின்றன. இவைகளின் பயனாகவெல்லாம் அநேக காலமுதல் நாளது வரையில் பெரும்பான்மையான மனித சமூகத்திற்கு சிறிதாவது கஷ்டமோ துன்பமோ, கவலையோ, ஒழிந்திருப்பதாகச் சொல்லமுடியுமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

எப்படிப்பட்ட கடவுளோ, அவதாரமோ, கடவுள் தன்மை பெற்றவர்களோ, ஞானிகளோ, மகான்களோ தோன்றிய காலங்களிலும் மற்றும் அவர்களது ஆதிக்கத்திலும் ஆகியிலும் உலகம் இருந்துவந்த காலங்களிலுங் கூட ஜனசமூகத்திற்கு இன்று இருக்கிற கஷ்டமேதான் இருந்துவந்திருக்கின்றதென்பதை எந்த சரித்திரத்திலும் காணலாம்.

“தர்மராஜ்யம்” “ராமராஜ்யம்” “சத்தியகீர்த்தி ராஜ்யம்” என்று சொல்லும்படியான காலங்களில் எல்லாம்கூட இன்று காணப்படும் கொடுமையும், அதர்மமும், கஷ்டமும், தரித்திரமும், அடிமைத் தன்மையும் இருந்து கொண்டதான் வந்திருக்கிறது என்பது சரித்திரங்களிலும், சாஸ்திரங்களிலும், புராணங்களிலும் தாராளமாய் காணப்படுகின்றன.

எனவே இவற்றிற்கெல்லாம் காரணமென்ன? இப்படிப்பட்ட பெரியார்கள் என்பவர்களால் மனிதச் சமூகத்திற்குள்ள கஷ்டங்கள், துன்பங்கள் ஏன் ஒழிக்கப்படவில்லை? இவர்களால் எல்லாம் ஆகாத காரியம் நம்மால் ஆகி விடுமா? என்பனபோன்ற விஷயங்களை யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்த பிறகேதான் நாம் இன்று என்ன செய்ய வேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றோம் என்பதை யோசிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

அப்படிக்கெல்லாம் இல்லாமல் கூடக்கூடிப் பேசி பழைய பாடங்களுையே படித்து கஷ்டப்படுபவர்களைப் பார்த்து பரிதாபப்பட்டு அவர்களது கஷ்டங்களை இவர் வந்துப்பேசி கண்ணீர்விட்டுப் போவதென்பது ‘அரைத்த மாவை அரைத்ததுபோலும், சிரைத்த தலையை சிரைத்தது போலும்’ ஆகுமே யொழிய பலன் தரத்தக்க காரியம் எதுவுமே நம்மால் முடியப்போவதில்லை.

ஆகவே ஏன் இந்த பழைய நிலை மாறவில்லையென்றும், மாற்று வதற்காக தோன்றிய பெரியார்கள் எல்லாம் ஏன் தோல்வி அடைந்துவிட்டார்கள் என்றும் யோசித்துப் பார்ப்போமேயானால் முறையே அதன் காரணமும் அப்படிப்பட்டவர்களின் தவறுதலும் நமக்கு நன்றாய் விளங்கும்.

எனக்குத் தோன்றியவரையிலும் “பெரியார்”களுடைய முயற்சிகளெல்லாம் வெற்றிபெறாமல் போனதற்குக் காரணம் அப்பெரியார்கள் கஷ்டநிலை என்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதையே அவர்கள் சரியாய் உணரவில்லை என்றதான் சொல்லுவேன். அஸ்திவாரத்தில் உள்ள கோளாறுகளை லக்ஷியம் செய்யாமல் மேலும் மேலும் கட்டிடங்கள் கட்டியதாலேயே கட்டின கட்டிடங்களெல்லாம் இடிந்து விழுந்து கொண்டே வந்துவிட்டன. இதனால் இன்று இடிந்து விழுந்த-பழுதுபட்ட சாமான்களும், வாழ்வுக்கு தவாக் குட்டிச்சுவர்களுமாகத்தான் அம்முயற்சியின் பலன்கள் காணப்படுகின்றன. ஆதலால் தான் பயன்படவில்லை.

ஒரு விவகாரத்தை ஒழிக்க (பைசல் செய்ய) முன்வந்த ஒருவன் ஐந்தும் + ஐந்தும் =பனிரெண்டு (5+5=12) என்று கருதிக்கொண்டு விவகாரத்தை தீர்க்க முற்படுவானேயானால் அப்படிப்பட்டவனால் விவகாரம் சரியான தீர்ப்பு அடைய முடியுமா? அதுபோலவே உலகக் கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்குத் தோன்றிய அவதாரங்கள் (பெரியார்கள்) எல்லாம் மனித சமூகத்தின் கஷ்டங் களுக்கு காரணமாயிருப்பது மனித சமூகத்திலுள்ள சிலரின் சூழ்ச்சியென்றும் அக்கிரமமான நடத்தையென்றும் கருதாமல் தங்களால் நிரூபிக்கச் சாத்தியமற்றதும் தங்களுக்கே புரியாததுமான ஒரு வஸ்துவைக் கற்பனை செய்துகொண்டு அதற்கே சகல சக்திகளையும் கொடுத்து எல்லாவற்றிற்கும் அதையே பிணையாக்கி அதன்பேரிலேயே எல்லாப் பழிகளையும்போட்டு அதற்கும் தங்களுக்கும் சம்பந்தம் இருப்பதாகக் காட்டி அதன் தயவினா லேயே உலகக் கஷ்டங்களைப் போக்க

முயற்சிப்பதாகச் சொல்லி அந்தப் படியே மக்களையும் நம்பச் செய்துவிட்டு போய்விட்டார்கள். இப்பொழுது தோன்றுகிறவர்களும் தங்களை “மகான்கள்” என்றும் “ஞானிகள்” என்றும் உலகக் கஷ்டத்தை ஒழிப்பதற்கு கடவுள் அருளால் தோன்றி கடவுள் அருளால் இருந்து, கடவுள் கட்டளைப் படி நடந்து வருவதாகவும் சொல்லுகிற படியால் அவர்கள் ஒரு காரியத்தையும் செய்ய முடியாமல் இருப்பதோடும், கஷ்டங்களையும், கஷ்டத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பவைகளையும் என்றும் நிலைத்திருக்கக்கூடியதாகவே செய்துவருகிறார்கள்.

இவ்வளவோடு மாத்திரமல்லாமல் இத்தனை பெரியார்கள் என்பவர்களும் தங்கள் முயற்சியால் வெற்றிபெறாமல் போனதற்குக் காரணம் என்ன வென்பதைக் கண்டுபிடிக்க சக்தி இல்லாமல் போய்விட்டதால் அவர்கள் அச்சக்தியற்ற தன்மையைத் தைரியமாய் ஒப்புக்கொள்ள இஷ்டப்படாமல் “இவ்விதக் கஷ்டங்களும், துன்பங்களும் கீழ்மேல் நிலையும், அதிருப்தியும், சாந்தமற்ற நிலையும் மனித சமூகத்திற்கு தவிரக் முடியாதது” என்றும் “இதுவே உலக இயற்கை” என்றும் சொல்லிவிட்டுப்போய் இருக்கிறார்கள். இதைத்தான் இன்று சகல துரைகளிலும் அடக்கப்பட்டு, தாழ்த்தப்பட்டு, கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மனிதசமூகம் ஒட்டும் நம்பிக்கொண்டு இயற்கையையோ, தெய்வத்தின் அருளையோ, எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

இதன்றி இனி மற்றொரு காரணம் என்னவென்றால் அதாவது இன்றைய மேல்கண்ட நிலைகள் மனித சமூகத்துக்கு பெருந்துன்பமாய் இருந்தும் மனிதனுக்கு பகுத்தறிவு என்பதான ஒரு விசேஷ சிந்தனா சக்தி இருந்தும் அத்துன்பத்தை ஒழித்துக் கொள்ள அது பயன்படாமல் போனதற்கு மற்றொரு காரணம் என்னவென்றால் மனித வாழ்க்கையில் மனிதன் தான் இன்று உயிருடன் இருக்கும்போது அனுபவிக்கும் கஷ்டங்கள், துன்பங்கள் ஆகியவை எல்லாம் லட்சியம் செய்யத்தக்க தல்லவென்றும் அதாவது இந்த வாழ்வே நிலையற்றதென்றும் “மனிதன் இறந்தபிறகு தீர்ப்பு நாளிலோ, அல்லது மற்றொரு உலகமாகிய மேல்லோகத்திலோ” அனுபவிக்கப்போகும் விஷயங்களே முக்கியமானதென்றும் அதைப் பற்றியே மனிதன் கவலை செலுத்தவேண்டும் என்றும் மதங்கள் மூலம் கற்பிக்கப்பட்டதும் ஒரு முக்கிய காரணமாகும். இத்தியாதி காரணங்களே-இந்த விதமான கற்பனைகளே மனித சமூகத்தின் துக்கங்கள் ஒழிக்கப்படுவதற்கு இடையூராய் இருந்து வந்திருக்கின்றன.

அப்படிக்கில்லாமல் இருக்குமானால் உலகில் உள்ள ஜீவராசிகளில் எல்லாம் விசேஷமானது என்றும் மனித ஜீவனுக்கு உயர்ந்த ஞானமும், அறிவும், சிந்தனாசக்தியும் இருந்து வருகின்றது என்றும் சொல்லப்பட்ட ஒரு சமூகம் இவ்வித கீழ்நிலையில் பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷங்களாய் இருந்து வந்திருக்க முடியுமா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

இது இப்படி இருக்க தொழிலாளிகளுக்கு உள்ள கஷ்டங்களைப் பற்றி சிறிது ஆராய்வோம்.

தோழர்களே! உலகமானது தொழிலாளர்களாலேயே நிர்மாணிக்கப் பட்டு தொழிலாளர்களாலேயே நடைபெற்று வருவதாய் இருந்தாலும் உலக வாழ்க்கையில் உள்ள சகலவிதமான தொல்லைகளுக்கும், துன்பங்களுக்கும், கவலைகளுக்கும் தொழிலாளிகளே ஆளாகிவருகின்றார்கள். சகல ஐஸ்வர்யங்களும், சுகபோகத்துக்கு வேண்டிய சகல சாதனங்களும் தொழிலாளிகளாலேயே உண்டாக்கப்படுவதாய் இருந்தாலும் தொழிலாளிகளுக்குத் தான் வயிரார உண்ண உணவில்லை என்கின்ற குறையும், இடுப்பார துணி இல்லை என்கின்ற குறையும், இருக்க இடமில்லை என்கின்ற குறையும், நாளைக்கு என்ன செய்வது என்கின்ற கவலையும் மற்றும் காயலா வந்தால் வைத்தி யத்துக்கு என்ன செய்வது, பெண்ணாதி பிரசவத்திற்கு என்ன செய்வது, பிள்ளை படிப்புக்கு என்ன செய்வது, சாவு, கல்யாணம் ஆகியவை களுக்கு என்ன செய்வது என்பதுபோன்ற அனேக கவலைகள், குறைகள் இருந்து வருகின்றன. தொழிலாளிகள் அல்லாத மனிதருக்கோ இவ்வித கவலைகள் ஏதுமில்லை இவர்களுக்குள்ள கவலையெல்லாம் தொழிலாளிகளின் உழைப்பால் சமித்த பொருளை எப்படிப் பத்திரப்படுத்துவது, எப்படி மேலும் மேலும் பெருக்குவது, எப்படி அதிகமான சுகபோகங்களை அனுபவிப்பது என்பது போன்ற கவலைகளேயாகும். இன்னும் ஏதாவது கவலை இருக்குமானால் அது நாமே உலகில் பெரிய சீமானாக எப்படி ஆவது நாம் செத்த பிறகும் நமது பெருமையும், புகழும், செல்வமும் நமது பிள்ளை களுக்கும், நமது பேரன்களுக்கும் உலகமுள்ள அளவும் எப்படி நிலைத் திருப்பது என்பது போன்றவைகளுமேயாகும்.

இவைகள் தவிர முதலாளிகள் என்பவர்கள் தங்கள் நிலை என்றும் நிலைத்திருக்கவும், தொழிலாளிகள் என்னும் பேரால் உலக பெரும்பான்மை யான மனித சமூகம் தங்களை எதிர்க்காமலும், தாக்காமலும் இருப்பதற்காக வேண்டிய பந்தோபஸ்துக்காக ஒரு அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியவர்களுமாகின்றார்கள். நாளாவட்டத்தில் அந்த ஆட்சியின் ஆதிக்கத்தையும் தங்கள் கைக்குள் கொண்டுவந்துவிடவே முயற்சிப்பவர்களாகவுமிருந்து வருகிறார்கள். இதனால் முதலாளிகளின் வாழ்வுக்கும், செல்வம் சேர்ப்பிப்பதற்கும் மாத்திரம் தொழிலாளிகள் பாடுபடுகிறார்கள் என்பதில்லா மல் இந்த முதலாளிகளை காப்பாற்றவும் தொழிலாளிகளை அடக்கவுமான காரியத்தின் செலவுக்கும் இந்த தொழிலாளிகளே பாடுபட்டு உழைக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இத்தியாதி காரணங்களால் சரீரத்தால் பாடுபட்டு உழைக்கும் மக்களாகிய தொழிலாளிகளுடைய நிலை மையை நாளுக்குநாள் அடிமைத் தனத்திலும், தரித்திரத்திலுமே அமிழ்த்தப் படுகின்றது.

ஆதலால் தொழிலாளிகளது கஷ்டமும், துன்பமும், அடிமைத்தன்மையும், கவலையும் குறையும் நீங்கவேண்டுமானால் முதலாளித்தன்மை என்பது இல்லாமல் போயே ஆகவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் வேறு எப்படிப்பட்ட காரியம் செய்தாலும் தொழிலாளி துன்பமும், இழிவும், தரித்திரமும் ஒருநாளும் ஒழியாது மனிதனுக்கு இருக்கும் தரித்திரமும், துன்பமும், குறைவு என்பதெல்லாம் மற்றவனை விட நாம் அதிகமாய் கஷ்டப்படுகின் றோமே மற்றவரைவிட நாம் தாழ்மையாய் வாழ்கின்றோமே மற்றவன் நம்மை அடக்கி ஆளுகின்றானே என்கின்ற மனப்பான்மைகளேயாகும். இந்த மனப்பான்மை இருக்கவேண்டுமானால் மற்றவனுக்கும் நமக்கும் வித்தியாசம் காணப்படாத ஒரு நிலையை உண்டாக்குவதேயாகும்.

உதாரணமாக 100 வருஷத்திற்கு முன் 50 வருஷத்திற்கு முன் மனிதர்களின் சாதாரண வாழ்க்கை இருந்ததைவிட இன்றைய வாழ்க்கைத் திட்டங்கள் அனேக வழிகளில் ஒரு அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கின்றது என்பது பிரத்தியட்சம். அப்படியிருந்தும் அந்த அளவுக்கே மற்ற நிலையில் உள்ளவர்கள் திட்டமும் உயர்ந்துவிட்டதால் திட்டம் உயர்ந்தாலும் நிலைமையும் தன்மையும் முன்போலவேதான் இருக்கின்றது. தொழிலாளிகளின் கவலை யெல்லாம் தங்களுக்கு எவ்வளவு வேண்டும் என்பதல்ல. தங்களுடைய நிலைமை மற்ற யாருடைய நிலைமைக்கும் தாழ்ந்ததாக இருக்கக்கூடாது என்பதேயாகும்.

எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டாவது பாடுபடும் மக்கள் நிலை தாழ்ந்திருக்கவும் பாடுபடாத மக்கள் நிலை உயர்ந்திருக்கவும், ஆதிக்கம் செலுத்தவும் கூடாது என்பதுதான் தொழிலாளர்கள் கிளர்ச்சியின் முக்கிய தத்துவமாய் இருக்கவேண்டும்.

அப்படிக்கில்லாமல் ஏதோ 2 அணா 4 அணா கூலி உயர்த்தப்படுவதற்காக போராடுவதென்பது பயனற்றதேயாகும். ஏனெனில் நமது கிளர்ச்சியில் 2 அணா கூலி உயர்த்தித் தருவானேயானால் தொழிலாளிகளால் செய்யப்படும் சாமான்களின்பேரில் முதலாளிகள் ஒன்றுசேர்ந்து நாலணா விலை அதிகப்படுத்தி விடுவார்கள். அந்த உயர்ந்த விலையைக் கொடுத்து சாமான் வாங்கவேண்டியவர்கள் தொழிலாளிகளேயாவார்கள். ஆகவே முதலாளிகள் தொழிலாளிகளுக்கு வலதுகையில் கூலி அதிகம் கொடுத்து இடது கையில் அதைத் தட்டிப் பிடுங்கிக் கொள்ளுவார்கள். முதலாளிகளுடன் கூலித் தகராள் என்பது முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் இடையில் உள்ள புல்லுருவிக்கூட்டமான தரகர்களுடைய சூட்சியேயாகும். 4 அணா கூலிக்கு வேலை செய்ய மக்கள் இன்று 14 அணா கூலி பெருவது எனக்குத் தெரியும். இதன் பயனாய் அவனுடைய நிலை சிறிதுகூட உயர்ந்ததாக சொல்ல முடியாது. அடிமைத்தன்மையும், தரித்திரமும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது. 4 அணா கூலிகொடுத்த

முதலாளி அப்போது இருந்ததைவிட இப்போது 14 அணா கொடுக்கும் போது எத்தனையோ பங்குமேன்மையாய் மோட்டாரிலும், ஆகாய ரதத் திலும் செல்லுகிறான். சந்திரகாந்த மண்டபத்தில் வசிக்கிறான். ஒரு நாளைக்கு 4 அல்லது 5 கையெழுத்துப் போடுவதுடன் அவனது வேலை முடிவடைந்து விடு கின்றது. இந்த நிலையை அவர் பிள்ளைபிள்ளை தலைமுறைக்குப் பத்திரப் படுத்திக் கொள்ளுகிறான். தொழிலாளி நிலை இந்த அளவுக்கு உயர்ந்து இருக்கிறதா பாருங்கள். அவன் பிள்ளைகள் 3-வது, 4-வது பாரம்வரையில் கூட படிக்க முடியவில்லை. ஓதம் (ஈரம்) இல்லாத இடத்தில் படுக்க முடிய வில்லை. இடுப்புக்குத் தவிர மேலுக்குத் துணியில்லை. இந்த நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள்.

(தொடரும்)

குறிப்பு : 05.09.1933 (கொச்சி) 10.09.1933 (ஆலப்புழை) 23.09.1933 (திருநெல்வேலி) ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற தொழிலாளர்கள் மாநாடுகளில் தலைமையேற்று ஆற்றிய சொற்பொழிவு.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 01.10.1933

நமது வருத்தம்

- ஈ.வெ.ரா

திருநெல்வேலியில் நடந்த தீண்டாமை மகாநாட்டிற்குத் தலைமை வகிக்க சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தலைமைத் தமிழாசிரியர் தோழர் எஸ்.சோமசுந்திரபாரதியார் M.A., B.L., அவர்கள் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தார். அம்மகாநாட்டிற்கு வரவேற்பு கழகத்தலைவராக இருக்க திருநெல்வேலி தோழர் சாவடி கூத்தநயினார் பிள்ளை அவர்கள் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தார். இவ்வேண்டுகோளுக்கிணங்க இரு தோழர் களும் தங்கள் கடமைகளை ஆற்ற மகாநாட்டிற்கு வந்திருந்தார்கள். இங்கு ஒரு விஷயம் குறிப்பிடவேண்டியதாகும்.

அதாவது அவர்கள் இருவரும் காங்கிரஸ் கொள்கையில் பற்றுள்ள வர்கள், ஆஸ்திகர்கள், காங்கிரஸ் தீண்டாமை விலக்கு (“ஹரிஜன முன் னேற்ற”) வேலை கமிட்டியில் அங்கம் வகிப்பவர்கள் ஆவார்கள். இவற்றை யெல்லாம் சுயமரியாதை மகாநாட்டைக் கூட்டிய தோழர்கள் அறிந்தே அவர்களை தலைமை வகிக்கக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதாகும்.

அன்றியும் மகாநாட்டில் தோழர் சோமசுந்திரபாரதியாரைத் தலைமைப் பதவிக்கு நான் பிரேரேபிக்கும் போதே தோழர் பாரதியாருக்கும் நமக்கும் விசேஷ அபிப்பிராய பேதங்கள் உண்டு என்றும், அப்படியிருந் தும் இம் மகாநாட்டிற்கு நாம் அவர்களை தலைமை வகிக்க அழைத்திருப்ப தும், அவர்கள் இணங்கி வந்திருப்பதும், ஆகிய இரண்டு காரியத்தையும் பார்ப் போமேயானால் நாம் அழைத்ததைவிட அவர் ஒப்புக்கொண்டு வந்திருப்பதே போற்றக்கூடியதென்றும், இதுவே அவரது உதாரத் தன்மை யைக் காட்டு கின்றதென்றும் சொன்னதோடு, நமக்கும் அவருக்கும் உள்ள முக்கிய அபிப்பிராயபேதமென்னவெனில் தோழர் பாரதியார் ஒரு சீர்திருத்த நோக்கமுடையவர் என்றும், அதாவது எதையும் அழித்துவிடாமல் அப்படியே வைத்துச் சீர்திருத்தம் செய்வதன் மூலம் மனித சமூகத்திற்கு விடுதலை யையும், மேன்மையையும் உண்டாக்கக் கருதி இருக்கிறவர் என்றும், நாம் அப்படிக்கில்லாமல் சீர்திருத்தத்தில் நம்பிக்கை வைத்து அதற்குக் கொடுக்க வேண்டிய சலுகையெல்லாம் கொடுத்துப் பார்த்து

அதற்காகக் காத்திருக்க வேண்டிய காலமெல்லாம் காத்துப் பார்த்து அந்த அனுபவத்தின் மீது இப்போது நாம் பல விஷயங்களில் தலைகீழ் புரட்சி வேலையிலும், பல விஷயங்களில் பெரியதொரு அழிவு வேலையிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்கள் என்றும், ஆனபோதிலும் அவரவர்கள் அபிப்பிராயத் துக்கு பங்கமில்லாமல் ஏதாவது ஒரு பொது லட்சியத்துக்கு இருவரும் கூடி உழைக்கக்கூடுமானால் அதனால் பயன் உண்டு என்று தோன்றுமானால் யாரும் பின்வாங்க வேண்டியதில்லை என்றும், அதனால் காரியம் கெட்டு விடுமோ என்று பயப்பட வேண்டியதில்லை என்றும், பேசி கடைசியாக மற்ற வைதீகர்கள், சைவர்கள் ஆகியவர்களைப் போல் அதாவது “சுயமரியாதைக் காரர்களைப் பார்ப்பதே பெரிய பாவம்” என்று கருதாமல் நமது வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி இங்கு வந்திருப்பதற்கு பாராட்டுவதாகவும் சொல்லி பிரேரேபித்தேன். இந்தப்படி சொல்ல வேண்டியதும் பிரேரேபணை செய்ய வேண்டியதும் மரியாதையும் பத்ததியும் நியாயமும் என்றே நான் நினைத்து அந்தப்படி செய்தேன்.

தோழர் பாரதியவர்கள் தலைமை வகித்து தலைமைப் பிரசங்கம் செய்யும்போது முதலில் தன்னை நான் விலக்கிப் பேசி இருக்க வேண்டிய தில்லை என்றும் தான் இம்மகாநாட்டுக்கு வந்ததில் அதிசயமொன்றுமில்லை யென்றும், மகாநாட்டார் தன்னைத் தேடி அழைத்ததே பெரிதென்றும், சுய மரியாதைக்காரர்களுக்கு உள்ள மனித சமூகத்திற்கு விடுதலை ஏற்பட வேண்டும் என்கிற ஆசையிலும் மனித சமூகம் மேன்மையடைய வேண்டும் என்கின்ற ஆசையிலும் தான் ஒரு சிறிதும் குறைந்தவரல்ல வென்றும் சொல்லிவிட்டு தீண்டாமையைப் பற்றி பேசும்போது தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமென்பது யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டிய விஷயம் என்றும் அதற்கு உலகில் எந்த சமயமும் விரோதமாய் இருப்பதாக யாரும் கருத வேண்டியதில்லை என்றும், சைவர்கள் தங்களை சைவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ள வேண்டுமானால் தீண்டாமை பாராட்டக் கூடாதென்றும் சொல்லி அதற்கு ஆதாரமாக இரண்டொரு சைவ மேற்கோள்களை எடுத்துக் காட்டினார். அதுபோலவே வைணவர்களும் தீண்டாமையை பாராட்ட நியாயமில்லை என்றும், தீண்டாமை பாராட்டுகின்றவர் வைணவராக இருக்க முடியாதென்றும் சொல்லி அதற்கு ஆதாரமாக ராமானுஜருடைய விஷயத்தை எடுத்துச் சொன்னார். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தோழர் முத்துசாமி வல்லத்தரசு அவர்கள் எழுந்து ராமானுஜர் தனது பெண்ணாதியை தன் இஷ்டப்படி நடவாததற்காக விலக்கி விட்டாரல்லவா என்ற ஒரு கேள்வி கேட்டார். அந்த சமயம் சிலர் சிரித்தார்கள். இந்தக் கேள்வி அந்தச் சமயத் துக்கு அவசியமற்றது என்பது எனதபிப்பிராயம். ஆனபோதிலும் அதற்குத் தலைவர் இப்படிப்பட்ட கேள்விகளை மற்றொரு சமயம்கேட்டால் எனக்குத் தெரிந்த பதிலை நான் சொல்ல எப்பொழுதும் தயாராய் இருக்கிறேன். ஆனால் இது சமயமல்ல என்பதாக சொல்லிவிட்டு, ஆனபோதிலும் இந்தக் கேள்விக்கும் பதில் சொல்லுவதாகச் சொல்லி ராமானுஜர் சுயமரியாதைக்

கொள்கைப்படிதான் நடந்தாரென்றும், தனது மனைவியார் நடத்தை பிடிக்கா விட்டால் அவர் என்ன செய்வது என்று யோசித்துத்தானே தனது மனைவியை விட்டு நீங்கிக் கொண்டாரே ஒழிய தனது மனைவியை நீக்கிவிடவில்லை என்றும் சொன்னார்.

இதற்கும் பலர் சிரித்தார்கள். சிலர் கையும் தட்டினார்கள். அப்போது பாரதியார் “பரிகாசம் செய்பவர்கள் பரிகசிக்கப்படுவார்கள்” என்பதாக ஒரு பழமொழி உண்டு என்பதாகச் சொல்லிவிட்டு மேலால் பேசும்போது தோழர்கள் ஜீவானந்தம், குப்தா முதலிய 2, 3 பேர்கள் தலைவர் பேசும்போது அடிக்கடி மத்தியில் பிரவேசித்து தலைவரை கேள்விகள் கேட்க ஆரம்பித் தார்கள். இந்த சமயத்தில் நான் தலைவர் அனுமதியின் பேரில் எழுந்து இந்த தோழர்களை கேட்டுக் கொண்டு, தலைவர்பேசும்போது மத்தியில் மத்தியில் பேசுவது அழகல்ல என்று சொன்னேன். அதற்கு தோழர் வல்லத்தரசு அவர் கள் சந்தேகம் ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது என்றார். தோழர் குப்தா அவர் கள் எங்கள் உணர்ச்சியை இப்படி ஒடுக்கக்கூடாது என்றும் சந்தேகங்களை கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டும் என்றும் சொன்னார். தோழர் ஜீவானந்தம் அவர்களும் வாயில் ஏதேதோ சத்தம் கேட்காமல் பேசிக் கொண்டிருந்தார். இந்த சமயத்தில் தலைவர் நீங்கள் எல்லோரும் ஏககாலத்தில் உபன்யாசம் செய்வதாய் இருந்தால் என் உபன்யாசத்தை நிறுத்திக் கொள்ளு கிறேன் என்று சொல்லிய பிறகு அவர்கள் உட்கார்ந்தார்கள். பிறகு தலைவர் பாரதியார் அவர்கள் எழுந்து மறுபடியும் பேசும்போது தான் சமய ஆதாரங் களைப்பற்றி பேசுவதானது சுயமரியாதைக்காரர்களை திருப்புவதற்காக அல்லவென்றும் தீண்டாமை விலக்குக்கு சமயம் இடம் கொடுக்கவில்லை என்று கருதி இருக்கிறவர்களுக்கும், சமயத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர் களுக் கும், ஆகவே இதை பேசியதாகவும் இனி மற்ற விஷயங்களைப்பற்றி பேசுவதாகவும் சொன்னார். இந்தப்படி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது தோழர் வல்லத்தரசோ, அல்லது தோழர் குப்தாவோ அப்படிப்பட்டவர்கள் அதாவது சமய நம்பிக்கைக்காரர்கள் இங்கு யாரும் இல்லை என்று சொன்னார்.

அப்பொழுது தோழர் கூத்தநயனார் பிள்ளை அவர்கள் நாமம் போட்ட சிலரும் விபூதி பூசிய சிலரும் உருத்திராட்சம் கட்டிய சிலரும் வந்திருப்பதாகக் காட்டினார். இந்நிலையில் தலைவர் உபன்யாசம் முடிந்ததும் முதல் தீர்மானம் என்னால் பிரேரேபிக்கப்பட்டது. அதில் அது சம்பந்தமான பல விஷயங் களைச் சொல்லி பிரேரேபித்த பிறகு அதை ஆமோதிக்க தோழர் ஜீவானந்தம் அவர்கள் வெகு ஆத்திரத்துடன் எழுந்தார். அது சமயம் நான் தோழர் ஜீவானந்தம் அவர்களை நீங்கள் ஆமோதிக்க வேண்டாம், வேறு யாராவது ஆமோதிக்கட்டும் என்று பலவிதத்திலும் வணக்கமாகக் கேட்டுக்கொண்டும், எனது வேண்டுகோள் பயன்படாமல் அவர் தான் ஆமோதித்துத்தான் தீரு வேன் என்றதின்பேரில் அவர் அனுமதிக்கப்பட்டு எழுந்து, தலைவரையே சுட்டிச் சுட்டி தீர்மானத்துக்குச் சம்பந்தமில்லாத பல

விஷயங்களைப் பேசி தீர்மானத்தை ஆதரித்தார். பிறகு தோழர் வல்லத்தரசு அவர்கள் பேச வேண்டுமென்று எழுந்து தீர்மானத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் கடசிவரை தலைவரையே பலவித கடினமான வார்த்தைகளால் கண்டபடி வைதுவிட்டு உட்கார்ந்தார். (அந்த வார்த்தைகள் எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. ஆனாலும் இதுசமயம் வெளியிட விரும்ப வில்லை) பிறகு இரண்டொரு தீர்மானங்கள் நிறைவேறி தலைவர் முடிவுரை நடந்தபிறகு என்னை தலைவருக்கு நன்றி செலுத்தும்படி தோழர் குற்றால லிங்கம் அவர்கள் கட்டளையிட்டதற்கிணங்க நான் எழுந்து நடந்த சம்பவத் திற்கு வருந்தி தலைவருக்கு வருத்தம் தெரிவித்துக் கொள்ளும் முறையில் மகாநாட்டில் ஒழுக்கமுறை தவறி நடந்து கொண்ட தோழர்கள் செய்கையை கண்டித்து பேசுகையில் குறிப்பிட்டதாவது சுயமரியாதைக்காரர்களைப் பற்றி பலர் கண்டபடி பழி கூறித் திரியும் காரியங்களை மெய்ப்பிக்க அனுகூல மாகும் படி இன்று இங்கு சில தோழர்கள் வேண்டுமென்றே ஒழுங்கு முறை களை அலகஷியம்செய்து நடந்து காட்டிவிட்டார்கள். தலைவரைப்பற்றி நான் பிரேரேபிக்கும்போதே எல்லா விபரங்களையும் தெரிவித்திருக்கின்றேன். இம்மாதிரி மனப்பான்மையுள்ள தோழர்களுடன் இனி ஒத்துழைப்பதினால் நன்மையைவிட கெடுதியே அதிகமாக ஏற்படும் என்று தோன்றுகிறது. இதுவரை நமது இயக்கத் தோழர்கள் பலரின் நடத்தையால் நான் அதிகக் கஷ்டமடைந்திருக்கிறேன். எனக்கு சொந்தத்தில் ஏற்பட்ட கஷ்டங்கள் பழிகள், நஷ்டங்கள் ஆகியவைகளைப்பற்றி நான் எப்போதும் கவலைப் படவில்லை. அதைப்போக்கிக் கொள்ள நான் முயற்சிக்கவும் இல்லை. ஆனால் இம்மாதிரி நடவடிக்கைகளால் இயக்கத்தின் யோக்கியதை கெட்டுப் போகின்றதென்றே நான் வருந்துகிறேன். இன்றைய மாதிரியை நான் வன்மையாய்க் கண்டிக்கிறேன். இதனால் இப்படிப்பட்ட தோழர்கள் கோபித் துக் கொண்டுபோய், இதற்குமுன் கோபித்துக்கொண்டு போனவர்கள் செய் கின்ற மாதிரி எவ்வளவு இடையூறு செய்தாலும் அதற்குத் தலை கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன். அதை எல்லாம் எதிர்பார்த்தே நான் இப்படி பேசுகி றேன். இதற்கு முன்னும் நான் இப்படி கண்டிப்பதாய் இருந்ததாலேயே இயக்கம் ஓரளவுக்காவது உயிருடன் இருக்கிறது.

இதுபோல் அநேகரின் இடையூறுகளையும் தொல்லைகளையும் சகித்துக் கொண்டுதான் இயக்கத்தை ஒரு அளவுக்கு நிலை நிறுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இந்தத் தோழர்கள் தங்களது இப்படிப்பட்ட மனப் பான்மையை மாற்றிக் கொள்ளாவிட்டால் இவர்களுடன் ஒத்து உழைப்பது சாத்தியமற்றதாகிவிடும். ஜஸ்டிஸ் கட்சியுடனும் சில பணக்காரர்களுடனும் நான் கலந்திருந்தது வாஸ்தவமே. ஆனால் அது எனது சுயநலத்துக்கு அல்ல. அவர்களை இயக்கத்துக்கு எவ்வளவு பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியுமோ அந்த அளவுக்கு அவர்களுடன் கலந்து வந்திருக்கிறேன்.

நமது சொந்த விஷயத்தில் ஒருவர் நடந்து கொண்டதற்காக ஒருவரை இகழ்வதும், வைவதும், பொதுக் கூட்டங்களில் பேசுவதென்பதும் சிறிதும் ஒழுங்காகாது. இந்தக் கூட்ட நடவடிக்கையைப் பார்த்தபிறகு இனியும் நமக்கு மகாநாடுகள் வேண்டுமா என்றும் மகாநாடுகள் நடத்த நமக்குத் தகுதி உண்டா என்றும் பயப்படும்படியாக ஆகிவிட்டது. மத்தியான மகா நாட்டுக்கு வரலாமா வரக்கூடாதா என்றுகூட யோசிக்கிறேன். ஏதோ என் சக்தி அனுசாரம் எனக்குள்ள ஊக்கத்தைக் கொண்டு என் அபிப்பிராயத்தை தெருவில் நின்று பேசி விட்டுப் போவதே மேல் என்றுகூட யோசிக்கிறேன். நான் ஏன் இவ்வளவு வருத்தமாய் பேசுகிறேன் என்றால் தப்பாகவோ சரியாகவோ இதன்பழியும் பொறுப்பும் என் தலைமீது இருக்கிறது என்று கருதியும் மற்ற தோழர்களுக்கு சிறுவயது வாலிப ரத்தம் என்கின்ற சாக்குகள் இருக்கின்ற மாதிரி எனக்கு சாக்கு இல்லை என்றும் கருதுவதாலேயேயாகும்.

ஒவ்வொருவருடைய அபிப்பிராயமும் உணர்ச்சியும் தனித்தனியே தாண்டவமாட வேண்டுமென்றால் ஒழுங்குமுறை என்பதற்கு அர்த்தமே இல்லை. தனித்தனி அபிப்பிராய சுதந்திரம் என்பது அனேக பரீட்சைக்கும் அனுபவத்திற்கும் பிறகு மாறி இப்போது ஒரு தனி அபிப்பிராயத்தின்கீழ் நடந்தாகவேண்டியதாய் இருந்துவருகிறது. இப்படியெல்லாம் இருக்க ஒவ்வொருவரும் எழுந்து தங்கள் தங்கள் உணர்ச்சிப்படி சபையில் நடப்பது என்றால் சபைக்குத் தலைவர் எதற்கு? ஆகவே இங்கு இந்த மகாநாட்டுத் தலைவரிடம் நடந்த மாதிரிக்கும் அவரை அனாவசியமாய் வைத மாதிரிக் கும் நான் இன்று வருந்தாமல் இருக்கமுடியவில்லை என்பதோடு, தலை வரை வணக்கத்துடன் மன்னிப்பும்கேட்டுக் கொள்கிறேன். முக்காலும் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதோடு இந்தமாதிரி தோழர்கள் மத்தி யில்தான் இந்த 7, 8 வருஷங்களாக இந்த பிரச்சாரமும் செய்துவருகிறேன். இன்னும் பல தோழர்களின் கதை கேட்டால் தலைவரவர்களே அதிசயப் படுவார்கள். அதையெல்லாம் இங்கு விரிக்க நான் ஆசைப்படவில்லை. ஆதலால் தலை வரவர்கள் எனது கஷ்டமான பரிதாபகரமான நிலையைக் கண்டாவது இன்றைய சம்பவங்களை மறந்துவிடவேணுமாய் மறுபடியும் மறுபடியும் வணக்கத்துடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன் என்று சொன்னேன். முற்பகல் மகாநாடு முடிந்தபிறகு பிற்பகல் தோழர்கள் பாரதியாரவர்கள் சாவடி கூத்த நயினார் பிள்ளை அவர்கள் ஜாகைக்குச் சென்று தனிப்படவும் இருவருக் கும் சமாதானம் சொல்லிவிட்டு பிறகு பிற்பகல் தொழிலாளர் மகாநாட்டுக்கும் வந்து எனது கடமைகளைச் செய்தேன்.

மகாநாடு முடிந்தபிறகும் கடைசியாக தோழர் வல்லத்தரசு அவர்கள் மறுபடியும் பேச எழுந்து அப்பொழுதும் ஒரு முறை சில கடின பதங்களை உபயோகித்து விட்டு கடைசியாக இம்மாதிரி மகாநாடுகளில் சுயமரியாதை இயக்கக்காரர்கள் அல்லாதவர்களை உள்ளே புகவிடக்கூடாதென்றும், அவர் களை சேர்க்கவே கூடாதென்றும், சேர்த்ததால்தான் இப்படி நடந்ததென்றும்

ஆதலால் தான் நடந்துகொண்டமாதிரி சரி எனப்பொருள்படவும் பேசி முடித்தார்.

ஆகவே இந்தமாதிரி நடவடிக்கையால் எனது மனம் சற்று புண்பட்டு விட்டதுடன் எனது நம்பிக்கையும் சற்று ஆட்டம் கொடுத்துவிட்டது. இது ஒரு புறமிருக்க நல்ல சமயத்தில் அதாவது நமது இயக்க கொள்கைகள் நம் எதிரிகளாலும் மற்றும் இந்தியாவில் உள்ள பல்வேறு கட்சிக்காரர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க சமயமாகவும் எல்லா இந்திய ஸ்தாபனம் என்னும் காங்கிரசுக்காரர்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய சமயமாய் இருக்கும் போதும், சுயமரியாதைக்காரர்கள் அல்லாதவர்களை உள்ளேவிடக் கூடாது என்றும் உள்ளேவிட்டால் இப்படித்தான் நடக்கும் என்கின்ற பொருளிலும் பேசினால் நலம் விளையுமா என்பது யோசிக்கத்தக்கதாகும்.

உண்மையைப் பேசப்போனால் சுயமரியாதைக்காரர்கள் என்று சொல்லி, கூடவே அளவளாவிக் கொண்டிருக்கிறவர்களைவிட காரியத் திலும் கொள்கையிலும் ஒழுங்கிலும் எவ்வளவோ சரியாய் நடந்து கொண்டு சுயமரியாதைக்காரர்கள் என்பவர்களில் சிலருடைய நடத்தைக்காகவும் வசவுக்காகவும் பயந்து கொண்டு கலந்துகொள்ள முடியாமல் இருக்கிறவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆதலால் சுய மரியாதைக்காரர்கள் அல்லாதவர்கள் உள்ளே வந்தால் இப்படித்தான் நடக்கும் என்று நாம் எப்படி சொல்லமுடியும். இதுவரை நடந்த நமது மகாநாடுகளில் நமது சங்கங்களில் நமது கூட்டங்களில் எத்தனையோ வித அபிப்பிராயமுள்ளவர்களை கலக்கிக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். அவர்களால் எல்லாம் இயக்கத்திற்கு பலன்பெற்றிருக்கிறோமேயொழிய அவர்களால் அல்லது அவர்களுக்காக நமது கொள்கைகள் எதையும் விட்டுக் கொடுத்துவிடவில்லை. ஆதலால் இனியாவது இயக்க தோழர்கள் என்பவர்கள் தங்கள் செய்கை சரியா தப்பா என்று யோசித்துப் பார்த்து தக்கபடி நடந்து கொள் வார்கள் என்கின்ற நம்பிக்கையின் மீது எழுதுகிறேன்.

தோழர் பாரதியாரவர்களையும் மகாநாட்டில் தெரிவித்துக் கொண்டது போலவும் தனியே தெரிவித்துக்கொண்டது போலவும் பத்திரிகை மூலமும் மேல்படி சம்பவத்துக்கு எனது வருத்தத்தை தெரிவித்து மற்றுமொருமுறை இச்சம்பவத்தை மறந்துவிடும்படியாக வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 01.10.1933

மதக்கிறுக்கு

உலகில் மதங்கள் ஏற்பட்டு பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஆகி இருந்தாலும் மதங்களை ஏற்படுத்தினவர்கள் எல்லாம், அல்லது மதங்களின் மூல புருஷர்கள் எல்லாம் தெய்வீகச் சக்தி பொருந்தியவர்களாயும், தெய்வ சம்மந்தமுடையவர்களாயும், தீர்க்கத் தரிசன ஞானமுள்ள மகாத்மாக்களாயும் இருந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டும் எல்லா மதக் கட்டளைகளும் தெய்வங் களாலேயே மூல புருஷர்கள் மூலம் உலகத்திற்கு இறக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டும் இருந்தாலும் சதா சர்வ காலமும் அந்த அந்த மதப் பிரசாரம் செய்யப்படாவிட்டால் மதம் ஒழிந்து போய் விடுமே என்கின்ற பயம் எல்லா மதஸ்தர்களிடமும் இருந்துதான் வருகின்றது. இந்தக் கருத்திலும், காரியத்திலும் உலகில் இன்னமதம் உயர்வு, இன்னமதம் தாழ்வு என்று சொல்லுவதற்கில்லை.

சாதாரணமாக ஒரு கோடி ரூபாயோ, அல்லது இரண்டு கோடி ரூபாயோ கையில் வைத்துக் கொண்டு ஆயிரம் ஆளுகளோ, அல்லது இரண்டாயிரம் ஆளுகளையோ நியமித்து 5, 6 பாகைகளில் பத்திரிகைகளையும் வைத்துக் கொண்டு ஏதோ ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட மிருகத்தின் பேரால் ஒரு மதத்தைக் கற்பித்து அம்மிருகத்துக்கு சில “தெய்வீகத்தன்மை”யை கற்பித்து அது பல “அற்புதங்கள்” செய்ததாகக் கதைகள் கட்டிவிட்டு பிரசாரங்கள் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டால் கண்டிப்பாக சில வருஷத்திற்குள் லக்ஷக்கணக்கான மக்களை அம்மதத்தைப் பின்பற்றும்பவர்களாகச் செய்து விடலாம். பிறகு அந்த மதத்தை எவனாவது குற்றம் சொல்லுவானேயானால் அவன் தண்டிக்கப் படவோ, வையப்படவோ, அடிக்கப்படவோ, கொலை செய்யப்படவோ ஆளாகும்படியும் செய்துவிடலாம்.

ஆதலால் மதங்களுக்கு ஜீவநாடியாய் இருந்துவருவது பணமும் பிரசாரமுமே அல்லாமல் அவற்றின் தெய்வீகத் தன்மையோ, உயர்ந்த குணமோ என்று எதையும் யாரும் சொல்லிவிடமுடியாது.

“சமீபகாலத்தில் ஒரு கிராமத்தில் ஒரு பெண்ணை ஒரு “பேய் பிடித்துக்கொண்டு” அந்த பெண்ணும் தலைவிரித்து ஆடத்தொடங்கினாள். அதற்காக ஒரு பேயோட்டியைக் கூப்பிட்டு அந்தப் பேயை ஓட்டச் சொன்ன

தில் அந்தப் பேயோட்டி இந்தப் பெண்ணைப் பிடித்திருக்கும் பேய் யார் என்று கண்டுபிடிப்பதில் 2-நாள் செலவழித்து கடைசியாக 5, 6 வருஷத்திற்கு முன்னால் அவ்வூர் கிணற்றில் விழுந்து செத்துப்போன ஒரு மராட்டியன் அடுத்த ஜன்மத்தில் நாயாய் பிறந்து இந்தப் பெண் வீட்டில் வெகு செல்ல மாய் வளர்ந்து இந்தப் பெண்ணிடமும் மிக அன்பாய் இருந்து ஆறு மாதத்திற்கு முன் அதுவும் கிணற்றில் விழுந்து செத்து போனதால் அது பேயாகி அந்தப் பெண்ணைப் பிடித்துக் கொண்டது என்று சொன்னான். இதை அந்த ஊர்க் காரர்கள் நம்பினார்கள் என்ற குறியை இந்தப் பெண் தெரிந்தவுடன் பேய் ஆடும்போது அடிக்கடி நாய்மாதிரி குலைப்பதும் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் மராட்டி பேச்சுமாதிரி பேசுவதுமாய் இருந்தார். அதுமாத்திரமல்லாமல் தன்னைப் பிடித்திருக்கும் பிசாசு நாய்ப்பிசாசுதான் என்பதைக் காட்டுவதற்காக சில சமயங்களில் மலத்தைச் சாப்பிடவும் செய்வாள். மற்றும் வேறு பல நாய்களுக்கும் தின்பண்டம் போட்டு சதா 7, 8 நாய்களுடன் காமாதூர விளையாட்டும் விளையாடுவாள். இதைப் பார்த்த எல்லோருமே சிறிது கூடச் சந்தேகமில்லாமல் இந்தப் பெண்ணைப் பிடித்திருப்பது நாய்ப்பிசாசுதான் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள்.”

மதங்களும் இதுபோலவேதான் தன்னை ஒரு மதக்காரன் என்று காட்டிக் கொள்ள வேண்டுமானால் மதக் குருக்கள் அல்லது மதகர்த்தர்கள் அல்லது மதப் பிரசாரக்காரர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் என்ன சொல்லுகின்றார்களோ, எப்படி நடந்தால் மதபக்தி உடையவன் என்று சொல்லுவார்களோ அந்தப்படி நடக்கத்தான் ஒவ்வொரு மதபக்தனும் ஆசைப்படுகிறான்.

மதம் நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டதென்றும் சைன்குக்கும், மதத்துக்கும் சம்மந்தம் பார்க்கக் கூடாதென்றும் பகுத்தறிவு வேறு, மதக் கோட்பாடுகள் வேறு என்றும் இந்தக் காலம் வேறு அந்தக் காலம் வேறு என்றும் பெரியார்கள் நியமனங்களுக்குக் காரணகாரியங்கள் தேடக்கூடாது என்றும் ரிஷிமூலம், நதிமூலம் பார்க்கக்கூடாது என்றும் எல்லா மதக்காரர்களும் சொல்லி விடுவதால் உலகில் எந்த மூடனும் எதையும் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்கின்ற தைரியத்தின்மீதே மத ஆபாசமும், மத அயோக்கியத்தனங்களும் உலகில் நிலைத்து வருகின்றது.

இந்த வட்சணத்தில் உள்ள மதங்களுக்கு ஆள் பிடிக்கவேண்டும் என்கின்ற ஆர்வத்தின் மீது மதமாற்றப் பிரசாரங்களும் நடந்து வருகின்றன என்றால் இது “புழுத்ததின் மீது நாய் விட்டையிட்டது” என்கிற பழ மொழிப் படி மனிதர்களை மேலும், மேலும் மூடர்களாக்குவதாகவே இருந்து வருகிறது. சாதாரணமாக இந்திய மக்களில் 100-க்கு 92 பேர்கள் தற்குறிகள், எழுதப்படக்கூடாத தெரியாத மூடர்கள், இவர்களிலும் 100-க்கு 90 பேர்கள் நல்ல ஜீவனத்துக்கு மார்க்கமில்லாமல் வயிற்றுப்பிழைப்புக்கு எதையும் செய்ய

லாம் என்று கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறவர்கள். இப்படிப்பட்ட இவர்களிடத்தில் எது சொன்னால் ஏராது? என்ன சொன்னாலும் நம்பும்சக்தி எழுத்து வாசனை அறியாத மூடர்களுக்கே அதிகம். ஆதலால் இப்படிப்பட்ட ஜனங்களிடம் மதப் பிரசாரம் செய்து மதமாற்றுதல் வேட்டை ஆடுவது என்பது யாவருக்கும் சுலபமான காரியமாகும்.

இந்திய மக்களின் கல்வி அறிவு வாசனை அற்ற தன்மையும், பாமரத் தன்மையும், அடிமைத் தன்மையும் எல்லாம் சேர்ந்து உலகத்தில் வேறு எந்த தேசத்திலும் இல்லாத அவ்வளவு மதங்களும், மத வேற்றுமைகளும், மதமாற்றமும் தாண்டவமாடுகின்றன. இந்தியாவில் இந்துக்கள், கிறிஸ்துவர்கள், முஸ்லீம்கள், புத்தர்கள், யூதர்கள், பார்சீக்கள், சீக்கியர்கள், ஆரிய சமাজிகள், வைணவர்கள், சைவர்கள், ஸ்மார்த்தர்கள் முதலிய கடவுள் மாறுபாடுள்ளவர்களும், மதக்கர்த்தாக்கள் மாறுபாடுள்ளவர்களும், மதக்கோட்பாடுகளின் அருத்த மாறுபாடுள்ளவர்களுமாக எத்தனையோ பிரிவினர்கள் இருந்துகொண்டு வெகுசாலமாகவே மதமாற்றப் பிரசாரம் செய்து கொண்டு தான் வருகிறார்கள்.

ஆனால் இந்த மதங்களில் மனித வாழ்க்கை தத்துவத்தில் ஏதாவது ஒன்றுக்கொன்று பிரமாத வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றதா என்று பார்த்தால் ஒன்றுமே காணமுடியாத நிலையில்தான் இருந்துவருகின்றன.

எல்லா மதத்துக்குமே-ஒரு கடவுள் உண்டு.

மேல்லோகமுண்டு.

மோட்ச நரகமுண்டு.

ஆத்மா உண்டு.

செத்தபிறகு இந்த ஆத்துமா அல்லது மனிதன் அவனவன் நன்மை தீமைக்கு ஏற்றவிதம் மோட்ச நரகம் அனுபவிப்பது என்கின்ற கொள்கைகளை வைத்து வித்தியாசமில்லாமல் நடந்து வருகின்றது.

பிரத்தியட்ச அனுபவத்தில் எல்லா மதத்திலும் “அயோக்கியர்கள்” “யோக்கியர்கள்” இருந்து வருகிறார்கள்.

எல்லா மதத்திலும் ஏழைகள், பணக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். எல்லா மதத்திலும் எஜமான், கூலியாள் இருக்கிறார்கள். எல்லா மதத்திலும் உற்சவம், பண்டிகை இருக்கின்றன. எல்லா மதத்திலும் வணக்கம், தொழுகை, பிரார்த்தனை, ஜபம், தபம் இருக்கின்றன. எல்லா மதக் கடவுள்களும் தொழுகை, பிரார்த்தனை, வணக்கம், பூசை ஆகியவைகளுக்கு பலன்கள் கொடுக்கின்றன.

எல்லா மதக் கடவுள்களும் கண்களுக்கு தோன்றாததும் மனத்திற்கு படாததும், ஆதி, அந்தம், ரூபம், குணம், பிறப்பு, இறப்பு முதலியவைகள் இல்லாதவைகளாகவே இருக்கின்றன. எல்லா மதங்களும், கண்களுக்கும் மனத்திற்கும் தோன்றக் கூடிய எந்த வஸ்துவுக்கும் ஒரு கர்த்தா இருக்க வேண்டும் என்றும், ஆனால் கண்களுக்கும், மனத்திற்கும் எட்டாத ஒரு வஸ்துவாகிய கடவுளுக்கு ஒரு கர்த்தா இல்லையென்றும் தான் சொல்லுகின்றன. ஒரு மதமாவது என் கடவுள் கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடியது என்றோ, என்வேதமாவது தனது கோட்பாடுகள் எல்லாம், மக்கள் எல்லோரும் ஏற்று நடக்கக் கூடியதாய் இருக்கின்றது அல்லது நடக்கக் கூடியதாய் செய்ய சக்தி உள்ள தாய் இருக்கின்றது என்றோ சொல்ல யோக்கியதை உடையதாக இல்லை. எல்லா மதக்காரர்களுக்கும் பசி, தாகம், நித்திரை, புணர்ச்சி, இன்பம், துன்பம், ஒன்று போலவே இருக்கின்றன. எல்லோருடைய வேதம் கடவுளாலும் கடவுள் தன்மை உடையவர்களாலும் தான் உண்டாக் கப்பட்டதாய் சொல்லப் படுகின்றன. எல்லா மதக்காரர்களுக்கும் ஒவ்வொரு வித அடையாளம் இருக்கின்றன. இந்த நிலையில் மதப்பிரசாரத்தால், மதமாற்றத்தால் மனிதர் களுக்கு என்ன லாபம் என்பது விளங்கவில்லை.

சாதாரணமாக இந்தியர்களில் 8 கோடி முஸ்லீம்கள் இருக்கிறார்கள். 1 கோடி கிறிஸ்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். சுமார் 10 கோடி வைணவர்கள் இருக்கிறார்கள், 5 கோடி சைவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

மற்றும் கலப்பு மதம் உள்ளவர்கள் மதக் குறிப்பு இல்லாதவர்கள் ஏராளமாய் இருக்கிறார்கள் என்று உத்தேசமாகச் சொல்லக்கூடுமானாலும் இவர்கள் பெரும்பான்மையோர் சமீப காலங்களில் அதாவது சுமார் 1000, 2000 வருஷங்களுக்குள் மதமாற்றமடைந்தவர்கள் என்று சொல்லலாமா னாலும் இவர்களின் வாழ்க்கையில் உயர்வு தாழ்வு என்ன? என்பதை நன்றாய் பார்ப்போமேயானால் ஒருவித மேன்மையும் எந்த ஒரு தனி மதக் காரருக்கும் இல்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

அதாவது அரசியலிலாகட்டும், பொருளியலிலாகட்டும், அறிவியலி லாகட்டும், சமுதாய வாழ்க்கையிலாகட்டும், ஆண் பெண் தன்மையிலா கட்டும், எல்லோரும் ஒரு மாதிரியாகவேதான் இருந்து வருகின்றார்கள்.

ஆகையால் இந்தியாவுக்கோ, அல்லது உலகத்துக்கோ இனி மதம் ஒழிப்புப் பிரசாரம் வேண்டுமா? அல்லது மதம் மாற்று பிரசாரம் வேண்டுமா? என்பதை ஒவ்வொரு அறிவாளியும் யோசிக்க வேண்டியது முக்கிய கடமை யாகும். மதம் மாற்றுதல் மதப்பிரசாரம் ஆகிய காரியங்களால் சமீப காலத் திற்கு முன்பு உலகிலும், குறிப்பாக இந்தியாவிலும், சிறப்பாக தென்னிந்தியா விலும் நடந்த முட்டாள்தனமான-மூற்கத்தனமான பலாத்காரக் கொடுமைச் செயல்களும், கலகங்களும், அடிதடிகளும், குத்து வெட்டுகளும், கொலை களும், சித்திரவதைகளும் எவ்வளவு என்பதற்கு சரித்திரங்கள், புராணங்கள்

பிரத்யபட்ச அனுபவங்கள், எத்தனையோ மலிந்து கிடக்கின்றன. இவை களையெல்லாம் உத்தேசித்தாவது இனிவரும் சுயமரியாதை அறிவியக்க சமதர்ம உலக ஆட்சியில் மதவிஷயத்தைப்பற்றி ஆதரித்து எவராவது தெரு வில் நின்று பேசினாலும், தெருவில் புஸ்தகங்கள் வைத்து விற்பனை செய் தாலும் பத்திரிகைகளில் எழுதினாலும் அவர்களெல்லாம் கடுமையான தண்டனைக்குள்ளாவார்கள் என்று சட்டம் செய்யப்படுமானால், உலக மக்கள் பிரிவினையற்று, குரோதமற்று, மடமையற்று தோழோடு தோழ் புனைந்து தோழர்கள் போல் வாழமுடியும் என்பதோடு மத தத்துவங்களின் பலனால் இன்று உலக மக்கள் அனுபவிக்கும் உயர்வு தாழ்வு நிலை ஒழிந்து சகல துறைகளிலும் சமத்துவத்துடன் வாழ முடியும் என்றும் வற்புறுத்திக் கூறுகிறோம். இந்த அபிப்பிராயமானது மதங்கள் தெய்வத்தினாலும் தெய் வாம்சம் பெற்ற வர்களாலும் உண்டாக்கப்பட்டது என்கின்ற நம்பிக்கையை உறுதியாயும் உண்மையாயும் உடையவர்களுக்கு விரோதமாய் இருக்காது என்றும் கருதுகிறோம். ஏனெனில் அப்படிப்பட்ட மதப்பிரசாரம் இல்லா விட்டால் மறைந்து போகும்-அழிந்துபோகும் என்று அவர்கள் (மதபக்தர் கள்) பயப்பட மாட்டார்கள்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 08.10.1933

முதல் மந்திரி கவனிப்பாரா?

சமீபத்தில் நடந்த திருப்பத்தூர் தாலுகா மகாநாட்டுக்காக வாணியம் பாடிக்குச் சென்றிருந்ததில் அங்குள்ள முனிசிபல் நிர்வாகம் மிக மோசமாய் இருக்கக்கண்டோம். முனிசிபாலிட்டியில் எப்பொழுதும் இந்து முஸ்லீம் உணர்ச்சி தகராறு இருப்பதால் அவ்விடத்திய அநேக முக்கிய காரியங்களை சரியாய் கவனிக்கமுடியாமல் போகின்றதாய் தெரிகிறது. ஊர் ரோட்டுகள் மிக சீர்கேடாய் இருக்கிறது. சுகாதாரம் நடுத்தெருவில் ஜலதாரை (கசு மாலத் தண்ணீர்) ஓடுகிறது. ரோட்டின் இரு மருங்கும் கச்சாசாக உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. வேறு பல உள்துறைப் புகார்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுவதைக் கவனிக்காவிட்டாலும், மத உணர்ச்சித் தகராறுகள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுவதைக் கவனிக்காவிட்டாலும் இதன் பயனாகவே அல்லது வேராலோ நல்ல நிர்வாகம் கெட்டிருக்கிறது என்பது பிரத்தியட்சம். இதுசமயம் அங்கு காலரா பலமாக இருக்கிறது. 100 கேசுக்கு 80 கேசு இறந்து போகின்றது. இந்தக் கொடிய தொத்து வியாதிக்கு எவ்வித முயற்சி எடுத்துக் கொண்டதா கவும் காணப்படவில்லை. சுகாதார அதிகாரிகளைக் காணவே முடியவில்லை. தாலுகா ஜில்லா போர்டாவது கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

இதுதவிர இந்து முஸ்லீம் ஜனசமூகம் எண்ணிக்கையில் கிட்டத்தட்ட சரிசமமாய் இருந்தும் ரிவினியூ வரும்படியும் அதுபோலவே இருந்தும் கவுன்சிலர்களின் எண்ணிக்கை முஸ்லீம்களில் பகுதிதான் இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. பெண்களுக்கு ஸ்தானமே ஒதுக்கப்படவில்லை. இந்தக்குறைகள் இந்துக்கள் என்பவர்கள் மனதில் புகைந்து கொண்டிருப்பதாலேயே நிர்வாகத்தில் கட்சியோ இல்லாவிட்டால் மனஸ்தாபமோ இருந்துவர காரணமாய் இருக்கிறது. மத வித்தியாசம் உள்ளவரை எங்கும் இப்படித்தான் இருக்குமானாலும் இவ்விதக் கட்சி மனஸ்தாபங்களும் நிர்வாக சீர்கேடுகளும் முதிர்ந்து பொதுஜனசமூகத்துக்கு பெருங்கெடுதிக்கு இடம் கொடாமல் இருப்பதற்காக சர்க்கார் இதை கவனித்து இவை உண்மை என்று உணர்வார்களானால் தயவு செய்து வாணியம்பாடி முனிசிபாலிட்டிக்கு உடனே ஒரு நிர்வாக அதிகாரியை நியமிக்கவேண்டுமாய் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம். தோழர் கனம் முதல் மந்திரி அவர்களும் இதை கவனிப்பார் என்று எதிர் பார்க்கிறோம்.

குடி அரசு - கட்டுரை -15.10.1933

தீபாவளி - முட்டாள்தனம்

தோழர்களே!

தீபாவளி கொண்டாடப்போகிறீர்களா? அதன் கதை தெரியுமா? பகுத்தறிவுள்ள மனிதனுக்குப் பிறந்தவர்களாய் இருந்தால் இம்மாதிரி இழிவும், பழிப்பும், முட்டாள் தனமுமான காரியத்தைச் செய்வீர்களா? தீபாவளியை விளம்பரம் செய்கின்றவர்கள் யார்? சோம்பேறியும், துரோகியும், அயோக்கி யர்களுமான கழுக்குக் கூட்டமல்லவா?

கதர் கட்டினால் தான் சரியான தீபாவளி என்று பல சுயநல சூஷிக் காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இது மகா மகா பித்தலாட்டமாகும். இதற்கும் பார்ப்பன அயோக்கியர்களுடன் அரசியல் அயோக்கியர்களும் சேர்ந்து அனுகூலமாயிருந்து மக்களை ஏமாற்றுகிறார்கள் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். சொன்னதை எல்லாம் கேட்பதுதானா பார்ப்பனரல்லாத மக்களின் நிலை? மலம் சாப்பிட்டால் மோகும் வரும் சுயராஜ்யம் வரும் என்றால் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சாப்பிடுவதுதான் மததர்மமா? தேசிய தர்மமா? மதத்துக்காக மாட்டு மலம் சாப்பிடுவது போல் அரசியலுக்காக பணத்தை வீணாக்குவதா? சென்னையில் தீபாவளிக்கும், கதருக்கும் செய்யப்பட்டிருக்கும் விளம்பரம் குச்சிக்கார தாசி விளம்பரத்தையும் தோற்கடித்து விடும் போல் காணப்படுகின்றன. இந்த செலவுகள் யார் தலையில் விடியும் தெரியுமா? புத்தி இருந்தால் பிழைத்துக்கொள்ளுங்கள். கோபிப்பதால் பயனில்லை.

குறிப்பு: ஒவ்வொரு சு.ம.சங்கத்திலும் நாளையே தீபாவளியைப் பற்றி பொதுக்கூட்டம் கூட்டி மக்களுக்கு தீபாவளிப் புரட்டையும் கதர் புரட்டையும் எடுத்துச் சொல்லக் கோருகிறோம்.

குடி அரசு - அறிக்கை - 15.10.1933

காந்தி ஜயந்தி

கிருஷ்ண ஜயந்தி ஒழிந்து 8 நாள் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் காந்தி ஜயந்தி தோன்றிவிட்டது. “தட்டிப்பேச ஆளில்லாவிட்டால் தம்பி சண்டப் பிரசண்டன்” என்பது போல் ஜனங்களின் மூடத்தனத்தை ஆயுதமாக வைத்துக் கொண்டு அநேக அக்கிரமங்கள் நாட்டில் நடைபெறுகின்றன.

தோழர் காந்தியவர்கள் இந்திய அரசியலில் தலையிட்டு இன்றைக்கு ஏறக்குறைய 15 வருஷங்கள் ஆகின்றன. இந்தப் பதினைந்து வருஷ காலங்களில் அவர் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை வசூலித்து செலவு செய்யச் செய்தார். பதினாயிரக்கணக்கான நபர்களை அடி, உதை, வசவு முதலியவைகள் படச்செய்தார். 40 ஆயிரம் 50 ஆயிரக்கணக்கான பேர்களை சிறை செல்லச் செய்தார். இந்திய அரசியல் உலகில் மிதவாதிகள், அமித வாதிகள், ஜஸ்டிஸ்காரர்கள், இந்து, முஸ்லீம்கள், சீக்கியர்கள் முதலிய எல்லாக்கூட்டத்தாரிடமும் சர்வாதிகாரப் பட்டமும் பெற்றார். மேல்ஜாதிக்காரர்கள், ஏழைகள், பணக்காரர்கள் முதலிய எல்லோருக்கும் தாமே தர்ம கர்த்தாவாக கருதப்பட்டார். காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் என்பதைத் தனது கால் சுண்டுவிரலால் மிதித்து அடக்கித் தனது இஷ்டம் போல் ஆட்டிவைத்தார் என்கின்றதான பெருமைகளை எல்லாம் பெற்றவர் என்பவராவார்.

அன்றியும் (ஆத்மா என்பதாக ஒன்று உண்டா? இல்லையா? என்ற கின்ற வாதம் தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்ற காலத்தில்கூட) பெரும்பான்மை மக்களால் மகாத்மா என்று கொண்டாடப் படும்படியாகவும் செய்துகொண்டார்.

இன்னும் அநேக காரியம் செய்தார் என்றும் வைத்துக்கொள்ளலாம். இவையெல்லாம் சாதாரண (அதாவது சராசரி) மனிதனால் செய்துகொள்ள முடியாத காரியம் என்றும் ஒப்புக்கொள்ளுவோம். ஆனால் இவ்வளவு செய்தும் இவ்வளவு சக்தி உடையவராய் இருந்தும், இவ்வளவு பெருமை பெற்றும் இவரால் மனித சமூகத்துக்கு நடந்த காரியம் என்ன? இதனால் எல்லாம் ஏற்பட்ட பலன் என்ன? என்பதே அறிவியக்கக்காரர்கள் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். இது ஒரு புறமிருக்க,

இப்போது அப்படிப்பட்ட காந்தியாரின் ஆட்ட பாட்டமெல்லாம் அடங்கி கடைசியில் “எல்லாம் கடவுள் செயலில்” வந்து நின்று “எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே” “என்னை இருள் சூழ்ந்து கொண்டதே” “மேலால் என்ன செய்வது என்பது எனக்கு விளங்கவில்லையே” “கடவுள் ஒரு வழிகாட்ட வேண்டியிருக்கிறதே” என்கின்ற பல்லவியில் வந்து விட்டார்.

இவ்வளவோடு மாத்திரமல்லாமல் அவரிடம் உள்ள கடைசி ஆயுதத் தையும் காட்ட ஆரம்பித்துவிட்டார். அதாவது பொதுவுடமைப் பூச்சாண்டியைக் காட்டுவது. எப்படியெனில் தன் வாயால் ஒன்றும் சொல்லாமல் தன்மீது எவ்வித பொறுப்புப் போட்டுக்கொள்ளாமல் தோழர் ஜவகர்லால் அவர்கள் வாயினால் பொருளாதாரத்தைப் பற்றிப் பேசுவதன் மூலம் பொதுவுடமையை ஜாடைகாட்டச் செய்து ஓரளவுக்கு அதை ஒத்துக்கொள்ளுவது போல் (பின்னால் எப்படி வேண்டுமானாலும் பேசுவதற்கு இடம் வைத்துக் கொண்டு) பேசி சர்க்காரை மிரட்டுகிறார்.

அதாவது தன்னுடன் சர்க்கார் ராஜிக்கு வரவில்லையானால் “பொதுவுடமைக் கிளர்ச்சிக்கு இடம் கொடுத்து விடுவேன்” என்கின்ற ஜாடை. இதைப் பற்றி மற்றொரு சமயம் விவரிப்போம்.

இதை ஏன் அடிக்கடி சொல்லுகிறோம் என்றால் தோழர் காந்தியார் முன்பு பட்டினியினிமித்தம் வெளி வந்து பூனா மகாநாடு நடத்தி விட்டு மறுபடியும் தனிப்பட்ட சத்தியாக்கிரகம் செய்து சிறை செல்லும் போது சர்க்காருக்குக் கொடுத்த ஒரு ஸ்டேட்மெண்டில் இதே மாதிரி சர்க்காரை மிரட்டுவதற்குப் பொதுவுடமை ஜாதையை உபயோகித்துக் கொண்டார்.

அதாவது “ஜனங்களிடம் நான் கலந்து பார்த்ததில் மேல் ஜாதிக் காரருக்கும், கீழ்ஜாதிக் காரருக்கும், பணக்காரருக்கும், ஏழைகளுக்கும், பெண்களுக்கும், ஆண்களுக்கும் இடையில் சீர்கெட்டு இருக்கிறதாக அறிந்தேன். இதனால் சொத்துக்கும், உயிருக்கும் ஆபத்து வந்து விடுமோ என்று அவரவர்கள் பயப்படுகிறார்கள். இந்த சமயத்தில் அஹிம்சாவாதியான நான் ஜெயிலில் இருப்பதே முறை” என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதற்கு ராஜகோபாலாச்சாரியாரும் ஒத்துப்பாடி இருக்கிறார்.

இப்பொழுது ஜெயிலில் இருந்து வந்த பிறகும் முன்காட்டியபடி தோழர் ஜவகர்லாலின் பொருளாதாரத் திட்டத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவதாகவும் ஆனால் அவ்வளவு தூரம் போக முடியாதென்றும் சொல்லுகிறார். எவ்வளவோ முக்கியமானதும் அவசியமானதும், கட்டாயம் நடந்து தீர வேண்டியதுமான ஒரு கொள்கையைக் காரியத்தில் நடத்துவிக்கின்றதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யாமல் அல்லது அதுசெய்ய முடியாவிட்டால் பேசாமல் வாயை மூடிக்கொண்டாவது இருக்காமல் அதை வீண்மிரட்டலுக்

கும் தனது சுயநலத்துக்கும் உபயோகப்படுத்தி “அதில் பலாத்காரம் வந்து விடும் ரத்தக்” களரி ஏற்பட்டுவிடும் என்றெல்லாம் பேசி கெடுக்கச் செய்வது என்றால் யார் தான் இச்செய்கையை பொருக்கமுடியும்?

அன்றியும் மனித சமூகத்திய இயற்கை சக்திகளையெல்லாம் பாழாக்கி இயற்கையான வழிகளையெல்லாம் அடைத்துச் செல்வவான் களையும், சூட்சிக்காரர்களையும் (பார்ப்பனர்களையும்) சுவாதீனப்படுத்திக் கொண்டு காரியத்துக்கு உதவாத வழிகளில் மக்களைத் திருப்பி மனித சமூகத்தைப் பாழாக்கி வைத்த பெருமையை என்றென்றும் கொண்டாடுவதற்கு அறிகுறியாய் காந்தி ஜயந்தி வருஷா வருஷம் கொண்டாடுவதென்றால் இதன் அக் கிரமத்திற்கு எப்படித்தான் பரிகாரம் செய்வது என்பது நமக்கு விளங்க வில்லை. தோழர் காந்தியாருக்கு இன்று ஜயந்தி கொண்டாடுவதற்கு வேண்டிய யோக்கியதை வந்ததற்குக் காரணம் (இவரால் இதுவரை மக்களுக்கு யாதொரு பயனும் ஏற்படவில்லை என்றாலும்) பார்ப்பனர் களுக்கு அனுகூலமாய் இருந்து வந்த காரணமே ஜயந்தி கொண்டாடும் யோக்கியதையை சம்பாதித்து கொடுத்து விட்டது. நமது நாட்டுப் பார்ப்பனர் களுக்கு இருக்கும் அபார சூழ்ச்சித் தன்மைக்கும் அற்புத புரட்டுத் தன்மைக்கும் இந்த காந்தி ஜயந்தி ஒரு பெரும் உதாரணமாகும். இன்று ஜயந்தி கொண்டாடத்தக்க “பெரியார்கள்” எல்லாம் இந்த யோக்கியதை அடைந்தவர்கள் தான் என்பதும் விளக்க இது ஒரு உதாரணமாகும்.

கம்ப ராமாயணத்தில் ஆரம்பத்தில் கம்பன் பார்ப்பனர்களுக்குச் சொன்ன காப்பு விருத்தத்தின்படியே தோழர் காந்தியாரும் பார்ப்பனர்களை உயர்த்தி அவர்களுக்கு அடி பணிந்து வந்ததாலேயே இன்று காந்தி ஜயந்தி நடந்து வருகிறது. அதாவது,

“உலகம் யாவையும் தாமுள் ஆக்கலும்,
நிலை பெறுத்தலும் நீங்கலு நீங்கிலா,
அலகிலா விளையாட்டுடையா ரவர்,
தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே”

என்ற பாட்டுப்பாடியே தூணைத் துரும்பாக்கவும், துரும்பைத் தூணாக் கவும் உள்ள பார்ப்பன சக்தியில் இன்று எவ்வளவோ காரியங்கள் அஸ்தி வாரம் சிறிதுகூட இல்லாமல் நடந்துவருகிறது. அதில் ஒன்றுதான் இந்த காந்திஜயந்தி. இதுபோலவே மற்றொரு விஷயம் என்னவென்றால்,

தோழர் அன்னிபெசண்டம்மையார் செத்து பத்து நாட்கூட ஆக வில்லை. ஆனாலும் அந்தம்மையாரின் சூகூடம் சரீரம் அதற்குள் பூலோக ஜனங்களோடு பேச ஆரம்பித்து விட்டது. இந்த அம்மையாருக்கும் இவ்வளவு யோக்கியதை ஏற்பட்டதின் காரணம் அந்தம்மாளும பார்ப்பனீய தாச ராய் இருந்து பார்ப்பனப் பிரசாரம் செய்து வந்து செத்ததேயொழிய வேறு ஒன்றுமில்லை.

தவிர, தோழர் காந்தியாருக்கு ஜெயந்தி கொண்டாடும் விஷயத்தில் பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கு கடுகளவு புத்தியோ சுயமரியாதை உணர்ச்சியோ இருந்திருக்குமானால் பார்ப்பனரல்லாதார் இதில் கலந்து கொள்ளமுடியுமா? என்பதை வாசகர்கள் தான் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஜாதி பாகுபாடு (வருணாச்சிரமம்) விஷயத்தில் தோழர் காந்திய வர்கள் பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு நிரந்தர இழிவை உண்டாக்கி இருக்கும் விஷயமும், ஹரிஜன இயக்கம் என்னும் பேரால் செய்துவரும் சூட்சியும் பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் தெரியாது என்று சொல்லிவிடமுடியாது. வருணாச்சிரம தர்மத்தை ஆதரிப்ப தினாலும் உறுதிப்படுத்துவதினாலும் பார்ப்பன ரல்லாதார் நிலை என்னவா கின்றது?

அன்றியும் “ஹரிஜன முன்னேற்ற” விஷயத்தில் காந்தியார் தனது வாக்கு மூலத்தில் குறித்தது என்னவென்றால்,

“கோவில், குளம், கிணறு, பள்ளிக்கூடம் முதலியவைகளில் பிராமணரல்லாதவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள சலுகைகள் அனைத்தும் தீண்டப் படாத வர்களுக்கு ஏற்படவேண்டும்”.

“இதுவரை தீண்டப்படாதவர்களாகக் கருதப்படுபவர்கள் இனி சூத்திரராகக் கருதப்படுவார்கள்”

“தீண்டாமை ஒழிந்தபின் பிராமணர்களுக்கும் தீண்டாதவர்களுக்கும் எப்படிப்பட்ட சம்மந்தம் எப்படி இருக்குமென்றால் பிராமணர்களுக்கும், பிராமணரல்லாதார்களுக்கும் இருந்துவரும் சம்மந்தம் போலிருப்பார்கள்”.

“வருணாச்சிரமதர்மத்தை மதத்தின் தத்துவக் கொள்கைகளுக்கு ஏற்றபடி சீர்திருத்தம் செய்யப்படவேண்டும்”

என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இது “ஜெயபாரதி” என்னும் பத்திரிகையின் காந்தி ஜெயந்தி மலர் 9ம் பக்கத்தில் காந்தியாரின் வாழ்க்கைச் சம்பவ நிகழ்ச்சி என்ற தலைப்பின் கீழ் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

இதைப்பற்றி முன்பு ஒருதடவை எழுதியும் இருக்கிறோம். பார்ப்பன ரல்லாத தேசியவாதிகள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் இரண்டொருவர்கள் இடமும் இதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தும் இருக்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் தேசம் பெரியதேயொழிய தேசத்தில் தன்னுடைய நிலைமை எப்படி இருந்தாலும் கவலை இல்லை என்ற உணர்ச்சி உள்ளவர்கள் போலவே காட்டிக்கொண்டார்கள்.

மானத்தை விற்று மனிதத்தன்மையை இழந்து வாழ்ந்து தீரவேண்டிய அளவு சோம்பேறிகளும், கோழைகளுமானவர்களுக்குத் “தேசம் பெரிது” என்கின்ற சாக்கு ஒரு உற்ற தோழனாய் இருந்து வருகின்றது, வந்தும் இருக்கிறது என்று கருதிக்கொண்டு அந்த சம்பாஷணையை நிறுத்திக் கொண்டோம்.

ஆகவே இப்படிப்பட்ட நிலையில் பார்ப்பனரல்லாதவர்களை நிரந்தரமாய் வைக்கப் பாடுபட்ட ஒரு “மகானின்” ஜெயந்திக்குப் பார்ப்பனரல்லாதார் கூடியிருந்து கொண்டாடுவதென்றால் இதற்கு என்னபேர் வைப்பது என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. விஷயம் இவ்வளவோடு முடியவில்லை. ஏனென்றால் காந்தி ஜயந்தியை விட மானமற்றதும், இழிவானதும் மடமை யானதுமான ஒரு காரியமாகிய தீபாவளி என்னும் ஒரு பண்டிகையையும் நாளை கொண்டாடப்போகும் சுயமரியாதை அற்ற தன்மை, காந்தி ஜயந்திக்கு ஒரு உதாரணமாகும்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 15.10.1933

சி.டி. நாயகம்

தோழர் சி.டி.நாயகம் அவர்கள் கூட்டுறவு (கோவாப்பரேட்டிவ்) உதவி ரிஜிஸ்ட்ராராக இருந்து அந்த இலாக்காவில் உள்ள பார்ப்பன ஆதிக்கத்தையும் ஆக்கிகளையும் அறிந்து ஓரளவுக்காவது அவைகளை அகற்ற எவ்வளவோ அவர் முயற்சித்து வந்தது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமாகும். இதன் பயனாய் பார்ப்பனர்களாலும் பார்ப்பனக் கூலிகளாலும் அவர் எவ்வளவோ தொல்லைகளைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்ததும் யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமாகும்.

அப்படிப்பட்ட வீரமும், தீரருமான நாயகம் இப்போது தனது 55-வது வயதில் உத்தியோகத்தைவிட்டு நீங்கி பென்ஷன்பெற்று வாழ்ந்துவருகிறார். இனி இவரது வாழ்நாள் பெரும்பாலும் பொதுஜன வாழ்விலேயே கழிக்கப் படும் என்பதில் யாருக்கும் ஆக்ஷேபனையிராது.

தோழர் நாயகம் அவர்களும் அவரது வாழ்க்கைத் துணையாரும் மக்களும் சுயமரியாதை இயக்க விஷயத்தில் மனப்பூர்வமாய் ஈடுபட்டு உழைத்து வந்ததும் யாவரும் அறிவர்.

ஆதலால் தோழர் நாயகம் அவர்கள் உத்தியோகத்திலிருந்து விலகியது சுயமரியாதை இயக்கத்துக்கு ஒரு பெரும் ஆதரவு என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 15.10.1933

தோழர்கள் சிங்காரவேலுக்கும் பொன்னம்பலத்துக்கும் சமாதானம்

சென்ற வாரத்திற்கு முந்திய வாரம் தோழர் சிங்காரவேலு அவர்களால் ஒரு வியாசம் எழுதப்பட்டிருந்ததை நேயர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். அதற்கு நாம் ஒரு சமாதானம் எழுதியிருக்கவேண்டும். ஆனால் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளுவோம் என்று சற்று அசதியாக இருந்துவிட்டோம். இதற்குள் மற்றொரு வியாசம் தோழர் பொன்னம்பலம் அவர்களால் எழுதப்பட்டு இவ்வாரம் மற்றொரு பக்கம் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே மேற்கண்ட இரண்டு வியாசத்தைப்பற்றியும் இவ்வாரம் நமது பிப்பிராயத்தை எழுதலாம் என்று கருதி இத்தலையங்கம் எழுதுகிறோம்.

தோழர் சிங்காரவேலுக்கு

தோழர் சிங்காரவேலு அவர்களின் வியாசத்தின் கருத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறவேண்டுமானால், “சமதர்மவாதி அல்லாதவர்களையும் சமயோசிதமாய் பேசுபவர்களையும், மேல் பூச்சுக்கு அனுகூலமாய் முகம் துடைக்கப் பேசுகின்றவர்களையும் நம் இயக்கத்தோடு சம்மந்தம் வைத்துக் கொள்ள இடங்கொடுக்கக் கூடாது” என்பதேயாகும்.

மேலும், “அப்படிப்பட்டவர்கள் நம் மகாநாடுகளில் தலைமை வகிக்கவிட்டு வருகின்றபடியால் கூட்டத்தில் குழப்பமும், மாச்சரியமும், விநோதமும் ஏற்படுகின்றன” என்பதும் அவரது வியாசத்தின் கருத்தாகும்.

இந்தக் கருத்துக்கள் சற்றேரக்குறைய திருநெல்வேலி மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளை சரி என்று ஆதரிப்பதாகவே நமக்குத் தோன்றுகின்றது. ஆதலால் இதற்கு நமது சமாதானத்தைக் கூறவேண்டியது நம் கடமையாகும்.

சுயமரியாதை இயக்கத்துக்கு சில திட்டங்களை லட்சியமாகவும் சில திட்டங்களை காரியாய்மையில் நடத்தவும் ஈரோடு வேலைத்திட்டக் கூட்டத்தில் தீர்மானித்திருப்பது யாவரும் அறிந்ததே என்றாலும் காரியாய்மையில் திட்டத்திற்கு சுயமரியாதை சமதர்ம திட்டம் என்பதாகப் பெயர் கொடுத்து அதை

மாகாண மகாநாட்டில் ஊர்ச்சிதப்படுத்த எதிர்பார்த்து அதுவரையில் அத் திட்டங்கள் பிரசார தத்துவத்தில் இருக்கவேண்டுமென்கின்ற கருத்தினமீது பிரசாரம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

அன்றியும் இப்படி இரண்டுவிதமாக அதாவது லக்ஷியம் ஒரு விதமாகவும், திட்டம் ஒரு விதமாகவும் பிரித்து ஏற்பாடு செய்ததற்குக் காரணமும் அப்போதே எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அதென்னவென்றால், லட்சியத்தை இப்போதே எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாதென்றும், லட்சியத்தை ஒப்புக் கொள்ளாதவர்களும் கூட நம்முடன் இருந்து வேலை செய்யத்தக்க மாதிரியிலும் கூடியவரை யாரும் ஆக்ஷேபிக்க முடியாத மாதிரியிலும் ஒரு திட்டம் வகுக்கவேண்டும் என்கின்ற எண்ணத்தினமீதுமே ஒரு திட்டம் வகுத்து அதற்கு சமதர்ம திட்டம் என்று பெயர் கொடுத்திருப்பது அக் கூட்டத்தில் இருந்த யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமாகும்.

மேற்கண்ட திட்டம் இரண்டையும் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் இருந்த - இருக்கின்ற தோழர்கள் எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்டவர்கள் என்றோ, மறுக்காதவர்கள் என்றோ, ஆக்ஷேபித்து எதிர்ப்பிரசாரம் செய்யாதவர்கள் என்றோ, சொல்லிவிட முடியாது.

இன்றும் சுயமரியாதை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றவர்களுக்குள்ளாகவே சிலர் ஆக்ஷேபித்தும், மறுத்தும், எதிர்ப்பிரசாரம் செய்து கொண்டும் அவைகளை ஒழிக்க கட்சி சேர்க்கவும் இரகசியமாகவும் வெளிப்படையாகவும் முயற்சி செய்தும் வருவது அநேகருக்குத் தெரிந்த விஷயமேயாகும். இந்தக்காரியங்கள் செய்ய அவர்களுக்கு இப்பொழுது உரிமை இருக்கின்றது என்று கருதித்தான் அப்படிப்பட்டவர்களையும் இயக்கக்காரர்கள் என்று கருதி வருகிறோம்.

இது ஒருபுறமிருந்தாலும், சமதர்மத் திட்டத்தை ஒப்புக்கொண்டவர்கள் யார்? ஒப்புக்கொள்ளாதவர்கள் யார்? என்று கண்டுபிடிக்க நம்மிடம் என்னவிதமான அளவு கருவி இருக்கிறது? நம்மிடம் என்ன விதமான மெம்பர் லிஸ்ட்டு இருக்கின்றது?

அன்றியும் ஒரு தோழர் ஆஸ்திகறாயிருந்து விட்டதாலேயே அவர் சு.ம. இயக்க சமதர்ம கட்சியில் மெம்பராக அருகதையற்றவராக ஆகிவிடுவாரா? ஒரு ஆஸ்திகறும் சமதர்ம திட்டத்தை ஒப்புக் கொள்ளாதவருமான ஒருவர் நம் மகாநாட்டுக்கு வந்ததாலோ கலந்து கொண்டதாலோ, ஒரு கூட்டத்திற்கு தலைமை வகித்ததாலோ நம் இயக்கம் ஒழிந்து போகுமா? அல்லது ஆடிப்போகுமா? அப்படிப்பட்டவர்கள் வந்தால் சுயமரியாதைக் காரர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்கள் கலகமும், கூச்சலும், குழப்பமும்

ஏற்படும்படி செய்துதான் ஆகவேண்டுமா? என்று தோழர் சிங்காரவேலு அவர்களை பணிவாய் வினவுகின்றோம்.

நாம் பல தடவைகளில் தெரிவித்து இருப்பதுபோல் சங்கராச்சாரி என்பவர் நமது மகாநாட்டிற்கு தலைமை வகிக்க ஒப்புக்கொண்டாலும் ஏற்றுக் கொள்வதில் நமக்கு ஆட்சேபனை இல்லை என்று இப்போதும் சொல்லுகின்றோம். ஏனெனில் அவர் நமது கூட்டத்திற்கு வருவதற்கு முன் நம் லட்சியங்களையும், கொள்கைகளையும், திட்டங்களையும், உணர்ந்து கொண்டுதான் வருவார். அப்படி இல்லாவிட்டாலும் கூட அவரது உபதேசத் தாலோ பிரசாரத்தாலோ நமது இயக்க கொள்கைகள் மறைந்துவிடும் அல்லது மறைக்கப்பட்டுவிடும் - அல்லது நமது கொள்கைக்காரர்கள் சங்கராச்சாரி போன்ற - அப்படிப்பட்டவர்கள் பிரசங்கங்களைக் கேட்டு மனம் திரும்பிவிடுவார்கள் என்று நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை.

இந்த எண்ணத்தின் மீதும், துணிவின்மீதும் தான் ஈரோடு மகாநாட்டிற்கு இந்து (மத) மகாசபையின் தலைவரான தோழர் ஜெயகரவர்களை தலைவராகப் போட்டு நடத்தி இருக்கின்றோம். சில ஜில்லா மகாநாடுகளில் புத்தமத தலைவராகிய தோழர் பி.லெக்ஷ்மிநரசு அவர்களை தலைவராகப் போட்டு நடவடிக்கைகள் நடத்தியிருக்கின்றோம். மற்றும் பல மகாநாடுகளில் பழுத்த ஆஸ்திகர்களையும் போட்டு இருக்கின்றோம். அனேக கூட்டங்களில் ஆஸ்திகர்கள், முதலாளிகள் ஆகியவர்கள் தலைமையில் காரியங்கள் நடத்தி இருக்கின்றோம்.

இதுவரையில் அனுபவத்தில் நமது பக்கத்தை முழுவதும் ஒப்புக் கொள்ளாதவர்கள் தலைமையில் எத்தனையோ மகாநாடுகளும், கூட்டங்களும் நடந்தும் அதனால் நமது இயக்க லட்சியங்களோ, கொள்கைகளோ திட்டங்களோ மாறிவிட்டதாகவோ, பலங்குறைந்து விட்டதாகவோ, சிலராவது மனந்திரும்பிவிட்டதாகவோ சொல்வதற்கு இல்லாமல் இருந்து வந்திருக்கிறது என்றுதான் கருதுகிறோம்.

நாம் இன்று பிரசார நிலையில் இருக்கின்றோம் என்பதையும், நமது காரியத்திட்டங்களை எல்லோரிடமும் பரப்பவேண்டும் என்கின்ற வேலையில் இருக்கின்றோம் என்பதையும் வேறு ஒரு கருத்துள்ள தோழரின் பிரசாரத்தால் நாம் ஏமாந்துவிடமாட்டோம் என்பதையும் சந்தேகமற உணர்ந்தோமேயானால் அதற்காக நமக்குள் பயமோ குழப்பமோ உண்டாக சிறிதும் இடமில்லை.

சில ஆஸ்திக ஸ்தாபனங்களும் சில முதலாளிகள் ஸ்தாபனங்களும் இந்த இரு கூட்டத்தாரின் ஆயுதமான காங்கிரசும்தான். சுயமரியாதைக்காரர்களை உள்ளேவிட்டால் தங்களுக்கு ஆபத்து வந்துவிடும் என்று பயப்படுவதும், சுயமரியாதைக்காரர்கள் கூட்டத்தில் கலகமும், கூச்சலும்,

குழப்பமும் உண்டாக்கும் இழிதொழில்களைச் செய்து கலைக்கப் பார்ப்பது மான காரியங்கள் நடைபெறுகின்றதை நாம் பார்த்து வருகின்றோம்.

ஏனெனில் அவர்களுடைய நிலை அந்தமாதிரி பலமற்றதும் உண்மையற்றதும், சூக்ஷ்மிநிறைந்ததும், அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் நிற்காததுமாய் இருப்பதால் அவர்கள் பயந்து மாச்சரியங்கொண்டு துவேஷித்து மூர்க்கத்தன மான காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியவர்களாகின்றார்கள்.

நமக்கு அப்படிப்பட்ட அவசியம் என்ன என்பது விளங்கவில்லை. தோழர் சிங்காரவேலு அவர்கள் “நமது லக்ஷியத்துக்கு-கொள்கைகளுக்கு, திட்டத்துக்கு விரோதமானவர்களைச் சேர்க்கக்கூடாது” என்று மாத்திரம் சொல்லியிருந்தாலும் அதற்குச் சாதாரண சமாதானமே போதுமானதாயிருக்கலாம். அப்படிக்கில்லாமல் அப்படிப்பட்டவர்களை நமது இயக்கக் கொள்கைகளை ஒப்புக் கொள்ளாதவர்களைச் சேர்த்தால் “குழப்பமும், விரோதமும், மாச்சரியமும் நேரிடுகின்றன” என்று சொல்லியிருப்பதானது சிறிதும் ஒப்புக் கொள்ள முடியாத விஷயம் என்று வலியுறுத்திச் சொல்ல வேண்டியிருப்பதற்கு வருந்தவேண்டியதாய் இருக்கிறோம். இதுவரையில் நடந்திருக்கும் மகாநாடுகளுக்கும், பிரசாரங்களுக்கும் பெரும்பாகமான உதவிகளும் நமது கொள்கைகளை ஒப்புக் கொள்ளாதவர்களிடமிருந்து ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது.

அதோடு மாத்திரமல்லாமல் அப்படிப்பட்டவர்களைச் சேர்த்தாலும், தலைமைவகிக்க விட்டதாலும் அப்படிப்பட்டவர்கள் பெரிதும் மனமாற்ற மடைந்து நமது கொள்கைகள், திட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் அடியுடன் தழுவாவிட்டாலும் பெரும்பாகங்களில் மனம் திரும்பியும், சிலவற்றைத் தழுவினும் இருக்கிறார்களே ஒழிய சுயமரியாதைக்காரர்கள் யாரும் மனம் திரும்பி விடவில்லை.

நிற்க நமது சமதர்மத் திட்டத்தின்படி அடுத்துவரும் தேர்தலில் சுயமரியாதைக்காரர்கள் நிற்கவேண்டுமானால் நாஸ்திகர்களும் முதலாளிகள் அல்லாதவர்களுமாகவே கிடைத்துவிடுவார்களா? என்று யோசிக்கும்படி வினயமாய் வேண்டுகின்றோம்.

முதலாளிகளாய் இருந்தாலும் சரி, ஆஸ்திகர்களாய் இருந்தாலும் சரி அதைப்பற்றி விசேஷமாய்க் கவனிக்காமல் சமதர்மத்திட்டத்தை ஒப்புக் கொண்டு கையெழுத்துப் போட்டு சட்டசபைக்கு நின்று வெற்றிபெற்ற பிறகு அத்திட்டத்தை நிறைவேற்றத் தகுந்த சட்டம் செய்ய வேலை செய்வாரா இல்லையா? என்பதைத்தான் நாம் முக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டும் என்பதாகத்தான் நாம் கருதியிருக்கிறோம். இந்தப்படிக்கானால்தான் சட்ட சபைப் பிரவேசம் என்பதையும் சட்டத்திற்கு கட்டுப்பட்டு திட்டங்களை நிறைவேற்ற முயற்சிப்பது என்பதையும் நமது வேலைத் திட்டமாக வைப்பதில் அருத்தம் உண்டு. அப்படிக்கு இல்லையானால் சமதர்ம திட்டத்தை வெறும்

காகிதத் திட்டம் என்பதாகத்தான் சொல்லவேண்டியிருக்கும் என்று பயப் படுகின்றோம்.

அரசாங்க சட்டத்தை மதித்து அச்சட்டத்திற்குட்பட்ட கிளர்ச்சி செய்து காரியத்தை சாதிக்கக் கருதியிருக்கும் நாம், ஆஸ்திக்களையும், முதலாளிகளையும் உதவிக்கு அதுவும் நமது கொள்கைக்கு திட்டத்திற்கு பாதகமில்லாமல் அவர்களாக சம்மதித்து வருபவர்களை ஏற்றுக்கொள்வதால் நமது காரியம் கெட்டுப் போகுமென்றோ, அதற்காக கூச்சலும் குழப்பமும் ஏற்பட வேண்டியது கிரமம் என்றோ கருதி பயப்பட வேண்டுமா? என்றும் அறிய விரும்புகிறோம்.

தோழர் பொன்னம்பலம்

நிற்க, தோழர் பொன்னம்பலனார் எழுதியிருக்கும் இவ்வார்க்கட்டுரையில் சுயமரியாதை இயக்கம் ஆரம்பத்தில் ஈடுபட்டிருந்த பார்ப்பனியத்தை ஒழிக்கும் முயற்சியிலும் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை அழிக்கும் முயற்சி யிலும் இன்னமும் ஈடுபட்டிருக்காமல் அதை விட்டு விட்டு வேறு வழியில் அதாவது சமதர்மம் பொதுவுடமை என்கின்ற வழியில் பிரவேசித்தது தப்பு என்றும் அதனால் பழயபடி பார்ப்பனியம் துளிர்ந்து வருவதாகவும், பார்ப்பன ஆதிக்கம் தலை விரித்தாடுவதாகவும் குறிப்பிட்டுவிட்டு நாம் ஏதோ பார்ப்பன மாய்கையில் சிக்கி இருப்பதாகவும் பொருள்பட மிக்க ஆத்திரத்துடன் பல விஷயங்களைக் கொட்டியிருக்கிறார். அதற்கும் சிறிதாவது சமாதானம் கூறவேண்டும் என்றே கருதுகின்றோம்.

முன்போல் பார்ப்பனியத்தின் கொடுமைகளை வெளியாக்கும் வேலையிலும் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை ஒடுக்கும் வேலையிலும் நமது முயற்சி முழுவதும் இல்லை என்பதை நாம் ஓரளவுக்கு ஒப்புக் கொள்ளுகின்றோம். ஆயினும் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் லட்சியமெல்லாம் அதுவேதான் என்பதை நம்மால் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. பார்ப்பனியத்துக்கும் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கும் காரணமாயிருப்பது மதம் என்பதை நமது தோழர் பொன்னம்பலனார் அவர்கள் உணர்ந்திருப்பார். அம்மதத்தை ஒழிப்பதில் நாம் முன்னையவிட இப்போது பலமடங்கு தீவிரமாய் இருக்கின்றோம் என்பதையும் தோழர் பொன்னம்பலம் அவர்கள் அறிவார்.

பார்ப்பனியத்தையும், பார்ப்பன ஆதிக்கத்தையும் அழிக்க வேண்டிய அவசியம் நமக்கு எதனால் ஏற்பட்டது? பார்ப்பனியத்தின் பேராலோ, பார்ப்பனர் பேரிலோ, ஏற்பட்டது துவேஷமா? வெறுப்பா? வஞ்சகமா? என்பதை யோசித்துப் பார்க்க விரும்புகின்றோம். ஒரு நாளுமல்ல மற்றென்ன வென்றால், பார்ப்பனியமும் பார்ப்பன ஆதிக்கமும் ஏழை மக்களை-தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை என்றென்றும் தலை எடுக்கவொட்டாமல் அழுத்தி நசுக்கி வருவதற்கு ஆதரவாய் இருக்கின்றதென்றும், தாங்களே என்றென்றும்

மேன்மையாயும் ஆதிக்கமாயும் இருந்துவரத்தக்கதாய் இருக்கின்றதென்றும் கருதியே அதனுடன் போர் புரிந்து வந்தோம். ஆனால் அப்போரின் பலன் என்ன ஆயிற்று என்று பார்ப்போமானால் பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கம் சில குறைவுபட்டது. அரசியல் துறையில் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கு சாவுமணி அடிக்கத்தக்க நிலைமையும் ஓரளவுக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் இதனால் ஏற்பட்ட பயன் என்ன என்று பார்ப்போமானால் சில பார்ப்பனரல்லாதார் பார்ப்பனர்களின் ஸ்தானத்துக்கு வந்தார்கள். பார்ப்பனர்களைப் போலவே நடந்தார்கள். ஏழைகளையும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களையும், தலைதாக்க விடாமல் இருக்க பார்ப்பனர்களுக்கு கையாளாக இருந்து வேலை செய்து வருகின்றார்கள் என்பதுதான் வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது.

தோழர்கள் Dr. சுப்பராயன் முத்தையா முதலியார் ஆகியவர்கள் காலத்தில் பார்ப்பனரல்லாதார்களுக்கென்றும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கென்றும் அரசியலில் என்ன காரியங்கள் செய்யப்பட்டனவோ அதற்குமேல் நாளது வரை ஒரு இம்மியளவாவது முற்போக்கு ஏற்பட்டது என்று சொல்ல முடியாத நிலையிலேயே இருந்து வருகிறது.

உதாரணமாக சொல்லவேண்டுமானால் பார்ப்பனரல்லாதார் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு பெரிய மனிதனாகி மந்திரி பதவியையும், பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்தலைவர் பதவியையும் பெற்ற தோழர் முனிசாமி நாயுடு அவர்கள் பதவிக்கு வந்தவுடன் பார்ப்பனர்களையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் பார்ப்பனரல்லாதார் நன்மைக்காகவே தோழர் முத்தையா முதலியார் அவர்களால் உத்தியோகங்கள் வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவப்படி விநியோகிக்கவேண்டும் என்று செய்யப்பட்டிருந்த விதியை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும் பாடுபட்டதோடு சுயமரியாதை இயக்கம் என்பதாக ஒரு இயக்கம் இருக்கின்றதா என்று அறியாதவர்போலும் பல தடவைகளில் அதை அலட்சியமாய் பேசியும் நடந்தும்வந்தார். இந்த காரியம் சுயமரியாதை இயக்கம் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை ஒழிக்கப்படுபட்டதற்கும் தோழர் முனிசாமி நாயுடு அவர்கள் தலைவராவதற்கும், முதல் மந்திரியாவதற்கும் ஓரளவாவது காரணமாய் இருந்ததற்கு ஏற்பட்ட பலனாகும். இதுமாத்திரமல்ல மற்ற மந்திரிகள் நிலைமையை யோசித்தால் இனியும் வெட்கக்கேடாகும். ஒரு மந்திரியார் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் “சுயமரியாதை இயக்கத்தின் நிழலில் தான் நாங்கள் இன்று மனிதர்களாய் வாழுகின்றோம்” என்று கோஷம் செய்தார். அவர் கண்களுக்கு இன்று ரூபாயைத் தவிர வேறு வஸ்துவே உலகத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பார்ப்பனர்கள் தான் அவர்களுக்கு மனிதர்களாக காணப்படுகின்றார்கள். மற்றொரு மந்திரியோ “சுயமரியாதை இயக்கமே தனது மூச்சாய் இருந்து வருகின்றது” என்று நடித்தவர். ஆனால் இன்று அவர் கொடுக்கும் உத்தியோகம் 100-க்கு 97 பார்ப்பனருக்கு. அவரது மந்திரிகள் எல்லாம் பார்ப்பனர்களே. தாசி வீட்டுக்கு போவதானாலும் பார்ப்பன தாசிகள் வீட்டுக்கேதான் போக

வேண்டுமென்ற அவ்வளவு பார்ப்பன அபிமானியாயிருந்துவருகிறார். மற்றும் இப்போது பார்ப்பன ரல்லாதார் தலைவர் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகின்ற பணக்காரர்களின் யோக்கியதையும் முன்சொன்ன மந்திரி போலவும் பார்ப்பனர்களையே தூதாட்களாகவும் தங்கள் பதவி வேட்டைக்கு ஒற்றர் களாகவும் வைத்து பார்ப்பனிய ஆதிக்கத்தை விட மோசமான ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகின்ற வர்களாவார்கள்.

தோழர் பொன்னம்பலம் அவர்கள் விரும்புவது போல் பார்ப்பனீயத்தை ஒழிக்கவும் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை வீழ்த்தவும் இன்னமும் எவ்வளவு தான் பாடுபட்டாலும் இன்றைய நிலையில் இருந்த பலன் தான் ஏற்படுமே ஒழிய வேறு ஒன்றையும் நாம் கனவு கூட காணமுடியாத நிலையில் தான் இருக்கிறோம்.

பார்ப்பானை ஒழித்து பணக்காரன் கையில் ஆதிக்கத்தை வாங்கிக் கொடுக்க சுயமரியாதை இயக்கம் இருக்கின்றது என்று சொல்லுவதானால் கஷ்டப்படும் மனித சமூகத்துக்கு இவ்வியக்கத்தினால் எவ்வித பலனும் ஏற்படாதென்பதே நமதபிப்பிராயம்.

ஆதலால் சமதர்மத்தையும் பொதுவுடமைக் கொள்கையையும் விட பார்ப்பனிய ஒழிப்பும், பார்ப்பன ஆதிக்க அழிப்பும் பிரதானம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாமைக்கு வருந்துகிறோம்.

தோழர் சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் ஜஸ்டிஸ் கட்சியை அழிக்க தாம் சட்டசபைக்குப்போகவேண்டும் என்று சொல்லித் துணிந்தது சத்திய மூர்த்தியின் சாமர்த்தியமும் துணிவும் என்று நாம் ஒருநாளும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. அந்தப்படி அவரைச் சொல்லச் செய்வது பார்ப்பனரல்லாத பணக்காரரின் பணமும் பார்ப்பனரல்லாத பணக்காரரின் சூழ்குடியுமேயாகும். அவரது நிலைமையாரும் அறிந்ததே. அவரது அரசியல் ஞானமும் முயற்சியும் எல்லாம் வயிற்றுப்பாட்டிற்கே ஒழிய வேறு ஒரு பிரமாத காரியத்திற்கு மல்ல. ஆதலால் அவருக்கு ஒரு சிறு உத்தியோகமோ வயிற்றுப் பாட்டிற்கு ஒரு வழியோ ஏற்பட்டுவிட்டால் அவரால் யாருக்கும் எவ்வித தொல்லை யும் இல்லாமல் போய்விடும். தோழர்கள் டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்கள் மந்திரிகாலமும், குமாரராஜா அவர்கள் மேயர் காலமும் ஒரு அளவுக்காவது அமைதியாய் நடைபெற்று வந்ததற்குக் காரணம் தோழர் சத்தியமூர்த்தி அவர்களது அமரிக்கைத் தன்மையேயாகும். “அப்படிப்பட்ட” சத்திய மூர்த்தி “இப்படிப்பட்ட” அமரிக்கையாய் இருப்பது சுமமா முடிந்திருக்குமா?

ஆதலால் அவரது கூச்சலைப்பற்றி நாம் அவ்வளவு கவனிக்க வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் உதவியில் வாழ்ந்து கொண்டு ஜஸ்டிஸ் கட்சியை வைவதென்றால் அதில் இரகசியமில்லாமல்

இருக்காது. ஏனெனில் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரருக்குள்ளாகவே, அடுத்ததடவை தலைவராவது யார்? யார் யார் மந்திரியாவதென்ற விஷயம் இன்னமும் தீர்மானமில்லை என்பதோடு அக்கட்சித் தலைவர்கள் என்பவர்களே ஒரு வரை ஒருவர் அழுத்த வேலைசெய்துவருகின்றார்கள். ஆதலால் அவ் வேலையின் பயனே தோழர் சத்தியமூர்த்தியின் “துணிவுக்கும் ஆணவத்திற்கும்” காரணமென்பது நமதபிப்பிராயம்.

தவிர சில பத்திரிகை, தோழர் ஷண்முகத்தினிடம் பொறாமைகாட்டி அவரை இழிவுப்படுத்தியும் இழிவுப்படுத்துவதற்காக தோழர் பட்டேல் அவர்களை உயர்த்திக்காட்டி ஷண்முகத்தைத் தாழ்த்திப் பேசுவதையும்பற்றி தோழர் பொன்னம்பலனார் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதுவும் பார்ப்பன சூட்சி என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்கிறோம். ஆனாலும் பொது ஜனங்கள் இதில் ஏமாந்துபோக மாட்டார்கள். பொது ஜனங்கள் முட்டாள்களாய், மூடர்களாய் இருந்தால் அதற்கு நாம் என்ன செய்யலாம்.

தோழர் பட்டேல் அவர்கள் “எல்லா இந்திய சத்தியமூர்த்தி” என்று முன்னமே சிலதடவை எழுதியிருக்கிறோம்.

அவர் காங்கிரஸ்காரர்கள் சட்டசபைக்குப் போகக்கூடாது என்று தீர்மானித்திருந்த காலத்தில் காங்கிரஸ் கொள்கைக்கு விரோதமாய் சட்ட சபையை ஒழிப்பதற்கென்று சொல்லிக்கொண்டு, சட்டசபைக்குப் போய் அங்கு மீ 4000 ரூபாய் சம்பளமுள்ள உத்தியோகத்தை அடைந்து சட்ட சபையை ஒழிப்பதற்குப் பதிலாக அதற்கு முட்டுக்கட்டை போடுவதற்கும் பதிலாக தலைமைவகித்து ஒழுங்காய் நடத்திக்கொடுத்து சட்ட சபையை நிலைக்க வைத்துவிட்டுப் போன வீரர். “சட்டசபையை ஒழுங்காய் நடத்துவதற்காக நாள் ஒன்றுக்கு பத்துத்தடவை வைசிராய் பிரபு வீட்டிற்குப் போவேன்” என்று சொன்ன “முட்டுக்கட்டை வீரராவார்”. அன்றும் ஒத்துழையாமையை ஒழிக்கச் சூட்சி செய்தவர். இன்றும் “காந்தி தலைவராய் இருக்க யோக்கியதை இல்லை” என்று சொல்லி வேறு தலைவரை நியமிக்க வேண்டுமென்று சொன்னவர். எந்தக்காலத்தில் எந்தவேலையில் அவர் நாணயஸ்தராய், யோக்கியராய், வீரராய் நடந்துகொண்டார் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. தோழர் சத்தியமூர்த்தியைப்போல் வாய்ப்பேச்சில் வீரரானவர். சர்க்காருக்குத் தொந்திரவில்லாமல் முட்டுக்கட்டை போடமுடியாமல் சட்டசபையை அழிக்காமல் வேகமாய், கடினமாய் பேசிவிட்டு வில்லர் என்ற பேர்வாங்கினவர். அவர் போல் தோழர் ஷண்முகம் இல்லையென்று சொல்வதில் ஒருவித அர்த்தம் உண்டுதான். ஆனால் பார்ப்பனர்கள் அந்தக் காரியங்களை உணர்ந்தும் ஷண்முகத்தின் மீதுள்ள பொறாமையால் ஏதோ உளரித் தீரவேண்டிய முறையில் குலைக்கின்றார்களென்றால் அதற்காகவே கொள்கையை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்பது நமக்குப் பரிசுமாய் தோன்றுகின்றது.

மூன்றாவதாக ஒரு பார்ப்பனப் பத்திரிகை வாணியம்பாடி மகா நாட்டைப்பற்றி விஷமப் பிரசாரம் செய்திருப்பதை குறிப்பிட்டிருக்கிறார். நாளது வரை எந்தப் பார்ப்பனப் பத்திரிக்கையாவது சுயமரியாதை இயக் கத்தைப் பற்றி விஷமத்தனமாயும் அயோக்கியத்தனமாயும் நடக்காதிருந்து இந்த பத்திரிகை மாத்திரம் நடந்திருந்தால் அதை ஒரு பிரமாதமாகக் கருதலாம். பாம்புக்கு விஷமிருப்பதைப் பற்றி கோபிப்பதில் என்ன புத்தி சாவித்தனமோ அதுதான் பார்ப்பன பத்திரிகை நமது விஷயத்தில் அயோக் கியத்தனமாய் நடந்து கொள்வதைப்பற்றி கோபிப்பதாகும். ஏனெனில் நமது இயக்கம் பார்ப்பனீயத்தையும், பார்ப்பன ஆதிக்கத்தையும், ஒழிப்பதை ஒரு திட்டமாகக் கொண்டது என்றிருக்கையில் பார்ப்பனர்களும் பார்ப்பனப் பத்திரிக்கைகளும் நம் விஷயத்தில் யோக்கியமாய்-நாணையமாய் நடந்து கொள்ளும் என்று எதிர்பார்ப்பது நமது முட்டாள்தனமேயாகும். பார்ப்பன ரல்லாத மக்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகத்தான் அப்பத்திரிகைகளை ஆதரிக்கிறார்கள். வாங்கி விற்கிறார்கள். சுதேசமித்திரன் இந்து முதலிய பத்திரிகைகளின் யோக்கியதைகளை அறிந்தவர்களுக்கு இந்த “அரைடிக்கட்” பத்திரிகை, என்பதின் யோக்கியதை குற்றமாகத் தோன்றாது.

இந்து சுதேசமித்திரன் பத்திரிகைகளுக்கு நாட்டில் செல்வாக்கு இருக்கும்வரை, இந்தியாவுக்கு வெள்ளைக்கார முதலாளிகள் ஆட்சி மேலானது என்பதுதான் நமதப்பிராயமாயிருந்து வருகிறது. ஏனெனில் தங்களை இழிவுபடுத்தி தங்கள் சமூகத்தை அடிமையாக்கி வாழ்ந்துவரும் ஸ்தாபனத்தை ஒரு மக்கள் ஆதரிக்கின்றார்கள் என்றால், அந்த மக்கள் “விடுதலை” பெற யோக்கியதை உடையவர்கள் என்று எந்த மூடனாவது ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா? இவற்றையெல்லாம் பார்த்துத்தான் இந்த நாட்டுக்கு வேண்டியது சமதர்மமும், பொதுவுடமைத் தத்துவமும் என்ற முடிவுக்கு வந்தோமேயொழிய வேறில்லை. பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் அறிவோடு, மானத்தோடு நடந்துகொள்ள யோக்கியதை உடையவர்கள் என்றால், பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை ஒழித்து பார்ப்பனரல்லாதார் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்த முயற்சிப்பதில் அருத்தமுண்டு; அப்படிக்கில்லாமல் பார்ப்ப னீயத்தை அழித்து பார்ப்பன அடிமை கையில் ஆதிக்கத்தை கொடுப்ப தற்கு பாடுபடுவதென்றால், அது கொள்ளிக்கட்டையை எடுத்து தலையை சொரிந்து கொள்வதேயாகும். என்றாலும் எல்லாக்காரியத்தையும், ஏக்காலத் தில் செய்கின்ற முயற்சியில்தான் நாம் இருக்கின்றோமேயொழிய அவற்றை அடியுடன் விட்டுவிடவில்லை என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 22.10.1933

கேள்வியும் - பதிலும்

- சித்திரபுத்திரன்

கேள்வி:- பெண்களுக்கு புருஷர்கள் என்றைக்குச் சுதந்திரம் கொடுப்பார்கள்.

பதில்:- கற்பு என்கின்ற வார்த்தையும் விபசாரதோஷம் என்கின்ற வார்த்தையும் என்று ஒழிக்கப்படுகின்றதோ அன்றுதான் பெண்கள் முழு விடுதலையடைய முடியும்.

இன்று பெண்களிடம் புருஷர்கள் முழுவிடுதலையும் பெற்றிருப்ப தற்குக் காரணம் ஆண்கள் தங்களுக்குள் கற்பு என்பதையும், விபசார தோஷம் என்பதையும் அடியோடு ஒழித்துவிட்டதாலேயே சட்டப்படி முழுவிடுத லையும் பெற்று இருக்கிறார்கள்.

ஆதலால் பெண்கள் விடுதலை பெறவேண்டுமானால் ஆண்களைப் போல் நடக்கவேண்டும். மற்றபடி அப்படிக்கில்லாமல் “புல் என்றாலும் புருஷன், கல் என்றாலும் கணவன்” என்றோ, ஆண்கள் தங்கப்பாத்திரம் அதை யார் தொட்டாலும் கழுவக்கூடவேண்டியதில்லை துடைத்துவிட்டால் போதும்; பெண்கள் மண்பாத்திரம் வேறுயாராவது தொட்டால், கழுவினால் கூட தீட்டுப்போகாது. அதை உடைத்து குப்பைத்தொட்டியில் எறிந்தாக வேண்டும் என்கின்ற முறை இருக்கின்றவரை பெண்களுக்கு விடுதலையோ, சுதந்திரமோ கிடையாது. ஆதலால் பெண்களும் தங்களை மண்சட்டி என்று எண்ணாமல் தாங்கள் தங்கப்பாத்திரம் என்று எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

குடி அரசு - வினா விடை - 29.10.1933

இன்றைய ஆக்ஷி ஏன் ஒழிய வேண்டும்?

இந்தியாவில் இன்றைய அரசாங்கமானது ஆட்சி முறையில் எவ்வளவு தூரம் பாமர மக்களுக்கு விரோதமாகவும், பணக்காரர்களுக்கு அனுகூலமாகவும் இருக்கின்றது என்கின்ற விஷயம் ஒருபுறமிருந்தாலும், நிர்வாக முறையானது ஏழைக்குடி மக்களுக்கு மிகவும் கொடுமை விளைவிக்கக்கூடியதாகவே இருந்து வருகின்றது.

அரசியல் நிர்வாகத்திற்கென்று குடிகளிடம் இருந்து வசூலிக்கப்படும் தொகைகள் 100க்கு 75 பாகம் அக்கிரமமான வழிகளிலேயே-பெரிதும் செல்வவாக்களுக்குப் பயன்படும் மாதிரியிலேயே-சிலரை செல்வவாக்களாக்குவதற்குமே நடைபெறுகின்றன. பாமர மக்கள்-ஏழை மக்கள் ஆகியவர்களின் உழைப்பெல்லாம் வரியாகவே சர்க்காருக்கு போய் சேர்ந்து விடுகின்றது. அந்த வரிகள் பெரிதும் சம்பளமாகவே செலவாகி விடுகின்றன. இதன் பயனாய் ஒரு நல்ல ஆட்சியினால் குடிகளுக்கு என்ன விதமான பலன்கள் ஏற்படவேண்டுமோ அப்பலன்களில் 100க்கு 5 பாகம் கூட ஏற்படாமல் இருந்து வருகின்றன.

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இந்தியாவுக்கு வந்து சுமார் 175 வருஷ காலமாகிய பிறகும் இன்றும் கல்வித் துறையில் 100க்கு 8 பேர்களேதான் நம்மவர்கள் படிக்கத்தெரிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்றால் அதுவும், பெரிதும் பணக்காரர்களும், மேல் ஜாதிக்காரர்களுமே என்றால் இந்த நிர்வாகமானது ஏழைகளுக்குப் பயன்படும் முறையில் தனது வரிப் பணத்தைச் செலவு செய்து இருக்கின்றது என்று சொல்லமுடியுமா? என்று கேட்கின்றோம்.

ஆனால் அரசாங்கத்திற்கு வரி வருமானங்கள் மாத்திரம் நாளுக்கு நாள் விஷம் ஏறுவது போல் உயர்ந்து கொண்டே வந்திருக்கிறது.

நமக்குத் தெரியவே இந்தியவருமானம், வருஷம் ஒன்றுக்கு 75 கோடி ரூபாயாக இருந்தது இன்று வருஷம் 1-க்கு 175கோடி ரூபாயாக ஆகியிருக்கின்றது.

இராணுவச் செலவுக்கு வருஷம் 20 கோடி ரூபாயாக இருந்தது 7 கோடியாகி, இன்று 60 கோடியாக இருந்து வருகின்றது.

மற்ற அநேக துறைகளிலும் உத்தியோகச் செலவுகள் இதுபோலவே உயர்வாகி வருகின்றது.

உதாரணமாக கல்வித்துறையை எடுத்துக்கொண்டால் கல்விஇலாக்கா உத்தியோகச் செலவுகள் இதுபோலவே வளர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் கல்விப் பெருக்கத்தில் மாத்திரம் சென்ற 10-வது வருஷத்திற்குமுன் 100-க்கு 7 பேராயிருந்த கல்விவான்கள் இன்று 100-க்கு 8 பேராகத்தான் ஆகி இருக்கிறார்கள் என்றால் இந்த நிர்வாகம் ஏழை மக்களுக்கும், பொது மக்களுக்கும் அனுகூலமானது என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? ரூ. ஒன்றுக்கு பட்டணம் படியால் 6 படி 7 படி சில இடங்களில் 8 படி அரிசிவீதமும் கிடைக்கக்கூடிய இந்தக் காலத்தில்- B.A.M.A. படித்த மக்கள் மாதம் 15 ரூ. 20 ரூ. சம்பளம் கூட வெளியில் கிடைக்காமல் திண்டாடுகின்ற இந்தக் காலத்தில் அரசாங்க நிர்வாக உத்தியோகங்களில் ஏராளமான ஆட்களை நியமித்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு மாதம் 100, 200, 500, 1000, 5000 வீதம் சம்பளங்களை அள்ளிக் கொடுப்பதென்றால் இப்படிப்பட்ட அரசாங்கமும், அரசாங்க நிர்வாக உத்தியோகங்களும் இந்திய பாமர ஏழை குடி மக்களைச் சுரண்டும் கூட்டுக் கொள்ளை ஸ்தாபனம் என்று சொல்லவேண்டியதா? அல்லவா? என்று கேட்கின்றோம்.

இன்றைய ஆட்சியானது அழிக்கப்படவேண்டியது என்பதற்கு இந்த ஒரு உதாரணம் போதாதா என்றும் கேட்கின்றோம். ஆட்சி நிர்வாகம் என்பது சுத்த விளையாட்டுத்தனமாகவும், யோக்கியப் பொருப்பற்ற தனமாகவும் இருந்து வருகின்றது என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன அத்தாட்சி வேண்டும். சென்னை மாகாணமானது சுமார் 20 வருஷங்களுக்கு முன்பு 2-மந்திரிகளாலேயே நிர்வாகம் செய்யப்பட்டு வந்தது யாவரும் அறிந்ததாகும். ஆனால் இப்பொழுது 7-மந்திரிகளால் நிர்வாகம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. இதன் பயனாய் மக்கள் அடைந்த பயன் என்ன என்பதை கவனித்தோமா னால் மேலே கூறியபடி 2-மந்திரிகள் இருக்கும்போது 100-க்கு 7-பேர் படித்தவர்களாய் இருந்தது இப்போது கல்விக்காக என்று ஒரு தனி மந்திரி மாதம் 5000 ரூ. சம்பளத்தில் ஏற்படுத்தி அந்த இலாக்காவில் 20-வருஷங்களுக்கு முன் இருந்ததைவிட 100-க்கு 200-பங்கு பணம் அதிகம் செலவழித்தும் இன்றும் 100-க்கு 8-பேர் படித்தவர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்கின்ற அளவில் தான் அபிவிருத்தி காட்டப்படுகின்றது. ஆனால் இந்த மந்திரிப் பதவிகள் இந்தப்படி 100-க்கு 350-பங்கு வளர்ந்ததற்கு காரணம் என்ன என்று பார்ப்போமானால் ஆட்சிமுறையை ஒரு திருட்டு தனம்போலவும் மந்திரிப் பதவிக்காரர்கள் அந்த திருட்டில் தங்களுக்கு ஒரு பாகம் கூட்டு கொடுக்காவிட்டால் அத்திருட்டைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவோம் என்று மிரட்டி பங்கு பெற்றது போலவும்தான் ஆகி இருக்கின்றதே தவிர வேறு ஒன்றுமே இல்லை.

இப்படி 100-க்கு 8-வீதமான கல்வி என்பதும் செல்வவான் வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு மாத்திரம் கிடைக்கும்படியாகவேதான் கல்வியின் தத்துவமும், கல்வி இலாக்காவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

உதாரணமாக ஒரு பையன் S.S.L.C., படித்து வெளிவர வேண்டுமானால் மாதம் 1-க்கு 5-4-0 ரூ. சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும். அவன் புத்தகம் முதலியவைகளுக்கு மாதம் 2-ரூ வீதம் செல்லும். ஆக மாதம் 7-4-0 ரூ. வீதம் ஒரு மாணவனுடைய படிப்புக்கு வேண்டி இருக்கிறது. இந்த தொகையான மாதம் 7-4-0 ரூ. கூட 4,5 பேர்களைக்கொண்ட ஒரு குடும்பத்திற்கு வரும்படி இல்லாத மக்கள் நம் நாட்டில் 100-க்கு 60,70 பேர்கள் இருப்பார்கள் என்றால் இவர்கள் வீட்டுப்பிள்ளைகள் எல்லாம் எப்படி படிக்கமுடியும் என்பதை யோசித்துப் பார்த்தால் கல்வி தத்துவத்தின் புரட்டும், அயோக்கியத் தனமும், சுலபத்தில் விளங்காமல்போகாது. மேற்கண்ட கல்விச் செலவானது மாதம் 7-4-0 ரூ. என்பது பட்டணத்துப் பிள்ளைகளுக்குத்தானே ஒழிய, கிராமாந்திர பிள்ளைகளுக்குப் பட்டினங்களுக்குச் சென்றுபடிக்க மாதம் 17-4-0 ரூ. ஆகிவிடுமென்பதை நினைத்துப்பார்த்தால் 100-ல் 1 பிள்ளையாவது குறைந்த யோக்கியதா பகடிப்படிப்பு என்னும் S.S.L.C., படிப்பு படிக்க முடியுமா என்று கேட்கின்றோம். மக்கள் நிலை இந்தப்படி இருக்கும்போது இந்தப்படிப்பு சொல்லிக்கொடுக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்கு மாதம் 75 முதல் 350 ரூ. வரை சம்பளம் கொடுப்பது என்றால் இது எவ்வளவு கொடுங்கோன்மையான நிர்வாகம் என்பதற்கு வேறு என்ன அத்தாட்சி வேண்டும். மாதம் ஒன்றுக்கு 30-ரூ. 35-ரூ. சம்பளத்தில் வேலைக்கு வருவதற்கு 100 க்கணக்கான பி.ஏ., எல்.டி., கள் இன்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப்படி பலர் அமர்ந்தும்இருக்கிறார்கள். அதுமாத்திரமல்லாமல் பி.ஏ., எல்.டி., படிப்பையும் பரீட்சையையும், வஞ்சகமில்லாமல் இன்னம் சிறிது தாராளமாய் விட்டால் மாதம் ஒன்றுக்கு 20 ரூபாயிலும் 25 ரூபாயிலும் கிடைக்கும்படியாக ஆயிரக் கணக்கான பி.ஏ.,எல்.டி., உபாத்தியாயர்களைக் காணலாம். அப்படிக்கெல்லாம் இருக்க படிப்புக்காக மக்களிடம் இருந்துவசூலிக்கும் வரியையும் அபாரமாக்கி தனிப்பட்ட முறையில் படிப்புக்காக பெற்றோர்கள் செய்யவேண்டிய செலவையும் அபாரமாக்கி அவ்வளவையும், உபாத்தியாயர்களுக்கும் படிப்பு இலாகா நிர்வாக உத்தியோகஸ்தர்கள் என்பவர்களும் வீணாய் கொட்டிக் கொடுத்து அந்தக் கூட்டத்தைச் செல்வான்களாகவும் ராஜபோகக்காரராகவும் ஆக்குவதல்லாமல் அந்தப்படிப்பால் மக்களுக்கு பலனும் இல்லாமல் செய்து மொத்த ஜனத்தொகையில் 100-க்கு 92-பேர்களை கையெழுத்துக்கூடப் போடத் தெரியாமல் தற்குறிகளாய் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றால் இந்த அக்கிரமங்களை மக்கள் எப்படித் தான் சகித்துக்கொண்டிருப்பது என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

இப்படிப்பட்ட கொடுமைகளையும் அயோக்கியத்தனங்களையும் மக்கள் என்றென்றும் தெரிந்துகொள்ளாமலும், தெரிந்தாலும் சகித்துக்

கொண்டும் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் பள்ளிக் கூடத்தில் பிள்ளைகளுக்குக் கடவுள்செயல் பிரசாரத்தையும் ராஜ பக்தி பிரசாரத்தையும் கொண்ட புஸ்தகமும் படிப்பும் கற்பிக்கப்படுகின்றது என்று தீர்மானிக்க வேண்டியதாய் இருக்கிறது.

ஆயிரம் சமாதானம் சொன்ன போதிலும் இன்றைய ஆக்ஷி முறையும் நிர்வாக முறையும் முதலாளித் தன்மை கொண்டது என்பதிலும், இவை ஏழைமக்களுக்கு விஷம்போன்றது என்பதிலும், கண்டிப்பாக இவை அழிக்கப்பட்டே ஆகவேண்டும் என்பதிலும் நமக்குச் சிறிதும் சந்தேகமோ தயவோ தாக்ஷண்யமோ தோன்றவில்லை. ஆனால் இப்படிப்பட்ட சூழ்ச்சி ஆக்ஷித் தன்மைக்கு இந்தியாவில் இன்று தூண்கள் போல் இருந்து வருபவை முதலாளித்தன்மையும் புரோகித்தன்மையுமே பிரதானமாகும். அதற்கேற்ற முறையிலேயே காங்கிரசும்-காந்தீயமும் வேலை செய்து கொண்டு வந்திருக்கின்றது என்பதுடன் அதில் இருந்தால் தங்களுக்குப் பதவி கிடைக்காது எனக்கருதி வெளிவந்து அவற்றோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு இருக்கும் மற்ற அரசியல் ஸ்தாபனங்களுமே நடுத்தூண்களாய் இருந்து வருகின்றன.

இந்தக் காரணத்தால் தான் நாம் காங்கிரசை அழித்தாகவேண்டும் என்றும் காந்தீயத்தை ஒழித்தாக வேண்டும் என்றும் அதே தத்துவம் கொண்ட, மற்ற அரசியல் கிளர்ச்சிகளையும் ஒழிக்கவேண்டும் என்றும் புரோகித சம்மந்தமான எந்த உணர்ச்சியையும் அடியோடு புதைத்தாக வேண்டும் என்றும் கூப்பாடு போடுகின்றோம்.

இக்கூப்பாட்டைக் கண்டு முதலாளிகளும் முதலாளிகளின் கூலிகளும் உத்தியோக வர்க்கங்களும் உருமுவதில் நமக்கு அதிசயமொன்று மில்லை. ஆனால் ஏழைமக்கள் தொழிலாளிகள் சரீரத்தால் சதாகாலமும் பாடுபட்டு துன்பப்படும் கூலிமக்கள், முதலாளிகளுக்கும் முதலாளிகள் கூலிகளுக்கும் ஆதரவளிப்பதும் அவர்களை அண்டுவதும் நமக்கு அதிசயமாய் இருக்கின்றது.

ஆகையால் வரப்போகும் தேர்தல்களில் ஏழை மக்கள் தொழிலாளிகள் ஆகியவர்கள் இவற்றை உணர்ந்து ஏமாந்து போகாமல் நடந்து கொள்வார்களாக.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 29.10.1933

பட்டேல் பட்டுவிட்டார்

தோழர் வித்தல்பாய்பட்டேல் அவர்கள் 22-10-33-ந்தேதி ஜினிவா வில் காலமாய்விட்டார் என்ற செய்தியைக்கேட்ட இந்தியமக்கள் மிகுதியும் வருத்தமடைவார்கள்.

பட்டேல் அவர்கள் அரசியல் உலகத்தில் மிக்க புகழ்பெற்றவர் வாக்குவல்லவர், யாவரும் பிரமிக்கத்தக்கபடி விஷயங்களுக்கு வியாக்கியானம் செய்யும் கூர்மையான புத்திசாலியமுமுள்ளவர். பம்பாய் நகரசபைத் தலைவராகவும் இந்திய சட்டசபைத் தலைவராகவும் இருந்து அவற்றுள் மிக்க கியாதி பெற்றவர். இந்தியாவில் மாத்திரமல்லாமல், ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளிலும் இந்திய அரசியலின் மூலம் புகழ்பெற்றவர். எப்படிப்பட்ட அரசியல் வாதியும் பட்டேலை எதிர்ப்பதென்றால் மிகவும் பயப்படுவார்கள். தோழர் காந்தியாருக்கு பட்டேலிடம் எப்பொழுதும் சிறிது பயம் உண்டு. ஒரு காலத்தில் பட்டேலின் துடையின்மீது தன் தலை இருக்கும் போது தனது உயிர் போக நேரிட்டால் அதுவே தனக்கு ஒரு பெரிய பாக்கியமாகும் என்று தோழர் காந்தி பேசி பட்டேலை புகழ்ந்திருக்கிறார். உப்பு சத்தியாக்கிரகம், சட்டமறுப்பு முதலிய காரியங்கள் பட்டேலுக்கு இஷ்டமில்லாத காரியங்களாகும். அதனாலேயே அவர் கடைசிகாலத்தில் பெரிதும் மேல் நாட்டில் இருக்கவேண்டியதாயிற்று என்று சொல்லவேண்டும்.

கடைசியாக அவர் இந்தியாவுக்கு அனுப்பிய செய்தியில் தோழர் காந்தியவர்களின் அரசியல் தலைமைப்பதவி இந்தியாவுக்கு சிறிதும் பயன்படாதென்றும் வேறு தலைவரைக்கொண்டு தான் வேறுவழியில் கிளர்ச்சி செய்யப்படவேண்டுமென்றும் சொன்னவர். அவரது தர்க்கங்களிலும் மற்றும் எவ்வளவோ கவனமான சம்பாஷணைகளிலும் தமாஷ் கலந்தே இருக்கும். இப்படிப்பட்ட பெரியார் 62 வயதில் காலமாகிவிட்டார் என்பது இந்திய அரசியலில் கலந்த மக்களுக்கு பெரிதும் விசனத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய சம்பவமாகும் என்பதில் ஆட்சேபணையில்லை.

குடி அரசு - இரங்கலுரை - 29.10.1933

கர்ப்பத்தடை I

கர்ப்பத்தடையைப்பற்றி இந்நாட்டில் சுயமரியாதை இயக்கமும், குடிஅரசுப் பத்திரிகையும் சுமார் 7,8 வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்தே மகாநாடுகள் கூட்டி தீர்மானங்கள் மூலமாகவும், பிரசங்கங்கள் மூலமாகவும், வியாசங்கள், தலையங்கங்கள் மூலமாகவும், பொதுஜனங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லிப் பிரசாரம் செய்து வந்திருக்கின்றன.

மேல்நாடுகளிலும் கர்ப்பத்தடையைப்பற்றி சுமார் 70, 80 வருஷமாகப் பிரசாரம் செய்துவரப்படுவதாகவும் தெரியவருகிறது.

தோழர் பெசண்டம்மையார் சுமார் 50 வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே கர்ப்பத்தடைப் பிரசாரத்தில் கலந்திருந்து பிரசாரம் புரிந்ததாகவும், மற்றும் கர்ப்பத்தடை பிரசாரமானது, சட்டவிரோதமானதல்ல என்று வாதாடி கர்ப்பத்தடை பிரசாரத்துக்கு அரசாங்கத்தை அனுமதிக்கும்படி செய்ததாகவும், அவ்வம்மையார் சரித்திரத்திலிருந்தும் விளங்குகின்றது.

இவைகள் மாத்திரமல்லாமல் மேல்நாடுகளில் இன்றும் பல தேசங்களில் தனிப்பட்ட நபர்களாலும், சங்கங்களாலும் கர்ப்பத்தடை பிரசாரங்களும், அது சம்மந்தமான பத்திரிகைகளும், புத்தகங்களும் ஏராளமாய் இருந்துவருகின்றன. இவைகளையெல்லாம்விட மற்றொரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் கர்ப்பத்தடைப் பிரசாரம் செய்ய பல அரசாங்கங்கள் அதற்கென ஒரு இலாக்காவை ஏற்படுத்தி அதன்மூலம் பிரசாரங்கள் செய்தும் வருகின்றன. மற்றும் அனேக இடங்களிலும் வியாபார ஸ்தலங்களிலும் கர்ப்பத்தடைக்கு ஏற்ற சாதனங்கள் விற்கவும் படுகின்றன.

இந்தப்படி உலகத்தில் பல்வேறு இடங்களில் பலவிதங்களாக கர்ப்பத்தடை பிரசாரங்கள் நடந்து பெரிதும் அனுபவசாத்தியமாகி பலர் அதன் பயனை தனிப்பட்ட முறையில் அடைந்து சுகத்தையும், கேடிமத்தையும் பெற்று வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

எனவே கர்ப்பத்தடைப் பிரசாரமும், முறையும் உலகமெல்லாம் பரவி மிகுதியும் செல்வாக்கடைந்த பிறகு இப்போதுதான் நமது நாட்டில் கர்ப்பத்

தடை என்பதைப்பற்றி எண்ணவும், பேசவும் சிலர் துணிந்து முன்வந்திருக்கிறார்கள்.

அதுவும் இந்தியநாட்டின் பொருளாதாரம், சுகாதாரம், சமூக வாழ்க்கைச் சதந்திரம் ஆதாரம், உடல்கூறு ஆதாரம் முதலியவைகளின் தாழ்ந்த நிலைமைக்குப் பரிகாரம் செய்ய வேறு எத்தனையோ வழிகளில் பல நிபுணர் களும், தலைவர்களும் வெகுகாலமாக முயற்சித்தும் பயன்படாமல் போன பிறகே வேறு வழியில்லாமல் இந்த உண்மையைப் பின்பற்ற வேண்டியவர் களானார்கள்.

இந்தக் கர்ப்பத்தடை பிரச்சினையில் குழந்தைகளே இல்லாதவர்களான “வறடர்” களும் முட்டை இட்டுக் குஞ்சுகள் பொரிப்பது போல் ஏராளமான அதாவது 10-பிள்ளைகள், 20 பிள்ளைகள் பெற்றவர்களாகிய “புத்திரபாக்கியம்” உடையவர்களும், சட்ட சம்மந்த நிபுணர்களும், மத சம்மந்தமான நிபுணர்களும், டாக்டர்களும் தாராளமாய் கலந்திருப்பது கர்ப்பத்தடை வெற்றிக்கு அறிகுறி யென்றே சொல்லவேண்டும். ஆனால் கர்ப்பத்தின் பயனால் வேதனையடைந்து கஷ்டப்பட்டு, தொல்லைப்பட்டு அடிமைகளாக வாழும் பெண் மக்கள் போதிய அளவு வெளிவந்து இப்பிரச்சினையில் கலந்து ஆதரவளிக்காதது வருந்தக்கூடிய விஷயமானாலும் பெண்கள் தங்களைத் தாங்களே பாபஜன்மம் என்றும், கீழான பிறவி என்றும் பிறவியிலேயே பிரம்மனால் விபசாரிகளாய் பிறப்பிக்கப்பட்டு விட்டதால் என்றென்றும் புருஷர்களுக்கு அடிமையாய் இருந்து அவர்களது காவலிலேயே வாழ்ந்து தீரவேண்டியவர்கள் என்றும், பேதைகள் என்றும் கருதிக் கொண்டிருக்கின்ற பிறவிகளான பெண்கள் இம்மாதிரியான காரியங்களில் கலந்துகொள்ளாததற்கு ஆகவும் இக் கஷ்டங்களிலும், கொடுமையிலும் தொல்லையிலும் இருந்து விடுதலையாவதற்கு முயற்சி யெடுத்துக் கொள்ளாததற்காகவும் இவர்கள் மீது குறைகூறுவது ‘இருட்டில் ஏன் வெளிச்ச மில்லை’ என்று கேட்பதையே யொக்கும்.

ஆனபோதிலும் ஏதோ இரண்டொரு ஸ்திரீகள் கலந்திருப்பதையும் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் மாத்திரம் அனேக ஸ்திரீகள் கர்ப்பத் தடை பிரசாரம் செய்து வருவதையும் பார்க்கும்போது ஒரு அளவுக்காவது மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டியது நியாயமாகும்.

நிற்க நமது பிரசாரத்தின் பலனாகவும், மற்றும் பலர் முயற்சியாலும் நமது சென்னை மாகாணத்தில் அரசாங்கமானது கர்ப்பத்தடையின் அவசியத்தை உணர்ந்து அரசாங்க வைத்திய ஸ்தாபனங்கள் மூலமாக கர்ப்பத் தடைபிரசாரம் செய்து பார்க்கலாம் என்கின்ற எண்ணங் கொண்டவுடன் மனித சமூகப் பொருப்பற்ற பிற்போக்குவாதிகள் மதத்தின்பேரால் கர்ப்பத்தடை கொள்கையையும், பிரசாரத்தையும் கண்டிக்கப் புறப்பட்டு கூப்பாடு போடுகிறார்கள் என்பதைக் கேழ்க்க யாரும் வருந்துவார்கள்.

அப்படிப்பட்ட எதிர் பிரசாரங்களில் ரோமன் கத்தோலிக் கிறிஸ்தவர்கள்தான் முதன்மையானவர்களும், தடையானவர்களுமாய் இருக்கிறார்கள் என்றால் யாரும் ஆச்சரியப்படமாட்டார்கள். ஏனெனில்

இந்தக் கூட்டத்தாருக்கு அறிவைப்பற்றியோ, மனிதத்தன்மையைப் பற்றியோ, பிரத்தியக்ஷபிரமாணங்களைப்பற்றியோ சிறிதும் கவலை கிடையாது. இவர்கள் மனிதசமூகத்தை மிருகங்கள் என்றும், அடிமைகள் என்றும் கருதி கேவலமாய் நடத்தும் முரட்டு மூர்க்கக் கொள்கையைக் கையாளுகின்றவர்கள். சுருங்கக்கூறுவதால் ரோமன் கத்தோலிக்கர்கள் பிற மனிதர்களைப் பாவிப்பதிலும், பிறமனிதர்களிடம் நடந்துகொள்வதிலும், பிற மனிதர்களை மதிப்பதிலும் இந்தியத் தென்னாட்டுப் பார்ப்பனர்களைவிட மிக மிகமோசமானவர்கள் என்றும் அவர்களது மதக்கொள்கையும் தென்னாட்டுப் பார்ப்பன மதத்தைவிட மிகமிக மோசமும் முட்டாள்தனமும், சுய நலமும் கொண்டவைகள் என்றும் சொல்லலாம்.

மேலும் தங்கள் வாழ்வுக்கும், தங்கள் மேன்மைக்கும் பார்ப்பனர்கள் கொஞ்சகாலத்துக்கு முன்பாகக் கூட மனிதசமூகத்தை எவ்வளவு கேவலமாக, சூட்சியாக, முட்டாள்தனமாக, கொடுங்கோன்மையாக நடத்தி வந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு அவர்களது வேதங்களும், புராணங்களும், அரசியல் சட்டங்களும், “தர்ம” சாஸ்திரங்களும் ஆதாரமாய் எடுத்துக் காட்டாய் இருந்து வருகின்றனவோ, அதுபோலவே கத்தோலிக்கர்களின் சரித்திரமும் இருந்து வந்திருக்கின்றது. இருந்தும் வருகின்றது என்றும் சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது.

அவர்களுடைய தற்காலயோக்கியதைகளை உணரவேண்டுமானால் சுயமரியாதை இயக்கத்தைப்பற்றி அவர்கள் நடந்துகொள்ளும் மாதிரியில் இருந்தே ஒருவாறு உணரலாம். ஆதலால் தான் இப்படிப்பட்ட இவர்கள் கர்ப்பத்தடையைப்பற்றி எதிர்ப்பிரசாரம் செய்யப் புறப்பட்டிருப்பதில் யாருக்கும் ஆச்சரியம் இருக்க நியாயமில்லை. ரோமன் கத்தோலிக் கிறிஸ்தவர்கள் கர்ப்பத்தடையை எதிர்ப்பது என்பது இன்று நேற்றல்ல. வெகு காலமாகவே எதிர்த்துவந்திருக்கிறார்கள். அதே புத்தியை இந்தியாவிலும் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

கர்ப்பத்தடையை இவர்கள் எதிர்ப்பதற்கு ஒரு இடத்திலாவது பகுத்தறிவுக்குப் பொருத்தமான நியாயத்தையோ, மனித சமூக நன்மைக்கு ஏற்றதான நியாயத்தையோ எடுத்துச் சொல்லி மெய்பிக்க இவர்களால் இது வரையிலும் முடியாமலே போய்விட்டது. மற்றபடி இவர்களது எதிர்ப்புக்கு உள்ள ஆதாரங்கள் எல்லாம் மதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆதாரங்களே ஒழிய வேறில்லை.

பகுத்தறிவு ஆதாரமும், விஞ்ஞான ஆதாரமும் பிரத்தியட்ச அனுபவ ஆதாரமும் இல்லாத எவ்வித எதிர்ப்புகளிலும், தடைகளிலும் பெரும் பாலும் சூக்ஷிகளும், புரட்டுகளும், சுயநலங்களும், பித்தலாட்டங்களுமே தான் மறைந்திருக்கின்றன என்பதே நமதபிப்பிராயம். அதிலும் இம்மாதிரி யான எதிர்ப்புகள் மதத்தின்பேரால் ஏற்பட்டு நன்மையான காரியங்களுக் கெல்லாம் முட்டுக்கட்டையாயிருக்குமானால் அதில் சுயநலமும், சூட்சியும், புரட்டும், பித்தலாட்டமும் மாத்திரமல்லாமலும் பெரும்பாலும் அயோக்கியத் தனங் களுக்கு ஆதரவுதேடும் தன்மையும் இருக்குமென்பதும் நமதபிப்பிராயமாகும்.

இந்தக் காரணங்களால்தான் மனிதனுக்கு அறிவும் பிரத்தியக்ஷ அனுபவமும், பஞ்சேந்திர உணர்ச்சியின் பலாபலனும் இருக்கும்போது இவைகளையெல்லாம் லக்ஷியம் செய்யாததும் இவைகளுக்கு மாறுபட்டது மான மதம் என்பது எதற்காக உலகில் இருக்கவேண்டுமென்பது நமது முதல் கேள்வியாகும். அதனாலே தான் இப்படிப்பட்ட மதங்கள் என்பவைகள் எல்லாம் ஒழியவேண்டும் என்று முழுமூச்சுடன் நாம் போராடிவருகின்றோம். சிறிதுகாலத்துக்கு முன்கூட்டி பேரால் தேவதாசிகள் என்கின்ற ஒருமுறை இருக்கக்கூடாது என்று ஒருவிதிகளாச்சி ஏற்பட்ட காலத்தில் தோழர் சத்தியமூர்த்தி அய்யர் போன்ற தேசபக்தர்கள் பலர் தேவதாசிதன்மை ஒரு மேலான தன்மையென்றும், அது கடவுள் கைங்கரியமென்றும், அதனால் புண்ணிய முண்டு என்றும் கூப்பாடு போட்டது அனேகருக்கு ஞாபகமிருக்கும். அதற்கு பதில் அளிக்கும் முறையில் நாம் “அப்படிப்பட்ட மேலானதும், சிரேஷ்டமானதும், புண்ணியமானதுமான காரியத்தை புண்ணியத்தில் நம்பிக்கையுள்ள வகுப்பார்கள் தங்கள் குடும்பங்களில் உள்ள பெண்களுக்குக்கொடுத்து இப்பொழுது தேவதாசிகளாய் இருக்கின்ற பெண்களை குடும்பப் பெண்களாக ஏன் ஆக்கிவிடக்கூடாது”? என்று கேட்ட பிறகு அந்த சமாதானத்தை விட்டுவிட்டு “தேவதாசிகள் என்கின்ற வகுப்பை ஒழித்து விடுவது மதத்திற்கும், ஆகமத்துக்கும் விரோதமானது” என்று சொல்ல வந்தார்கள். இதற்கும் பதில் குடிஅரசு சொல்லும் வகையில் “மனித தன்மைக்கும், சுயமரியாதைக்கும், மதமும், ஆகமமும் விரோதமாய் இருந்தால் எதை ஒழிப்பது” என்றுகேட்டபோது தோழர் சத்தியமூர்த்தி அய்யர் அவர்கள் “ராமசாமியும், வரதராஜுலுவும் இன்றைக்குத் தேவதாசியை வேண்டா மென்று சொல்லுவார்கள். நாளைக்கு கோவிலுக்கு பூஜை செய்ய அர்ச்சகரே வேண்டாமென்று சொல்லுவார்கள்; ஆதலால் மதத்துக்கும், ஆகமத்துக்கும் சிறிதும் விரோதமான காரியம் எதுவும் செய்யக்கூடாது” என்றார். இதன்பிறகு தான் இந்து மதத்தின் யோக்கியதை முன்னையவிட அதிகமாக சந்தி சிறிக்க ஏற்பட்டு தேவதாசிமுறை ஒழிக்க சட்டம் செய்ய முடிந்தவுடன், சாரதா சட்டம் செய்யவும் சுலபமாய் முடிந்து விட்டது. பார்ப்பனர்கள் பேச்சைக்கேட்டு சில முஸ்லீம்கள் கூட குழந்தைகளை கல்யாணம் செய்து கொண்டு காரியாதி களைச் செய்வதைத்தடுக்கும்படியான சட்டம்

செய்வது முஸ்லீம் மதத்துக்கு விரோதம் என்பதாகபோட்ட கூச்சல்கள்கூட லட்சியம் செய்வாரற்று குப்பைத் தொட்டிக்குப்போய் விட்டது.

ஆகவே தேவதாசி ஒழிப்பு, குழந்தை மணம் ஒழிப்பு, கர்ப்பத்தடை ஆகிய விஷயங்களுக்கு எதிர்ப்புகள் எல்லாம் மதங்களின் முட்டாள்தனங் களையும் அவற்றிற்குள் அடங்கிக்கிடக்கும் மோசங்களையும், சூக்ஷிகளையும், வெளிப்படுத்த ஒரு தக்க சாதனமாய் ஏற்பட்டிருப்பதற்கு நாம் மிகுதியும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். ஏனெனில் இவற்றின் மூலம் மதங்கள் மனிதசமூக நன்மையை விட - சுகாதாரத்தைவிட - உடல் கூற்றின் தத்துவநிலையைவிட - பொருளாதார நலத்தைவிட வேறுபட்டதாகவும் முக்கியமானதாகவும் பாவிக்கப்படுகின்றனவென்பதை உலகம் அறியச் செய்துவிட்டது. ஆதலால் மதத்தின்பேரால் வரும் எதிர்ப்புகள் எல்லாம் மதங்களை ஒழிக்க நாம் எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிக்கு அனுகூலம் என்றே கருதி வரவேற்போமாக.

நிற்க கர்ப்பத்தடை முறையை கத்தோலிக்கர் மதத்தின் பேரால் எதிர்ப்பதில் மூன்று முக்கிய காரணங்கள் எடுத்துச்சொல்லி வருகிறார்கள்.

1. கடவுளுக்கு விரோதமாம்.
2. வேதத்துக்கு விரோதமாம்.
3. இயற்கைக்கு விரோதமாம்.

இந்த மூன்று காரணங்களும் முற்றும் முட்டாள்தனமும், மோசமும் நிறைந்த கற்பனைக் காரணங்கள் என்பதுடன் முன்னுக்குப்பின் முரணான காரியங்கள் என்பதுமாகும் என்பதே நமதபிப்பிராயம். இதைப்பற்றி அடுத்தவாரம் விளக்குவோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 05.11.1933

எனவே இந்தப் புதிய கட்சிக்கு ஆதரவு கொடுக்காமல், அதற்கு “கார்ப்பத்திலே இறந்த சூழ்ந்தை”யின் கதியே நேரிடும்படி செய்வது பார்ப்பனரல்லாத மக்களின் கடமையாகும் என்று எச்சரிக்கை செய்கிறோம்.

குடி அரசு - துணைத் தலையங்கம் - 05.11.1933

மீண்டும் பார்ப்பன சூழ்ச்சி

தேசியத்தின் பேராலும், காங்கிரஸின் பேராலும், இதுகாறும் சென்னை மாகாண பார்ப்பன அரசியல் வாதிகள் செய்து வந்த சூழ்ச்சிகளையும் புரட்டுகளையும் நாம் அப்போதைக்கப்போது வெளிப்படுத்தி வந்திருக்கிறோம். இப்பொழுது தோழர் காந்தி முதலியவர்கள் காங்கிரசுக்கு தகனக்கிரியை செய்து பார்ப்பன தேசியப் புரட்டுக்கு ஆதரவு இல்லாமல் செய்து விட்டதால். ஒரு புதிய ஏற்பாடு செய்யவேண்டிய அவசியம் பட்டம் பதவிகளை நாடும் காங்கிரஸ் அரசியல் வாதிகளுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. அதற்காகவே தோழர்கள் சத்தியமூர்த்தி, சி.எஸ். முத்துரங்க முதலியார், எம்.பக்தவத்சலம் ஆகியோர்களால் “காங்கிரஸ் சுயராஜ்யக் கட்சி” என்ற பேருடன் ஒரு புதிய கட்சி பழையபடி சென்னையில் ஸ்தாபித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. “அடுத்த தேர்தலிலே சட்டசபை ஸ்தாபனங்களையும், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களையும் கைப்பற்ற முயற்சி செய்வதும், வெள்ளை அறிக்கையையும், சமூக தீர்ப்பையும் எதிர்த்துப் பிரசாரம் செய்வதும், சுயராஜ்யத்துக்காகப் போராடுவதும் இந்தக் கட்சியின் நோக்க”ங்களென்று வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஊன்றிக் கவனிக்கும் பொழுது இது மக்களுக்கு இப்பொழுது நன்றாய் தெரிந்து போய் விட்டிருக்கிற, பழைய பார்ப்பனிய சூழ்ச்சியின் புதிய வேஷமேயன்றி வேறல்ல என்பது தெற்றென விளங்கும். இதுவரையில் இப்பார்ப்பன காங்கிரஸ்வாதிகளும், அவர்களுடன் சேர்ந்து “ஒத்துக்கு மத்தளம் போடும்” சில முடத்தெங்குகளும் செய்து வந்த “தேசியப் பிரசாரத்தாலும்”, “சுயராஜ்யப் போராட்டத்தாலும்” நமது மாகாணத்திலுள்ள பொதுமக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள கஷ்ட நஷ்டங்கள் சொல்லுந்தரமல்ல. அப்படியிருக்க, மீண்டும் இவ்வித சூழ்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்கலாமா என்று கேட்கிறோம். தங்களுடைய சொந்தப் பிழைப்புக்காகவும், தங்கள் சொந்த வகுப்பு நலத்துக்காக அதிகாரத்தையும், அரசாங்க பதவிகளையும் கைப்பற்றுவதற்காகவும் பார்ப்பனர்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இவ்வித புரட்டுகளையும் சூழ்ச்சிகளையும் செய்து கொண்டதான் இருப்பார்கள். ஆனால் சுயநல முன்னேற்றத்தைக் கருதியோ, அல்லது ஏமாளித்தனத்தினாலோ மற்றவர்கள் இவ்வித மோச முயற்சிகளுக்கு ஆதரவு செய்வதைப்பற்றித் தான் மனம் வருந்துகிறோம்.

எது துவேஷம்?

நவம்பர் 1-11-33ந்தேதி வெளியான சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் கர்ப்பத்தடை ஆதரிப்புக்கூட்ட நடவடிக்கை வெளியாயிருப்பதில் பார்ப்பனர்கள் பேசியதை விபரமாய் பிரசுரித்துவிட்டு “வரதராஜலு நாயுடு தமிழில் பேசினார்” என்று ஒருவரியில் முடித்து விட்டது. ஆங்கிலத்தில் பேசிய பார்ப்பனர்களின் பேச்சை தமிழில் மொழிபெயர்த்து விரிவாகப் பிரசுரிப்பதும், தமிழில் பேசிய பார்ப்பனரல்லாதார் பேச்சை ஒரே வரியில் தமிழில் பேசினார் என்று பிரசுரித்திருப்பதையும் கவனித்தால் இந்த பார்ப்பன பத்திரிகையின் துவேஷ மனப்பான்மை நன்கு விளங்குகிறதல்லவா? இங்கிலீஷ் பேச்சுகளையெல்லாம் மொழி பெயர்த்து பிரசுரித்த இந்தப் பத்திரிகை தோழர் வரதராஜலுவின் தமிழ் பேச்சை பூராவாகப் போடாததற்குக் காரணம் என்ன? தமிழ் மொழிமீதுள்ள வெறுப்பா? அல்லது பார்ப்பனரல்லாதார் மீதுள்ள பார்ப்பன துவேஷமா? என்றுதான் கேட்கிறோம். பார்ப்பனப் பத்திரிகைகளை ஆதரிக்கும் தமிழ் வாசகர்கள் இதைச் சிந்தனை செய்வார்களாக.

குடி அரசு - செய்திக் குறிப்பு - 05.11.1933

அகில கூட்டுறவாளர்கள் தினம்

ரஷ்யாவின் கூட்டுறவு வாழ்க்கை விபரங்கள்

ரஷியக் கூட்டுறவு முறை

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!! எனக்கு இன்று பேச சந்தர்ப்பம் கொடுத்து எனது அபிப்பிராயங்களை எடுத்துச்சொல்ல அனுமதி கொடுத்த தோழர் கணபதி ஐயர் அவர்களுக்கும், தலைவர் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியறிதலை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நான் கடைசியாக பேசவேண்டியவனாக இருக்குமென்று கருதினேன். ஆனால் நான் முதலிலேயே பேச ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனபோதிலும் எனது அபிப்பிராயங்களை சொல்லிவிடுகிறேன்.

நான் (கோவாப்ரேடிவ்) கூட்டுறவு சங்கங்கள் என்ற விஷயத்தில் ஆதியில் கொஞ்சம் அக்கரை கொண்டவனாய் இருந்தவன். முதல் முதலாக நம்முடைய சென்னை ரிஜிஸ்ட்ரார் தோழர் ராமச்சந்திரராவும், அதுசமயம் டிப்டி கலைக்டராக இருந்த தோழர் நாராயணசாமி அவர்களும் இங்கு கோவாப்ரேடிவ் ஸ்தாபனம் ஏற்படுத்த முதல் முதல் என்னிடமே வந்தார்கள். எங்கள் வீட்டில்தான் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. பாங்கு புஸ்தகத்தைப் பார்த்தாலும் நான்தான் முதல் பங்குக்காரனாக இருப்பது தெரியவரும். அதற்காகப் பெரிதும் நானும் அந்தக் காலங்களில் உழைத்திருக்கிறேன். என்றாலும் இன்றைய நிலைமையானது நான் கோவாப்ரேடிவ் சொசைட்டி களிலிருந்து சிறிது விலகி அலக்ஷிய அபிப்பிராயமுடையவனாக இருக்கிறேன். ஏனெனில் எங்கு பார்த்தாலும் கஷ்டமும் சுயநலத்துக்கு ஸ்தாபனங்களை உபயோகித்துக்கொள்வதும் அதன் உத்தேசங்களுக்கு விநோதமாக பணக்காரர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துவதுமாய் இருந்துவருவதேயாகும். தோழர் கணபதி ஐயர் அவர்கள் சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு என்னிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது நம்முடைய நிலைமையானது இப்படித்தான் இருக்க முடியுமென்று குறிப்பிட்டார். அதுமிக உண்மையேதான். ஏனெனில் நம் நாட்டில் நிலைபெற்றுள்ள பல்வேறுவிஷயங்களையும், முறைகளையும் அடியோடு மாற்றாமல் நம்முடைய ஜனசமூகத்திற்கு நன்மையைக் கொண்டு வந்துவிடுவது என்பது கொஞ்சமும் முடியாத காரியமாகும்.

ரஷ்யா நாட்டின் கூட்டுறவு முறைகளைப்பற்றி பேசுபவன் என்று உங்களுக்கு தலைவர் எடுத்துச்சொன்னார். சர்வ விஷயத்திலும் ஐக்கிய பாவமான கூட்டுறவு முறையானது சாத்தியப்படுமா என்று ஒருகாலத்தில் கருதி இருந்தேன். ஆனால் எனது மேல்நாட்டு அனுபவங்களினால் அதிலும் குறிப்பாக ரஷ்யாவின் கூட்டுறவு முறைகளைக் கவனித்துப் பார்த்ததினால், கூட்டுறவு முறையைப் பற்றிய எனது எண்ணம் சாத்தியமாகக் கூடிய தென்பது மிக்க பலமாக உறுதிப்பட்டது.

என்னைப்பொருத்தவரையில் என்னைப்பற்றி யார் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோதிலும் எனது முடிவான லக்ஷ்யம் அதாவது எனது எண்ணம் ஈடேறுமானால் அது உச்சஸ்தானம் பெற்ற உயரிய கூட்டுறவு வாழ்க்கை முறையாகத்தானிருக்கும் என்பதுதான் என் அபிப்பிராயம்.

கூட்டுறவு என்கிற உயரிய சரியான நிலையானது நம்முடைய நாட்டில் ஏற்பட்டுப்போனால் ஜனசமூகமானது கவலையற்று-சஞ்சலமற்று நாளைக்கு என் செய்வோம் என்று ஏங்கித் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலைமையற்று நிம்மதியாக-சவுக்கியமாக குதூகுலமாக வாழ்வழி ஏற்பட்டு விடும்.

நம்முடைய நாட்டில் ஏதாவது ஒருசங்கம் ஏற்பட்டால் அதைப்பற்றி நம்முடைய மக்கள் என்ன கருதுகிறார்களென்றால் அதில் தங்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் லாபமிருக்கிறதென்றும் அதைத் தங்கள் பெருமைக்கும், வாழ்வுக்கும் எவ்வளவு தூரம் (சுயநலத்திற்கு) பிரயோஜனப்படுத்திக் கொள்ளலாமென்றும் தான் கருதிக்கொண்டு அதில் சம்மந்தம் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்களே ஒழிய அதனால் உலக நன்மைக்கு-ஜன சமூக மேம்பாட்டிற்குப் பாடுபடவேண்டுமென்பதைப்பற்றிய கவலையை அறவே விட்டு விடுகின்றார்கள்.

அதுபோலவே நம்முடைய கோவாபரேடிவ் ஸ்தாபனங்களிலும் இருந்துவருகிறது. அந்த ஸ்தாபனத்திலுள்ள மக்களுக்குள்ளாகவே கூட்டுறவு உணர்ச்சி கூட கிடையாதென்றே உறுதியாகச் சொல்லலாம். ஆனால் ஏதோ சிலர் அவரவர்கள் தங்களுடைய நன்மைக்காகவும் பட்டம் பதவிகளுக்காகவும் கௌரவத்திற்காகவும் ஏதோ சம்பந்தம் வைத்திருப்பதினால் மாத்திரம் என்ன பலன் ஏற்பட்டுவிடும்?

சாதாரணமாக இந்த ஊர் கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அதில் 2000, 3000 பேர்கள் வரை பங்குதார மெம்பர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆனால் இந்த ஸ்தாபனத்தினால் உருப்படியாக பொது மக்களுக்கு என்ன நன்மை ஏற்பட்டு விடுகிறது? ஒருசில சொற்பேர்கள், ஏதோ எப்படி கடன் பெறலாமென்று பெருத்த பிரயாசை எடுத்துக்கொள்பவர்களே சில அனுகூலங்கள் அடைகிறார்கள். இவர்களுக்கு ஷி ஸ்தாபனத்தைப்

பற்றிய கவலையே இல்லை. இன்றை உலக எல்லா வாழ்க்கையும் இப்படித் தான் இருக்கிறது. வெறும் குற்றத்தையே பேசுவதால் பயனில்லை. ஆனாலும் இவைகள் தக்க படிப்பினையாக இருக்க உதவ வேண்டும். கூட்டுறவு வாழ்க்கையென்றால் பிறருக்கு நாம் எவ்வாறு சகாயம் செய்வது எவ்வாறு உதவி செய்வது என்கிற விஷயங்களே நமது வாழ்க்கை யின் முக்கிய லக்ஷியமாய் இருக்கவேண்டும். என்பதாகும். இவைகளில் தனித்தனி மனிதனைப்பொறுத்த தத்துவம் என்பதே கூடாது.

சாதாரணமாக நாம் நம்மிடையே ஒருவரை புதிதாகக் கண்டால் அதாவது சந்தித்தால் அவருடைய நிலை என்னவென்றும், உத்தியோகம் என்னவென்றும் வினவ ஆசைப்படுகிறோம். அவர் ஒரு பெரிய உத்தியாகஸ்தனாகவோ, பணக்காரனாகவோ இருந்தால் ஒரு தனி மதிப்பும், ஒரு குமால் தாவாக இருந்தால், கூலியாக இருந்தால், ஒரு தனிமதிப்பும் தான் கொடுக்கின்றோம். இது தான் நம்முடைய நாட்டில் ஒரு மனிதனை மதிப்பதைப் பற்றிய முறையாகும். ஆனால் ரஷ்யாவிலோ இங்குள்ள இதுபோன்ற கேள்விகளை அங்கு யாரும் கேட்பதில்லை. அங்கு ஒருவருடைய உத்தியோகத்தைப் பற்றியோ, செல்வத்தைப் பற்றியோ சிறிதும் யோசிப்பதே இல்லை; விசாரிப்பதுமில்லை. ஒருவனைக் கண்டதும் அவன் (Socialservice) சமுதாயசேவை என்ன செய்திருக்கிறான் என்று மட்டுமேதான் பிரதானமாக கவனிப்பார்கள், அதைத்தான் கேட்பார்கள். ஒருவர் பிறருக்கு என்ன நன்மை புரிய ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார் என்பது தான் மனிதனை அறிய முக்கிய தத்துவமாகும். அதுதான் அங்கு அவனுடைய பெருமையைக் காட்டுவதாகும். அங்கு உத்தியோகத்தைப் பற்றிய பேச்சோ, வருமானமோ, மேல்கீழ் வரும்படி என்பது போன்ற பேச்சோ, எங்கும் எவ்வித ரூபத்திலும் கிடையாது. அங்கு எங்கும் யாவரும் சமுதாய வேலை செய்வோரேயாவார்.

நான் ரஷ்யாவில் இருந்த காலத்தில் ஒரு நியாயஸ்தலத்தைப் பார்வையிட அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். அங்கு ஒரு குற்றவாளியை விசாரிக்கக் கண்டேன். அவன் ஒரு விசேஷ நாளில் குடித்து வெறியனாகி கலகம் செய்தான் என்பதான குற்றவாளி. இவனை அந்த விசாரனை ஸ்தலத்தில் என்ன கேள்வி கேட்டார்கள் என்றால் உன்னுடைய Social Service Work (சமுதாய ஊழிய வேலை) என்ன என்பதேயாகும். அவன் அதற்கு எனக்கு Social Service சமுதாய வேலை இல்லை என்றான். இதைக் கேட்டதும் நியாயாதி பதியும் ஜூரியான ஒருபெண்ணும் ‘உனக்குசமுதாய வேலையில் லாமல் போய் விட்டது என்கிறாயே வெட்கமில்லையா? என்னை உலகுக்கு உப யோகப்படுத்திக் கொள்ள வகையற்றவனாக இருக்கிறேன் என்று சொல்லுவது அவமானகரமானதாகத் தோன்றவில்லையா?’ என்று கடிந்தார். அதற்கு அவன் எல்லா சோஷியல் சர்வீசையும் சிறு பிள்ளைகளாகிய கம்சமால் கூட்டத்தார் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள், நான் என்ன செய்வது என்றான். அந்தம்மாள் வெட்கம், வெட்கம், என்றாள். இவைகளைக் கேட்ட

பிறகு தான் சோஷியல் சர்வீஸ் (Social Service) என்பவைகளைப்பற்றி அதிகம் அறிய விசாரணை செய்தேன். சமூக ஊழியம்செய்வது தான் தங்கள் வாழ்க்கையின் கௌரவம் என்பதை முதலாகவும் அடுத்தபடி கூட்டுறவு வாழ்க்கையே மேலானதாகவும் அவர்கள் கருதி நடக்கிறார்கள்.

ரஷ்யர்களுடைய வாழ்க்கையானது உற்சாகமாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருப்பதற்குக் காரணம் அவர்கள் Social Service சும் கூட்டுறவு வாழ்க்கையை நடத்த முனைந்து நிற்பதேயாகும். அவர்கள் வாழ்க்கையில் மேற்போட்டுக்கொள்ளும் இந்த வேலையானது மனிதனுடைய கவலை துன்பம், மனச்சோர்வு என்பவைகளே இல்லாமல் செய்து விடுகிறது. அங்குள்ள சர்வ ஜனங்களுடைய எண்ணமெல்லாம் பிறருக்கு எவ்வளவு தூரம் நன்மைசெய்யவேண்டும்? என்றே குடிகொண்டிருக்கிறது. இந்த நோக்க மில்லாத மனிதனை மனிதனல்ல என்று வன்மையாக அவர்கள் உணர்ந் திருக்கிறார்கள்.

நம்முடைய நாட்டில் உத்தியோகத்தின் பேராலும் மற்ற பதவிகளின் பேராலும் 1000, 2000, 5000, 7000 ரூபாய்கள் கொள்ளை கொள்வது போன்ற கொடுமைகள் ரஷ்யாவில் கிடையாது. அங்கு உள்ளவர்களுக்கு தனக்கு வேண்டிய அளவுக்கு மேல் வரும்படி-லஞ்சம்-லாவணம் என்பன போன்றவைகளே அடியோடு கிடையாது. அங்கு ரூபாய் 10.20 கூட கடன் கொடுக்கும் முறையோ,கடன்படும் முறையோ கிடையாது. அதுகுற்றமாகும்.

ஆனால் அந்தமுறைகள் எல்லாம் நம்முடைய நாட்டின் இன்றைய நிலைமைக்கு சாத்தியமில்லை என்று சொன்னாலும் நம் நாட்டு நிலைமை களை எல்லாம் அடியோடு மாற்றி அமைத்துத்தான் ஆகவேண்டும். இக் கருத்தைத்தான் நான் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றேன். இது சிறிது சிறிதாய் கோவாப்பரேட்டிவ் ஸ்தாபனங்களின் மூலம்செய்யலாம். நம்முடைய நாட்டில் அளவுக்கு மீறிய செல்வச் செருக்கு கொண்டவர்களையும்-கல் நெஞ்சம் படைத்த கணத்த முதலாளிமார்களையும் ஒரு பக்கத்தில் வெகு பந்தோபஸ்தாய் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். மற்றொரு பக்கத்தில் வேலையில்லாத்திண்டாட்டக்காரர்களையும் பிச்சைக்காரர்களையும் வைத் துக் கொண்டிருக்கிறோம். இவைகளெல்லாம் ஏன் இப்படி இருக்கிறது? இது போன்ற நிலைமை ரஷ்யாவில் இல்லையே! ஆதிக்கக்காரனுக்கும்-ஆதிக் கத்திற்கும் கொஞ்சமாவது இடமிருக்கிறவரையிலும் தொல்லைப்படுகிறவர் களும்- தொல்லையும், தரித்திரமும், ஏழ்மையும் இந்த நாட்டில் இருக்கத்தான் செய்யும்.

இன்று காலை முதல் மாலை வரையிலும் என்னிடம் வந்து 5, 6 பேர்கள் வரைவந்து “வேலைகொடு-வேலைகொடு” என்று வருந்தினார்கள். ஒருவருக்கு கலைகட்டுக்கு சிபார்சு கடிதம், தாசில்தாருக்கு சிபார்சு கடிதமும் எழுதித்தர வேண்டுமாம். ஒருவர் தனது குழந்தைகளுக்கு அம்மை

போட்டிருக்கிறது, சம்சாரத்திற்கும் உடல்நோவு, நான் என்னசெய்வேன். 4 மாதமாக வேலையில்லையே காப்பாற்றுவாறில்லையே என்று கதறினான். நான் அவருக்கு 2 படி புழுங்கல் அரிசி கொடுக்கும்படி வீட்டிற்கு சீட்டு கொடுத்தேன். இதுபோன்ற கொடுமைகளின் தன்மையை இன்று என்னுடன் தங்கியிருந்த நண்பரும் நன்கறிவர். எங்கும் வேலை இல்லை என்ற கூக்குரல் அதிகரித்து விட்டது. ஏன் வேலை இல்லாமல் போய் விட்டது? வேலை இல்லாமை எப்படி ஏற்படும்? என்று யோசித்துப்பார்த்தீர்களா? ஒரு வேலைக்காரன் காலை 6 மணி முதல் இரவு 10 மணிவரை வேலை செய்கின் றான். ஒரு தையல்காரன் 3-மிஷின்களை வைத்துக்கொண்டு ஒரு நாளைக்கு 5ரூ. 10ரூ. சம்பாதிக்கின்றான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஒருவன் அதிக நேரம் வேலைசெய்து அதிகப்பணம் ஒருவனே சம்பாதிப்பது எதற்கு? இவை களையெல்லாம் கணக்குப்போட்டு ஒரு ஒழுங்குமுறைப் படுத்தி ஒரு கூட்டுறவு முறையில் அமைத்தால் அவனவனுக்கு தேவை யான அளவுக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் கண்டிப்பாக போதியபலன் கிடைக்கும்.

நம்முடைய நாட்டில் அடிப்படையான மாறுதல் செய்யாவிட்டால் கூடிய சீக்கிரத்தில் நாம் என்ன கதிக்கு ஆளாகவேண்டிவரும் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

நாம் செவ்வழிப்பதில் வகைதகையற்ற முறையில் வீண்செலவு செய்துவருகின்றோம். கூட்டுறவு முறையில் நமது வாழ்க்கையை நடத்தி னால் இன்றைய நமது செலவில் எட்டில் ஒருபாகம் தான் செலவு ஏற்படும் பாக்கி இன்னும் 8-பேருக்கு உதவும்.

உதாரணமாக ரஷ்யர்களின் சாப்பாட்டு முறையைக் கவனியுங்கள். அங்கு சாப்பாடும் கூட்டுறவு முறைதான். அங்கு ஒரு இடத்தில் நாள் ஒன்றுக்கு ஒருவேளைக்கு நாற்பதினாயிரம் பேர்கள் சாப்பிடுமிடத்தைக் கண்ணுற்றேன். ஆனால் இங்குள்ள நிலைமை என்ன? ஒரு வீட்டில் சமையல் செய்வதென்றால் தேவைக்கு மேல் அதிகமாய்த்தான் போட்டுச் சமைக்கிறார் கள்-4,5 பேர்கள் உள்ள ஒரு குடும்பத்திற்கு ஒரு பெண் கண்டிப்பாக சமையலுக் கென்று ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொரு குடும்ப சமையலுக்கு என்றும் ஒரு தனி அரை. பாக்கி வசதிகளுக்கென்று கொள்ளை கொள்ளை யான இடமும் ஒதுக்கிவைத்துக்கொண்டு என்ன அக்கிரமமான தீங்குகளை வசதியற்ற எளியவர்களுக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

ரஷ்யாவிலுள்ள மேல் சொன்ன பொது சமையல் சாலையில் (Gen-eral Kitchen) 970 பேர்கள் தான் வேலையிலீடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் கணக்குக்கேட்டுத் தெரிந்தேன். நம்முடைய நாட்டில் 4-பேர் களுக்கு ஒரு பெண்வீதம் சமையலுக்கு ஒதுக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிற கணக்குப்படி 40000 பேர்களுக்கும் எத்தனைப் பெண்களை ஒதுக்கித் தள்ளி கொடுமைக்

காளாக்குவது? என்றுதான் யோசித்துப் பார்க்கும்படி கோறுகிறேன். நம் முடைய சமையலைப்பற்றி ஏதாவது பந்தோபஸ்து உண்டா? சமையலரையையும் சாப்பாட்டுச் சாமான்களையும் சமைத்தபிறகும் அங்கு தினம் டாக்டர் சரியான பரிசோதனை செய்கிறார். ஒரு பெரிய எம்.டி.டாக்டர் அதற்கென்றே ஒவ்வொரு கூட்டுறவு சமயலுக்கு உண்டு. இங்கு நாம் என்ன செய்கிறோம்? சல்லிசான சரக்குகளை வாங்கிப்போட்டு வெந்தும் வேகாமல் அவித்துத் தின்று, சாப்பாட்டின் காரணமாகவே பெரும்பாலும் நோய் அடைகின்றோம். மேல் நாட்டின் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு கஷ்டக்குறைவு, அனு கூலம், மிச்சம், சுகாதாரம், செளக்கியம் ஆகியவைகள் கவனிக்கப் படுகிற தென்பதையோசியுங்கள். அங்கு ஒரு ரொட்டிக்கிடங்கில் (Bakery) நாள் ஒன்றுக்கு 250 டன் ரொட்டிகள் ஒரேசமயத்தில் செய்யப்படுவதைப் பார்த்தேன். கூட்டுறவு முறையினால் ஒருநாள் ஒன்றுக்கு ஒரு இடத்தில் இருபதினாயிரம் முப்பது ஆயிரம் வீதம் ஷர்ட்டிகள் டிரௌசர்கள், ஜாக்கட்டுகள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. அங்கு அத்தனைபேரும் வேலையிலேயே ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். அங்கு மிகக்குறைந்த சிலவு தான்.

இங்கு நாம் துணி வாங்கிக் கொடுத்தால் காலே அரைக்கால் பாகம் திருட்டும் சேதமாகிறதென்றும் சொல்லலாம். அங்கு அப்படியில்லை. துணியை அப்படியே 200, 300 வீதம் மடிப்பு மடித்து முதலிலேயே சின்ன சின்ன வேலைக்கானவைகளுக்கு அதாவது பாக்கெட், கழுத்துப்பட்டை கைப்பட்டை முதலானவைகளுக்கு ரம்பத்தில் அறுப்பது போன்ற மிஷினில் அருத்து எடுத்துக்கொண்டு பாக்கியை அப்படியே சேதாரம் இல்லாமல் முழுதும் உபயோகப்படுத்திவிடுகிறார்கள்.

அங்கு ரஷ்யாவில் 2,000-3,000 ஜனங்கள் சந்தோஷமாக செளக்கியமாக போதிய சுகாதாரத்தோடு ஒரே கட்டிடத்தில் நிறம்பி வாழ்வதைப் பார்த்தேன். இங்கு நம்முடைய ஒருவீட்டை என்ன அனாவசியமாக 3, 4 அடுக்கு மெத்தைகளுடன் கட்டுகிறோம். அதில் பகுதி பாகம் நாம் உபயோகப்படுத்துவது கூட இல்லை. அப்படி உபயோகப்படுத்தும் பாகத்தில் சுத்தம் சுகாதாரம் இருப்பதில்லை. நம்முடைய வீட்டை நிரப்புவது ஓடிந்து போன மத்து கெட்டுப்போன நாற்காலி முரம் கூடை கிழிந்துபோன பாயும் அவிந்து போன தானிய குப்பைகளால்தான். இந்த முட்டாள் தனத்திற்காகவா நாம் பெரும்வீடு வைத்துக்கொண்டுவாழுகிறோம்? என்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

அங்கு எப்படி வீட்டு வசதி முறை இருக்கின்றதென கேட்கலாம். சர்வாதிகாரியான ஸ்டாலினுக்கும் சாதாரண தொழிலாளிக்கும் சுமார் 10, 16 அடிக்கும் உள்ள ஓர் அளவு இடந்தான். அங்கு ஒரே மாதிரிசாதிக்காய் கட்டிலும், மேஜையும் சிறப்பாக இருக்கும். அங்கு ஒரு சிறு 4 - 4 உள்ள கக்கூசு நூற்றுக்கணக்கானவர்களுக்கு உபயோகப்படுகிறது. தோட்டியே

கிடையாது. அது கக்கூலா என்று நாம் சந்தேகப்பட்டே போய்விடுவோம். அவ்வளவு சுத்தம் அதில் எவ்விதவாடையும் இருக்காது அழகுஒழுங்கான முறை எல்லாம் சேர்ந்திருக்கிறது. இங்கு ஒருவீட்டுக்கு 5 பேருக்கு ஒரு கக்கூசாக இருக்கிறது. அதற்கு எவ்வளவு இடம்? அப்படியிருந்தும் என்ன சகிக்க முடியாத சுகாதார்க்குறைவு? இங்கு 300பேர்களுக்கு ஒருதோட்டிவீதம் இருப்பானென்று நம்புகிறேன். இந்த 30,000 பேர்கள் உள்ள ஈரோட்டில் எத்தனை தோட்டிகள்? எத்தனை வீடு, தெருக்கூட்டுகிறவர்கள்? எத்தனை வேலைக்காரர்கள்? இப்படியிருந்தும் இங்கு அசுத்தம் அசுத்தந்தானே என்றும் அதிஅக்கிரமமாக இருக்கிறது. அங்கு கக்கூசுக்கு பக்கதிலேயே படுக்கை அறை இருக்கும் அங்குள்ள முறை கஷ்டத்திற்கே இடமில்லை வழியுமில்லை.

ஒவ்வொரு கூட்டுபண்ணையிருக்கும் இடத்திலும் ஒவ்வொரு தொழில் சாலைக்கும் ஒரு நல்ல Park பார்க் சினிமா, விளையாட்டு இடம், டிராமா சுகாதார வசதிசாலை எல்லாம் அமையப்பட்டிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு ஸ்தாபனத்திலும் உள்ள 5000 பேருக்கும் 1000 கூட்டுறவுபேருக்கும்முறைப்படி ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுசம்பளம் ஒரே அளவு தான் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. மேல்கெண்ட மீதியை அக்கூட்ட பொதுஜனங்களுடைய நன்மைக்கு உபயோகப்படுத்துகிறார்கள்.

கூட்டுறவு சிக்கனம்

இங்கு ஒரு மனிதனுக்கு ஒருவண்டியிருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் அவன் எப்பொழுதும் போய்க்கொண்டிருக்கிறானா? 10மணி நேரத்திற்கும் வீணில் தீனிபோட்டு 8மணி நேரத்திற்கும் குறைவாகவே வேலை வாங்குகிறான். 3 மணிநேரத்திற்கு அனுபவிப்பதினால் பாக்கி 7 மணிநேரகூலியும் செலவும் வீணாகிறது. இப்படியேதான் தனிப்பட்டவர்கள் தன்மையால் உண்டாகும் நாசங்கள். அநேகம் நம்முடைய நாட்டில் தேச செழிப்பும் அனுபவப்பொருள்களுற்பத்தியும் ஒன்றுக்கு எட்டாக விளங்குகிறதா இல்லையா? ஆனால் மக்களின் கஷ்டத்திற்குக் காரணம் என்ன? தனித்தனி என்னும் உணர்ச்சி ஒழிய வேண்டுமா-வேண்டாமா? கவலையற்று வாழ்வது தான் சிறந்தது அதற்கு கூட்டுறவு முறையே தான் பெரிதும் தேவையானது.

இந்த ஈரோடு முனிசிபாலிட்டியை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அது ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு பலருக்கும் வாழ்க்கை வசதிகளை பூர்த்தி செய்கின்ற தென்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அதனால் எவ்வளவு பிரயோசனப்படும்? எவ்வளவு செலவு மிச்சமாகும்? எவ்வளவு அனுகூலம்? எவ்வளவு லாபம்? எல்லாவற்றிலும் நன்மையே தான் ஏற்படும். அப்படிக்கின்றி தனிப்பட்டவர்கள் நன்மைக்கு மாத்திரம் ஏன் எதுவும் இருக்கவேண்டும்.

ஒரு ஹோட்டலை பொதுவாக பல குடும்பங்களுக்கு சேர்த்துவைத்து நடத்தினால் இரண்டணாவுக்கும் கீழாகவே நல்ல சாப்பாடுபோடலாம். அது சத்துள்ளதாகவும், சுகாதாரமுறைப்படியும் இருக்கும். நம்மீட்டில் சமையல் என்னும் பேரால் சரிபாக சாமான் வீணாய்போகிறது. நம்முடைய நாட்டில் என்ன பொதுப்பிரியம் இருக்கிறது? பொது அலுவல்களில் டாக்டர் பரீகைஷ செய்து என்ன செளக்கியமாக எத்தனை காரியங்களைச் செய்யலாம். இது போலவே வியாபாரத்திலும் கடையில் பேரம் செய்யும்போது கிராமக் குடியானவனிடம் 9 சாக்குப்போட்டு விட்டு 10 சாக்கு என்று பித்தலாட்டம் செய்வது தெரியும். ஒன்றுக்கு ஒன்றையாய் எடுத்துக்கொள்வது தெரியும். இது நானும் செய்திருக்கிறேன். நம்மிடம் நிறைந்திருப்பது பொய், சரக்கோ கலப்படம், உபயோகிப்பதோ முக்கால் அளவுள்ளபடிதான். இவைகளினால் எல்லாம் எவ்வளவு நஷ்டம்? இவைகளை எல்லாம் கூட்டுறவு முறையில் லக்ஷியம்கொண்ட ஜனத் தலைவர்கள் என்பவர்கள் ஏன் Control செய்து அடக்கித்தடுக்கக் கூடாது? ஒவ்வொரு தனிப்பட்டவனையும் ஒன்றுபடுத்தி நீயும் வா எல்லோரும் ஒரு காரியத்தை செய்வோம். எல்லோரும் லாபம் பெறுவோம். அதிக லாபமும் அதிக ஓய்வும் எடுத்துக்கொள்ளும் என்று ஏன் கூட்டுறவுத்தன்மையை பிரவேசிக்கக்கூடாது?

இம்முறைகள் என்றைக்காவது தலைதூக்கிதான் ஆகவேண்டும். இதற்காக பொதுவுடமை வேண்டுமா? பொதுவுடமை பேச்சே வேண்டிய தில்லை. ஆனால் இன்றே கூட்டுறவு தன்மையைக் கைப்பற்றுங்கள், வட்டி விஷயத்திலும் பாங்குகளில் ஏராளமான ரூபாய் தூங்குகிறது. இங்கு வட்டி 10க்கு மாதம் கால் ரூபாய் வாங்குகிறானே? என்ன கொடுமை? ரஷ்யாவில் லேவாதேவியும் செய்யக்கூடாது? ஒருவனுக்கு ஐந்து ரூபாய் கடன் கொடுத்தால் அது அங்கு திருட்டு ஆகிவிடுகிறது. ஆபத்தில் உதவுவதென்றால்- கஷ்டத்துக்காகயிருக்குமென்றால்-ஏன் ஆபத்தும், கஷ்டமுமான நிலைமையும் ஏற்படும் என்பது தான் அங்கு கேட்கப்படும் கேள்வியாகும்.

ஜனசமூகம் கவலையற்று வாழ்ஒழுங்கான முறை கூட்டுறவுத் தத்துவ வாழ்க்கை முறையேயாகும். நான் அதிகமாகச் சொல்லவரவில்லை. இவை களைத்தான் சொல்ல நினைத்தேன். இதற்கு மக்கள் தயாராகிவிடவேண்டும். சுயநலத்தை ஒதுக்கி வைத்துவிடவேண்டும்-பலருடைய நன்மைக்கும் என்று கருதி இரங்கவேண்டும். இவற்றைச் சர்க்கார்செய்யவேண்டியதா? பொது ஜனங்கள் செய்யவேண்டியதா? என்பது ஆஸ்திரேலியர்கள் விதி பெரிதா? மதி பெரிதா? என்று தர்க்கிப்பதை ஒத்ததாகும். இவ்விவகாரங்களில் வலுத்த வன், வாய்ப்பேச்சுக்காரன் தான் ஜெயமடைவான். சர்க்கார் தான் ஜனங்கள், ஜனங்கள் தான் சர்க்கார் என்பதை உணருங்கள். நமது சரீரத்தில் கஷ்டம் ஏற்பட்டால் நமக்கென்னவென்று நாம் இருப்போமா? அதுபோல் நமது உணர்ச்சிகள் இருக்கவேண்டும். சிப்பியானது திறந்திருக்கும் பொழுது மழை ஜலம் விழும்போது தான் முத்தாகிறது. அதுபோல் தான் நமது உணர்ச்சிகள்

பக்குவப் படுத்தி சரிப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டு தயாராகவே இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது கண்டிப்பாக பலன் ஏற்பட்டுவிடும். நம்முடைய அபிப்பிராயந்தான் ஜனசமூக அபிப்பிராயம் என்று தன்நம்பிக்கையுடன் நாம் வேலை செய்யவேண்டும். நமது உடலில் பழைய தனித்தனித் தத்துவ இரத்தத்தை எடுத்துவிட்டுக் கூட்டுறவுத் தன்மை என்ற இரத்தத்தைப் பாச்ச்ச (Injeet) செய்யவேண்டும். இது நம்மால் முடியுமா? என்று இருக்கக்கூடாது. கண்டிப்பாய் இதுமுடியாமல் போய்விடாது.

நம்முடைய மக்கள் மடத்தனத்தில் இருக்கின்றார்கள். அதனால் முடியாது என்றோ அறியாமை அந்தகாரம் சூழ்ந்திருக்கிறது. அதனால் முடியாதென்றும் சொல்லி விடமுடியாது. 1914-18 வருஷத்தில் நடந்த கொடிய மகாயுத்தத்தைக்கூடக் கேள்விப்படாத ரஷ்யர்களே இருக்கிறார்கள். இப்பொழுதும் (Czar) ஜார் அரசன் இருந்து அரசாளுகின்றான் என்றே கருதிக் கொண்டிருக்கும் காட்டுமிராண்டிகளும் அங்கு இருக்கத்தான் செய்கின்றார்கள். இதனால்எல்லாம் அங்கு சகித்துக்கொண்டிருந்த கூட்டுறவு தன்மை ஏற்படாமல் போய்விட்டதா? எப்படிக்காய்ந்த தீயந்த சருகில் அதி வேகமாய் நெருப்புத்தீ பற்றிக்கொள்ளுகிறதோ அப்படியேதான் அங்கு மதம் ஒழிந்து-கடவுள் மாய்ந்து-அரசர்கள் மண்ணாங்கட்டிகளாகி செல்வவான்கள் பணிக்கட்டிகளாகி மழை பெய்தாலும் வெய்யில் அடித்தாலும் கெடுவது போல்கெட்டு 16 கோடிஜனங்களும் கூட்டுறவு வாழ்க்கைக்காரராக்கிவிட்டது என்பதை நீங்கள் ஞாபகத்தில் நன்கு பதியவைத்துக்கொண்டு இந்நாட்டு கொடுமை ஒழிப்புக்கு தைரியங்கொண்டு திடங்கொண்டு போராடி உழையுங்கள். உங்கள் உணர்ச்சிகள் இவைகளுக்கு எப்பொழுதும் அனுகூலமாகவே இருக்கட்டும்.

குறிப்பு:- 04.11.1933 இல் ஈரோடு மகாஜன உயர்நிலைப்பள்ளி சரஸ்வதி அரங்கில் அகில கூட்டுறவாளர்கள்தினக் கொண்டாட்ட நிகழ்ச்சியில் ரஷியாவில் உள்ள கூட்டுறவு முறையைப் பற்றி ஆற்றிய உரை.

குடி அரசு - சொற்பொழிவு - 12.11.1933

“கெடுவான் கேடு நினைப்பான்”

- தோழர் ஈ.வெ.இராமசாமி

கெடுவான் கேடு நினைப்பான் என்பது ஒரு பழமொழியாகும். இது இரு கஷியாரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய பழமொழியாகும்.

எந்தெந்த இரு கஷியார் என்றால் பஞ்சேந்திரியங்களுக்குப் புலனாவதைத்தவிர வேறு வஸ்து கிடையாது என்கின்ற முடிவைக்கொண்ட “மெடீரியலிஸ்டு” (Materialist) என்னும் கஷியாரும், பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் எட்டாத ஒரு வஸ்து இருக்கிறது என்கின்ற முடிவைக்கொண்ட “ஸ்பிரிசிசுவலிஸ்டு” (Spiritualist) என்னும் கஷியாரும் ஆகிய இரு கஷிக்காரர்களும், அதாவது “நாஸ்திகர்களும்” “ஆஸ்திகர்களும்” ஆகிய இரு கஷிக்காரர்களும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய பழமொழியாகும்.

இந்தப் பழமொழியின் கருத்து என்னவென்று தெரிந்திருக்கின்றோமென்றால், அன்னியருக்குக் கேடுசெய்யவேண்டுமென்றோ, கேடு உண்டாகவேண்டும்மென்றோ நினைப்பவன் கெட்டுப்போவான் என்பதாகும்.

இதை ஆஸ்திகர்கள் எந்த முறையில் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்கள் என்றால், மனிதர்களில் ஒவ்வொருவருடைய நடவடிக்கைகளையும், எண்ணங்களையும் தனித்தனியே கவனித்து அந்தந்த நடவடிக்கைக்கும், எண்ணத்துக்கும் தகுந்த பலனைக் கொடுப்பதற்கு சர்வ சக்தியும், சர்வ வியாபகமும் உள்ள கடவுள் என்பதாக ஒரு ஜீவனோ ஒரு சக்தியோ உண்டு என்றும், அது பிறருக்குக் கேடு செய்தவனையும், கேடுநினைத்தவனையும் அறிந்து அப்படிப்பட்டவனுக்குத் தண்டனையாக கெடுதலிசெய்வதனால் அவன் கெடுவான், கெட்டுப்போவான் என்றும் கருதுகின்றார்கள்.

நாஸ்திகர்கள் அதாவது சர்வ சக்தியும், சர்வ வியாபகமும் உள்ள கடவுள் என்பதாக ஒரு ஜீவனோ, அல்லது ஒருவஸ்துவோ, ஒரு ஆவியோ இருந்துகொண்டு மனித சமூகத்தின் ஒவ்வொரு மனிதனின் நடவடிக்கைகளையும், எண்ணங்களையும் கவனித்து அதற்கேற்ற பலன்களை அவரவர்களுக்குக் கொடுத்துவருகிறார் என்பதை முழுதும் நம்பாதவர்களின் வர்க்கம்

இந்த கெடுவான் கேடுநினைப்பான் என்கின்ற பழமொழியை எப்படி ஒப்புக் கொள்ளுகின்றார்கள் என்றால், சமூக வாழ்வில் பிறருக்குக் கேடு செய்கின்ற மனிதனும் கேடு நினைக்கின்ற மனிதனும் பிறமனிதர்களால் கேடுசெய்யப்படுவதும் மற்றும் இவனது கெட்ட செய்கையைக் கண்ட கேட்ட பிறரால் வெறுக்கப்படுவதும், துவேஷிக்கப்படுவதும் பெரிதும் சகஜமான சம்பவங்களல்லவா? ஆகவே பிறருக்குக் கேடு செய்ய நினைத்து, பிறரால் வெறுக்கப்படவும் துவேஷிக்கப்படவும் ஆன மனிதன் கேட்டிற்கு ஆளாவதும் சகஜமாகும்.

“பெருமையும் சிறுமையும் தான் தர வருமே” என்ற பிரத்தியக்ஷ பழமொழிப்படியே “நன்மையும் தீமையும் தான் தர வருமே” என்பதும் யாவராலும் ஒப்ப முடிந்த விஷயமாகும்.

ஆனால் இந்த வியாசத்தில், இப்பழமொழிக்கு நாஸ்திக சம்பிரதாயமான கருத்தை ஆதாரமாய் எடுத்து கொள்ளாமல் ஆஸ்திக சம்பிரதாயமான கருத்தை ஆஸ்திகர்கள் என்பவர்களே சரியானபடி ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றார்களா என்ற பிரச்சனையை முக்கியமாய் வைத்து வேடிக்கை முறையில், இராமாயணத்தின் நடவடிக்கை எப்படிப்பட்டது; அதைப் பிறர் எப்படி மதிக்கிறார்கள் என்கின்றவைகளை எடுத்துக் காட்டவும், இந்தப் பழமொழி ஆஸ்திக சம்பிரதாயப்படி பார்ப்பவருக்கு இராமாயணம் என்பது ஒரு படிப்பிணையாகும் என்பதைக் காட்டவும் எழுதப்பட்டதாகும்.

“கெடுவான் கேடு நினைப்பான்”

இராமாயண புராணத்தின் கதைப்படி “தசரதனும், இராமனும், பரதனுக்குக் கேடு நினைத்ததால் கெட்டார்கள்” என்பது இவ்வியாசத்தின் கருத்தாகும்.

இராமாயணக் கதைப்படிக்கு தசரதனுக்கு நான்கு ஆண்பிள்ளைகள். இவற்றுள் ராஜ்ஜியப் பட்டமானது பரதனுக்குச் சொந்தமானது. எப்படி எனில் பரதனுடைய தாயாராகிய கைகேயியை தசரதன் மணக்க ஆசைப்பட்டு, கேகய ராஜ்ஜியம் சென்று அவனது பெண்ணான கைகேயியை தனக்குத் தரும்படி கேழ்க்க கேகய மன்னன், தசரதனின் யோக்கியதையையும் நடத்தையையும் தெரிந்து “உனக்கு ஏற்கனவே பல ஆயிரக்கணக்கான மனைவிகள் இருப்பதால் நான் என் மகளை உனக்குக் கொடுக்கமுடியாது” என்று மறுத்துவிட்டான். இதற்குத் தசரதன், அந்தப்பெண்ணின்மேல் உள்ள ஆசையால் கேகய மன்னனிடம் வணங்கி “அய்யா எனக்கு எத்தனை மனைவிகள் இருந்தாலும் உனது மகளையே நான் பிரதான மனைவியாய்க் கொள்வேன். உனது மகள் வயிற்றில் பிறக்கும் பிள்ளைக்கே ராஜ்ஜியப் பட்டாபிஷேகம் செய்வேன்” என்று வாக்குத் தத்தம் செய்துகொடுத்து கைகேயியை மணந்துகொண்டான்.

அந்தப்படி மணந்துகொண்ட தசரதன் கைகேயியையே பிரதான நாயகியாக அனுபவித்து வந்து அவள் மூலம் ஒரு ஆண் குழந்தையையும் (பரதனை) பெற்று, அது வளர்ந்து பெரியதாகி பட்டத்துக்கு யோக்கியமான வுடன் தசரதன் கெட்ட எண்ணங்கொண்டு, அதாவது ராஜ்ஜிய பட்டாபி ஷேகத்தைப் பரதனுக்குக் கொடுக்காமல் இராமனுக்குக் கொடுக்கவேண்டு மென்று நினைத்துவிட்டான்.

இந்தவிதமான கெட்ட எண்ணம் தசரதனுக்கு உண்டாகும் படியாகவே இராமனும், மிக்க தந்தரமாக யோக்கியன் போலவும், தகப்பனாருக்கு மிகவும் வேண்டியவன் போலவும் நடந்து வந்ததுடன், தகப்பனாரின் ஆசைக்கு ஏற்ற வண்ணமாகவும் நடந்து வந்திருக்கிறான்.

இருவரின் கெட்ட எண்ணமும் முதிர்ந்து, கடைசியாக ஒருநாள், பட்டத்துக்கு (பரதன் வாக்குறிதிப்படி) உரியவனாகிய பரதனை அவனது பாட்டனார் ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டு, அவன் இல்லாத சமயம் பார்த்து திடீரென்று ஒரேநாளில் இராமனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்வதாய் ஏற்பாடு செய்து அவசர அவசரமாய் (திருட்டுத்தனமாய்) பட்டாபிஷேக காரியங்கள் செய்ய சூக்ஷிசெய்துவிட்டான்.

ராஜ்ஜிய பட்டமானது பரதனுக்கு வெகு காலத்துக்கு முந்தியே தன் தகப்பனால் வாக்குக்கொடுக்கப்பட்டு விட்டாய் விட்டது என்பது இராமனுக்கு தெரிந்திருந்தும் அதைச் சிறிதாவது இராமன் லக்ஷியம் செய்து தகப்பனிடம் மறுத்துக் கூறாமலும், அதுதான் போகட்டுமென்றாலும், சரியொத்த சகோதரனான பரதன் ஊரில் இல்லாத போது இப்படிப் பட்டதொரு முக்கியமான காரியத்தைச் செய்வது யோக்கியமான காரியமாகாது என்றாவது தகப்பனுக்கு புத்திகூறாமலும், தான் புத்தி கூறியும் தகப்பன் ஒரு சமயம் இராமனின் யோசனையை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டேன் என்று சொல்லி இருந்த போதிலும் கூட “பட்டத்துக்கு உரியவனும் எனது அன்புள்ளவனு மான சகோதரன் பரதன் இல்லாமல் இப்படிப்பட்ட காரியத்திற்கு நான் சம்மதிக்க மாட்டேன்” என்று ராமன் ஒரு வார்த்தையாவது சொல்லாமலும், ஆளில்லாத சமயம் பார்த்து திடீரென்று தகப்பன் சொன்னவுடன் தானும் சம்மதித்து பேராசையுடன் பட்டம் கட்டிக்கொள்ள இசைந்தான் என்றால், இவ்விருவரும், அதாவது தசரதனும் ராமனும் பரதனுக்குக் கேடு நினைத்தார்கள் என்ற முடிவின் பேரில் ஆஸ்திகர்கள் கொள்கைப் படியே, கேடு நினைத்தவர்கள் கெடாமல் இருக்க முடியாது என்பதை ஆஸ்திகர்கள் எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்டு தான் ஆகவேண்டும்.

அன்றியும் இந்த சூக்ஷியை அறிந்த கைகேயியானவள், அதாவது பரதனுடைய தாயாரானவள், தன் புருஷனான தசரதனுக்கு பல விதத்தில் எடுத்துச் சொல்லியும், பிடிவாதம் செய்தும், ஒன்றும் கேழ்க்காமல் தசரதன் இவ்வுண்மைகளை மறைத்துக் கைகேயியைக் கெட்டவளாக்கி உலகம்

முழுவதும் கைகேயியை நிந்திக்கும்படி செய்து தன் காரியத்தைச் சாதித்துக் கெள்ள முயற்சிக்கிறான்.

இச்சூக்ஷியும் பிடிவாதமும் எல்லாம் இராமன் அறிந்திருந்தும், பட்டா பிஷேகத்தை ஒத்தி வைக்கக்கூட தகப்பனுக்கு யோசனை சொல்லாததால் கடைசியாக, கேடு நினைத்தவர்கள் கெடவேண்டியதாகவே நேர்ந்து விட்டது.

அதாவது எவ்விதம் என்றால் தசரதன் தனது சூக்ஷி வெளிப் பட்டு விட்டதால் இனி தான் அரசனாய் இருந்து ஆக்ஷி புரிவதில் உலகம் தன்னை மதிக்காது என்றும் இகழும் என்றும் கருதி தற்கொலை செய்து கொண்டு இறக்கவேண்டியவனேயாகிவிட்டான்.

இராமனுடைய பேராசையையும் சூக்ஷியையும் நன்றாய் அறிந்த கைகேயி இராமனை ராஜ்ஜியத்திற்குள் இருக்க விட்டால் பரதனுக்கு ஏதாவது கேடுசெய்துவிடுவான் என்று கருதி ராஜ்ஜியத்தை விட்டு வெளியேறும் படி செய்துவிட்டாள். ஆனால் இராமன் இந்தப் பழியுடன் வேறு எங்கும் போய் வாழ்வதற்கு முடியாமல் காட்டிற்குப்போக வேண்டியதாய் முடிந்து விட்டது. காட்டிற்குப் போனவனும் அங்கும் சும்மா இராமல், மறுபடியும் எப்படியாவது, அயோத்திக்கு வந்து அரசாள வேண்டும் என்கின்ற ஆசையை வைத்துக் கொண்டு அதற்குவேண்டிய சூக்ஷிகளை எல்லாம் செய்து பரதனையும் மோசம் செய்து தனது செருப்பைக் கொடுத்தனுப்பி அந்த செருப்பை வைத்து தன் பேரால் அரசாளவேண்டும் என்று சொல்லி ராஜ்ஜிய சுதந்திரத்தை தனக்கு ஆக்கிக்கொள்ள நினைத்ததால் காட்டிலும் இராமனுக்குப் பல தொந்திரவுகள் ஏற்பட்டதோடு, இராமனால் கைகேயிக்கு எவ்வளவு கெட்டபேர் ஏற்பட்டதோ அதைவிட அதிகக்கெட்டபேரும் இழிவும் இராமன் பெண்ஜாதியான சீதைக்கும் ஏற்பட்டது.

சீதையை இராவணன் தூக்கிகொண்டுபோனதும், இராமன் இராவணனை சூழ்சியாய்க் கொன்றதும், எப்படியென்னால், இராவணனைக் கொன்றுவிட்டால் அந்தப் பட்டம் இராவணன் தம்பியாகிய விபீஷணனுக்குக் கொடுப்பதாகவும், வாலியைக் கொன்று அந்தப் பட்டத்தை வாலியின் தம்பி சுக்ரீவனுக்குக் கொடுப்பதாகவும் இப்படியெல்லாம் தில்லுமல்லும் செய்து ஜெயித்துத் தன் பெண்ஜாதியை (சீதையை) அழைத்துவந்ததும், அவளை இராமன் வைத்து வாழமுடியாமல் இராமனாலேயே சீதைக்கு விபசார தோஷம் கற்பிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டும், பிறகு அதைக்கூட லக்ஷியம் செய்யாமல் சேர்த்துக்கொண்டும், அப்படி சேர்த்துக்கொண்டதும் விபசார தோஷத்தைப் பொருட்படுத்தாமலோ, அல்லது விபசார தோஷத் துக்கு சீதை ஆளாகவில்லை என்ற பரிசுத்த எண்ணத்தோடோ அல்லாமல், தான் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ளும்போது பெண்ஜாதி இல்லாமலும், அல்லது பெண்ஜாதியை விபசார தோஷத்திற்காக வெளிப்படுத்திவிட்ட

இராமன் என்கின்ற பழியுடன் இருக்கக்கூடாது என்றும் கருதித் தனக்குப் பட்டாபிஷேகம் ஆகும்வரை, கூட வைத்திருப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்து, பட்டாபிஷேகம் ஆனபின் சீதையினது கர்ப்பத்தைச் சந்தேகப்பட்டு தானாய் தள்ளினதாய் இருக்கக்கூடாது என்று கருதி அதற்கும் ஒரு சூழ்ச்சி செய்து, அதாவது சீதையின் கர்ப்பத்தைப்பற்றி ஏதோ ஓர் வண்ணான் குற்றம் சொன்னதாக ஏற்பாடுசெய்து, ஏனென்றால் அந்தப்புரத்தில் ஸ்திரீகள் கர்ப்பவதியாய் இருக்கும் சேதி வெளியில் முதல்முதல் வண்ணார்களுக்குத் தான் தெரியுமாதலால் அந்த வண்ணான்தான் சொன்னான் என்றால் உலகோரும் சீதையும் நம்புவார்கள் என்று அவன் மீது பழிபோட்டு, பெண் ஜாதியை கர்ப்பத்துடன் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டியதாகி, காட்டில் அந்தம் மாள், (சீதை) இராமன் இல்லாமலேயே “ஒட்டைக்கூத்தன் பாட்டிற்கு இரட்டைத் தாப்பாள்” என்பதுபோல் மற்றொரு பிள்ளையும் பெற்றுக் கொள்ள நேர்ந்து, அந்த இரண்டு பிள்ளைகளாலேயே இராமன் யுத்தத்தில் தோல்வி அடைந்து, கடைசியாக இவ்வளவு வியாகூலங்களுடனும், கஷ்டங் களுடனும், பழிகளுடனும் இராமன் சாகவேண்டியதாக ஏற்பட்டது.

இராமன் என்றையதினம் பரதனை ஏய்த்து ராஜ்ஜியப் பட்டாபிஷேகம் பெற வேண்டுமென்று நினைத்தானோ, அன்றுமுதல் சாகும்வரை துக்கத்தையும், அவமானத்தையும், கஷ்டத்தையுமே அதிகமாய் அடைந்தான் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

ஆகவே “கேடுவான் கேடுநினைப்பான்;” என்னும் பழமொழியை ஆஸ்திக தர்மப்படி நம்புகின்றவர்கள், இராமாயணக் கதையை இப் பழமொழிக்கு ஒரு உதாரணமாய்க்கொள்ள ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அப்படிக்கில்லாவிட்டால் இக்கேடு நினைத்த தசரதன், இராமன் இருவர்களும் ஏன் கேடு அடையவில்லை என்பதற்குச் சமாதானம் சொல்லவேண்டும். தசரதனும் இராமனும் கேடுநினைக்கவில்லையென்றால், கதையில் உள்ளபடியான கேடுகளும், துன்பங்களும், தொல்லைகளும் அவர்களுக்கு ஏன் ஏற்பட்டன வென்பதற்காவது சமாதானம் சொல்லியாகவேண்டும்.

குடி அரசு - கட்டுரை - 12.11.1933

ஈரோடு அர்பன் பாங்கு அறிக்கைப் பத்திரக் குறிப்பு

ஈரோடு அர்பன் பாங்கியானது சுமார் 20 வருஷத்துக்கு முன் இவ்வூரில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பொழுது அதற்கு பெரிதும் பார்ப்பனரல்லாத மக்களே பிரயத்தனக் காரராகவும், ஆதரவுக்காரர்களாகவும் இருந்தாலும் அது நாளாவட்டத்தில் பார்ப்பனர்கள் அதிகாரத்துக்கும் ஆட்சிக்கும், ஆதிக்கத்துக்கும் உள்ளாகி பாங்கி சிப்பந்திகளும், நிர்வாகிகளும் பார்ப்பன அக்கிரமமாகவும் பார்ப்பன நன்மைக்கு ஒரு கோட்டையாகவும் வந்து முடிந்ததுடன் மற்ற ஊர்ப் பொதுக்காரியங்களிலும் பார்ப்பன ஆதிக்கத் தைப் புகுத்துவதற்கு பாங்கியின் செல்வாக்கை உபயோகப்படுத்தக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. இதன் பிறகே சமீப காலத்தில் இரண்டொரு பார்ப்பனரல்லாத பிரமுகர்கள் இதையறிந்து பொது ஜனங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லிவந்ததின் பயனாய் சிருகச்சிருக பார்ப்பன ஆதிக்கம் குறையத் தலைப்பட்டு இப்போது இந்த இரண்டு வருஷமாய் அப்பாங்கின் நிர்வாகத் தைப் பொருத்தவரை அடியோடு பார்ப்பனரல்லாதார் கைக்கு வந்திருக்கின்றது என்றே சொல்லலாம்.

இதன் பயனாய் அப்பாங்கின் நல்ல நிர்வாகத்துக்கு முட்டுக்கட்டையாய் பார்ப்பனர்கள் செய்த சூழ்ச்சிகள் அளவிடற்பாலதன்று. பதவி இழக்க நேரிட்ட பார்ப்பனர்கள் பார்ப்பனரல்லாத ஆளுகையையே பிடித்து அவர்களுக்கு பூச்சுற்றி விட்டு கலகம் செய்ய விடுதல் முதலாகிய காரியங்கள் முதல் தினம் ஒரு வசவு நோட்டீஸ் பிரப்பித்தல் வரை அநேக சூழ்ச்சிகள் செய்ததுடன் பாங்கிக்கு நாணயக் குறைவையும், கெட்டபெயரையும் உண்டாக்க எவ்வளவோ விஷமப் பிரசாரமும் செய்துவந்தார்கள். ஆனால் பார்ப்பனர்களின் இவ்வளவு சக்திகளையும், சூழ்ச்சிகளையும் நன்றாய் அறிந்தவரும், எதற்கும் அஞ்சாத நெஞ்சையுடையவரும், எவ்வித நஷ்டத் துக்கும், பழிப்புக்கும், மிரட்டலுக்கும் சிறிதும் பின்வாங்காதவரான தோழர் எம். சிக்கையா அவர்கள் துணிவுடன் பாங்கின் தலைமைப் பதவியை யேற்று கலங்காமல் இருந்து நிர்வாகம் நடத்திவந்ததின் பயனாகவும் மற்றும் அவருக்கு உதவியாக இருந்து எதற்கும் பயப்படாமல் இருக்கும்படி

தேரியமூட்டி உற்சாகத்தை அளித்துவந்த டைரெக்டர்களான தோழர்கள் வி.வி.சி.வி. பெரியசாமி முதலியார், சாராமசாமி நாயக்கர், வி.வி.சி.ஆர். முருகேச முதலியார், எஸ்.வி.சிராமலிங்க முதலியார், கே.எம்.சீனிவாசம்பிள்ளை, என்.எம்.ஷண்முகசுந்திர முதலியார், ஈ.எஸ்.கோவிந்தசாமி நாயுடு, கே.காதர் சாயபு, ஈ.ஓய்.உமர்நவாஸ்கான் சாயபு, வி.வெங்கடசாமி ரவுத் ஆகியவர்களது உதவியாலும் இவ்வளவு சூക്ഷிகளும் கலகங்களும் சிவில் கிரிமினல் விவகாரங்களும் விஷமப்பிரசார துண்டுப் பிரசுரங்களும் டிபாசிட்டுகாரர்களுக்கு பொய் தகவல்களைக் கொடுத்து டிபாசிட்டுகளைத் திருப்பிவாங்கிக் கொள்ளச் செய்தல் முதலிய சில்லரை விஷமங்களும் ஆகியவைகளில் ஒரு சிறிதும் பயன்படாமல் போனதுடன் பாங்கியின் நிலைமையானது முன்னை விட ஒவ்வொரு துரையிலும் அபிவிருத்தி அடைந்திருப்பதோடு சில அயிட்டங்களில் எப்போதையும்விட மேலான நிலையை அடைந்திருக்கின்றது.

எப்படியெனில் இவ்வருஷம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் அறிக்கையைப் பார்த்ததில் அடியில் கண்ட குறிப்புகள் காணக் கிடைத்தன. அதாவது:-

பாங்கியால் வாங்கப்பட்டிருக்கும் டிபாசிட் துகைகள் தற்போதிய நிர்வாக சபையார் காலத்தில் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்திருக்கிறது. ஷேயார் நிர்வாக ஆரம்பத்தில் பாங்கில் டிபாசிட்டுகளின் துகை ரூ.3,23,000 ஆக இருந்தது. ஆனால் 30-6-33ல் ரூபாய் 4,00,000க்கு அதிகரித்திருக்கிறது. பாங்கு ஆரம்பமுதல் எப்பொழுதாவது இவ்வளவு டிபாசிட்டு துகை இருந்ததாக இந்த பாங்கு அறிக்கை ஸ்டேட்மெண்டிலிருந்து காணவே முடியவில்லை. இதன் காரணம் பாங்கு மீது மாத்திரமல்லாமல் பாங்கை நிர்வகிப்பவர் மீதும் இந்த பாங்கானது மெம்பர்களுக்கும், மெம்பரல்லாத டிபாசிட்டுத்தாரர்களுக்கும் உள்ள நம்பிக்கை யென்றே சொல்லவேண்டும். ஒரு பாங்கு செவ்வனே நடைபெற்று வருவதற்கு உள்ள முக்கிய அளிகுறி தவணைகடந்த கடன்களின் துகையின் குறைவே ஆகும். பார்ப்பன ஆதிக்கத்தில் அதாவது தற்போதிய டைரக்டர்கள் பொறுப்புவைக்கும் முன்பு சுமார் ரூபாய் 65000 வரை பல வருஷங்கள் தவணை கடந்த கடன் துகை இருந்துவந்தது.

ஆனால் சென்ற வருஷ இறுதியில் தோழர் சிக்கையா அவர்கள் தலைமையில் கொண்ட பார்ப்பனரல்லாத டைரெக்டர்கள் நிர்வாகக் காலமாகிய (30-6-33) ல் ரூ.36, 297 க்கு குறைந்து போயிருக்கிறது. சுமார் 2 வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த நிலைமையை விட ஷே காலத்தில் பண நெருக்கடி அதிகரித்தே இருந்தது என்பது யாவரும் அறிந்ததே. அப்படி இருந்தும் சிறத்தையுடன் பாங்கு நன்மையை உத்தேசித்து தாச்சண்யமின்றி சாமர்த்தி யத்துடன் அவைகளை வசூலித்து பாங்கின் நிலைமையை

மேன்மையுற் செய்த சிறப்பு நிர்வாக சபையாருக்கும், விசேஷமாக தலைவர் தோழர் எம். சிக்கையா அவர்களுக்கும் உரியது. தவணை கடந்த கடன்கள் விஷயத்தில் பாங்கின் நிலைமை இந்த ஜில்லாவிலும், இன்னும் இம் மாகாணத்திலுள்ள பல ஐக்கிய பாங்குகளைக் காட்டிலும் மேன்மையதாக இருக்கிறது. 30-6-33ல் ஷே கடன்களின் துகை மொத்தக் கடன் நிலுவையில் 100க்கு 16 விழுக்காடு தான் ஏற்பட்டிருந்தது. இவ்வளவு வட்டி குறைந்த காலத்திலும் வழக்கம் போல் வட்டி கொடுக்கப்பட்டதுடன் வழக்கம்போல் காப்புத்துகையும் ஒதுக்கிவைக்க முடிந்திருக்கிறது.

பாங்கின் பாதுகாப்பு திரவியம் (Reserve Fund) நாளது தேதியில் ரூ.32,808க்கு அதிகரித்திருக்கிறது. மெம்பர்களின் சங்கியையும் அதிகரித்து தற்போது 1,882 மெம்பர்கள் ரூ.89,599 செல்லான பாங்குத் துகையுடனிருக்கிறார்கள். பாங்கின் முதலீடு (Working Capital) ரூபாய் 4,41,413 விருந்து ரூ.5,15,477க்கு அதிகரித்திருக்கிறது. இவ்வளவு துகை பாங்கு ஸ்தாபிக்கப் பட்டது முதற்கொண்டு இருந்ததில்லை யென்றும் தெரியவருகிறது.

பாங்கின் புதிய கடன்கள் கொடுக்கும் விஷயத்தில், தற்போதுள்ள வியாபாரமந்தம், பணநெருக்கடி இவைகளை உத்தேசித்து, கடன் மனுகளை ஊன்றி பரிசீலனைசெய்யஏற்பட்டதால் துகை சிறிது குறைய அதன் காரணமாக லாபமும் முன் வருஷத்தைக் காட்டிலும் சற்று குறையக்காரணம் ஏற்பட்டது. இந்நிலைமை எல்லா ஐக்கிய பாங்குகளிலும் இன்னும் இதர பாங்குகளிலுமே காணப்படுகிறது. என்றபோதிலும் முன் வருஷங்களைப் போலவே மெம்பர்களுக்குப் பங்குத்தொகையின் பேரில் 100க்கு 9வீதம் டிவி டெண்டுகொடுக்க போதுமான லாபமிருந்தது.

நமது ஈரோடு அர்பன் பாங்கு பார்ப்பனரல்லாதார் கைக்கு நிர்வாகம் வந்ததிற்பயனாய் மேல் குறிப்பிட்டபடி எத்தனையோ சூட்சிக்கும், தொல்லைக்கும், விஷமப் பிரசாரத்துக்கும் ஆளாக நேர்ந்தாலும் தோழர் சிக்கையா அவர்களது முயற்சியாலும், மற்ற டைரக்டர்களது ஆதரவாலும் பல துரைகளிலும் என்றும் இல்லாத அபிவிருத்தியடைந்தும் இந்த ஜில்லாவிலும், இந்த மாகாணத்திலும் உள்ள அநேக பாங்குகளைவிட மேன்மையாயும் இருந்து வந்திருப்பதை அறிந்து நாம் மகிழ்ச்சியடைவதுடன் பிரசி டெண்டையும், டைரெக்டர்களையும் பாராட்டுகின்றோம்.

குடி அரசு - குறிப்புரை - 12.11.1933

குடி அரசுக்கு பாணம்

- ஈ.வெ.ரா

குடி அரசு பத்திரிக்கைக்கு இந்திய அரசாங்க அவசரசட்டப்படி பாணம் போட்டாய் விட்டது. அதாவது நவம்பர் மாதம் 20ம் தேதிக்குள் தோழர் எஸ்.ஆர்.கண்ணம்மாள் உண்மை விளக்கம் அச்சுக்கூட சொந்தக் காரர் என்கின்ற முறையில் 1000 ஆயிரம் ரூபாயும், குடி அரசு பத்திரிக்கை யின் பிரசுர கர்த்தாவாகவும், வெளியிடுவோராகவும் இருக்கிறார் என்கின்ற முறையில் 1000 ஆயிரம் ரூபாயும் ஆக 2000 ரூபாய் கோயமுத்தூர் ஜில்லா மேஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் ஜாமீன் கட்டவேண்டுமென்று நோட்டீஸ் சார்வு செய்யப்பட்டாய்விட்டது.

இதைப்பற்றி நாம் வருத்தமடையவில்லை. கவர்ன்மெண்டார் மீதும் நிஷ்டூரப்படவுமில்லை. இதுவரையிலும் இப்படிச்செய்யாமல் விட்டுவைத் திருந்ததற்கு நன்றி செலுத்தவும், மகிழ்ச்சியடையவுமே கட்டுப்பட்டிருக்கிறோம்.

முதலாளிவர்க்க ஆக்ஷியாகிய இன்றைய அரசாங்கத்தின் சட்டப்படி குடிஅரசு ஆரம்பித்தகாலம் முதல் இந்த நிமிஷம்வரை குடி அரசின் ஒவ்வொரு இதழிலும், ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் கண்ட விஷயங்கள் குடி அரசைக் கொல்லத்தக்க பாணம்விடக்கூடத் தகுதியுடையவைகளே என்பதில் நமக்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. ஆதலால் இந்த அரசாங்கம் இதுவரை விட்டு வைத்தது அதிசயமேயாகும்.

“குடி அரசு” தோன்றி இந்த 8 1/2 வருஷகாலமாக நாளுக்கு நாள் முற்போக்கடைந்து பணக்கார ஆதிக்க ஆட்சியை ஒழித்து சரீரத்தால் கஷ்டப் படும் ஏழை மக்கள் ஆட்சியை உண்டாக்கவேண்டும் என்கின்ற கவலை கொண்டிருக்கிறது என்பதிலும் இக்காரியம் கைகூடுவதற்கு பார்ப்பனியம், புரோகிதம், பாதிரித்தன்மை முதலியவைகளோடு இவற்றிற்கு ஆதிக் கம் கொடுத்துவரும் எல்லா மதங்களும் ஒழியவேண்டும் என்பதிலும் கவலையுடன் உழைத்து வந்துள்ளது என்பதில் சிறிதும் ஆட்சேபணையில்லை.

இதற்காக இக்கூட்டங்களின் யோக்கியதைகளை கண்ணாடிபோல் வெளிப்படுத்தும் தொண்டை பிரதானமாய்க் கருதி அதைச் செய்து வந்திருக்கிறது என்பதையும் நாம் மறைக்கவில்லை. இனியும் அதைத்தான் முதலில் செய்யக் காத்திருக்கிறோம் என்பதையும், தைரியமாய் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். இந்தத் தொண்டுகள் செய்ய இடமில்லையானால் குடி அரசு பத்திரிகை இருக்கவேண்டிய அவசியமுமில்லை.

சிறிது காலத்துக்கு முன் நாம் தெரிவித்துக்கொண்டபடி இனிநம்மால் நமது கடமையைச் செய்யமுடியாதென்று தெரிந்தால் நாம் இருப்பதைவிட இறப்பது மேல் என்பதுபோல் “குடி அரசு” தன் கடமையை ஆற்ற முடியவில்லையானால் அது எதற்காக இருக்க வேண்டும்? ஆதலால் அது மறைந்து போக நேரிட்டாலும் ஆசிரியன் என்கின்ற முறையில் நமக்குக் கவலையில்லை.

ஆனால் பதிப்பாளர் என்கின்ற முறையிலும், பிரசுரகர்த்தா என்கின்ற முறையிலும் அதன் அத்தியந்த நண்பர்கள் என்கின்ற முறையிலும் சிலருக்குக் “குடி அரசு” மறைவதில் அதிகக் கவலையிருந்து வருகின்றதாக அறிகிறோம். ஜாமீன் துகை கட்டவும் முயற்சிக்கிறார்கள். விஷயம் எப்படி முடியும் என்று முடிவுகட்டமுடியவில்லை. நமது உடல் நிலை இந்த 5, 6 மாதமாய் அதிகமாய் சீர்கெட்டுவிட்டது. மயக்கமும், மார்வலியும் அதிகம், கால்களில் நீர்ஏறி வீக்கம் கண்டிருக்கிறது. காதுகளும் சரியாய் கேட்பதில்லை. ஆதலால் எப்படி ஓய்வெடுப்பது என்று எண்ணியதுடன் இனி உயிர் வாழ்வதும் உலகுக்குபாரம் என்றே எண்ணினோம். இந்த நிலையில் “குடி அரசு” நின்றுபோக ஏற்பட்டால் தோழர் நாகம்மாள் மறைவு ஏற்பட்டது போலவே மற்றொருவிதத்தில் நமக்கு நன்மை என்றே கொள்ளவேண்டியதாகும். ஆனால் என்ன நடக்கின்றனவோ பார்ப்போம்.

நிற்க இதன் பயனாய் “குடி அரசி”ன் கொள்கைகள் மறைந்து விடுமோ என்றாவது, அது இவ்வளவு நாள் செய்துவந்த வேலைகள் கெட்டுப் போகுமோ என்றாவது யாரும் பயப்படவேண்டியதில்லை.

நமது கொள்கைகள் எங்கும் வேரூன்றிவிட்டன. பிரசாரம் என்கின்ற கொடி எங்கும்பரவிவிட்டது. “குடிஅரசோ” சுயமரியாதைக்காரரோதான் இக் கொள்கைகளைப்பரப்ப இருக்கிறார்கள் என்பதாக இனிகருதவேண்டியதில்லை. “குடிஅரசு”ம் சு.ம. காரரும் சொன்னதையே நாமும் திருப்பிச் சொல்லவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதே; என்று வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு வேறு போர்வைக்குள் இருந்து வேறு பாதையில் குடி அரசுக் கொள்கையைச் சொல்லவும் பிரசாரம் செய்யவும், வெகு “தொண்டர்களும்” “தலைவர்களும்” இந்தியாவெங்கும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் அவர்களுக்கும் இதுசமயம் ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுத்ததுபோலவும் ஆகும்.

மற்ற விபரங்கள் பல தோழர்களைக் கலந்தபிறகு வெளியாக்கப் படும். ஆதலால் கோவை ஜில்லா சுயமரியாதை (ஈரோடு) மகாநாட்டிற்கு “குடி அரசு” அபிமானத் தோழர்கள் எல்லோரும் அவசியம் விஜயஞ்செய்து இது விஷயமாய் ஒரு முடிவு கட்டும் விஷயத்தில் கலந்துகொள்ளவேண்டுமாக பிரத்தியேகமாய் வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 12.11.1933

குடி அரசுக்கு நோட்டீஸ்

(1931-ம் வருஷத்திய இந்திய பத்திரிக்கைகள் (அவசர அதிகார) சட்டத்தின் 3-வது பிரிவினுடைய (3-வது) உட்பிரிவின்படி)

கோயமுத்தூர் ஜில்லா ஈரோட்டிலிருந்து பிரசுரிக்கப்படுகின்றதும் 1931ம் வருடத்திய இந்தியபத்திரிகைகள் (அவசர அதிகார) சட்டப்பிரிவுகளின்படி செக்யூரிட்டி வாங்கப்படாததுமான, “குடி அரசு” என்ற பெயருள்ள பத்திரிகையின் 1933 ஜூலை 30ம் தேதி இதழிலே 1932ம் வருஷத்திய கிரிமினல் சட்ட திருத்தச்சட்டத்தினால் (XXFI of 1932) திருத்தபெற்ற ஷே சட்டத்தின் 4வது செக்ஷன், (1) சப்செக்ஷனின் (டி) பிரிவில் விவரிக்கப்பட்ட தன்மையுள்ள வார்த்தைகள் (அதன் இங்லீஷ் மொழிபெயர்ப்பு ஒன்று இத்துடன் அனுப்பப் பட்டிருக்கிறது) பிரசுரிக்கப்பட்டிருப்பதாக லோக்கல் கவர்ன்மெண்டுக்கு தெரியவருகிறபடியால் 1931ம் வருஷத்திய இந்திய பத்திரிகைகள் (அவசர அதிகார) சட்டம் (XXIII of 1931) 7-வது செக்ஷனில் (3) சப்செக்ஷனின்படி, ஷே பத்திரிகையின் பிரசுரதாரராகிய எஸ்.இராமசாமி நாயக்கர் மனைவி எஸ்.ஆர். கண்ணம்மாள், 1933 நவம்பர் 20-ந் தேதி அல்லது அதற்கு முந்தி ரூ.1,000 (ஆயிரம் ரூபாய்) ரொக்க பணமாக அல்லது இந்திய கவர்ன்மெண்டு செக்யூரிட்டி பாண்டுகளாக கோயமுத்தூர் ஜில்லா மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் செக்கியூரிட்டி கட்டவேண்டும் என்று லோக்கல் கவர்ன்மெண்டார் இதனால் அறிவிக்கின்றனர்.

(கவுன்சிலின் கவர்னர் உத்திரவுப்படி) ஆக்ஷங் சீப் செக்ரட்டரி.

“குடி அரசு” பத்திரிகை அச்சடிக்கப்படுகிற “உண்மைவிளக்கம்” அச்சுக்கூட சொந்தக்காரரான தோழர் கண்ணம்மாளுக்கு இவ்விதமாக ரூ.1,000 ஜாமீன் கேட்டு ஒரு நோட்டீசு பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக 2000 ரூபாய் ஜாமீன் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது.

குடி அரசு - அறிக்கை - 12.11.1933

ஆயினும் ஆப்கானிஸ்தானை சேர்ந்தவராயிருப்பதால் அவர் மரணம் எனக்கு பூரண சந்தோஷத்தை அளிக்கமுடியாது.

நாதர்ஷா அவருடைய ஜனங்களுக்கு மாத்திரமல்ல, ஆப்கானிஸ் தானுக்கு பக்கத்திலுள்ள நாடுகளுக்கும் மிகுந்த ஆபத்தை விளைவிக்க கூடியவராக இருந்தார் என்று கூறினாராம்.

நாதர்ஷா படுகொலை

குடி அரசு - செய்தி விளக்கம் - 12.11.1933

தோழர் அமாநுல்லா கருத்து

தோழர் அமாநுல்லா ஆப்கானிஸ்தான் அரசராயிருந்த காலத்தில் அந்நாட்டு மக்களிடே இருந்துவந்த மூடபழக்கவழக்கங்களை அகற்றி நாட்டை முன்னேற்ற முயன்றார். அது முல்லாக்களுக்கும் வைதீகர்களுக்கும் பிடியாததால் அவர்கள் சதி செய்து அவரை நாட்டைவிட்டு ஓடும்படி செய்தார்கள். அதன்பின் தண்ணீர்க்காரன்மகன் பாட்சா சாக்கோ சிலநாள் அரசைக் கைப்பற்றி அட்டகாசம் செய்தான். பிறகு அவனை தொலைத்து விட்டு மீண்டும் தோழர் அமாநுல்லாவை அமீர் ஆக்கப்போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு ஜெனரல் நாதர்கான் பாட்சா சாக்கோவின் மீதுபடை எடுத்து சென்று வெற்றி பெற்றதும், அதன் பின் மாஜி அமீரை அழையாமல் தாமே ஆப்கானிஸ்தான் அரசராக முடி சூடிக்கொண்டதும் பத்திரிகை வாசகர்கள் எல்லாருக்கும் ஞாபகமிருக்கலாம்.

அப்படியிருக்க சென்ற 8-ந் தேதி மாலை 2-45மணிக்கு நாதர்ஷா தமது அரண்மனை அந்தப்புரத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு ஆப்கன் மாணவரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்.

இந்தக் கொலையைப்பற்றி “ராய்ட்டா” பிரதிநிதி அமாநுல்லாவைக் கண்டு பேசியதில் அவர் கூறியதாவது:-

என் சீர்திருத்த முறைகளை கைக்கொண்டு, நான் ஆப்கானிஸ் தானத்துக்கு திரும்பவேண்டும் என்று ஆப்கன் ஜனங்கள் விரும்பினால் நான் திரும்பிச் சென்று எனது முழுபலத்துடனும் தேசத்துக்கு தொண்டு செய்ய தயாராக இருக்கிறேன்.

ஆப்கானிஸ்தானத்தில் நாதர்ஷாவின் ஆட்சி மிகவும் கண்டிக்கத் தக்கது-அது பயங்கர ஆட்சியாயிருந்தது, அவர் பற்பல சமூகங்களைச் சேர்ந்த அறிவாளிகள் பலரை படுகொலை செய்திருக்கிறார். எனவே, நாதர்ஷா ஒழிந்ததற்காக நான் சிறிது சந்தோஷமடையாமலிருக்க முடியாது.

தமிழ் அன்பர் மகாநாடு

தமிழ் அன்பர் மகாநாடு என்பதாக பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கு ஆதரவு தேடும் ஒரு மகாநாடு சென்னையில் அடுத்த மாதம் கிருஸ்துமஸ் வாரத்தில் நடக்கப்போவதாக அறிக்கைகள் வெளியாகிக்கொண்டு வரு கின்றன.

இம்மகாநாட்டைப் பற்றி சென்றவாரத்திற்கு முந்திய வார இதழில் தோழர் அ. இராகவன் அவர்களால் “தமிழ் அன்பர் மகாநாடு மற்றொரு பார்ப்பன சூகியே” என்னும் தலைப்பின்கீழ் ஒரு நீண்ட வியாசம் எழுதப் பட்டதை “குடி அரசு” வாசகர்கள் படித்திருக்கலாம். ஆனால் அவ் வியாசத்தில் கண்ட இரண்டொரு விஷயங்களை மாத்திரம் நாம் ஆதரிக்க முடியவில்லை.

அவற்றுள் முக்கியமான ஒரு விஷயம் என்னவென்றால் “இக் கமிட்டிக்கு கடிதம் எழுதி தமிழர்களுக்காகவும், தமிழுக்காகவும், தைரியமாக அஞ்சாது போரிடும் ஆற்றல்மிக்க தோழர்களான ஈ.வெ.ராமசாமி, நாகர் கோவில் பி.சிதம்பரம், டாக்டர் வரதராஜலு, கா. சுப்பிரமணியிள்ளை, சாத்தூர் கந்தசாமி முதலியார், சுவாமி வேதாசலம், மதுரை கார்மேகக் கோனார் போன்ற சுமார் 10 பேர்களை சேர்க்கவேண்டும். இன்றேல் அம்மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ள மறுக்கவேண்டும்” என்று எழுதப்பட்டிருக்கும் வாசகத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஏனெனில் மேல்கண்ட இப்பதினமரை சேர்த்துக் கொண்டதால் மாத்திரம் இம்மகாநாடு தமிழன்பர்கள் மகாநாடு என்பதாக தோழர் அ. இராகவன் கருதும் மாதிரியில் ஆகிவிடுமா என்று கேள்கிறோம்.

இம்மகாநாட்டின் சூகிகளிலெல்லாம் முதன்மையான சூகி என்ன வென்றால், பார்ப்பனர்கள் தமிழர்கள் என்னும் தலைப்புக்குள் புகுந்து கொண்டு மக்களுக்குள் இருந்துவரும் பார்ப்பனர் பார்ப்பனரல்லாதார் என் கின்ற உணர்ச்சியை நசுக்கி, பழயபடி பார்ப்பன ஆதிக்கம் ஒன்று மாத்திரமே இந்நாட்டில் இருக்கும்படி செய்யவேண்டும் என்பதும் அதற்காக சில பார்ப்பனரல்லாத செல்வவாண்களையும், எதையும் விற்று தங்கள் சுய நலத்தையே நாடும் சில பார்ப்பனரல்லாத மக்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு

பார்ப்பனரல்லாத சமூகம் முழுமையுமே ஏமாற்றிவிடலாம் என்பதேயாகும். இப்படிப்பட்ட சூட்சிக்கூட்டத்தில் மேல் குறிப்பிட்ட ஒரு 10 பேருக்கு இயிருந்துவிட்டதால் மாத்திரமே அக்கூட்டத்தின் கருத்தை நிறைவேறாமல் செய்துவிடமுடியும் என்று நம்மால் நினைக்கமுடியவில்லை. அன்றியும் இப்பத்துப்போர்கள் அக்கூட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டு விடுவார்களானால் அம்மகாநாட்டைக் கூட்டினவர்களது கருத்து நிறைவேறுவதற்கு வசதி அதிகப்பட்டது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். அன்றியும் இந்தப் பத்துபேருக்கு சமானமான வேறு பார்ப்பனரல்லாதார்கள் அக்கூட்டத்தில் இல்லை என்றும் சொல்லிவிட முடியாது.

உதாரணமாக மதத்தையும் மத மேற்கோள்களையும் தள்ளிவைத்து விட்டு ஒரு பதினைந்து நிமிஷம் பேசுங்கள் பார்ப்போம் என்றால் பேசக் கூடிய தமிழ் பண்டிதர்கள் எத்தனை பேர்கள் நம் நாட்டில் கிடைப்பார்கள் என்று பார்த்தால் இவ்வுண்மை விளங்கிவிடும். மதத்தை நீக்கிய-மத சம்மந்தப்படாத தமிழ் புத்தகம் இலக்கிய வடிவத்திலோ இலக்கண வடிவத்திலோ சரித்திர வடிவத்திலோ விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி வடிவத்திலோ காண்ப தென்பது “குதிரைக் கொம்பாக” இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நூல்களைப் படித்த பண்டிதர்கள் பரிசுத்த பகுத்தறிவுவாதிகளாக இருப்பார்கள் என்று எப்படி எண்ணமுடியும்? பகுத்தறிவுக்காரருக்கு பயந்த சில பண்டிதர்கள் தங்கள் வாய்சாமார்த்தியத்தால் மத சம்மந்தமான சில கோட்பாடுகளையும் ஈரருத்தம் உள்ள சில வாக்கியங்களையும் விஞ்ஞான முறைக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் பொருத்த முயற்சிக்கிறார்கள் என்றாலும் விஞ்ஞானத்துக்கு மாறு பட்டதையும் பகுத்தறிவுக்கு மாறுபட்டதையும் தள்ளி வைக்க சம்மதிக்கிறார்களா என்றால் அவர்களுக்கு நம்மை வையத்தான் அல்லது நம் மீது குறைகூறத்தான் தெரியுமே ஒழிய தங்கள் நிலைக்கு வெட்கப்படவோ வருந்தவோ சிறிதும் தெரியவே தெரியாது. இந்த நிலையில் தமிழ்க் கல்வி அமைந்துவிட்டதால் இந்தப் படிப்புப்படித்த தமிழ் பண்டிதர்களை பார்ப்பனர்கள் தங்கள் இஷ்டப் படிக்கு ஆட்டிவைத்து தங்கள் காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்ளத் துணி வதில் அதிசயமொன்றுமில்லை. இந்த நிலையுள்ள தமிழ் பண்டிதர்கள் “மயிலைக்கண்ட பச்சோந்தியானது தானாகவே வந்து தனது கண்ணை கொத்திக் கொள்ள வசதி கொடுக்கும்” என்று சொல்லும் வாசகம்போல் தமிழ் பண்டிதர்கள் தாங்களாகவே பார்ப்பனர்களுக்கு அடிமையென்று ஒப்புக் கொள்ளுவதிலும் அதிசயமில்லை.

பார்ப்பனரல்லாத தமிழ் பண்டிதர்களையும் தமிழில் ஞானமோ தமிழ் மக்களிடத்தில் அன்போ தமிழ் பாஷைக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் உலகில் சுயமரியாதை இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தோ கொண்ட பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் இம்மகாநாடு சம்பந்தத்தில் இருந்து கண்டிப்பாய் விலகிக் கொண்டு இதன் சூட்சியைத் தைரியமாய் வெளியாக்க வேண்டுமென்று நாம் எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

அரசியலின்மூலம் பெருமை பெற்றுப் பணம், கீர்த்தி, பதவி முதலியன சம்பாதிக்கக் கருதும் ஒரு கூட்டமக்கள் மனித சமூகத்துக்கு கூடிய ரோகம் போன்றவர்கள். தங்களது மானம்-ஈனம் ஜீவகாருண்யம்-பொது நன்மை ஆகியவைகளை அடியோடு துறந்து திரிகின்றவர்களானதால், அப்படிப்பட்டவர்கள் பார்ப்பனர்களைவிட்டுச் சிறிதும் விலகி நிற்கமுடியாத காரணத்தால் பார்ப்பனர்களுக்கு அடிமையாய் இருந்து அவர்கள் இஷ்டப் படி ஆடட்டும். அதைப்பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை. வெகுசீக்கிரத்தில் அவர்கள் ஒருவர் காதை ஒருவர் பிடித்துக் கொண்டு “உன்னால் நான் கெட்டேன்” “உன்னால் நான் கெட்டேன்” என்று ஒருவரையொருவர் சொல்லிக் கொண்டு தோப்புக்கரணம் போடும் காலம் சீக்கிரம் வரப்போகின்றது.

ஆதலால் அவர்களைப்பற்றி கவனிக்காமல், இந்த மகாநாட்டை காரணமாக வைத்தாவது தமிழ் பண்டிதர்கள் பார்ப்பனர்களை விட்டுவிலகி நிற்பார்களாக. இந்தப் பண்டிதர்கள் சுமார் 40, 50 வருஷங்களுக்கு முன்னால் இருந்தே பார்ப்பனர்களை விட்டுவிலகி இருப்பார்களேயானால் இன்றையத் தமிழின் நிலைமையும் தமிழ் பண்டிதர்கள் நிலைமையும் வேறாக இருந்திருக்கும். இன்று அப்படிக்கில்லாமல் பண்டாரசன்னதிகள் என்பவர்களிடம் கூட பார்ப்பனத் தமிழ் பண்டிதர்களுக்கே மதிப்பு இருக்கிறது. தமிழ்ச் சங்கம் என்பதில் கூட பார்ப்பனர்களுக்கே ஆதிக்கம் இருந்துவந்திருக்கிறது. அது மாத்திரமல்லாமல் பார்ப்பனரல்லாத தமிழ்க்கற்ற வித்துவான்கள் என்பவர்களை பார்ப்பன வித்துவான்கள் அழுத்திவைக்கவே பார்க்கிறார்கள்.

சமீப காலத்தில் தமிழில் மிக மேன்மையாய் தேரிய ஒரு பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு அதாவது சென்னை டி.பி. மீனாக்ஷிசுந்திரம், எம்.ஏ., பி.எல். இவர் பார்ப்பனருக்கு அனுகூலமாகவும் சுயமரியாதை இயக்கத்துக்கு விரோதமாகவும் வேலை செய்வதற்காக காங்கிரசினால் 2,000 ரூ. கொடுத்து உதவி செய்யப்பட்ட தோழர் டி.பி. கிருஷ்ணசாமிப் பாவலரது தம்பியாவார்) இவர் கல்வி விஷயத்தில் மிக்க தேர்ச்சியுடையவர். பல விஷயங்களில் பண்டிதர். தமிழை ஒரு சந்தோஷத்திற்காக படித்து இம்மாகாண மாணவர் களில் உயர்தர வகுப்பில் தேறியவர். தமிழில் உயர்தர வகுப்பில் தேரிய வருக்கு பரிசளிக்கவென்று திருவாடுதுறை பண்டார சன்னதியவர்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட 1,000 ரூபாய் பரிசை பரிசு முறைப்படிக்கு அடைய தகுதி உடையவர். இப்படிப்பட்ட இவர் பார்ப்பனரல்லாதாராய் இருப்பதால்

இவ்வருஷப் பரிசு இவருக்கு வழங்கப்படாமல் போயிற்று. இந்தப் பெருமை தோழர் மகா மகோபாத்தியாயர் வே. சாமிநாதையர் அவர்களுக்கே சேர்ந்தது. பார்ப்பனரல்லாதார் செய்யும் தற்காப்பு காரியங்கள் பார்ப்பன துவேஷ மாய் போய்விடுகிறது. பார்ப்பனர் செய்யும் சகலவித கொடுமைகளும் அவர்களை பட்டதாரிகளாகவும் பதவிதாரர்களாகவும் ஆக்கிவிடுகிறது.

இம் மகாநாடு கூடி வெற்றியுடன் நடைபெற்றால் (நடைபெறத்தான் பேகிறது) பார்ப்பன ஆதிக்கம் தமிழ் பாஷையை அடிமைப்படுத்தி புஸ்தக மெழுதல் விற்பனை முதலியவைகளைத் தங்கள் சுவாசீனமாகச் செய்து விடும் என்பது உறுதி-உறுதி-உறுதி.

தமிழ் அன்பர் மகாநாடு அறிக்கையின் முதல் வாக்கியத்தில் காணப்படும் விபரம்:

தென் இந்திய மொழிகளிலே உள்ள இலக்கியங்கள் வளம்பெறுவதற்கும், பொது ஜனங்களிடையே கல்வி அறிவு பரவுவதற்கும் உயரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்காக **“புத்தக ஆசிரியர்கள், பிரசுர கர்த்தாக்கள், புத்தக வியாபாரிகள், உபாத்தியாயர்கள் புத்தகாலய அதிகாரிகள் முதலியோர்களை சேர்த்து மகாநாடு ஒன்றைக் கூட்டுவிக்க வேண்டுமென்ற புத்தகாலய பிரசுர சங்கம் உத்தேசித்திருக்கிறது”** என்று வியக்த மாய் கண்டிருக்கிறது. அதோடு இம் மகாநாட்டைக் கூட்டுகின்றவர்கள் யார்? அக்கமிட்டி அங்கத் தினர்கள் நிர்வாகிகள் யார்? என்பவைகளை தோழர் ராகவன் வியாசத்திலேயே எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மகாநாட்டின் முக்கிய தீர்மானமாக புஸ்தகம் எழுதுவது, பிரசுரிப்பது விற்பது ஆகிய காரியங்கள் எப்படியாவது பார்ப்பனர்கள் கையிலும் அவர்களது ஆதிக்கத்திலும் சிக்கும்படியாகவும் அவர்களே நிர்வாகஸ்தார்களாகவும் இருக்கத்தக்க மாதிரிக்கு ஒரு தீர்மானம் செய்து பார்ப்பன வாழ்க்கைக்கு ஒரு பெரும் மான்ய மாக செய்யப்படப் போகிறது என்பதில் நமக்கு சிறிதும் சந்தேகமில்லை. இதில் சிறிது சிந்தினதும் வழிந்து ஒழுகினதும் ஏதாவது இருக்குமானால் அது பார்ப்பனரல்லாதவர்களுக்குப் பிச்சையாகக் கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்.

இப்படிப்பட்ட சிறுபிச்சைக்கு ஆசைப்பட்டு சில பார்ப்பனரல்லாத தமிழ் பண்டிதர்கள் தங்களுடைய பெயரை இம் மாநாட்டுக்கு கொடுத்து பார்ப்பனரல்லாத மக்களை வஞ்சிக்க இடம் கொடுப்பது மிகுதியும் மோசமான காரியம் என்றே சொல்லுவோம். தோழர்கள் டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார், எஸ். வையாபுரி பிள்ளை போன்றவர்கள் தங்கள் உத்தியோக தாக்கூண்யத்தால் இதில் கலந்து கொள்ள வேண்டியவர்களானாலும், தோழர்கள் ஆர்.சி. நமசிவாயமுதலியார், திரு.வி.கல்யாணசுந்திரமுதலியார் போன்றவர்கள் இதில் எப்படி கலந்திருக்க சகிக்கிறார்கள் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. இந்த இரு தோழர்களும் தமிழ் பண்டிதர்கள் என்கின்ற முறையில்

தங்கள் தலையிலும், மற்ற தமிழ் பண்டிதர்கள் தலையிலும் மண் போட்டவர்களாகப் போகிறார்கள் என்பதே நமதபிப்பிராயம். நிற்க,

இம் மகாநாட்டுக்கு பார்ப்பன ஆதிக்கத்துக்கு பயப்படாத “தமிழன் பர்கள்” யாராவது போவார்களானால் “புத்தகங்கள் பிரகரிப்பதில் அறிவுக் கல்விவேறு, மதக்கல்விவேறு” என்று பிரித்து தனித்தனியாய் புத்தகம் எழுதப்பட வேண்டும் என்றும், அப்புத்தகம் எழுதும் இலாக்கா அரசாங்கத்திற்கே உட்பட்டிருக்கவேண்டுமே ஒழிய தனிப்பட்ட நபர் களுக்கோ சங்கங்களுக்கோ சற்றும் சம்மந்தம் இருக்கக்கூடாது என்றும் ஒரு தீர்மானம் செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும். சர்க்கார் கொடுக்கும்படிப்பு என்பது அறிவுக்கு ஆகவே ஒழிய மதத்துக்காக அல்லவென்பதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். விஞ்ஞானத்திலும் பகுத்தறிவிலும் யார் மேன் மையுற்றிருக்கின்றார்களோ அவர்கள்தான் அறிவுக்கல்வி புத்தகங்கள் எழுதத் தகுதியுடையவர்கள் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும். இப்படிச் செய்ய ஆரம்பித்தால் மகா நாட்டின் யோக்கியதை தானாகவே வெளிபட்டு விடும்.

குடி அரசு - தலையங்கம் - 19.11.1933

துறையூர் சப் ரிஜிஸ்ட்ரார் அமல்

பொதுஜன ஊழியன் தோழர் வி.ஜி.பிச்சை எழுதுகிறார்:-

துறையூரில் திரு. சி.எம். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி என்பவர் சப் ரிஜிஸ்ட்ராரியிருக்கிறார். அவர் பத்திரம் ரிஜிஸ்ட் செய்யப்போகும் விபரந்தெரியாத பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு ரிஜிஸ்டர் விஷயமாக தெரியாத சங்கதிகளை சொல்லிக் கொடுத்தும் உதவி செய்வதற்கு பதிலாக அவர்களை மிரட்டி நஷ்டத்துக்கு உள்ளாக்குகிறார்.

உதாரணமாக சென்ற 10-ந் தேதி பழனியாண்டி முத்திரியன் என்பவரும், நானும் ஒரு வீட்டுக் கடன் பத்திரம் ரிஜிஸ்டர் செய்ய அவரிடம் போனோம். அவர் மேற்படி பழனியாண்டி முத்திரியனைக் கூப்பிட்டு எந்த ஊர் என்று கேட்க அவர் ஆதனூர் என்று சொன்னாராம். அதற்கு, பத்திரத்தில் உள்ளூர் என்றுதான் இருக்கிறது. ஆதனூர் என்று போடவில்லை என்று அவர் மிரட்ட, பழனியாண்டி என்னை உதவிக்கு அழைத்தார். நான் போய் உள்ளூர் என்பது ஆதனூரில் ஒரு பாகம் என்றும் அப்படியே சர்க்காரால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்றும் சொன்னேன். அவர் அதைக் கேட்காமல் துறையூர் டிவிஷனில் உள்ளூர் என்ற கிராமமே கிடையாது என்று கூறி மேற்படி பத்திரத்தை ரிஜிஸ்டர் செய்ய மறுத்துவிட்டார்.

பிறகு மறுநாள் ஊர் கர்ணத்துடன் மேற்படி பழனியாண்டியை அனுப்ப மேற்படி பத்திரம் ரிஜிஸ்டர் ஆகிவிட்டது. முந்தினதினம், துறையூர் டிவிஷனில் இல்லாத மேற்படி உள்ளூர் கிராமம் மறுநாள் எப்படி அங்கு நுழைந்ததோ தெரியவில்லை. முந்தினநாள் அவர் மறுத்ததால் எங்களுக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டநஷ்டங்களைப் பாருங்கள்.

இரண்டாவது 22-வயதுள்ள ஒரு பெண் பத்திரம் ரிஜிஸ்டர் செய்ய வந்தாள். சப்-ரிஜிஸ்ட்ரார் அந்தப் பெண் இன்னும் மேஜராகவில்லை என்று ரிஜிஸ்டர் செய்ய மறுத்து விட்டார். அந்தப் பெண்ணுக்கு வயது 22 என்றும், கையில் குழந்தை இருக்கிறதென்றும் கூடச் சான்றிருந்த கர்ணம் எவ்வளவோ சொல்லியும் அதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் பிறப்பு சர்ட்டிபிக் கேட் கொண்டு வரச்சொன்னாராம்.

கர்ணம் அதற்குத் துறையூரில் 20 வருடத்துக்கு முந்தின ஜனன மரண ரிஜிஸ்டர் இருக்குமா அல்லது முசிரிக்குப்போய் வாங்க வேண்டுமா என்று கேட்க சப்-ரிஜிஸ்டிரார் இவ்விடம் வாய்ப்பேச்சு ஒன்றும் கூடாது, மனு எழுதிக்கொண்டு வந்து கொடு என்றாராம்.

கடைசியில் கர்ணம் அந்த 3 ரூ. பத்திரத்தைக் கிழித்து விட்டு தன் கையில் இருந்த இரண்டேகால் ரூபாய்க்கு வேறு பத்திரம் வாங்கி, முந்தின திலும் குறைந்த தொகைக்கு பத்திரம் எழுதி அந்தப் பெண்ணின் தகப்பனை கார்டியனாகப் போட்டு ரிஜிஸ்டர் செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

இப்படியெல்லாம் ஒன்றும் அறியாத ஏழைக்குடிகளை அனாவசிய மாக கஷ்டப்பட படுத்துவது சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தருக்கு அடுக்குமா? ஆகையால் துறையூருக்கு நல்ல அனுபோகமுள்ள ஒரு பார்ப்பனரல்லாத சப்-ரிஜிஸ்டிராரை நியமித்தால் ஜனங்களுக்கு பெரிதும் அனு கூலமாயிருக்கும் என்று அதிகரித்து தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

(இவ்வாறே பலபார்ப்பன சப்-ரிஜிஸ்டிரார்கள் ஜாதி துவேஷத்தினால் தங்களிடம் பத்திரம் ரிஜிஸ்டருக்கு வரும் பார்ப்பனரை ஒரு விதமாகவும் பார்ப்பனரல்லாதாரை ஒரு விதமாகவும் நடத்துவதாகவும், சில இடங்களில் பார்ப்பனரல்லாதாரை மேல் வேட்டியை எடுக்கும்படி செய்து அவமானப் படுத்துவதாகவும், பத்திரம் ஒன்றுக்கு இவ்வளவு மாமூல் கொடுக்க வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்துவதாகவும் நமக்கு பல இடங்களிலிருந்தும் புகார் கடிதங்கள் வந்து குவிந்து கிடக்கின்றன. இத்தகைய பார்ப்பன சப்-ரிஜிஸ்டிரார்கள் தாங்கள் பொதுஜன ஊழியர்களென்பதை மறந்துவிட்டு, சட்ட விரோதமான முறையில் நடந்து கொள்வதை நாம் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறோம். நாம் ஆதிமுதலே கூறிவந்திருக்கிறபடி அரசாங்க உத்தியோகங்களை வகிக்க, பார்ப்பனருக்கு வாயக்கில்லை என்பதற்கு இது தக்க அத்தாட்சியாகும். மேல் அதிகாரிகள் இவ்வித ஒழுங்கீனங்களை சரிப்படுத்திடும் பொதுஜனங்கள் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி குறிப்பிடுகிறோம். அரசாங்க இலாகாக்களில் நூற்றுக்கு 90 வீதம் உத்தியோகங்களை ஜாதித் துவேஷமுள்ள ஒரு சிறிய வகுப்பார் கைப்பற்றியிருப்பதே இவ்விதக் கேடுபாடுகளுக்கு மூல காரணமாயிருக்கிறது. இந்த நிலைமை அடியோடு மாற்றப்பட வேண்டியது அத்தியாவசியம் என்று சர்க்காருக்கு எடுத்து காட்ட விரும்புகிறோம்.)

குடி அரசு - பத்திராதிபர் குறிப்பு - 19.11.1933

20
குடி அரசு
திருவாரூர் மாவட்டம்

குடி அரசுப் பதிப்பக புஸ்தகங்கள்.

மதமும், லெனினும்.
லீலா அனா 0-4-0

கைவல்லியம் அல்லது கலைக்கியானம்.
இராமாயண ஆராய்ச்சி.
முத்துமலை பண்ணைம் அனா. 0-4-0
இரண்டாம் பாகம் அமோதநாயக கண்டிஸ் அனா. 0-8-0

ஞானகுரியன்.
செயல்முறை 150 பக்கம். திரை லீலா அனா. 0-4-0

ஈ. வெ. இராமசாமியின் சீர்திருத்த மகாதாண்டுச் சொற்பொழிவு.
திரை லீலா அனா. 0-2-0

தர்மபீகை அல்லது புரண ஆபாசம்.
திரை லீலா அனா. 0-8-0

பங்கஜம் அல்லது பார்ப்பனக்கொடுமை.
திரை லீலா அனா. 0-4-0

மேயோகூற்று பெய்யா? பெய்யா?
திரை லீலா அனா. 1-8-0

அகத்தியர் ஆராய்ச்சி.
திரை லீலா அனா. 0-2-0

அடியாலைப் பற்றி பெர்னாட்ஷா.
லீலா அனா. 0-1-0

கடவுளின் நித்திக்கும் கயலர்கள் யார்?
திரை லீலா அனா. 0-2-0

கடவுளும், பிரபஞ்சமும்.
திரை லீலா அனா. 0-4-0

உத்தியாக்கிரகமா சண்டித்தனமா?
லீலா அனா. 0-0-3

இராமசாமியின் இலங்கை உபந்யாசம்.
லீலா அனா. 0-0-0

இத்தியாவின் குறைபாடுகள்.
டபிள் பைண்ட் எழுதியது லீலா அனா. 0-0-0
குடி அரசு சந்தாநாளுக்கு லீலா அனா. 0-0-0

Cruelty of the Indian Problem திங்கிஸ் லீலா கு. 1-0-0
குடி அரசு சந்தாநாளுக்கு லீலா அனா. 0-0-0

இராமசாமின் சுவாமிகள் பாடல் திரட்டு.
லீலா அனா. 0-2-0

சுயமரியாதைப்பாடல்.
லீலா அனா. 0-2-0

தர்மபீகை (இங்கிலிஷ்)
லீலா அனா. 0-2-0

குடி அரசு புத்தகாலயம், ஈரோடு.

விற்பனைக்காக நம்மிடம் உண்டு இந்ர பதிப்புப் புஸ்தகங்கள்.

1. திவ்யா ரகஸம் ... 0-8-0
2. சுதந்திரப்போர் அல்லது உப்பள முத்தகை ... 0-4-0
3. மாத் சுதந்திரம் OR பெண்மக்கள் பெருமை ... 0-2-0
4. ஆரம்பக் அணிகலம் ... 0-12-0
5. கிராமபீகை அல்லது கட்டமுத்த காரணம் ... 0-0-0
6. புத்ததிரையே விடுதலை அல்லது ஜனதாபாதி ... 0-0-0
7. சொட்டாண்டி இவ்வித சந்தாநாடும் அதன் அனுபவங்களைப் பற்றியும் (30 பக்கங்கள்) 200 பக்கங்கள் அடக்கிய பெரிய புத்தகம் திரட்டுடன் ... 2-0-0
8. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0
9. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0
10. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0
11. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0
12. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0
13. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0
14. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0
15. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0
16. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0
17. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0
18. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0
19. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0
20. அனா கிளாப்பு அனுபவங்களுடன் ... 0-0-0

“குடி அரசு” சந்தாநாடும் குடி அரசு புத்தகாலயம், ஈரோடு.

தீவிர வெட்டை நோய்க்கு உத்தரவாதம்.
11-பக்கங்கள் குறையாகும். 22 மாதங்களுக்கு முன்பு ... 0-0-0
12-பக்கங்கள் குறையாகும். 22 மாதங்களுக்கு முன்பு ... 0-0-0
13-பக்கங்கள் குறையாகும். 22 மாதங்களுக்கு முன்பு ... 0-0-0
14-பக்கங்கள் குறையாகும். 22 மாதங்களுக்கு முன்பு ... 0-0-0
15-பக்கங்கள் குறையாகும். 22 மாதங்களுக்கு முன்பு ... 0-0-0
16-பக்கங்கள் குறையாகும். 22 மாதங்களுக்கு முன்பு ... 0-0-0
17-பக்கங்கள் குறையாகும். 22 மாதங்களுக்கு முன்பு ... 0-0-0
18-பக்கங்கள் குறையாகும். 22 மாதங்களுக்கு முன்பு ... 0-0-0
19-பக்கங்கள் குறையாகும். 22 மாதங்களுக்கு முன்பு ... 0-0-0
20-பக்கங்கள் குறையாகும். 22 மாதங்களுக்கு முன்பு ... 0-0-0

“நமீழன்”
தமிழ் வாரப்பத்திரிகை. ... 0-0-0
தமிழ் வாரப்பத்திரிகை. ... 0-0-0
தமிழ் வாரப்பத்திரிகை. ... 0-0-0
தமிழ் வாரப்பத்திரிகை. ... 0-0-0
தமிழ் வாரப்பத்திரிகை. ... 0-0-0
தமிழ் வாரப்பத்திரிகை. ... 0-0-0
தமிழ் வாரப்பத்திரிகை. ... 0-0-0
தமிழ் வாரப்பத்திரிகை. ... 0-0-0
தமிழ் வாரப்பத்திரிகை. ... 0-0-0
தமிழ் வாரப்பத்திரிகை. ... 0-0-0

புரட்சி

“குடி அரசை” ஒழிக்கச் செய்த முயற்சியால் “புரட்சி” தோன்ற வேண்டியதாயிற்று. உண்மையிலேயே பாமர மக்களின் அதாவது பெரும் பான்மையான மக்களின் ஆக்ஷியாகிய குடி அரசுக்கு உலகில் இடமில்லையானால் கண்டிப்பாகப் புரட்சி தோன்றியே தான் ஆக வேண்டும்.

அந்த ஐதீகப்படியே புரட்சி தோன்றி இருப்பதால் “புரட்சி”யை புரட்சியில் பற்றுள்ள மக்கள் யாவரும் வரவேற்பார்கள் என்பதில் நமக்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை.

நமது முதலாளிவர்க்க ஆக்ஷியானது தனது காவலாளிகளாகிய பாதிரி வர்க்கத்திற்கு அடிமையாக இருக்க வேண்டியிருப்பதால் “குடி அரசை” அதன் முதுகுப்புறத்தில் குத்திவிட்டது. இந்தக் குத்தானது “பாதிரி வர்க்கத்தை ஒழித்தால்தான் முதலாளி வர்க்கத்தை அழிக்க முடியும்” என்ற ஞான போதத்தை உறுதிப்படுத்திவிட்டது.

ஆதலால் நமது “புரட்சி” யானது “குடி அரசை” க்காட்டிலும் பதின் மடங்கு அதிகமாய் பாதிரி வர்க்கத்தை அதாவது மதப்பிரசார வர்க்கத்தை அடியோடு அழிப்பதையே கங்கணமாய்க் கொண்டு வெளிவரவேண்டியதாகிவிட்டது.

இதன் காரணமாய் “புரட்சி” எந்த நிமிஷத்தில் குத்துப்பட்டாலும் படலாம். எந்த வினாடியில் கொலையுண்டாலும் உண்டாகலாம். ஆனால் சுயமரியாதை புரட்சியானது இனி ஒரு நாளும் மறையாது. அது வெற்றி பெரும் வரை ஒரு க்ஷணமும் ஓய்வு கொள்ளாது என்பது மாத்திரம் உறுதி.

காங்கிரஸ் காரியதரிசியான தோழர் ஜவஹர்லால் அவர்கள், தான் இதுவரை மத விஷயமாய் புரட்சி செய்யாமல் ஏமாந்து விட்டதைப்பற்றி மனமார வருந்தியும் மதவிஷயத்தில் தான் அவட்சியமாய் இருந்த ஒவ்வொரு நிமிஷமும் முதலாளி வர்க்கத்தின் ஆதிக்கம் பலப்பட்டு வருவதற்கு இடம் கொடுத்தாகி விட்டது என்று வியக்கதமாக எடுத்துச் சொல்லியும் தனது குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு விட்டார்.

மதமே மனிதனுடைய சுயமரியாதைக்கு விரோதி.

மதமே மனிதனுடைய சுதந்திரத்திற்கு விரோதி.

மதமே மனிதனுடைய அறிவு வளர்ச்சிக்கு விரோதி.

மதமே மனித சமூக சமதர்மத்துக்கு விரோதி.

மதமே கொடுங்கோலாட்சிக்கு உற்ற துணை.

மதமே முதலாளி வர்க்கத்துக்கு காவல்.

மதமே சோம்பேறி வாழ்க்கைக்கு ஆதரவு.

மதமே உழைப்பவனைத் தரித்திரத்தில் ஆழ்த்தி உழைக்காதவனை உச்சத்தில் வைப்பதற்கு உதவி என்கின்ற முடிவின்பேரிலேயே “புரட்சி” தோன்றியிருக்கிறது என்பதில் யாருக்கும் ஐயம் வேண்டாம்.

ஆதலால் மனித சமூகத்தில் சமதர்ம வாழ்க்கையை ஏற்படுத்த மதங்களை முதலில் அழித்தாக வேண்டும் என்று காங்கிரஸ் காரியதரிசி தோழர் ஜவஹர்லால் அவர்கள் இப்போதாவது கண்டுபிடித்ததற்கோ அல்லது தைரியமாய் வெளியிட்டதற்கோ நாம் உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி யடைகின்றோம்.

சோம்பேறித்தனமாய் வாழ நினைத்து சுயமரியாதை இயக்க நிழலில் திரிந்தவர்களுடையவும், பட்டம், பதவி, அதிகாரம், செல்வம் ஆகியவைகள் அடையக் கருதி சுயமரியாதை இயக்கப் போர்வை போட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களுடையவும் ஆதரவு நம் “புரட்சி”க்கு இனி சிறிதும் எதிர்பார்க்க முடியாது என்பதை நன்றாய் உணர்ந்தே “புரட்சி” தோன்றியிருக்கிறது.

ஆதலால் பாடுபட்டு உழைத்து ஊரானுக்குப் போட்டு விட்டு பட்டினி யாயும் சமூக வாழ்வில் தாழ்மையாயும் வாழும் மக்களின் ஆதரவையே “புரட்சி” எதிர்பார்த்து நிற்கிறது.

வெள்ளை முதலாளிகளை ஒழித்துக் கருப்பு முதலாளிகளைக் காக்கும் வேலைக்கு இன்று “புரட்சி” வெளிவரவில்லை. அல்லது வெள்ளை ஆட்சியை ஒழித்துக் கருப்பு ஆட்சியை ஏற்படுத்த “புரட்சி” தோன்றவில்லை. அதுபோலவே இந்து மதத்தை ஒழித்து, இஸ்லாம், கிறிஸ்து மதத்தைப் பரப்ப “புரட்சி” தோன்றியதல்ல.

அதுபோலவே, இஸ்லாம், கிறிஸ்து மதத்தை ஒழித்து இந்து மதத்தை நிலைநிறுத்த புரட்சி வெளிவரவில்லை.

சகல முதலாளி வர்க்கமும், சர்வ சமயங்களும் அடியோடு அழிந்து, மக்கள் யாவரும் சுயமரியாதையுடன் ஆண் பெண் அடங்கலும் சர்வ சமத்துவமாய் வாழச் செய்யவேண்டும் என்பதற்காக புரட்சி செய்யவே “புரட்சி” தோன்றியிருக்கிறது.

அது உயிருள்ளவரையும் அதன் கடமையைச் செய்து கொண்டு இருக்கும்.

ஆதலால் “புரட்சி”யில், ஆர்வமுள்ள மக்கள் “புரட்சியை” ஆதரிக்க வேண்டுகிறோம்.

புரட்சி - தலையங்கம் - 26.11.1933

வருக்கும் வீட்டுப் பேர்போல் வளங்குகின்றது. மலையாள வாலிபர்களை யெல்லாம் இன்று அவர் பொதுவுடமை சமதர்மவாதியாக ஆக்கிவைத் திருக்கிறார்கள். அவரது பொதுவுடமைக் கட்சியில் அனேக நாயர் வாலிபர் களும் மகம்மதிய வாலிபர்களும், கிறிஸ்துவ வாலிபர்களும் கூட இருக் கிறார்கள்.

நமது மகாநாட்டில் லெனின் படத்தை திறக்க ஒப்புக் கொண்டிருந்த தோழர் கொச்சி இப்றாஹிம் பி.ஏ., எம்.எல்.சி. அவர்கள் கொச்சி சட்ட சபையில் பொதுவுடமைக் கக்ஷி சார்பாக அங்கம் பெற்றிருக்கிறவர்.

ஆனால் அவர் இன்று சிறையிலிருக்கிறார். இங்கு வர விடக் கூடா தென்று தான் அவரை கொச்சியில் சிறைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்றே கருதுகிறேன். அவர்கள் கடன் மறுப்புப் பிரச்சாரமும் செய்து சிறிய ஒரு கடன் துகையை செலுத்தாமல் ஜெயிலுக்குப் போனவர். இப்படிப்பட்ட கிளர்ச்சி களெல்லாம் திருவாங்கூரிலும், கொச்சியிலும் நடத்துபவர்களில் தோழர் அய்யப்பன் பிரதானப்பட்டவர். இவரை நமது நாட்டுக்கு வரவழைக்க வேண்டுமென்று தோழர் குருசாமிக்கும், எனக்கும் நீண்டநாள் எண்ணம். ஆதலால் அவரைக் கேட்டுக் கொண்டேன். உடனே, சம்மதித்து வந்திருக் கிறார்.

குறிப்பு:- கோவை மாவட்ட சுயமரியாதை மாநாட்டுத் தலைவரை வழிமொழிந்து ஆற்றிய உரை.

பெண்கள் மகாநாடு - தலைவர் முன்மொழிவு

தோழர்களே! சுயமரியாதை இயக்கமானது இந்த நாட்டில் 8, 9 வருஷு மாக நடந்து வருகின்றது. இதைப்பற்றி பலருக்கு விருப்பு வெறுப்பு உண்டு. யார் யாருக்கு இந்த இயக்கத்தினால் லாபம் இல்லை என்று கருதுகிறார்களோ அவர்கள் எல்லோரும் இந்த இயக்கத்தைக் குற்றம் சொல்வதுண்டு. என்ன குற்றமென்றால், சுயமரியாதை இயக்கம் கற்றறியாத மூடர்கள் இயக்கம். பொறுப்பற்றவர்கள் இயக்கம், அது காலிகள் இயக்கம் என்றெல்லாம் பேசு வார்கள். சிலர் இதிலுள்ள பெண்களைப் பற்றியும் தாருமாராய்ப் பேசுவ துண்டு. சிலர் இனி இதில் பிழைப்புக்கு மார்க்கமில்லை என்று கண்டவர்கள் இந்த இயக்கம் செத்துப்போச்சு, கெட்டுப்போச்சு என்று சொல்வதுமுண்டு.

ஆனால் இன்று இந்த மாகாணத்தின் எல்லா பாகத்திலிருந்தும் வந்திருக்கும் நீங்கள் எல்லோரும் பார்த்து அறிய உங்களுக்கு ஒரு அருமையான சந்தர்ப்பம் வாய்த்திருக்கிறது. இதில் இருக்கின்றவர்கள் படிப் பற்றவர்களா? காலிகளா? பொறுப்பற்றவர்களா? இயக்கம் செத்துப் போயி ருக்கிறதா? பாருங்கள். எங்கள் இயக்கம் சிலருக்கு ஓட்டு வாங்கிக் கொடுக் கச் சக்தியில்லாததால் சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். சிலருக்குக் காங்கிரஸ் முதலிய ஸ்தாபனங்கள் போல்

சாப்பாட்டுக்கு வகைசெய்ய சக்தியில்லாததால் இதையே நம்பி ஜீவிக்க வேண்டிய சிலரால் வசவு கேட்க நேரிடுகிறது என்பதை ஒப்புக் கொள்ளு கிறேன். ஆனால் இதிலிருக்கிறவர்களைப் பாருங்கள்.

முதலாவதாக இம் மகாநாட்டைத் திறந்து வைத்த தோழர் வி.ரா.ரங்க நாயகி அவர்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்தம்மாள் இந்த ஜில்லாக் காரர். பண்டிதர் பரீட்சை பாஸ்செய்த வித்வான். தகுந்த பொறுப்புள்ள உத்தி யோகத்தில் இருக்கிறவர். அவர் துணைவரும் ஒரு பண்டிதர், இருபதினா யிரக் கணக்கான பிரதிகள் வெளியாகும் பத்திரிகையின் ஆசிரியர். ரங்க நாயகி அம்மாளின் திரனை அவர்களது உபந்யாசத்தின் மூலமாகவே நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். இதுவரை வி.ராமசாமி மாத்திரம் நம் இயக்கத்தில் இருந்து வந்தார். அவர் “குடி அரசு” ஆசிரியராய் இருந்தது கூட உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் துணைவியாரும் வந்திருப்பதானது இயக்கம் வளர்ந்து விட்டதா? செத்துவிட்டதா பாருங்கள். அவரது உபந்யாசத்தில் “இரண் டொரு விஷயம் தவிர மற்றதெல்லாம் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்” என்று சொன்னார். அந்த இரண்டொரு விஷயமும் அம்மையார் அபிப்பிராயப் படியே நாம் ஒப்புக் கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறோம். ஆதலால் அதை எங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி எங்களைத் திருத்த வேண்டுமென்று தான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.

அதுபோலவே மகாநாட்டு வரவேற்புத் தலைவர் தோழர் சிவானந்தம் வள்ளியம்மாள் அவர்களும் “தொண்டமண்டல வேளாள” ஜாதியைச் சேர்ந்தவர். அவரது துணைவர் தோழர் ஏ.ஆர். சிவானந்தம் அவர்கள் நமது இயக்கத்தில் ஆரம்பத்திலிருந்து அபார வேலை செய்து வருகிறார். அம்மை யாரும் அவருக்கு உதவியாகவே இருந்து வந்திருக்கிறார்.

அதுபோலவே தோழர் சி.டி.நா. சிதம்பரம் அம்மையார் ஆங்கிலத் தில் எம்.ஏ. படித்தவர். அவரது துணைவர் தோழர் சி.டி.நாயகம் அவர்கள் சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் மாதம் 500 ரூ. சும்பளமுள்ள கொவாப்ரேடிவ் டிப்ட்டி ரிஜிஸ்டார் என்னும் பெரிய உத்தியோகஸ்தராக இருந்தவர். அவரது பிள்ளைகள் பெரிய பெரிய உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்கள். பெண் பிள்ளைகள் எல்லாம் பி.ஏ. படித்திருக்கின்றனர். இன்று கூட வந்திருக்கும் அவரது இச்சிறிய பெண் குழந்தைகூட பி.ஏ. அவர்கள் குடும்பம் தாழ்த்தப் பட்ட மக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு எவ்வளவு வேலை செய்தி ருக்கிறது என்பதை அறிய ஆசையுள்ளவர்கள். இவரைப்பற்றி சட்டசபை யில் தோழர் சத்தியமூர்த்தி போன்ற பார்ப்பனரும், அவரது அடிமைகளாகிய சில பார்ப்பனரல்லாத சட்ட சபை மெம்பர்களும், கேட்ட கேள்விகளைப் படித்துப்பார்த்தால் தெரிய வரும். அவர் உத்தியோகத்தையும், பணத்தையும் பிரதானமாய் எண்ணியிருந்தால் இன்னம் 4, 5 வருஷம் உத்தியோகத்தில் இருக்கக்கூடும். அவர்கள் குடும்பத்துடன் இப்போது நமது இயக்கத்துக்கு வேலை செய்து வருகிறார்கள்.

தோழர் நாயகம் அவர்கள் “திருநெல்வேலி சைவ வேள்ளாளர்” குலம் என்பதைச் சேர்ந்தவர். ஆனாலும் இவர் குடும்பத்தை பொருத்தவரை வெகுசாலமாகவே ஜாதி வித்தியாசம் இல்லை. அனேக விதவை விவாகம் செய்திருக்கிறார்கள். அனேக சுயமரியாதை விவாகம் செய்திருக்கிறார்கள், சுயமரியாதை மகாநாடு எங்கு கூடுவதாகப் பத்திரிகைகளில் பார்த்தாலும் அழைப்பில்லாமல் போய் விடுவார்கள். ஆகவே நமது இயக்கத்துக்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு பெரும் ஆதரவு அளித்து வந்த தோழர் சிதம்பரம் அம் மான் அவர்கள் இன்று இப்பெண்கள் மகாநாட்டுக்குத் தலைமை வகிக்க இசைந்து இரண்டு நாளைக்கு முன்னமே குடும்பத்துடன் வந்திருப்பதையே நான் சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்களைப்பற்றி குறைகூறும் “பெரியார்” களது கூற்றுக்கும் இயக்கம் செத்துப் போய்விட்டது என்று கூறும் வீரர்களது கூற்றுக்கும் சமாதானமாகச் சொல்லி பிரேரேபிக்கிறேன்.

குறிப்பு:- கோவை மாவட்ட பெண்கள் மாநாட்டுத் தலைவரை முன்மொழிந்து ஆற்றிய உரை.

நன்றியுரை

தோழர்களே இப்போது இப்பெரியார்களுக்கு நமது நன்றிசெலுத்தும் கடமைக்கு எழுந்து நிற்கிறேன். இவ்விழாவின் தலைமையில் டாக்டர். வரத ராஜ்ஜு நாயுடு அவர்கள் பேசியதை கேட்டீர்கள். தோழர் முதலியார் அவர்கள் பேசியதையும் கேட்டீர்கள். அவற்றுள் நமக்கு மாறுபட்ட அபிப்பிராயங்கள் பிரமாதமாக ஒன்றும் காணப்படவில்லை. ஆனால் அவர்கள் சிற்சில மாறுதல் இருக்கிறதென்றும் நாம் மிக தீவிரமாகப் போவதாகவும் சொன்னார்கள்.

தோழர்களே! எனது பொதுவாழ்வுக்கு தோழர் வரதராஜ்ஜு நாயுடு அவர்களே காரணமாவார். அவரது கூட்டுறவு அந்தக் காலத்தில் எனக்குக் கிடைத்திருக்காவிட்டால் அக்காலத்திய எனது தொழிலின் பயனாய் இன்று நான் ஒரு சமயம் ஒரு பெரிய முதலாளியாகவும் வணிகனாகவும் இருந்திருப்பேன். அல்லது ஒரு சமயம் அம்முயற்சியால் அனாமதேய பார்ப்பராகவும் இருந்திருப்பேன். எப்படியிருந்தாலும் அவரது நேசமே நான் இன்று இந்நிலைக்கு வந்ததற்குக் காரணம். அப்படி இருக்க நான் தீவிரமாய் போய் விட்டதாகச் சொல்லுகிறார். ஏன் குருவை மிஞ்சின சிஷ்யன் உலகில் இல்லையா? ஒரு சமயம் அதுபோல் இருக்கலாம் என்றாலும் எனது மூக் கணாங்கயிற்றை அவர் கையில் கொடுக்க இப்போதும் எனக்கு ஆக்ஷேபனையில்லை. நிதானமாய் என்னை ஓட்டிச் செல்லட்டும். நான் வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. அன்றியும் உண்மையிலேயே அவர்களுக்கு நமது இயக்க சம்மந்தமாய் அபிப்பிராய பேதம் இல்லை என்றே இப்போதய அவருடைய உபன்யாசத்தில் இருந்து அறிகிறேன். ஏதோ சில காரியத்துக்கு என்றுதான் அபிப்பிராய பேதம் இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார் என்று

கருதுகின்றேன். ஆதலால் அவர்களது வரவால் உபன்யாசத்தால் நமக்கு அதிக பலமும், ஆதரவும் ஏற்பட்டது என்பதே எனது அபிப்பிராயம். அதற்காக நாம் நன்றி செலுத்தவேண்டியதே. தோழர் முதலியார் அவர் களுக்கும் நன்றி செலுத்த வேண்டியது நமது கடமையாகும். அவரது உடல்நிலையில் நாம் கூப்பிட்டவுடன் கட்டுப்பட்டது மதிக்கத்தகுந்ததாகும். அவர்களால் தான் எனக்கு வைக்கம் வீரர் என்னும் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது. இப்போது நான் அதை பெருமையாகக் கொள்ளவில்லையானாலும் அப்போது அந்தப் பெயரால் நான் மகிழ்ந்து பரவசப்பட்டது எனக்குத் தெரியும். எல்லோருக்கும் பெயர் வைக்கும் பெருமை தோழர் முதலியார் ருக்கே இருந்தது. கம்பர் கம்பராமாயணம் பாடியிருக்கவில்லையானால் தமிழ்நாட்டில் ராமாயணத்துக்கும் ராமனுக்கும் எப்படி மதிப்பிருந்திருக்காதோ அதுபோல் தோழர் முதலியார் அவர்கள் காந்தியாரை, எம்பெருமான் என்றும், அடிகளார் என்றும், எம்மான் என்றும், பெம்மான் என்றும் கவிபாடா திருந்திருந்தால் காந்தியாருக்குத் தமிழ்நாட்டில் இவ்வளவு மரியாதை கூட இருந்திருக்காது. நான் அனேகமாய் தோழர் முதலியார் அவர்களால் தான் ஒத்துழையாமையில் அவ்வளவு ஈடுபட்டது. நாங்கள் மூவரும் அதாவது, நாயுடுகார், முதலியார், நான் என்கின்ற மூவரும் சேர்ந்து அந்தக் காலத்தில் பார்ப்பனர்களுக்கு தேசபக்தியின் பேரால் எவ்வளவோ உழைத்து விட்டோம். பார்ப்பனர் சூழ்ச்சியறிந்து அவர்கள் ஆதிக்கத்தை ஒழிக்கவேண்டிய முக்கிய சமயத்தில் பிரிந்து விட்டோம்.

அந்தக் காலத்து எங்கள் சக்திக்கு ஒரு சிறு உதாரணம் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள். நான் காங்கிரஸ் காரியதரிசியாயும், தலைவனாகவும் இருந்த காலங்களில் தமிழ்நாடு வாலிபர்களை தேசிய வீரர்களாக்க வென்று வி.வி.எஸ்.ஐயர் என்னும் ஒரு தேசியப் பார்ப்பனர் காங்கிரசை 10,000 ரூபாய் கேட்டபோது அதற்கு நானே பிரதானமாய் இருந்து ரூபாய் அனுமதிக் கப்பட்டது. அந்தப் பணம் குருகுலம் என்று ஒரு ஆச்சிரமம் வைத்து அதில் பார்ப்பனப் பிள்ளைகளை வீட்டிற்குள் வைத்தும் பார்ப்பனரல்லாத பிள்ளை களை வெளியில் வைத்தும் சாப்பாடு போட்டு வருணாச்சிரம தர்மம் கற்றுக் கொடுக்கப் பயன் படுத்தப்பட்டதுடன் இதன் பேரால் தமிழ் மக்களிடம் மற்றும் 20, 30 ஆயிரம் ரூபாய் வரை வசூல் செய்யவும் பட்டது. இதற்கு “தமிழ் நாடும்” “நவசக்தியும்” ஆதரவும் அளித்தன. இந்த சூழ்ச்சியான அக்கிரமம் சகிக்காமல் நான், முதலியார் அவர்களிடம் மாயவரத்தில் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன். அப்போது அவர் டாக்டர் நாயுடு அவர்கள் பேரில் புகார் சொல்லி நாயுடு அவர்கள் “தமிழ்நாடு”வில் ஆதரிப்பதால் நான் ஆதரிக்க வேண்டியிருக்கின்றது என்றார். இருவரும் நாயுடு அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டோம். அவ்வளவு தான் சங்கதி. உடனே டாக்டர் குருகுலத்தின் மீது போர் தொடுத்தார். தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் தோழர் கள் ராஜகோபாலாச்சாரியார், சீனிவாசயங்கார் உள்பட எல்லோரும் நாயுடு அவர்களுக்கு விரோதமாய் எவ்வளவோ

தொல்லை விளைவித்தும் பயன்படாமல் கடைசியில் குருகுலம் அடியோடு அழிந்து அதில் இப்போது படைக்கள்ளியும், நெரிஞ்சி முள்ளும் வளரும் படியும், பாம்பும், பூச்சியும் வாழும்படியும் ஆய்விட்டது. அதுபோலவே மற்ற காரியங்களிலும் மூவரும் ஒத்து வேலை செய்திருந்தால் பார்ப்பன ஆதிக்கம் இந்தியாவை விட்டு ஓடி இருக்கும். உண்மையிலேயே சொல்லுகின்றேன். இதுவரை நாங்கள் மூவரும் ஒரு அபிப்பிராயமாய் இருந்திருந்தால், இந்து, சுதேச மித்திரன் முதலிய பார்ப்பனப் பத்திரிகைகள் இருந்திருக்குமா? இருந்தாலும் இந்தமாதிரி பார்ப்பனப் பிரசாரம் செய்து பார்ப்பனரல்லாத மக்களின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்து முட்டுக்கட்டை போட்டு இழிவுப்படுத்தி விடுமா? யோசித்துப் பாருங்கள். நாம் எந்த சாஸ்திரத்தை, எந்த தத்துவத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றோமோ அதையே கலம் கலமாய், பக்கம் பக்கமாய் அப்பத்திரிகைகள் எழுதி வருகின்றன. சங்கராச்சாரியின் வருணாச்சிரம பாஷ்யமும் சூத்திரன் யார்? சண்டாளன் யார்? என்கின்ற தத்துவமும், இன்னமும் பக்கம் பக்கமாய் எழுதி வருகின்றன. குட்டிப் பத்திரிகைகளெல்லாம் பயமின்றி குலைக்கின்றன. இவற்றின் சூക്ഷிகளை மக்கள் அறியும்படி செய்ய முடியவில்லை. பார்ப்பனரல்லாத பார்ப்பனக் கூலிகளையும் ஒழிப்பதென்றால் நாம் மூவரும் சேர்ந்தால்தான் முடியும். ஏன் என்று கேழ்க்க இப்போது நாதியற்றுப் போய் விட்டது. மூன்று பேர் அடுப்புக் கல்லைப் போல் பயனற்று வாழ்கின்றோம் என்பது தான் எனது எண்ணம். இனியாவது ஒத்து இருந்தோமானால் பார்ப்பனரல்லா பெருமக்கள் சம தர்மம் பெற்று, சுயமரியாதை அடைந்து சோம்பேறி வாழ்க்கைக்காரரும், சூழ்ச்சி வாழ்க்கைக்காரரும் அழிவு பெற மாட்டார்களா? என்பதுதான் எனது ஆசையே தவிர முதலியாரும் நாயுடுவும் வந்து சேர்ந்தால் தான் ஏதோ சொந்தத்தில் பெருவாழ்வு வாழ்ந்து விடலாம் என்று கருதவில்லை.

தோழர்கள் முதலியாரையும் நாயுடுவையும் சில சோம்பேறி வயிற்றுச் சோற்று தேசபக்தர்களென்கின்ற காலிகள் சிலர் வைவார்களென்பது எனக்குத் தெரியும். இவர்கள் என்ன பாவம் பண்ணிவிட்டார்களென்பதை நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள். பார்ப்பனர்கள் கூலிகொடுத்து காலிகளை ஏவிவிட்டு அவர்களை வையச் சொல்லுவார்கள். இதற்கொரு சிறு உதாரணம் கூறு கிறேன். கொஞ்சகாலத்துக்கு முன்பு தோழர் வரதராஜுலு அவர்கள் ஐஸ்டிஸ் ஆபீசுக்குச் சென்றிருந்தாராம். இதை ஒரு பார்ப்பன ஒற்றர் கண்டுபிடித்துச் சுதேசமித்திரனுக்கும், இந்துவுக்கும் தெரிவித்து விட்டார். இதைப் பெரிய பெரிய எழுத்தில் அப்பத்திரிகைகள் “ஐஸ்டிஸ் ஆபீசில் வரதராஜுலு நாயுடு” என்று தலைப்புக் கொடுத்து எழுதிவிட்டன. உடனே நாயுடுகார் சமாதானம் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார். இதிலிருந்து பார்ப்பனர்களுக்கு எவ்வளவு ஆதிக்கம் இருக்கிறது என்று நினைத்துப் பாருங்கள். இவ்வித மிரட்டலுக்கெல்லாம் இனிபயப்பட மாட்டார்களென்றே நினைக்கிறேன்.

நமது தோழர்களுக்கும் ஒன்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்:-

நம்மில் சில தோழர்கள் இவர்களை நாம் வரவழைத்ததால் நமது கொள்கைகளோ, திட்டங்களோ மாறுபட்டுவிட்டது என்று ஓலமிட்டு நம்மை வைய ஒருவழி தேடக்கூடும் அல்லது உண்மையிலேயே சிலர் அப்படி நினைத்து பயப்படக் கூடும். அது சரியல்ல. அவர்கள் வந்ததால் நமக்குப் பலமேற்பட்டது. அனேக காங்கிரஸ்காரர்கள் பாமர ஜனங்கள் டாக்டர் நாயுடு அவர்களை ஒரு பெரிய தேசியவாதி என்றும் நம்மை ஒரு தேசத் துரோகி என்றும் கருதியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களைக் கூட இன்று நம்மையும் மதிக்கும்படி செய்து விட்டோம். ஏன்? நாம் சொல்லுபவைகளையே தான் டாக்டர் நாயுடு அவர்களும் இன்று பலமாக அழுத்திச் சொல்லி இருக்கிறார். ஆதலால் லாபம் நமக்குத்தான். எப்படியென்றால் சொம்பிலிருந்து ஊற்றினால் தண்ணீர் என்பார்கள். கெண்டியால் ஊற்றினால் தீர்த்தம் என்பார்கள். உத்திரணிலில் ஊத்தினால் தான் மதிப்பது வழக்கம். அதுபோல் அவர் வாயிலிருந்தே நமது கொள்கைகள் முழுவதும் வந்து விட்டன. இனி அவர்களைப் பின்பற்றுபவர்களும் நமது கொள்கைகளை ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டாலும் வையவாவது மாட்டார்கள். அதுபோலவே தோழர் முதலியார் அவர்களும் மதத்தைப் பற்றிப் பேசிய இரண்டொரு இடம் தவிர மற்றதெல்லாம் அனேகமாக நமது கொள்கையைத் தழுவியதே ஆகும். மதவிஷயமாய் தோழர் முதலியார் அவர்களது இப்போதைய அபிப்பிராயத் தைப் பற்றி கவலையில்லை. அவர் நம்மைத் திருப்பட்டும் அல்லது நமது வழிக்குத் திரும்பட்டும் அல்லது அவரவர் அபிப்பிராயம் அவரவரிடமிருக்கட்டும். ஒரே மேடையில் இருவரும் அவரவர் அபிப்பிராயம் சொல்ல நம் இருவருக்கும் உரிமை வேண்டும். ஒருவருக்கொருவர் சொந்த விரோதம் வேண்டாம். பகைத்துக் கொள்ள வேண்டாம். மூவரும் மனித சமூக புல்லுருவியும், கூடியரோகக் கிருமியுமாகிய பார்ப்பனீயத்தை அழிப்பதிலும் முதலாளித்துவத்தை ஒழிப்பதிலும் ஒன்றாய் இருக்க வேண்டும் என்பது தான் எனது எதிர்கால ஆசை.

தோழர்களே கடைசியாக ஒன்று சொல்லுகிறேன். அதென்னவென்றால் இவர்களிருவரும் என்னைப் பார்ப்பனீயத்துக்கு இட்டுச் சென்று விடுவார்கள் என்கின்ற பயம் உங்களுக்கு வேண்டாம். தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் என்னை நம்பினாலும் நம்புவார்கள். முதலியாரையோ, நாயுடுவையோ எப்போதும் ஒரு பார்ப்பனரும் நம்ப மாட்டார்கள். இவர்கள் பூணூல் போட்டுக் கொண்டால் கூட சேர்க்க மாட்டார்கள். அது மிக மிக உறுதி. உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தில் தோழர் ராஜகோபாலாச்சாரி சிறைப்பட்டதும் தோழர் முதலியாருக்கு சர்வாதிகாரம் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லி அவரும் தயாராயிருந்தார். ஆனால் அந்தப்படி செய்யவில்லை. ஒரு சாதாரண பார்ப்பனருக்கே கொடுக்கப்பட்டது. முதலியார் பேர் அடிபட்டதால் அவர் பத்திரிகை ஒழிந்தது தான் மிச்சம். இப்பொழுது வரப் போகும் காந்தியார்

வரவேற்பு கமிட்டிக்கு நாயுடு அவர்களை பார்ப்பனர் சேர்க்கவில்லை. ஒரு 3-வது வகுப்பு பார்ப்பனர்தான் தலைவராய் இருக்கிறார். ஆனால் பார்ப்பனர் ரல்லாதார் இடமிருந்துதான் பணம் வசூல் செய்யப்படுகிறது. ஆதலால் பார்ப்பனீயம், புரோகிதம், முதலாளித்துவம் ஆகிய கொடுமையை அழிக்கும் விஷயத்தில் நமக்குப் பெரியதொரு ஆதரவு கிடைத்திருக்கிறது என்கின்ற நம்பிக்கையின்பேரில் அவர்களது கருணை நிரம்பிய விஜயத்துக்கும் அவர்களது அரிய உபதேசத்துக்கும் நான் உங்கள் சார்பாகவும், என் சார்பாகவும் மனப்பூர்த்தியான நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அவர்களது விஜயத்தில் இங்கு அவர்களுக்குப் போதிய செளகர்யமும், மரியாதையும் அளிக்கத் தவறியதற்கும் மன்னிக்கும்படி அவர்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

குறிப்பு:- 25, 26.11.1933 நாட்களில் ஈரோடு டவுன் முனிசிபல் ஜெனரல் பிரைமரி பள்ளியில் நடைபெற்ற கோவை மாவட்ட சுயமரியாதை மாநாடு மற்றும் பெண்கள் மாநாடுகளில் ஆற்றிய உரை.

புரட்சி - சொற்பொழிவு - 03.12.1933

லெனின் - நாகம்மாள் உருவப்படத் திறப்புவிழா

தோழர்களே! இப்போது நடக்கப்போவது படத் திறப்புவிழா. இதை நடத்திக் கொடுக்கச் சென்னை தோழர்கள் டாக்டர் வரதராஜுலு நாயுடு அவர்களையும் கல்யாணசுந்திர முதலியாரவர்களையும் கேட்டுக் கொண்டோம். அவ்விரு பெரியார்களும் நமது வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்த்து இங்கு விஜயம் செய்துள்ளார்கள். நமது இயக்கக் கொள்கைகள் முழுமையும் அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றவர்களல்ல. பல விஷயங்களில் நமக்கும் அவர்களுக்கும் பலமான அபிப்பிராய பேதம் உண்டென்பது உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். அப்படியிருந்தும் நாம் ஏன் அவர்களைத் தேடிப் போனோம்? அவர்களது விஜயத்தால் நமது கொள்கைகளுக்கும், அபிப்பிராயங்களுக்கும் ஆதரவும் பலமும் கிடைக்குமென்கின்ற எண்ணத்தினால்தான். இந்தச் சங்கதிகள் அவர்கள் தெரிந்தே தங்களது ஆதரவும் இவ்விதக்கத்துக்கு இருக்கட்டும் என்கின்ற பெருந்தன்மையான தயாள குணத்துடனேயே இங்கு விஜயம் செய்திருக்கிறார்கள். எனக்கும் அவர்களுக்கும் சில காலமாய் அபிப்பிராயபேதம் இருந்து வந்தது. அதைப்பற்றி நாங்கள் ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கொண்டும் வந்திருக்கிறோம். ஆனால் எல்லாம் ஒரே தத்துவத்தின் மீதேயொழிய வேறில்லை. அதாவது மனித சமூகத்துக்கு அவரவர்களால் கூடுமான தொண்டைச் செய்ய வேண்டும் என்கின்ற தீவிர அவாவினாலேயே ஒழிய அவரவர்கள் சொந்தவீட்டு வாழ்க்கைப் பிழைப்புக்காக அல்ல. அபிப்பிராயப் பேதங்கள் ஏற்படுவது சகஜம். முன் ஏற்பட்ட அபிப்பிராய பேதங்கள் சரியல்லவென்று தோன்றுவதும் சகஜம். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சரீர அமைப்பில் அபிப்பிராயங்கள் ஏற்படுவதற்கு காரணமாகிய மூலாதார அமைப்புகள் வேறு. அதன் பயனாய் அபிப்பிராயபேதம் ஏற்பட்டுத்தான் தீரும். அதுபோலவே அபிப்பிராயங்கள் மறுபடியும் ஒற்றுமைப்பட்டு வரும்.

அந்த முறையிலேயே இப்போது இவ்விரு பெரியார்களுடைய அபிப்பிராயங்கள் பலது நமது அபிப்பிராயங்களுக்குப் பிரமாதமான மாறுபாடல்லா விட்டாலும் பலது ஒற்றுமையாகவும் இருந்து வருவதை நான் “தமிழ்நாடு” பத்திரிகை மூலமாகவும், “நவசக்தி” பத்திரிகை மூலமாகவும் 255 ————— ௨௦௧௧-௧௨-௧௭ எழுத்தும் பேச்சும்: ௧௮௧௮ - 17

தோழர் முதலியார் அவர்களால் எழுதப்பட்ட “சமரச சன்மார்க்க போதம்” என்னும் புத்தகத்திலுள்ள பல வாக்கியங்கள் மூலமாகவும் உணர்ந்தேன்! அப்போதே நான் அவர்களது ஒற்றுழைப்பையும் கூட்டுறவையும் பெற ஆசைப்பட்டேன். நமது இயக்கத்தில் எனக்குள்ள பற்றானது எங்கெங்கெல் வாம் நமக்கு ஆதரவு கிடைக்குமோ அங்கெல்லாம் நுழைந்து ஆதரவு பெற வேண்டும் என்கின்ற ஆத்திரத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது. அது எவ்வளவு கொஞ்சமானாலுஞ் சரி என்று தான் ஆசைப்படுகிறேன். நமது இயக்கத்துக்கு மாறுபட்ட சில அபிப்பிராயங்கள் அவர்களிடம் இருக்கிறதென்றாலும் அவ் வபிப்பி ராயங்களையும் அவர்கள் நமக்கு உபதேசிக்கட்டும். அது சரியா னால் தான் நாம் ஒப்புக் கொள்ளுவோமே தவிர டாக்டர் வரதராஜுலுவும், கல்யாண சுந்திர முதலியாரும் சொல்லுகின்றார்களே என்று நினைத்து நாம் ஏமாந்துவிட மாட்டோம். அப்படிப்பட்டவர்கள் சு.ம. இயக்கத்தில் இருப்பார் களென்று நான் நம்பவேயில்லை. நமது இயக்கத்தில் இல்லை. நமது இயக்கத் தத்துவமே அதுதான். அதாவது “கடவுள்” சொன்னதாகச் சொன்னதையே ஒப்புக் கொள்ளாமல் பகுத்தறிவைக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்கின்ற நாம் இவர்கள் சொல்வதைக் கண்மூடிக் கொண்டு ஒப்புக் கொள்ளப்போகிறோமா?

அபிப்பிராய பேதத்தைத் தெரிவிக்க இடங் கொடுத்தால், அதைத் திருத்தவோ அல்லது நாம் திருந்தவோ சமயமும், இடமும் ஏற்படுமாதலால் அவர்களது எவ்வித அபிப்பிராயமும் நமக்குப் பலன்படக் கூடியதேயாகும். சுமார் 10-வருஷங்களுக்கு முன்பு நான் இவர்களைப் பின்பற்றியே நடந்த வன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இவைகளையெல்லாம் உத்தேசித்துத் தான் நாங்கள் அவர்களை வரும்படி கேட்டுக் கொண்டோம். அதற்கிணங்கி விஜயஞ்செய்திருப்பதைப் பெருமையாகவே கருதுகிறேன்.

தவிர, இப்பெரியார்களை தோழர். நாகம்மாள் உருவப்படத்தை திறந்து வைக்கவே நாம் கேட்டுக் கொண்டோம். தோழர் லெனின் அவர்க ளின் உருவப்படத் திறப்பு விழாவிற்கு தலைமை வகிக்க தோழர் எம். சிங்காரவேலு அவர்களையும் திறந்து வைக்க கொச்சி பொதுவுடமைவாதி தோழர் கே.எம். இப்ராஹிம், பி.ஏ., எம்.எல்.சி. அவர்களையும் கேட்டுக் கொண்டோம். ஆனால் தோழர் சிங்காரவேலு அவர்கள் காயலாபட்டு விட்டதாகவும் தோழர் கே.எம். இப்ராஹிம் கடன் மறுப்பு பிரசாரத்தில் சட்ட மறுப்பு செய்து சிறைபட்டு விட்டதாகவும் தெரிவித்து விட்டதால் அந்தப் படத் திறப்பு விழாவையும் ஆற்றும்படி இவர்களையே வேண்டிக் கொண்டு டாக்டர் வரதராஜுலு அவர்களை தலைமையை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி உங்கள் சார்பாக வேண்டி கொள்ளுகின்றேன்.

குறிப்பு: ஈரோடு ஸ்டாலினா மண்டபத்தில் 26.11.1933ல் நடந்த படத்திறப்பு விழாவில் தலைமை முன்மொழிவு உரை .

புரட்சி - சொற்பொழிவு - 03.12.1933

கோவை ஜில்லா (ஈரோடு) மகாநாடு

கோயமுத்தூர் ஜில்லா மகாநாடு ஈரோட்டில் சென்ற மாதம் 25, 26 தேதிகளில் நடைபெற்ற விபரம் மற்ற பக்கங்களில் பார்க்கலாம். மகாநாடு மிக்கச் சிறப்பாகவும், பிரதிநிதி ஜனங்களின் மனதைக் கவரத் தக்கதாகவும் நடை பெற்றிருக்கின்ற தென்பதை அதிலிருந்து உணரலாம்.

அதோடு இம் மகாநாட்டுக்குத் தலைமை வகித்தவர்கள், திறப் பாளர்கள், வரவேற்புத் தலைவர்கள், உருவப் படத் திறப்பாளர்கள் ஆகிய வர்கள் பெரிதும் நமது மகாநாட்டுக்குப் புதிதானவர்களென்றும் காணப் படலாம். சுயமரியாதை மகாநாட்டுக்குத் தலைவர், திறப்பாளர் ஆகியவர்கள் கொச்சி ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். பெண்கள் மகாநாட்டுத் தலைவர், திறப்பாளர் ஆகியவர்களில் தலைவர் தோழர் நாயகம்-சிதம்பரம் அம்மாள் அவர்கள் இதற்குமுன் நமது மகாநாடுகளில் கலந்திருந்தாலும் அவர்கள் நமது மகாநாட்டில் தலைமை வகித்தது இதுவே முதல் தடவை. திறப்பாள ராகிய தோழர் பண்டிதை வி.ரா. ரங்கநாயகி அம்மாள் அவர்கள் சுய மரியாதை உலகத்துக்குப் புதியவர்களேயாவார்கள்.

உருவப்படத் திறப்புவிழாவுக்கு தலைமை வகிக்கவும், விழா நடத்தவும் வந்த தோழர்கள் Dr.வரதராஜுலு, கல்யாண சுந்தர முதலியார் ஆகியவர்கள் நம் இயக்கத்துக்கு புத்தம் புதியவர்களென்றே சொல்ல வேண்டும். நம் இயக்கத்தைக் குறை கூறியவர்கள் என்றும் கூற வேண்டும். நமது இயக்கத் துக்கும் அவர்களது கொள்கைக்கும் மலைக்கும், மடுவுக்கும் உள்ள வித்தி யாசம் என்று சொல்லப்பட்டது என்றும் சொல்ல வேண்டும். நாமும் அவர்களை அப்படியே சொன்னோம் என்பதையும் மறைக்க வில்லை. ஆனால் அவர்கள் இப்போது நம்மை சில விஷயங்களில் மாத்தி ரம் நாம் அதி வேகமாய் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம் என்று கருது கிறார்கள். நாமும் அவர் கள் பல விஷயங்களில் நமது கொள்கைக்கு அனு சரணையான அபிப்பிராயங்கள் கொண்டிருக்கிறார்களென்று கருதுகிறோம்.

இதன் உண்மைகள் எப்படியோ இருக்கட்டும். இருவர் நிலைக்கும் பிரமாத வித்தியாசம் அதாவது கூடிக் கலந்து நாமும், அவர்களும் ஒற்றுமை யாய் இருந்து நம் அடிப்படையான கொள்கைக்கேற்ற தொண்டை நடத்த

முடியாத அளவு, வித்தியாசமான நிலைமையில் இன்று இல்லை என்பதை நாமும் உணர்கிறோம். அவர்களும் உணர்கிறார்கள் என்றே கருதுகின்றோம்.

இந்த உண்மையை அவர்களது உபந்யாசங்களில் இருந்தே அறியலாம். மேலும் “தமிழ்நாடு” பத்திரிகையானது சுமார் 2-வருஷகாலமாகவே பச்சையாய் சமதர்மத்தை ஆதரித்து வந்திருக்கிறது. காங்கிரஸின் போக்கையும் காந்தியாரின் கொள்கைகளையும் ஒப்புக் கொள்ளாமல் நம்மைப் போலவே பல தடவை தாக்கி வந்திருக்கிறது. பார்ப்பனீயத்தையும், பார்ப்பன ஆதிக்கத்தையும் கண்டிப்பதில் அது பின் வாங்கினதுமில்லை. நமது இயக்கத்துக்கும் அது தன்னாலான உதவி செய்து வந்திருக்கிறது - வருகிறது.

ஆகவே அப்பத்திரிகையின் உதவியையும் டாக்டர் வரதராஜுலு அவர்கள் கூட்டுறவையும் நாம் அனுபவிக்க நேருவது நமக்கு நன்மையேயாகும்.

தோழர் கல்யாணசுந்திர முதலியார் அவர்களது அபிப்பிராயங்கள் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை வெறுத்து நிற்கின்றதென்றே உணர்கிறோம். சமதர்மத்தை முழுதும் ஆதரிக்கின்ற தென்றே கருதுகிறோம். தொழிலாளர் விஷயங்களில் அவருக்கு எப்போதும் கவலையுண்டு. தொழிலாளர்களுக்காக எதுவும் செய்ய அவர் துணிந்திருக்கிறார் என்பவைகளில் யாருக்கும் உறுதியான நம்பிக்கையுண்டு. ஆதலால் அவர்களது கூட்டுறவும் நமக்கு நன்மையையே பயக்கும் என்பது நம் உறுதி.

மற்றபடி நம் அபிப்பிராயங்களுக்கு மாறுபட்ட எண்ணங்கள் சில அவர்கள் இருவர்களிடமும் இருக்கலாமென்றே வைத்துக் கொள்வோம். அதனால் நமக்கு பெரிய நஷ்டம் ஏற்பட்டுவிடாது. மகாநாட்டின்போது அவர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளில் நாம் ஆக்ஷேபித்துத் தீர வேண்டிய அம்சம் எதுவும் நமக்குத் தென்பட்டதாக நமக்கு ஞாபகமில்லை.

கடவுள் நம்பிக்கையைப் பற்றியும் மத நம்பிக்கையைப் பற்றியுங்கூட அவர்கள் நம்மைக் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. எதையும் வலியுறுத்திச் சொல்லவுமில்லை. அவற்றில் தங்களுக்குச் சிறிது நம்பிக்கை இருப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டிருக்கலாம். அவை உண்மையான கடவுள் மத நம்பிக்கையானால் நமக்குக் கவலையுமில்லை. உண்மையான நம்பிக்கையென்பது அனுபவத்தில் முன்னுக்குப் பின் முரணாய்த் தீருமானதால் சீக்கிரம் மாறியே தீருவார்கள். பொய்யான-உலக மெய்ப்புதலுக்கான கடவுள் மத நம்பிக்கையானால் சமயத்திற்குத் தகுந்த படி அவற்றைத் திருப்பிக் கொள்வார்கள். ஆதலால் நம்மீது அந்நம்பிக்கைகளைப் புகுத்துகின்ற வரையில் நாம் அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. எந்த விதத்திலும் உலகப் பொது எதிரிகளான பார்ப்பனர்கள் விஷயத்தில் நம்மைப் போலவே அவர்களும் அபிப்பிராயம் கொண்டிருப்பதால் பொது எதிரிகளை ஒழிக்க

ஒன்று சேர்ந்தாக வேண்டியதே புத்திசாலித்தனமாகும். அரசாங்க விஷயத்திலும், உலகப் பொது எதிரிகளாகிய ஏகாதிபத்தியங்களை அழிப்பதிலும், முதலாளிகள் ஆதிக்கங் களை ஒழிப்பதிலும், முதலாளித் தன்மை அரசியல்களை ஒழிப்பதிலும் நம்மைப் போலவே அவர்களும் கருத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் அவற்றில் நாம் ஒன்று சேர்வது அவசியமேயாகும்.

ஏழை மக்கள் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு காங்கிரஸ் என்னும் பெயரால் ஒரு கூட்டம் (பார்ப்பனர்கள்) மக்களை ஏய்ப்பதை ஒழிக்க வேண்டியதும், பார்ப்பனரல்லாதார் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சி என்னும் பெயரால் ஒரு கூட்டம் (பணக்காரர்கள்) மக்களை ஏய்ப்பதை ஒழிக்க வேண்டியதும் நமக்கு எவ்வளவு அவசியமோ அது போலவே தொழிலாள மக்களின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு தொழிலாளர் சங்கம், டிரேட் யூனியன் என்னும் பெயர்களால் ஒரு கூட்டம் (சிவ ராவ்கிரி முதலிய கூட்டத்தார்கள்) மக்களை ஏய்ப்பதையும் ஒழிக்க வேண்டியதும் இப்போது நமக்கு மிகவும் அவசியமாகும். இக்காரியத்திற்கும் தோழர்கள் நாயுடு, முதலியார் ஆகியவர்களது கூட்டுறவு நமக்கு அவசியமேயாகும். ஆதலால் இம்மகாநாட்டுக்கு அவர்களை அழைத்ததையும் அவர்கள் மகாநாட்டுக்கு விஜயம் செய்ததையும் நாம் மனமார பாராட்டுகின்றோம்.

இதிலிருந்து, நாம் கருத்திலிருந்த வேண்டியது என்னவென்றால் நமது இயக்க கொள்கைகளுக்கு ஆதரவளிப்பவர்கள் நமது தோழர்கள், நேயர்கள் ஆவார்கள். நமது கொள்கைகளுக்கு எதிர்ப்பு அளிப்பவர்கள், எதிர்மாறாகச் சூக்சி செய்கின்றவர்கள் நமது எதிரிகள் ஆவார்கள் என்று தான் கருத் திலிருந்த வேண்டும்.

தோழர் சி.டி. நாயகம் அவர்கள் தனது குடும்ப சமேதராய் நமது இயக்கத்துக்கு உழைத்து வந்தவர்கள் என்றாலும் அவர்கள் இப்போது பென்ஷன் பெற்றுவிட்டதால் இனி நமக்கு அவர்களது முழு நேர உழைப்பும் கிடைக்கும் படியாக ஏற்பட்டதானது மற்றொரு பலமேயாகும். தோழர். பண்டிதை வி.ரா. ரங்கநாயகி அம்மாள் அவர்களது வருகையும், நமது இயக்கத்துக்கு புதியதொரு ஆதரவாகும். இவைகளின் பயனாய் நமது இயக்கம் முன்னிலும் வேகமாய்ச் செல்லக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்ட தென்றே கருதுகிறோம். மற்றும் இயக்கத்திலிருந்து பல காரணங்களால் பிரிந்துவிட்டதாகவும் நிஷ்டூரப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததாகவும் காட்டிக் கொண்டிருந்த பல தோழர்கள் அதாவது அய்யாமுத்து, கண்ணப்பர், கோவை சி.பி. சுப்பையா, ராவணதாஸ் முதலிய இன்னும் பல தோழர்கள் மகாநாட்டிற்கு வந்திருந்ததும் காரியங்களில் கலந்து கொண்டதும் மகிழத்தக்க காரியமாகும்.

இவைகளையெல்லாம்விட மகாநாட்டு நடவடிக்கைகளில் நாம் மிகுதியும் பாராட்டி மகிழ்ச்சியடையத்தக்க காரியம் ஒன்று உண்டு; அதென்ன வென்றால் மகாநாட்டிற்கு விஜயம் செய்த கனவான்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை தெரிவிக்கும் முறையில் இயக்கக் கொள்கைகளையும் தோழர் ஈ.வெ.ராமசாமியையும் ஆதரித்தோ அல்லது எதிர்த்தோ அல்லது தாக்கியோ பேச நேரிட்ட சமயங்களில் எவ்வித சந்தடியும் ஒழுங்குத் தவறுதலான நடவடிக்கையும் எவரிடமிருந்தும் காணாமல் இருந்ததானது நமக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை கொடுத்ததோடு சிறிது தைரியத்தையும் கூட ஊட்டிற்று என்று மனமார தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். சிலருக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் கொடுபடவில்லை என்ற வருத்தம் இருந்ததாகக் கண்டாலும் அது உடனே மறந்து போயிருக்கும் என்றே கருதுகிறோம்.

மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களில் இப்போது அவசரமாயும், அவசியமாயும் காரியத்தில் செய்து காட்ட வேண்டிய தீர்மானங்கள் இரண்டாகும். அவை முதலாவது தோழர் காந்தியவர்கள் தென்னாட்டிற்கு வந்து தீண்டாமை விலக்கு என்னும் பேரால் நடத்தப்போகும் வருணாச்சிரமதப்பிரசாரத்தை பகிஷ்கரிப்பதாகும்.

இரண்டாவது சமீபத்தில் நடைபெறப் போகும் தமிழன்பர் மகாநாடு என்னும் பேரால் பார்ப்பனர்கள் ஆதிக்கத்துக்காக செய்யப்படும் பார்ப்பனகுட்சி மகாநாட்டை பகிஷ்கரிப்பதாகும். இவ்விரண்டு காரியங்களையும் செய்யவேண்டுமானால் பெரியதொரு கிளர்ச்சி உடனே செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இதற்காக உடனே சென்னையில் ஒரு பகிஷ்காரத் திட்டக் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்து பிரசங்கம், துண்டுப் பிரசுரம் முதலியவை மூலம் பிரசாரம் செய்ய வேண்டியதாகும். பல சங்கங்களிலும் இப்பகிஷ்காரத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்ப வேண்டும். தோழர் காந்தியாருக்கும், தமிழன்பர் மகாநாட்டு நிர்வாகிகளுக்கும் அனுப்ப வேண்டும். இன்று கூடும் இராமநாதபுரம் ஜில்லா சுயமரியாதை மகாநாட்டிலும் இதைப்பற்றிப் பேசி ஒரு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும்.

கடைசியாக மகாநாட்டுக்கு அதிக உதவி செய்த மாயவரம் தோழர் நடராஜன் முதலியவர்களுடையவும், முனிசிபாலிட்டி, தாலுகா போர்டு லண்டன்மிஷின் பள்ளிக்கூடம், மகாஜன பள்ளிக்கூடம், அர்பன் பாங்கு முதலிய ஸ்தாபனங்கள், தலைவர்கள், அதிகாரிகள், சிப்பந்திகள் ஆகியவர்களுடையவும் உதவி மிகவும் பாராட்டத்தக்கதே ஆகும். காரியதரிசிகள் தோழர்கள் எஸ்.வி.லிங்கம், எஸ்.ஆர். கண்ணம்மாள் ஆகியவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியும் மகாநாடு சிறப்பாய் நடைபெறுவதற்குக் காரணமாகும்.

புரட்சி - தலையங்கம் - 03.12.1933

இராமநாதபுரம் ஜில்லா சு.ம.மகாநாடு காந்தி பகிஷ்காரம்

இராமநாதபுரம் ஜில்லா மூன்றாவது சுயமரியாதை மகாநாடு சென்ற வாரம் சிவகங்கையில் வெகு சிறப்பாய் நடந்தேறியிருக்கும் விபரம் மற்ற பக்கங்களில் காணலாம்.

அவற்றுள் மகாநாட்டுத் தலைவர் தோழர் எஸ்.ராமநாதன் அவர்கள் “இயக்கக்கொள்கைக்குத்தக்க திட்டங்களை வகுத்துக்கொள்ளவில்லை” என்றும் “காரியத்திற் கடமைகளை உணரவில்லை, வேலை தொடங்கவில்லை” என்றும் கூறியிருப்பதையும்,

வேறு சிலர், காந்தியவர்கள் வரவை பகிஷ்காரம் செய்த தீர்மானத்தை தவறு என்று கூறி கண்டித்திருப்பதையும்பற்றி சிறிது சமாதானம் கூற வேண்டியது அவசியம் என்று கருதுகின்றேன்.

முதலாவது, தோழர் ராமநாதன் அவர்கள் கூறும் குறைக்குச் சமாதானம் இயக்கத்திற்கு கொள்கைகளும் திட்டங்களும் வகுக்க என்று ஈரோட்டில் சென்ற வருஷம் டிசம்பர் மாதத்தில் ஒரு பொதுக்கூட்டம் ஏற்பாடு செய்து, தமிழ் நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்தும் சுமார் 250 தோழர்கள் வரை விஜயம் செய்து, இரண்டு நாள் தாராள விவகாரத்திற்குப் பிறகு இயக்கத்திற்கென்று ஒரு லக்ஷியமும் ஒரு திட்டமும் வகுக்கப்பட்டிருப்பதை யாவரும் அறிவார்கள். அந்த லக்ஷியமும் திட்டமும் இதுவரை, சுமார் 120 சங்கங்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டும், சுமார் 10, 20 மகாநாடுகளில் நன்றாய் விவாதிக்கப்பட்டும் 2,3 மகாநாடுகளில் தோழர் ராமநாதன் அவர்களாலேயே எதிர்த்து ஆக்ஷேபணைகள் கூறி மறுக்கப்பட்டு அம்மறுப்புகளுக்கு ஆங்காங்கு அவ்வப்போது சமாதானம் கூறப்பட்டு அநேகமாய் ஏகமனதாய் நிறைவேற்றப்பட்டு இருப்பதும் தோழர் ராமநாதன் அவர்களுக்கும் மற்றும் அம் மகாநாடுகளுக்குச் சென்ற அநேகருக்கும் தெரியும். இந்நிலையில் சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு திட்டங்கள் வகுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பது நமக்குப் புரியவில்லை.

இது ஒருபுறமிருக்க, தோழர் ராமநாதன் அவர்கள் சுமார் 3,4 சு.ம. மகாநாடுகளில் பொதுஜனங்களுக்குத் தனது அபிப்பிராயத்தையும் கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் எடுத்துச் சொல்லத்தக்க வசதி உள்ள தலைமையை வகித்தும் இருக்கிறார். அவைகளில் எதிலாவதொன்றிலாவது “அக்குறையை” நீக்கத்தக்க திட்டங்களை வகுத்துக் குறிப்பிட்டதாகவும் தெரியவில்லை. ஆனால் தான் விஜயமாகும் மகாநாடுகள் தோறும் சிலவற்றுள் “லக்ஷியத்தையும் திட்டத்தையும் எதிர்ப்பதாகவும்” சிலவற்றுள் “லக்ஷியம் அர்த்தமற்றது. திட்டம் பயனற்றது” என்று சொல்லுவதாகவும் சிலவற்றுள் “லக்ஷியம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியது, திட்டம் பயனற்றது” என்று சொல்லுவதாகவும் தான் தெரியவருகின்றது. ஒரு இயக்கத்தின் கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும்பற்றி மாறு அபிப்பிராயப்படவும் மறுக்கவும் யாருக்கும் உரிமையுண்டு. ஆனால் அவ்விடத்தில் இருக்கின்றவர்களுக்கு அவ்வுரிமையுடன் கூடவே அதற்கு பதிலாக, வேறு எதையாவது தான் கருதி இருப்பதை காட்டவேண்டிய அவசியமும் இருக்கவேண்டியது நியாயமாகும்.

மற்றபடி தனிப்பட்ட முறையில், இருக்கிறதா? இல்லையா? என்பதை விவகாரத்துக்கு இடமானதாகக் கொள்வதானாலும், மகாநாடுகளுக்குத் தலைமை வகித்து தலைமைப்பேருரை நிகழ்த்துங்காலையில் குறைகள் கூறப்படும்போது அதற்குப் பரிகாரமும் கூறவேண்டியது யாரும் எதிர்பார்க்கத்தக்க தர்மமாகும்.

நிற்க, இம்மகாநாட்டுத் தலைவரால் மற்றொரு குற்றமும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது,

“வேலை துடங்கவில்லை என்பதை நாம் அனைவரும் வருத்தத்துடன் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இனியாவது நமது கடமைகளை உணர்ந்து அவைகளைச் செலுத்த வேண்டிய முறையில் காரியாம்சையில் ஈடுபட ஒருப்படுவோமென்கின்ற நம்பிக்கையில் இம் மகாநாட்டின் நடைமுறைகளை அமைப்போமாக” என்று கூறி இருக்கிறார். இதையும் அர்த்தம்செய்து கொள்ளத்தக்க சக்தி நமக்கு இல்லை.

என்ன வேலை துடங்கவில்லை? நமது கடமை என்ன? காரியாம்சையில் ஈடுபடுவது என்பது எப்படி? ஆகிய விஷயங்களை அறிய ஆசைப்பட எவருக்கும் உரிமையுண்டு. ஆதலால் அவைகளை அத்தலைமை உரையிலாவது, முடிவுரையிலாவது கூறப்பட்டிருக்குமானால் மிகவும் அழகாயிருந்திருக்கும் என்பதோடு சமாதானம் சொல்லவேண்டிய அவசியமும் நேர்ந்திருக்காது.

மற்றபடி அபிப்பிராய பேதங்கள் இயற்கையானதும் அவசியமானதுமாகையால் மற்றும் சில விஷயங்களைப் பற்றி இப்பொழுது பேச அவசியமில்லை என்ற அளவில் அடுத்த விஷயத்தைக் கவனிப்போம்.

காந்தி பகிஷ்காரம்

தோழர் காந்தி அவர்களது தமிழ் நாட்டு விஜயத்தைப் பொது மக்கள் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்றும் அவருக்குப் பண முடிப்பு சமர்ப்பிக்க யாரும் பணம் கொடுக்கக்கூடாதென்றும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பது உண்மையேயாகும். இதிலென்ன தப்பிதம் இருக்கிறது என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

வாலிப உலகில் காந்தியார் சுமார் 5, 6 வருஷகாலமாகவே பகிஷ்கரிக் கப்பட்டு வருகிறார் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. கராச்சியிலும், பம்பாயிலும் மற்றும் இரண்டொரு இடங்களிலும் காந்தியார் வரவுக்குக் கருப்புக்கொடி பிடித்ததும் கையில் கருப்பு புஷ்பம் கொடுத்தும் **“காந்திஜி திரும்பிப்போ”** என்று மக்கள் கூவியதும் அனேகருக்குத் தெரியும். அப்படிக்கூடியவர்கள் வெறும் சோத்து ராமன்கள் அல்ல. பின்னை யாரென்றால் தூக்கு மேடையில் ஒருகாலும் காந்தி பகிஷ்காரத்தில் ஒரு காலும் வைத்துக்கொண்டு மனித சமூக சமதர்ம இன்ப வாழ்வுக்கு உயிரைத் தத்தம் செய்து வைத்திருந்த வாலிபர் களையாவார்கள்.

ஆதலால் காந்தி பகிஷ்காரம் என்பது ஒரு ஒப்பற்ற மனித சமூக சுயமரியாதைத் தத்துவம் கொண்டதே ஒழிய, ஒட்டுப் பெறவோ சோம்பேறிக் கூட்டங்களுக்கு அன்னசத்திரம்வைப்பது போன்ற சோம்பேறி மடங்கட்டவோ ஏற்பட்ட வேலையல்ல என்பதை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம். “சுயமரியாதைக்காரர் பகிஷ்காரம் வெற்றி பெறுமா” என்பது வேறு சங்கதி.

“பெரியபாளையத்து அம்மன்” உற்சவத்துக்கு, சீலையையும் வேஷ்டியையும் அவிழ்த்துப் போட்டு ஆடுவதற்கும், அதைப் பார்ப்பதற்கும் அதற்குப் பணம் கொடுப்பதற்கும் லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்கள் போகிறார்கள். அதைப் பகிஷ்கரிக்கச் செய்த பிரசாரங்களில் எட்டில் ஒரு பங்கு கூட இன்னமும் வெற்றிபெறவில்லை. ஆதலால் வெற்றி தோல்வி என்பவைகளிலேயே காரியங்களின் யோக்கியதாம்சங்கள் இருக்கின்றன என்று கருதினால் விஷயங்களின் தன்மையில் ஏமாந்துபோக நேரிடும்.

“காந்தியாரைப் பகிஷ்கரிப்பது அறிவீனம்” என்று சில பத்திரிகைகள் எழுதுகின்றன. ஆனால் இப்பத்திரிகைகள் “காந்தியாரைப் பகிஷ்கரிப்பது பெரிய பாவம்” என்று சொல்லும் மேதாவிகளைவிட ஒருபடி மேலானவைகளென்றே சொல்லலாம்.

காந்தியார் எதற்காக வருகிறார்? அவருக்குக் கொடுக்கும் பணம் எதற்குப் பயன்படும்? அவரை யார் கூட்டிவந்து காட்டி பணம் பெருகிறார்கள்? காந்தியார் கொள்கை என்ன? என்பவைகளைப்பற்றி இவர்கள்

யோசித்து இருந்தால் உண்மைத் தன்மையில் இப்படிப் பேசியும் எழுதியும் இருக்கமாட்டார்கள்.

காந்தியார் தீண்டாமைவிலக்குப் பிரசாரம் செய்ய வருகிறார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். தீண்டாமை எதிலிருந்து உற்பத்தியாயிற்று? ஹிந்து மதத்தில் தீண்டாமைக்கு ஆதாரம் இருக்கின்றதோ இல்லையோ என்பது ஒரு பிரச்சினையேயானாலும் இந்துமத சம்பிரதாயப்படிக்கு என்றுதானே இன்று தீண்டாமை இருந்து வருகின்றது.

தோழர் காந்தியவர்கள் “தீண்டாமைப் பேயை” ஒட்ட வேண்டுமென்பது “மதத்தைப் புனிதமாக்கவே” ஒழிய தீண்டாதாரங்களைப் பற்றிய கவலையால் அல்ல என்பது யாவரும் உணரக்கூடியதேயாகும். மதத்தைப் புனிதமாக்குவது என்பது எதற்காக என்றால் இந்து மதம் குற்ற முடையதாகி அது பலராலும் குற்றம் சொல்லும் நிலைமைக்கு வந்தது சீக்கிரத்தில் கழிந்துபோகத்தக்க நிலைமைக்கு வந்துவிட்டதாதலால் அக்குற்றங்களை களைந்து சீக்கிரம் அழிந்துபோகக்கூடுமான நிலைமையில் இருக்கும் இந்துமதத்தை காப்பாற்றவேண்டும் என்பதற்காக என்பது காந்தியவர்களுடையவும் அவரைக் கூட்டிவந்து வேடிக்கை காட்டும் பார்ப்பனர்களுடையவும் அவ் வேடிக்கையில் வசூலாகும் பணங்களைக்கொண்டு வயிறு வளர்க்கும் மத-தேச பக்தர்களுடையவும் கருத்து என்றே வைத்துக் கொள்ளலாம். இதை சுயமரியாதைக்காரர்கள் அல்லது மனித சமூக ஒற்றுமையிலும் பரஸ்பர அன்பிலும் கவலையுள்ளவர்கள் அல்லது இந்தியா ஒரு தேசமாகி இந்திய மக்கள் ஒற்றுமையுடன் பரஸ்பர அன்புடனும் சமாதானத்துடனும் சகோதரத்துவத்துடனும் நம்பிக்கையுடனும் வாழவேண்டும் என்று கருதுகின்ற உண்மை தேசபக்தர்கள் அல்லது தேசியவாதிகள் என்பவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா என கேட்கின்றோம்.

தீண்டாமை விலக்கு என்பது ஒரு பொதுஜன தர்மம் அல்லவென்றும் அது இந்துக்களை மாத்திரம் சேர்ந்த வேலையென்றும் தோழர் காந்தியார் ஆயிரம் தடவை சொல்லி இருக்கிறார். இதிலிருந்தே தீண்டாமை விலக்கு என்பது ஒரு மதப்பிரசாரம் என்பதாக ஒரு சாதாரண மனிதனுக்கும் விளங்கவில்லையா என்று கேட்கின்றோம்.

காந்தியாரின் தீண்டாமை விலக்குப் பிரசாரத்தினால் “இந்திய தேசியத்திற்கே ஜாதிப்பாகுபாடானது இயற்கை விரோதியாய் இருக்கின்றது” என்று தேசியவாதிகள் தேசபக்தர்கள் என்பவர்களால் சொல்லப்படுகின்ற ஜாதிப் பாகுபாடுமுறை அழிந்து விடுமா?

அல்லது “இந்திய சமுதாய மக்களின் சுயமரியாதை வாழ்வுக்கே விரோதமாய் இருக்கிறது” என்று எல்லாப் பார்ப்பனரல்லாத மக்களாலும் ஏக மனதாய் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்ற வருணாச்சிரம தர்மமுறை தோழர்

காந்தியார் தீண்டாமை விலக்குப்பிரசாரத்தால் ஒழிந்துவிடுமா என்று தேசபக்தர் தேசியவாதிகள் பார்ப்பனரல்லாத சுயமரியாதையுடைய மக்கள் என்று சொல்லிக்கொள்கின்றவர்கள் ஆகிய எல்லோரையுமே வணக்கத்துடன் கேட்கின்றோம்.

மனிதன் தனக்கு எழுதவும் பேசவும் தெரிந்துவிட்டதாலேயே தன்னை பூரண மனிதன் என்று நினைத்துக் கொள்ளலாம் என்பது ஒரு நாளும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதாகாது. மனிதன் மதிக்கப்படவேண்டுமானால் அவனது எழுத்தும் பேச்சும் பொருத்தவரையிலாவது எதற்கு பயன்படுகிறது என்பதைப் பொருத்ததேயாகும். இன்றைய தினம் காந்தியாருக்கு பாமரமக்களிடம் உள்ள செல்வாக்கின் பயனாய் காந்தியைப் புகழ்ந்து கூறும் ஒரு கிராமபோன் தகடு (அது யார் கூறியதாய் இருந்தாலும்)க்கு கூட மதிப்பும் பக்தியும் இருந்துவருவது யாவரும் அறிந்ததே யாகும்.

காந்தியார் பல தடவைகளில் ஒவ்வொரு ஜாதியாரையும் பார்த்து “ஜாதிப்பாகுபாடுகள் அவசியம்” என்றும் அவனவன் தகப்பன் செய்த தொழில் (அவனவன் ஜாதித்தொழில்) அவனவன் செய்யவேண்டும் என்றும் சொல்லி வருவதும், இதை அனுசரித்துத் தனது ஆச்சிரமத்தில் இன்றைய தினம்கூட தீண்டப்படாத ஜாதியாருக்குத் தோல் புதனிடும் வேலை செய்யவும், பழகவும் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்து கொடுத்து வருவதும் யாவரும் அறிந்தாகும்.

ஜாதிகள் அழியவேண்டும் என்று நாளது வரை தோழர் காந்தியார் தன் வாயினால் ஒரு வார்த்தைகூட சொல்லவில்லை என்றும் ஆனால் ஜாதிகள் இருக்க வேண்டுமென்று பல தடவை சொல்லி இருக்கிறார் என்றும், நாம் பந்தயங்கட்டிக் கூறத் தயாராயிருக்கிறோம். இதை மறுக்கும் மனிதர் யாராயிருந்தாலும் தயவு செய்து முன்வரட்டும் என்று தலைவணங்கி அழைக்கின்றோம். இதற்கு யோக்கியமில்லாதவர்கள் காந்தி பகிஷ்காரம் பாவம் என்றும், அறிவீனம் என்றும் சொல்லுவதில் பயன் என்ன? என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

வருணாச்சிரம விஷயத்தில் தோழர் காந்தியார் “பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்கின்ற நான்கு வகுப்பு இருக்க வேண்டும்” என்றும், ஐந்தாவதான சண்டாளர் என்கின்ற வகுப்புக் கூடாதென்றும் அச்சண்டாளர் என்னும் வகுப்பை சூத்திரர் என்னும் வகுப்புடன் சேர்க்க வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார். இதற்கு ஆதாரம் இரண்டொரு மாதத்திற்கு முன் ‘குடி அரசி’ லேயே எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம். அதாவது,

தீண்டாதவர்கள் கோயிலுக்குப் போனால் அவர்கள் நிற்கவேண்டிய இடம் எது என்று கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கும் தீண்டாமை என்பது போய் விட்டால் தீண்டாதவர்களாய் இருந்தவர்களுக்கு இந்து மதத்தில் அவர்

களுடைய நிலைமை என்ன என்றும் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கும் தோழர் காந்தியவர்கள் அளித்த பதில், “அவர்கள் (தீண்டப்படாதவர்கள்) சூத்திரர் களுக்குச் சமமாக அதாவது சூத்திரர்கள் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருக்க வேண்டியவர்களாகப் பாவிக்கப்படுவார்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இவைகளுக்கெல்லாம் காந்தி பகிஷ்காரத்தைக்கண்டு துள்ளிக் குதிக்கின்றவர்கள் என்ன பதில் சொல்லுகின்றார்கள் என்று கேட்கின்றோம்.

பார்ப்பனர்களுக்கு இது சமயம் ஒரு காந்தியார் வேண்டியது மிக அவசியமாகும். ஏனெனில் தர்ம கிளர்ச்சியும் ஏற்படுகிற காலங்களில் எல்லாம் இப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பதாக சரித்திரம் இருக்கின்றது. அச்சரித்திரங்களில் பலவற்றை சுயமரியாதைக்காரர்கள் முழுப்பொய் என்றாலும் அவை பார்ப்பனர்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்தை என்றும் நிலை நிறுத்திக்கொள்ள நடந்து கொள்ள வேண்டியதற்குவழி காட்டிகள் என்பது ஒரு முடிவு. ஆதலால் பார்ப்பனர்களுக்கும் சோம்பேறிகளுக்கும் ஆதரவளிக்கும் காந்தியாருக்கும் பிரசாரத்துக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் பின் தள்ளப்பட்ட மக்களும் ஏன் ஆதரவளிக்கவேண்டும் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

பண முடிப்பு

காந்தியார் பேரால் வசூலிக்கப்படும் பணம் நாளைக்கு என்ன கதி அடையப்போகிறது என்பதைப் பற்றி சிறிது சிந்திக்க வேண்டுகிறோம்.

கதருக்கு வசூல் செய்த பணம் கதர் இலாக்காவுக்கு அதாவது நிர்வாகத்தில் 100க்கு 90 பேர்கள் பார்ப்பனர்களாயிருந்து மாதம் 250, 200, 150, 100, 50 என்கின்ற கணக்கில் சம்பளமாக கொள்ளை அடித்து வயிறு வளர்ப்பதற்கும் பார்ப்பனரல்லாதவர்களையும் அவர்களது இயக்கத்தையும் முயற்சியையும் வைத்து திரிவதற்கும் ஒரு சோம்பேறிக் கூட்டம் அனுபவிக் கப் பயன்படுத்தப்பட்டது-படுகிறது என்பதை யாரோ மறுக்கவல்லார்? இன்றும் ஆங்காங்கு காந்தி பண முடிப்பு வசூல் செய்வதெல்லாம் பார்ப்பன ரல்லாதாரிடமிருந்தும் வசூல்நிர்வாகம் செய்வதெல்லாம் பெரிதும் பார்ப்ப னருமாயிருந்தும் வருவது யாவரும் அறிந்ததேயாகும். மொத்த வசூல் தொகைகள் பார்ப்பனர்களிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டு அவற்றில் ஒரு சிறிது வேறு வழியில் பிழைக்க வகையற்றவர்களும் தங்கள் சுயமரியாதையை விற்றுப் பிழைத்துத் தீர வேண்டியவர்களுமான இரண்டொரு “கனவான் களுக்கு” அதாவது தீண்டாதார் வகுப்பைச் சேர்ந்த இரண்டொருவருக்கும், பார்ப்பனரல்லாத வகுப்பைச் சேர்ந்த இரண்டொருவருக்கும் கொடுத்து விட்டு மீதி அவ்வளவும் பார்ப்பனர்கள் மூலமே பெரிதும் பார்ப்பனர்க ளுக்கே பயன்படப் போகின்றது. தீண்டப்படாதவர்களுக்கு ஒரு நாளைக்கு

தலைக்கு எண்ணையும், குளிக்கச் சோப்பும் இடுப்புக்கு (விற்காமல் கட்டுக் கடையாயிருக்கும்) இத்துப்போன கதர்த்துணியும் கொடுத்து அவர்கள் குடியிருக்கும் வீதியை ஒருநாளைக்கு கூட்டியும் விட்டால் தீண்டப்படாத வர்களுடைய கஷ்டம் நீங்கி அவர்கள் வாழ்ந்து விடமுடியுமா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். விற்காத கதர்களை விற்க இது ஒரு தந்திரம். காந்தி யாரின் தீண்டாமை விலக்குக் கொள்கையில் இருக்கின்ற புரட்டுகளையும் கொடுமைகளையும் விட தீண்டாமை விலக்குக்காக செய்யப்படும் வேலைத் திட்டங்களில் அநேக புரட்டுகளும், பித்த லாட்டங்களும், மோசங்களும் இருப்பதோடு அக்கூட்டத்தார்கள் மற்ற ஜனங்களை எவ்வளவு முட்டாள் களாகக் கருதியிருக்கிறார்கள் என்பதும் சிறிது யோசித்தால் விளங்காமல் போகக் கூடிய சங்கதி அல்ல.

நிற்க, “தோழர் காந்தியார் வரவை வைதீகர்களும் கண்டிக்கிறார்கள், சுயமரியாதைக்காரர்களும் கண்டிக்கிறார்கள். ஆதலால் இருவர்கள் செய்கையும் அக்கிரமம் என்றும், காந்தியார் நடுநிலைமையுடன் இருக்கிறார் என்பது விளங்குகின்றதென்றும்” சிலர் தர்மநியாயம்பேசுகிறார்கள். இது உண்மையறியச் சக்தியற்றவர்கள் வாதம் என்றே சொல்லுவோம். வைதீகர்கள் காந்தியாரை எதிர்ப்பது மாட்டுக் கடைதரகு வியாபாரம் போல் ஒருபெரும் சூட்சியேயாகும். இது தோழர் காந்தியும் வைதீகர்களும் நம்மை ஏமாற்ற ஏற்கனவே பேசுவதைத் துக்கொண்டு செய்யப்படும் தந்திரமாய் இருந்தாலும் இருக்கலாம். வியாபாரிகள் இப்படித்தான் செய்வார்கள். அதாவது ஒரு கடையில் ஒரு சாமானுக்கு ஒரு குமாஸ்தா ஒரு விலை சொன்னால் அந்த விலையைப்பற்றி வாங்குகிறவனுக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் தோன்றாமல் இருப்பதற்காக பக்கத்திலிருக்கும் முதலாளியானவன் குமாஸ் தாவைக் கண்டபடி வைவது போல் வார்த்தைகள் உபபாயகப்படுத்தி “அந்தச் சரக்குக் கொடுக்கமுடியாது. அதன் விலை குமாஸ்தாவுக்குத் தெரியாது. அதற்கு அவன் பொருப்பில்லாதவன்” என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருப்பான். இதைக் கேட்ட வாங்க வந்தவன் “இந்த விலைக்காவது கொடுத்தால் போதும். குமாஸ்தா ரெம்பவும் நல்லவன். நமக்கு வேண்டிய வன்” என்று கருதி விலையைப்பற்றியும் சரக்கைப்பற்றியும் சிறிதும் யோசிக்காமல் சொன்னபடி கேட்டுவிடுவான். இந்தத் தந்திரமே இன்று தீண்டாமை விலக்கிலும், கோவில் நுழைவிலும், தீண்டாமை விலகியபின் தீண்டாதவர்கள் நிலை என்ன என்பதிலும் பிரயோசிக்கப்பட்டுவருகின்றது. இதை அறியாத மக்களும், சுயநலமிகளும் நம்மைக் குறை கூறுகிறார்கள். நமக்கு இதைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலை இல்லை. ஆனால் காந்தியார் விஜய மானது மக்களுடைய சுயமரியாதைக்கு விரோதமென்றும், அவருக்குக் கொடுக்கப்படும் ஒவ்வொரு காசும், பிற்பட்ட மக்களுக்கும், ஏழை மக்களுக் கும் தாழ்த்தப் பட்ட மக்களுக்கும் நிரந்தர கெடுதியையும் இழிவையும் உண்டாக்கத் தக்க தென்றும் நாம் பலமாக அபிப்பிராயப்படுகின்றோம்.

தோழர் காந்தியாரைவிட வைதீகர்களும், சனாதன தர்மிகளும் எத்தனையோ பங்கு மேம்பட்டவர்கள் என்பது நமது அபிப்பிராயம். எப்படியெனில் வைதீகர்களுடைய அக்கிரமம், அயோக்கியத்தனங்கள் என்னப்பட்ட விஷமானது நன்றாகக் குருடனுக்கும் மூடனுக்கும் தெரியும் படியாக இருக்கின்றன.

காந்தியாரின் விஷம் மேலே சக்கரைப் பூச்சுப் பூசி எப்படிப்பட்ட “அறிவாளி” யும் எடுத்துச் சாப்பிடும்படியான மாதிரியில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆதலால் வைதீகர்களது விஷத்தை யாரும் சாப்பிட்டுச் செத்துப் போகமாட்டார்கள் என்பதோடு அவ்விஷங்கள் வைதீகர்களையே கொல்லுவதற்குத்தான் பயன்படும் என்றும் சொல்லலாம். ஆனால் காந்தியாரின் விஷம் எல்லோரையும் அருந்தச் செய்து எல்லோரையும் கொல்லத்தக்க மாதிரியில் பூச்சுப் பூசப்பட்டிருக்கிறது என்பதோடு காந்தியாரை மகாத்துமா வாக்கி பின் சந்ததிகளையும் கொல்லச் செய்யத் தக்கதாகும் என்று சொல்லலாம்.

ஆதலால் வைதீகப் பிரசாரத்தையும், சனாதனப் பிரசாரத்தையும் பகிஷ் கரிப்பதைவிட காந்திபிரசாரத்தைப் பகிஷ்கரிக்கவேண்டியது அவசியமும் அவசரமுமான காரியமாகும்.

புரட்சி - தலையங்கம் - 10.12.1933

“தமிழ் அன்பர்” மகாநாடு

சென்னையில் நடைபெற இருக்கும் தமிழ் அன்பர் மகாநாட்டைப் பற்றி இரண்டொரு சுயமரியாதை மகாநாடுகளிலும், பல சுயமரியாதை சங்கங்களிலும் அம்மகாநாடானது பார்ப்பனர்கள் தமிழர் மீது ஆட்சி செலுத்தவும் தமிழ்ப்பண்டிதர்களை அடிமை ஆக்கிக்கொள்ளவும் பார்ப்பனரல்லாத உபாத்தியார்களை அடக்கிவைக்கவும் பார்ப்பனர்களில் பலருக்கு உத்தியோகமும் வருவாயும் ஏற்படுத்தவும் செய்யப்படும் ஒரு சூழ்ச்சி என்பதோடு தமிழ் கல்வி என்பதையே தங்கள் இஷ்டப்படி மாணாக்கர்களுக்கு ஊட்டுவதற்கு ஏற்ற தந்திரம் என்றும் பேசி அதை பகிஷ்கரிக்கத் தீர்மானித்திருப்பது யாவரும் அறிந்திருக்கலாம். அந்தப்படியே ஒரு பலமான உணர்ச்சியும் தமிழ் மக்களுக்குள் இருந்து வருவதையும் பார்க்கலாம்.

ஆனால் இதை அறிந்த பார்ப்பனர்கள், கவர்னர் பிரபு தங்கள் மகாநாட்டை ஆசீர்வதித்திருப்பதாவும், யூனிவர்சிட்டியார் தங்களை ஒப்புக் கொண்டு தங்களுக்குப் பணம் கொடுத்திருப்பதாகவும் பார்ப்பனரல்லாத பிரமுகர்கள் தங்களுடன் கலந்திருப்பதாகவும் பிறர் நம்பும்படி எவ்வளவோ தந்திரங்கள் செய்து வருகிறார்கள். பார்ப்பனர் ஆதிக்கத்திற்கு பயந்த சிலர் தங்கள் பெயரைக் கொடுத்திருப்பதுடன், சில பத்திரிகைகளும் அந்த தந்திரங்களுக்கு உதவி செய்து வருகின்றன.

இது நிற்க, அம்மகாநாட்டை பகிஷ்கரிக்கவேண்டுமென்ற தீர்மானம் ஒருபுறமிருக்க. அம்மகாநாட்டில் பிரேரேபிக்க என்று சில தீர்மானங்கள் அனுப்பப்பட்டிருப்பதாய்த் தெரியவருகின்றது. இது அம்மகாநாட்டுக்குச் சென்று அங்கு நமது தீர்மானங்களை செய்யமுயற்சித்துப் பார்ப்பதால் அம்மகாநாட்டை நாம் பகிஷ்கரித்து சரி என்று மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட செய்த காரியமாயிருக்கலாம்.

இருந்தாலும் அத் தீர்மானங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது என்பதையும், ஏற்றுக்கொண்டாலும் நிறைவேற்றப்படத்தக்க ஆதரவு கிடைக்காது என்பதையும் இப்போதே நாம் ‘ஜோசியம்’ சொல்லுவோம்.

ஏனென்றால் அம்மகாநாட்டில் பார்ப்பன சூட்சியே முனையாய் இருப்பதோடு பணக்காரர்கள் ஆதிக்கமும், பார்ப்பனியப் பணக்கார அரசாங்க ஆதிக்கமும் அதற்கு அடிமைப்பட்டு உதவியாய் இருப்பதால் கலபத்தில் நாம் வெற்றி பெற்றுவிட முடியாது.

ஆனால் பார்ப்பன சூட்சியையும் பணக்கார ஆணவத்தையும், அவை இரண்டையும் அஸ்திவாரமாய்க் கொண்ட ஆட்சியையும் ஒழிக்க வேண்டுமென்று மக்கள் பலரும் ஒருமனதாய் நினைப்பதற்கு இதுபோன்ற மகா நாடுகளின் நடவடிக்கைகள் அனுகூலமாய் இருக்குமென்பதில் ஐய மில்லை.

இதிலிருந்து ஒரு விஷயம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது நமக்கு அவசியமாயிருக்கிறது. பார்ப்பனர்களின் இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளில் இருந்தாவது இனி பண்டிதர்கள் என்பவர்களுக்கும் பார்ப்பனரல்லாத ஏழை உபாத்தியாயர்கள் என்பவர்களுக்கும் புத்திவருமா? என்பதுதான். அப்படி அவர்களுக்குப் புத்தி வந்ததற்கு அறிகுறி என்னவென்றால் அவர்கள் சமதர்ம இயக்கத்தில் சேரவேண்டியதுதான். சமதர்மப் பத்திரிகைகளையும் புத்தகங்களையும் எழுதிப் பரப்ப வேண்டியதுதான். அதை விட்டு விட்டு இராமாயணத்திற்குத் தத்துவார்த்தம் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

புரட்சி - துணைத் தலையங்கம் - 10.12.1933

நகர பரிபாலன சபை அமைப்பு

தோழர்களே!

இன்று இந்நகர பரிபாலன சபை ஆண்டுவிழாவிற்கு நான் பேச வேண்டுமென்றோ பேசச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் என்றோ சிறிதும் நினைக்கவே இல்லை. இவ்வூர் வாலிபர்கள் பலர் நான் பேசியாக வேண்டுமென்று ஆசைப்படுவ தாகவும், மற்றும் எனது மேல்நாட்டுப் பிரயாணத்திற்குப் பிறகு முதன் முதலாக இங்கு வந்திருப்பதால் எனது பழைய நண்பர்கள் பலர் நான் பேச வேண்டுமென்று விரும்புவதாகவும் முனிசிபல் மானேஜர் அவர்கள் சொல்லி விரும்புவதால் ஏதாவது பேசலாமென்று முன்வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இவ்விழா பிரமுகர்களுக்கு நான் ஏதாவது விபரீதமாய் பேசி விடுவேனோ என்கின்ற பயம் அதிகமாய் இருப்பதாகத் தெரிகிறது கண்டு பரிதாபப்படுகிறேன். என்றாலும் நான் பேசுவதில் பலருக்கு அதிருப்தியும், அபிப்பிராயபேதமும் காணப்படுவது மிக சகஜமேயாகும். அபிப்பிராய பேதங்களுக்கு முக்கிய காரணமென்னவென்றால் நம் நாட்டு மக்கள் பெரும்பாலும் பழக்கவழக்கங் களிலும், பழைமைகளிலும் பழங்கால நூல்களிலும் பழங்காலப் பெரியோர்கள் என்பவர்கள் வாக்குகளிலுமே முழு நம்பிக்கைவைத்து தண்டவாளத்தின்மீது ரயில் போவதுபோல் ஒரே போக்காய்ப் போய்க்கொண்டு அதையே மேன்மையாய்க் கருதிக்கொண்டிருப்பதால் அவற்றிற்கு மாறுபட்ட எதினிடத்திலும் அதிருப்தி மாத்திரமல்ல, அபிப்பிராய பேத மாத்திரமல்லாமல் வெறுப்பும், துவேஷமும், பகைமையும் கூடக் கொள்ளுவது சகஜமேயாகும். ஆனால் நான் அந்தப்படி மக்கள் நினைக்கவேண்டுமென்கின்ற எண்ணத்தின்மீது எதையும் பேசுவதில்லை. நான் ஒரு சுதந்திர மனிதன், எனக்கு சுதந்திர நினைப்பு, சுதந்திர அனுபவம், சுதந்திர உணர்ச்சி உண்டு. அதை உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கிறேன், நீங்கள் என்னைப் போலவே உங்களது சுதந்திர நினைப்பு, அனுபவம், உணர்ச்சி ஆகியவைகளால் பரிசீலனைசெய்து ஒப்பக் கூடியதை ஒப்பி, தள்ளக் கூடியதைத் தள்ளி விடுங்கள் என்கின்ற நிபந்தனையின்பேரில் தான் எதையும் தெரிவிக்கிறேன். எப்படிப்பட்ட பழைமை விரும்பி களானாலும் இதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லையானால் அது நியாயமும், ஒழுங்குமாகாது. ஆதலால் நடுநிலையில் இருந்து கேட்கும்படி வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

இன்று என்னை “நகர பரிபாலன சபை அமைப்பும், வேலையும்” என்பது பற்றிப் பேச விழா பிரமுகர்கள் விழைவதாகத் தலைவரவர்கள் அறிவித்துள்ளார். இவ்விஷயம் பற்றிப் பேச எனக்கும் மிகவும் மகிழ்ச்சியே.

நகர பரிபாலன சபை என்பது நகரில் பாடும் மக்களின் நலனைக் குறித்துக் கவலைகொண்டு அவர்கட்கு வேண்டுவன செய்யும் கடமையை ஏற்ற சபை என்பது பொருள் என்றே கருதுகின்றேன். அச்சபையை நிர்வாகிப்பவர்கள் அந்நகர மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு நகர மக்களின் பிரதிநிதிகள் என்று தங்களைச் சொல்லிக்கொள்ளுகின்ற மக்கள் ஆவார்கள். இதுபோலவே ஜில்லா பரிபாலன சபை, தாலுக்கா பரிபாலன சபை, கிராமப் பரிபாலன சபை, மாகாண பரிபாலன சபை என்பது போன்றவைகளுமாகும். ஆனால் நாம் காணும் இப்பரிபாலன சபைகள் என்பவை எப்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்றால் நகர் முதலியவைகளில் வாழும் செல்வ வான் களது பரிபாலன சபைகளாகவே அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

எப்படியெனில் அச் சபைகளில் அமருகின்றவர்களுக்கென ஏற்படுத்தியுள்ள யோக்கியதாம்சை என்ன? அவர்களைத் தெரிந்தெடுப்பவர்களின் யோக்கியதாம்சை என்ன என்று யோசித்துப்பார்ப்போமேயானால் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு சொத்து உடைமையைப் பொறுத்தே அத் தகுதிகள் இருந்துவருவதைக் காணலாம். சொத்துடைமை இல்லாத எவருக் காவது தகுதி இருக்கக் காணுவோமேயானால் அத் தகுதியும் அந் நகர தாலுக்கா, ஜில்லா, மாகாண மக்களில் 1000-க்கு ஒருவருக்குக்கூட இருக்க முடியாததான படிப்பு உடைமையைப் பொறுத்தே ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள தகுதியேயாகும். அதாவது ஒன்றா, ஒரு குறிப்பிட்ட சொத்து இருக்க வேண்டும். அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட படிப்புப் பட்டம் இருக்கவேண்டும். இந்த இரண்டும் இல்லாதார் தகுதி இல்லாதாராகவே கருதப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் மேற்கண்ட பரிபாலன சபைகளின் அமைப்புகளானது பொது மக்களது சபையாக அமைக்கப்படவில்லை என்பதே எனது அபிப்பிராயம். பிரத்தியட்ச அனுபவத்தில் காணவேண்டுமென்றாலும் நீங்கள் காணலாம். எந்தப் பரிபாலன சபைகளை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவற்றில் வீற்றிருப்போர் யாவர் என்று நோக்குங்கள். அவற்றின் தலைவர்கள் யாவர் என்று நோக்குங்கள். மற்றும் அவர்கள் எல்லோரையும் தெரிந்தெடுப்பவர்களும், தெரிந்தெடுக்கப்படுபவர்களும் தங்கள் கடமைகளை, பொறுப்புகளை உணர்ந்தவர்களாய் இருக்கின்றார்களா என்று பாருங்கள். சொத்துடைமையைத் தகுதியாகக் கொண்ட மக்களின் சபைப் பிரதிநிதிகள் தங்கள் தங்கள் சொத்துடைமையைப் பெருக்குவதைக் கடமையாகக் கொள்ளுவார்களா அல்லது சொத்தில்லாதவர்கள், படிப்பில்லாதவர்கள் ஆகிய ஏழை பாமர மக்களின் நலன் பெருக்கத்தைக் கடமையாகக் கொள்ளுவார்களா என்பதை இயற்கைத் தத்துவம் என்னும் கண்ணினால் பாருங்கள். ஆகவே நகரபரிபாலன சபைகளின் அமைப்பே பொது மக்களின்

நலத்திற்கு ஏற்றதாய் இருக்கமுடியாமல் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளில் ஒழுக்கத்தையோ நாணயத்தையோ காண்பதென்பது மிக மிக அரிதாகவே இருக்கத்தக்கதாய் இருக்கிறது. தெரிந்தெடுத்தல்கள் (எலக்ஷன்கள்) என்பவைகளைப்பற்றி யாவரும் வெளிப்படையாய் அறிந்த விஷயமே யாகும். தெரிந்தெடுப்பவன் எவருக்குமே ஏறக்குறைய 100-க்கு 99-பேருக்குமே தெரிந்தெடுப்பவனின் கடமை என்ன என்பதே தெரியாது. ஒவ்வொரு தெரிந்தெடுப்பவனும் அவனவன் சுயநலம், தாட்சண்யம் ஆகியவைகளைக் கவனித்தே வியாபார முறையில் தெரிந்தெடுக்கிறான். தெரிந்தெடுக்கப்படுபவனும் தனது சுயநலம், தற்பெருமை தற்காப்பு ஆகியவைகளைக் கருத்தில் வைத்தே தெரிந்தெடுக்கப் பாடுபட்டு தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவனாகிறான். ஆகவே தெரிந்தெடுப்பு முறை பெரிதும் சுயநலத் தையே அஸ்திவாரமாய் கொண்டு உலவுகின்றது.

பொதுஜனங்கள் பேரால், சில ஜனங்கள் புகழ்பெற்று செல்வம் பெருக்கி மகிழ்வது என்பதே நகரபரிபாலன சபையின் அமைப்பாகவும் வேலையாகவும் இருந்து வருகின்றது.

இதுபோல் தான் ஜில்லா, தாலுக்கா பரிபாலன சபைகளுமாகும். ஜில்லா தாலுக்கா சபைகள் என்பது நகரங்கள் தவிர்த்த கிராமங்களையே பொறுத்தது. கிராமங்களில் உள்ள பெரும்பான்மை மக்களான விவசாயக் கூலிகளுக்கு இந்தச் சபைகள் பிரதிநிதி சபையாகுமா? சின்ன குடியானவர்களுக்கு இது பிரதிநிதி சபையாகுமா? பூமி இல்லாதவனுக்கும் ஒரு ஏக்கரா, அரை ஏக்கரா பூமி உள்ளவனுக்கும் 1000-ஏக்கர் 10,000-ஏக்கர் பூமி உள்ளவர்கள் பிரதிநிதிகளானால் இது எதற்கு பயன்படும்? அந்த ஒரு ஏக்கரா அரை ஏக்கரா பூமியையும் பிடுங்கி 1000-ஏக்கர்காரன் 1500-ஏக்கர் காரனாகவும், 10,000-ஏக்கர் காரன் 15,000 ஏக்கர் காரனாகவும் மற்றவர்களை ஏழைகளாகவும், பாப்பர்களாகவும் ஆக்கத்தான் பயன்படும். மற்றும் தங்கள் அதிகார ஆணவங்களைக் கொண்டு விவசாயக் கூலிமக்களை அடக்கி ஒடுக்கி துஷ்ட மிருகங்கள் மாதிரியிருந்து நடத்தத்தான் பயன்படும்.

இந்தப்படி நாடுமுழுவதும் நடக்கிறதா இல்லையா பாருங்கள். நகர பரிபாலன சபைகளின் செல்வங்கள் அவற்றில் உள்ள உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் கண்ட்ராக்டர்களும் சாப்பிடவும் இவற்றுள் பரிபாலன சபையார்களுக்கும் பங்கு இருக்கவுமே பெரிதும் பயன்படுகின்றன. ஒருபாகம் பொது ஜனங்களுக்கும் பயன்படுகின்றது என்று சொல்லப்பட்டாலும் அதுவும் பெரிதும் செல்வவான்களுக்கும், படித்தவர்கள் என்று சொல்லப்படும் சோம்பேரிகளுக்குமே போய்ச் சேருகின்றன.

மாகாண பரிபாலனசபைகளை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அவைகளில் ஜமீன்பேரால் மக்கள் ரத்தத்தை உரிஞ்சும் கொள்ளைக்காரர்கள், லேவா தேவியின் பேரால் மக்கள் ரத்தத்தையும் எலும்பில் உள்ள ஊன்களையும் உரிஞ்சும் கொள்ளைக்காரர்கள், மிராசுதாரர்கள் பெயரால் விவசாய கூலிகளின் ரத்தத்தையும் எலும்பு ஊன்களையும் மனிதத் தன்மையையும் கொள்ளை கொண்ட துஷ்டமிருகங்களுக்கொப்பானவர்கள், வன்னெஞ்ச வியாபாரிகள், படித்தவர்கள் என்னும் ஈவு இரக்கமற்ற சோம்பேரிக் கூட்டங்கள் ஆகியவைகளே நிறையப் பெற்றிருக்கின்றன. இவர்களது எண்ணமென்ன? கடமை என்ன? செய்கை என்ன? என்பவைகளை நான் விவரிக்க வேண்டுமா? பிரத்தியக்ஷத்தில் நீங்கள் அறியாதது எதை நான் சொல்ல வேண்டும்?

ஆதலால் இச்சபைகளின் அமைப்பையும், வேலைத்திட்டத்தையும் நடவடிக்கைகளையும் கண்ட ஒருவன் யோக்கியனாய் இருப்பானாயில் இவைகளைக் கலைக்க வேண்டுமென்றுதான் சொல்லுவானே ஒழிய சீர்திருத்த வேண்டுமென்று சொல்வதுகூட மிகக்கஷ்டமாய்தான் இருக்கும். ஆனால் சிறிது காலமாகவே நான் கொண்ட அபிப்பிராயப்படிக்குதான் நகரபரிபாலனங்களின் ஆதிக்கங்கள் நாளாவட்டத்தில் குறைந்துவருவது பற்றி மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். என்னவெனில் நகரபரிபாலன சபைக்கு இருந்துவந்த அதிகாரங்கள் இந்த 20-வருட காலத்தில் அதாவது பாமர மக்களுக்கு “சயாட்குஷி” உணர்ச்சி ஊட்டி செல்வவான்களும், படித்த சோம்பேறிகளும் ஏமாற்ற ஆரம்பித்த காலம்முதல், நாளுக்குநாள் ஏற்கனவே இருந்த அதிகாரங்கள் பறிக்கப்பட்டே வருகின்றன. இனி ஜில்லா தாலுக்கா சபைகளின் அதிகாரங்களும் பறிக்கப்படவேண்டுமென்ற விருப்பங்களும் செல்வாக்குப் பெற்றுவருகின்றன. இதிலிருந்தே பரிபாலன சபைகளின் அமைப்பும் வேலையும் ஒழுங்காக இல்லை என்பது யாவரும் அறிந்ததாகும். நம் நாட்டில் நகரபரிபாலனசபைகள் ஏற்பட்டு 50-வருஷங்களுக்கு மேலாகியும் இன்னமும் மக்களுக்கு அவற்றின் கடமையும் பொறுப்பும் தெரியவில்லை என்றால் நாம் நம் சமூகத்தின் பேரால் வெட்கப்பட வேண்டாமா என்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

எப்படிப்பட்ட நகரத்திலும் ஒரு வீட்டுக்காரன் பொது இடத்தில் ஒரு அடி நிலமாவது சேர்த்துக்கட்டிக் கொள்ளவே பார்க்கிறான். அதில் அவன் வெட்கப்படுவதில்லை. பொது சொத்து என்றால் கொள்ளை அடிக்கத்தகுந்தது என்பதே ஒவ்வொருவனுடையவும் எண்ணமாய் இருந்து வருகின்றது. இப்படிப்பட்ட எண்ணமுடையவர்கள் ஒருநாளும் பொது நிர்வாகத்துக்கு அருகதையுடையவர்களாகமாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட ஜனங்களின் பிரதிநிதிகளும் நம்பிக்கைக்கும் கடமைக்கும் உரியவர்களாகமாட்டார்கள் என்று வலியுறுத்தி கூறுவேன். எந்தப் பெண்ணும் தன் வீட்டுக் குப்பைகூளம் அசிங்கம் ஆகியவற்றை பக்கத்துவீட்டுப்புரம் கொட்டுவதிலும் தன் வீட்டுப்

பிள்ளையை எதிர்வீட்டுப்புரமோ அல்லது பக்கத்துவீட்டுப்புரமோ இருத்தி மலஜலம் கழிக்கச்செய்வதையுமே கடமையாகவும், நீதியாகவும் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களை 50-வருஷமாய் திருத்த முடியாத பரிபாலனசபை அமைப்பும் வேலையும் இனி எப்பொழுது திருந்தப் போகின்றது?

மேல்நாடுகளில் இவ்விஷயங்கள் ஓரளவு கவனிக்கப்படுகின்றன என்றாலும் அங்கும் போதிய வேலைகள் செய்திருப்பதாய் கனப்படவில்லை.

உண்மையான நகரபரிபாலன சபைகள் என்பவைகள் ஒரு அரசாங்கம் என்பதின் வேலைகள் எல்லாவற்றையுமே மேற்போட்டுக் கொண்டு வேலை செய்து வரத்தக்கதாய் இருக்க வேண்டும். அவைகள் நகரின் பெரும் பான்மையான மக்களான தொழில் செய்துவாழும் மக்களுடைய முழு பிரதிநிதிகளாகவே இருந்து அவர்களது நன்மையையே பெரிதும் கவனிக்கத் தக்கதாய் இருக்கவேண்டும். பொதுஜனங்களை உத்தேசித்து பொதுஜனங்களுக்காக நடைபெறும் எந்தக் காரியத்தையும் வியாபாரத்தையும் தனிப்பட்ட மனிதன் நடத்திப்பயன்பெற இடமே இருக்கக்கூடாது. உதாரணமாக வியாபாரங்கள் தொழில்சாலைகள் மற்றும் மக்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரசாமான் போகபோக்கிய சாமான் போக்குவரவு வசதி, கல்வி முதலிய எல்லா நிர்வாகங் களும் நகர பரிபாலன சபையின் கீழ் நிர்வகிக்கப்பட்டு அதன் லாபங்கள் முழுமையும் நகர மக்களின் வாழ்க்கைக்கும் கல்விக்கும் சுகபோகத்துக்கும் சரிசமமாய் பயன்படத்தக்கதாகவே இருக்கவேண்டும். உற்பத்தி செய்பவனுக்கும் அனுபவிப்பவனுக்கும் மத்தியில் மிடில் மேன் கூடவே கூடாது. நகர சிவில் கிரிமினல் போலீசு முதலிய காரியங்களும் நகர பரிபாலனத்துக்குள்ளாகவே அடங்கியதாய் இருக்க வேண்டும். ஜட்ஜிகள், போலீசு அதிகாரிகள் சிறைக்கூடத் தலைவர்கள் முதலிய எல்லா அதிகாரிகளும் நகரபரிபாலன சபையின் அதிகாரிகளாகவே இருக்க வேண்டும்.

இந்த முறையில்தான் ரஷியதேசத்தில் நகர்சபைகள் நடப்பதை பார்த்தேன். ஓட்டர்கள் சங்ககூட்டத்தில் ஜட்ஜியை நிருத்தி கேள்விகள் கேட்கப் பட்டதை நேரில் பார்த்தேன். ஜட்ஜி நகரஜனங்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவராவார். அவரும் ஒரு தொழிலாளியேயாவார். ஒவ்வொரு தெரிந்தெடுக்கப்பட வேண்டிய ஸ்தானத்திற்கும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவரிடம் இருந்து வேலைவாங்கவும் அவர் கடமையை சரியாய் உணர்ந்து பொருப்புடன் நடக்கின்றாரா என்பதைக் கவனிக்கவும் ஒரு தனிக்கமிட்டி உண்டு. அக்கமிட்டிக்கு அவர்கள் என்றும் பொறுப்பாளிகளாய் இருக்க வேண்டும் என்கின்ற முறையிலேயே எல்லா ஸ்தல ஸ்தாபனங்களும், வேலை முறைகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நிற்க,

நமது நாட்டு ஸ்தாபனங்களில் ஸ்தாபன சிப்பந்திகளின் நிலைமை மிகவும் பரிதாபத்துக்கும், கண்டனத்துக்கும் உரியதாகும். சிப்பந்திகளுக்கு சர்க்கார் சிப்பந்திகள் போல பென்ஷன் இல்லை. அவர்கள் ஒரு எஜமான ருக்குத் திருப்தியாய் நடக்க முடியாவிட்டால் வேறு இடத்திற்கு மாற்றிக் கொள்ளவோ, மாற்றப்படவோ மார்க்கமில்லை. இந்தக் காரணங்களால் மனச்சாட்சிப்படி நடக்கமுடியாமலும் சுதந்திரத்துடன் இருக்க முடியாமலும் தவித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

நகர பரிபாலன சபை அங்கத்தினர்களும், தலைவர்களும் எப்படிப் பட்ட யோக்கியதை உடையவர்கள் என்று மேலேயே சொன்னேன். அப்படிப் பட்டவர்களிடம் இருந்து காலந்தள்ள வேண்டிய அவசியத்தில் மனிதன் வாழ்வது மிகவும் கொடுமையான வாழ்வேயாகும். ஒரு எஜமானன் காலா வதியாகி அவனது மறுதேர்தலுக்கு ஏதாவது அபிமானம் காட்டினால் அடுத்து வருகிற எஜமானன் கல்நெஞ்சுடன் நசுக்கிவிடுகிறான். அபிமானம் காட்டவில்லையானால் அதே எஜமானன் திரும்பவும் வந்தால் அப்படியே செய்து விடுகிறான். மற்றும் சிப்பந்திகள் தங்கள் கடைமையை நிர்தாட்சண் ணியமாய் ஒருநிலையாய் செலுத்துவதானால் எஜமானாய் இருப்பவன் பொது ஜனங்களின் சாடியைக் கேட்டுக்கொண்டு கொடுமைப் படுத்தி விடுகிறான்.

ஆதலால் சிப்பந்திகள் சமயத்துக்குத் தகுந்தபடி நடந்து தங்கள் பணத்தை பெருக்கிக் கொள்வதிலேயே கருத்துள்ளவர்களாகிவிடுகிறார்கள்.

ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் நகர பரிபாலன சபைகள் ஒழுங்குபட வேண்டுமானால் சிப்பந்திகள் எல்லாம் சர்க்கார் சிப்பந்திகள் ஆகவேண்டும். சிப்பந்தி கள் விஷயத்தில் நகரபரிபாலன சபைத் தலைவர்களுக்கு சிறிதும் அதிகாரம் இருக்கக்கூடாது. இதுபோல் இத்துறையிலும் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட வேண்டியிருக்கிறபடியால் பொதுவில் இன்றைய நிலையில் ஸ்தல ஸ்தாப னங்களை எடுத்துவிட்டு, சர்க்கார் மேல்பார்வையில் பொது ஜனங்களுக்கு ஜவாப்தாரித்தனமுள்ள முறையில் நடத்தப்படுவதே கூடியவரை மேலான தென்று சொல்லலாம். தோழர்களே நான் இன்று எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தில் சரியாய் பேசியதாக எனக்குத் திருப்திப்படவில்லை. எவ்வளவோ நிர்பந்தங்களுக்கிடையில் பேசியிருக்கிறேன்.

ஆனால் தோழர் கலியாணசுந்திர முதலியாருடன் வந்து உங்கள் முன்னிலையில் பேச நேர்ந்ததைக் குறித்து நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். உங்கள் கூட்டங்களில் கெட்ட பேர் உண்டு. அதை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்கின்ற ஆசையே முதலியாருடன் வந்துபேசினேன். பூவுடன் சேர்ந்து நானும் மணம்பெற்றது என்பது போல் அவரோடுவந்து பேசியதில்

நான் சரியாய் என் அபிப்பிராயங்கள் முழுவதும் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனாலும் ஒரு அளவுக்கு எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமே. இவ்வளவு நேரம் நீங்கள் பொறுமையாய்க் கேட்டதற்கு எனது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

குறிப்பு:- 10.12.1933 இல் திருப்பூர் யுனிவர்சல் எலக்ட்ரிக் திரையரங்கில் நடைபெற்ற திருப்பூர் முனிசிபல் உத்தியோகஸ்தர் முதலாவது ஆண்டுவிழாவில் ஆற்றிய உரை.

புரட்சி - சொற்பொழிவு - 17.12.1933

ஆஸ்திகனா? - நாஸ்திகனா?

- சித்திரபுத்திரன்

நாஸ்திகன்:- “பிரிட்டிஷாரிடமிருந்து இந்தியாவை விடுதலை செய்விக்க வேண்டும்” என்று பேசுகிற, பாடுபடுகிற தேசாபிமானிகள், தேசியவாதிகள், தேச பக்தர்கள் ஆகியவர்கள் ஆஸ்திகர்களா? நாஸ்திகர்களா?

ஆஸ்திகன்:- ஆஸ்திகர் என்றால் என்ன?

நா:- சர்வ சக்தியும் சர்வ வியாபகமும் உள்ள சர்வேஸ்வரன் ஒருவன் உண்டு. உலகம் முழுமையும் உண்டாக்கி ஆண்டு வருகிறான். அவனது சித்தம்) னன்றி ஒரு அணுவும் அசையாது என்கின்ற முடிவை உடையவர்கள்.

ஆ:- நாஸ்திகர் என்றால் என்ன?

நா:- மேற்கண்ட முடிவை ஒப்புக் கொள்ளாதவர்கள். ஆகவே “பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தை ஒழிக்கவேண்டும்” என்ற தேச பக்தர்கள் முதலியவர்கள் ஆஸ்திகர்களா? நாஸ்திகர்களா?

ஆ:- பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை ஒழிக்க வேண்டும் என்கின்றவர்களுக்கும் ஆஸ்திக நாஸ்திகத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

நா:- சர்வ சக்தி, சர்வ வியாபகம், சர்வஞ்ஞத்துவம் உள்ள கடவுளின் திருச்சித்தமில்லாமல் இந்தியாவுக்கு பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கம் வந்திருக்க முடியுமா?

ஆ:- ஒரு நாளும் வந்திருக்க முடியாது.

நா:- அப்படிப்பட்ட கடவுளுக்கு பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கம், இந்தியாவுக்கு மிக மிக இன்றியமையாத அவசியம் என்ற முடிவேற்படாமல் திருச்சித்தம் ஏற்பட்டிருக்குமா?

ஆ:- ஏற்பட்டிருக்காது.

நா:- அப்படியானால் சர்வ சக்தி, சர்வ வியாபகம், சர்வஞ்ஞத்துவம் உள்ள ஒரு கடவுளுடைய முடிவுக்கும் திருச்சித்தத்திற்கும் விரோதமாக இந்தியாவில் இருந்து பிரிட்டிஷாரின் ஆதிக்கம் ஒழிந்துவிட வேண்டுமென்று கருதுவதும் முயற்சிப்பதும் கடவுளுடைய சர்வசக்தி..... முதலியவைகளை நம்பாமலா அல்லது கடவுளின் அப்படிப்பட்ட சக்திகளுடன் எதிர்த்து போட்டிபோட்டுப் பார்க்கவா?

ஆ:- கடவுளின் சர்வ சக்தியை நன்றாய் அறிந்து தினமும் கடவுளிடம் பேசும் மகாத்மா காந்திகூட இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை ஒழிக்கவேண்டுமென்று தானே கருதுகிறார்.

நா:- அது வேறு சங்கதி. உம்மைக் கேட்டதற்கு நீர் பதில் சொல்லும்.

ஆ:- எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. காந்தியார் வரப்போகிறார். அவரைக்கேட்டு நான் பதில் சொல்லுகிறேன்.

நா:- உன் சங்கதியே அதாவது நீ நாஸ்திகனா? ஆஸ்திகனா? என்கின்ற சங்கதியே உனக்குத் தெரியாமல் திண்டாடுகிற நீ, சுயமரியாதைக் காரர்கள் நாஸ்திகர்கள் என்று சொல்லுவது மடத்தனமும் போக்கிரித்தனமுமான காரியமா இல்லையா? அல்லது இவ்விரண்டிலொன்றா இல்லையா? ஆதலால் இந்த சங்கதிக்கு சரியான பதில் தோழர் காந்தியிடமிருந்தோ அல்லது அவரது பாட்டனாரிடமிருந்தோ தெரிந்து வந்து எனக்குச் சொல்லுகின்ற வரையில் “சு.ம. காரர் நாஸ்திகர்” என்று எங்காவது, முலை முடக்குகளிலாவது, சந்து பொந்துகளிலாவது பேசுவாயேயானால் உன்னைப்போல் அயோக்கியன், இழிதகமை உள்ள மனிதன் அற்பன், மக்களை ஏமாற்றி வயிறு வளர்க்கும் சோம்பேறிக் கூட்ட வஞ்சகன் வேறு யாரும் இல்லை என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்.

புரட்சி - உரையாடல் - 17.12.1933

இனிப் பலிக்காது சர்ச்சம் கன்னியா மடமும் பணக்காரர்களும்

- சித்திரபுத்திரன்

ஸ்பெயின் தேசத்தில் ஏற்பட்ட புரட்சியின் பயனாய் சோம்பேரி மடங்களுக்கும் ஏமாற்றுகூட்டத்திற்கும் யோக்கியக் கூட்டத்திற்கும் சரியான ஆபத்துகள் வந்திருக்கின்றதை பத்திரிக்கை சேதிகளில் காணலாம். அதாவது ஸ்பெயின் தலைநகராகிய மேட்ரிட் நகரில் இருந்து கிருஸ்துவ கோயில்கள் என்னும் சோம்பேரி மடங்கள் இடிக்கப்பட்டும் கன்யாமாடங்கள் என்னும் ஏமாற்றுக் கூட்டத்தாரின் மடங்கள் நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தப்பட்டும் பணக்காரர்கள் என்னும் அயோக்கியக்கூட்டம் உயிரோடு ஒரு கட்டிடத் திற்குள் அடைந்து நெருப்பு வைத்துக்கொளுத்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டும் வருவதாக அறிவிக்கப்படுகின்றது.

கோயில்களில் கடவுள் இருப்பதாகவோ அல்லது அவைகள் கடவுள் பிரார்த்தனைக்காக ஏற்பட்டவைகளாகவோ இருக்குமானால் கன்னிகாஸ்திரீகள் கடவுள் சேவை செய்பவர்களாகவோ அல்லது கடவுளுக்கு ஆக ஒழுக்கமுள்ளவர்களாக நடப்பவர்களாகவோ இருப்பார்களானால்-பணக்காரர்கள் தங்கள் முன் ஜன்மத்தில் செய்த நற்கருமங்களால் செல்வம் பெற்றவர்களாகவோ அல்லது கடவுளின் திருச்சித்தால் செல்வம் அடைந்தவர்களாகவோ இருப்பார்களேயானால் இவைகள் முறையே இடிபடவும் நெருப்பு வைத்து எரிக்கவும், உயிருடன் அடைந்து கொள்ளி வைத்துக் கொளுத்தவும் ஆன நிலைமை ஏன் ஏற்படுகிறது என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. உண்மையிலேயே கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்று கூறுகின்றவர்கள் இச்செய்கையை கண்டபின் கோயில்கள் கன்யாமாடங்கள் பணக்காரர்கள் ஆகியவை உலகில் இருப்பதற்கு கடவுளுக்கு இஷ்டமில்லை. ஆதலால் அவைகள் கொளுத்தப்படுகின்றன என்று எண்ண வேண்டும். அல்லது புரட்சிகாரர்கள் கடவுளைவிட சக்தியுடையவர்கள் அதனால்தான் இவைகளை கொளுத்த நினைத்தார்கள் என்று சொல்லவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் தொட்டதற்கெல்லாம் இது வேத விரோதம் இந்துமத விரோதம் என்கின்ற பூச்சாண்டிகள் இனிப்பலிக்காது.

புரட்சி - செய்தி விளக்கக்குறிப்பு - 17.12.1933

ஜவார்லாலும் பொது உடமையும்

தோழர் ஜவார்லால் அவர்கள் தனது அரசியல் கொள்கையை விளக்கி பிரிட்டிஷ் ஜனங்களுக்குத் தெரியச் செய்வதற்காக ஒரு லண்டன் நிருபருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் பொதுவுடமைக் கொள்கையைத் தான் ஆதரிப்பதாகவும், ஆனால் இப்போது ஜனங்கள் எல்லோரும் பொதுவுடமை எனக் கருதும் கொள்கையைத் தான் ஆதரிக்கவில்லை என்றும், அத்தகைய பொதுவுடமைக் கட்சியைத் தான் சேர்ந்தவரல்லவென்றும் குறிப்பிட்டிருப்பதாக ராய்ட்டர் தந்தி கிடைத்திருக்கிறதாகப் பத்திரிக்கைகளில் காணக் கிடக்கிறது. இது உண்மையானால் தோழர் ஜவார்லாலுக்கு இந்தக் குணம் காந்தியாரின் சாவகாசத்தால் ஏற்பட்ட குணம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். தோழர் காந்தியார் தான் இரு கூட்டத்தாரிடையும் நல்ல பிள்ளையாவதற்கு இவ்விதத் தந்திர மொழிகள் கூறி இருகட்சியாரையும் ஏமாற்றிப் பெருமை அடைவதை அனுசரித்துவருகிறார். உதாரணமாக

“வர்ணாச்சிரமதர்மம் வேண்டும். ஆனால் எனது வர்ணாச்சிரமம் வேறு” என்பார்.

“ராம ராஜ்யத்துக்காக நான் பாடுபடுகிறேன். ஆனால் எனது ராமன் வேறு” என்பார்.

“ஜாதிபாகுபாடுகள் இருக்க வேண்டும். ஆனால் ஜாதி என்பதற்கு எனது கருத்துவேறு” என்பார்.

“ராஜாக்கள், ஜமீன்தார்கள் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அவர்கள் ஏழைகளுக்காக இருக்கவேண்டும்” என்பார்.

“பிரிட்டிஷாருக்கு இந்திய அரசியலில் சில பாதுகாப்புகள் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அது இந்தியாவின் நன்மைக்காக இருக்க வேண்டும்” என்பார்.

“ஏழைகள், தொழிலாளர்கள் கேஷமமாய் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அவர்கள் பெட்டியில் பணம் இருக்கக்கூடாது” என்பார்.

“தீண்டாமை ஒழியவேண்டும். ஆனால் தீண்டப்படாதவர்கள் சூத்திரர்களுக்கு சமமானமாய் கருதப்படவேண்டும்” என்பார்.

“தீண்டத்தகாதவர்களுக்கு கோவிலுக்குள் சமஉரிமை இருக்கவேண்டும். ஆனால் கோவிலுக்குள் சூத்திரர்கள் இருக்கும் இடத்தில் தான் அவர்கள் இருக்கவேண்டும்” என்பார்.

இந்தப்படி எந்த விஷயங்களிலும் “ஆனால்” போட்டுத் திருப்பி விடுவது அவரது சாமர்த்தியம் என்பதை தோழர் காந்தியாரை ஒரு மனிதர் என்று கருதியிருக்கும் யாவரும் அறிவார்கள்.

அதுபோலவே தோழர் ஜவார்லால் அவர்களும் “ஆனால்” போட வேண்டிய நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது மிக்கப் பரிதாபிக்கத் தக்கதாகயிருப்பதுடன் நமக்கு ஒருபெரும் ஏமாற்றத்தைத் தரத்தக்கதாகவும் இருக்கிறது.

தோழர் ஜவார்லால் அவர்கள் இதற்கு முன்னும் இப்படி இரண்டொருதடவை செய்திருந்தாலும் அதாவது தனக்கு மதத்தில் நம்பிக்கை இல்லையென்று சொல்லிவிட்டு பிறகு தனது தகப்பனார் எலும்பைக் கங்கையில் கொண்டு போய் கொட்டி தகப்பனுக்கு மோட்சத்தைத் தேடியிருந்தாலும்.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தத்தை முதலில் ஆட்சேபித்துவிட்டு பிறகு அதை ஒப்புக்கொண்டு பிறகு அதை “அது ஒரு ராஜி ஒப்பந்தமல்ல. ஆனால் சண்டையில் இருகட்சியாரும் இளைப்பாறுவதற்காகச் செய்து கொண்ட மத்தியகால ஓய்வு, ஒப்பந்தம்” என்று சொல்லி யிருந்தாலும் இனி அப்படிச் செய்யமாட்டார், ஒரே உறுதியாய் இருப்பார். காந்தியாரின் தாட்சண்யத்துக்கும் கட்டுப்படமாட்டாரென்று இருந்தோம்.

இப்பொழுது அந்த நம்பிக்கை ஏமாற்றமடையத் தக்கவண்ணம் பட்டியடித்திருக்கிறார். “நான் ஒரு பொதுவுடைமைக் கொள்கைக்காரன், ஆனால் ஜனங்கள் எல்லோரும் பொதுவுடைமை எனக் கருதும் பொது உடமையை நான் சேர்ந்தவனல்ல” என்று சொல்வதில் இந்திய பாமர ஜனங்களையும் வாலிபர்களையும் ஒருபுறமும், பிரிட்டிஷ் ஜனங்களையும், செல்வ வான்களையும் மற்றொருபுறமும் திருப்தி செய்யத்தக்க அம்சம்தவிர இதில் வேறு ஏதாவது சரக்கு இருக்கின்றதா என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

அடிக்கடி மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளான தலைவர்களின் இவ்வித அபிப்பிராயங்களால் உண்மையும் அவசியமுமான கொள்கைகளும் அதை அமுலுக்கு கொண்டுவர முயற்சிக்கும் மக்களுடைய உழைப்பும் எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப்பட்டதக்கதாகி விடுகின்றது என்பதை நாம் எடுத்துக்காட்டவேண்டியதில்லை. ஒரு சமயம் இவ்வித அபிப்பிராயத்தை தோழர் ஜவார்லால் அவர்கள் “தனக்கு தோன்றியதை

வஞ்சனை இல்லாமல் வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில் ஒன்றும் உள் எண்ணம் இல்லை” என்று சொல்லுவதானால் தோழர் ஜவார்லால் தனது பொது உடமைக் கொள்கைகள் என்பவை எவை? பொதுஜனங்களால் சொல்லிக் கொள்ளப் படுகின்ற பொது உடமைக்கொள்கைகள் என்பவை எவை? அவை இரண்டிற்குமுள்ள வித்தியாசங்கள் எவை? என்பவைகளை விளக்கி இருப்பாரானால் அது மிக்க அழகாய் இருந்திருக்கும். அப்படிக்கில்லாமல் இந்தியாவுக்கு வேண்டிய பொது உடமைக்குதானே தான் பாஷ்யக்காரர் என்பதாக ஆகவேண்டுமென்றோ அல்லது பொதுஉடமைக் கொள்கைகளை குற்றமாக சர்க்கார் கருதுவார்களானால் “எனது பொதுஉடமைக்கு அருத்தம் வேறு” என்று சொல்லுவதற்கு இடம் இருக்கட்டும் என்றோ அல்லது வேறு என்ன காரணத்தாலோ இப்படிக் குழப்புவாரானால் அது மனித சமூகத்தின் முற்போக்கை எவ்வளவு பாதிக்கின்றது என்பதை யோசித்துப் பார்க்கும் வேலையை வாசகர்களுக்கே விட்டுவிடுகின்றோம்.

எந்தக்காலத்தில் அரசியல் என்னும் பேரால் இங்கிலீஷ் படித்த வக்கீல் கூட்டம் வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினார்களே அன்றுமுதல் இன்றுவரை பொது வாழ்வு இந்தப்படியாகவே பாம்புக்கு வாலும், மீனுக்கு தலையுமாக காட்டும் தோரணையில் நடந்தேவந்து தேசம் முற்போக்கடைவது கெட்டுப்போனதுடன் சுமார் 25, 30 வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த நிலைமைக்கு பின் தள்ளப்பட்டும் போயிற்று. குறைந்த அளவு காந்தியாரின் ஆதிக்கம் இந்நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கவில்லையானால் இந்தியாவில் இன்றைக்கு எவ்வளவோ பெரிய கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டு ஒரு பயனுள்ளதும் பொறுப்புள்ளதுமான புரட்சி ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று உறுதியாய்க் கூறுவோம். காந்தியாரின் எண்ணம், பேச்சு, எழுத்து செய்கை எல்லாம் பிற்போக்கிற்கே ஆதரவாய் இருந்திருக்கின்றதுடன் மக்களின் எழுச்சிகள் அடங்கி, சுய அறிவும் ஒடுங்கி மக்களுக்குள் மழுங்கிக் கிடந்த மத எண்ணங்களை தலைதூக்கினதுடன் வெறுக்கப்பட்டுக் கிடந்த பழமைகளும் புத்துயிர் பெற்று விட்டன. இனி நாடு முற்போக்கடையாவிட்டாலும் காந்தி காலத்தில் ஏற்பட்ட தீங்கான பிற்போக்குகள் மாறுவதற்கு இனியும் குறைந்தது 10 வருஷத்துக்காவது பலமான முறட்டு முயர்ச்சிகள் வேண்டும் என்றே சொல்லுவோம். இந்நிலையில் தோழர் ஜவார்லால் நிலைமை இப்படியானது பற்றி எவரும் வருந்தாமலிருக்க முடியாது. நிற்க,

பொதுவுடைமை என்பதுபற்றி யாரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. எந்த அர்த்தத்தில் பொதுவுடைமையை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதற்கு எப்படிப்பட்ட வியாக்கியானம் செய்வதாயிருந்தாலும் பலாத்காரச் செயலில் பிரவேசமில்லாமல் பலாத்காரத்தைப் பிரசாரம் செய்யாமல் பொதுவுடைமைத் தத்துவம் ஏற்பட பிரசாரம் செய்வதில் முயற்சி செய்வதில் எவ்வித தப்பிதமும் இல்லை என்பதே நமது அபிப்பிராயம். இதை சென்ற வருஷமே தெரி

வித்து இருக்கிறோம். அதற்குப் பிறகு பல அரசாங்க உயர்தர நீதிஸ்தல தீர்ப்பு களும் தாராளமாய் இருக்கின்றன.

சென்ற வாரத்தில் கல்கத்தா பிரசிடென்சி மேஜிஸ்ட்ரேட் தோழர் எஸ்.கே.சின்ஹா அவர்கள் ஒரு வழக்கில் ஒரு தீர்ப்பு அளித்திருக்கிறார். அவ்வழக்கின் எதிரியானவர் நமது சயமரியாதை இயக்கத்திற்கு அதன் லட்சியம் என்பதாக வகுக்கப்பட்டிருக்கும் கொள்கைகள் அவ்வளவையும் அப்படியே குறிப்பிட்டு பிரசாரம் செய்து வந்திருக்கிறார். அதை மேஜிஸ்த்ரேட் அப்படியே எடுத்துத் தனது ஜட்ஜ்மெண்டில் குறிப்பிட்டு அந்தப்படி ஒருவன் பிரசாரம் செய்வது எவ்வித குற்றமுமாகாதென்கூறி எதிரியை விடுதலை செய்திருக்கிறார். அதை மற்றொரு பக்கம் காணலாம்.

அன்றியும் உலக செல்வங்களான பொருள்களும், பூமிகளும் பொது ஜனங்கள் எல்லோருக்கும் சொந்தமாக்கப்பட்டு அவற்றின் பலன்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவாக சரிசமமாக இருக்கும்படி செய்வதையும் அதற்கு ஏற்றதொரு ஆட்சியை ஏற்படுத்தி நடத்துவதில் பொதுஜனங்கள் எல்லாருக்கும் உரிமை இருக்கும்படி செய்வதும் ஆன பொதுவுடைமைக் கொள்கையானது குற்றமானது என்பதாக இதுவரை எந்த அரசாங்கமும் கூற வில்லை. மேலும் உலகிலுள்ள எல்லா அரசாங்கங்களும் இக்கொள்கையைப் பிரசாரம் செய்ய அந்தந்த நாடுகளில் இடம் கொடுத்தே வருகின்றன.

இவை ஒரு புறமிருக்க நாமும் நமது பகுத்தறிவைக் கொண்டு யோசிப்போம்.

உதாரணமாக, ஒரு தனிப்பட்ட மனிதன் சமூக வாழ்வில் எந்தக் காரணத்தினாலோ உயர்ந்த ஜாதியானாகப் பாவிக்கும் யோக்கியதையை அடைந்து சில தனி உரிமைகளை அடைந்து வருவதை இன்றையதினம் நாம் ஆக்ஷேபித்து அப்படிப்பட்ட ஒரு தனி உரிமை யாவருக்கும் இருக்க வேண்டும் என்றும், அது எல்லோருக்கும் சரி சமத்துவமாய் இருக்க வேண்டும் என்றும், அதன் நிருவாகம் எல்லோருக்குமே இருக்கவேண்டும் என்றும் கூறுகிறோம். இவற்றிற்கு சில சட்ட இடையூறுகள், பழக்க வழக்க இடையூறுகள் இருந்தாலும் அவைகளையும் மாற்றிப் புதிய சட்டங்களையும், புதிய பழக்கங்களையும் செய்யவேண்டுமென்கின்றோம்.

இப்படிச் சொல்வது அவ்வுயர் ஜாதிக்காரனுக்குத் துவேஷமாகவோ, அல்லது வேறு ஏதாவதொரு தப்பிதமாகவோ இருக்கின்றது என்று கருதி நாம் குற்றவாளிகளாக்கப்படுகிறோமா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

அதுபோலவே ஒரு தனிப்பட்ட மனிதன் எந்தக் காரணத்தினாலோ ஒரு நாட்டை லட்சக்கணக்கான ஜீவன்களையும், ரூபாய்களையும் பறி கொடுத்து ஜெயித்து அரசனாகி ஏக சக்கிராதிபதியாகி அந்நாட்டின் மீது ஆதிக்கம் பெற்று வெகுகாலமாக ஆட்சி செலுத்தி பெருமையடைந்து

வருவதை இன்று நாம் ஆக்ஷேபித்து “ஒரு நாட்டை ஆளும் பொறுப்பு அந்த நாட்டு ஜனங்களாகிய எங்கள் எல்லோருக்கும் இருக்கவேண்டுமே ஒழிய சண்டையிட்டு ஜெயித்து விட்டதினாலேயே ஒரு தனிப்பட்ட மனிதன் அந்நாட்டை தனக்கு சொந்தமென்று ஆளுவது-அதிகாரம் செலுத்துவது என்பவை எங்களுக்கு இஷ்டமில்லை. ஆதலால் அதை மாற்ற நாங்கள் கிளர்ச்சி செய்வோம், புரட்சி செய்வோம், அதற்கு ஏற்ற சட்டங்கள் செய்து கொள்ளவும் முயற்சிப்போம். இதை யார் தடுத்தாலும் அத்தடுப்புக்கு நாங்கள் கட்டுப்படமாட்டோம்” என்று சொல்லுகின்றோம்.

இப்படிச் சொல்வது இன்று எந்த சட்டத்திற்கு உள்பட்டது? அல்லது எந்த சட்டப்படி குற்றமாகப் பாவிக்கப்படுகின்றது. இதை எந்த அரசாங்கம் துவேஷமாகக் கொள்ளுகிறது? ஏதாவது ஒரு அரசாங்கம் துவேஷமாகக் கொள்ளுகின்றது என்றாலும் அதற்காக எல்லோரும் பயந்து அக்கிளர்ச்சியை விட்டுவிடுகிறோமா?

அதுபோலவே தான் ஒரு தனி மனிதன் எந்தக் காரணத்தினாலேயோ செல்வங்கள் தன் கைக்கு வரும்படியான முறைகள் செய்து நாட்டு மக்கள் பாடுபட்டு உழைக்கும் பயன்கள் தனக்கு வந்து சேரும்படியான ஏற்பாடு செய்து அதன் மூலம் ஒருவன் பொருளும், பூமியும் சேர்த்துப் பணக் காரனாகிவிட்டால் அந்தச் செல்வத்தைப் பொது ஜனங்கள் பார்த்து “அது எங்களுடைய செல்வம், நாங்கள் பாடுபட்டதால் நீ சேர்த்துக்கொள்ள முடிந்தது. ஆதலால் எங்கள் எல்லோருக்கும் அதில் அனுபவமும் ஆதிக்கமும் இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், அல்லது அதற்கேற்ற சட்டங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால் இது எந்த சட்டப்படி குற்றமாகும்? இதை யார் எப்படி ஆக்ஷேபிக்க முடியும்? என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

உலக வாழ்க்கையின் எந்தக் கொள்கையையும், எந்த திட்டங்களையும், எந்த அனுபவங்களையும் புரட்டி, அல்லது மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளவும் அனுபவத்தில் கொண்டுவரவும் மனித சமூகத்திற்கு உரிமையுண்டு என்பதை யாரும் ஆக்ஷேபிக்க முடியாது. ஆளும் மனிதனுக்கும், ஆளப்படும் மனிதனுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் எப்படியோ அப்படித்தான் செல்வவான்களுக்கும், பாட்டாளிகளான ஏழை மக்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தமாகும்.

ஒரு கொடுங்கோல் அரசன் எப்படி தனது ஆட்சிக்குப் பீரங்கியையும், துப்பாக்கியையும், வெடிகுண்டையும், பட்டாளத்தையும் காவலாக வைத்திருக்கிறானோ அதுபோல்தான் ஒரு செல்வவான் தனது செல்வத்துக்குக் கச்சேரி யையும், சிறையையும், போலீசையும் ஆதரவாய் வைத்திருக்கிறான். ஒரு கொடுங்கோலரசை ஒழிப்பதற்கு எப்படி நாம் பீரங்கியையும், துப்பாக்கியையும், வெடிகுண்டையும் கையாளுகின்ற மக்களைக் கூப்பிட்டு “தோழர்களே அரசர்கள் சொல்படி கேளாதீர்கள். இனி இதி

சம்பந்தப்படாதீர்கள். விலகி எங்களுடன் சேர்ந்துக் கொள்ளுங்கள். கடைசியில் நம் எல்லோருக்கும் பொறுப்பும் பங்கும் பெறலாம்” என்று சொல்ல வேண்டுமென்கிறோமோ அதுபோல்தான் தனிப்பட்ட மனிதனின் செல்வத் தன்மையை ஒழிப்பதற்கும் அதை பொதுவாக்குவதற்கும் அதே போன்ற வழிகளைப் பின்பற்ற வேண்டியதாகும்.

அதுபோல்தான் உயர்ந்த ஜாதி என்னும் பேரால் தனிப்பட்ட உரிமைகளை அடைந்து வருவதையும் ஒழிக்க அப்படிப்பட்ட வழிகளை பின்பற்ற வேண்டியதாகும். இவைகளை எல்லாம் எந்தக் காரணத்தை முன் னிட்டும் குற்றம் என்றோ சட்ட விரோதமான காரியம் என்றோ சொல்லிவிட முடியாது.

ஆதலால் மனிதசமூக வாழ்க்கையில் மாறுதல்களைச் செய்வதிலும் புதிய வாழ்க்கை முறைகளைப் புகுத்துவதிலும் மனித சமூகத்துக்குப் பூரண சுதந்திரம் உண்டு என்பதை ஒவ்வொருவரும் கருத்தில் இருத்தவேண்டும் என்பது நமது அபிப்பிராயம். அதற்கு இடமில்லாத மனிதசமூகத்தை சுயமரியாதை அற்ற சமூகம் என்றேதான் சொல்லவேண்டும்.

ஆனால் இப்படிப்பட்ட காரியங்களால் உயர்நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு அதிருப்தி ஏற்படலாம். அதனால் எதிர்ப்பும் ஏற்படலாம். இவையும் இயற்கையேயாகும். அப்படிப்பட்ட அதிருப்திகள் எதுவும் நீடித்து நிற்காது. ஒரு அரைத் தலைமுறைக்குள் அவ்விதமிருப்திகள் மறைந்து விடும். பிறகு உலக சபாவமே - வாழ்க்கை முறையே இப்படித்தான் என்ற எண்ணம் எல்லோருடைய மனதிலும் ஏற்பட்டுவிடும். பிறகு அதிருப்தியோ எதிர்ப்போ ஆன காரியங்களுக்கு இடமே இருக்காது.

ஆதலால் இதற்காக யாரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. பின் வாங்கவும் வேண்டியதில்லை.

புரட்சி - தலையங்கம் - 17.12.1933

ஏன் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் சேரவேண்டும்?

1. அது ஒன்றேதான் மக்கள் சமூகவாழ்வில் ஒருவருக்கொருவர் எவ்வித உயர்வு தாழ்வும் இருக்கக்கூடாது என்று கூறி சமதர்மத்துக்கு போராடுகின்றது.

2. அது ஒன்றேதான் மனிதசமூகம் பொருளாதாரத் தன்மையில் ஒருவருக்கொருவர் பணக்காரன் ஏழை என்கின்ற வித்தியாசம் இல்லாமல் எல்லாப் பொருளும், பூமியும் எல்லோருக்கும் சரிசமமாய் இருக்க வேண்டும் என்று கூறி சமதர்மத்துக்குப் போராடுகின்றது.

3. அது ஒன்றேதான் மனிதசமூகத்தில் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் எவ்வித வித்தியாசமும் இல்லாமல் சகல துறைகளிலும் சரிசமத்துவம் இருக்க வேண்டும் என்று கூறி சமதர்மத்துக்குப் போராடுகின்றது.

4. அது ஒன்றேதான் மனிதசமூகத்தில் ஜாதி, மதம், வருணம், தேசம், கடவுள் ஆகிய அபிமானங்களை அறவே ஒழித்து உலக மனித சமூக நேய, ஒருமையே வேண்டும் என்று கூறி சமதர்மத்திற்குப் போராடுகின்றது.

5. அது ஒன்றேதான் உலகில் உழைப்பாளி என்றும், முதலாளி என்றும் பிரிவினையே இல்லாமல் சகல தேவைகளுக்கும், சகல மனிதர்களும் சரிசமமாகப் பாடுபட்டு அவற்றின் பயனை எல்லோரும் சரிசமமாக அனுபவிக்க வேண்டும் என்று கூறி சமதர்மத்துக்குப் போராடுகின்றது.

6. அது ஒன்றேதான் ஒவ்வொரு மனிதனும் எவற்றிற்கும் எவ்விதத் தும் அடிமையாகாமல் அவனவன் அறிவு, ஆராய்ச்சி, உணர்ச்சி, காட்சி ஆகியவைகளுக்கு இணங்கி நடக்க சர்வ சுதந்திரமும் இருக்க வேண்டும் என்று கூறி சமதர்மத்துக்குப் போராடுகின்றது.

புரட்சி - பெட்டிச் செய்தி - 17.12.1933

வடநாட்டில் சுயமரியாதை வெற்றி

மத்திய மாகாணம், பீரார் ஆகிய இருமாகாணங்களின் தொழிலாளர்கள் விவசாயிகள் கட்சி (The workers and Peasants' Party)யென்று சமதர்மத்திட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்க முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதன் காரிய நிர்வாக கமிட்டி அங்கத்தினர்களாக பிரபல தொழிற்சங்கத் தலைவர்களும், சோஷலிஸ்ட் தலைவர்களுமாக பலர் இருக்கின்றனர். முக்கியமாக குறிப்பிடத்தக்க நாகபுரி தோழர் ஆர்.எஸ்.ராய்க்கர் எம்.ஏ., எல்.எல்.பி. அவர்களும், அம்ரோதி பி.ஜி.தேஷ்பாண்டே அவர்களும் பெரிதும் இதில் அதிக ஊக்கமெடுத்து உழைக்கின்றார்கள். நமது சுயமரியாதை லட்சியத்தின் வெற்றிக்கு இதுவும் எடுத்துக் காட்டாகும்.

புரட்சி - செய்தி விளக்கம் - 17.12.1933

தமிழ் அன்பர் மகாநாடு

அதிகாரிகள் மறுப்பு

தமிழன்பர் மகாநாடு என்ற பார்ப்பனர் சூழ்ச்சி மகாநாட்டு சார்பில் நடைபெறப் போகிற புத்தகக் காட்சியை திறந்து வைப்பதாக வெளியிட்டிருந்த கல்வி இலாக்கா தலைவர், டைரக்டர் ஆப் பப்பிளிக் இன்ஸ்ட்ரஷன் என்னும் அதிகாரியானவர் இப்போது மறுத்து விட்டதாக தெரிகிறது. ஆதலால் அவருக்கு பதிலாக இராமநாதபுரம் இராஜாவை அந்தக் காட்சியை திறந்து வைக்கக் கேட்டு அவர் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதாக பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே மிகச்சிறு வயதுள்ளவரான ஒரு பெரியாரைத் தேடிப்பிடித்தது மிக புத்திசாலித்தனமான காரியமென்பதற்காக பாராட்டுகிறோம்.

புரட்சி - செய்தி விளக்கம் - 17.12.1933

சென்னையில் காந்தி “விஜய” அலங்கோலம்

கடற்கரைக் கூட்டம் குழப்பத்தில் கலைந்தது

காந்தி-சுயமரியாதைக்காரர் பேட்டி

தோழர் காந்தி சென்னைக்கு விஜயம் செய்ததானது பெரிதும் அலங்கோலத்தில் முடிந்ததாகத்தெரிகிறது. பொது ஜனங்கள் காந்தியை வரவேற்க விரும்பவில்லை என்பதை சந்தேகமற வெளிப்படுத்தி விட்டார்கள். ஆதிதிராவிடர் குடியிருக்கும் பல இடங்களிலும் கருப்புக் கொடிகளும், காந்தி பகிஷ்கார விளம்பரங்களும் காணப்பட்டதாக அறிவிக்கப்படுகிறது.

சென்ற 20 உ மாலை சென்னை கடற்கரையில் காந்தியாரை வரவேற்க கூட்டப்பட்ட கூட்டம் குழப்பத்திலும் கூக்குரலிலுமே முடிந்ததாகத் தெரிகிறது. அன்று மாலை ஏறக்குறைய நாற்பதினாயிரம் பேர் சென்னை திருவல்லிக்கேணி கடற்கரையில் கூடியிருந்ததாகவும் முதலிலிருந்தே அமளி ஏற்பட்டு விட்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அந்தக் கூட்டத்தைப்பற்றி பத்திரிகைகளில் காணப்படும் விபரங்களைக் கவனித்தால் காந்தியார் சென்னையில் பட்ட அவதியை எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

“தமிழ் நாடு” பத்திரிகையில் அந்தக்கூட்டத்தைப்பற்றி காணப்படும் விபரத்தின் சாரம் வருமாறு :- “கூட்டம் குழப்பத்திலும், பெண்கள் குழந்தைகள் துயரத்திலும் முடிந்தது. அனேக பெண்களும் குழந்தைகளும் கூட்டத்தில் மிதிபட்டும் நசுக்குண்டும் காயங்கள் அடைந்ததாகவும், அனேகர் தங்கள் பணம் துணிமணி நகைகளை தவறவிட்டதாகவும் தெரிகிறது. கூட்டத்தை சமாளித்து அமைதியை உண்டு பண்ண தொண்டர்கள் செய்த முயற்சியெல்லாம் வீணாயிற்று, தொண்டர்கள் ஜனங்களை பின்னால் பிடித்துத் தள்ளுவதும் ஜனங்கள் தொண்டர்களை பின்னால் பிடித்துத் தள்ளுவதுமாக இருந்தனர். அனேக தொண்டர்களுக்கு கூட்டத்தில் அடியும் கிடைத்தது. ஒரு தொண்டருக்கு கன்னத்தில் செருப்படியும் கிடைத்தது. தோழர் சத்தியமூர்த்தி கூட்டத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தனது தலைப் பாகை முதலியவற்றை பறிகொடுத்துவிட்டார். தொண்டர்கள் அவரைக் கூட்டத்திலிருந்து விடுவித்து அழைத்துச் சென்றனர். நிலைமை அதிக மோசாகிவிட்டது. தோழர் காந்தி அனைவரையும் அமைதியாக இருக்கக்

கேட்டும் அமைதி ஏற்படவில்லை. சிலர் கூட்டத்தில் மணலை வாரி எறிந்தனர். காந்தியார் ஐந்து நிமிட நேரம் பேசின பின் கூட்டத்தை விட்டுச் சென்று விட்டார். அதன் பின்னும் கூட்டம் கலையாமல் ஜனங்கள் மேடைப் பக்கமாக ஒருவரை ஒருவர் தள்ளிக்கொண்டு வந்தார்கள்”.

ஜஸ்டிஸ் பத்திரிகை இந்தக் கூட்டத்தைப் பற்றிய செய்திகளைப் பிரசுரித்திருப்பதில் “அது வரவேற்பு கூட்டமா அல்லது பகிஷ்காரக் கூட்டமா” என்று தலைப்புக்கொடுத்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. காந்தியார் பேசுகையில் போலீசார் அங்கு சேர்ந்தனர். அவர்களாலும் கூட்டத்தை சமாளிக்க முடியவில்லை. ஆகையால் கூட்டத்தை கலைத்துவிட வேண்டிய தாயிற்று. காந்தியார் மிகவும் கஷ்டத்துடனே தமது மோட்டார் வண்டிக்கு போய் சேர்ந்தார் என்று ஜஸ்டிஸ் பத்திரிகை கூறுகிறது.

“காந்தியார் கூட்டத்துக்குள் போவதற்குள்ளும், வெளியே போவதற்குள்ளும் அவர் பிழைத்து வெளியேறுவாரா என்ற திகில் பலருக்கு இருந்து கொண்டே இருந்தது. பிரசங்கம் முடிந்து திரும்பும்போது அவர்கள் தடுமாறி இரண்டுதரம் தன்னுடன் வந்த நண்பர்கள் மீது சாய்ந்துவிட்டார்” என்று ஜெயபாரதி தனது தலையங்கத்திலே கூறுகிறது.

மேலும் குழப்பத்தில் முடிந்த இந்தக் கூட்டத்தைப்பற்றி தமிழ்நாடு பத்திரிகை எழுதியிருக்கிற தலையங்கத்திலே, “மகாத்மாகாந்தி ரயில் வண்டியில் வந்து இறங்கியது முதல் நடைபெற்ற சகல கூட்டங்களிலும் கஷ்டமும், கலவரமுமே அதிகமாயிருந்து வருவதை யாவரும் கவனிக்கவேண்டும்” என்று எழுதியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

தோழர் காந்தி தமிழ்நாட்டில் காலடி வைத்தது முதல் அவர் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் பொதுஜனங்களிடையே கூச்சலும், குழப்பமும், கஷ்டமும் கலவரமுமே ஏற்பட்டுவருகின்றன. இனிமேல் அவர் போகிற இடங்களில் ஜனங்களுக்கு என்ன துயரம் நேரிடுமோ என்ற சந்தேகம் உதயமாகின்றது.

சென்ற 22-ந்தேதி வெள்ளிக்கிழமை காலை 6-30மணிக்கு தோழர்கள் எஸ். ராமநாதன், எஸ். குருசாமி, குஞ்சிதம், கே.எம். பாலசுப்பரமணியம் அ. பொன்னம்பலம், ப. ஜீவானந்தம், சகுந்தலா, காந்தம் முதலிய பல தோழர்கள் சென்னை மைலாப்பூர் நாகேஸ்வரராவ் பந்துலு வீட்டுக்கு சென்று காந்தியாரை கண்டு பேசினார்கள். சுயமரியாதை தோழர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்கு காந்தியார் சரியான பதில் கொடுக்காமல் “நான் எனக்கு தெரிந்தபடி பிரசாரம் செய்கிறேன். நீங்கள் உங்கள் இஷ்டப்படி பிரசாரம் செய்யுங்கள்” என்று சொன்னதாகத் தெரிகிறது. அந்த விபரங்கள் அடுத்த வாரம் வெளிவரும்.

புரட்சி - கட்டுரை - 24.12.1933

காந்தி பிரசாரம் பார்ப்பன சூட்சியே

காந்தி பகிஷ்காரக் கிளர்ச்சிகளைப்பற்றி குற்றமாகவும், பரிகாசமாகவும் பாமர ஜனங்களை நினைக்கச் செய்ய, பார்ப்பனப் பத்திரிக்கைகள் கட்டுப் பாடாக சூட்சி செய்கின்றன.

இதற்கு ஆதாரமாக அவைகள் எழுதிக்காட்டும் ஒரே ஆதாரம் என்னவென்றால் காந்தியை சனாதன தர்மிகளும் பகிஷ்கரிக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தாரும் பகிஷ்கரிக்கிறார்கள். அதுபோலவேதான் சுயமரியாதைக் காரர்களும் பகிஷ்கரிக்கிறார்கள் என்று பல்லவி ஆரம்பித்து மூன்று பேரையும் ஒன்றாக்கி இவைகள் ஏதோ சுயநலம் என்றும் வைத்து பிரமாதமான பொதுநலத்துக்கு விரோதமாய் ஏதோ பெரிய அக்கிரமம் செய்கிறார்கள் என்று படும்படியாக எழுதிவருகிறார்கள். இதுபரம்பரை வழக்கம்போல் பார்ப்பன தந்திரமே ஒழிய வேறில்லை என்பதை பார்ப்பனரை அறிந்தவர்கள் யாவரும் அறிவார்கள். ஆங்கிலோ இந்திய சர்க்கார் காந்தி விஜயத்திற்கு அனுகூலமாகச் சகல ஏற்பாடுகளும் செய்து இருக்கிறார்கள் என்பதை ஜனங்களுக்குத் தெரியாது என்று கருதி இப்படி எழுதுகின்றனபோலும். சர்க்காரார், சர்க்கார் அதிகாரிகளை மாத்திரம் அதில் கலந்துகொள்ள வேண்டாமென்று சொல்லுகின்றார்களே யொழிய ஜனங்கள் காந்தியைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டும் என்று சொல்ல வில்லை. இது சர்க்காரின் தந்திரமேயாகும்.

காந்தியார் பிரிட்டிஷ் சர்க்காருக்கு இதுவரை யாதொரு கெடுதியையும் உண்டாக்கிவிடவில்லை; உண்டாக்க நினைத்ததும் இல்லை. அன்றியும் அவர் இச் சர்க்காரை நிலைநிறுத்தப் பாடுபடுகின்றவர். அதோடு மாத்திரமல்லாமல் சர்க்காரின் ஒற்றரும் ஆவார். இதை முன் எத்தனையோ தடவை நாம் எழுதி வந்திருக்கிறோம்.

தோழர் காந்திக்கு எவ்வளவு விளம்பரம் கொடுத்து அவரை எவ்வளவு பெரிய தேசபக்தறாக்க வேண்டுமோ அவ்வளவுக்கு அவரை உயர்த்தி உலக மதிப்பேற்படுத்தி வந்திருக்கிறார்கள்.

காந்தியார் இல்லாமல் இருந்திருப்பாரானால் 5, 6 வருடங்களுக்கு முன்பாகவே பாமரமக்களுக்கு ஓரளவாவது ஆதிக்கம் வர மார்க்கம்

ஏற்பட்டிருக்கும். அப்படிக்கில்லாமல் முதலாளிமார்களுக்குத் தாசராய் இருந்து முதலாளிமார்கள் ஆதிக்கம் ஒருசிறிதும் குறையாமல் இருக்கத் தக்க வண்ணம் ஒப்பந்தம் பேசிக்கொண்டு அதற்குத் தகுந்தபடியே பேசியும், எழுதியும் வந்ததின்பயன் எல்லாம் சர்க்காருக்கு அனுகூலமாகி சர்க்காருக்குப் பலமும் ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்தக் காரணங்களாலேயேதான் காந்தியாருக்குச் சர்க்கார் இவ்வளவு மதிப்பும், தனி மரியாதையும் கொடுத்து வருகிறார்கள். “தோழர் காந்தியுடன் சர்க்கார் நல்ல சமயத்தில் ராஜிசெய்து கொள்ள மறுத்து விட்டார்கள்” என்று பல தேசியப் பத்திரிக்கைகள் சர்க்காரை குறைகூறி பிதற்றுகின்றன. அது உண்மையறியச் சக்தியற்ற தன்மையேயாகும். அல்லது ஜனங்களை ஏமாற்றச் செய்யும் சூட்சியாகும். சர்க்காருக்கு டெல்லி ஒப்பந்தம் போல் காந்தியாரிடம் ஒரு பயனற்ற ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு அதனால் காந்திக்கும் வெற்றி ஏற்பட்டது என்கின்ற பெயர் உண்டாவதற்கும் இடம் கொடுத்து தேச பக்தர்களையும், தேசியப் பத்திரிக்கைகளையும் “காந்திக்கு ஜே” என்று கூப்பாடுபோட்டு “காந்தி வெற்றி பெற்றார் சர்க்கார் தோல்வியடைந்தார்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்படி செய்ய சர்க்காருக்குத் தெரியாமல் போகவில்லை. ராஜிபேச ஒப்புக்கொள்வதால் காந்தியார் ஏதோ பெரிய பெரிய பிரச்சினைகளை வற்புறுத்தி சர்க்காருக்கு ஆபத்து வரும்படி யான திட்டங்களைக் கொண்டுவந்து போட்டு கஷ்டப்படுத்துவார் என்கின்ற பயம் சர்க்காருக்கு ஏற்பட்டு அதனால் ராஜியை மறுத்தார்கள் என்று புத்தி உள்ளவர்கள் சொல்லிவிட முடியாது. ஏனெனில் பாமர மக்களின் நன்மைக்கும் சுதந்திரத்திற்கும், காந்தி கொள்கைக்கும் வெகு வித்தியாசம் உண்டு என்பது சர்க்காருக்கு நன்றாய் தெரியும். ஆனால் வேறு காரணம் என்ன என்று கேட்கலாம். அக்காரணம் என்னவென்றால் காந்தியாரிடம் பேசிச் செய்து கொள்ளும் ராஜியானது பொது ஜனங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுமா? காந்தியாருக்கு அவ்வளவு செல்வாக்கு இருக்கிறதா? காந்தியின் பிரதிநிதித்துவத்தை எல்லா ஜனங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்களா? என்கின்ற பயமும் சந்தேகமுமேயாகும்.

ஏனெனில் காந்தி - இர்வின் ஒப்பந்தமே சந்தி சிரித்து விட்டது. அதை காந்தி ஒப்புக்கொண்டதாலேயே வாலிப உலகில் காந்தியாரின் பெருமை மிக மிகக் குறையத் தலைப்பட்டு விட்டது. தோழர்கள் ஜவகர்லால் நேருவும், போசும் மற்றும் பலரும் அப்பொழுதே ஆக்ஷேபித்து விட்டுப் பிறகு காந்தியாரின் செல்வாக்குக் குறைந்து விடுமே என்பதற்காக காந்தியாரின் தனி நலத்தை உத்தேசித்து ஒப்புக்கொண்டவர்கள் போல நடித்தார்கள். ஆதலால் அது போலவே இந்த ராஜியும் ஆகிவிடும் என்கின்ற பயத்தினாலேயே சர்க்கார் ஒரு ராஜி பேச்சு நாடகம் நடிக்க காந்தியாருக்கு இடம் கொடுக்க வில்லையே தவிர வேறில்லை.

அதுபோலவேதான் வருணாச்சிரம சனாதன தர்மிகளும் காந்தியார் வார்த்தையைத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் பிற்பட்ட மக்களும் ஒப்புக்

கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக பல தந்திரங்கள் செய்வதில் காந்தியாரை எதிர்ப்ப தாகவோ, பகிஷ்கரிப்பதாகவோ வேஷம் போடுவதும் ஒன்றாகுமே தவிர வேறில்லை. இதன் உண்மையை அறியவேண்டுமானால் 18-12-33ந்தேதி “சுதேசமித்திரன்” 3-வது பக்கம் 4-வது கலம் “காந்தியாரின் சென்னை விஜயம்” என்ற தலைப்பில் காந்தி விஜய நிகழ்ச்சிக் குறிப்பு விவரத்தில் காந்தி யாரை சனாதனப் பிரமுகர்கள் அழைத்திருப்பதையும் காந்தியார் ஒப்புக் கொண்டால் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்வதையும் பற்றிய ஒரு அறிக்கை இருப்பதையும் காணலாம். ஆனால் இந்த அறிக்கைக்கு “காந்திஜீக்கு அறைகூவல்” என்ற தலைப்பெயர் கொடுத்திருப்பது மாத்திரம் பார்ப்பன சூழ்ச்சியாகும். ஏனெனில் மற்றவர்கள் இந்த ரகசியத்தை அறிந்து விடுவார்கள் என்ற பயத்தினாலேயாகும். இவ்வறிக்கையில் பல சனாதன பிரமுகர்கள் கையெழுத்திட்டிருக்கிறார்கள் என்பதோடு ஒரு சங்கராச்சாரி யாரும் விஜயம் செய்வார் என்றும் கண்டிருக்கிறது.

ஆகவே இந்த சூழ்ச்சிகள் எல்லாம் யாரை ஏமாற்றுவதற்கு என்பதை யாரும் சுலபமாய் உணரலாம்.

மேலும் காந்தி நிதிக்குப் பணம் கொடுத்திருப்பவர்களையும், காந்தி விஜயத்தை நடத்தி நிர்வாகம் செய்கின்றவர்களையும் யார் என்று பார்த்தால் இவை பார்ப்பன ஏற்பாடா? இல்லையா? என்றும் தெரிந்து கொள்ளலாம். இதை பற்றிமுன் ஒரு தடவையும் எழுதியிருந்தோம். ஆனாலும் மற்றொரு தரமும் ஞாபகப்படுத்துகிறோம்.

நிற்க, காந்தி பண்டுக்கு சனாதன தர்மிகள் பலர் பணம் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். கோவிலுக்குள் தீண்டப்படாதவர்களை விட சம்மதிக்காதவர்கள் பணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். வருணாச்சிரம தர்மிகள் பணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால் தீண்டப்படாதவர்கள் என்பவர்கள் பெரும்பாலும் பகிஷ்கரிக்கிறார்கள். காந்தியாரைத் தங்களுக்காக ஒன்றும் பேசவேண்டாம் என்கிறார்கள். பார்ப்பனரல்லாதாரில் பெரும்பான்மையோர் சிறப்பாக பாமர மக்களும் பகிஷ்கரிக்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் அர்த்தம் என்ன என்று கேட்கின்றோம். இவைகள் ஒரு புறமிருக்கட்டும்.

இன்னும் இப்பார்ப்பனப் பத்திரிக்கைகாரர்களை ஒன்று கேட்கின் றோம். இவர்கள் சூழ்ச்சியில்லாதவர்களாகவும், பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்தப்பாடுபடும் வஞ்சகர்களல்லாதவர்களாகவும், உண்மையை மறைத்துப் பொய்யை உண்மையாய்க் காட்டும் இயல்பு இல்லாதவர்களாகவும், நாணயமான பொது நோக்குடையவர்களாகவும் இருப்பார்களானால் இப்போதாவது இது சம்மந்தமான நமது கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லி விட்டு காந்தி பகிஷ்காரத்தைக் கண்டிக்கட்டும், நமக்கு ஆகேஷபணையில்லை.

அக்கேள்விகளாவன:-

காந்தியார் வருணாச்சிரம வாதியா அல்லவா?

அவர் வருணாச்சிரமப் பிரசாரம் செய்கிறாரா இல்லையா?

காந்தியார் “பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்று நான்கு முக்கிய பிரிவு இருக்கவேண்டும்” என்று சொல்வதுடன்,

“சூத்திரன், முதல் மூன்று வருணத்தாருக்கும் கீழாகவும், அவர் களுக்குத் தொழில் செய்பவனாகவும் இருக்கவேண்டும்” என்று சொல்லுகிறாரா இல்லையா?

“பிராமணன், பின் மூன்று வருணத்தாருக்கும் மேலானவன், மேலான தொழிலையே செய்யவேண்டியவன்” என்று தொழில் முறைகளையும் பிரித்துக் காட்டி இருக்கிறாரா இல்லையா?

பிறவியில் ஜாதிப் பாகுபாடுகள் இருக்க வேண்டும்” என்று சொல்லுகின்றாரா இல்லையா?

தீண்டப்படாதவர்களுக்குத் தோல் பதனிடும் துர்நாற்றம் நிறைந்த வேலை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறாரா இல்லையா?

“சூத்திரர்கள் தொழிலாளிகள் பணம் சேர்க்கக் கூடாது” என்று சொல்லுகிறாரா இல்லையா?

வருண பேதம் நிறைந்ததும் ஜாதிக் கொடுமைகள் உள்ளதுமான புராணங்களை, ஆட்சிகளைப் புத்துயிரளித்து நிலை நிறுத்தப்பாடுபடுகிறாரா இல்லையா?

“தீண்டாதவர்களைச் சூத்திரர்களுடன் சேர்க்க வேண்டும்” என்று சொல்லுகிறாரா இல்லையா?

இவைகளில் ஏதாவது வர்ணாச்சிரம தர்மத்துக்கோ, சனாதன தர்மத்துக்கோ, பார்ப்பனியத்துக்கோ விரோதமென்று சொல்ல முடியுமா? என்பனவாகியவைகளை தங்கள் பத்திரிகைகளில் எடுத்துப்போட்டு அதற்கு நேர் நேராகப் பதில் எழுதி பகிஷ்காரக்காரர்களைக் கண்டித்தால் அது மனிதத் தன்மையையும், வீரமும் ஆண்மையும் பொருந்திய காரியமாகும். அப்படிக்கில்லாமல் அயோக்கியத்தனமாய், இழிதன்மையாய், சூட்சியாய், பித்தவாட்டமாய் பாமர ஜனங்களை ஏய்க்கக் கருதி விஷமப் பிரசாரம் செய்வது என்பது மிக மிகக் கேவலமானது என்பதோடு இத்தகைய பிரசாரத்தை எதிர்த்து அடக்கவேண்டியது மனிதத் தன்மையுள்ளவர்களின் கடமையாகும். மற்றொரு விஷயமும் நாம் எடுத்துக்காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

அதாவது பார்ப்பனரல்லாதாரில் சிலர் இக்கூட்டத்தாருடன் கலந்து கொண்டிருப்பதால் பார்ப்பனர்கள் ஆணவமாய் “இந்தப் பகிஷ்காரம் வெற்றி பெறப்போவதில்லை. இதனால் வரவேற்பு அதிகப்படும்” என்று கூற இடமேற்படுகின்றது. இந்த ஆணவம் பார்ப்பனருக்கு இன்று நேற்றல்ல, வெகுகாலமாக இருந்துவருவது நமக்குத் தெரியும். உதாரணமாக தர்ப்புரியில் டாக்டர்.பி.வரதராஜலு அவர்கள் தலைமையில் 1922-ல் கூடிய தாலுக்கா கான்பரன்சில் பார்ப்பன சூட்சியைப்பற்றி தலைமை உரையில் நாயுடு அவர்கள் மிக வன்மையாய் கண்டித்துப்பேசி சுயமரியாதை உள்ள பார்ப்பனரல்லாதார் பார்ப்பனருடன் இனி ஒத்து தேச சேவை செய்ய முடியாது என்று சொன்னதோடு பார்ப்பனர்களின் தேச சேவை என்பதெல்லாம் பார்ப்பன சமூக ஆதிக்கத்திற்கேற்ற சுயநல சேவையே ஒழிய வேறில்லை என்று இதை நம்பிப் பார்ப்பனரல்லாதார் சிலர் ஏமாந்துவருகிறார்கள் என்றும் சொன்னார். அதற்குத் தோழர் இராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் ஒரே பதில்தான் சொன்னார்கள். அதாவது,

புத்தர் தொல்லை, முஹம்மதியர் ஆட்சிகாலத் தொல்லை முதலிய எத்தனையோ தொல்லைகளைச் சமாளித்துவந்த பார்ப்பனர்கள் இதற்கெல் லாமா பயந்துவிடப்போகிறார்கள். பார்ப்பனருக்கு விரோதமாக இதுவரையும் ஒரு காரியமும் எவரும் சாதித்துக் கொள்ளமுடியவில்லை. ஆதலால் நீங்களும் சொல்லிவிட்டுப்போங்கள் என்று சொன்னார்.

அதுபோலவே 1922-ல் திருப்பூரில் தோழர் வாசுதேவய்யரவர்கள் தலைமையில் நடந்த மாகாண மகாநாட்டின்போது கோயில் பிரவேசத் தீர்மானத்தைப்பற்றித் தோழர் ஈ.வெ.ராமசாமி பேசிய சந்தர்ப்பத்தில் ஜாதிக் கொடுமையுள்ள இராமாயணத்தை சுட்டுப்பொசுக்கவேண்டும் என்று சொன்ன சமயம் தோழர் சி. ராஜகோபாலாச்சாரியார் இது ஒன்றும் ஆகக் கூடிய காரியம் அல்லவென்றும் வீணாய்ப் பெயரைக்கெடுத்துக்கொள்வதை விட வேறு பயன்கிடைக்கப் போவதில்லை என்றும் சொன்னதோடு அன்று இரவு நடந்த மாகாணக் காங்கிரஸ் கமிட்டிக் காரியதரிசி தேர்தலில் தோழர் ஈ.வெ.ராமசாமி யுடன் தோழர் டி. ஆதிநாராயண செட்டியார் போட்டி போட்டதில் தோழர் ஆதிநாராயண செட்டியாருக்கு 23 ஓட்டுகளும் தோழர் ராமசாமிக்கு 94 ஓட்டுகளும் கிடைத்தபொழுது தோழர் ராஜகோபாலாச்சாரி யார் தோழர் ராமசாமியைப் பார்த்து “நீங்கள் இராமாயணத்தின்மீது பாயாதிருந்திருந்தால் உங்களுக்கு இன்னும் ஒரு 10,15 ஓட்டுகள் கிடைத் திருக்கலாம்” என்றும் பாராட்டிப் பேசினார்.

இந்த விபரங்கள் 1926-27 “குடி அரசு” மலர்களில் காணலாம்.

ஆதலால் பார்ப்பனர்களுக்கு இப்போது இருக்கும் அகங்காரம் எல்லாம் “இது ஜெயிக்காது” இதைப்போல் எத்தனையோ பெயரைப் பார்த்தாய்விட்டது” என்கிற அகம்பாவமே ஆகும்.

பார்ப்பனர்களுக்கு எதுவரையில் இந்த அகங்காரமும், ஆணவ மும் இருக்கும் என்று பார்ப்போமேயானால் பார்ப்பனரல்லாத சமூகத்துக் குப் பெரும்பான்மை மக்களுக்கு மனிதத் தன்மையும், சுயமரியாதை உணர்ச்சியும் வரும்வரை இப்படித்தான் பேசுவார்கள். ஆனாலும் ஒரு அளவுக்குப் பார்ப்பனரல்லாதார் வெற்றிபெற்றுவிட்டார்கள் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு தான் ஆகவேண்டும். அதற்கு ஒரு உதாரணம் வேண்டுமானால் ஒரு காரியத்தில் பார்க்கலாம். அதாவது இன்று காந்தியாரைப்போல் எந்த ஒரு பார்ப்பனரையாவது அல்லது எந்த ஒரு சங்கராச்சாரியாரை யாவது பொதுக்கூட்டம் போட்டு வீதியில் நின்று காந்தியார் சொல்வது போல் “பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்கின்ற நான்கு வருணம் இருக்கவேண்டும். சூத்திரன் முதல் மூன்று வருணத்தாருக்கு சேவை செய்யவேண்டும். ராமராஜ்யம் வேண்டும், சூத்திரர்களும், தீண்டாத வர்களும் தான் ஒன்றாக வேண்டும், மற்ற வருணத்தாருடன் அவர்கள் கலக்கக் கூடாது” என்பது போன்ற வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டுத் தப்பித்துக்கொள்ள முடியுமா? என்று பார்த்தால் அப்போது தெரியும் பார்ப்பனரல்லாதார் வெற்றிக்கு உள்ள பலமும் காந்தி கொள்கைக்கு உள்ள பலமும் என்று சொல்லுவோம்.

எனவே விபீஷணனை ஆழ்வாராக்கி ராஜ்ய பட்டம் கொடுத்து ராவணனைக் கொன்றதாக உள்ள கதையைப்போல் ஏதோ ஒரு வக்கீல் ஆசாமியைப் பிடித்து அவரை மகாத்மாவாக்கி அவருக்கு இந்திய ஜனப் பிரதிநிதித்துவம் என்பதில் சர்வாதிகாரியாக்கி பார்ப்பனரல்லாத சமூக சுயமரியாதைப் புனருத்தாரணத்தைக் கொல்லச் செய்யும் சூழ்ச்சியின் தன்மையைப் பிறர் அறிந்து கொண்டார்களே என்று வெட்கப்படாமல் பகிஷ்காரம் ஜெயிக்காது என்று வீரம் பேசுவதில் எவ்வளவு வெட்கங் கெட்ட தனமும், சொரணையற்ற ஆணவமும் இருக்கின்றது என்று யோசித் தும் பார்க்க விரும்புகிறோம்.

காந்தியாருக்குச் சில முனிசிபாலிட்டிகள் வரவேற்புக் கொடுக்கின்ற னவாம். முனிசிபாலிட்டி, தாலுகா, ஜில்லா போர்டுகள் யோக்கியதை நாம் அறியாததல்ல.

சங்கராச்சாரிக்கு வரவேற்புக்கொடுத்த முனிசிபாலிட்டி அவரது தாசருக்கு வரவேற்புக் கொடுப்பதில் அதிசயம் கண்டுபிடிக்க வேண்டியதே யில்லை. சங்கராச்சாரி சேவையைவிட, பார்ப்பனருக்கு காந்தியார் சேவை குறைந்ததல்ல. ஆதலால் பார்ப்பன ஆதிக்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்ட - பயந்த முனிசிபாலிட்டிகளும், போர்டுகளும் வரவேற்பு அளிக்கத்தான் செய் கின்றன. எப்படியாவது முனிசிபாலிட்டிகளிலும், போர்டுகளிலும் தங்க ளுக்குப் பெருமையும், சுயநலமும் இருக்க வழிவேண்டும் என்கின்ற ஒரு நோக்கத்தைத்தவிர வேறு நோக்கம் கொண்டவர்களுக்கு இடமில்லாமலே அவை அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வைசிராயுக்கும், கவர்னர்களுக்கும், மந்திரிகளுக்கும் வரவேற்பு ஒரு புறமும், “அப்பதவிகளை ஒழிக்கவேண்டுமென்னும் தேசபக்தர்களுக்கு” ஒரு புறமும், சனாதனதர்மிகளுக்கும் சங்கராச்சாரிக்கும் ஒரு புறமும், “சீர்திருத்தவாதிகளுக்கு” ஒரு புறமும், இவர்கள் இத்தனை பேர்களது கொள்கைகளையும் ஒழிக்கவேண்டும் என்கின்றதான சுயமரியாதைக் காரர்களுக்கு ஒரு புறமும் வரவேற்பளித்து தங்கள் நிலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய அவசியத்திலிருப்பவர்கள். ஏனென்றால் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் பார்ப்பனீயமும், பணக்காரத்தன்மையுமே கொண்டவர்கள் தான் 100க்கு 90 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆதலால் இவ்வரவேற்புகளால் காந்தியாருக்கு பெருமையும் வெற்றியும் ஏற்பட்டு விட்டதாகச் சொல்லுவதெல்லாம் வெறும் வெளிமயக்கேயன்றி வேறல்ல.

ஆதலால் காந்தி பகிஷ்காரத்தைக் கண்டிப்பவர்கள் யோக்கியமும் நேர்மையும் உள்ளவர்களாகவும், சூக்ஷியும் இழி தன்மையும் இல்லாதவர்களாகவும் இருந்தால் நாம் எந்த எந்தக் காரணத்தைக் காட்டி பகிஷ்கரிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றோமோ அந்தக் காரணங்களை எடுத்துக்கூறி அவைகள் தப்பு என்பதாகக் காட்டிய பிறகு கண்டிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

புரட்சி - தலையங்கம் - 24.12.1933

சிங்கிஸ்டர் தே. M. 2002.

தமிழ்நாடு விடுதலைப் போராட்டம்

புரட்சி

சூலிதோதம் வெளிவரும்.

தமிழ் - ஈ. வெ. கிருஷ்ணசாமி.

மார்ச் 1.

சோரூ, பதிமுக-ஹி யாங்கி-மீ 17-உ (31-12-1933)

மார்ச் 6.

என் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் சேர வேண்டும்?

1. அது ஒன்றேதான் மக்கள் சமூகவாழ்வில் ஒருவருக்கொருவர் எவ்வித உயர்வு தாழ்வும் இருக்கக்கூடாது என்ற சமதர்மத்துக்கு போராடுகின்றது.
2. அது ஒன்றேதான் மனிதசமூகம் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படை ஒருவருக்கொருவர் பணக்காரன் ஏழை எவ்வென்ற வித்தியாசம் இல்லாமல் எல்லாப் பொருளும், பூமியும் எல்லோருக்கும் சரிசமமாக இருக்கவேண்டும் என்ற சமதர்மத்துக்குப் போராடுகின்றது.
3. அது ஒன்றேதான் மனிதசமூகத்தில் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் எவ்வித வித்தியாசமும் இல்லாமல் சகல துறைகளிலும் சரிசமத்துவம் இருக்கவேண்டும் என்ற சமதர்மத்துக்குப் போராடுகின்றது.
4. அது ஒன்றேதான் மனிதசமூகத்தில் ஜாதி, மதம், வகுமை, தேசம், கடவுள் ஆகிய அபிமானங்கள் அந்நிய ஒழித்து உலக மனித சமூக தோழமை வேண்டும் என்ற சமதர்மத்துக்குப் போராடுகின்றது.
5. அது ஒன்றேதான் உலகில் உழைப்பாளி, முதலாளி என்பது போன்ற பிரிவினையே இல்லாமல் சகல தேவைகளுக்கும், சகல மனிதர்களுக்கும் சரிசமமாகப் பாடுபட்டு அவற்றின் பரிசு எல்லோரும் சரிசமமாக அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற சமதர்மத்துக்குப் போராடுகின்றது.
6. அது ஒன்றேதான் ஒவ்வொரு மனிதனும் எவற்றிற்கும் எவ்விதத்தும் அடிமையாகாமல் அவனவன் அறிவு, ஆராய்ச்சி, அனுபவம் ஆகியவைகளுக்கு இணங்கி தனக்கே சுவாதந்திரம் இருக்கவேண்டும் என்ற சமதர்மத்துக்குப் போராடுகின்றது.

“மறிதனை” சேவை வர்னாசிராமத்தின் வெறுவேற்றம். கதர் மொளாரா புரட்சிக்கு முட்டுக்கட்டை. தேசியம் எவ்.பது முதலாளிகளின் இழச்சி.

கார்ப்பாட்டிப்பணம் வைக்காது. கார்ப்பாட்டிப்பணம் வைக்காது. கார்ப்பாட்டிப்பணம் வைக்காது.

தமிழன்பர் மகாநாடு

-ஈ.வெ.கி

சென்னையில் இம்மாதம் 23, 24 களில் கூடிய தமிழன்பர் மகாநாடு ஒரு சுயநலக் கூட்டத்தார்களால் கூட்டப்பட்டு அதன் பலன்களை அச்சுய நலக் கூட்டத்தவர்களுக்கே பயன்படுமாறு உபயோகப்படும்படியான முறையில் கடத்தப்போவதாக நம் புரட்சியில் பல கட்டுரைகளும், தலையங்கமும் எழுதப்பட்டன. அதைக் கண்டிப்பாய் பகிஷ்கரிக்கும்படி இரண்டு ஜில்லா மகாநாடுகளும், பல சங்கங்களும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றி பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன.

தென்னாட்டில் தமிழ் கற்று அதில் பாண்டித்யம் பெற்று அன்பு பூண்டிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் மலித்திருக்க, தமிழென்றால் வேப்பங்காயெனக் கருதும் சில ஆரியப்பார்ப்பனர்கள் பெருக்காக தங்களுக்கு இசைந்த இரண்டொரு தமிழர்களையும், இரண்டொரு மகம்மதியர்களையும், கிறிஸ்தவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு தமிழர் மகாநாடு என்று போடாது தமிழன்பர் மகாநாடு என்று ஓர் மகாநாட்டைக் கூட்ட ஆரம்பித்ததே இம்மகாநாட்டைக் கூட்டியவர்களின் சூழ்ச்சியை விளக்கப் போதிய சான்றாகும்.

அடுத்தபடியாக அதன் நடவடிக்கைகளில் அங்கம் பெற்றவர்களாகிய புத்தகாலய பிரசார சங்கத்தலைவர், வரவேற்புக்கழகத் தலைவர் முதலியோர்களின் யோக்கியதைகளைப் பற்றிக் கவனித்தால் அதன் உட்கருத்து விளங்காமற் போகாது. அதாவது தோழர் கே.வி.கிருஷ்ணசாமி ஐயர் என்பவர் தமது ஜீவனமாகிய வக்கீல் தொழிலில் இன்றையத் தினத்தில் கோர்ட்டுகளில் எல்லா நடவடிக்கைகளும் தமிழிலேயே நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதாக ஏற்பட்டு விட்டால் இவருக்குள்ள தமிழின் அன்பு அப்பொழுதே விளங்கிவிடும். அடுத்தபடியாக “மகாமகோபாத்யாயர்” பட்டம் பெற்றவரைக் கவனித்தால் தமிழ் மக்களும் ஆரியமக்களும் அவரிடம் ஒரு பதவியை எதிர்பார்க்கிற காலத்தில் அவரது தமிழன்பு, வடமொழியன்பு, தமிழரன்பு ஆசியரன்பு என்பது எத்தகையதென விளங்கும்? மகாநாட்டுத் திறப்பாளர் விஷயத்தில் அவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கல்லூரி

யில் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கோ, தாக்கூண்யத் திற்கோ, பயத்திற்கோ உள்பட்டதாகக் காணப்படும் தமிழ் பாஷைக்கும், தமிழர்களுக்கும் ஏற்படுத்தி நடத்தப்பட்டு வரும் முறையே போதுமான அத்தாக்கியாகும்.

அடுத்தபடியாகத் தலைவரவர்களைப்பற்றி அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கல்வி உத்தியோகத்தில் முதன்மையான உத்தியோகம் அமையப்பெற்றிருந்தும் அக்கல்வி இலாக்காவில் தமிழுக்கு எவ்வளவு ஆதிக்கம் வழங்கப் பெற்றிருக்கிறதென்பதை யோசித்தால் தானே விளங்கிவிடும். மகாநாட்டுத் தலைமைப் பதவியில் தீர்மான காலங்களில் ஒன்றில் நடந்து கொண்ட மாதிரியும் மனப்பான்மையையும், நடுநிலைமைக்கும் போதுமான காரணங்களாகும்.

தவிர இம் மகாநாடானது ஒற்றுமையைக் கொண்டதும், நல்லெண்ணத்தின் முதிர்சியைக் கொண்டதாகவும் ஏற்படுத்தவில்லை என்பதற்கு அறிகுறியாகிய போலீஸ் பந்தோபஸ்தை விரும்பி ஒரு போலீஸ் கமிஷனர், 2 சப் இன்ஸ்பெக்டர், ஒரு சார்ஜெண்டு, 12 கான்ஸ்டேபிள்கள் அடங்கிய ஒரு போலீஸ் கச்சேரியாக மகாநாட்டை ஆக்குவித்து அதில் வந்தவர்களினுடைய கையெழுத்துகளை வெள்ளைக்காகிதமாகிய முச்சலிக்கையில் கையெழுத்து வாங்கிய பிறகே மகாநாட்டை ஆரம்பிக்கப்பட்டதெனின் அதற்கிருக்கும் யோக்கியதையும், மனப்பான்மையும், நல்லெண்ணமும், நம்பிக்கையும் எத்தன்மை வாய்ந்த தென்பது கவனித்தவர்களுக்கே புலப்படும்.

தவிர தமிழ் எழுத்துக்களைப் புதுப்பித்து சீர்ப்படுத்தவேண்டிய தீர்மானத்துக்கு அநுசரணையாக ஏற்படுத்திய கமிட்டியை ஏற்படுத்தும் போது ஷே கமிட்டிக்கு ஒரு பெண்மணியையாவது அங்கத்தினராக தேர்ந்தெடுக்காதது பெண்ணுலகத்திற்கே கல்வி விஷயத்தில் பொறுப்பேற்று நடத்தும் அறிவும், ஆசையும், ஆற்றலும், இல்லை எனப் பகிரங்கப்படுத்தி அவமானத்தை உண்டாக்கும் தீர்மானமாகுமென்றே கருத இடமேற்படுகிறது. திறப்பாளர் ராஜா சர். அண்ணாமலையார் தமது திறப்பு விழாவாற்று முறையில் ஆற்றிய சொற்பொழிவில் “தமிழன்பர்களே அறிவு அனைவருக்கும் பொது அது ஒருவருக்கே உரியதன்று, அதனை ஆடவரும் பெற வேண்டும், மகளிரும்பெறவேண்டும், ஏழையும் பெறவேண்டும் தனிகளும் பெற வேண்டும்” என்று கூறி இருப்பதற்கும் மேல்கண்ட கமிட்டியில் பெண்மணிகளில் ஒருவரையாவது சேர்க்காதிருப்பதற்கும் சம்பந்தம் எப்படி இருக்கிறதென்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. ஒவ்வொரு தமிழனும் இன்னும் பள்ளியில் ஓளவைப்பிராட்டியின் நீதிமொழிகளைக் கற்று அதன்படி நடக்கிற வனைத் தான் பண்டிதனென்றும், பெரியோர் என்றும் பெயர் பெற்று விளங்குவதையும் நாம் பார்க்கலாம். அப்படி இருக்க போர் வீரர்களாகவும், நீதிபதிகளாகவும், வழக்கறிஞர்களாகவும், தபாலாபிசர்களாகவும், கல்வியதி

காரிகளாகவும் உத்தியோகங்களில் பெண்மக்களைச் சேர்த்து நடத்தி வருகிற இக்காலத்திலும் கூட நாம் நமது பெண்மக்களுக்காக கல்வி சம்பந்தமாகக் கூட ஒரு ஆதிக்கம் தருவதற்கு முற்பட விரும்பவில்லையானால் அது மிகமிக பிற்போக்கான காரியமென்றே சொல்லுவோம். ஏனெனில் இந்த தமிழன்பர் மகாநாட்டில் சுமார் 1-15 பண்டிதைகளான பெண் மணிகள் விஜயமாகியிருந்தும், அவர்களில் பெரும்பான்மையோர் பெரிய பெரிய மகாநாட்டுக் கூட்டங்களில் பேசும் திறமையும் பத்திரிக்கைகளில் கட்டுரைகள் எழுதும் ஆற்றலும் அமைந்தவர்களாகவிருக்கும்பொழுதும் புறக் கணித்ததானது விவசாயி நிலத்தைப் பண்படுத்தாது வித்தை ஆராய்வது போலும், அழகுறச் செய்து கொள்ளுபவர் தலையிருக்க உடலை அலங்கரிப்பது போன்றதென்பதே நமது கருத்து. ஆகையால் இத்தகைய மகாநாடுகள் நம் நாட்டிற்காவது, மக்களுக் காவது பயனளித்து முற்போக்கடையும் வழிகளில் உபயோகப்படும் என்கிற முறையில் நடத்தப்படவில்லை என்பது நமதபிப்பிராயம். மற்ற நடவடிக்கைகளைக் குறித்து பின் தெரிவிக்கப்படும்.

புரட்சி - தலையங்கம் - 31.12.1933

கோவைச் சிறையில் தோழர் ராமசாமி இந்திய சட்டசபைத் தலைவரின் சந்திப்பு கண்ணம்மாள் ஜாமீனில் விடுதலை

26-12-33 உ அன்று 11 மணிக்கு கோயம்புத்தூர் ஜில்லா மாஜிஸ்ட்ரேட் தோழர் வெல்ஸ் ஐ.சி.ஏஸ். முன்பு தோழர் ஈ.வெ.ராமசாமி அவர்களின் சகோதரியும் குடி அரசுப் பத்திரிகையின் பிரசுதாரருமான தோழர் கண்ணம் மாளை ஜாமீனில் விடவேண்டுமென கொடுத்திருந்த மனுவின்பேரில் விவாதம் நடைபெற்றது. தோழர் கண்ணம்மாள் சென்ற வாரம் தோழர் ராமசாமியுடன் கைது செய்யப்பட்ட விவரம் நண்பர்களுக்கு ஞாபகமிருக்கலாம். ஜாமீனில் தோழர் கண்ணம்மாளை விடவேண்டுமென்று தோழர் டி.டி. ரத்தினசபாபதி பிள்ளை இன்று கலெக்டர் முன்பு வாதிக்கையில் அக்டோபர் மாதம் 29 தேதி வெளிவந்துள்ள குடி அரசுப் பத்திரிகையில் பிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ள கட்டுரைக்கு தோழர் கண்ணம்மாள் நேர் ஜவாப் தாரியல்ல வென்பதாகவும் ஷே வியாசமானது வாக்குத்தாரர்களுக்குக் கூறப்பட்ட ஓர் சாதாரண போதனைதான் ஆகும் என்பதாகவும். எனவே அது ராஜ நிந்தனையாகாது என்பதாகவும், இப்போது வியாசத்தை பற்றி யோசிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்றும் கூறியதோடு எதிரி ஒரு பெண்ணாக இருப்பதை முன்னிட்டும், தேக அசௌகரியத்துடன் இருப்பதை முன்னிட்டும், சாட்சிகள் கலைக்கப்படுவார்கள் என்று நினைப்பதற்கு இடமில்லாமல் இருப்பதை முன்னிட்டும், தோழர் கண்ணம்மாளை ஜாமீனில் விட வேண்டுமென்று பல வழக்குகளில் நடந்த மேற்கோள்களை எடுத்துக்காட்டி வாதாடினார்.

ஜாமீனில், தோழர் கண்ணம்மாளை விடுவதை, மனுவில் கண்டுள்ள காரணங்களைக் கொண்டு எதிர்ப்பதாக போலீஸ் பிராசிக்கியூட்டிங் இன்ஸ் பெக்டர் தோழர் வரதராஜுலு நாயுடு கூறினார். இது விஷயமாக யோசிக்கச் சிறிது சாவகாசம் வேண்டும் என்று கூறினாலும், தோழர் கண்ணம்மாள் நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பது வாஸ்தவந்தான் என்பதாகவும் கூறினார்.

இரு தரப்பு வாதங்களையும் கேட்ட பிறகு மாஜிஸ்திரேட் தோழர் கண்ணம்மாளை ஜாமீனில் விடுதலை செய்ய உத்திரவிட்டிருப்பதாகக் கூறினார்.

தோழர் டி.டி. ஆர் பிள்ளைக்கு உதவியாக தோழர்கள் ஈரோடு வேணு கோபால், சென்னை கே.எம்.பாலசுப்பிரமணியம், கோவை நஞ்சுண்டையா முதலிய வக்கீல்கள் ஆஜரானார்கள்.

“புரட்சி” பத்திரிகை பிரசுரகர்த்தாவும் பதிப்பாளருமான தோழர் எஸ். ஆர். கண்ணம்மாளை, அவர்மீது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் வழக்கு விசாரணை முடியும் வரை ஜாமீனில் விட வேண்டுமென கோவை ஜில்லா மாஜிஸ்திரேட் கோர்ட்டில் மனுச் செய்து கொள்ளப்பட்டது. ஜில்லா மாஜிஸ்திரேட் அவரை ரூ.500 சொந்த ஜாமீனும், அதே துறைக்கு மற்றும் ஒரு நபர் ரூ.500 ஜாமீனும் கொடுத்தால் விடுதலை செய்யும்படி உத்திரவிட்டார்.

தோழர் கண்ணம்மாள் 26 உ ஜாமீன் கொடுத்து விடுதலையடைந்து அன்றிரவே மெயிலில் ஈரோடு வந்து சேர்ந்தார். தோழர் ஈ.வெ. ராமசாமி, எஸ்.ஆர். கண்ணம்மாள் இவர்கள் இருவர்மீதும் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் வழக்கு ஜனவரி மாதம் 4 தேதி கோவை ஜில்லா மாஜிஸ்திரேட் கோர்ட்டில் விசாரணை வரும்.

தோழர் ஈ.வெ. ராமசாமி அவர்களை கோவைச் சிறையில் இந்திய சட்டசபைத் தலைவர் தோழர் சர். ஆர். கே. ஷண்முகம் பி.ஏ., பி.எல்., எம்.எல்.ஏ., அவர்களும், தோழர்கள் ஈ.வி. கிருஷ்ணசாமி, எஸ். ராமசாமி, கே.எம். பாலசுப்பிரமணியம், பி.ஏ., பி.எல்., வி. வேணுகோபால் பி.ஏ., பி.எல்., முதலியவர்களும் சென்று பார்த்து வந்தார்கள். 4-1-34ல் தமிழ்நாடு ஆசிரியர் தோழர் டாக்டர் பி. வரதராஜுலு அவர்கள் பார்த்து வரப்போவதாகத் தெரிய வருகிறது.

புரட்சி - துணைத் தலையங்கம் - 31.12.1933

நாகரீகமென்றால் என்ன?

தோழர்களே! இனி அடுத்தபடியாக நிகழ்ச்சிக்குறிப்பில் கண்டுள்ள விஷயம். அக்கிராசனர் முடிவுரை எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நான் அனேக கேள்விகளுக்குச் சரியான பதில் சொல்லுவேன் என்று எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் கூறினார். நான் எப்பொழுதும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லத் தயாராயிருக்கிறேன். ஆனால் எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் சரியான - முடிவான பதில் சொல்லக் கூடிய சகலகலாவல்லவென்று எண்ணி விடாதீர்கள். நான் சொல்லும் அபிப்பிராயம் தான் முடிவானதென்றோ, அதுவே முடிந்த ஆராய்ச்சியின் சரியான கருத்து என்றோ, நீங்கள் கருதக் கூடாது.

விவகாரம், நியாயம் என்ற இரண்டு வார்த்தைகளையும் உபயோகப் படுத்தும் விதத்தை சரியாக உணர்ந்து கொள்ளும்படி கோருகிறேன். நியாயம் வேறு-விவகாரம் என்பதும் வேறு. விவகாரம் என்பது வலுத்தவன் ஆதிக் கத்தையும், தந்திர சூழ்ச்சிகளையும், பணச் செல்வாக்கையும் பொருத்து முடிவு பெற்றுவிடும். ஒருவன் தன்னிடம் சக்தி இல்லாத காரணத் தால்-பேசும் திறமை, எடுத்துக்காட்டும் அனுபோகம் ஆகியவை இல்லாத காரணத்தால்-ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி வாதித்துத் தோல்வியுற்று விட்டால் அது நியாயம் கண்டு பிடித்தாகிவிடுமா? அது போல் உங்கள் வாய் அடங்கும்படி நான் பதில் சொல்லி விட்டதாலேயே நான் சொன்னது சரி என்று சொல்லிவிட முடியாது. உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி மெய்ப்பிக்க முடியாததாலேயே நான் சொன்னது தப்பு என்றும் சொல்லிவிட முடியாது. ஆதலால் எனக்குத் தெரிந்த பதில் சொல்லுகிறேன். அதை ஆராய்ச்சி செய்து பிறகு ஒரு தக்க முடிவுக்கு வாருங்கள்.

இன்றைய தினம் இங்கு பேச எடுத்துக் கொண்ட விஷயம் “இந்தியா வின் தற்கால நாகரீகம்” என்பதாகும். இது ஒரு கூடாத விஷயமல்ல. மிக்க ருசிகரமானதும் விரிந்த பொருள்களைக் கொண்டதுமான நல்ல விஷயத் தையே நீங்கள் இங்கு பேச எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

“நாகரீகம்” என்கின்ற வார்த்தைக்குப் பொருளே பிடியில் சிக்காத ஒரு விஷயமாகும். ஒவ்வொருவரும் ‘நாகரீகம்’ என்பதற்கு ஒரு தனிப்

பொருள் கூறி வருகிறார்கள். கண்ணோட்டம் என்கிற தலைப்பின் கீழ் குறளில் நாகரீகம் என்கிற வார்த்தை வள்ளுவரால் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற தாக நான் 10, 20 வருஷங்களுக்கு முன்பு பார்த்ததாக ஞாபகம். அது தாகுண்ணியம், அடிமை என்கிற பொருளில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகவும் எனக்கு ஞாபகம்.

நாகரீகம் என்கிற வார்த்தைக்கு எந்தக் கருத்தை வைத்துக் கொண்டு பேசினாலும் மக்கள் சமூகம், நடை, உடை, ஆகாரம் மற்றும் எல்லா பாவனைகளிலும் பெரிதும் மாறுபட்டிருக்கிறது. எந்த ஆதாரத்தினால் தான் இவைகள் வேறுபட்டிருக்கிறதென்று கூறமுடியாது. எப்படியோ எல்லாம் மாறுதலில் தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. நம்முடைய பெண்கள் முன்பு முழங்கைக்குக் கீழும் இரவிக்கை அணிந்து வந்தார்கள். பின்பு மேலேறியது. மறுபடி கீழே இறங்கியது. இப்பொழுது மறுபடியும் மேலேயே போய்க் கொண்டிருக்கிறது. மேல் நாட்டு ஸ்திரிகளும்-தெருக்களில் தெருக் கூட்டுவது போன்ற ஆடைகளை முன்பு அணிந்து வந்தார்கள். அந்த காலத்தில் துணிகளைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொள்ள பணம் படைத்தவர்கள் ஆள்களை நியமித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அது அக்கால நாகரீகம். இப்பொழுதோ என்றால் ஆடை விஷயத்தில் மேல் நாட்டுப் பெண்களும் எல்லாம் சுருக்கிக் கொண்டு விட்டார்கள். அதை நாம் இப்பொழுது நாகரீகமென்று தான் கருதுகிறோம்.

நாம் இவைகளைப்பற்றி எல்லாம் பேசும் பொழுதும் யோசிக்கும் பொழுதும் எந்தவித பற்றுதலும் இல்லாமல் அதாவது ஜாதி, மதம், தேசம் என்பன போன்ற பற்றுக்களை விட்டு விட்டு (Free யாக) சுயேச்சையாக சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் தான் விஷயங்கள் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அதன் உண்மையும் அப்பொழுது தான் விளங்கும்.

ஒரு காலத்தில் சாம்பலைப் பூசிக் கொண்டு சிவ சிவா என்று ஜெபிப்பது தான் யோக்கியமாகக் கருதப்பட்டது. இன்றைய கால தேச வர்த்தமானங்கள் மேல் சொன்ன விஷயத்தை கேலி செய்கிறது.

புருஷன் பெண்ஜாதி என்கிற இரு சாரர்களை எடுத்துக் கொண்டாலும், முன்பு கல் என்றாலும் கணவன், புல் என்றாலும் புருஷன் என்று மதித்து அடும்பூதுவதே ஒரே கடமையென்று நடந்து வந்த பெண்களைப் பற்றி பெரிதும் மதித்து வந்தார்கள். ஆனால் இன்றோ புருஷனிடம் மனைவி யானவள் நான் உனக்கு வேலைக்காரியா? அடிமைப்பட்ட மாடா? ஜாக் கிரதையாயிருந்தால் சரி, இல்லாவிட்டால் எனக்கும் சம அந்தஸ்தும் சம உரிமையும் சர்வ சுதந்திரமும் உண்டு என்று கர்ஜனை செய்யும் பெண்களையே நாகரீகம் வாய்ந்தவர்களென்று கருதுகிறோம்.

முன்பு புராணத்தைப் பற்றியும் மதத்தைப் பற்றியும் பேசுவது தான் வித்வத் தன்மையாக இருந்தது. ஆனால் அது இன்று குப்பையாகி பரிகசிக் கத் தக்கதாக ஆகிவிட்டது. புத்திக்கும் அறிவிற்கும் பொருத்தமில்லாத முரட்டுப் பிடிவாதத்தில் முன்பு நம்பிக்கையிருந்ததை சிலாகித்துப் பேசினோம். ஆனால் இன்றைய தினம் பிரத்தியக்ஷமாக எதையும் எடுத்துக் காட்டித் தெளிவுபடுத்துவதையும்-விஞ்ஞானம் போன்றதான அறிவியக்க நூல்களைக் கற்றுணர்ந்த வல்லுணர்களையுமே நாம் பெரிதும் மதித்து வருகின்றோம்.

நாகரீகம் என்பது நிலைமைக்கும் தேசத்திற்கும்-காலப் போக்கிற்கும் தக்கவாறு விளங்குகிறது. காலதேச வர்த்தமான-வழக்கத்தையெயொட்டி “நாகரீகம்” காணப்படுகிறது.

காலப்போக்கானது எந்த தேக்கத்தையும் உண்டாக்குவதில்லை. ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று தோன்றவும்-புரட்சி ஏற்படவும் செய்கிறது.

மீசை, தலைமயிர் இவைகளைப் பற்றி நீங்கள் குறிப்பிட்டுப் பேசினீர்கள். எது நாகரீகமென்று கருதுகின்றோமோ அது பெருத்த அஜீர்ணத்துக்கு வந்துவிடுகிறது. மீண்டும் அந்த நிலைமையானது மாறிக்கொண்டு போகத்தான் செய்கின்றது.

ஒரு விஷயமானது வாய் சாமர்த்தியத்தினால் செலவாணியாகிவிடும். அது மெய்யோ-பொய்யோ சரியோ-தப்போ எப்படியும் இருக்கலாம்.

நாம் ஏன் எதற்காக உழைத்துப் பாடுபடவேண்டும்? பகுத்தறிவு படைத்த நாம் பாடுபட்டுத்தான் ஆகவேண்டுமா? நாகரீகம் என்பது சதா உழைத்துத் தான் உண்ண வேண்டுமா? என்கிற கேள்விகள் எழுந்து மக்கள் சமூகம் கஷ்டம் தியாகமின்றி நலம்பெற முயற்சிக்கலாம். இது நாகரீகமாக கருதப்பட்டு பயன் அடைந்தாலும் அடையலாம்.

இன்றைய அரசியல் விஷயத்தில் இராட்டை சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. இது ஆயிர வருஷங்களுக்கு முன்பு ஏற்பட்டு நாகரீகமாக பாவிக்கப் பட்டிருந்தது. பின்பு குப்பையில் தள்ளப்பட்டது. பிறகு மீண்டும் அது வெளிப் படுத்தப்பட்டு அதற்குக் கொஞ்சம் மதிப்புக் கொடுக்கப்பட்டு இராட்டை சுற்றுவதும்-தக்னி நூல் நூற்பதும் நாகரீகமாகக் கருதப்பட்டது. ஆனாலும் அதுவும் ஒழிந்து போயிற்று என்றே சொல்லலாம். இவைகளையெல்லாம் எந்தவிதமான (தேசம், மதம், ஜாதி) பற்றுதலுமில்லாத பொதுமனிதன், பொது நோக்கோடு கவனித்தால் உண்மை விளங்காமல் போகாது.

நாம் ஓர்காலத்தில் தேசம், தேசீயம்-தேசப்பற்று என்பதை நாகரீகமாகக் கருதி வந்திருக்கிறோம். ஆனால் இன்றோ அவைகளையெல்லாம் உதறித் தள்ளி மனித ஜீவகாருண்யம் உலக சகோதரத்துவம் மக்கள்

அபிமானம் (Citizen of the World) என்று கருதுவதையே பெரிதும் நாகரீகமாகக் கருத முன் வந்துவிட்டோம்.

ஒருகாலத்தில் நாகரீகமாக கருதி வந்ததை இன்று நாம் பரிகசித்து வருகிறோம். ஒரு மனிதன் தான் நாயக்கன், முதலி, வைணவன், சைவன் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமைப் பாராட்டிக்கொண்டு ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் அதிக மேல் சாதிக்காரனாவதற்குச் சைவ-வைணவப் போக்கைப் பற்றிக் கொண்டு பூணூலையும் நாமத்தையும் போட்டுத் தங்கள் மதத்தையும் சிலாகித்துப் பிதற்றிக் கொண்டும் வந்தான். ஆனால் இன்றைய தினம் இவைகளையெல்லாம் புத்திகெட்ட தனமென்றும், முற்போக்குக்கு முரணான தென்றும் கூறி வெகுவாகக் கண்டனம் செய்து வருகிறோம். ஒரு காலத்தில் தனித் தனித் தத்துவம் நாகரீகமாகக் கருதப்பட்டது. உதாரணமாக ஒரு தனித்தனி ஜாதி நன்மையும்-தேச நன்மையும் சிலாக்கியமாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் ஒரு ஜாதியின் அனுகூலம் பிற ஜாதியானுக்குப் பாதகம் என்பதையும் ஒரு தேச நன்மை மற்றொரு தேசத்திற்கு பொல்லாங்கு என்பதையும் நாம் இன்று நன்கு உணர ஆரம்பித்துவிட்டோம்.

தோழர்களே! நான் குறிப்பாக ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி வற்புறுத்தி இங்கு கூற விரும்புகிறேன். அதாவது நாம் அனுபவ முதிர்ச்சியால் அறிவு ஆராய்ச்சியால் நாம் முற்போக்காகிக் கொண்டு வருகிறோம் என்பதேயாம். நாம் எல்லா மனிதர்களையும் அறிவின் உணர்ச்சியால் ஆழ்ந்து கவனிக்கிறோம். உதாரணமாக வியாபாரிகளை-மக்கள் சமூகத்தின் நலனைக் கொடுத்து லாபமடையும் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்களென்றும், லேவா தேவிக்காரர்களை-மனித சமூக நாசகர்த்தாக்களென்றும் மத ஆதிக்கங் கொண்ட வர்க்கத்தினர்களையும்-மனித சமூக விரோதிகளென்றும் கண்டிக்கின்றோம்.

நாகரீகம் என்பது பிடிபடாத ஓர் விஷயமென்று முன்பே கூறினேன். நம்நாட்டு பெண்கள் எப்படி Belt (பெல்ட்) கட்டாமல் சீலைகட்டுகிறார்கள் என்றும் அது இடுப்பில் எவ்வாறு தங்கியிருக்கிறதென்றும், தலைக்கு ஊசி இல்லாமல் பெண்கள் எவ்வாறு மயிர்களை சேர்த்து முடிந்துகொள்ளுகிறார்களென்றும், நாம் சாப்பாட்டுக்கு தினம் ஒரு இலை (Plate) எப்படி சிலவு செய்கிறோம், என்ன மகத்தான நஷ்டமென்றும், மேனாட்டார் ஆச்சரியப்பட்டு நம்மவர்களை கேட்பவரையும் கேட்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொருவரும் அவர்களின் செய்கையை சரியாக உணராததினால் சிலதை ஆச்சரியமாக கருத நேரிடுகிறது.

நம்மிடையேயுள்ள சாதி அபிமானம் சொந்தகார அபிமானம், பாஷா அபிமானம், தேசாபிமானம் எல்லாம் தொலையவேண்டும். இல்லாவிட்டால் எந்த நல்ல விஷயத்திலும் நாம் முடிவு காணுவது சரியாக ஆகிவிடாது.

காந்தியார் மேனாட்டில் முழங்கால் துண்டோடு-போதிய ஆடையின்றி போன பெருமையைப் பற்றி ஒரு நண்பர் குறிப்பிட்டார். இது எவ்வளவு தூரம் புத்திசாலித்தனமானதாகும் சௌகரியத்திற்காவும்-நன்மைக்காவும் அங்கு அதிக ஆடைகளை பந்தோபஸ்துக்காக அணிந்து கொள்ளாமல் பிடிவாதத்தோடு-கேவலம் இந்திய தர்மம் என்ற வெறும் எண்ணத்திற்காக குளிரில் விரைத்துபோக இங்கிலாந்து வாசம் செய்தது எவ்வளவு தூரம் நியாயமான செய்கையாகும்?

புதிய எண்ணங்களும் புதிய எழுச்சிகளும்-புதிய காரியங்களும் நிகழுகின்றன. நீங்களும் காலப்போக்கின் உயரிய பலனை வீணாக்காது பகுத்தறிவை மேற்போட்டுக்கொண்டு ஜனசமுதாய நன்மையை தேடி பாடுபட முன்வாருங்கள். உங்களுடைய முயற்சிக்கு எல்லாம் வெற்றியே உண்டு. வெறும் கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவர்கள்கூட தங்களுடைய போக்கை மாற்றிக்கொண்டு முயற்சி மெய்வருத்தகூலி தரும் என்றுசொல்லி வருகிறார்கள். ஆகவே தோழர்களே! நீங்கள் தன் நம்பிக்கைகொண்டு-மக்களின் விடுதலைக்கு சரியான வழிகளில் பகுத்தறிவை அடிப்படையாகக்கொண்டு போராட வாருங்கள்.

குறிப்பு:- ஈரோடு London Missionary Society யின் போதனாமுறை பாடசாலையில் நடைபெற்ற Library Association கூட்டத்தில் “இந்தியாவில் காணப்படும் இன்றைய நாகரீகம்” என்ற பொருள் பற்றி நிகழ்ந்த விவாத முடிவில் ஆற்றிய முடிவுரை.

புரட்சி - சொற்பொழிவு - 31.12.1933

அருஞ்சொல் பொருள்

அசார்சமாய்	- ஈடுபாடு காட்டாமல், கவலையற்று
அமரிக்கை	- அமைதி
ஆதிக்கம்	- தலைமை
இடை	- எடை
உதாரத்தன்மை	- பெருங்கொடைத் தன்மை
உத்திரணி	- பஞ்ச பாத்திரக் கரண்டி, தீர்த்தம், எடுத்தற்குரிய சிறுகரண்டி
ஐஸ்வர்யம்	- செல்வம்
கனப்படவில்லை	- இறுமாப்படையவில்லை
கியாதி	- புகழ்
கெண்டி	- கமண்டலம்
சிகுடித்து	- தண்டித்து
சுயகாரிய சித்திபெற	- தன் காரியம் கைகூட
தர்க்கிக்கப்படுதல்	- விவாதித்தல்
தற்பித்து	- பயிற்சி, தகுதியாக்கல்
தனிகர்	- செல்வர்
தியங்கும்படி	- கவலையடையும்படி
திரவிய சகாயம்	- பொருளுதவி
நிர்த்தாகுண்யம்	- இரக்கமின்மை
நிஷ்டூரம்	- கொடுமை, வெறுப்பு
பத்ததி	- ஒழுங்கு
பலவைகளை	- பலவற்றை
பாஷ்யம்	- விளக்கவுரை
புனருத்தாரணம்	- மீணிலை நிறுத்தம்
முடத்தெங்கு	- கோணலாக வளர்ந்த தென்னை
முச்சலிக்கை	- உடன்படிக்கை
ரக்ஷிப்பது	- காப்பாற்றுவது
வதிந்து	- தயங்கி
வியக்தமாய்	- பெருமையாய்
வியாகூலம்	- கவலை

